Jonathan Lee Vice

PUPOLJAK ZLA

Jonathan Lee Vice

P U P O L J A K
Z L A

Mi ponekad mislimo da smo izuzeti iz ovog ludila u kome se nalazi ceo svet, zaboravljajući pri tom da smo i sami deo tog sveta.

Narodi su izmoreni ratovima, iznureni strahom za pojedinačnu i kolektivnu egzistenciju, užasnuti slikama smrti kojima nas brižljivo pritiskuju mediji, servirajući najbrutalnije oblike umiranja ljudskog tela, sa kojim neizostavno umire i naš duh posmatrača.

Zmrt je svugde, i na svakom mestu, širi se kao epidemija, prikazujući svoje lice u najrazličitijim oblicima. Ta avet presvlači se u hiljade bezimenih telesa, koja se raspadaju u masovnim grobnicama svetskih stratišta, ili umiru u ranama od raka, side, ebole, ne birajući ni jedan sloj, ni jednu zemlju posebno.

Najstravičnije jutarnje i dnevne vesti primamo sa onom pomirljivom malodušnošću …zbog koje nam više ništa nije neobično i ništa nas ne može iznenaditi.

Svet je došao sasvim blizu one tačke u kojoj je spreman da njime vlada bilo ko, samo da se ova patnja već jednom završi i da ovim mukama bude kraj.

Ti koji žele da vladaju takvim ravnodušnim svetom, i čekaju da klonemo duhom imaju i svoje ime … ja sam ih nazvao

„Demonova deca'

Knjigu posvećujem svojoj porodici,
za sve one časove koje im je oduzela
i sve one koje su joj oduzeli…

Jonathan Lee Vice

autor pod pseudonimom

J. Lasić

PRVI DEO

ORCHIS KORKYRA NEGRO

1.

Telefon je zazvonio ...

„Halo ..."

„Kardinal?", upitao je glas sa druge strane.

„Si ...", odgovor je bio potvrdan.

„Papa neće živeti dugo ... stvar je hitna ... zamolio vas je da dođete."

„Ko je to?", zapitao je kardinal.

Sa druge strane nastala je tišina, zatim se sagovornik opet oglasio:

„Recimo ... prijatelj iz Vatikana ... Ne mogu vam otkriti svoj identitet. Morate mi verovati. Ne obaveštavajte nikoga da ste na putu za Rim, učiniće sve da vas spreče ..."

Veza se prekinula ...

Kardinalu Fabiju glas je bio nepoznat. Telefon je bio direktno povezan sa vatikanskom palatom. Znači, poziv koji je usledio mogao je da se obavi jedino iz same palate, pomisli kardinal. Nije imao drugog izbora nego da krene u hitnu misiju ... Ponovo je uzeo telefonsku slušalicu ...

Don Antonio je ispijao svoju jutarnju kafu na kamenoj terasi vile Arneri. Jedan od članova posluge doneo mu je telefon ...

„Halo ... don Antonio ..."

„Oče Fabio, vi ste?! Kakvo prijatno iznenađenje! Kojim dobrom se čujemo?"

„Voleo bih - reče kardinal - da naš razgovor bude diskretan. Stvar je urgentna. Možemo li se videti odmah?"

Don Antonio se zamisli. Nikada ga kardinal iz manastira smeštenog visoko nad Palermom nije direktno tražio. Obično bi sastanak bio ugovaran preko trećeg lica, pri čemu je kardinal bio jedini čovek kome je don Antonio „išao na noge".

,,U redu", reče Don i istog momenta dade znak rukom svojoj posluzi da priđu i zatraži da ga odvedu u salon. Po kardinala je poslao kola. Za petnaest minuta očekivao je njegov dolazak.

Čemu žurba, pomisli Don, kada je jutro delovalo tako mirno. - Sve je prividno, pomisli starac ... I moć postane nemoć, ne zbog bremena godina već zbog bremena sećanja. Pogledao je oko sebe, bio je sam baš kao i onda kada je prvi put sreo malog Anđela. Osmeh mu zaigra na tvrdim usnama.

Kada mu je neprijateljska ruka iz Amerike poslala smrtonosni pozdrav, želeći da uvede neki svoj novi red u tradicionalnom redu Sicilije, don Antonio je izgubio svoja dva sina. Time je zatrta „crna loza", kako su njegovu porodicu nazivali po rimskim holovima pravde. Ako je don Antonio poznavao druge, on nije dovoljno znao sebe, bar ne sve do onog momenta dok se nije sreo oči u oči sa dečakom jedva devet godina starim u impozantnom amfiteatru vile Arneri. To sećanje preko njegovih očiju navuče maglu ...

* * *

Likvidacija njegovog starijeg sina izvedena je brzo i na jednostavan način.

Ako je neko imao porok, onda je to bio njegov stariji sin, a neki poroci su smrtonosni. Uzalud ga je don Antonio upozoravao iz koje senke ga vreba smrt; da nije bio tako brutalno likvidiran, to bi sasvim sigurno učinio neki obeščašćeni muž ili ljubavnik.

Mario je neizrecivo voleo žene, ali najviše je voleo igru udvaranja. U toj igri nije pristajao na poraz, tražio je ponekad nemoguće, bezuslovnu i potpunu predaju.

Društvo žena koje je privodio u svoju svilenu postelju bilo je šaroliko.

Iz tog razloga don Antonio je udvostručio pratnju koja je išla za Mariom.

Mario je u igri zavođenja ulagao sebe telesno, ne dajući mnogo od svog srca. Pratili su ga kuloarski skandali, predstavljao je najomiljeniju temu žute štampe.

Mlada žena ambasadora Amerike je nakon olujne avanture sa njim popila veću dozu poznatog američkog koktela: alkohol i pilule za spavanje. Tim svojim gestom nanela je neopisivu štetu karijeri svoga muža i diplomatiji SAD. Sama dubina i ozbiljnost tog čina nije se doticala njegovog sina; izuzev slatke pobede u toj vezi nije pronalazio ništa.

Znao je don Antonio da Mario seje seme mržnje, ne razmišljajući o posledicama. Bio je nezasit i nije birao. Lepeza zavedenih, obljubljenih i iskorišćenih žena davno je prerasla granice uljudnog.

U svemu tome ipak je don Antonio pronalazio izvesnu korist: zaljubljene žene su obično govorile i više od onoga što se od njih tražilo. Mario je koristio svoju sicilijansku veštinu da izvuče potrebne informacije, i te kako korisne starcu. Zahvaljujući Mariovim donžuanskim poduhvatima, porodica je uspela dva puta da izbegne direktne gubitke merljive milionima dolara i jednu temeljno pripremanu pravnu egzekuciju koja je svim članovima porodice Belavista obećavala bar sedam godina najbolje čuvanog italijanskog zatvora.

I dok je on vesto ulazio i izlazio iz kreveta raznih džet-set dama, nije ni osetio omču oko sopstvenog vrata.

Vrhunac delikatnih seksualnih prohteva Marija Belaviste bile su nevine maloletnice. Izvesna gospođa azijskog porekla, prefinjenih manira i veoma vična svom poslu, bila je ugovarač. Takva roba na Siciliji predstavljala je pravu retkost, i za realizaciju narudžbe trebalo je nekoliko meseci. Novac koji je Mario Belavista davao bio je vredan svakog truda. Madam Liu je imala svoje kanale; oni su išli iz Marakeša, a do Marakeša vodili su razni drugi putevi.

Operacija je bila pažljivo planirana. Svaki prohtev naručioca se posebno naplaćivao. Cena poručene robe zavisila je od specifičnosti porudžbine, a njena specifičnost se ogledala u boji kose, boji očiju, visini, obimu grudi, obimu kukova, klasnoj pripadnosti i rasi.

Cene su oile vrtoglave, a najzahtevniju porudžbinu uvek je imao Donov stariji sin.

Prilikom ugovaranja takvog posla, madam Liu je prvo dobijala fotografije devojaka od dobavljača. Uz pomoć njih je odabirala „robu" ... Kada bi se konačno odlučila, nakon nekoliko nedelja stigla bi i isporuka. Tada je započinjao za madam Liu pravi posao, najdelikatniji od svih.

Trebalo je „upakovati" robu za kupca. U toj reči „upakovati" ogledalo se umeće madam Liu da od deteta za nekoliko meseci napravi zanosnu i neodoljivu mladu devojku, apsolutno svesnu onoga što će joj se desiti. Ponekad je bila potrebna i mala pomoć svemoćnog opijuma.

Madam Liu je imala istočnjački talenat neprocenjive vrednosti: to kako je ona radila nije bilo podvođenje, već umetnost. Njena umetnost se veoma cenila u probranim krugovima ... Mario Belavista je poručivao uvek isti tip: plava, plavih očiju, delikatne nežne građe ... kao da je tražio da devojka liči na nekog ...

Osim madam Liu i ličnog Mariovog pratioca za *tu porudžbinu* nije znao niko. Tako su mislili do njegovog smaknuća ...

Kasnije istrage don Antonija ukazivale su da je to mogao biti samo neko ko je i sam bio korisnik usluga madam Liu. Neko je došao do njene crne knjige: jedino tako mogao je saznati detalje koji su Marija Belavistu odveli u smrt.

Mesec dana ranije nego što se nadao primio je poziv od madam Liu. Osim što se iznenadio zbog brze isporuke, nije slutio ništa.

Možda je tako i bolje. Mnogo je krvi poteklo od njegove ruke prošlih nedelja. Trebalo mu je nešto čisto i svetio, nešto nedirnuto, da mu vrati mir... Izmakao se svojoj pratnji, čak ni Tino koji ga je sve do tada u stopu pratio nije pošao za njim. Kada je don Antonio shvatio šta se dešava, bilo je isuviše kasno. Nisu znali gde da ga traže ... Ostalo je samo da čekaju, nadajući se da se crne slutnje neće obistiniti.

Te vrele julske noći Mario Belavista je pošao u susret svojoj kobi, prateći kratka uputstva koja mu je dala madam Liu ...

Uradio je sve po dogovoru. Dovezao se ispred iznajmljene vile i ugasio farove svog automobila. U prednjoj kaseti je ostavio ček na 50.000 dolara sa naznakom „naplativ odmah", zatim je izašao iz kola. Oko njega je bio apsolutni mrak; osim talasa koji su snažno udarali o obalu povlačeći za sobom šljunak nazad u more, nije se ništa čulo.

Širokim stepenicama pošao je prema ulaznim vratima. Bila su otključana. U holu ga je sačekalo diskretno svetio. Stao je ispred ogledala proveravajući svoj izgled. Zatim se mermernim stepenicama popeo na prvi sprat. Olabavio je kravatu razmišljajući o zadovoljstvu koje mu predstoji ... prijatna džakuzi kupka, čaša penušavog šampanjca, i negde u unutrašnjosti ove raskošne vile čekalo ga je nešto namenjeno samo njemu, nešto što neće morati da deli ni sa kim ... Voleo je da oseti u svojim rukama mlado telo kako drhti, prvo zbog straha od bola koji ne poznaje a koji će osetiti, a posle od zadovoljstva ... Udahnuo je vazduh preko stisnutih zuba, osećajući kako mu talasi zadovoljstva kreću iz stomaka ... Ubrzao je korak ...

Stao je pred bogato dekorisanim belim vratima. Dopala mu se unutrašnjost građevine. Mora odati priznanje madam Liu, bila je par ekselans u svome poslu, sve je bilo besprekorno.

Mirno je rukom prošao kroz svoju gustu crnu kosu, otvorio je vrata i zakoračio u unutrašnjost prostorije.

Pažnju mu je privukao luksuzno postavljen sto. Na sredini je stajala kristalna činija sa voćem, pored nje zatrpan lomljenim ledom hladio se šampanjac, a na oba kraja dugačkog stola bili su postavljeni teški srebrni svećnjaci. Na njima su titrali mali plamenovi oživljavajući narandžastim odsjajem murale na zidu. Ona je bila tu i, kao da je osetio miris mlade puti, pošao je prema vratima koja su vodila u odaje za spavanje ...

Pre nego što ih je lagano otvorio zažmurio je, zamišljajući njen lik ... Ali umesto lika mlade devojke on je video devojčicu iz svog detinjstva i čuo je glasove koji su je dozivali...

„Karmela! Karmelina", vikala je italijanska negovateljica, niska tamnoputa žena, nimalo nalik na nežnu plavu devojčicu koja se igrala u vrtu ispred vile Arneri. *„Uno momento, dona Marid*[1]*,* odgovarala je devojčica melodičnim glasom, „dolazi Mario, rekao je da ga sačekam ..."

Mario Belavista je otvorio oči pre nego što je čuo rafal, pre nego što je video tragove krvi na beloj haljinici i ljupko lice svoje male rođake na pločniku dok je krv u tankom mlazu curila iz njenih sićušnih dečijih usta, otičući u kamenu pukotinu ...

Otvorio je vrata i na krevetu ispred sebe ugledao usnulo lice ni deteta ni devojke. Da li bi Karmelina ličila na ovu devojku? Približio se. Lako je rukom prešao preko njenih grudi, gotovo ne dotičući ih ... Devojka je bila usnula; znao je da je dobila malu dozu neke droge.

Rukom je pošao u džep od sakoa. Svaki ovakav susret želeo je po nečem da učini posebnim. Bez obzira na čin koji mu je predstojao, bio je džentlmen. Voleo je da daje skupocene i pažljivo odabrane poklone. Skupi pokloni su porobljavali žene, a on je voleo da posmatra njihovu polaganu i bezuslovnu predaju. Poklon koji je davao u ovakvim prilikama uvek je bio isti: skupoceni nebrušeni dijamant izvađen negde u rudnicima Južne Afrike.

Gledao je u usnulu devojku. Zaista je bila lepotica, ovaj put je madam Liu prevazišla sebe. Lik devojke bio mu je odnekud poznat, ali ta misao se nije dugo zadržala. Sada bi i Karmela imala 17 godina. Osetio je laganu mučninu od prizora koji mu je opet bio pred očima ...

Sećao se nežne devojčice, nemirne plave lokne uokvirivale su srcoliko lice na kome su dominirale sivoplave oči.

Imao je tada 12 godina, ali to mu nije smetalo da bude fasciniran lepotom deteta od četiri godine ... Karmelin otac je bio dalji rođak njegove porodice. Koliko je Mario tada shvatio, upao je u neke kockarske neprilike i došao je da moli don Antoniia za pomoć ... Devojčicina majka bila je lepotica na svoj način, Engleskinja plemićkog porekla, negde iz Staforda ... Tu krhku porculansku lepotu Karmela je nasledila od majke. „Jednog dana ja ću se udati za tebe, Mario." Te

reči koje su dolazile sa njenih malinastih usnica imale su zavetnu ozbiljnost... Ona je stvarno tako mislila i bio je siguran da bi tako bilo, samo da je doživela da odraste ...

Seo je preko puta devojke posmatrajući obrise njenoga lika u toploj polutami usamljene vile na obali Sredozemnog mora ... Senka osmeha prešla mu je preko usana ... Otvorio je kutijicu za nakit: na rojalno plavoj plišanoj podlozi ležao je nebrušeni dijamant. Govorilo se da takvi dijamanti donose nesreću, ali Mario nije polagao mnogo na verovanja ... Ono što ga je privlačilo kod neobrađenog dijamanta, bila je njegova skrivena lepota.

Trgovci dijamantima su znali da vrednost nebrušenog dijamanta zavisi od perfekcije obrade. Ako ga seče vrhunski majstor, cena je mogla i da se udesetostruči.

Mario Belavista je cenio leporu i bio spreman da plati za nju.

Dijamant je položio devojci nežno u šaku, zatim je skinuo sako i počeo otkopčavati dugmad svilene košulje ... Bio je to muškarac čvrste građe, tamnoput i zgodan na neki mračan sicilijanski način.

Sve što se odigravalo imalo je ritualno značenje za njega. Svaki pokret imao je smisao. Nije žurio, želeo je da zadovoljstvo traje što duže.

Skinuo se polako, ostavljajući nemarno odelo i košulju preko stolice, a zatim legao pored devojke. Nekoliko trenutaka je posmatrao obrise njenog profila, punoću njenih usana i oblinu grudi koje su se polagano i ravnomerno dizale. Razvezao je plavu vrpcu njene prozirne spavaćice i osetio nalet nezasite požude kada su mu se pred očima pojavile jedre i pune dojke.

Bio je vrstan poznavalac lepote, a ovo što je video ispred sebe bio je pravi biser. Položio je svoju ruku na njen vrat. Devojka se lagano promeškoljila ... Od toga dodira i fine svilenkaste mekoće njene kože i uzbuđujuće beline njenog tela, on oseti da je spreman da je uzme. Nije mogao više da čeka. Kada bude obavio ono što je skupo platio, madam Liu će se pobrinuti za devojku.

Pogledao je još jednom u lice ispred sebe. Očigledno je dobila malo veću dozu opijuma od uobičajene, pomisli. Ali, to ga nije sprečavalo da snagom svojih butina raširi njene noge.

Ušao je ... isprva polako, istražujući, a zatim je stao kad je osetio otpor njenog himena. Devojka se budila od laganog pritiska njegovog uda, ali to nije bilo ništa naspram bola koji je dolazio. Muškarac koji se nadvio svojim telom nad njom bio je presnažan i prevelik za njenu sitnu građu.

On je to dobro znao, jer ga ni njen iznenadni krik nije zaustavio. Deflorišući je i kidajući njenu delikatnu unutrašnjost, istovremeno je oštrom stranom nebrušenog dijamanta pravio fine dugačke posekotine svuda po njenom telu.

Devojka se onesvestila. Nije se obazirao na to. Želeo je samo da i ona oseti bol kao što je Karmela osećala kada su se rafalni meci zabijali u njeno maleno i nedužno telo. Bilo joj je samo četiri a njemu dvanaest, i taj događaj mu je uskratio nešto lepo, što je tek trebalo da se desi. Na ovaj način naplaćivao je

nekome dug. Njegovo telo se ritmično pomeralo. Svršavajući osetio je snažno oslobađajuće i nesputano zadovoljstvo, zatim se oslonio na laktove, podižući svoje mišićavo telo sa njenog.

Pod devojkom se na satenskoj postelji širila topla i lepljiva krv. Pogledao je. Ovog puta se zaneo i otišao predaleko ... Devojka je obilno krvarila a ta krv ga je opet vratila na događaj iz detinjstva. Video je samo bljesak vatre i čuo krik dona Marije. *„No Karmela, nol"* - još jednom je preživljavao užas prošlosti i pre nego što je mogao da razdvoji stvaran bol od bola iz sećanja, meci su počeli udarati svud po njegovom telu. Umesto da oseti čelične zube smrti koja je dolazila iz rafala, on je osećao neku vrstu konačnog oslobađanja i bio je beskrajno zahvalan na tome ...

Za smrt svoga sina don Antonio je saznao sa naslovne strane najtiražnijih italijanskih novina. Užasne slike dva naga izmasakrirana tela kako leže jedno pored drugog sa zlokobnim natpisom: pronađeno telo Marija Belaviste i telo 17-godišnje kćerke engleskog lorda Hamiltona, za koju se veruje da je oteta pre mesec dana iz poznate privatne švajcarske škole.

Snažan grč u vilici sprečio je don Antonija Belavistu da krikne ... Video je mnogo krvi u svome životu, ali krv njegovog sina donela je sa sobom užasno nepodnošljiv osećaj trajnog gubitka ...

Antoniju Belavisti je krv puštena ... A kada druge ajkule osete krv, one nemilosrdno napadaju. Don je to znao, ali nije znao sa koje strane će uslediti novi napad.

Sve dok se nije pojavio dečak po imenu Anđelo Savareze iz malog mesta Macarino, noseći mu još jednu užasnu poruku da je ostao i bez mlađeg sina.

Još se uvek živo sećao prvog susreta sa Anđelovim začuđujuće hrabrim pogledom dok mu je saopštavao tragediju koja je zadesila njegovu porodicu.

Anđelo Savareze će postati mač njegove osvete.

Od toga dana Don se povukao. Osveta će morati da sačeka, ali, sasvim sigurno, neće izostati.

* * *

Više nikome nije verovao, izuzev jednom čoveku, kardinalu prognaniku ... Usluga prijatelju ... misli su starca udaljile od stvarnosti a pogled mu se zamutio, sećanja su bolna a bol doseže do same biti čoveka. Don Antonio, zanet na trenutak uspomenama, nije ni osetio kada je visoka ali veoma tiha prilika kardinala ušla u prostoriju. Diskretnim nakašljavanjem kardinal Fabio je dao do znanja da je prisutan, ali to starca nije ni najmanje omelo. Njegovo ponašanje je ostajalo uvek isto, bio sam ili sa desetoricom ljudi u prostoriji. Lagano je svojim žilavim rukama pokrenuo točkove kolica udesno, kako bi mogao da osmotri kardinala. I bez jedne izgovorene reči njih dvojica su se savršeno razumeli. Svako u svom svetu bio je veličina. I to se znalo.

Don Antonio je jednostavno i kratko rekao:

- Slušam vas ...

Kardinal Fabio je ukratko i biranim recima objasnio razlog svog dolaska ...

Don ga je pažljivo saslušao ...

- Kardinale, daćete mi samo par minuta da se uverim da možete bezbedno stići do Vatikana. - Rekavši to, pozvao je poslugu koja ga je otpratila u kancelariju. Kada ga je Silvio uveo u bogato opremljenu radnu sobu sa bibliotekom i kožnim foteljama, don Antonio ga je rukom zadržao i dao mu na znanje da će mu njegova asistencija još zatrebati.

Hladnoća ove prostorije prijala je don Antoniju i u potpunosti ga je vratila u sadašnjost iz predašnjih tužnih misli.

- Silvio, došlo je vreme da poravnamo račune sa Vatikanom. - To reče i pokaza mu na crvenu ukoričenu knjigu u luksuzno opremljenoj biblioteci. - Molim te, dodaj mi je. - Silvio je knjigu pažljivo spustio na sto ispred don Antonija.

Svojim staračkim, već pomalo ukočenim rukama, Don poče da prevrće strane. Kada je našao ono što je bio predmet njegove potrage, on izvadi komad papira.

-Nazovi mi ovaj broj.

Silvio, starčeva dugogodišnja senka, bez pogovora učini što je starac od njega tražio, pažljivo birajući broj sve dok nije čuo dugačak signal, znak da je telefon zazvonio negde u mraku vatikanske palate.

Don Antonio je uzeo slušalicu u ruke ...

„Augusto Mondo Ferei, dugo se nismo čuli" - progovorio je Don i napravio kratku pauzu, dozvoljavajući čoveku sa druge strane telefona da se pribere. Znao je da će ovaj telefonski poziv biti šok za sagovornika, ali to je ono sa čim je računao. Tišina je potrajala duže od očekivane.

„Da vam osvežim pamćenje?"

„No importante, nije potrebno, ne zaboravljam tako lako prijatelje, naročito ne one koji su mi pomogli. Augusto Ferei je na telefonu. Vaš sam dužnik."

Augusto Ferei je bio jedini čovek kome je sadašnji papa verovao. On mu je bio prvi sekretar, ali kao i svi sekretari ovoga sveta i on je imao svoje tajne, tajne koje to nisu uvek. Za jednu takvu, najužasniju od svih užasnih tajni, znao je don Antonio, a don Antonio se nije javljao već 25 godina. Augusto Mondo Ferei je verovao da ga je sicilijanski don zaboravio, i bio je zaboravljen sve do sada.

„Sta mogu da učinim za vas?"

„Potrebno je da osigurate pristup papi jednom našem, verujem, zajedničkom prijatelju ..."

Monsinjor je nesigurno pokušao da odbije, tražeći načina da to odbijanje bude razumno ...

„No posibile ..."

„Sta to znači - *no posibileT*

„Papa ne prima posete."

„Zamolio sam vas da uredite da papa primi onoga koga je tražio da vidi..."

„Vi se šalite", reče monsinjor Augusto Ferei.

Okrenuo se, a lice čoveka pred njim skamenilo se od iznenađenja ...

-Vi!?

- Da, brate Augusto Ferei, ja ...

Lice monsinjora ostalo je sleđeno nekim zagonetnim strahom.

- Vi ste taj prijatelj don Antonija, čovek koji je u ovako delikatnom trenutku, oprostite na direktnosti, najmanje poželjan u Vatikanu. Gospode, - reče Augusto Ferei, prekrsti se i pogleda ka tavanici - čudna su iskušenja tvoja. Brate Fabio, ti znaš koji krst nosim sa sobom vodeći te kod pape, pa te molim da budeš diskretan i veoma brz.

Hodali su kratkim žustrim koracima. Monsinjor ga je poveo kroz tajne tunela ispod Pjace San Pjetro, ali kardinal Fabio mu je dao znak da zna mnogo kraći put.

- Bojim se - reče monsinjor - da ćemo se izgubiti.

- Ako nešto poznajem, onda su to podzemni putevi Vatikana.

- Ne sumnjam - odgovori monsinjor. Maleni snop svetlosti ručne baterijske lampe predstavljao im je jedini putokaz kroz memljivi mrak.

Uskoro izbiše iz potpunog mraka koji je vladao pod Pjacom San Pjetro. Trebalo je nekoliko sekundi da se naviknu na škiljavo svetio, jer su svetlosni otvori na debelim zidovima palate sa ove strane bili mnogo više postavljeni od centralnih.

Kardinal je raspakovao svoj zavežljaj i obukao dominikansku odoru. Sve je bilo savršeno na svom mestu i njih dvojica se mirnim koracima uputiše do papinih privatnih odaja.

Do pape ih je vodio jedan hodnik ispresecan mnoštvom uzanih hodničića koji su se granali levo i desno od glavnog. Prema njima u susret išli su fratri iz reda franjevaca. Kardinal i monsinjor su kao po dogovoru još dublje sagnuli glave, ovlaš pozdravljajući braću po veri.

- Brate Fabio, niko ne srne znati da ste bili.

Kardinal se nakloni što je bio znak da je poruku razumeo. - Uđimo! - i njih dvojica nestadoše iza masivnih orahovih vrata u prostorije koje su koristili samo poglavari svete rimokatoličke crkve.

Prva odaja podsećala je po svojoj unutrašnjoj arhitekturi na Pjacu San Pjetro, bila je polukružnog oblika i popločana kamenim pločama. Sa uskog grla na ulazu uvodila je u prostrani hol, a zatim opet uskim grlom, u uzani mračni hodnik na čijem se kraju sa desne strane nalazila privatna odaja ličnog papinog sekretara, dok su dvokrilna vrata na kraju hodnika bila vrata od papine sobe za spavanje.

Soba u kojoj je ležao papa bila je prilično prostrana, ali zbog teških zastora, tP.Tika i vlažnog vazduha koji je podsećao na sobe svih samrtnih bolesnika delovala je mnogo manja i hladnija nego što je to stvarno bila. Kardinal je u dva koraka bio kod postelje. Svece su gorele pored papinog uzglavlja. Starac je sa očiglednim naporom podigao kapke koji su pod reskom svetlošću iskričavog plamena delovali tanko i prozirno. Na njima gotovo da i nije bilo trepavica.

Papine oči bile su duboko usađene u duplje. Njegov pogled upravljen na kardinala Fabija otkrio je tananu iskru prepoznavanja. Podižući grudi bolnim udahom papa tiho ali sasvim razgovetno progovori:

- *I videh, gle oblak beli, i na oblaku seđa'se Neko sličan Sinu čovečijem, koji je imao na glavi svoj venac zlatan, a u ruci svoj srp oštar* ... - Zastao je za trenutak, hvatajući dah. - Hvala Gospodu, došao si, Fabio ... - pokušao je da podigne ruku ka svome kardinalu, ali kardinal Fabio je ne prihvati.

- Ne opraštaš mi? Želeo sam samo da te zaštitim od tvoje tvrdoglave mladosti. - Reči su bile kratke i svaki novi udah starcu bi pričinjavao bol. Kao da nije mario za to, nastavljao je boreći se sa kratkoćom svoga daha ... - To ... što se tebi tada činilo nepravdom, bilo je jedino rešenje. Nisi imao prava da podbunjuješ redovnike i tražiš reformu katoličke crkve ... - zastao je prikupljajući snagu za novi napor. - To niko ne srne bez obzira na ... - starac se zakašljao a njegova ruka je refleksno stezala postelju ispod sebe. Kada ga je prošao napad kašlja dah mu je bio šuštav a reči koje je izgovarao jedva da su se razaznavale.

- U redu Isusovih pristalica ti si tražio pristalice za sebe. Znao si kako reformisti skončavaju a nisi se dao primiriti, stekao si puno istomišljenika, postao si nesvestan svoje moći, mogao si izazvati raskol i rascep pa je zato Veće kardinala tražilo da te raščini i vrati među laike. - Papa se trudio, ali glad za vazduhom je bila nepodnošljiva. Taj nedostatak kiseonika učinio je da je starca savlađivao san. Ipak je nastavio: - Nisam dao ... Zbog tebe sam učinio ustupak: ostao si pri Vatikanu ali prognan na Siciliju, da budeš sam u pokajanju ... - Tu je klonuo, nekoliko dugih sekundi očima gotovo ugaslim, gledao je u izgnanika.

Tada kardinal, kao da se probudio iz obamrlosti svojih čula, kleče pored postelje i među svoje tople šake uze starčevu hladnu koštunjavu ruku ... Toplina ovog dodira prenu usnulog starca.

- Fabio ... Fabio - starac je jedva micao suve blede usne i reči su se sa njih teško odvajale ... - Tebi poveravam sveti zavet, ti ćeš biti svetlost u vatikanskom mraku ... Bojim se da će posle mene pitomo stado vernika predvoditi vuk a ne pastir - pa je, jedva dižući levu ruku, obgrlio kardinala Fabija, tražeći u njemu oslonac ... Nemajući dovoljno snage, on je opet svoje telo pustio da utone u mekoću jastuka pod njim ... I onda, jedva razgovetnim šapatom, papa mu prenese najstrože čuvanu tajnu koju jedino papa srne da prenese svome nasledniku. Starac je šaputao u mraku, otežalim jezikom, ali u žurbi od straha da neće stići sve da kaže, počeo je ubrzano disati otkidajući sa slepljenih usana tek poneku razgovetnu reč. Te škrte reči vratile su oca Fabija kroz mračne lavirinte zamrlih vekova u srce istine.

Do njegovih ušiju stizale su, sad već po slogovima isprekidane, reči. Starac je govorio o otpadništvu u katoličkom redu dva put ponavljajući: - Zavera ... Zavera! ... Pođi na Atos ... u Hilandar, tamo je spas ... Otkrij leglo zla pre nego što zavlada svetom ... - starac zahropta, izgubi dah i mučnim gutanjem potisnu nadole oštru jabučicu na svome vratu, boreći se za dah. Od tog napora njegove se grudi izviše ... Fabio je osetio da je smrtni čas Svetog oca blizu. Stisak nje-

gove ruke popusti, poleže glavu na desnu stranu i reče: - *Korkyra negro* ... Oni su već ovde, oni su oduvek ovde među nama, ta užasna stvorenja koja treba da sačekaju rađanje đavoljeg ploda. Njihovo vreme je došlo, pojavili su se znaci ... Moraš ih zaustaviti ... Pronađi ih pre nego što se oni sami sretnu ... tad će biti kasno ... Idi Fabio ... idi... neka je Gospod sa tobom ... jer vreme je ...

Gotovo u istom času začu se kucanje na vratima, zaglušujući starčeve reči. Monsinjor Ferei je panično davao znak da se poseta mora okončati.

Poslednji put papa pogleda u kardinala Fabija, te skupi šaku i njome napravi znak krsta, blagosiljajući... Njegovi umorni kapci prekriše gotovo ugasle oči...

Kardinal Fabio je žurno izašao. Na vratima ga je čekao monsinjor Augusto. Niz uglačani mermerni hodnik palate začuše se koraci skupine ljudi praćeni šuškanjem platna njihovih odora. Papin sekretar, bez ikakve prethodne najave, naglo povuče kardinala Fabija za rukav i otvori prva vrata sa leve strane na koja su naišli.

- Brate Fabio! - prekrsti se on - sam nas Gospod čuva. - Srce mu je lupalo tako snažno da mu se činilo da je to vidljivo.

- Svoj deo dogovora sam izvršio.

Na te reči kardinal Fabio zavuče ruku u rukav druge ruke i hitro izvuče presavijeno i voskom zapečaćeno pismo.

Augusto Mondo Ferei ga je zgrabio žurno, pitajući šapatom:

- Da li znate šta je?

- Ne - reče Fabio, na što monsinjor odahnu sa vidnim olakšanjem.

- Vreme je da vas izvedem. Kardinali su sigurno u papinoj sobi.

Ubrzo se kardinal Fabio našao na platou ispred palate. Prelazio ga je dugačkim koracima. Njegove misli prekinuo je snažni zvuk velikog zvona katedrale. Jato golubova istovremeno je poletelo ka nebu, ostavljajući njegovu visoku priliku potpuno usamljenu na ćelom vatikanskom platou.

Zvona su se, bez namere da se zaustave, njihala levo i desno. Kardinal Fabio je zastao načas, prekrstio se gledajući u nebo, a onda nastavio još bržim korakom da smanjuje razdaljinu između sebe i pratnje koju mu je odredio don Antonio. Zvonjava sa tornja kao da je stresla nabrekle oblake i oni sasuše na zemlju pljusak. Požurio je u zaklon.

Članovi Veća stajali su kraj postelje umirućeg pape. Svi do jednog su se krstili prilazeći postelji i ljubeći starčevu ruku.

Starac je još uvek disao, gotovo neprimetno, kratkim udisajima.

- Bojim se da neće proći ni čitav sat pre nego što voljeni papa ispustiti presvetu dušu. - Izgovarajući to kardinal Julijan se krstio okrenut prema slici Majke Božije ...

Oči umirućeg starca davale su na znanje da je razumeo sve o čemu je bilo govora. Najstariji po činu, kardinal Zilarijus, krutog držanja, nevoljno ali po katoličkom svetom redu, kleče kraj uzglavlja pape. Čekao je da starac učini po-

slednji napor i progovori... Kako su starčeve usne ostale nepomične, on prekide molitveni šapat ostale petorice i povišenim glasom upita:

- Da li Sveti otac ima nešto da poruči?

Svi su čekali i gledali da li će se papine tanke usne razdvojiti ... Tišina koja je usledila bila je teška. Da bi prekinuo ovu neprijatnu scenu, kardinal Zilarijus ponovi:

- Papa Florio, da li imate nešto da mi kažete?

Konačno, papine usne se razdvojiše i, veoma tihim ali jasnim šapatom, on izusti svoje poslednje reči:

- Ne, sve što sam imao već sam rekao. - To je bila njegova pobeda nad oholim kardinalom. Sklopio je oči spokojno i još jednom udahnuo vazduh predajući se potpuno mirno volji Božijoj ...

Prisutni kardinali brzo se prekrstiše i jedan za drugim poljubiše raspeće nad uzglavljem preminulog pape. Užasnuti izostankom blagoslova, onako po redu kako su celivali krst tako su i napuštali odaju. Kardinal Zilarijus izađe poslednji i pri samom izlasku naiđe na brata Augusta, papinog monsinjora. Obratio mu se jedva suzdržavajući bes:

- Zar nije trebalo da budete uz papu!? Uostalom, gde ste bili?

Crveneći i mucajući, otac Augusto jedva procedi:

- Pošao sam po skripta - i pokaza hrpu papira koje je s mukom držao u rukama.

- Sklonite mi se - reče kardinal Zilarijus gadljivo i s ljutnjom. - Ne mogu da vas gledam! O ovome ćemo još razgovarati...

Monsinjor Augusto uzdahnu i načini korak u stranu kako bi propustio nadmenog kardinala ...

Nakon što su zvona nad Vatikanom utihnula, nastala je mukla tišina. Natmureno kišno jutro, dan nakon papine smrti, kao da se navalilo svom svojom težinom na zidine Svetoga grada. Unutar zidova, zarobljena vlažnim mrakom dugačkih holova i uhvaćena u paučinastu mrežu visokih arkada, gnezdila se samrtna tišina.

Preminuli papa je bio pravičan, ali nije tuga bila uzrok tog tupog muka, već nešto mnogo dublje, što se osećalo među redovnicima.

Svako je bio zauzet svojom službom, ali su im uši brižno osluškivale i najmanji sušanj ili pokret. Veće kardinala trebalo je da zaseda: ostalo je još samo da se posmrtni ostaci pape Florija polože pored njegovog prethodnika i da se izvrši naimenovanje novog rimokatoličkog poglavara.

Poslednji papa bio je omiljen među vernicima. Tradicionalan, nimalo radikalan i nepopustljiv pred sve žešćim nasrtajima vatikanskih kritičara, izazivao je dužno poštovanje i... predstavljao smetnju.

Tvrdoglavi starac! - besneo bi Zilarijus, ali je pri svakom susretu sa papom stiskao zube i čekao. Morao je saznati ono što starac zna.

Sada, kada je starac mrtav i kada je izostao potrebni blagoslov, ostalo je da se krene oštrijim zubima prema onoj mekoj šačici vatikanske bratije.

Izostanak blagoslova naročito je sablaznio redovnike Svetog krsta, ali niko nije bio dovoljno jak da se suprotstavi. Iako su preduzeti svi koraci da se ne sazna ono što se događalo kraj uzglavlja umirućeg pape, iako je kardinal Zilarijus lično preduzeo korake kako bi se to sprečilo, ipak je istina pronašla svoj put i redovnici su je prenosili pogledima. Ne živeći u izobilju reči, davno su naučili da se sporazumevaju pokretima i pogledima. Vrata papinih odaja daleko su se zaobilazila. Jedini koji je imao pristupa odru bio je njegov sekretar Augusto Mondo Ferei. Svaki čas je izlazio i ulazio unutra, poput zbunjene ptice kojoj su nenadano uklonili leglo. Znao je da nije u milosti kardinala Zilarijusa i odlaskom pape Florija izgubio je odjednom svu zaštitu, osim molitve. Imao je malo nade da će biti bolje ... Tako ga je kardinal Zilarijus sa svojom svitom zatekao kada je poslednji put pred pokop papinih ostataka ušao u njegove prostorije.

Augusto Mondo Ferei je klečao pored postelje. Pognute glave, sklopljenih ruku oko kojih je bila umotana patrica, stiskao je zlatni krst među orošenim dlanovima šapućući: - *Znam dela tvoja, i trud tvoj i trpljenje tvoje i da ne možeš da podnosiš zle i proverio si one koji govore za sebe da su apostoli a nisu i našao si da su lažni...*

Zilarijus mu je prišao i direktno mu se obratio:

- Oče Augusto, ponesite svoje stvari i spremite se. Idete na put.

Samo jedan pogled na kruto lice kardinala i Augusto Mondo Ferei je znao da je u nemilosti budućeg pape.

Ustao je prekrstivši se lagano i spustio poljubac na sklopljene ruke preminulog pape. Dok se udaljavao iz odaje ne okrećući leđa odru i dok je još na usnama osećao hladan ukus smrti, odlučio je da počeka samo još čas.

Svako je imao svoju tajnu, pa i papin monsinjor. Tajne su bile ključevi koji su ga i doveli na mesto sekretara. Uvek dobro obavešten, postarao se na vreme da zna šta se dešava unutar odaja i kada nije prisutan, veština koja ga je činila nezamenljivim.

Zidovi privatnih odaja bili su debeli, obloženi masivnim hrastovim, bogato izrezbarenim pločama.

Da debljina zida i tih ploča nije svuda bila ista, znao je samo otac Augusto. Iza teških plišanih zastora nalazila se njegova moćna i brižljivo čuvana tajna. Prethodno se uverivši da ga neće primetiti, on spretnim prstima napipa gotovo nevidljivo udubljenje i tako podiže jednu ukrasnu ploču koja je imala ulogu poklopca. Onako sitan vesto se uvukao u šupljinu debelog zida i polagano, ali ovaj put sa unutrašnje strane, ponovo vrati drvenu ploču u njeno ležište. Tako šćućuren u tesnom skloništu mogao je da čuje ono što se odigravalo u unutrašnjosti prostorije ...

U pratnji kardinala Zilarijusa bilo je pet kardinala: četiri jezuitskog reda kome je pripadao i sam Zilarijus i samo jedan franjevac.

Zilarijus je govorio a ostali su samo slušali ...

- Da li ste obavestili kardinale, oče Julijane?
- Jesam ...
- Sve?
- Da, kardinale. Svi su dobili *il sriptio di secreto.*
- Da li ste dobili odgovor?
- Većinu ...
- Mogu li očekivati njihovu podršku?
- Vi vrlo dobro znate ko vas podržava.
- Koliko ih je protiv?
- Moji izvori su me obavestili o rezervisanom držanju nekolicine.
- Kom redu pripadaju?
- Dominikancima...

Kardinal se okrenuo prema franjevcu:

- Oče Maksimilijane, da li su vaši za?
- Jesu, bar svi oni čiji se glas broji.
- Znači, ostali su samo iz reda Svetoga krsta i dominikanci ... Imate li neko određeno ime?
- Kardinale, ne zamerite, nezgodno je imenovati.
- Ne interesuje me da li je zgodno! Hoću imena! Do večeras da se predaju mom monsinjoru.
- Zar je potrebno, kardinale? - zapitao je otac Silvio - kad već sad imate potrebnu većinu glasova.
- Vi ne razumete - procedio je kardinal. - Neću većinu, hoću da to bude jednoglasno!

Reči su silazile sa njegovih stisnutih usana kao preteći prigušen šapat.

- Izvršite pritisak!

Kardinal ih je otpustio bez mnogo reči.

Svi su jedan po jedan napustili prostoriju, i otac Augusto se spremao da u zgodnom trenutku i sam napusti svoje skrovito mesto, ali reči kardinala, upućene njegovom prvom potčinjenom, kada su ostali sami, zaustaviše ga sledećeg ...

3.

Dr Leo Hekman, umoran, duboko je udahnuo vazduh. Ustao je spremajući se da pođe. Delovao je spokojno, ali iznutra se nije osećao ni približno tako. Svetla grada Vašingtona počela su polako da se pale, dok se nebo nad gradom zatamnjivalo.

Bilo je vreme da krene. Umor mu se svom težinom spustio na ramena, pa je usporenim koracima krenuo ka vratima koja su ga delila od hodnika jedne od najvećih zgrada u Vašingtonu. Uzeo je svoj stari kišni mantil, nemarno ga prebacio preko leve ruke, pokrivajući njime kožnu aktovku sa delimično pohabanim ivicama.

Uznemiravala ga je pomisao na svoje kratkotrajne amnezije ... Da nije znao ono što jeste, one ga ne bi brinule ... Jedina osoba sa kojom je mogao da razgovara bio je general Dik Redmond. On je to upravo danas učinio ... Nakon razgovora sa njim više nije bio siguran da li je doneo najpametniju odluku, ali izbor je već bio učinjen.

Za ludilo o kome je dr Hekman govorio psihijatrija nije imala ime. Ludilo svake vrste je bolest. Dr Leo je znao da ono postoji, nije znao ko je pacijent.

Njegova ordinacija činila se prostranom i svetlom, ni po čemu se ne razlikujući od ma koje vašingtonske ordinacije. Takva su bila pravila igre za pacijente, ali Dik Redmond nije bio pacijent.

Svaki ponaosob bio je veličina u svom svetu, i svaki je podjednako mučno podnosio tišinu koja je nastala nakon što je Hekman završio svoju priču.

Dr Leo Hekman je opet progovorio, samo ovaj put daleko opreznije:

- Čuj me, Dik! Ovo o čemu ti govorim možda je samo pretpostavka, jer nemam ni čvrstog oslonca a ni pouzdanih dokaza.

- Stani malo, Leo - prekinuo ga je Dik Redmond, brišući maramicom svoje znojavo čelo. - Šta, zapravo, pokušavaš da kažeš? Da negde na ovoj planeti postoji neka suluda organizacija, grupa luđaka koja pokušava da digne ceo svet u vazduh ...?

Dr Leo ga je gledao mirno i ne prekidajući ga sačekao da Dik i sam dođe do istog zaključka ... Dik Redmond je nastavio dalje:

- OK! Znam, znam! Talas nacizma je jači u Francuskoj nego u Nemačkoj. Taj pokret je postao internacionalna stvar i ne možeš ga prepoznati kao nacionalno opredeljenje samo jednog naroda ... Ali, Leo ... to nije antisvetska zavera.

Dik Redmond se dobrano zadihao, što od debljine što od uzbuđenja. Uplašio se da je nesmotreno uvučen u nešto gde ne može biti ni aktivni učesnik ni pasivni posmatrač. Kada bi u vojnom ministarstvu SAD znali da je Dik Redmond postao plašljivi general, koliko sutra bio bi bivši. Biti bivši lakše je podneti u ljubavi nego u politici.

- Ne znam, Leo. Mi smo stari prijatelji, zato ću te najjednostavnije pitati: i šta daje tvoja pretpostavka tačna, gde smo onda, šta mi možemo preduzeti i gde sam tu ja u tvojoj priči? Ti znaš kakve su moje pozicije. Pentagon me koristi više za paradu, bar je tebi poznato. Slava stečena u neslavnom Vijetnamskom ratu postala mi je više teret nego olakšica. Ja sam general za slavlja i političke vašare.

Tu je Dik Redmond zastao odmahujući svojom masivnom glavom, da bi na taj način izrazio odrečni stav braneći ga više gestikulacijom nego recima.

- Žao mi je, ne mogu ti pomoći! Nemam pojma ni ko je gazda u Pentagonu; a i da pokušamo nešto, odložićemo propast sveta na tri dana a svoj vek trajanja svesti na tri sata ... - Tu je zastao na časak. - Pentagon ili *Pentagram,* dragi moj prijatelju, u ovim godinama pomalo mi je svejedno.

Nije mu bilo svejedno, i dr Leo Hekman je to dobro znao. Mnogi sa godinama postaju sve religiozniji, svako se bojao kazne koja će tačno biti odmerena po veličini greha. Svačija savest će pokušati nečim da se iskupi. Psihijatar je računao na to da ni Dik Redmond nije bio iznimka.

General je ustao da pođe. Uzeo je svoju šapku i stavio je pod levu mišku. Pružio je ruku dr Hekmanu. Hekman ga je ispratio recima:

- Dik, ugojio si se. Da li razmišljaš o dijeti?

Tu njegovu opasku general je dočekao smehom.

- Zar u šezdesetoj? Ne Leo, volim sit da spavam ... ko je još gladan zaspao?

Izlazeći iz zgrade imao je osećaj da je pod prismotrom. Činilo mu se da će još neko saznati za tajnu i da to ugrožava njegovu sigurnost.

- Dodavola, - pomisli - ovo mi je bio jedan od retkih slobodnih vikenda. Zapravo, nije ni počeo, a već ga mogu smatrati propalim.

Na insistiranje svoje luckaste ženice, pod izgovorom da je dosadno, Dik Redmond je priredio večeru u svom letnjikovcu. Pozvao je nekoliko prijatelja. Sve su to bile osobe na važnim funkcijama. Nikad se ne zna ko će od njih napredovati, možda mu mogu biti od koristi. Zar i on sam nije pomagao drugima?

Svoj dolazak su potvrdili Hari Njumen, vrhovni sudija države Ilinois, Petsi Vajten, najseksepilniji advokat sa najotrovnijim lezbijskim jezikom grada Njujorka i senator Bejli, predsednički kandidat na predstojećim izborima, sa svojom crvenokosom pratiljom.

Odjednom, nakon susreta sa doktorom Hekmanom, nije mu bilo ni do zvanica ni do zabave ... Misao koju mu je dr Hekman usadio nikako ga nije napuštala. „Najbolje će biti da pozovem i njega", odluči Dik Redmond naprečac. „Uostalom, on će biti jedina osoba sa kojom imam nešto zajedničko".

Požurio je do svog metalik sivog „krajslera" ... Misao da dovede dr Hekmana bila je utešna.

- A sad - reče za sebe - pravo do Sendi - i zavali se u vazdušni naslon svojih luksuznih kola.

Sendi je unela mnoge probleme u njegov privatni život, ako se život USA oficira može smatrati privatnim. Postao je omiljeni predmet neukusnih vojničkih komentara. Viši rangovi ga nisu dirali, jer Dik Redmond je znao, znao mnogo.

Stao je na crveno svetio i nervozno počeo da se pipa po gornjim džepovima uniforme. Tražio je cigarete, iste one koje je za ljubav svoje umiljate i luckaste mlade žene ostavio.

„Jednu, samo jednu! Neće primetiti." Svetla na semaforu su se promenila i on je pokrenuo kola. Dik Redmond je zaista bio zreo za penziju. Čudio se i sam što su ga ostavili još tri godine. Njegovom izoštrenom vojničkom oku nije promaklo da su nove regrutovane snage daleko agresivnije i radikalnije u svojim zahtevima. Za njegov ukus, promene su usledile mnogo brzo, a za njihov - Dik Redmond i njemu slični samo su ih usporavali. Nije mu se dopadao tok misli, nije želeo da razmišlja, nije želeo da sumnja.

Ponovo ga je, sad veća, želja naterala da prevrće kasetu ispred sebe, izbacujući njenu sadržinu na sedište suvozača. Cigarete nije našao, ali je pod prstima osetio svilenkasti dodir i pokrenut tim blagim električnim talasom oseti kako mu srce brže pumpa ... Sendi ... koristila je svaku priliku da ga na svoj način podseti na sebe. Povukao je prste i zatvorio kasetu, ali je bilo kasno da spreči lančanu reakciju.

Njegov nehotični dodir čipkastih gaćica podsetio ga je na nedavni događaj kada ga je bukvalno primorala da stane pored puta i svrši na njene vlažne dlanove. Sa par veštih pokreta, kao neiskusnog dečaka, dovela ga je do ekstaze. Da li mu je ikad bilo lepše? Koliko je on uspevao da nju seksualno zadovolji nije razmišljao. Ona je radila uglavnom na njegovom orgazmu. Srećna sam ako si ti srećan ... Nije bio srećan, bio je u raju!

Prišao je kapiji svoje vile u predgrađu i pritisnuo crveno dugme na daljinskom upravljaču, deblokirajući alarm. Kapija je počela sama, inicirana nevidljivim impulsom, da klizi u stranu. Prošao je kapiju i parkirao ispred ulaznih vrata. Sa zadnjeg sedišta poneo je svoju sjajnu kožnu akt tašnu i umornim korakom pošao prema vratima.

Još nije stigao ni da se uhvati za kvaku a cvrkutavi glasić sa interfona ga je pozdravljao: - Hani, pravo u sobu ... - Dik Redmond se kiselo nasmejao. Sendi je bila poput mačeta. Za nju je sve predstavljalo igru, a on je bio poput debelog miša i nije mogao da beži. Popeo se uza stepenice ... stepenice su dobre za kondiciju, rekla je Sendi kada su kupovali kuću, a stepenice su njega svakim danom sve više zamarale.

Da se on pitao, spavao bi u predsoblju, ali on se sve manje pitao i u kući i na poslu. Dik Redmond je svesno ignorisao tu činjenicu. Lice mu se oznojilo i dah mu je postao kratak. Još jedan stepenik, pomisli. Da je bio još jedan, činilo mu se, odustao bi. Izašla je iz sobe i mazno mu se privila oko vrata, ljubeći ga u suva usta, u nos, u oči. Počela je da kruži svojim jezikom po njegovoj usnoj školjci i spremim pokretom uvukla u svoja mala topla usta mesnati deo njegovog uveta, pojačavajući tenziju toplim dahom. Dik je blago gurao od sebe, ali se nije dala. - Gde si bio? - ljubila ga je i, u isto vreme odgovarajući, postavljala manje važna pitanja. Dik Redmond je, sad već ne opirući se, dozvolio da ga uvede u sobu. Rukom je pošao ka svojoj kravati koja je pod brzim ritmom njegovog srca postajala omča. Sendi je krenula svojim prstima ispod njegovog kaiša, pulsiranje je postalo jače. „Ovo nije normalno za moje godine", pomisli i prepusti se slatkim mukama. Sendi je zaista znala kako da muči čoveka. Uvijala se pred njim pod punim dnevnim svetlom, ne sakrivajući nijedan detalj svoga mladog i gipkog tela.

On je rukama posezao ka njoj, dok se ona naizmenično izmicala i približavala. Vrelina koja je njime zagospodarila postala je neizdrživa. Osetivši da neće izdržati još dugo, svojim malim i spretnim jezikom ona učini kraj njegovim mukama ...

Uzdahnuo je i zagnjurio svoje mesečasto lice u njenu gustu kosu.

Trenutak vrhunca se polako rasplinjavao. Bližio se vikend i Dik Redmond mu se nije radovao.

Iz predsoblja na spratu začulo se zvono telefona. Sendi se protegla i hitro napustila sobu. Brzo se vratila.

- Ko je bio? - upitao je Dik Redmond.

- Ah, moja mama ...

Tek onako, zbog reda, Dik zapita:

-I, šta je htela?

Sendi se grleno nasmejala:

- Kao i obično ... da te ostavim, dragi...

Još nije ni završila rečenicu, a Dik je bio pored nje pokrivajući rukom njeno malo dupence.

- Zla je ta tvoja mama. Ipak se nadam da ću je brzo upoznati.

- Mnogo brže nego što misliš - prošaputa Sendi tiho, tako da Dik Redmond nije čuo njene reči, jer su se vrata od kupatila zatvorila za njim.

Stao je pod tuš i pustio hladnu vodu. Ona je u potocima tekla niz njegovo nezgrapno telo. Tuširao se kraće nego obično, čak mu nije ni prijalo. Morao je da pozove Lea Hekmana, i to pre nego što psihijatar napusti svoju ordinaciju. Osećao se odgovornim, ali nije znao zbog čega.

Izašao je iz tuš kabine. Za njim je ostajao mokri trag na pločicama. Oko pojasa je uvio peškir i vratio se u sobu. Prišao je prozoru. Bio je petak, napolju se smrkavalo, vreme je prolazilo brže nego što je on hteo. „Dođavola", pomisli, „Leo je nešto znao a ja ga nisam pustio da mi kaže ... Bolje će biti da telefoniram ..."

4.

Dr Hekman je već bio više u hodniku nego u ordinaciji, kada je zazvonio telefon. Ne baš siguran da želi da se odazove, on se pokrenuo korak unazad, tražeći prekidač glavnog svetla. Zvono telefona je tako imperativno zvonilo da ga nije mogao ignorisati.

Njegovo kratko „Halo" usledilo je tek nekoliko sekundi nakon što je digao slušalicu, osluškujući žagor u pozadini.

„Izvolite."

„Da li je to moj omiljeni psihijatar?" - zapitao je glas sa druge strane.

Dr Hekman je rukom potražio stolicu koja je trebalo da bude tik iza njega, a zatim je, protrljavši oči ispod naočara, progovorio.

„Džoni?! Nemam vremena za igre, opet si pio ..."

„Jesam, Leo, ali ne kritikuj, ja nisam tvoj pacijent, ja sam ti prijatelj ... seti se ..."

„Reci, Džoni, staje po sredi ... Treba li ti novac?"

„Dobri stari Leo! Pravo u centar. Ne ortak! Ti mi trebaš. Bolje požuri, imam nešto što će te zanimati."

„Džoni, mislim da je bolje da podeš kući."

„Nemam kuću, seti se ... i to sam zajebao."

„Ne bi trebalo da piješ, Džoni..."

„Da li to govori lekar ili prijatelj?"

Psihijatra je ovakav razgovor zamarao. Pokušati nagoditi se sa pijanim čovekom, uzaludan je posao.

„Ubiće te piće jednog dana ..."

„Nisam baš siguran da će to biti od pića" - reče sagovornik, glasno se smejući.

Zamor je postajao sve jači, glas čoveka sa druge strane se gubio i vraćao. Dr Hekman je pokušao da razabere njegove reči, ali to je bivalo praktično nemoguće. Ono što je uspeo da poveže značilo je: „Dođi. Imam nešto što će te jako interesovati ... neke papire sa tvojim imenom ... Ja ne znam šta znače ... ali možda ćeš ti znati..."

„Možeš li to ponoviti? Halo! Džoni!" - Sagovornik ga nije čuo. Do Lea Hekmana je ponovo dopirao njegov glas, diktirajući mu adresu. Dr Hekman je žurnim pokretom privukao dnevnik i počeo zapisivati adresu: Ist Brodford drajv 42 ... „Golden arou" ...

Sta bi moglo biti, zapitao se, ali mu zaista nije moglo pasti na pamet ništa značajno a da bi moglo biti povezano sa Džonijem ... Njihova dva posla nikad nisu imali dodirnih tačaka, čak mu nije bio ni pacijent. Oblast alkoholizma, kao psihijatra, baš ga i nije privlačila.

Znao je ljudsku dušu malo bolje nego ostali. Pijanca ćete odvojiti od čaše, ali nikad zaista vratiti u život. Oni koji piju naiskap piju do dna, a na dnu se nalazi život. Toliko im je stalo do života kao do prazne čaše ... Tu posla za dr Lea Hekmana nije bilo.

Polagano je vratio slušalicu u njeno ležište, ugasio svetio i zatvorio vrata. Brava se zaključala automatski. Uputio se dugačkim hodnikom prema vratima lifta.

Telefon je ponovo zazvonio. Zvonio je dugo i uporno, ali dr Hekman je već bio daleko da bi ga čuo, a i da ga je čuo sigurno se ne bi vraćao.

Da je mogao i ovaj susret bi najradije odložio do sutra, ali ako bude čekao do sutra niti će znati gde da potraži Džonija, niti će Džoni, i ako ga nade, biti sposoban za razgovor.

Vožnja liftom trajala je kratko, prišao je recepciji zgrade i oslovio prisno čoveka iza pulta:

- Kako je prošao dan, Čarli?
- Ne tako loše. A vaš, doktore?
- Još se nije završio ...
- Trebalo bi da se odmorite malo ...
- Imaću za to dosta vremena. - Recepcionar je tačno znao na šta je dr Hekman mislio ..
- Možeš li mi pozvati taksi, Čarli?
- Sigurno...

Dr Leo je potpisivao satnicu napuštanja zgrade. Takav je bio protokol.

- Taksi će stići za par minuta.
- Hvala Čarli, sačekaću ga napolju.
- Vidimo se sutra ...
- Da, sigurno - reče psihijatar i pođe preko hola prema izlaznim staklenim vratima. Ona se lagano razdvojiše, propuštajući ga u hladnjikavo predvečerje.

Stajao je neko vreme ... Šta je zapravo Džoni Parker hteo? Pominjao je neke spise sa njegovim imenom i da bi ga to moglo jako zanimati... Veza je bila loša. Mnogo toga je bilo loše, ne samo veza. Najviše bi mu prijala samoća njegovog apartmana, dobre stare papuče i vruć čaj od hibiskusa ... Taksi je već bio tu.

Doktor uđe i reče taksisti: - Ist Brodford drajv 42 ... mislim da je u pitanju neka birtija „Golden arou[a], ili tako nešto ...

- Jeeh, znam mesto.

Vožnja je trajala prilično, i već dvadeset minuta su se vozili daleko van otmenih ulica Vašingtona. Najzad je skrenuo dva puta ulevo da bi se zatim naglo zaustavio.

- Da vas sačekam?
- Nema potrebe ...
- Ako se nećete dugo zadržati sačekaću vas, ovde taksisti nerado dolaze ...
- Imam sastanak sa prijateljem, dugo se nismo sreli. Verujem, potrajaće ...
- Kako želite ...
- Šta sam dužan?
- 30 dolara - reče taksista. Dr Hekman ga je isplatio i ovaj se žurno udaljio.

Čovek na vratima bircuza pogleda u pridošlicu, ne znajući kako da ga okarakteriše.

Nisu baš navikli na ove sa kravatom, ali računajući na njegove godine, smatrao je da ne može škoditi. Uklonio se u stranu, propuštajući ga ...

Dr Leo Hekman se spustio mračnim strmim stepenicama ka unutrašnjosti bircuza. Ništa jasnije svetio nije ga dočekalo ni u samoj birtiji.

Zažmurio je na trenutak, čekajući da mu se oči naviknu na škrto svetio. Nije znao šta je glasnije, da li muzika koja je treštala iz ogromnih zvučnika ili vika ljudi koji su pokušavali da je nadglasaju. U svakom slučaju, bila je to buka ne baš prijatna. Biće bolje da potraži Džonija i požuri kući.

Dobro je poznavao Džonija. Pre nesreće, sa ovim ljudima on zaista nije imao ništa zajedničko. Bio je to dobar čovek sve do onog dana kada mu se sa radara izgubio avion sa 127 putnika na liniji Damask - Bukurešt - *JFK* i sunovratio u okean.

Nikad nije utvrđen direktan uzrok pada aviona. Teroristi? Moguće, ali malo verovatno.

Ono što se znalo, to je da ga je zadnji imao Džoni i da je nekoliko dugih minuta vrištao u etar: - Hiljadupedesetčetiri, da li me čitate ... da li me čitate?! - Vikao je put oblaka još nekoliko minuta posle pada aviona.

Da se taj avion nije izgubio sa radara, Džoni bi imao još uvek i porodicu i dom, ali nesreće se dešavaju, a nesreće uvek imaju svog krivca, a krivac je ovog puta bio Džoni...

Neko mu je dobacio da se pomeri i doktor to učini, registrujući istog časa kako mu iz daljine neko maše, ali ne beše sasvim siguran da li mu se možda samo čini ili to zaista neko pokušava da privuče njegovu pažnju.

Psihijatar je napregnuo oči, pokušavajući da razazna u mraku Džonijev lik, ali je odlučio da pođe nasumice u pravcu u kom je verovao da se on nalazi.

I, bio je to Džoni u vrlo jadnom izdanju ...

- Zdravo doco!

- Zdravo Džoni - psihijatar se nagnuo prema Džoniju da ga bolje čuje, a ovaj je spustio svoju tešku ruku na doktorovo rame, potiskujući ga da sedne u stolicu. Psihijatar se nije opirao.

Džoni je naglo sasuo piće u grlo, skoro ga ne gutajući. Zatim je svoj mutni pogled uputio ka prljavoj čaši, okrećući je u ruci...

- Ne bi trebalo ... piće ubija ...

- Ne ubija piće, Leo ... ubija krivica ... - Položio je svoju pijanu i raščupanu glavu među dlanove.

- Znaš, Leo ... - glas mu se pretvarao u pijani jecaj - Zvao sam ga ... taj prokleti let... Da li me čitate ... da li me čitate ... ali između neba i mora zjapila je strašna praznina... 127 duša... - Sada je već ridao, udarajući pesnicom o sto. - Svi su umrli... a sa njima sam umro i ja! Ovo što je ostalo - pogledao je u oči psihijatra - nisam ja, Leo ... Ovo je neki čovek koga ne poznajem ... Jedino što mogu da uradim je da ga opijam. Ti si jedini koji me nije ostavio potpuno. - Dao je rukom znak konobarici da dođe ... - Pijem isto ... - Džoni je pošao rukom u novčanik u kome su stajale zgužvane novčanice i tutnuo smotuljak u njenu ispruženu ruku ...

- Pitaš se odakle mi novac?

- Mogu reći da sam radoznao - odgovori psihijatar.

Džoni je zapalio „marlboro", uvlačeći dim punim plućima.

- Pijanac uvek ima para za piće.

- Tačno...

- Slušaj me, Leo. Ne znam šta bi moglo da znači, ali pre nekoliko noći došli su po mene neki tipovi... nikad ih video pre. Rekoše, platiće mi dobro ako mogu za njih da iščačkam neke informacije. Upitah „Koliko?" „Ako bude uspešno dobićeš 2 000 dolara." Nisam pitao dva puta. Poveli su me isto veče, ne znam ni koji je deo grada bio ni koliko sati, znam da sam bio budan i da sam bio trezan, i da mi je trebalo piće.

- Mogu li znati za koga si radio?

- Nije važno, važno je samo da provališ unutra i izvučeš neku statistiku za tu kopilad. Reći ću ti, Leo, ko god da je postavljao taj sistem u toj tvrđavi, znao je kako i šta radi. Ostavili su me samog. Kopao sam dugo po statistikama, jedva sam uspeo da provalim šifru, bilo je teško, ali sam napokon uspeo. Ostao je trag da je bila provala šifre i povratna informacija o potražiocu. Predao sam

im disketu. Jedino što im nisam dao to je ovo - on zavuče ruku u unutrašnji džep i pruži Leu Hekmanu zgužvani papirić ...

Dr Hekman je izvadio maramicu i njome obrisao debelo staklo svojih naočara ...

Počeo je da razmotava papirić ...

- Nisam hteo da im dam - nastavio je Džoni da zapliće svojim oteklim jezikom - dok tebe ne pitam. Znam tu kopilad što kompjuterski upadnu u tuđu bazu podataka. Ti kurvini sinovi nemaju milosti. Velika je lova u igri, to kapiram, ali nisam kapirao šta ćeš ti tu među njima.

Psihijatar se zagledao u cedulju koja je bila mestimično masna kao da je Džoni njome obrisao ruke nakon što je pojeo poveći hamburger.

Dr Leo je čitao, koncentrišući se, ne slušajući više Džonija.

Irvin Larson

Norman Kempbel

Polak Stazinski

Jan Erikson

Ištvan Bela

Leo Hekman

Dr Hekman je ponovo skinuo svoje naočare savijajući papir. Rekao je kratko:

- Zadržaću ga ... - i pokaza na papir.

- Samo izvoli - reče teatralno Džoni. -I šta kažeš, Leo? Baš veselo društvo?

Dr Hekman je samo klimnuo gla\ om. Društvo sa spiska nije izgledalo nimalo veselo.

Progovorio je glasno, uveravajući Džonija da taj spisak i nije tako važan, u šta sam nije verovao.

- Ovo je, verovatno, iz neke njihove datoteke, na spisku su samo nobelovci i malo šta imaju zajedničkog, ako izuzmemo dva hemičara: lekar, jedan književnik, poljski političar i ja kao psihijatar... Zaista mislim da nema ništa što bi bilo interesantno tvojim nalogodavcima. - Želeo je da prekine razgovor o spisku, praveći se da je taj komad papira zaista nevažan.

- Džoni, ako ne možeš prestati da piješ ... - menjao je temu ne dajući joj više značaja...

- Ne pridikuj, Leo - prekide ga pijani bivši kontrolor leta i nastavi: - Znaš ... čudno je što sam to pronašao u zavučenoj datoteci. Šifra je bila budibogsnama, neka grčka reč ... nešto ... ne znam mogu li to ponoviti... - pokušavao je da se priseti - Korkira ... - ispio je piće. - To je, Leo, Korkira ... nisam siguran da bih to mogao spelovati. Nisam kopao dalje, tipovi nisu tražili imena već cifre ...

- Hvala ti, Džoni... Mislim da bi trebalo da pođem.

Ustao je ... Džoni ga je uhvatio za ruku.

- Leo, da li viđaš Normu?

- Ne - slagao je psihijatar ne trepnuvši.

- Ja ... - Džoni je pokušao nešto da kaže, ali reči nisu htele preko usta.

- Mislim da bi trebalo ti da pođeš, Džoni... možda još stvari mogu da se srede.

- Jee ... možda mogu ... - odgovori Džoni, ali obojici je bilo jasno šta zapravo i jedan i drugi o tome misle.

Džoni je pomerio svoju ruku, oslobađajući tako Lea Hekmana i ovaj pode.

- Znaš gde me možeš naći, ako se odlučiš - reče Leo tražeći Džonijev pogled.

- Ja znam, Leo, gde ćeš ti moći mene uvek naći. - Gorko se osmehnuo stežući praznu čašu.

Doktor Hekman ga je ostavio u toj kafani, tačno znajući u kakvom stanju bi mogao da ga zatekne sledeći put, ako se ikada budu ponovo videli. Koliko je njegova sumnja bila opravdana, uverio se već sutradan kada ga je, ranije nego obično, probudio telefon.

5.

„Doktor Leo Hekman?" - rekao je, u isto vreme potvrdno i upitno, glas sa druge strane žice.

„Da, ja sam ..."

„Ovde narednik Rivs, XI policijska stanica. Možete li da dođete u stanicu, postavili bismo vam nekoliko pitanja."

„Mogu li znati razlog?"

„Da. Vi ste poslednja osoba koja je sinoć viđena sa izvesnim Džonijem Parkerom."

„Šta podrazumevate pod tim ‚poslednja'?"

„Posle susreta sa vama nađen je mrtav."

„Nemoguće!"

„Ali istinito" - reče narednik. „Budite ljubazni i navratite do nas. Poslaćemo kola."

„Da" - reče psihijatar. ,,U osam i trideset. Može?"

Dr Hekman je spustio slušalicu. Kako je započinjao, dan nije obećavao ništa dobro. Krenuo je put kupatila. Džoni je bio mrtav. Vrlo moguće. Po tome koliko je pio, bio je samo dan u pitanju. Ali baš sinoć, nakon susreta sa njim? Pogledao je na sat, bilo je 6 i 30.

San ga nije okrepio. Sinoć je sa mukom našao taksi. Odspavao je jedva tri sata, nikakav poseban posao nije ga čekao toga dana, ali nije mu se ni vraćalo u krevet.

Nagledao se svega u svom životu. Da su bile druge okolnosti, bez obzira što je u pitanju Džoni Parker, ne bi se nimalo potresao, ali činjenica da je Džoni našao nešto o njemu tamo gde ti podaci ne bi trebalo da budu, nije mu davala mira. Sad, kad je Džoni mrtav, malo je verovatno da će išta saznati. Čak nije pitao ni u čiju je datoteku upao ... Pominjao je neko ime ... ali koje ...?

Promućkao je usta i pljunuo penu od paste za zube, zavrnuo slavinu i zamišljeno nekoliko sekundi, držeći ruku na česmi, posmatrao kako voda u kon-

centričnoj putanji spira penu u slivnik ... Nije se mogao setiti nijednog slova, a kamoli da rekonstruiše celu reč ...

Zaustavio je vodu, vratio četkicu za zube u plastičnu čašu i izašao iz kupatila bez potrebe da se pogleda u ogledalu ... A i zašto bi, svoje je lice poznavao.

Nešto življim korakom prišao je prozoru i razmaknuo zavese. Ugledao je poznatu zaobljenu figuru gospođe Ričards, žene koja je održavala njegov samački stan. Bio je zadovoljan njome. Spremala je kod njega više od dvadeset godina ...

Nju je bilo teško prevariti. Čim je ušla, primetila je da psihijatar nije najbolje raspoložen.

- Nešto se dogodilo ...? - Stajala je na vratima, još uvek držeći prazan ceger u ruci i gledajući direktno u njega. - Zašto su patrolna kola stala blizu vašeg ulaza?

- Patrolna kola, kažete?

Dr Hekman je još jednom pogledao na sat i prišao prozoru. Bila je istina, kola su bila ispred zgrade, pola sata ranije nego što je dogovoreno.

- Moram poći… - reče, ostavljajući gospođu Ričards iza sebe u čudu ...

Nadam se da nije ništa ozbiljno, pomisli ona. A možda i jeste, kad je psihijatar, što mu nikako nije bio običaj, zaboravio da joj ostavi ček ... On je kao švajcarski sat kad je plaćanje u pitanju ...

Radeći za njega sve ove godine imala je prilike da ga zaista dobro upozna. Uredan čovek, nema šta. Stvari za pranje su imale svoje mesto i ona ih je uvek tamo nalazila, kravate uredno okačene, cipele složene, sve je bilo pod konac. Istini za volju, već je više od dvadeset godina peglala, glancala i prala isti štos košulja, isti par cipela, ali psihijatar nije mario za materijalno. Možda iz tog razloga unutrašnjost stana nije bila bogzna šta. S obzirom na bogati kraj u kome je živeo, stan je trebalo da bude luksuznije opremljen, ali kad malo bolje razmisli, za koga? Ni žene, ni deteta, niti rođaka. Samo knjižurine.

Dok je dr Leo Hekman bio mladi, mnogo je putovao po svetu, držao predavanja na raznim univerzitetima. Sumnjala je da je radio i za državnu bezbednost.

Zastala je načas, ugasivši usisivač. ... Doktor baš nije bio poznat njenoj rodbini i prijateljima kao Henri Kisindžer; svejedno bili su dobitnici iste nagrade, dr Leo Hekman i Henri Kisindžer, a to već nešto govori…

„Patrolna kola 202, javite se ... Ostavite lice u stanici i hitno produžite u Hempton drajv ... trebaće vaša asistencija ..."

Vozač kola je uključio sirenu i pojurio prema stanici ... - Izvinite - reče, obraćajući se psihijatru. Dr Hekman je samo slegao ramenima ne pridajući tome značaj.

Ubrzo su stigli u stanicu.

- Možete dalje sami - reče vozač, ne sačekavši odgovor i još većom brzinom nestade niz ulicu.

Policijska stanica je bila začuđujuće mirna. Ni traga od one haotične gužve kakva vlada u njujorškim stanicama. Ali, ovo nije bio Njujork, ovo je bio Vašington, najbezbedniji grad na svetu. Kakav apsurd! Koliko li je samo vojske čuvalo tu bezbednost.

Pokucao je na vrata.

- Uđite, uđite, - dočekao ga je čovek pedesetih godina. Dr Hekman je prihvatio njegovu ispruženu ruku i seo na mesto koje mu je narednik pokazao.

- Dr Leo Hekman?

-Da.

-Neće potrajati, postaviću vam samo nekoliko rutinskih pitanja. Uzrok smrti je više nego jasan.

Psihijatar je klimnuo glavom.

- Znao sam - reče - da će se to dogoditi jednog dana, ali baš sinoć nakon našeg susreta ... Nije tako izgledalo ...

- Da li mu je neko pretio?

- Ne, zašto bi? - začuđeno je odreagovao psihijatar.

- Zato što ste rekli da ste sasvim sigurni da je ubistvo ishod ...

- Ubistvo?! - dr Hekman se iznenađeno trgnuo. - Mislio sam na alkohol, Džoni je bio alkoholičar.

- Bio je pijan, u tome se definitivno slažemo, jer autopsija je to pokazala, samo što ga nije ubio alkohol.

- Džoni baš nije bio agresivan tip alkoholičara. Bio je ono što je vama poznato kao solo pijanica.

- Koji je bio razlog vašeg susreta? Zašto ste uopšte pošli da se nađete sa njim?

Dr Hekman je rešio da govori polovičnu istinu. Ni jednom rečju nije pomenuo ništa o tajnom spisku, bazi podataka.

- Bio je kraj radnog vremena kada me je pozvao, reči su mu bile nejasne, insistirao je da dođem iako sam pokušao da odložim razgovor za sutra. Nisam mogao da odreknem, bio mi je prijatelj. U stvari, znao sam njegovu celu porodicu još dok su svi bili na okupu. Sve dok se taj nesrećni avion nije srušio ... Od tada datira njegov alkoholizam, tu je počeo raspad njegove porodice, veoma mučna stvar ... Došao sam, on je bio već toliko pijan da je svaki razgovor sa njim praktično bio nemoguć. Pričao je o Normi, o deci, ni o čemu tako posebnom da bi ukazivalo na to da mu eventualno neko preti... ili da je u opasnosti.

- Da li je zvučao uplašeno ... ili oproštajno?

- Ne bih mogao reći. Bila je gužva i galama ... Više je pokajnički ridao zbog upropašćenog života. Rekao sam da zna gde da me potraži ako se odluči na lečenje ... Razgovarali smo nekih tridesetak minuta, ne više. Pozdravili smo se ... i to je bilo sve ...

- Pretpostavljam, pošli ste pravo kući?

- Da, ali sam čekao taksi ispred te birtije jako dugo, bilo je veoma kasno. Stigao sam u stan nešto malo iza jedan sat po ponoći ...

Narednik ni sam nije verovao da je ovaj čovek mogao da naudi bilo kome, naročito ne ubijenom, ali rutina je rutina, i on je za svaki slučaj zapitao:

- Da li vas je neko video po ulasku u zgradu?

- Jeste, naša zgrada ima portira. Ne može se ući a da se ne prođe pored njega.

- Hvala vam, mislim da je ovo za sada dovoljno - reče narednik. - Mogu li vas pozvati ponovo ako zatreba?

- Učinite to - reče dr Leo Hekman spreman da pođe.

Narednik se već bio zagledao u papire na svome stolu kad ga je psihijatar pre izlaska iz prostorije upitao:

- Ako nije tajna ...?

- Da?

- Kako je izvršeno ubistvo?

- A to ... Prvo su ga duže mučili, verovatno pokušavajući da izvuku neku informaciju od njega, jer drugo objašnjenje nemam, a zatim su ga dokrajčili oštrim predmetom. Veoma stručno, pravo u grudi presekavši aortu ...

Leo Hekman već zatvaraše vrata kancelarije, kada glas narednika dopuni priču: - Nađen je na sasvim drugom kraju grada od onoga gde ste se vi našli sa njim.

- Doviđenja - reče psihijatar i lagano zatvori vrata za sobom.

Još jednom će preći preko spiska koji mu je Džoni dao. Nije samo znao da li da produži u ordinaciju ili da se vrati kući... Kući... pa da, zaboravio je g-đi Ričards da ostavi ček. Policajac je čekao ispred vrata stanice, imao je naređenje da odveze psihijatra tamo gde je pošao.

- Povešću vas, recite samo gde da vozim.

- Ne, hvala! Radije bih prošetao ...

Trebala mu je ta šetnja da razbistri um, ali ulice Vašingtona nisu bile nimalo mirno mesto za razmišljanje.

Džoni, Džoni ... - razmišljao je o događaju od pre par sati ... Zar je trebalo da završi tako? Nije krivo piće, kriva je savest. Svi koji imaju višak savesti, imaju i problem. Ovaj put nije bilo piće, i nije bila savest. Počeo je ponovo da pažljivije analizira redosled događaja i Džonijevu priču od prošle noći.

U redu, bilo je ubistvo, to je jasno, ubistvo na drugom kraju grada od onoga na kome ga je ostavio ... Šta je ubica hteo? Novac? Džoni je te večeri imao toliko da ga nije mogao popiti ni u „Palasu" a ne u toj jeftinoj birtiji.

Novac motiv? Možda je još u baru razmetljivo mahao novcem, neko ga je primetio ... pratio ... ubio ...

Hodao je i razmišljao. Ni duga šetnja neće mu biti od koristi ... Podigao je ruku i zaustavio taksi još neodlučan gde prvo da krene: nazad u apartman ili u ordinaciju. Ni na jednom ni na drugom mesto nije bilo previše posla za njega.

Taksi se prestrojavao iz kolone u kolonu da bi mekano pristao uz trotoar ulice Bedlington.

Dr Hekman se smestio na zadnje sedište.

- *Lesburg pike* - reče psihijatar i taksi se ponovo uvrstio u dugačku kolonu.

Poznati predeli grada Vašingtona su promicali pored prozora, ali dr Leo Hekman ih nije gledao. Najnoviji događaj uneo je neprijatan nemir u njegove misli. Nije verovao u sudbinu, a još manje u slučajnosti... Ono što je njemu bilo potrebno bila je karika, nešto što će njegovu sumnju i pretpostavke pretvoriti u činjenice ...

„Da nisam malo prestar za detektivske igre ...?" Gledao je nezainteresovano kroz prozor taksija, taj spoljnji svet ga nije doticao. Želeo je da dotakne dno tog ljudskog mraka, ali bio je bliži kraju svog života nego kraju traganja u koje je pošao ...

6.

Nepoznat čovek u uniformi portira učtivo ga je pozdravio.

- Gde je Čarli...? - upita psihijatar.

- Mislim da je uzeo nekoliko slobodnih dana ...

Dr Leo Hekman je prišao pultu na kome je stajala knjiga ulazaka i izlazaka iz zgrade, uredno je stavio svoj kratak potpis i okrenuo se u pravcu lifta. Čekao je da se lift spusti u prizemlje. Za nekoliko sekundi oglasilo se kratko nenametljivo zvonce i metalna vrata lifta su se pomerila udesno propuštajući četvoro ljudi da izađu.

- Dr Hekman! Čekajte! - neko ga je pozvao i on se okrenu. Iako je već bio zakoračio u unutrašnjost lifta, zaustavio je zatvaranje vrata.

- Zdravo, Lizo - pozdravi zadihanu devojku.

- Hvala - reče ona gutajući vazduh. - Ne volim da idem liftom sama.

- Vreme je da porazgovaramo o tome - reče on polušaljivim tonom.

- Zašto gubiti vreme - uzvrati Liza. - Neće pomoći...

Smejali su se ...

On je voleo ovu vedru devojku. Sretali bi se ponekad u holu zgrade. Uvek je kasnila za korak ili dva, redovno se šaleći na račun toga ... - Na vreme legnem, na vreme ustanem i na vreme zakasnim ... to sam ja ...

- Pa, Lizo, kako posao?

- Mislite, kompjuteri? Super je.

- Pitao bih te nešto, ako ti ne smeta?

- Samo napred! Imamo još 12 spratova da vam odgovorim.

- Šta je, zapravo, tvoj posao?

- Da budem iskrena, ne znam ni sama ... Ja dođem kao čistač kompjuterskih podataka, to vam je kao moderna mobilna sekretarica ... U ovoj zgradi radim za jednog arhitektu, sređujem-mu datoteku dva puta nedeljno. Klijenti su razni, od advokata do zubara ... Svi imaju malo vremena i malo znanja a ta spravica im je neophodna ... Sem toga, virusi stalno ugrožavaju kompjuter i programi pucaju ...

- Čini se interesantno ...

- Može biti - reče Liza - ako je klijent mlad, uspešan i neoženjen.

U tome se i lift zaustavio. - Vidimo se na putu za dole - reče ona, palcem pokazujući prema prizemlju.

Dr Leo Hekman nije bio staromodan. Kompjuteri jednostavno nisu bili deo njegove prakse. Susret sa Lizom i pominjanje računara vratilo ga je na događaj sa Džonijem.

Došavši do vrata svoje kancelarije, izabrao je jednu od nekoliko kartica i gurnuo je u mali prorez. Očitavajući šifru vrata su se otvorila ... - Imam problem - reče dr Leo Hekman glasno, prelazeći pogledom po udobnoj prostoriji svoje ordinacije. - Vreme je da se počne raditi na njemu ...

Podigao je telefonsku slušalicu i pozvao svoj apartman. Javila se g-đa Ričards.

,,G-đo Ričards, ja sam. Izvinjavam se, potpuno sam smetnuo sa uma da vam je danas dan isplate, poslaću vam ček na kućnu adresu ..."

„Dr Hekman, ne mari... Navratiću do apartmana sutra."

„Dobro - reče on - ostaviću vam ček na trpezarijskom stolu. Doviđenja, gđo Ričards."

„Doviđenja - izgovori gđa Ričards. - Oh, dr Hekman, zaboravila sam da vam kažem ... Stiglo vam je neko cveće ..."

„Cveće ...?"

„Da, cveće i uz buket neki koverat..."

„Sigurni ste da je za mene?"

„Sasvim - odgovori ona. - Na vas je adresirano."

„Besmisleno - reče psihijatar. - Od koga je?"

„Sačekajte, uzeću koverat... Zapečaćen je, ali je cvećara sa Garfild Hightsa, ako vam nešto znači."

„Garfild Hights. Znači mi mnogo", pomisli i tu misao zadrža za sebe.

„Sigurni ste?"

„Dr Hekman, - odgovori ona uvređeno - umem da čitam."

„Da ... izvinite" - reče on poluodsutno i spusti slušalicu.

„Garfild Hights", psihijatar je ponavljao za sebe ... Bio je to deo grada u kome je pronađeno Džonijevo beživotno telo. Šta god da je, moraće da sačeka ...

Natrag na posao. Otključao je svoj sto i izvadio jednu fasciklu. U njoj su hronološki bili zapisani svi važniji događaji, zatim imena, adrese i telefoni ljudi sa kojima je iz bilo kog razloga bio povezan ... Jedino ime sa spiska koji mu je Džoni dao a da je njemu bilo interesantno bilo je ime dr Jana Eriksona. Oni su primili nagradu iste godine ali iz različitih oblasti medicine. Zajedno su jedno vreme predavali na univerzitetima u Pragu, Bostonu, Beču i Harvardu ali su se nekako u isto vreme obojica povukli. Poslednje što je čuo o dr Eriksonu bilo je da se vratio istraživačkom radu.

Sad mu je bio potreban ... Pronašao je broj telefona.

Od dr Jana Eriksona je želeo jedino da sazna šta znače godine pored njihova dva imena na papiru. To je za sada jedina tanka nit koja ga može nekud odvesti.

Počeo je da bira brojeve ...

„Centar za medicinska istraživanja" - javio se ženski glas. „Mogu li vam pomoći?"

„Dr Leo Hekman na telefonu ... Da li možete da mi date kontakt telefon profesora Jana Eriksona ..."

„Jedan trenutak - reče telefonistkinja ... - da proverim u kompjuteru."

Prošlo je nekoliko sekundi i isti prijatan ženski glas se ponovo javio:

„Jedino što sam mogla pronaći za vas u vezi profesora Jana Eriksona je adresa od pre sedam godina. Od tada nam se nije javljao, a sva pošta poslata na tu adresu vraćena je. Žao mi je."

,,U svakom slučaju, hvala!" - Spustio je slušalicu, razmišljajući šta dalje. Dr Jan Erikson nije igla u plastu sena pa da se tako lako zagubi. Mogao ga je naći i sam, ali to iziskuje vremena. Pozivati razne medicinske asocijacije, institucije i centre - njih u adresaru ima bar tri hiljade. Setio se reči telefonistkinje „trenutak da proverim u kompjuteru". Pozvao je portirnicu i uspeo da dobije telefon kancelarije u kojoj je Liza trenutno radila.

„Dr Hekman, vi ste?" - reče Liza iznenađenim ali veselim glasom. „Da niste slučajno pošli kući pa ćete me povesti dole" - nasmejala se, aludirajući na svoj strah od liftova.

„Volim taj veseli glas", reče Hekman. „Potrebna mi je jedna informacija ..."

„Recite, sva sam se pretvorila u uvo ..."

„Pokušavam da pronađem svog starog prijatelja dr Jana Eriksona, ali sam zagubio njegovu adresu, pa sad razmišljam da li bi mi ti eventualno mogla pomoći..."

„Ništa lakše."

„Možeš to da uradiš?"

„Mogu, ali pod jednim uslovom" - reče šeretski.

,,A to je ...?"

„Da ne kažete nikom da se bojim liftova ..."

„Dogovoreno ..."

„Čućemo se za par minuta. Mislim da ću to moći da obavim za vas i sa ovog sistema." - Spustila je slušalicu.

„Da vidimo poresku prijavu dr Jana Eriksona." Njeni tanki prsti leteli su preko tastature. Na ekranu se pojavila oznaka: Pristup zabranjen ... Razmišljala je kratko kojim putem da zaobiđe ovu zabranu ... Da vidimo ... koliko se dobro poznajemo. Ukucala je ime za kojim je tragala ... Dr Jan Erikson, a zatim taster ***Enter ...*** Kompjuter je dobio zadatak i moglo se čuti kako pretražuje datoteke. Uskoro se na ekranu pojavila nova informacija: pretraga je završena uspešno. Pronađeno je 7 imena ***Jan Erikson,*** a samo jedan sa oznakom ***dr ...*** „Hvala", izustila je zadovoljno.

„Halo, dr Hekman! ... Dr Jan Erikson, ,Internešenel farmaceutikal centar', Glendejl Rt 2735b, Los Anđeles."

„Lizo, tvoj sam dužnik."

„Ah, ništa za to, imate sreće što vaš prijatelj redovno prijavljuje porezu. Biću sutra na poslu oko 11, neću stići sve danas da završim ... Možda ću vam opet biti potrebna."

„Hvala, Lizo."

„Zaista nema na čemu ..."

Sve je sada daleko lakše - razmišljao je i ujedno birao broj telefona Informacija u Los Anđelesu ... Ovo sad je već nešto ...

Koliko dugo se nije video sa Janom? Desetak godina, sigurno ... Čime li je sada okupiran? Iako je već u godinama kada je sigurno mogao u penziju, po adresi velike farmaceutske korporacije koju mu je Liza obezbedila, vidi da je aktivan ...

Pozvao je broj u Los Anđelesu ...

„Dr Leo Hekman. Zovem iz Vašingtona. Tražim jednog od vaših zaposlenih ... dr Jana Eriksona."

„Žao mi je, pozivi su limitirani po ličnom nalogu dr Eriksona ... Spojiću vas sa sekretaricom koja radi na Istraživačkom. Ona preuzima sve poruke za Doktora ..."

„Možete li vi preuzeti poruku? ... Recite da je zvao dr Leo Hekman. Moj broj u kancelariji je 226548, Vašington. Čekaću na njegov poziv ... Hvala i doviđenja ..."

Toliko za danas, pomisli. Vreme je da pođem, do gradske biblioteke, pa u apartman ...

Bila je već uveliko noć i život u milionskom gradu se spustio iz spratova visokih poslovnih zgrada u diskoteke, pabove i go-go klubove.

Uprkos tome što je bilo kasno, pozvao je Normu, Džonijevu ženu ...

„Halo ..." - javio se tih plačljiv ženski glas.

„Norma, ja sam ..."

„Da li si to ti Leo?"

„Jesam ..."

„Čuo si, dakle ..."

„Jesam, Norma" - odgovorio je tiho.

Ćutala je boreći se sa jecajima ...

„Dok je bio živ ja sam se nadala, a sad je mrtav ... Bio je tako mio čovek, dobar muž i otac. Ti si ga poznavao, znao si kakav je bio pre i posle. Ja ... ja" - pokušavala je da sastavi rečenicu ...

„Norma, ništa se sad ne može promeniti. Pokušaj bar da zaštitiš sebe i decu ... Jesu li sa tobom?"

„Da, tu su ..." - istisnula je iz suznog grla. Zvučala je jako potreseno. „Hoćeš li doći?"

„Na žalost, ne mogu stići na sahranu, ali ću se potruditi da vas obiđem u što skorije vreme ..."

„U redu je, Leo ... Ti si valjda jedini ..." - počela je opet plakati - „koji je ostao pored nas bez obzira što se Džoni promenio, odao piću ... i kad je naš život postao haos."

„Te stvari se dešavaju, Norma ... Da li ste sve uredili?"

„Da, jesmo ... Sutra ce stići njegovo telo i biće služba u crkvi ..."

„Nadajmo se da je pronašao svoj mir ..."

„Zaista se nadam, Leo..." - jecala je ... Razgovor je bivao sve mučniji... „Ne verujem da se ovo sve dešava ..."

„Pazi na za sebe, Norma. Deca te trebaju ... Vidimo se uskoro."

„Da, Leo ..." - rekla je i veza se prekinula.

Trebalo bi da pošalje cveće. Cveće! ... znao je da ima još nešto. Pošao je do trpezarije. Na stolu je bio zaista veoma lep buket, ali njega nije interesovao toliko buket koliko koverat koji je bio pored ... Izvadio je naočare, uzeo koverat sa stola i pošao u kabinet tražeći nož za papir ...

Otvorio ga je i ugledao poruku koju nije razumeo. Jedino je potpis bio jasan.

Možda ti znaš više o ovome od mene.
Džoni

Ako se to odnosilo na hijeroglife ispisane na istom papiru, onda je i on znao koliko i Džoni. Uzeo je čašu mleka iz frižidera, pošao u radnu sobu, ispisao ček za g-đu Ričards i stavio na trpezarijski sto ... „Razgovaraću sa Lizom sa tom pomisli je pošao u krevet i ispružio ruku prema stonoj lampi. Isključio je svetio, ali nije uspeo da isključi misli. Prebirajući po mislima, tražio je tu važnu kariku koja će ga opravdati pred samim sobom i doneti smirenje. Sudbina? Isključeno za psihijatriju. A slučajnost? Zar ih nije malo previše? Ove misli bile su usmerene na nešto što mu već dugo nije dalo mira.

Radio je na novom projektu, ali nije znao da li će ga i završiti. Telo mu je posustajalo, primećivao je simptome, vrlo bolne i sve ih je teže ignorisao.

Nebrojeno puta je pitao sebe: Postoji li zavera protiv čovekove slobode? Znao je da postoji, ali ko je taj tajni porobljivač? Da li sam, zaista, sve ove godine rada proveo nesvestan prisustva te sile ili sam se svesno nagodio sa njom, dajući joj ono što je tražila od mene i dobijajući zauzvrat ono što mi je trebalo - da bih bio ovde gde sam, na najvišoj lestvici psihijatrijske hijerarhije? Neko mi je dozvolio da stignem ovako daleko. Da li sam pobednik ili pobeđen, poražen i iskorišćen ...? Postojao je samo jedan način da to sazna ...

Upalio je lampu i nogama potražio papuče, dajući vremena očima da se naviknu na svetio ... Rukama je napipao naočare, odupro se o krevet... Pogledao je oko sebe. Živeo je u savršenom redu stvari... to je ono što se nije uklapalo u sliku sveta oko njega ... Pošao je u kupatilo, zakoračivši sa namerom da stane ispred ogledala. Učinio je svesno taj korak, zagledao u svoj lik, pogledao se da bi video istinu o sebi...

... I bio je tamo čovek koga nikad ranije nije video. Delili su isto telo ... Od te spoznaje osušila su mu se usta, oduzela moć govora, osetio je da ga i noge

izdaju, a drhtavica koju je pripisivao umoru sad je prelazila u pravi tremor ... „Istina je", protisnuo je kroz stegnuto grlo, „moj um je porobljen" ... Stropoštao se ...

Ne zna koliko je tako dugo ležao na hladnim pločicama u kupatilu, kad ga je paničan glas g-đe Ričards naterao da otvori oči ... Nesnošljiv bol mu se kretao kroz telo. Pokušao je da pomeri noge, ali nije uspeo ... Mora da je udario glavom ... Mislio je, misli su bile jedino što mu se nije paralisalo ... Domaćica je oko njega zapomagala, dozivajući ga:

- Dr Hekman! Hvala ti bože! Pozvaću Hitnu ... da, to ću uraditi!

Morao je zaustaviti u toj nameri. Jedno izlomljeno i jedva čujno „ne" sišlo je sa njegovih usana. Nije imao snage da se pokrene. Tek uz veliki napor pomeri prste na rukama, pružajući ih ka gležnjevima prestravljene žene ... Ona se instinktivno savila da ga podigne ... Osetio je kako mu krv struji vraćajući se u povređene delove tela ... Tamo gde je krv bila zaustavljena, ponovo je počela da nadolazi, donoseći bol... ali, bez bola nema ni života ... - on je to znao. Uz pomoć g-đe Ričards polako se uspravljao ...

- Dr Hekman, ma šta god rekli, pozvaću ambulantna kola.

- Rekao sam, neću ih ... Biću dobro ...

- Nisam sigurna da je to baš ispravna odluka. Vi ste tako tvrdoglav čovek ... uvek bili i ostali - protivila se, gunđajući i uzdišući.

- Možete li mi pomoći da legnem u krevet?

- Naravno. - Ona ga je više pridržavala nego što je on išao sam ...

- Gde su mi naočare? - upitao je kada ga je smestila u krevet, podupirući ga jastucima...

- Slomljene su ... u paramparčiće ...

- Verovatno kad sam pao ...

Zagledala se u njega ponovo. Imala je oštar pogled provincijske učiteljice koji ga je naterao da i bez njenog pitanja odgovori:

- Da, u redu sam, g-đo Ričards, stvarno sam dobro ... Ako nemate nekih obaveza, voleo bih da ostanete ...

- Naravno! Kako ste samo pomislili da bih vas ostavila u takvom stanju!? Ako želite, mogu se i preseliti... Mislim, apartman je komforan, bila bih u susednoj sobi... - rekla je pomalo zbunjeno i nesigurno.

- Ne bih vas toliko obavezivao - uzvratio je.

- Onda, odlaziću kasnije i dolaziću ujutru što ranije. Da li ste sigurni da ništa nije slomljeno?

- Rekao sam da ne brinete ...

- Oh! - pogledala je na sat - ako dozvolite, pošla bih do grada da nešto obavim. Verujem da ću biti nazad do podne ...

- Uzmite vaš ček sa stola i donesite mi druge naočare. Nalaze se u komodi.

Vratila se ubrzo, noseći ih.

- G-đo Ričards, ovo će vam biti plaćeno ekstra.

- Ah, neka vas to ne opterećuje. Bili ste veoma dobri prema meni svih proteklih godina. Uvek je na vašem čeku bilo to „ekstra", i za Božić i za Uskrs, to ne mogu da zaboravim, doktore Hekman.

Bila je na putu da izađe iz apartmana. - Vraćam se brzo, ne pokušavajte nikakve ludosti kao, na primer, da ustanete.

Naravno, nije je poslušao.

Čim su se vrata zatvorila za njom, on se polako pridigao i nekako dovukao do radnog stola. Okrenuo je Lizin broj telefona.

„Liza?" - nestrpljivo je zapitao i pre nego što je čuo ko je sa druge strane veze ...

„Zar ste me toliko željni?" - smejala se. „Jeste li stupili u kontak sa onim vašim prijateljem?"

„To je jedan od dva razloga zašto sam te pozvao. Imaš li nekih planova za vikend?"

„Vi mi laskate" - kikotala se, aludirajući na njegove pozne godine. „Izvinite, ja s vremena na vreme imam napade dobrog raspoloženja ..."

„To je dobro, Lizo, smeh je dobar ... Žao mi je što ja nisam imao više smeha u svom životu ... I, reci mi planove za vikend. Posao koji ćeš obaviti za mene biće ti plaćen po zadovoljavajućoj tarifi..."

„To ekstra novca neće mi naškoditi. Da vidim ... Kod Burkea završavam oko podne, imam još neku sitnicu da obavim, ali recimo od jedan sam slobodna ... Možete li mi reći šta je u pitanju?"

„Imam neke kompjuterske šifre. Ja ne razumem, rekao bih, ni slovo."

„Ako je samo to, neće biti problema. Gde ćemo se naći?" - upitala je.

„Najbolje će biti da dođeš kod mene, trenutno nisam u stanju da se mnogo krećem ..."

„Šta se desilo?"

„Ništa strašno. Pao sam ..."

„Dajte mi adresu ..."

Kada je nešto kasnije Liza zazvonila na vratima, gđa Ričards je već bila u apartmanu. Trgla se na zvuk zvona.

- G-đo Ričards, zaboravio sam da vam kažem da ćemo imati posetioca.

Devojka na vratima bila je jako mlada, iskrenog i otvorenog pogleda.

- Haj! - rekla je cvrkutavo kako to mladi čine, držeći obema rukama ispred sebe svoju akt-tašnu. - Da li je dr Hekman tu?

- Naravno, očekuje vas ... - g-đa Ričards se pomerila u stranu, propušajući mladu damu da prođe u hodnik.

- Lizo! - začuo se glas dr Hekmana iz dnevne sobe. Ona mu je prilazila sa osmehom, a onda je taj osmeh nestao sa lica.

- Gospode, šta vam se dogodilo!?

- Ah - odmahnuo je rukom - nemoj sad i ti... Rekao sam ti, pao sam ...

- Trebalo bi da odete do doktora.

- Ja jesam doktor.

- Jeah - reče ona, pokazujući pri tom niz belih, savršeno zdravih zuba. Vi jeste doktor, ali vama ne treba psihijatar već fizijatar.

- Biće sve u redu ...

- Te modrice na vašem licu govore drugačije.

G-đa Ričards ih je poslužila i Liza je zahvalno otpila nekoliko gutljaja đusa.

- Uuuu, ovo prija! - rekla je, odlažući čašu na podmetač. - A sad, na posao.

Pružila je ruku prema papiriću koji je dr Hekman izvadio iz koverte.

- To je sve što imam.

- To može biti dovoljno - rekla je gledajući u hartiju. - Kad ste primili ovo?

- Rano jutros, stiglo je sa buketom cveća ... Ne znam samo kako je vremenski izveo - reče psihijatar.

- Uradio je to preko interneta ... Čuli ste za internet?

- Jesam, ali o tome malo znam. Otuđio sam se od tehnike, a i nije bilo potrebe ... To su drugi obavljali za mene ...

- Pa ... da vam objasnim ukratko. On je preko te zajedničke mreže kompjutera poslao cvećari nalog da vam pošalje cveće, a poruka koju vam je poslao je kompjuterska šifra. Eto, tako je to vama brzo stiglo.

- To znači da je u momentu narudžbe bio za kompjuterom - rekao je naglas, a ono što nije rekao bilo je: „ostavio sam ga u toj sumnjivoj birtiji, mora da je nezadugo iza mog odlaska neko došao po njega, neko kome je bilo potrebno Džonijevo poznavanje kompjutera, neko za koga je već radio ..." Koncentrisao se ponovo na Lizine reči.

- Ovo što vam je poslao je šifra pomoću koje se može ući u neki sistem, ali čiji, to vam ne bih sad mogla odgovoriti... - Izvadila je radnu svesku iz svoje aktovke i počela prepisivati - Ako nije kasno, sutra bih mogla da vam dam odgovor ... Otići ću kod prijatelja i preko njegovog računara pokušaću da se povežem sa sistemskom adresom koju vam je poslao taj Džoni. Toliko u vezi šifre. Ima li još nešto?

- Da, poći ćeš do moje kancelarije i preslušati sekretaricu da vidiš da li se javio dr Jan Erikson. Sve što mi bude trebalo u narednih nekoliko dana ti ćeš preuzeti da to obaviš.

- Mogu da to odradim bez problema, ali mogli ste angažovati nekog većeg profesionalca. Zbog te vaše povrede bićete vezani za apartman bar dve nedelje. Ne želim da vas odvratim od namere da mene angažujete, ali dr Hekman, ja zaista ne znam koji je obim vašeg posla.

- Znam, Lizo. Mogao sam angažovati nekog drugog, ali ovo što ćeš odraditi za mene traži diskreciju. Znam da si osoba od poverenja ... Nema danas puno ljudi kojima se može verovati...

- Ako ste vi sigurni, što se mene tiče to je onda OK! Samo javite portirnici u zgradi da dolazim sa vašim odobrenjem.

- Srediću to ... A sad o tvom bonusu - rekao je dr Hekman i dohvatio svoju čekovnu knjižicu.

Ispisao je sumu od 2000 dolara.

- Dve hiljade dolara? - iznenadila se devojka.

- Pa, trebaće ti kompjuter.

- Otiću ću do dilera da pogledam šta nam mogu ponuditi.

Na toj konstataciji se završila rasprava oko iznosa na njenom čeku.

Liza je prišla biblioteci i radoznalo se zagledala u knjige ...

- ZLOČIN I KAZNA U PSIHIJATRIJI, TEHNIKA SAMOHIPNOZE - čitala je naglas, ponavljajući uzbuđeno zadnji naslov. - Možete li to učiniti? Možete li stvarno da hipnotišete samog sebe? - Oči su joj bile širom otvorene. Bila je opčinjena tom idejom.

- Da li je zaista moguće?

Dr Leo Hekman se podbočio laktovima o sto, sklopio dlanove i oslonio bradu na njih ... Liza ga je gledala i čekala odgovor.

- Paaaa ... - rekla je, nestrpljiva da čuje odgovor.

- Da, Lizo, moguće je hipnotisati samog sebe, tehnikom disanja, odbrojavanja udisaja ... i uz dobrog učitelja - dodao je u sebi.

- Da li ste probali?

- Isuviše je komplikovano da ti sada odgovorim. Tehnički je moguće, ali je veoma opasno. Sebe možeš uvesti u stanje hipnoze, ali pitanje je kako ćeš iz njega izaći.

Utom se pojavila g-đa Ričards. „U pravi čas", pomisli psihijatar.

- Ostaviću vas sad nasamo. Ne verujem da mladoj dami treba tutor. Videćemo se ujutro, dr Hekman. Doviđenja, g-đice.

- Doviđenja g-đo Ričards - uzvratila je Liza.

- Pričaćemo ponovo o hipnozi i tehnikama samoanalize, obećavate li?

Lagani osmeh preleteo mu je preko usana.

-Naravno, nemam puno posla u poslednje vreme.

- Taj mali poslić oko kompjuterske šifre - vratila se na razlog svoga dolaska. - Da li vam je to tako važno?

- Da, Lizo. Zbog toga što se krije pod tom, nazovimo je šifrom ... - rekao je i stao, gledajući pravo u njene oči. Kako može da joj kaže: „Džoni je zbog toga ubijen". Ima li pravo da je uznemirava nečijom smrću, nekoga koga i ne poznaje.

- Lizo, stvarno nije važno. Recimo samo da pokušavam da pomognem prijatelju ... Zadužio me je ... - To što je rekao nije bila ni laž ni istina... Da li može biti prijatelj neznanac koji je sa vama u istoj koži sa istim mislima ... Ne smem da razmišljam, ne smem ... Posmatrao je njeno lice, prijatno i vedro ...

Pogledala je na sat.

- Vreme je da pođem ... stvarno je trebalo da krenem ranije ...

- Ispratiću te, Lizo ...

-Nije neophodno, dr Hekman ... Kola su mi tu dole.

- Da li si daleko?

- Ne, ne tako predaleko - odgovarala mu je na pitanja veoma kratko. Odjednom je bila uznemirena. Primetio je da teško diše.

- Jesi li dobro, Lizo? - Usne su joj poplavele. Pokušavala je da se smiri, tražila je nešto po torbi nervozno prevrćući po pregradama. Dr Leo je shvatio da je devojka pred astmatičnim napadom.

Preuzeo je kontrolu, lagano je dohvatio za ruku vešto napipavajući puls. Srce je kucalo ubrzano ... Devojka je tražila pumpicu. Ako je ne nađe uslediće napad panike, pomisli. Astma nije opasna, napad panike jeste.

Nije želeo da joj da do znanja da se primećuje njena glad za vazduhom. Progovorio je mirno.

- Ah, tražiš ključeve od kola. Pogledaću da ih nisi možda ostavila u mom radnom kabinetu. - Taktično joj je dao vremena da se sabere.

„Gde si, dođavola", kada je konačno napipala metalnu flašicu osetila je veliko olakšanje. Prinela je ustima, žurno usisavajući vazduh. Sa svakim novim udisajem osećala je kako spazam popušta. Utolila je glad za vazduhom i vratila pumpicu brzo u torbu. Užasavala ju je pomisao da bi neko saznao da je astmatičar. Sve što je u životu želela bile su fer šanse, baš kao i ostali... zato je krila, ni zbog čega drugog ...

- Dr Hekman, pronašla sam ...
- Šta si našla, Lizo?
- Ključeve ... ključeve od kola ...
- Ah, da! - rekao je pojavljujući se u hodniku. - Znam da sam po nešto pošao ... mora da je od pada ... to kratkotrajno zaboravljanje ...
- Sad moram da idem. Ali javiću vam se sutra. Ne zaboravite da kažete portiru u zgradi da ste mi dozvolili da uđem u vašu kancelariju ...
- Naravno, dobro da si me podsetila ...
- Čućemo se - reče Liza. Otišla je, ostavljajući ga samog.

Trebao mu je dobar san, ali noć je bila košmarna. Zabolelo ga je rame i glava, samo što bol nije bilo to što ga je brinulo ...

Ustao je pre svitanja, probuđen snom od koga je zapamtio samo fragmente rečenica, nepotpune reči: o drugima znaš mnogo, Leo, šta znaš o sebi...? Šta sam učinio, šta sam učinio! Ustao je iz kreveta, ali ga loše predosećanje nije napuštalo ... Šta se to dešava? ... Bio je umešan u nešto, to je sasvim izvesno, još nije znao u šta, ali je znao da to nešto nije dobro i da mora biti zaustavljeno ... Pre svega, mora pronaći Lizu. Bio je neoprezan uvlačeći je u nešto... Gospode! ... Moram je pronaći pre nego što neko drugi dođe do nje ... Prekasno! Pred njegovim vratima su već bili ljudi iz policije ... Otvorio je vrata ...

- Mi se ne poznajemo, dr Hekman - rekao je inspektor. - Zamenjujem kolegu sa kojim ste već imali razgovor u vezi smrti izvesnog Džonija ...
- Nešto se dogodilo?
- Došli smo da nam vi to kažete.
- Rado, ali ne znam šta.

Isled nik ga je gledao sumnjičavo.

- Negde ste pošli? Ili ste došli odnekud? - pokazao je na njegovu garderobu.

Psihijatar je bio miran.

- Da, pošao sam u kancelariju ...

- U pet sati ujutru!? - islednik je naglašavao svaku reč. - Možda ste se vratili odnekud?

- Rekao sam vam da sam pošao u kancelariju. Uostalom, zašto ne pitate portira. Da sam bio napolju, on bi me sigurno video.

- To neće pomoći... Priznao nam je, bez mnogo ubeđivanja, da je pola noći prespavao. Ako ste zaista pošli u kancelariju, onda ste imali i jak razlog?

Dr Leo Hekman je gledao u inspektora.

- Da li je sve ovo zaista neophodno?

- Jeste - reče inspektor kratko. - Dozvoljavate li da pregledamo vaš apartman.

- Imate li nalog?

- Ne, nemamo, ali sa pretpostavkom da ste vi poslednji videli žrtvu, neće nam biti problem da ga dobavimo ...

- Izvolite ...

Već pomalo rezignirano, dr Hekman je rekao:

- Sve što sam imao da vam kažem u vezi Džonija, rekao sam ...

- Mislite na onaj leš iz Garfild Hightsa? To je u redu, ali ovaj put ne govorimo o tom mrtvacu.

- Izvinite, ali o čemu vi govorite - upitao je psihijatar sa zebnjom očekujući odgovor policijskog službenika.

- Govorimo o izvesnoj Lizi Ferguson, staroj 21 godinu, sa smeštajem u studentskom kampu univerziteta Merilend ... poslednji put viđena sa vama. Šta je bio povod vašeg susreta?

Dr Hekman je rukom zaklonio čelo ...

- Šta je bio povod vašeg susreta? - ponovio je inspektor ... Psihijatar je ćutao ... Inspektor je ovo pogrešno protumačio ...

- Naravno, ne morate da odgovorite ovde, ali možemo vas povesti u stanicu ...

- Oprostite - reče dr Hekman i sede u fotelju. - Kao što vam je poznato ja sam psihijatar. Ona je imala neke probleme ... - To što je govorio bilo je poluistina, nameravao je da sakrije pravi razlog susreta sa Lizom.

- Slušam vas, nastavite ... O kakvim je problemima reč?

- Bojala se da uđe sama u lift. Priroda njenog posla kompjuterskog programera zahtevala je da se kreće po mnogim višespratnicama. Ona je održavala kompjuterske sisteme.

Inspektor se nepoverljivo osmehnu.

- To što je sada vama smešno inspektore, mnogima predstavlja poveći problem ... Mi smo radili na tome da ona može stati ispred lifta i ući u njega potpuno sama, ne čekajući ili tražeći nekoga ko će je povesti na dvadeseti ili već ne znam koji sprat...

- Da li je još neko znao za taj njen problem?

Dr Hekman se zamislio.

- Naravno, Čarli, portir iz zgrade u kojoj je moja kancelarija ... On je često ulazio sa njom u lift ...

- Lepo ste to smislili, sasvim prihvatljiva pričica ... Ali, vaša kancelarija je na Arlingtonu. Šta je ona tražila u vašem stanu?

- Imao sam nezgodu, pao sam u kupatilu. Ujutro me je pronašla g-đa Ričards, moja kućna pomoćnica... Nisam se osećao sigurnim da pođem u ordinaciju, zato je Liza došla kod mene ...

- Dr Hekman, da vam kažem iskreno, meni tu nešto smrdi i ja želim znati šta...

- Rekao sam vam što sam imao, a vi znate šta vam je činiti...

- Da li vi nešto krijete od mene?

- Šta mislite, šta bih imao da krijem?

- A ček na dve hiljade pronađen kod žrtve ...?

Dr Hekman je razmišljao munjevitom brzinom.

- To je lako objašnjivo, želeo sam da modernizujem svoju kancelariju i kompletnu datoteku prenesem u kompjuter. Liza radi sa kompjuterima ...

- Mislite, radila je - ispravio ga je inspektor ...

- Pa da, dao sam joj da opremi kancelariju ...

- Zašto baš njoj? - ispitivao ga je dalje.

- Ona je znala kakav joj kompjuter treba da bi vodila posao ... Ja, gospodo, na žalost ne.

- Isuviše lako objašnjivo! - Nakon tih reči inspektor je poćutao. - Bavite li se vi nekim psiho igricama ili slično?

- Na vama je da otkrijete ...

-1 hoću ...

U tome se oglasi „motorola" u ruci inspektora. - Mek Bridž ovde - javi se on. - Šta imaš, Majk? Jesi li siguran? Zašto mi, dođavola, niste ranije rekli! Uštedeli biste mi vreme ...

Isključio je motorolu ... Izgledao je pomalo razočaran.

- Dr Hekman, izgleda da je uzrok smrti astma ... Devojka je imala napad, a bila je puna kortizona i tih anti-astmo sranja. Idemo momci... ovde nećemo naći ništa ... Dr Hekman! Još samo jedan leš u vašoj blizini i nećete me skinuti sa vrata dok ne provalim šta se krije ... A nešto sigurno ima ...

Dr Hekman je razmišljao. Ostao mu je samo dr Jan Erikson ... Odlučio je da pođe do svoje ordinacije. Pozvao je taksi. Telo mu je bilo bolno, ali se, trpeći, borio sa njim ... Kada je iz ulice Fulerton ušao u zgradu prošao je pored Čarlija i ne primećujući ga. Portir je ostao začuđen. Obično je dr Hekman imao po neku prijateljsku reč kada god bi ga sreo: „Lep dan" ili „Kako porodica, Čarli" i nikad se za sve ovo vreme nije desilo da ga psihijatar nije oslovio. Gledao je začuđeno za njim dok je ovaj išao prema liftu ... Nije se potpisao ...

Samo da dođem do Jana, mislio je dr Hekman. On mi je za sada jedini trag koji me može negde dovesti... Žurnim pokretom je izvadio karticu da bi otvo-

rio vrata. Nije bilo nikakvog signala. Gurnuo je vrata ... ordinacija je bila otvorena. Nije bilo štete, niti znakova provale, ali sasvim sigurno, neko je ulazio unutra.

Prišao je automatskoj sekretarici, ali poruke nije bilo ... Prešao je prstima preko adresara i pronašao broj farmaceutske kompanije ...

Šta da smisli pa da propuste njegov poziv direktno do Jana Eriksona? Morao je brzo da misli, neki unutrašnji instinkt mu je govorio da je negde neki vremenski mehanizam pokrenut i da vreme teče. Ono što se dešavalo sa njim verovatno se događa ili se dogodilo i drugim nosiocima Nobelove nagrade sa spiska na papiriću koji mu je dao siroti Džoni. Jedina veza i podrška mogao mu je biti samo dr Erikson ... kad bi mogao da dođe do njega. Morao je prvo da reši tu zagonetku koju je Džoni postavio, a potom da se usredsredi na problem koji je imao sa sobom ... Amnezija... lakše je kad se događaju drugom, pomisli brzo birajući brojeve.

„Farmaceutikal centar. Mogu li pomoći?"

Dr Hekman je pročistio grlo ... „Odeljenje za istraživanja ..."

Dok je čekao da ga spoje brzo je razmišljao. Jana je poznavao veoma dobro. Istinski veliki naučnik, vrstan genetičar i virusolog, prosto se nije znalo u čemu je bolji. Razlikovao se u svemu od drugih, izuzev u jednom, a to ga je spajalo sa celokupnim ljudskim rodom: dr Jan Erikson je voleo priznanja,, nagrade ... one velike, naročito ... To je bila njegova Ahilova peta koja bi se mogla iskoristiti.

„Istraživačko" - javio se gotovo muški čvrst glas sekretarice.

„Dr Leo Hekman na telefonu. Očekivao sam poziv od dr Jana Eriksona, ali nije me pozvao ..." <

„Upravo sam htela - reče službenica - da vam se javim. Doktor se izvinjava, prezauzet je, rekao je da ćete imati razumevanja i molio vas je da ostavite poruku, a ja ću mu je svakako preneti u toku dana."

„Ako je tako - spremno odgovori psihijatar - recite mu da je odbor fondacije za dodelu nagrade Sinkler instituta naimenovao dr Eriksona kao prvog kandidata za ovu nagradu, koja će se ubuduće dodeljivati samo iz oblasti istraživačke medicine. Pošto je fondacija tek ustanovljena razumećete od kakve važnosti će biti njegovo ime ..."

„Naravno, biće mu preneto. Da li može da vas kontaktira preko istog broja telefona?"

„Neću biti u ordinaciji s obzirom da sam dosta angažovan, ali molim vas, neobično mi je važno da se vidim lično sa njim. Moram preneti odboru poruke dr Jana Eriksona. Samo ga pitajte kada će moći da me primi, neću mu oduzeti mnogo vremena."

„Biće mu preneto."

„Hvala vam, nazvaću vas sutra ... Doviđenja."

Prvo što je zatim uradio bilo je da je bukirao let za Los Anđeles u popodnevnim satima... Želeo je da zna istinu i ništa ga nije moglo sprečiti... Ovo nije bio slučaj za policiju ...

7.

Spiker na aerodromu najtoplijeg kalifornijskog grada najavljivao je let iz Vašingtona.

Avion je kružio iznad panorame grada, čekajući da se pista oslobodi i kapetan dobije odobrenje za sletanje. Dan je bio topliji od onoga juče, ako je to ikako bilo moguće ... Stjuardesa je prišla dr Hekmanu i, uz namešteni osmeh, podsetila ga da je vreme da veže pojas. Bio je odlutao u svojim mislima ... Prva stvar koju će učiniti posle sletanja na aerodrom biće da nazove farmaceutsku kompaniju za koju je radio Jan Erikson. Nije znao čemu tolika tajnovitost. Jan Erikson je zaista bio čovek posvećen svome poslu, ali to što je tako teško doći do njega postalo je sumnjivo ... Znao je dobro da neke velike projekte kompanije čuvaju u strogoj tajnosti i da njihovi naučnici provode dane u izvesnom karantinu. Protok informacija i ljudi strogo je kontrolisan ... Ali, odbijati telefonske pozive ...?

Aerodrom je bio pun putnika u prolazu i njihovih pratilaca. Los Anđeles je uvek imao tu prazničnu atmosferu godišnjih odmora ... svi su izgledali bezbrižno i srećno, ali prva slika nije uvek ona prava ...

Prišao je telefonu i potražio sitniš u malom kožnom novčaniku ...

Zaista je bilo vruće. Maramicom je obrisao čelo, ubacio novčić od 25 centi u prorez i počeo birati broj ...

„Da, doktore Hekman, preneli smo vašu poruku dr Eriksonu, primiće vas za osam dana, ukoliko možete doći. Mogu vam zakazati satnicu recimo za sredu pre podne ..."

„Pre podne može, samo ako će to biti ovo pre podne. Upravo sam stigao u Los Anđeles ..."

„Ne znam zaista - kolebala se - to je sve tako neočekivano ..."

„Molim vas, ako možete, da mu prenesete ... - sad je već počeo da blefira - ako zaista nije zainteresovan, fondacija će razumeti. On je tako predan naučni radnik, uzećemo drugoga sa spiska, već smo obavili izvesne konsultacije. Dr Erikson svakako zna za svog ruskog kolegu Konstantina Lebedeva ..." - igrao je na kartu sujete.

Konstantin Sergejevič Lebedev je i te kako bio poznat Janu Eriksonu, pratio ga je u stopu po svojim naučnim otkrićima i, na Eriksonovu zlovolju, zajedno su podelili Nobelovu nagradu. Ali, ime ovog ruskog virusologa nije bilo na Džonijevom papiriću.

Strpljenje je nešto sa čim se čovek rađa, ono ne može da se nauči, ono samo može da izda čoveka, a dr Hekman je po prvi put u svojoj praksi osetio kako ga strpljenje izdaje ...

Bilo je od životne važnosti povezati datume koji su stajali pored njihovih imena...

„Dr Hekman, da li ste još tu ...?"

„Jesam" - odgovorio je i zadržao dah čekajući na rezultat svoje male prevare.

„Dr Erikson će vas primiti, ali biće to samo na nekoliko minuta ... i kroz staklo, jer on ne može da napušta strogo sterilisanu zonu. Molio vas je da to razumete?"

„Na putu sam do vas. Videćemo se uskoro." Okačio je slušalicu i okrenuo se oko sebe tražeći pogledom taksi.

Zaustavio je prvo slobodno vozilo koje je naišlo. Za njima su uporno, na sigurnom rastojanju, išla kola ... Bio je praćen, u to više nije sumnjao ... Neko je bio obavešten ili je nekoga jako interesovalo njegovo kretanje ...

Da je bio mladi uživao bi u igri, ali nije bio mladi i ovo nije bila igra ... Već dvoje nedužnih ljudi je stradalo zbog sadržine tog šifrovanog kompjuterskog dosijea. Niti je Džoni umro od pića niti je Liza imala fatalan astmatični napad. Još mu je bilo nejasno kako obdukcija leša nije pokazala ništa... O tome će porazmisliti ... Prvo da se oslobodi pratioca ...

Sada je trebalo izvesti nestajanje u Los Anđelesu. Ovakvi planovi smišljali su se u sekundama, zar nije upravo to jedna od stvari kojima je učio Dejva ...

Da, Dejv, pomisli psihijatar ... Zar je moguće da se nije ranije setio ... On je bio ključ za rešenje ove tajne. Trebao mu je; bio je dovoljno mlad i dovoljno obučen da izađe nakraj sa ovom misterijom. Uzdahnuo je sa olakšanjem ...

Kako se samo nije odmah setio Dejva Vorena... Ali prvo da se reši pratioca ...

U dubini ulice primetio je trepćuće svetio reklame prodavnice pića ...

To će pomoći, pomisli... Iz novčanika je neprimetno izvukao 20 dolara i spustio ih na zadnje sedište ...

- Zaustavite ovde, molim vas ... moram da uzmem nešto ...

Prodavnica pića morala je imati ulaz na stražnjoj strani za kamione distributera. Taj ulaz se obično nalazio na ulici paralelno sa glavnom.

Taksi je stao.

Krajičkom oka primetio je u spoljnjem retrovizoru taksi vozila da se i plavi „ford" isključio iz glavnog saobraćaja ... Sad već nije bilo sumnje ...

Ušao je žurno u prodavnicu, pa kroz magacin, i, ispraćen začuđenim pogledima osoblja, izašao na suprotna vrata.

Čovek iz plavog „forda" je primetio da je taksista, posle podužeg čekanja, produžio sam i odmah je uzeo radio-stanicu u ruke.

- Šefe, starac je mnogo pametniji nego što sam mislio. Izgubili smo ga ...

- Ti si, Svensone, jedan najobičniji drkadžija! - glas pun srdžbe kroz zvučnik policijske radio stanice prosipao je najrazličitije pogrde na račun pameti svoga potčinjenog ...

Za to vreme dr Leo Hekman je bio na sigurnoj razdaljini. Opet se nalazio u taksiju, na putu ka farmaceutskoj kompaniji.

Kada je taksi ušao u fabrički krug, prvo je morao da propusti crnu limuzinu koju je pratilo nekoliko kola.

Portir im je prišao i zatražio identifikaciju.

Kada je prošao proveru, isplatio je vozača i u pratnji čuvara pošao u unutrašnjost impozantne građevine ...

Isuviše ima obezbeđenja, pomisli doktor. Mali broj ljudi je imalo tako savršenu percepciju kao dr Hekman. Na osnovu nekoliko sitnih detalja odmah je shvatio da se odigrava nešto značajno unutar farmaceutskog centra. Nije ni čudo što je tako teško bilo doći do Jana ...

- Tu smo - reče doktorov pratilac.

Pošli su liftom nadole u laboratorijska odeljenja. Mora da su sišli nekoliko spratova naniže, najmanje tri, po slobodnoj proceni dr Hekmana ...

Išli su zatim dugačkim hodnikom, osvetljenim belim svetlom neonskih lampi. Pratilac sve vreme nije progovarao ni reč. Uveo ga je u neki separe koji je bio u potpunom mraku, a zatim je upalio svetio, pokazao mu na stolicu i rekao da sedne ... On sam je pritisnuo interfon i rekao da je dr Leo Hekman stigao ... Dr Hekman je razmišljao šta li stoji iza tolike procedure ... Mogao je da shvati tajnost posla, setio se i eksperimentalnog odeljenja CIA za kontrolu uma pri kome je radio, tačnije programa „Operacija *Sirius*". Takođe je bio izolovan na imanju sa svojim štićenikom, ali ta izolacija nije značila i njegovo potpuno uklanjanje iz društvenog života. Pitao se u šta li se to upustio Jan Erikson ...

Još jedno svetio se upalilo, osvetljavajući prostoriju sa druge strane stakla i tamo se ukaza prilika njegovog kolege ...

- Zdravo, Leo - reče Jan Erikson, dodajući uz to osmeh veoma iscrpljenog čoveka.

Dr Hekman je ustao i sporim koracima prišao staklenoj barijeri. Nije mogao da se rukuje sa njim. Umesto toga rekao je samo: - Jan! Prošlo je zaista dugo vremena. - Gledali su časak jedan u drugoga ...

- Oprosti Leo, ovaj naš razgovor mora biti veoma kratak.

- Razumem, neću te dugo zadržavati. - Zagledao se Janu Eriksonu u oči. Siva boja njegovog lica govorila je o opštem lošem stanju zdravlja ...

- Jan, to da ti treba doktor sigurno ti ja ne moram govoriti...

- Ah Leo, pusti to, prošle su godine i godine od kad smo se zadnji put videli... Ni ti ne izgledaš sjajno - aludirao je na posekotinu ispod oka, posledicu pada. - Nego, nismo se sreli da bismo pričali o tome. Reci mi, koliki je fond?

Psihijatru je proletelo kroz glavu da je dr Erikson bez mnogo uvijanja odmah pitao za novčanu visinu nagrade. Krajnje sumnjiva reakcija ... Jana obično nije zanimala materijalna korist...

- Nisam siguran, Jan, da je bilo reči uopšte o nekoj novčanoj premiji...

Lice dr Eriksona je još više posivelo. - Kada si se javio i rekao za tu fondaciju ponadao sam se premiji. Potrebna su mi četiri miliona dolara da završim projekat. - Prizvuk očaja osetio se u njegovom glasu.

- Ako sam te naveo da pogrešno pomisliš, onda mi je iskreno žao ...

- Leo, zaista mi je taj novac potreban ... Zato sam pristao, kad su mi rekli, da razgovaram sa tobom ...

- Ko ti je rekao?

- Jedan iz odbora direktora koji upravljaju i finansiraju projekat na kome radim.

Dr Leo Hekman je još jednom blefirao: - Hoćeš li se prihvatiti da primiš tu nagradu?

-Ako nema novaca, bojim se da ne mogu. - Izvadio je ruke iz džepova svog belog mantila. - Kao što vidiš, - pokazao je rukama na okolinu - radim u strogo kontrolisanoj i sterilisanoj sredini... Svaki izlazak iz ove baze bio bi ekstra rizik ... šest meseci karantina i eventualno mogućnost da zakačim neki banalni virus i inficiram ... - stao je naglo ...

Dr Hekman se pravio da nije primetio pauzu u njegovom izlaganju, ali je u sebi ponavljao Janovu poslednju reč ... i inficiram ... .

- Šta da inficiraš, Jan? - Pitanje je ostalo bez odgovora ...

Dr Janu Eriksonu je bilo neugodno; bio je pod nekom vrstom prisile, što nije promaklo iskusnom oku psihijatra ... Možda se razgovor prisluškivao ... Dr Hekman je primetio da nakon svakog postavljenog pitanja Jan Erikson gleda u istu tačku ... Šta bi to moglo biti?

-Jan!

Dr Hekman je razgovarao sa njim kao sa nekim ko se budi iz narkoze.

-Da...

-Ukoliko uspem da sa komitetom koji dodeljuje nagradu razgovaram o pribavljanju nekih sredstava, da li bi to uticalo da se pojaviš na dodeli?

Oči naučnika su malo živnule. - Misliš da postoji nada, Leo, da obezbediš ... - bilo mu je neprijatno što insistira - neka sredstva?

- Radiću na tome. Ali, Jan, i ti moraš biti spreman ... Imam neka pitanja o kojima moram sa tobom razgovarati... u vezi je sa podacima o tebi jer ja ću raditi na tvojoj biografiji.

- Naravno ... Samo razgovor bi trebalo privesti kraju. Vidiš, imam malo vremena ... Nisam siguran da li to možemo obaviti sada. - Opet mu je pogled pošao u istom smeru ... Ali, dr Leo Hekman je bio spreman. Pogledao je u istom pravcu, neprimetno, pre nego što je Jan završio svoju misao ... i video jedva primetan crvenkasti titraj u Janovom oku. Lampica, sinulo mu je ... Sad nije bilo sumnje da je ceo razgovor kontrolisan.

- Neće trajati dugo - nastavio je psihijatar, ne odajući se bilo kakvim gestom. U pitanju je samo rutinsko ispitivanje ... Evo - otvorio je akt tašnu pokazujući izdaleka papir na kome je pisalo nešto nevažno. Čitav razgovor je bio samo vesta improvizacija ... Dr Lea Hekmana nije zanimala ni godina rođenja Jana Eriksona, ni grad, ni univerzitet... Sve vreme želeo je da sazna jedan podatak: gde je Jan Erikson bio 1976. godine; taj datum stajao je pored njegovog imena na masnoj ceduljici zbog čije su sadržine, sad je već sasvim sigurno, nastradali Džoni i Liza.

Dr Jan Erikson je rekao nervozno: - OK, Leo. Samo, postavljaj pitanja koja ne možeš da nađeš u medicinskim enciklopedijama. O meni se manje-više sve zna...

- Odmah ću - reče dr Hekman, vadeći penkalo iz unutrašnjeg džepa, i istovremeno menjajući naočare. - Dobio si Nobelovu nagradu ...?

- 1960. godine. Oblast genetike ...

- Predavao si na Harvardu ...?

- Od 1961. do 1963.

- Na Sorboni?

- Bio sam gost predavač 1965.

- 1969. bio si uključen u grupu naučnika ...

- Da, radili smo na vakcini. U pitanju je bio jedan afrički virus. Napadao je samo plemenske zajednice ... malo je komplikovano ... naći ćeš sve o tome u medicinskoj enciklopediji. Dr Džons je vodio projekat, u njegovoj knjizi „Virusi, pritajene ubice", nalazi se i moje izlaganje.

- U redu ... našao sam podatak da si učestvovao i u projektima NASA, 1970 ...

- Neuspešno ... taj spejs šatl koji je nosio neki laboratorijski materijal specijalno spreman za svemirske uslove nikada nije otišao van zemljinog omotača...

Dr Hekman ga je pogledao značajno ...

- Stvarno, Leo, nije bilo tako važno ... Sve je nestalo u eksploziji...

- Dobro to nećemo pominjati...

- 1971. i 72. - sačekaj trenutak da se prisetim ... - Ah da, radio sam na udžbeniku za univerzitet... i držao predavanja iz oblasti genetike. Slično je bilo i sa 73, 74. i 75. Uglavnom sam predavao. Bile su to sjajne generacije.

Konačno su stigli do godine od koje je zavisio rasplet...

- A 1976. godina, Jan.

Dr Jan Erikson je uzdahnuo:

- Da li je sve ovo zaista potrebno, Leo?

- Tebi i meni nije; mi znamo da sve te godine nisu tako važne, ali analitičarima i donatorima jesu ...

- Ne želim da se ta godina pominje ... Ona je nešto lično ... - Oči su mu se suzile ... Rukom je prošao kroz svoju kosu.

- U redu je, Jan, ako ti kažeš da to nema veze sa tvojom biografijom naučnika, preskočićemo ... Žao mi je što ponekad moramo dotaknuti i neke neprijatne stvari.

- Nemoj da me shvatiš pogrešno ... Stvarno, Leo ... godine su prošle od tada ... ali još uvek nerado o tome govorim, sećanja su još živa i bolna ...

Dr Leo Hekman je ćutao, spreman da čuje šta je bilo te 1976. godine zbog koje su stradali Džoni i Liza ...

- Nije bila moja krivica ... ali ne mogu a da ne krivim sebe. Te godine sam upoznao Merien, venčali smo se i ostala je u drugom stanju ... Bila je uključena u moj naučni tim ... Rekao sam joj, s obzirom na njeno stanje, da bi bilo bolje da ne polazi u Kairo sa grupom naučnika i da je bolje da ostane u SAD; ali govorila je da je jaka i da može podneti ... Verovao sam joj ... Došla je u kontakt sa boginjama, to je iskomplikovalo trudnoću. Posledice su bile fatalne za plod: izgubila je bebu. Nije se mogla suočiti sa tim ... Zapala je u depresiju ... Vratio

sam se sa njom u Kaliforniju, bila je pod mojom prismotrom i nadzorom specijalista ... ali... mi smo je izgubili... Ne znam kako, nisam je ostavljao samu ni dan ni minut cele godine... i samo tren nepažnje... razbila je ogledalo i isekla vene...

Leu je ovaj detalj iz života Jana Eriksona bio nepoznat, ali priča koju je čuo nije ga dovela nigde ...

- Znači, te 76. godine nisi radio ni na kakvom naučnom otkriću ...?

- Ne, bio sam sa Merien ... sve vreme ...

Jan je zaista izgledao loše ...

- Ne moramo da nastavimo ovaj razgovor ako ne želiš ...

- Ne ... u redu je ... mogu ... Posle toga sve do 1980. bavio sam se predavanjima ... Zapravo, sve dok se nije pojavio AIDS ...

- Vidim ... I sada si uključen u neki projekat?

- Leo, projekat je zatvorenog tipa; radim na njemu niz godina za ovu kompaniju. Zapali smo u izvesne finansijske poteškoće ... O projektu ne mogu da govorim zbog tajnosti... možeš me razumeti?

-Naravno... Mislim da imam sve što je bitno ... Hoćeš li nešto da dodaš svojoj biografiji, nešto od važnosti, a što sam propustio? - reče, spreman da pođe.

-Ništa bitno...

- Pa, Jan, učinili smo neke dobre stvari za ovaj svet. Ne znam hoće li nam se pružiti prilika da se sretnemo još jednom ... Ostarili smo ...

- Jesmo, Leo ... ali možda ćemo ostaviti još poneki trag iza sebe ...

- Želim ti uspeh u projektu na kom radiš.

- Da, samo žao mi je što ne mogu više o tome da ti kažem ... ali... - slegnuo je ramenima. - Nisam pitao čime se ti baviš u poslednje vreme? Porodica ...?

- Porodicu nemam ... isuviše sam bio zauzet...

- Žao mi je što to čujem. Znači, sam si sve vreme?

- Ako isključiš pacijente i moju kućepaziteljku, da, sam sam ...

Nisu se rukovali, nisu mogli, staklo je stajalo između njih ...

- Pa zbogom, Jan. Pozdraviću sve koje znam ... Uskoro će i skupština nobelovaca ... fino društvo ... - nasmejao se. - Šteta što su mnogi ispali iz izbornog kruga, bilo je tu sjajnih ljudi... - rekao je aludirajući na to da su mnogi pomrli, ali je dr Jan Erikson to protumačio drugačije.

- Bilo bi ih i više, ali mnogi nisu uradili ono ...

- Koje ono? - začudio se Leo Hekman, već na putu da izađe iz prostorije.

- Hajde, Leo! ... Ne pretvaraj se, isuviše smo stari za igre ...

- Da, stari smo. - reče psihijatar - toliko stari da me moraš podsetiti...

- Sperma, Leo!

Leo Hekman se sledio ... Šok na njegovom licu bio je pogrešno shvaćen.

- Ništa strašno, Leo ... normalno je da znam ... i ja sam jedan od donatora ... mislim svi koji su hteli Nobelovu nagradu, i Kempbel i Larson, i onaj Mađar Bela, naposletku, i ti... Bila je to dobra šala, šta su mogli tad da urade sa njom?

Dr Hekman se povratio od iznenađenja ...

- U pravu si, šta su tad mogli da urade sa njom ...? - misao neizrečena do kraja završavala se: 1957. sigurno ništa, ali 1965. i 1976. mogli su ... San ili java ...?

Oprostivši se od Jana izašao je iz laboratorijskog podruma, opet u pratnji čoveka koji ga je i sprovodio u podzemlje metalno-mermernog farmaceutskog bastiona ...

Dok je napuštao zgradu *IPC* setio se kola koja su ga pratila ... Bio je gonjen ... Njegovi progonitelji su znali zašto ga gone, on nije ... bili su u prednosti za toliko ...

Da li zaleđena sperma ima veze sa tim ...? Datumi, koji očigledno nisu bili važni ni njemu ni Janu, bili su važni nekome drugom.

Sperma, da li je moguće ...?

Moguće je, Leo, odgovori sam sebi.

Žurio je na aerodrom. Mozaik je počeo da se slaže ...

8.

„Dame i gospodo stjuardesa *Pan Am-ovog* „boinga 737" najavljivala je let sa *La Guardia* aerodroma u Los Anđelesu do aerodroma u Vašingtonu ... Nekoliko predstojećih sati leta za dr Lea Hekmana, koji je bio u odeljenju za *VIP* putnike, bili su jedini mirni časovi uoči onog što mu je predstojalo ... Pokušao je da se udobno namesti, osećajući kako ga zamor stiže. Svaki delić snage bio mu je preko potreban. Sklopio je oči, pokušavajući da se opusti... Glas stjuardese, formalno ljubazan, vratio ga je u jedno davno vreme i događaj za koji sada nije bio siguran da li će požaliti što se ikad desio ...

„Dame i gospodo! U ime Švedskog kraljevskog komiteta..." govorio je stariji čovek u fraku i sa leptir-mašnom. I njegove reči, izgovorene svečano i hladno, i garderoba prisutnih u kristalnoj dvorani Kraljevske akademije bile su primerene protokolu dodele najeminentnije svetske nagrade. U dvorani, koja je toga dana primala samo odabrane zvanice, vladala je svečana tišina.

Govornik je zastao, praveći značajnu pauzu, da bi iza toga još jednom svojim prodornim i jasnim glasom ponovio već izgovorenu frazu, prvo na engleskom, a zatim na švedskom jeziku.

„Dame i gospodo, čast mi je da vam predstavim dobitnika Nobelove nagrade za 1957. godinu za medicinu - oblast psihijatrije. Pozivam doktora Lea Hekmana, psihijatra iz Sjedinjenih Američkih Država ..."

Svaka reč je bila dramatično naglašena i imala je svoju težinu. Svi prisutni su ovo propratili dugim aplauzom, okrećući se ka neobičnoj tankoj figuri visokog mladog čoveka koji se sa rukom presavijenom preko struka, nalik dirigentu, dostojanstveno klanjao publici.

Pošao je ka govornici čineći ono što su po ustaljenom redu činili i poštovali njegovi prethodnici... Sada su prisutni čekali na njegov govor kojim će i zvanično postati deo istorije ... Zavladala je apsolutna tišina i dr Leo Hekman je znao da će mu svaka reč biti odmeravana i preispitivana.

„Parametri kojima merimo dobro i zlo samo su krivo ogledalo neke stvarnosti čija je svetlost davno preusmerena. Svi mi na početku svoga stvaralačkog puta krećemo da pomerimo granice nemogućeg, iz dubokog uverenja da ništa nije nemoguće ... Paradoks ljudskog razuma je da veruje samo u ono što vidi.

Istina je da ono što vidimo nije uvek istina. Gde počinje sumnja u sopstveni vid tu se otvaraju vrata iracionalnog ... Zakoračimo li, sići ćemo u kavez od rebara gde je utamničena ljudska duša, ne zakoračimo li nećemo promeniti ništa. Taj put od stvarnog ka nestvarnom naziva se psihijatrija.

Unutrašnji svemir psihe podjednako je velik kao i sam svemir, ono što se dešava iznutra dešava se i spolja, opasno bi bilo ignorisati njeno postojanje.

Psiha u svetu stvarnoga nije materijalno opredmećena, niti je nešto što možemo opipati, okusiti ili videti. Iz tog razloga ne možemo joj fizički ni prići.

Ona nije organ da bi se sekcijom uklonio njen oboleli deo. Jedini instrumenti kojima se ona leci su i instrumenti kojima se ona razboljeva.

Njen iscelitelj i njen ubica, gospodo, jesu reči...

Ogledala naše psihe preusmeravaju smisao izgovorenih reči, prezentujući tako iskrivljenu sliku stvarnosti. Ta slika reflektuje neistinu. U toj predstavi ono što je zlo uvek je veće od onog što je dobro.

Budemo li verovali u to, ohrabrićemo cvetanje jednog pupoljka. Pupoljka zla..."

Sad više nije bilo sumnje da se događaji u budućnosti mogu predodrediti ... Dozvolio je sebi da bude izmanipulisan i pitao se da li bi ponovio isto ... Ko je stajao iza svega ...? Još uvek je postojala ta slika u glavi ... On ispred članova Švedske akademije. Od tada je prošlo više od četrdeset godina ... Kako je samo mogao!?

Iznenadna vazdušna turbulencija i intenzivnije brujanje avionskih motora nateralo ga je da otvori oči. Avion se spremao za sletanje, učinivši nagli zaokret nalevo. Signalne lampice ispred njegovog sedišta počele su da se pale. „Molimo putnike da vežu svoje pojaseve ..." Leo je ponovo utonuo u misli... Sasvim je sigurno znao da je u pravu i da je njegov nemir opravdan. Pratili su ga, u to nije bilo sumnje ... U jednom munjevitom trenutku pred njegovim očima ukazala se vizija onogo što se dešavalo. Ništa nije bilo slučajno, sve je upravo ovako i trebalo da se dogodi. Nije znao zašto je ta nevidljiva ruka odabrala baš njega da vodi... Mnogo toga je trebalo tek da se otkrije ... Znao je da ide u susret nekome koga je već sreo ...

Pogled mu je pao na sopstvene ruke; koža na njima bila je tanka, gotovo prozirna i plavičasti trag vena protezao se duž cele šake. Ne mogu da završim ono što sam započeo, pomisli. Star sam i ne znam koliko još imam vremena ili, tačnije, koliko mi još vremena daju ... Moram pronaći Dejva, moram ga naći... Je-

dino on može zaustaviti ovo što je počelo. Ne znam šta je razlog Džonijeve smrti, znam samo da je bila nastavak događaja ili ubistava koja su prethodila ... i koja će doći ...

Na ono što se već desilo nije mogao uticati, ali na ono što sledi možda i može ... Samo da nađe Dejva ...

Jedina veza sa njim bio je Tim Spenser, ali kako stupiti u kontakt i sa njim? Sve je bilo pod sigurnosnim šiframa i kad bi ga potražio za to bi trebalo vremena, i opet, vrlo verovatno, ne bi uspeo da uđe u trag ni jednom ni drugom. Ali, načina mora da je bilo, ključ za otvaranje tih vrata sigurno je postojao.

Ništa nije jednostavno ni unutar same CIA. Činovnici se nisu poznavali. Svako je imao svoju tajnu šifru i svoj zadatak, a tim je obično činilo pet osoba. Isuviše bi bilo lako da su svi smešteni u neku kartoteku i pod nekim rednim brojem. Većina od njih nikada nije ni kročila u unutrašnjost sedišta CIA, a radili su za nju. Dr Leo Hekman mogao je da garantuje da se nalogodavac i izvršilac nikada nisu videli.

Ni Dejv se nije sreo sa Timom Spenserom, a dr Hekman ih je znao obojicu i to mu je bila jedina šansa, ma kako mala ...

9.

Putnici su strpljivo čekali da podignu svoje kofere sa pokretne trake. Dr Hekman je prošao pored njih, nije imao nikakav prtljag osim svoje akt tašne.

Dočekao ga je kišan vašingtonski dan. Odlučio je da se uputi u svoju kancelariju. Razmišljao je odakle da krene. Biće mu potrebno da potraži podatke koji bi mu olakšali potragu. Podaci koje je imao bili su oskudni i nije ih mnogo sačuvao, jer je Tim Spenser insistirao da mu se predaju svi zapisi i kompletne beleške o razvoju i napredovanju projekta.

Digao je ruku da zaustavi taksi, do njih se ovde dolazilo lakše nego u Los Anđelesu, zaustio je da kaže adresu na Arlingtonu, ali mu je kroz glavu proletela misao da bi to bilo nesmotreno.

Šta sad? Situacija je bila apsurdna, nikada nije bio postavljen u ovakav položaj, nije bio vičan tome, a ovamo je obučio najbolje američke operativce ...

- Jesmo se odlučili? - reče taksista sa jakim grčkim akcentom.

- Vozite me u neki hotel...

- U koji, gospodine, dajte mi ime ... bolji, lošiji ...? - govorio je taksista mrzovoljno.

- Vaš izbor...

- U redu - reče proćelavi vozač i uključi taksimetar. - Imam prijatelja, Grka, on drži mali motel, odgovaraće vam za par dana.

Smeštaj u motelu bio je više nego skroman, a cena bezobrazno visoka. Umoran i zaokupljen sumornim mislima, Hekman na to nije obraćao pažnju. Bez cenkanja je iznajmio sobu i požurio da se oslobodi vlasnikove nametljive uslužnosti.

Put iz Los Anđelesa bio je naporan i ne baš za njegove godine. Seo je na ivicu kreveta. Skinuo je naočari i krajem maramice obrisao njihova teška i debela stakla ... Odluči da, pre nego što se odmori, pozove portira na recepciji zgrade u kojoj je bila smeštena njegova kancelarija. Lako je dobio vezu i gotovo se glasno obradovao što je prepoznao Čarlijev glas.

„Čarli!"

„O, dr Hekman, zaboga, gde ste?" - Čarli ga je prepoznao odmah, ali nešto u glasu portira zgrade na Arlingtonu nije zvučalo dobro ... „Tražili su vas ..."

„Ko, Čarli?"

„Nemam pojma. Pacijenti sigurno nisu."

„Da li ti je možda poznat razlog?"

„Ne, ali bilo bi bolje da dođete ..."

„Ne mogu sad. Zauzet sam."

„Da li znate kad ćete moći?"

„Biću odsutan prilično dugo."

„Ovde je prava ludnica otkad ste vi otišli."

„Ti nemaš pojma, Čarli, kako izgleda ludnica ..."

Dr Hekman je naglo prekinuo vezu. Razgovor sa Čarlijem je trajao predugo. To nije bilo bezbedno ... Šta sad?

Jedno je sigurno, u kancelariju se neće vraćati... Dik Redmond mu je bio jedina šansa. Pokušaće da iskoristi njegove veze u vladi.

Vredi li kriti se, razmišljao je. Ko god da ga prati može ga pronaći začas ... I običan telefonski razgovor mogao ih je dovesti do njega... Jedno plaćanje karticom ***American expressa ...*** Zaista se ne može sakriti ... Mora ostati na otvorenom, među ljudima je sigurniji; lak je plen ako ostane sam.

Uzeo je notes i potražio broj Dika Redmonda.

Negde u mravinjaku Ministarstva odbrane zazvonio je telefon ...

„Centrala ... molim vas spojite me sa odeljenjem za sigurnost."

Ponovo je začuo kako negde u unutrašnjosti Pentagona zvoni telefon ...

„Odeljenje za sigurnost..."

„Generala Dika Redmonda..."

„Ko zove?"

„Dr Leo Hekman ..."

„Samo trenutak, molim ..."

Nije prosto verovao da će biti tako lako i da će mu se Dik Redmond javiti iz prve. Iskreno se obradovao kada je začuo njegov zadihan glas ...

„Gde si se izgubio, Leo, protekla dva dana? Pokušao sam da te dobijem ..."

„Mislio sam, Dik, da te ne interesuje ono o čemu smo razgovarali..."

,,U pravu si, ne bi trebalo da me interesuje ... Leo, prijatelji smo više od 30 godina. Priznajem, zabrinuo si me."

„Ja, ili ono o čemu smo razgovarali?"

„Trebalo bi da sam u penziji" - uzdahnuo je duboko Dik Redmond.

„Možemo li se naći, Dik?"

,.Slušaj, Leo, jako sam tesan sa vremenom. Dobio sam novog pretpostavljenog."

„Dik treba mi samo deset minuta ... to je sve što tražim od tebe."

„Slušaj Leo, ja od tebe tražim objašnjenje ..."

„Objasniću ti - uzvratio je - samo reci gde da se nađemo."

„Doći ću po tebe" - reče general.

„Ne - brzo odgovori psihijatar. - Doći ću taksijem. Evo ti adresa ... Ulica Ričmond, tu se nalazi biblioteka, čekaj me unutra ..."

Dik Redmond je žurno zapisivao svojom teškom rukom.

,,U koje vreme, Leo?"

„Dik, biblioteka se zatvara u 7. Možeš li doći oko 5 i 30?"

„Da vidim - Dik Redmond je pogledao u svoj dnevni raspored. - Mislim da je u redu."

General je još razgovarao sa psihijatrom kad neko zakuca na vrata.

„Leo, moram da idem" - reče Redmond i spusti slušalicu.

10.

- Generale, - obratio mu se kurir - imate sastanak sa generalom Majersom za 15 minuta u projektnoj sali ...

- U redu ... Dolazim ...

Iscepao je papir na kome je bila napisana adresa i stavio ga u gornji džep od uniforme. Uzeo je fasciklu sa dokumentima i napustio kancelariju.

Imao je mnogo problema na poslu, sve je teže izlazio u susret željama ministarstva. Konačno je saznao zašto još uvek nije penzionisan. Bila je izborna godina, a Pentagon je hteo da progura Bejlija, a Bejlijevog protivkandidata je Dik Redmond znao vrlo dobro. Trebale su im neke kompromitujuće vojne informacije koje je Dik Redmond imao o njemu.

Sad je morao biti maksimalno oprezan ...

Sedmorica generala je posedalo za okrugli sto. Predsedavao je Majers. Diku Redmondu se on nije dopadao ... Nije znao ništa o njemu ...

- Gospodo, ne moram da vas podsećam koliko su informacije strogo poverljive prirode ... Svi ovde bićete uključeni u strategijski projekat, sredstva su odobrena i biće strogo kontrolisana. Radni materijal se nalazi ispred vas. Proučite ga pažljivo. Isključenje iz programa ne možete tražiti, preduzete su neophodne mere koje će sprečiti odliv informacija. Sastanak ćemo imati jednom nedeljno. Svako će dobiti svoju pratnju. Prateći izvršni tim je već odabran za svakog od vas ponaosob. Izdavaćete prethodno usklađene naredbe. Delovaćete svako u svom reonu. Vođa projekta predstaviće vam se uskoro. Gospodo, imate 12 sati da sredite svoj privatan život. Vojni život ćete nastaviti u skladu sa svojim uobičajenim dužnostima. Ni pod kojim okolnostima projekat ne sme biti provaljen ... I najmanji znak upada biće rigorozno eliminisan ...

Dik Redmond je bio iznenađen ... Kada su rekli ,.sastanak sa Majersom", on nije mislio na ovakvu vrstu sastanka. A Leo Hekman. pomisli ... Prekasno da bi otkazao susret.

- Imate dvadeset minuta da proučite predmet. Nakon toga sastanak će biti završen. Mesto, dan i vreme sledećeg sastanka biće vam naknadno javljeno.

Gospode, Majers nije ni pitao da li neko ima pitanje.

Nije bio zainteresovan ni za kakav projekat. Želeo je da ide u Las Vegas, u Kaliforniju, u Pariz i Rim ... Istina, bio je tamo, ali uvek u vojnim bazama okružen vojnicima. Nikada među turistima ... Bio mu je potreban takav odmor... nije mu do ovoga ... Dok je gledao u sivu fasciklu na svome stolu osećao je hladni Majersov pogled na sebi.

PROJEKAT: exp. ograničeno dejstvo

POLIGON: Balkan-Grčka

VRSTA DELOVANJA: limitirano vojno dejstvo, psihološki rat

PREDMET DELOVANJA: razbijanje nukleusa ...

Čitao je u tišini, zajedno sa ostalima. Sadržaj mu i nije bio nepoznat. To su radili i pre, s tim što je on bio mnogo mladi. Istina je da pre nisu eksperimentisali već su delovali direktno. Uspeh je bio 100 posto, gotovo 100 posto ako se izuzme Kuba. Psihološki rat, ništa novo izuzev što se sfere interesa sa drugim silama nikada nisu tako ozbiljno ukrštale.

Ako je Balkan eksperimentalna zona, šta je pravi cilj? Pomislio je na jednu zemlju, ali nije ni u mislima smeo da izgovori njeno ime ...

Da li je Leo u pravu?!

Otkriće u 5 i 30 ... Nije želeo da bude uvučen, ali nakon sastanka sa Majersom sve je dobilo novu dimenziju. Uznemiravala ga je činjenica da ovo nije samo opasno, već možda i fatalno, bez obzira što je taktički plan samo detaljna obrada na papiru.

- Gospodo, - ponovo se oglasio general - slobodni ste ...

To je bilo sve. Napustili su prostoriju ... Pogledao je na veliki časovnik na zidu. Još nekoliko sati do susreta sa dr Hekmanom.

* * *

Sva dokumenta koja su sedmorici generala data na uvid bila su uredno pokupljena sa stola i skupljena na jednu gomilu.

General Majers se obratio svom potčinjenom:

- Da li su vam doneli?

Oniži čovek samo je klimnuo glavom i pružio mu papir.

Bio je to naizgled prazan papirić, otrgnut iz notesa ... Majers je uzeo običnu olovku i laganim pokretima počeo da senči površinu papira.

General podiže slušalicu:

- Imam adresu ... Ulica Ričmond ... u 5 i 30 ...

* * *

Prvo po čemu je general Redmond primetio da je projekat otpočeo bila je promena vojnika pred njegovim vratima ... Ništa mu se nije dopadalo. Posle Sendi teško je podnosio promene. Pogledao je u novajliju. Ovaj je ustao i pozdravio oštrim vojničkim pozdravom.

- Gospodine generale, od danas sam dodeljen vama kao vaša lična pratnja i vozač. Narednik Simon Majls.

- Danas mi, narednice Majls, nećete biti potrebni...

- Izvinite, ser, rekli su mi da moja dužnost počinje danas.

Gledao je u njega ... Ko je kome bio pretpostavljeni? Oćutao je, besmisleno je bilo protiviti se: naređenja su došla odozgo ...

- Da, u pravu ste ...

Imate 12 sati da sredite svoj privatni život, ponavljao je u sebi Dik Redmond reči generala Majersa. Meni ne bi ni 12 godina pomoglo, pomisli...

Šta je, tu je ... Vojska nije bila njegovo opredeljenje već njegov život... Sad mora samo da smisli kako da se sretne sa Leom a da to ne bude sumnjivo.

Imao je još 1 sat i 30 minuta do zakazanog susreta.

Kada je napustio zgradu njegova pratnja, narednik Simon Majls je pošao za njim.

- Simon, povežite me u ulicu Ričmond, moram u biblioteku ...

- U redu ...

Stigli su dva-tri minuta ranije ... Čekao je, ali dr Hekman se nije pojavljivao ... Već je počeo osećati nervozu. Bio je siguran da mu je rekao da će se naći u holu ... Okretao se oko sebe. Od psihijatra nije bilo ni traga. Odlučio je da ipak pođe u biblioteku.

Pretpostavio je da je Leo ovde bio čest posetilac. Pogledao je na ručni sat, već je prošlo i više od 15 minuta od dogovorenog vremena. Nije mu se dopadala igra žmurke ... U biblioteci je vladala ona poznata kamerna atmosfera. Ljudi, uglavnom studenti, čitali su u tišini. Prišao je pultu.

- Mogu li vam pomoći? - upitala je devojka prijatnog lica ...

- Možete li proveriti u vašem registru da li je možda dr Leo Hekman ... - nije stigao da završi rečenicu.

- Ah da - osmehnula se devojka meko. - Bio je juče. Rekao je da će doći njegov prijatelj po jednu knjigu, zamolio me je da vam je predam ...

- Još juče!? - Šta ga je sprečilo, pomisli, uzimajući knjigu iz ruku devojke.

- Hvala ...

- Nema na čemu. Poznajem dr Hekmana, on je često držao predavanja u našoj sali. Prisustvovala sam nekim od njih. Njegovo znanje je zadivljujuće ...

Pogledao je u naslov knjige, ništa mu nije kazivao ... Otvorio je, nije bilo pečata biblioteke ...

- Knjiga je vaša, za poneti. Nije naše vlasništvo.

- Samo je ostavio knjigu? Mislim, nije više ništa rekao?

- To je sve - odgovori devojka.

- U svakom slučaju, hvala. - Otvorio je svoju aktovku i stavio knjigu unutra. Simon Majls ga je strpljivo čekao.

- Da li ste našli ono što ste tražili?

- Ne, nisam ...

- Hoćete li u neku drugu biblioteku, ser?

- Neće biti potrebno. Vozite me kući.

Kada je stigao pred vilu poželeo je da Sendi nije tu. Danas je bio posebno umoran ...

- Ser! Više vam neću trebati?

- Možete ići...

- U redu, ser ... Dolazim ujutro u 7 sati.

- Dogovoreno - reče Dik Redmond. Vojni auto se brzo udaljio.

Prvo što je uradio kada je ušao u kuću bilo je da pozove Sendi. Nije je bilo ... Učinilo mu se da je to prva dobra stvar koja mu se danas desila. Izuo je cipele ... Da pogledamo u tu knjigu ...

Na unutrašnjim koricama stajali su zapisani brojevi. Telefon ili datum ...? Prepisao je na papir i podigao slušalicu ...

„Motel *Rodos* ... Stavros na telefonu."

"Dobar dan, da li mogu razgovarati sa dr Leom Hekmanom?"

„Momento ..." - odgovorio je čovek.

„Dik, ti si?"

„Jesam ... Reci mi zašto se nisi pojavio."

„Nisam smeo da rizikujem."

„Leo, ti to stvarno ozbiljno?"

Dr Hekman je ignorisao ovaj komentar.

„Možemo li se sad naći negde?"

„Slušaj, to je neizvodljivo ... Dobio sam šofera ..."

„Znači, imaš pratnju?"

„Nije to što misliš, Leo ... To nema veze sa tobom. Od danas sam uključen u nešto o čemu ne mogu da govorim ..."

„Moguće ... - reče psihijatar. - Možeš li učiniti nešto za mene? Potrebno je da pronađeš nekog ..."

„Kretanje mi je limitirano ..."

„Ovo nema veze sa kretanjem ... Slušaj, radio sam na jednom projektu pre nekoliko godina ... Jedan čovek je bio uključen, zove se Tim Spenser. Treba samo da ga lociraš."

„Radio je za nas?"

„Ne, nije za vojsku. Radio je za *Executive office.*

„Ovo jeste iznenađenje. Nikada mi nisi rekao da si bilo šta imao sa njima."

„Bio je to samo projekat... On može da mi da neke odgovore ..."

„Želeo bih da mogu da ti pomognem, ali bojim se da ne mogu ..."

„Razumem, u redu je. Nema veze, bar sam pokušao ..."

Dik je hteo da spusti slušalicu ... Osetio je grizu savesti. Ako je Leo zaista bio u opasnosti, bar to malo je mogao da učini za njega.

„Jesi li još tu, Leo?"

„Reci, Dik ..."

„Ne mogu ti ništa obećati ..."

„Znam ..."

„Videću šta mogu da učinim."

Razgovor je bio završen.

Dik Redmond je sada bio duboko zabrinut. Sve je ličilo na magičan krug. Nekako su mu svi događaji delovali objedinjeni i povezani jedan sa drugim a da ništa nisu imali zajedničko. Dr Leo Hekman sa svojom opsesijom, Sendi koja se od čarobnog eliksira za podmlađivanje pretvorila u sagorevača njegove energije, senator Bejli sa svojom predizbornom kampanjom u kojoj je računao na neke škakljive vijetnamske informacije, za koje je mislio da su bajate, ali čudno vaskrsavaju u svim mogućim oblicima u svakoj izbornoj godini, i sad ovo sa generalom Majersom i novim balkanskim projektom.

Najradije bih spakovao svoj kofer, pomisli, ali problem nije bio u njemu ... Sada još i to ime ... Tim Spenser ...

Odakle da počne? Pogledao je u svoj imenik ... Imao je nekoliko imena. Bar neko bi trebalo da zna nešto o tom misterioznom Timu Spenseru ...

Podigao je telefonsku slušalicu sa namerom da pozove nekoliko ljudi koji bi eventualno mogli da mu budu od pomoći u potrazi za Spenserom. Bilo je iznenađujuće lako ...

Kada je ponovo pozvao Lea Hekmana rekli su mu da se odjavio, ali da poruku može ostaviti. Uzalud je pitao da li je rekao gde ga može potražiti, čovek sa druge strane žice uporno ga je uveravao da ne zna.

„No, mister! Dr Hekman rekao da ostavite poruku ..."

„Ako vas bude zvao, recite mu da sam pronašao ono što je tražio."

Čovek sa druge strane je sricao ...

„Da mu kažem da ste našli ono što je tražio ..."

To što je od njega Leo Hekman tražio bilo je mnogo jednostavnije nego što je pretpostavljao. Pronašao je Tima Spensera, ali taj Spenser na lestvici vladine hijerarhije, bar po onome što je saznao, nije stajao mnogo visoko, nije imao ni svoju kancelariju, a kamoli da je radio za *Egzekutiv ofis.* Na kakvom je projektu radio sa Leom, to nije znao. Ipak je napravio malu istragu. Na svu sreću, ispostavilo se da je naklonjen demokratama. „Jedan glas više za Bejlija", reče i Stavi ga na spisak zvanica za predstojeći stranački koktel. Najlakši način da ga bezbedno spoji sa Leom ... ako se Leo pojavi.

Trenutno je imao preču brigu. Sastanak sa Majersom bio je zakazan za četvrtak. Konačno će imati nešto konkretnije o ovom novom Pentagonovom projektu koji je za svoju eksperimentalnu zonu odredio Balkan. Trebalo bi da pogleda u mapu ... Poznavao je Grčku, dugo godina je bio glavnokomandujući toga

sektora, razlog više što nije voleo svoje učešće u ovom projektu. Dopadala mu se Atina ... tamo se sreo sa Mojrom pre više od dvadeset godina. Otresao se tih misli. Razumeo je i zainteresovanost Pentagona za Balkan ... reč je o multinacionalnoj i multiverskoj sredini.

Čekao je da mu se Leo javi... Telefon se najzad oglasio.

„Ja sam ..."

„Gde si, dođavola ..."

„Nije važno. Reci mi, imaš li šta novo za mene?"

„Imam. Našao sam tvoga Spensera."

„Odlično, daj mi adresu."

„Neće tako moći, Leo. Ako želiš da se sretneš sa njim, moraćeš da se pojaviš."

Dr Hekman je uzdahnuo.

„Kad i gde?"

„Održaće se prijem povodom kandidature senatora Bejlija ... označiće se početak kampanje ... Reći ću administraciji da pozovu i njega. Bogu hvala da je demokrata, to olakšava stvari... Dakle, u sredu, pet popodne. Bićeš tamo?"

„Moram" - odgovorio je dr Hekman.

,,I, Leo ... - zastao je pre nego što je progovorio - tamo ti se ništa ne može desiti."

„Znam" - odgovorio je Leo, ali je u to sumnjao. Imao je jake razloge za to ...

11.

Dr Leo Hekman je tražio nešto specifično, tražio je važnu kariku koja će ga opravdati pred samim sobom. Ti si taj koji je bacio udicu, govorio je sebi ... Nije verovao u slučajnosti jer ih je bilo malo previše ... Osećao je to „nešto" u vazduhu, to lagano zatezanje omče oko vrata.

Šta god da je, protiv toga neće moći sam. Za to mu je bio potreban neko, neko koga poznaje dobro, ko nije podložan uticajima i koji će moći sam da sprovede sve do kraja.

Prelistavao je fasciklu, tražeći i dalje ...

Operacija ***Sirius*** ... to je to!

Tri godine proveo je radeći na tom vladinom projektu. Sećao se jasno dana kada mu je prišao čovek predstavljući se kao Tim Spenser. Desilo se to nakon njegovog uspešnog predavanja na Paterson univerzitetu.

„Od važnosti je za našu državu da sarađujete", rekao je i upoznao ga sa projektom ***Sirius.*** „Ako ne prihvatim?", upitao je. „Siguran sam da se to neće desiti ..." „Onda u 9 i 30, i naravno ovaj razgovor se nikad nije desio ..."

„Naravno." Dr Hekman je klimnuo glavom ... poznavao je metod vrbovanja.

Odluka je bila doneta. Sutradan je skupio svoja dokumenta u torbu, pozdravio se sa kolegama na univerzitetu ... i bio spreman da se upusti u novi projekat... Projekat za koji je bio izuzetno dobro plaćen. Isplata će biti preko jedne

inostrane firme koja je osnovana da bi pokrivala vladine tajne projekte. Dr Leu Hekmanu će za njegov angažman kompletna ugovorena suma biti isplaćena u tri svetske valute: nemačkim markama, američkim dolarima i grčkim drahmama, i to sve u roku od dve godine. Jedina kontakt veza sa *Egzekutiv ofis* bio je Tim Spenser. Tako je trebalo ... nema imena, nema prezimena, ako nešto bude puklo, tone sam. Bio je to izazov, sve je bilo isplanirano do najsitnijih detalja, i on je prihvatio rad na tom projektu.

Lastavica ... Zadatak *lastavice* bio je odstrel ... tiha likvidacija predsednika, političara, finansijskih magnata, lidera partija, voda frakcija i svih onih koji su stajali na pogrešnoj strani, suprotno interesima SAD ...

„Traže od mene da stvorim ubicu, likvidatora čije se akcije mogu kontrolisati i ograničiti." Tu misao je zadržao za sebe, rekao je „da" i dozvolio Timu Spenseru da ga odvede u dolinu Springfild u kamp za jednog čoveka ... To mu je bio dom naredne dve godine. Nije bio sve vreme izolovan sa svojim štićenikom, redovno je primao i slao poštu, pojavljivao se na univerzitetima i bio aktivno prisutan u svetu psihijatrije. Ni po čemu se nije dalo i nije smelo primetiti njegovo delimično odsustvo. Sekretarica za poruke u njegovom apartmanu u Vašingtonu stalno je bila uključena. Znao je ko ga zove i redovno se odazivao na pozive. Jedino za šta nije više imao vremena, bila je privatna praksa. Prekinuo je rad sa holivudskom klijentelom; njihove neuroze mu uopšte više nisu bile inspirativne. Ovu odluku obrazložio je svojom zauzetošću knjigom, ali ono što je javno i dalje bio njegov život, u stvari su bile marginalne stvari. U pozadini svega stajao je Dejv Voren, mladić od 23 godine, pitomac vojne akademije, jedini od osam kandidata čiji je psihotest zadovoljio ... Nakon ispitivanja, na njegovom kartonu dr Hekm?.n je zapisao:

„Nema prisustva straha, ne postoji prisustvo osećanja krivice ... Perfektan predmet za oblikovanje ..."

Pažljivo je pročitao dosije nekoliko puta pre nego što je njegovo ime saopštio Timu Spenseru ... „Tako smo i mislili", rekao je Tim Spenser. „Recite mi, šta je presudilo u vašem izboru?" Dr Hekman ga je pogledao kroz jaku dioptriju svojih naočara ... „Da li je to za izveštaj ili samo vaša radoznalost?" „Ni jedno ni drugo, već pitanje po naređenju." „Znači li to da sam i ja na proveri?" „Vi znate da ste odavno na našoj listi... Ništa vas ne sprečava da mi odgovorite na postavljeno pitanje". „Vi tražite od mene da od njega napravim ubicu ..." „Tačno", reče Spenser, „ali ne bih baš to tako grubo rekao ..." „To što vi zovete likvidator, sa psihijatrijskog i krivičnog aspekta je ubistvo sa predumišljajem, ili još točnije ubistvo iz interesa. Svi ostali koji su mi bili predloženi ne bi mogli da postignu vaš cilj. jedino ovaj momak može, i vi to vrlo dobro znate ... Mr. Spenser, on može postati ubica po profesiji samo ako je već ubio ... a on jeste ..." „Sve testove je prošao, i detektor laži. Zaista ne shvatam. Kako ste saznali?", iznenadio se vladin čovek. „Moj posao je da to znam", odgovorio je psihijatar mirno.

Tim Spenser je samozadovoljno udario rukama o svoja kolena, ustao i pružio ruku psihijatru izgovarajući: „Vrlo dobro, pretpostavljeni će biti zadovoljni. Osta-

vljamo vas da pripremite program rada dok ne dovedemo mladića. On je na završnoj godini akademije, i biće ovde u Springfildu za manje od tri nedelje".

Protrljao je svoje umorne oči. Izgubio je dosta vremena. Mora poći u potragu za Dejvom ... Samo odakle? Mnogo je vremena prošlo ... Odlučio je da još jednom pogleda listu svojih pacijenata ... možda je negde nešto propustio. Čitao je pažljivo po nekoliko puta, ali ništa posebno nije našao ... Odlučio je po četvrti put da pregleda spisak, ali mu je kompletna fascikla sa podacima ispala na pod; još uvek je osećao posledice pada ... Skupljao je papire usporenim pokretima ... Zadnji papir koji je podigao bio je njegovo saopštenje kao psihijatra veštaka povodom suđenja izvesnom Ediju. Čitao je ... Ovo je možda ono što je tražio ... Pogledao je na sat: sad je isuviše kasno, ali prva stvar ujutro biće da pozove advokata: trebalo mu je odobrenje za posetu zatvoru. Isključio je lampu. Soba je utonula u mrak. Gledao je u taj mrak i razmišljao ...

Njegov životni vek je isticao. Koliko je puta govorio svojim pacijentima: ne okrečite se unazad, to je prošlo, gledajte ispred sebe da i to ne prođe ... A šta je on sad radio? Upravo ono što je njima branio!

Razmišljao je o mnogim vladinim projektima i policijskim akcijama u kojima se i on angažovao. Kada im je trebao odazivao se, dajući psihijatrijski profil masovnih ubica, rešavajući u nekoliko navrata šeme po kojima su se dešavala ubistva. Takav je bio i slučaj ubice iz Kensigtona. Bio je i u timu od pet psihijatara koji su sačinili psihološki profil Kenedijevog ubice; FBI je želeo ocenu da li je reč o usamljeniku ili organizovanoj zaveri. O tome je, naravno, imao svoje posebno mišljenje i, normalno, zadržao gaje za sebe ... Odabrani psihijatri su bili samo paravan ... Držao je jezik za zubima, ali ono što je moglo biti kobno po njega jeste činjenica da je znao više nego što je smeo o odeljenju za kontrolu uma.

Gde ovo sve vodi? - postavio je sebi pitanje i ostao te noći bez odgovora ...

12.

Ujutro je rano pozvao svog prijatelja advokata.

„Halo, Adame!"

„Zdravo Leo! Gde si, dođavola, ima tri godine otkad se nismo videli. Tačno od onog slučaja Spidi Edija. Sećaš li se ... momak iz kompjutera?"

„Naravno, upravo to je i razlog zašto te zovem."

„Slučaj je zaključen, tip je na robiji i biće tamo još izvesno vreme."

„Možeš li izdejstvovati propusnicu, voleo bih da ga vidim."

„Uh ... Leo, to baš nije jednostavno ... Mogu li znati razlog?"

„Ne mogv, ti mnogo reći. Radim na jednoj naučnoj tezi..."

„Koliko propusnica ti treba?"

„Jedna će biti sasvim dovoljna."

„Mislim da mogu da sredim ... Jedan moj blizak prijatelj iz tužilaštva zna upravnika zatvora. Možda možemo to da obavimo i nezvanično ..."

„Znao sam da ćeš mi izaći u susret... Kad mogu da ti se javim?"

„Ja ću ti se javiti ..."

„Ne, Adame! Nećeš me naći u kancelariji. Pozvaću te ja ..."

„Kako ti kažeš, Leo. Neka onda bude za dva sata."

Ta dva sata za dr Hekmana bila su prilično dugačka. Pre sastanka sa Dikom Redmondom mora naći neke odgovore ... Stalno ga je mučila činjenica da su zbog kompjuterske šifre bili mrtvi i Džoni i devojka ...

Pogledao je na sat. Vreme je. Pozvao je ponovo Adama ...

„Imaš sreće, Leo. Možeš ga posetiti sutra."

„Tek sutra", otelo mu se ...

„Kakva žurba, Leo, ti si bar čovek bezgraničnog strpljenja."

„Želim da ga vidim danas. Možeš li to da učiniš?"

„Leo, mogu li biti iskren?"

„Naravno ..."

„Šta god da radiš, mislim da gubiš vreme sa tim tipom. On je uvrnut, a drugo, ako i dalje insistiraš da ga vidiš moraš da platiš ..."

„Platiću."

Adam Edmonds je bio iskreno iznenađen.

„Vidimo se ispred zatvora. Znaš u kom je?"

„Znam, ne brini ... Biću tamo za sat vremena."

„Dobri bože - uzdahnuo je advokat. - Tebi se stvarno žuri, Leo ..."

Našli su se tačno u vreme u koje su se dogovorili ...

Advokat je pružio svoju legitimaciju ...

Zatvorski službenik mu je pružio knjigu posetilaca da potpiše. Dr Leo Hekman je za njim ponovio proceduru na prijemnici.

Stražar koji ih je vodio otvori vrata od čekaonice.

- Sačekajte ovde ... Dovešćemo Edija.

Nije prošlo ni par minuta, i zatvorenik je doveden. Dr Leo Hekman je zatražio da sa njim razgovara nasamo.

- Tvoja volja, Leo - odmahnuo je Adam.

Dr Leo Hekman je ušao u prostoriju koja je bila odmah do čekaonice. Seli su jedan preko puta drugog.

- Šta je, doco? - upitao je Edi

Dr Hekman je gledao u suvonjavog čoveka masne kose koji je izgledao kao da se bliži pedesetoj, a po onome što je dr Hekman znao bilo mu je tek trideset i neka.

- Potrebna mi je tvoja pomoć, Edi.

- Neke stvari se menjaju ...

- U pravu si. Nikad ne znaš kada će kome ko zatrebati... Kao što vidiš, ispalo je da ti meni trebaš.

- Da skratimo sranje ... Šta ti treba?

- Potrebno mi je tvoje poverenje ...

Edi se nasmejao:

- Ovo baš i nije neko mesto gde možeš tražiti poverenje. - Nervozno je uvlačio dimove kratke cigarete ...

- Poznaješ li nekoga ko je upadao u kompjuterske šifre?

- Čoveče - zakašljao se Edi - mora da me zajebavaš!

- Ne - rekao je dr Hekman i izvadio čekovnu knjižicu ispisujući sumu od 2000 dolara.

- Ti to stvarno ozbiljno?

- Ovo je samo pola od onoga što plaćam ...

- Daj ga mojoj ribi, zapisi adresu. Kada ga bude dobila ti ćeš dobiti kontakt adresu hakera. Razgovaraću sa momcima ... Mora da znaju nekog profesionalca... vrŠta koja to radi za pare ... znaš na šta mislim ... Ali prvo, daj to Doni ... ona će nam biti veza ...

- Poseta je stvarno bila kratka ... - iznenađeno reče Adam kad je psihijatar izašao.

- Neće da sarađuje - uzvratio je Hekman.

Pozdravivši se sa advokatom Leo pođe da traži Donu, Edijevu devojku ...

Pružio je taksisti adresu. Trebalo im je dobrih pola sata da stignu u taj deo Vašingtona. Adresu su pronašli lako, ali pronaći devojku bilo je već malo teže. Taksista nije želeo da čeka, nije preporučio ni dr Hekmanu, jer ovaj deo grada nije bio predviđen strancima za duže zadržavanje. Najmanje što se moglo dogoditi posetiocu, bilo je da bude pretučen i opljačkan ... ali dr Hekman nije imao nametu da odustane.

Pozvonio je na vrata višespratnice. Uskoro se na prozoru pojavio crnac i nezainteresovano pogledao u došljaka.

- Šta hoćeš?

- Tražim Donu ...

-I ja je tražim - odbrusio je crnac - nije platila stanarinu za prošli mesec.

Zalupio je prozor uz psovke ... Dr Hekman se okrenuo oko sebe, na sredini ulice ugledao je nekoliko tamnoputih dečaka ... Prišao im je ...

- Da li znaš Donu? - upitao je jednog od njih.

- Ne - odgovorio je neljubazno.

Dr Hekman je izvadio dvadeset dolara iz džepa ....

Dečak je pogledao u dvadeseticu ...

- Misliš na Donu, Edijevu ribu?

-Da...

- Znam gde je ...

- Da li je to daleko?

- Nije ...

- Možeš '.i je pozvati?

- Naravno ... - dečak je govorio ne skidajući pogled sa dvadesetice ...

- Čekaću te ovde ...

- Ne ovde, čekaj me u kafeteriji - rekao je i pokazao rukom na neuglednu zgradicu na kraju ulice. Zatim je otrčao u suprotnom pravcu ...

Ubrzo, na vratima kafeterije pojavila se, sva zadihana, mlada Portorikanka ...

Prišla mu je a iza nje je stajao mali crnac ...

- Džoi kaže da me tražite, mogu li znati zašto?

- Prvo ja - reče dečak drsko i stade ispred nje.

Dr Hekman izvadi dvadeseticu. - U pravu je ... dogovor je dogovor ...

- OK, nemam vremena za gubljenje - reče devojka gledajući u dr Hekmana.

- Video sam danas Edija ...

Na pomen Edija devojka je prebledela ... . počela je nervozno zamuckivati:

- Šta vi imate sa njim?

- Bio sam uključen u njegov proces ... ali to sad nije važno ... Imam jedan dogovor sa Edijem ...

- Kakva vrsta dogovora? - odahnula je.

- U pitanju je jedna mala usluga, ništa posebno ... Rekao je da će vama predati jednu poruku za mene, a vi ćete u zamenu dobiti nadoknadu ...

- Koliko? - sada je razgovarala svojim jezikom.

- 1 000 dolara ...

- Hiljadu ... - ponovila je.

- Hiljadu sad, a hiljadu posle ...

- Ostavićete mi adresu gde mogu da vam se javim - rekla je devojka oblizujući puna usta.

- Ja ću se javiti vama ...

- U tom slučaju morate ostaviti nešto unapred ...

- Koliko?

- 200 dolara bilo bi dovoljno ... moram da platim stanarinu. Bak me neće pustiti ...

Dok je to izgovarala u kafeteriju je ušao crnac snažne grade zaustavljajući pogled na njihovom stolu ... Zatim je produžio polako prema šanku.

Edijeva devojka je iskoristila trenutak i uzela novac ...

- Sada platite račun - prošaputala je, mazno mu se oslanjajući na rame - i izađite ...

Dr Hekman je učinio onako kako mu je Portorikanka rekla ...

* * *

Čim je doktor izašao, crnac se vratio do stola za kojim je devojka još uvek sedela.

- Lutko ... nismo se videli odavno ...

- U pravu si...

- Mislim da mi duguješ nešto ...

- Znam ...

- „Znam", nije dovoljno dobar odgovor za mene.

- Nabaviću novac ...

-Kad! - izgovarao je slovo po slovo.

- Uskoro ... - rekla je uplašeno.

Crnac je naterao da ga pogleda u oči. Njegove beonjače bile su opasno krvave ... nije ni čudo što su ga zvali ***The beast.*** Stresla se ... samo pomisao na nenadanih hiljadu dolara pomogla joj je da se pribere.

- To si rekla i prošli put... - Rekavši to lagano je prevrnuo čašu sa pićem čija se sadržina sa flekavog stolnjaka slila na njenu kratku cvetnu suknju ...

Uhvatio je za rame, stisak je bio jak i bolan ...

- To cveće bilo bi dobro češće zalivati... Ja čekam, ali ne mogu čekati večno...

Izašao je, a Portorikanka je tek tada počela drhtati. Imala je 200 dolara: pola za stanarinu, a pola za heroin ... Trebao joj je fiks, i to što pre ... Sat vremena kasnije stajala je ispred oronule i memljive zgrade, nestrpljivo lupajući šakom po zarđalim metalnim vratima ... drhtala je ...

- Gde si, dođavola! - zalupala je još jednom ...

- Oladi malo! - dobacio joj je tip sa prvog sprata gotovo urušene kuće. - Gubi se, ništa na veresiju ...

- Ti si najobičnije sranje! - vikala je.

- Donesi lovu, i dobićeš ... - rekavši to nestao je sa prozora ...

- Drkadžijo! - vikala je, drhteći jače. - Imam novac ...

Nekoliko trenutaka kasnije vrata su se otvorila.

Pojavio se isti onaj tip ... - Imaš novac? - pitao je ne verujući...

- Imam novac - odgovorila je preturajući nesigurno po svojoj torbici ...

- Opet jedna od tvojih predstava ... Već je hteo da zatvori vrata, kada je ona izvadila zgužvane novčanice ...

- Vidi, vidi... - izgovorio je pruživši ruku da ih uzme ...

Pre nego što je uspeo da joj uzme novac, ona ga je ponovo gurnula u dronjavu torbicu.

- Prvo fiks, pa onda novac ...

- Kako ti kažeš, mala ... - pomerio se u stranu propuštajući je u njoj dobro poznatu polumračnu jazbinu ...

- Da li je dobar?

- Jeeeaa bejb, zar sumnjaš!?

Drhtanje je postajalo sve jače, od groznice su joj se tresla ramena a zubi cvokotali, teško je mogla izgovarati reči...

Pripremivši heroin, on joj je pružio špric, ali su joj ruke toliko drhtale da nije mogla potrefiti venu ...

On je ponovo uzeo špric iz njenih ruku i stavio ga među zube, dok je kaišem vezivao ruku, tražeći zgodnu venu u koju bi mogao da ubrizga heroin.

Na prvi pokušaj, vena je pukla ...

- Sranje! - iscedio je preko zuba ...

- Ppookušaj nižže ...

Probao je ponovo ...

- Polakooo ... tako je ... evo ga ... zlatni brod je krenuo ... - mrmljao je dok je lagano ubrizgavao tečnost...

Poznata toplina joj je pošla uz kičmu i vrat vraćajući joj osećaj sigurnosti i zadovoljstva. Drhtanje je prestalo i trenutna prijama klonulost joj obuze telo ...

- Dooobro je ... kako je dobrooo ... - izgovarala je otežući reči, dok joj je glava padala sve niže prema grudima ...

Izvadio je špric i podigao pogled ...

- Sranje! - vikao je. - Sranje! ... Jebote! ... - počeo je da joj udara šamare ... Vikao je nekontrolisano: - Dona, da mi to nisi uradila! ...

Počeo je da je cima za ramena ... zacvileo je, hvatajući se rukama za glavu ... - Sranje, sranje! - istu reč ponovio je bezbroj puta ... .

- Nemoj da umreš, nemoj da umreš ovde! ... - ali ona jeste ...

Prvo joj je udarila bela, a zatim i krvava pena na usta i nos ... dva snažna trzaja prošla su joj telom pre nego što se začuo poslednji hropac ...

Suvonjavi crnac je gledao prestravljeno u ukočeno telo Portorikanke ...

* * *

Dr Leo Hekman nije imao vremena za gubljenje, ali su morala da prođu dva cela dana pre nego što se ponovo uputio u Edijev kvart... Ne znajući gde bi mogao da pronađe Portorikanku, otišao je pravo u kafeteriju ... Čovek za šankom je nezainteresovano i mrzovoljno brisao musave čaše od debelog stakla... Prišao mu je.

- Tražim jednu devojku, pre dva dana sam bio sa njom ovde.

Tip uopšte nije podizao pogled ...

- Bio sam ovde sa njom pre dva dana - nastavio je dr Hekman. Mora da je znate ... Vi ste nam poslužili piće ...

- Ja svima poslužujem piće ... - to su bile prve reči koje je tip prevalio preko svojih mesnatih usana ... nisu bile nešto, ali su bile dovoljne za početak ...

- Onda mora da se sećate ... - nastavio je dr Hekman.

Tip je bacio krpu i naslonio se preko šanka unoseći se dr Hekmanu u lice ...

- Ili si isuviše glup, ili isuviše lud da dolaziš u ovaj uvrnuti kvart.

- Nemam izbora ... - uzvratio je dr Hekman.

- Onda si samoubica ...

- Gde mogu da je nađem?

- Zar ti ja ličim na tipa koji zna gde se smucaju portorikanske kurve?

- Ako znate gde je, platiću vam dobro ...

- Ne možeš biti pajkan, star si za to ... - začkiljio je očima mumlajući, još uvek naslonjen na šank ... Dr Hekman je izvadio novčanicu od 50 dolara i Štavio je ispred njega.

Tip je poklopio krpom i svukao je sa pulta ...

- Tu malu Edijevu drocu možeš naći u sirotinjskoj mrtvačnici ulicu niže od parka ...

Na licu dr Hekmana nije se dalo primetiti ništa. Znači, devojka je mrtva ... Morao je nešto brzo da smisli ...

- Ako hoćeš kurvu, matori ...

- Meni ne treba kurva ...

- Šta ti onda treba?

Dr Hekman je udahnuo. - Treba mi poruka od Edija ...

Udica je bila bačena ... u ovom kraju svi sve znaju, pomisli. To je jedini način da se preživi... Napravio je potez kao da se sprema da pođe ...

- Sačekaj, - reče barmen - pozvaću čoveka da vidim da li je stigla pošta ... - reč „pošta" značajno je naglasio ...

Vratio se ubrzo ...

- Tvoj čovek samo što nije stigao ... ali i to će koštati... Ovi poštari baš i nisu tako jeftini... rizikuju mnogo ...

Nije bilo vreme za cenkanje. Hteo je samo da uzme tu poruku i pokuša da sazna ono što ga je interesovalo. Mozaik od likova se slagao, ali sporo. Bio je siguran da su mu na tragu, ali nije znao koliko su mu blizu ... Trebalo je samo da mu se dešifruje kompjutersko značenje Džonijeve poruke i onda će mu sve možda, ali samo možda, biti jasnije ... Prenula ga je buka nekolicine crnaca koji su ušli, živo se pozdravljajući sa barmenom ...

- Nešto ovde smrdi...

- Smrdi... - prihvatio je drugi zvučno njuškajući vazduh ...

- Da, čoveče, stvarno smrdi...

- Poznajete li taj smrad, momci?

- Da ... smrdi na belca ... nama se to ne dopada ... je li tako, momci?

- Tako je - odgovorili su svi u jedan glas okružujući dr Hekmana. - Šta imaš na to da kažeš, matori?

Dr Hekman je ćutao ... Pored čaše sa pićem koje mu je sipao tip iza šanka najkrupniji crnac je stavio svoju ogromnu ruku ...

- Rekao sam, - ponavljao je dr Hekmanu u uvo - šta imaš na to da kažeš?

- Ni meni se ne dopada, ali sam se navikao - uzvratio je mirno.

Nastala je tišina, a onda se crnac počeo grohotom smejati... - Dopada mi se ovaj čovek, ima muda ... ili je bar imao ... - izgovarajući to, pogledao je u šankera. On mu je klimnuo glavom na dr Hekmana, dajući mu znak ... Nakon toga crnac mu se opet tesno prislonio uz uvo ... - Donosim ti poruku od Edija, on kaže da bi trebalo da nazoveš ovaj broj ... Zatim je vesto zamenio podmetač od Hekmanove čaše ...

- Edijev deo - nastavio je polušapatom - isplatićeš meni...

- Kako da znam da je broj pravi?

- U našem svetu - nastavio je crnac - nije kao kod tvoje kuće ... Ovde se dogovor potpisuje metkom ... ko laže taj umire ... Ako te Edi šalje, onda je OK. Nazovi taj broj u Njujorku i reci: Bak šalje pozdrav ... Momak je skup, od dila koji napraviš sa njim Edi i ja takođe dobijamo nešto, i budi siguran da ja svoj deo jakooo želim ... A sad, izbroj lovu ...

Dr Hekman je upravo to i uradio ...

Crnac je uzeo novac i prineo ga nosu duboko udišući ... Nozdrve su mu se raširile kao lepeza ...

- Daaaaa, to je miris koji voli svaki crnja, miris svežih dolara ... Dorjadaš mi se, čoveče, stvarno mi se dopadaš! Nemaš razloga da brineš, matori. Čovek te čeka na tom broju ...

13.

Zamenivši, za svaki slučaj, dva puta taksi, Hekman se vratio u malu grčku naseobinu, daleko na drugom kraju Vašingtona.

Tek što je ušao u motel, vlasnik ga zovnu:

- Mister! Mister! - vikao je za njim - telefonski poziv za vas ...

„Halo ..."

„Leo, zar si još uvek u toj rupi? Brinem za tebe ..."

„Udobno mi je ..."

„Udobno? Zar je to sve što imaš da kažeš!?"

„Dik, ja zaista trenutno ne brinem o tome ..."

„Tvrdoglav si. Uostalom, kako hoćeš ... Zvao sam da vidim da nisi promenio plan. Sutra je skup, doći će i taj tvoj famozni Tim Spenser. Nadam se da ćemo time staviti tačku na to tvoje bunilo."

„Videćemo ..."

,,U redu! Onda, videćemo se sutra."

„Da, videćemo se, Dik ..."

„Čekaj, da ne zaboravim ... Tvoje ime nisam stavio na spisak, za svaki slučaj ... Znači, kada dođeš reci obezbeđenju da me pozove, doći ću po tebe ... Onda, do sutra ..."

„Do sutra, Dik ..."

Vratio se u svoju sobu sa namerom da telo i um okrepi snom.

Jutro je stiglo brže nego što je on to želeo ... Umio se iznad malenog lavaboa, izbegavajući da pogleda sebe u ogledalu. Više nije imao čistih košulja. Od sveg komfora kog se odrekao u poslednje dve nedelje jedino mu je nedostajala pedantnost gospođe Ričards ... Dobro je što joj je dao plaćeni odmor na neodređeno vreme; ni sam nije znao koliko će potrajati ovaj njegov lov u magli ... Pokupio je nekoliko košulja i potražio domaćicu pansiona ...

Brzo su se sporazumeli oko pranja. Predao joj je ključ od svoje sobe i košulje ... Pogledao je na svoj ručni sat: do susreta sa Dikom Redmondom ostalo je još dosta vremena ... Trebalo je da nazove broj u Njujorku ... Trebalo je da ode i do banke, nije imao više gotovog novca. Tek što je odmakao nekoliko koraka od pansiona, iz misli ga je prenula škripa automobilskih guma. Nije stigao ni da se okrene, osetio je samo snažan udarac koji ga je odbacio sa trotoara. Instinktivno je pogledao u pravcu vozila koje ga je oborilo. Samo na tren video je lik vozača, a onda su se oko njega okupili prolaznici... Čuo je kako se kroz gomilu probija vlasnik pansiona...

- Mister Hekman, - povikao je - da li ste dobro? - Zatim su ga dva čoveka prihvatila ispod ruku pokušavajući da ga polagano pridignu.

- Da li je neko zapisao broj kola? - pitao je neko iz gomile ...

- Pobogu! Strašno! - dodala je uzbuđeno jedna žena ...

- Mister - pitao ga je Grk - da pozovemo doktora?

Iako je bol u predelu desne noge bio gotovo nepodnošljiv, dr Hekman je odmahnuo rukom pokušavajući da se povrati ...

Neko mu je dodao dokumenta.

- Da li ste pozvali policiju?

Sad već malo pribran od šoka i siline udarca, dr Hekman je rekao sasvim razgovetno: - Neće biti potrebno ... dobro sam ...

- Sigurni ste ...?

- Sasvim ... Hvala vam ...

Zaista nikom nije bilo jasno odakle su naletela kola takvom brzinom; bio je to prilično miran kvart doseljenika.

Kada su se uverili da je dr Hekman dobro, radoznala gomila se polako počela razilaziti, još uvek glasno komentarišući. Dr Hekman se gotovo sasvim pribrao. Sa naporom je pokušao da napravi korak, očigledno suzdržavajući bolnu grimasu na licu.

- Mister - ponovo ga je oslovio Grk, koji je još uvek stajao kraj njega. - Sigurni ste da vam je dobro?

- Danas više niko nije u to siguran ...

- Šta još mogu da uradim za vas, mister?

- Budite ljubazni i pozovite taksi...

Taksi je ubrzo pristao uz trotoar ...

- Vozite u *Central City Bank* ...

Vožnja je trajala nešto duže od 20 minuta, što je bilo dovoljno da se dr Hekman pribere od bola i sredi misli. Ma koliko iznenadni nalet vozila izgledao slučajan, dr Hekman je znao da nije tako. Kola su ga udarila namerno, škripa nije dolazila od automobila koji je kočio, već auta koji je hvatao zalet. To može da znači samo jedno: znali su gde je ... Isplatio je taksistu i ušao u banku ...

Korisnici *Central City Bank* bili su, uglavnom, velike korporacije i pojedinci koji su imali pozamašne račune. Banka je zbog svoje diskrecije imala priličan ugled; za bilo kakav ugovor ili finansijsku transakciju garantovala je apsolutnu privatnost i nepovredivost lične imovine. Naravno, sav novac morao je imati svoju finansijsku zaledinu i tačno dokumentovano poreklo. U slučaju dr Hekmana takvo nešto nije nikad predstavljalo problem. Službenici banke su se odnosili prema njemu sa krajnjom poslovnošću i poštovanjem. Prišao je jednom od službenika i pružio svoju identifikacionu karticu.

- Sačekajte, molim vas. - Dr Hekman je zbog bola u nozi bio primoran da sedne ... Nije potrajalo dugo i službenik ga je pozvao da ga prati.

- Gospoilin Brouder će vas primiti...

Gospodin Brouder je bio *senior manager* u *Central Citv Bank.* Srdačno ga je pozdravio ...

- Molim vas - pokazao je rukom - izvolite šesti... Šta možemo da učinimo za vas, dr Hekman?

- Želeo bih da pozovete pravnika banke ...

Mister Brouder je odmah pritisnuo dugme na interfonu. - G-dine Rejmond, budite ljubazni i dođite odmah u moju kancelariju ... Molim vas, ponesite sa sobom dosije dr Lea Hekmana, identifikacioni broj No. 1380-202.

Vrata su se nečujno otvorila i mister Rejmond iz pravnog odeljenja je ušao, pozdravljajući dr Hekmana ... U njegovoj skupoj kožnoj akt tašni nalazili su se svi mogući bankovni formulari. Zbog verodostojnosti oni su se popunjavali ručno. Mr. Rejmond je zauzeo praznu fotelju preko puta Hekmana i bio spreman da njegov nalog prosledi do kraja.

- Gospodo, - obratio im se dr Hekman - želim da svoj imetak stavim na raspolaganje još jednoj osobi...

- Da li je ona u vašem srodstvu ...?

- Recimo da jeste ...

I mr. Brouder i mr. Rejmond su pažljivo slušali...

- Vidite, direktnih naslednika nemam, ili, tačnije rečeno, nisam sasvim siguran da je ta pretpostavka tačna ...

- Da li želite da znate stanje na vašem računu? - upitao je gospodin Brouder.

- Da - kratko je odgovorio dr Hekman.

Mr. Rejmond je otvorio dosije No1380-202, izvadio jedan list papira i pružio ga ... Dr Hekman je zamenio naočari i pažljivo pročitao saldo na računu.

- Normalno - dodade mr. Brouder - stanje je zaključeno na današnji dan; tu su i kamate...

Dr Hekman je ćutao ...

- Nadam se da je sve u redu ...

- Ah da, naravno ... - rekao je odsutno, dok je gledao u svoj račun. Suma koja je bila naznačena bila bi mu dovoljna za više od tri života ...

- Znači, da se vratimo na predmet... - rekao je mr. Brouder. - Koliko smo razumeli mr. Rejmond i ja, vi želite da neko bude delilac sa vama i naslednik tog računa ...? Da li je to pravno izvodljivo? - obratio se pravniku.

Mr. Rejmond je kratko odgovorio: - Sasvim.

- Znači, nema prepreka? - nastavio je senior menadžer.

- Nikakvih, pod jednim uslovom, a to je da znamo tačno ime nosioca.

- Dr Hekman, da li možemo da damo nalog da se pripremi identifikaciona kartica za drugog nosioca računa? - upitno je pogledao u dr Hekmana.

- Saglasan sam, ali to, gospodo, neće biti tako jednostavno ... Vidite, ja ne znam pravo ime osobe koju želim da ovlastim ...

Mr. Brouder je pročistio grlo ...

- Naravno - nastavio je doktor - iz određenih privatnih razloga to ne želim da obrazlažem ...

- Mr. Rejmond, imamo li mogućnosti da resimo taj problem? - Mr. Brouder je upitno pogledao u svog pravnika.

- Moram priznati da nismo u praksi nailazili na takav zahtev, ali to ne znači da ne možemo naći pravno rešenje.

- Onda, gospodo, da pređemo na posao ...

Formulari su bili rutinski popunjeni, dr Hekman se svojeručno potpisao na svakijionaosob ... Odložio je penkalo.

- Želim da podignem 20 000 dolara gotovog novca ... naravno, ako to nije problem ...?

- Sasvim je u redu, daćemo nalog blagajni...

Kada je potpisan i poslednji dokument, mr. Rejmond je skupio sve formulare na jednu hrpu, izvinio se i izašao iz kancelarije ...

- Dr Hekman, vama je jasno da mi moramo da zaštitimo interese banke i vaše lične interese. Moramo se obezbediti da osoba kojoj ste omogućili korišćenje vašeg računa jeste stvarni i pravi vaš opunomoćenik ...

- To se podrazumeva - uzvratio je dr Leo Hekman.

- Da li imate neki konkretan predlog koji bi nam, u ovom slučaju, pomogao da se ispoštuje vaša želja?

- Mr. Brouder, to ću znati za nekoliko dana.

- Pravno i formalno sve će biti uređeno ... Mr. Rejmond je preuzeo brigu oko ozvaničenja. Još danas će otići u pravosuđe. Vaša dokumenta biće spremna do sutra u podne ... Naravno, i dvojna kartica sa istim registarskim brojem računa biće urađena ...

Dr Leo Hekman je ustao i pružio ruku senior-menadžeru *Central City Bank...*
- Ako ne budem u mogućnosti da dođem lično, da li vam podatke mogu proslediti poštom? Idem na put i nisam siguran koliko dugo ću se zadržati.

- Gospodine Hekman, nadam se da me nećete pogrešno shvatiti. Vaš zahtev je ipak pomalo neuobičajen. - Tu je zastao i pročistio grlo ... - Mogu da razumem vaše insistiranje ... ipak vas molim da vaš zahtev lično u pismenoj formi dostavite bilo kojoj našoj filijali.

- Mr. Brouder, ne znam zaista da li ću biti u prilici... Podrazumeva se da je *DHL-pošta.* veoma pouzdana...

- Prirodno, - odahnuo je senior menadžer - za trenutak sam pomislio da mislite na običnu poštu. - Interfon ga je prekinuo ...

- Dr Hekman, blagajna je spremila gotov novac. Možete ga sada podići...

- Odlično! Znači, gospodine Brouder, dogovorili smo se?

- U potpunosti...

- Doviđenja...

Mr. Brouder je, ne čekajući da se dr Hekman udalji, žurno pritisnuo dugme.

- Mr. Rejmond, siđite do moje kancelarije.

Čekajući da pravnik dođe u njegovu kancelariju, mr. Brouder je gledao na ulicu, zaklonjen zavesom ... Dr Hekman je upravo ulazio u taksi ...

Vreme je brzo prolazilo. Trebalo je da, pre nego što ode na prijem i nađe se sa Dikom Redmondom, obavi još nekoliko stvari ... Prvo je poslao novac na adresu malog grčkog pansiona *Rodos*. Od ličnih stvari tamo, izuzev košulja nije imao ništa, Bio je sto posto siguran da kola koja su ga udarila to jutro nisu bila nikakva slučajna nezgoda... Radi sopstvene sigurnosti, morao je da promeni boravište ...

Uz novac je u koverat stavio i ceduljicu sa nekoliko reči zahvalnosti i izvinio se što je morao da napusti pansion tako iznenada.

Nakon toga se smestio u jedan manji prijatan motel i rezervisao kartu za sutrašnji let na ***JFK.*** Ostalo mu je još nekoliko sati odmora i još jedan važan deo ... Podigao je slušalicu ...

„Halo! Recepcija? Nalazim se u apartmanu broj 307 A. Da li biste bili ljubazni da me spojite sa jednim brojem u Njujorku?"

„Recite broj i malo sačekajte, molim vas. Mi ćemo vas pozvati."

„768 4739 ..."

Vratio je slušalicu na svoje mesto ... Mora da stupi u kontakt sa brojem koji mu je Edi poslao. Razobličenje te šifre možda će dati odgovor na sva njegova pitanja...

Telefon je zazvonio ...

„Halo! Dobili smo broj u Njujorku, javlja se telefonska sekretarica. Da li želite da ostavite poruku?"

„Recite samo »Bak šalje pozdrav« i ostavite broj motela."

„Primljeno ..."

Posluga mu je donela ručak. Gotovo da je i zaboravio kakav ukus ima hrana ... Otvorio je mineralnu vodu i otpio nekoliko gutljaja ... Za oko sat vremena trebalo je da se nađe sa Dikom. Sklopio je oči udišući duboko nekoliko puta... Bio je to slabašan pokušaj da relaksira svoje napeto telo ...

Nije imao vremena za pravi odmor. Izvadio je notes, trebalo je da sredi zabeleške. Iscepao je nepotrebne papiriće i bacio ih u klozetsku solju, povukao je vodu i stajao trenutak da se uveri da ih je voda odnela ...

Osvežio je umorne oči hladnom vodom, obrisao ruke o istanjen hotelski peškir, podigao ono nekoliko svojih ličnih stvari sa radnog stola i pošao na recepciju ... .

- Želim da se odjavim, napravite mi račun.

- Molim vas, vaš ključ - zatražio je recepcionar. - Hvala. 54 dolara, molim.

Dr Leo Hekman je izvadio nekoliko novčanica ...

- Imao bih jednu molbu za vas - obratio se recepcionaru.

- Samo izvolite ...

- Očekivao sam poruku ...

- Nije do sada ništa stiglo za apartman 307 A.

- Da li biste bili ljubazni da sačuvate poruku, veoma mi je važno? Ja ću vas pozvati - izgovorivši to dr Hekman je na tacnu sa računom dodao još jednu novčanicu od 20 dolara.

- Ah, to uopšte neće biti problem - uzvratio je recepcionar, zadovoljan napojnicom. - Uzmite vizit kartu hotela, biću u smeni do 22 časa.

Izašao je ispred hotela i zaustavio taksi.

- Gospodine! Gospodine! - pozvao ga je recepcionar. - Upravo je stigla poruka ... Izvolite ...

Rekao je taksisti gde da ga poveze, smestio se na zadnje sedište i pogledao u papir istrgnut iz hotelskog bloka. Poruka je bila kratka: *Pozovi me sutra ponovo, biću u kući... molim te, pozdravi Baka.*

Odahnuo je ...

* * *

Kada je stigao u prijemni hol, učinio je onako kako mu je Dik Redmond rekao. Nije prošlo mnogo vremena a krupna figura njegovog prijatelja se pojavila.

- Dik! Znam da sam ti stvorio problem, ali moram ovo razrešiti... Dugujem ti objašnjenje ...

- Sigurno da mi duguješ, ortak - dah mu je mirisao na skup viski dok ga je prisno tapšao po ramenu. - Jesi li povređen? - zapitao je kada je video kako Leo Hekman korača.

- Nije ništa, ne brini. Samo mala nezgoda.

- Dobro je, stigao si na slavlje. Kampanja je zvanično otpočela i iskreno ti kažem, meni se Bejli ne dopada mnogo, ali kad pogledam njegove protivkandidate, on izgleda nevin kao dete.

Polagano su se približavali gomili raspoloženih ljudi. Svi su držali čaše u rukama i živo međusobno ćaskali.

Dr Leo Hekman je gledao manje-više poznata lica. Bilo je tu ljudi iz politike, filma, vojnih krugova, novina ...

- Evo ga, Leo! Dolazi tvoj mr. Tajanstveni, Tim Spenser ...

Dr Hekman je svu pažnju usmerio na čoveka koji se smušeno i poluzbunjeno okretao oko sebe u potrazi za sagovornikom ... Čovek se očigledno nije uklapao u sredinu ...

- Da li si siguran da je to Tim Spenser? - Psihijatar je bio neprijatno iznenađen.

- Zaboga, Leo! Hoćeš li njegovu ličnu kartu?!

- Ne, ne, - rekao je brzo psihijatar - to neće biti potrebno.

Dik Redmond se upitno zagledao u psihijatra.

- Šta nije u redu, Leo?

- Pokušali su da me ubiju, Dik.

Redmond se zabezeknuo. Poćutao je a onda upitao:

- Kakve veze ima Tim Spenser sa tim?

- Ovaj - nasmeši se Leo Hekman - nikakve ...

General je sasuo piće u grlo i sad već šapatom zapitao:

- Da li si rekao nekome o tome?

- Ne budi smešan ... Da kažem, šta ...?

Ćutali su. Psihijatar je razmišljao da li da mu kaže zaista šta ga je progonilo nekoliko dana. Hoće li Dik Redmond razumeti i koliko on uopšte ima predstavu o specijalnom odelu za kontrolu uma. Kako bi tek reagovao na priču o zaleđenoj spermi, o Džonijevoj i Lizinoj smrti, o operaciji *Lastavica,* i nepostojećem Timu Spenseru koji mu se predstavio kao nalogodavac CIA. O dvostrukom životu kojim je živeo, namerno izazivajući sudbinu, kao onda sa Erikom ... I meni, da neko tu priču ispriča, smatrao bih ga zrelim za dublju analizu. Ko je zapravo bio Tim Spenser, ko su bili oni za koje je radio i za koje još uvek radi Dejv Voren, momak iz Springfilda. Što je više o tome razmišljao, sve je više uviđao dubinu užasa. U smrt Džonija i nesrećne devojke Dik bi poverovao jer je ona stvarna, ali sve ostalo delovalo bi mu kao plod nečije bolesne psihe. Nije to bio dr Leo Hekman koga je poznavao Dik Redmond ... Pogledao je na sat: bilo je vreme da pođe. Taman kada je psihijatar bio spreman da krene, senator Bejli im se priključio, široko im se osmehujući.

- Vi znate, dr Hekman - okretao je čašu u ruci dok je govorio - da će nam vaša podrška u kampanji biti potrebna. Možda biste mogli navratiti kod mene u kabinet, mogli bismo se dogovoriti o detaljima ...

- Ne želim da budem nepristojan, ali nisam čovek od politike i nerado se opredeljujem ...

Bejliju se na tren osmeh izgubio sa lica ...

- Ali vi jeste radili za vladu, koliko je meni poznato.

Bejli je znao mnogo više i to mu je davao na znanje.

- U pravu ste, senatore ... ali to je ipak bilo davno ...

- Ponuda je još uvek otvorena, u slučaju da promenite mišljenje.

- Hvala vam, ali bojim se da ću vas razočarati.

- Izvinite - razgovor je prekinuo službenik iz obezbeđenja koji je doneo poruku za Dika Redmonda.

- Gospodo, žao mi je što ću morati da napustim vaše društvo, ali iskrslo je nešto ... Senatore, - Redmond se okrenuo prema Bejliju - videćemo se ... Leo, hoćeš li da te povezem?

- Ne bih želeo, Dik, da ti remetim planove ...

- Nema nikakvih problema ... kola me čekaju.

- Onda, u redu ...

- Čekam te na izlazu - dodao je Dik Redmond, udaljavajući se.

Dr Leo Hekman se pozdravio sa senatorom Bejlijem.

- Želim vam uspešnu kandidaturu.

- Doktore - uzvrati senator - još uvek mislim da biste je vašim prisustvom učinili još uspešnijom ...

- Vama ne treba starac poput mene.

- Grešite, ima stvari koje znate a mogle bi pomoći...

- Ne razumem baš najbolje?

- Pa - Bejlijev glas je sad zvučao sladunjavo - znate na šta mislim, šuškalo se da ste radili na nekim projektima ... državnim naravno - dodao je brzo.

- Verujte - razuveravao ga je dr Hekman - nema tu ništa na čemu biste mogli zadobiti poene.

- Ako je novac u pitanju, mislim da to nije problem.

Dr Leo Hekman nije mogao nastaviti razgovor unedogled, a Bejli nije bio čovek koji lako odustaje. Bio je predsednički kandidat i spreman da kupi sve što bi mu popravilo rejting ...

- Senatore, ubedili ste me ... razmotriću vašu ponudu ...

- Sad se osećam bolje - reče senator vežbajući svoj TV osmeh namenjen biračima. - Neću vas više zadržavati. Vaš prijatelj vas čeka ...

Dr Hekman se širokim mermernim stepenicama spustio do izlaza iz zgrade. Stigao je u trenutku kada je vozač generalu Redmondu otvarao vrata ... a onda se vozač okrenu i mogao je da mu vidi lice ... bilo je to isto ono lice koje je jutros video za volanom kola koja su ga udarila ... Brzo se povukao nekoliko koraka i požurio da potraži obezbeđenje.

- Nešto nije u redu, gospodine ...?

- Ne, ne, samo bih vas zamolio da generalu Redmondu koji me čeka u kolima prenesete poruku da sam se predomislio i da ću ostati još na prijemu.

- U redu ...

Sačekao je da se službenik udalji a onda je potražio sporedni izlaz ... Da li je Dik u opasnosti ili je sve vreme znao za opasnost koja preti njemu, pitao se i ostao bez odgovora.

Počela je da pada lagana kiša ... Podigao je ruku i zaustavio taksi.

- Vozite na aerodrom.

14.

U Njujorku ga je dočekao sumoran i, za ovo doba godine, hladan dan. Sumorne su bile i njegove misli dok se taksijem vozio do hotela *Hvatt.*

U svom notesu je imao šifru koja je ubila dvoje ljudi, čije je skriveno značenje dovelo i njega u opasnost, možda i Dika Redmonda, Jana Eriksona ...

Čim se smestio, prišao je telefonu ... Dobio je vezu iz prve. Telefon je zvonio nekoliko puta a onda se začuo zvuk sekretarice ... trebalo je da ostavi poruku. Za trenutak se dvoumio, da li da pokušao kasnije ali se ipak odlučio: „Donosim vam pozdrave od Baka". B;la je to dobra odluka ... Začuo je zvuk isključivanja mašine i mlađi muški glas:

„Kasnite..."   ,

„Nisam mogao da se javim ranije. Upravo sam stigao u Njujork ... Recite gde želite da se nađemo?"

- Vi predložite, a ja ću doći...

Dr Hekman je zastao za trenutak ... Po glasu je osetio da je mladić nervozan i nepoverljiv ... Razmišljao je, pokušavajući da se seti najprikladnijeg mesta za susret...

„Kip slobode ..."

Usledila je kratka pauza ... „Odgovara mi... Kupite 15 balona sa likom Miki Mausa."

„Zar ne mislite da ću izgledati pomalo smešan?" - upitao je dr Hekman.

„Samo ih vi kupite ..."

Dr Hekman je udahnuo vazduh. Nije želeo da rizikuje nakon što je prevalio toliki put zbog 15 helijumskih balona sa likom Miki Mausa ...

„Videćemo se za sat vremena ..."

Uradio je kako su se dogovorili. Stajao je držeći u jednoj ruci 15 balona a u drugoj akt tašnu i delovao sebi neprirodno, ali čini se da se niko od turista, kojih je bilo najviše, nije obazirao na njega ...

- To je sigurno za mene ...

Dr Hekman je pogledao u malog dečaka koji mu je prišao i sa neskrivenim oduševljenjem gledao u buket balona sa metaliziranim likom svog omiljenog crtanog junaka...

Nije znao šta da kaže ... klinac ga je potpuno razoružao svojom detinjom sigurnošću. Sagnuo se da bi bio bliži detetu.

- Ovo su moji, ali ako insistiraš kupicu ti druge ...

- Nema potrebe - rekao je glasno, a onda prošaputao: - Ujko mi je otkrio tajnu ...

Dr Hekman se iznenadio ...

- Vidiš, danas mi je rođendan - nastavio je dečak poverljivo - i ujko je rekao da će jedan čika da mi pokloni balone ...

- Da li ti je rekao koliko?

- Ma da, rekao mi je 15 balona sa Mikijem ...

- Gde ti je ujak?

- Nije mogao doći...

- Ali nisi ni ti mogao doći sam. Pa ti si još mali... Koliko imaš godina?

- Imam devet godina.

Devet godina, pomisli dr Hekman ... za te godine dečak je bio fizički nerazvijen. Ne bi mu dao ni punih pet... Pružio je detetu balone. - Srećan ti rođendan.

Istog trenutka malena figura se okrenula i potrčala.

- Mama, mama! - vikao je razdragano, žureći u susret ženi koja im je lagano prilazila.

- Da ste kupili još samo dva, mislim da bi Džimi i poleteo - gledala je u dete sa tužnim osmehom. Moris vas očekuje - dodala je.

- Shvatam - uzvratio je dr Hekman. Potajno je gledao u njenu mršavu figuru ... Po njegovoj proceni imala je oko 30- ak godina, mada je izgledala mnogo starije ... Život pun briga zna ponekad da to učini od ljudi, razmišljao je dok su ćuteći hodali jedno pored drugog.

Žena nije ispuštala dečaka iz vida ... Primetio je po njenom napetom držanju da brine ...

U svojoj psihijatrijskoj praksi nije imao mnogo prilika da sretne obične ljude ... prvi put nije znao kako da započne razgovor ... Na njegovo olakšanje, ona je progovorila prva.

- Džimi ima problem ... raste, ali nesrazmerno svojim godinama ... Lekari su rekli da tu ne može puno da se učini ... - zastala je da proguta suze. Način na koji mu je to rekla govorio je da se nije pomirila sa tim. - Tačnije - nastavila je kroz stegnuto grlo - ne može da se učini ništa.

Nije znao šta da odgovori...

- Džimi! - povikala je - ne tako blizu ogradi!

- Mama, nisam mali! Prestani da brineš - uzvraćao joj je dečak pomalo uvređenim glasom.

- Mislim da je u pravu - rekao je dr Hekman. - Nije mali - dodao je nešto tiše. - Čini mi se da se on sa svojim nedostatkom nosi mnogo bolje nego vi.

- Ah, tu ste u pravu - obrisala je krišom suzne oči. - U tome je na Morisa ... opsednut je kompjuterima ... Zato ste i vi ovde, zar ne?

- Da, tako je ...

- Činite mi se finim čovekom ... Obično ne govorim strancima o sebi - tražila je reči. - Znate, moj muž nas je ostavio gotovo istog onog momenta kada nam je lekar rekao istinu ... Nije mogao da podnese ... Ne krivim ga ...

- To nije ni vaša krivica ... niti njegova - dr Hekman je osluškivao sopstvene reči... zvučale su tupo i prazno. Ipak je nastavio:

- Vidite, neko može da se nosi sa istinom, neko ne. On misli da je ostavljajući vas ostavio i činjenicu da ima dete koje ima problem ...

Uzdahnula je.

-Život nije fer...

- Vi ste pametna žena i ne bih želeo da vas uvredim. Ipak ću vam reći što i vi vrlo dobro znate, da to sa Džimijem nema veze sa načinom života.

- A sa čim ima veze? - upitala ga je, po prvi put od njihovog susreta gledajući ga pravo u oči...

- U pitanju su geni... u njima je sve zapisano ... knjiga biološkog života ... kada je mi pročitamo do kraja, naš potomak je vrati na početak.

- Cini mi se da sam ja svoju otvorila na pogrešnoj strani... A šta je sa vašom biološkom knjigom? - uzvratila je pitanjem.

- Zbog toga sam i ja ovde ... Zato mi je potrebna pomoć vašeg brata Morisa.

- Znate, on baš i nije moj ... - nije stigla da završi rečenicu ...

- Mama! - povikao je Džimi. - Baloni... odleteli su.

- Zašto ih nisi čvršće držao! - ukorila ga je.

- Pao sam ... Žao ... mi je - izvinjavao se dečak i pogledao u dr Hekmana svojim svetim inteligentnim očima - Žao mi je zbog novca koji ste dali.

Dr Hekman se nasmejao.

- Ne mari... Ionako ih ne bismo mogli sve staviti u taksi.

Svi troje su se nasmejali.

- Mister ... - pozvala ga je ne znajući kako da ga oslovi.

- Zovem se Leo, Leo Hekman ...

- Dženi - uzvratila je pružajući mu ruku. - Leo - obratila mu se prisno - lepo od vas što ste Džimiju kupili balone. Hvala! - U tom jednom kratkom „hvala" bilo je mnogo više nego u bilo kojoj drukčije sklopljenoj rečenici. - Nikako ne mogu da shvatim zašto smo svi opsednuti Miki Mausom ... - Pomalo je zabrinjavajuće da je jedan ružni miš postao nacionalni heroj.

- Pa i nije baš neki heroj... Pre bih rekao da je njegov lik deo američkog folklora ... Miš je po svojoj biološkoj strukturi štetočina... a on je postao deo našeg nacionalnog identiteta, lik po kome nas svet prepoznaje.

Razmišljala je časak.

- U pravu ste - dodala je. - Nikada nisam o tome razmišljala.

- Na žalost, o takvim stvarima koje nam se prezentuju preko medija - rekao je dr Hekman - obično ne razmišljamo.

- Da li je to opasno ...?

- Veoma ... Ako se nekom predstavite u liku miša ... tako će vas i tretirati. Kad smo bili deca igrali smo se Indijanaca i kauboja. Niko nije hteo da bude Indijanac. Mnogo kasnije, na studijama, shvatio sam kako smo istrebili jednu divnu i pitomu rasu. Prvo smo ih satanizovali tražeći opravdanje za genocid koji je usledio. Na žalost, to sad prenosimo u Evropu ...

Ćutala je.

- Miki Maus ... Zar je moguće da jedan bezazleni miš iz crtanog filma ima takav lik?

- Bojim se da ima i mnogo ružnije i opasnije lice.

- Sad ste me zabrinuli... Možemo li to promeniti?

- Mi Amerikanci ne ... Mada ima naroda koji nisu ustuknuli pred njim ... Za njih je miš bio i ostao štetočina. Tako će ga i tretirati, braniče se od njega ... Oni znaju da je miš po prirodi plašljiv ...

- Da li smo to stvarno mi u liku Miki Mausa?

- Napravio bih grubu grešku kad bih celu stvar generalizovao. Nismo svi... Vidiš, Dženi, Miki je naoružan i opasan; on gospodari i našim sudbinama; decenijama su ga ugrađivali u nas, želeći da verujemo kako je on sastavni deo našeg mesa i naše duše, da se sa tim rađamo ...

- Leo, ko je Miki Maus?

- Dženi, ja to zaista ne znam. - Prećutao je da ga traži, da želi da ga razobliči.

Vozili su se taksijem umesto metroom. Za Džimija je i to bio doživljaj.

U jednom trenutku dr Hekman je iznenada rekao taksisti.

- Molim vas, zaustavite.

Dr Hekman je pogledao u Džimija. - Vreme je da ti kupimo pravi rođendanski poklon ... Imaš li neku želju?

- Mama? - upitao je pogledom majku.

- Tvoj je rođendan, nije mamin. Reci šta želiš.

- Enciklopediju ... Morska stvorenja ...
- To je dobar izbor ...
- Molim vas, sačekajte, vraćam se brzo ...

Vratio se brzo noseći knjigu ...

- Ohhh! - otelo se dečaku ...
- Šta nije u redu, Džimi? Gde sam pogrešio? - zapitao je dečakovu majku ...
- On je mislio na kompjuterski CD ... jer tamo ima i video zapisa ...
- Oprostite - izvinjavao se dr Hekman - ja sam apsolutno zaboravio da su deca u tehnološkom smislu danas mnogo naprednija za svoje godine. OK, Džimi, ispravićemo tu grešku prvom prilikom.

Dalje su nastavili da se voze ćutke ... Džimi je prelistavao svoju knjigu.

- Izvolite - pružila je cedulju dr Hekmanu - ovo je adresa na kojoj vas čeka Moris.
- Zar vi nećete sa nama?
- Ne, mi ne živimo zajedno - bilo joj je neprijatno da dalje objašnjava.

Taksi je stao ...

- Doviđenja, Leo ... - pozdravila ga je.
- Baj, Džimi ...
- Baj - dečak je mahnuo rukom.

Uskoro je stajao pred zgradom u kojoj je živeo dečakov ujak Moris. Bila je to jedna od onih siromašnih četvrti iz kojih retko ko može da pobegne ... Grad u gradu ...

Pokucao je i čekao. Nije čuo korake ni uobičajeno šuškanje sa druge strane vrata...

- Mene tražite?

Okrenuo se i ugledao visoku mršavu priliku čije su oči nepoverljivo šetale ...

- Ako znate Baka ...
- Znači, to ste vi - pružio mu je ruku u znak pozdrava. Stisak ruke je bio nervozan i slab.

Prišao je vratima tražeći po džepovima ključ ...

- Upoznao sam vašeg nećaka ... Džimija ...
- On nije moj nećak ...
- Znači, negde sam pogrešio?
- Niste ... On me zove ujko, ali u stvari ja sam njegov surogat starijeg brata, ako znate šta to znači.
- Znam za dobrovoljan rad u okviru socijalnog programa za ljude koji imaju, rekao bih, dobru volju da izvesno vreme provedu sa decom bez jednog roditelja ... U Kanadi je to naročito popularno ...
- U pravu ste ... Ali, ja sam klinca upoznao preko kompjutera ... Poslao je elektronsku ooštu svome ocu ... Ne znam da li njegova majka zna da ga klinac traži... Bio sam uhvaćen na to pismo ... Razumeo sam da je klinac bolestan ili tako nešto ... Objašnjavao je ocu da ne treba da ga se stidi što će ostati mali ...

Pametan klinac ... Ja stvarno ne znam odakle roditeljima pravo da se stide svo-je dece.

- Učinilo mi se da je njegova majka stvar predstavila drugačije ...

- Sve su žene sklone da stvar predstave drugačije - suvo je konstatovao. - Zamolio sam je samo da povede klinca da se sretne sa vama. Rekao sam joj da ne mogu da stignem. Uostalom, malom je bio rođendan pa sam iskoristio priliku.

- Da li ste je videli?

- Ne nikada, ni nju ni klinca ... komuniciramo samo preko kompjutera ... Ali dosta o klincu. Recite mi zašto ste vi ovde?

Dr Hekman je pogledao još jednom u mladića koji se zvao Moris.

- Neće biti lako ...

- Ništa nije lako. Da je lako vi ne biste bili ovde. Koštace vas puno ...

- Kako mogu znati da nije reč o podvali?

- To ni ja ne znam kada ste vi u pitanju.

- Koliko tražite?

- Zavisi od toga šta se krije iza vaše šifre.

Dr Hekman je izvadio svoj notes ... Prevrtao je strane .... zatim je iscepio jedan list.

Moris je uzeo papirić i tada je dr Hekman video da Moris nema palac na levoj ruci.

- Ovo mi ne govori mnogo - rekao je Moris. - Imate li neke bliže podatke?

- Ne mnogo. Znam samo da se iza toga krije neka vrsta dosijea u kome je moje ime i ime nekolicine mojih poznanika.

- Kakvih poznanika? - bio je brz Moris.

- Ne mogu reći baš dobrih, ali svi imamo nešto zajedničko ...

- Gospodine, vi znate mnogo više od onoga što želite otkriti. Da li ste nešto mućkali sa lovom?

- Ne znam na šta mislite - pogledao ga je ...

- Znate ... pranje novca ...

- Ne, nije to ...

- Šta je onda?

- Tražim nekoga...

- Da se razumemo, ja nisam oglasna rubrika „izgubljeno - nađeno" ... Ili ćete mi reći šta tražite ispod ove šifre ... ili dogovor otpada. To mi je važno, prvo, da bih znao koliko sistema mi je potrebno, drugo, ne želim da rizikujem da izgubim još neki prst. Ovo je opasan'posao. Mogli bi da me strpaju u zatvor ili ubiju ... Jednom, kad podignem sistem i počnem da čačkam, biće kasno da se odustane. I zato, recite mi sve što znate ... Ili potražite nekog privatnog detektiva - tu je zastao. - Možda vas brine koliko treba da platite? Da se razumemo, svi koji dolaze kod mene imaju lovu ...

- Nije novac ... samo nisam sasvim siguran šta se krije iza te šifre. Rekao sam da je u pitanju neki verovatno tajni dosije ... A drugo, tražim i jednu osobu ...

- Šta god da tražite, tu je - lupio je rukom po kompjuteru. - Ceo svet ... možda i svemir ... ali, tamo je ...

Možda i Miki Maus, pomisli dr Hekman, zadržavši to za sebe.

- Znači, preuzimam rizik od sto posto. To znači da se moram obezbediti maksimalno ... Za to mi trebaju četiri sistema kompletne opreme, četiri različite lokacije - razmišljao je naglas - 9000 za početak. Ako provalim šifru daćete još 20 000 dolara ... Koliko vam treba vremena da razmislite?

- Možete početi odmah.

- Imate li novac? Keš - dodao je.

Dr Leo Hekman je prebrajao novčanice.

- Nisu obeležene?

- Zašto bi trebalo da budu? - upitao je dr Hekman.

- Upadanje u tuđe šifre je kriminal najvišeg nivoa. Vi o tome ne znate mnogo?

- Ja sam čovek od nauke - tiho je dodao dr Hekman - ali, kompjuteri nisu deo mog interesovanja.

- Šta je vaša profesija?

- Psihijatar sam.

- Interesantno ... Recite mi svoje puno ime i prezime.

- Zar je to važno?

- Da li smo u poslu? - zapitao je Moris nervozno.

- Dobili ste novac ...

- Jesam. Zato vam i kažem, dajte mi svoje ime. Želim da znam za koga radim.

- Leo Hekman ... dr Leo Hekman ...

Podigao je sistem ...

- Želim da upoznam dr Hekmana - razgovarao je sa svojim kompjuterom dok su mu prsti neverovatnom brzinom leteli preko tastature. Čekao je par sekundi - Interesantno, veoma interesantno - onda je opet davao naloge kompjuteru ... Za sve to vreme nijednom nije pogledao u tastaturu, sve vreme oči su mu bile uprte u ekran. Onda je podigao ruke sa tastature ...

- Da vidimo - i dalje je gledao u staklo ekrana čekajući da se pojave traženi podaci. - Nije dovoljno dobro ... da vidimo šta znaš još ... tako je ... sad mi sve to lepo izbaci na štampač.

Gotovo istovremeno se čuo zvuk štampača kako uvlači papir. Operacija je potrajala još nekoliko sekundi... a zatim mu je Moris pružio papir ...

- Vi ste jedan veoma interesantan čovek, doktore Hekman. Ako mogu reći, prilično krupna zverka...

Dr Hekman je gledao u papir ... Sve je bilo tu ... datum rođenja, socijalni broj, zdravstveni karton, adresa apartmana, adresa kancelarije ...

- U pravu ste - konačno je rekao - sve je tačno.

-I ovo? - dodao mu je još jedan papir...

Dr Hekman ga je pogledao ...

- Čini se da se od vas ne može ništa sakriti.

- Ne može se ništa sakriti od kompjutera ... Zato su ga i napravili... Sam bog zna šta sve tu ima ...

- Ne razumem ...

- Nema tu mnogo šta da se razume ... Čitali ste Orvela?

- Naravno - uzvratio je dr Hekman.

- Znate za pojam *Veliki brat...* sve zna i sve vidi ... Jednom kada provalim u šifru oni će me goniti ... Baš kao i tog vašeg Džonija. Ti momci nisu budale, svako pokušava da obezbedi svoj sistem što je bolje moguće. Ako te nađu ... ali to je već moj rizik ...

Dr Leo Hekman je znao da je Moris u pravu. Njegove asocijacije su bile brze i povezane ... samo je to Moris prihvatao, kao definitivnu i tehničku stvar, veoma površno.

- Sad mi recite zašto su vas privodili u stanicu ... ili da ja to iščačkam sam?

- Nema potrebe ... Reći ću vam - prekinuo ga je dr Hekman. - To je bilo zbog mog prijatelja Džonija. Noć nakon što sam sa njim razgovarao i kada sam saznao za tu šifru, ubijen je ...

- Dovoljno za sada, proveriću kasnije - rekao je Moris.

- Ne morate proveravati, ja vam govorim istinu ...

- Nisam mislio da vam ne verujem. Mislio sam na detalje koji nisu vama poznati ... To će potrajati...

- Nećete odustati - pogledao ga je dr Hekman. - Platiću vam i bonus ...

- Ne mogu. Imam svoje razloge. Razbijanje šifri je jedina stvar koju dobro poznajem ... a imam i krupnih dugova ... Duga je to priča ... Smuvao sam se bio sa nekom ribom ... Bila je dobra, znaš tu vrstu, prela je ko mače ... med i mleko ... duga plava kosa, krupne plave oči. Mislio sam, ništa mi se bolje nije moglo desiti. U životu naivne, u krevetu bestidne ... Došla je jedan dan u suzama. U početku mi ništa nije htela reći ... Molio sam je ... Bila je anđeo ... Mislio sam šta je to tako strašno moglo da se desi; pomišljao sam na najgore stvari... uvek mislimo na najgore, zar ne? Vi ste psihijatar, trebalo bi da znate. Kada mi je rekla, laknulo mi je. Sad kad se setim, ispao sam pravi idiot. Rekla je, gledajući me tim plavim očima: „Imam problem, moj mali brat se uvalio u nepriliku ... ti si dobar sa kompjuterima, možeš li mu pomoći?" „Ništa lakše" ... Isuse, kakva je to bila nameštaljka! Mislio sam pomoći ću klincu. I jesam. Posle je njen brat doveo prijatelja koji je imao malo veći problem, ali je mali gad naplaćivao ... Razumeš li? Naseo sam ... Onda su došle krupnije zverke ...

Dr Hekman ga je gledao. Moris još nije mogao sebi da oprosti. Svaki njegov pokret odavao je čoveka tankih živaca.

- Onda sam pao, pokupili su me'panduri. Nešto sam sjebao kada sam ulazio u neki dosije. Odradio sam godinu i po u lokalnom zatvoru. Rekao sam sebi: „Moris, kada izađeš odavde bićeš čist". Pokušao sam, stvarno jesam, ali niko me nije hteo. Znaš to sranje, čim te vide pitaju: „Da li ste bili zatvarani?" Ni ovi me drugi nisu ostavljali na miru. Obećavali su veliku lovu. I šta sam mogao? Rekao sam sebi: ako to već moram da radim, onda ću to raditi za velike pare. Otimanje podataka konkurentskim kompanijama ... Čoveče, to je kriminal! Kada nekog ubiješ kompjuterski, pokradeš mu informacije, saznaš gde je ranjiv ... ne treba ti metak ... Upropasti ga finansijski i mrtav je ... nema potrebe da ga fizički likvi-

diraš. Čoveče, vidiš ovu ruku ... jednom sam probao da im umaknem ... Dobio sam veliku lovu, obavio sam krupan posao. Znaš ono, kad se zasitiš i poželiš da se povučeš, razmišljaš o nekom rancu ili ludom provodu na nekoj egzotičnoj obali... Našli su me ... i otfikarili mi palac ... jednostavno ga odsekli... Sranje, baš sam se uvalio.

Slušao je njegovu priču. Nešto se tu nije uklapalo.

- Svi smo se mi, Morise, na neki način uvalili u nešto ...

- Tu ste, doktore, u pravu ... Da vidimo, u šta ste se uvalili? Recite mi šta ćemo prvo da tražimo: tog tipa ili da jurimo šta je pod ovom šifrom?

- Da pronađemo prvo Dejva. Mislim da bi bilo manje rizično.

- Dajte mi podatke.

- Mislim da ih nemam ...

- Dajte mi bilo šta.

- Znam da je pohađao vojnu akademiju ...

- To je već nešto ... Znate li koja klasa?

- Nisam siguran ...

- Dobro, a ime?

- Možda nije pravo.

- Samo mi ga vi recite. Iščačkaćemo ga već negde ...

Dao mu je sve podatke kojih se mogao setiti.

- To je za početak dovoljno. Možete sada ići. Ostavite mi samo gde vas mogu kontaktirati... Gde ste odseli?

- U ***Hyattu*** sam, ali danas već moram potražiti neko drugo mesto.

- Znači, i vas jure.

- Nisam siguran ...

- Ipak, imate razlog zbog čega menjate mesto boravka tako često ...

Šta mu je mogao odgovoriti... Moris nije bio momak plitke pameti, ali nešto se tu nije uklapalo.

- Recimo da sam malo, zbog svojih godina, sumnjičav ...

- OK! ... Sad ćemo se razići... Ja moram da razmestim sisteme na četiri lokacije i da obezbedim sebi škrovište, a vi dođite za dva dana u 16 časova u zoološki vrt... Možda ću do tada imati nešto za vas.

- Biću tamo ... [1]

15.

Dr Hekmanu se činilo da u njegovom životu nisu postojala dva duža dana. Zaista nije znao kako da ih potroši ... Obišao je nekoliko biblioteka, potražio nešto od stručne literature. Trudio se da zaobiđe mesta na kojima bi mogao sresti nekog poznatog ... Pročitao je neke radove svojih kolega, primećujući da je sve češći timski način rada a da se istraživanja svode na tehnološko delovanje na ljudski razum ... O emocijama je malo ko govorio ... Bio je zastupnik stare psihijatrijske struje, što znači - zastareo ... Nikako mu se nisu dopadali instant

kursevi za psihoterapeute, razne američke inovacije poput terapeutskih grupa tipa »Vi niste usamljeni, ima ljudi sa istim problemima, dođite da se družimo« i, dodao je u sebi, natovarite sebi gomilu tuđih problema: tako su se psihijatrijske devijacije generalizovale i grupisale. U šta smo se pretvorili, zapitao se ... Izgubljeni kao nacija ... Model življenja koji želimo da nametnemo drugima ... Ko to može promeniti...? Nije bilo na njemu da menja svet... možda je mogao uticati da nije bilo te kobne greške iz mladosti ... nije nikad smeo da pristupi toj eksperimentalnoj grupi ... nije trebalo ... Sad je kasno ... Da li stvarno veruješ da je kasno, Leo, zapitao se. Ako jeste, šta onda traži ovde ispred zoološkog vrta ... Zašto se jednostavno ne okrene i ne ode?

- Dr Hekman, stigli ste ...

- Imate li nešto za mene? - upitao je nestrpljivo Morisa.

- Mršavo za početak ... Nisam pronašao tog vašeg tipa. Ili on nikad nije pohađao vojnu akademiju ili su dobro sakrili njegov trag. Moraćete se setiti još nekog podatka ... Ili ćete mi ispričati celu priču ... Za početak, kupite karte pa da obiđemo ovu džunglu.

Šetali su neko vreme, posmatrajući više ljude oko sebe nego životinje ... Dr Hekman je čekao da Moris progovori prvi...

- Da li ste se smestili?

- Jesam.

- Moraćete ponovo promeniti lokaciju. Neće vam se dopasti ono što ću vam reći... Proverio sam onaj fajl u policiji. Uvukao sam se u istražno ... Traže vas ... mada moram priznati da mi je pomalo čudno, jer nije izdata prava poternica.

Dr Hekman je ćutao.

- I onu šifru sam ispipavao. Prošao sam u prve dve lože, posle sam stalno ispadao ... Trebaće mi vremena ...

Stali su, a Moris je seo na klupu.

- Zašto mi ne kažete otvoreno šta ste pronašli?

- Hoćete da vam kažem ko je vlasnik šifre? Bićete više nego iznenađeni. U pitanju je neko odeljenje za biološka ispitivanja ili genetski inženjering ... tako nešto ... medicina mi baš nije jača strana ....

- Moris, nema potrebe da okolišate.

- OK, vi plaćate ... U pitanju je banka sperme ... Imam papirić - izvukao ga je iz džepa zajedno sa zgužvanim dolarskim novčanicama.

Dr Leo Hekman je pogledao ... Bio je to isti onaj papirić koji mu je dao i Džoni. Osim već njemu poznatih imena, nije stajalo ništa.

- Ne delujete mi baš iznenađeno - rekao je Moris. Dr Hekman je to prečuo.

- Da li znate, Moris, kom istraživačkom centru pripadaju? Mora da postoji neka adresa.

- Pa to je ono što i ne razumem baš najbolje; taj fajl uopšte i ne pripada nekom istraživačkom centru.

- Moris - pogledao ga je dr Hekman - moram znati ko stoji iza toga. I sami ste spomenuli odeljenje za genetski inženjering ...

- Uh, što ste vi neki čovek! Rekao sam samo odeljenje, nisam spomenuo pri kom centru. To je ono što me i buni ... Proverio sam sve banke sperme na teritoriji SAD ... sistem im je apsolutno drugačiji, drugačije generišu podatke ... a i nije tako teško upasti u njih. Doktore Hekman, taj tip koga tražite, da li je on vaš sin? - pogledao ga je.

Lice dr Hekmana je ostalo bez kapi krvi...

- Jeste li dobro? Požuteli ste odjednom ... Stvarno, trebalo je da mi kažete - nastavio je Moris - olakšalo bi mi stvari ...

- Nisam znao ...

- Kako niste znali?

- Ne, Morise, dok vi to sad niste rekli...

Moguće je, pomisli, stvarno je moguće ... Bilo je tako lako povezati stvari... Istina je vrlo jednostavna ...

- Dr Hekman, mislim da bi sad bilo najpametnje da pređete kod mene. Nije baš komfor, ali je relativno mirno mesto ...

Kada je rekao mirno mesto, Moris je mislio na Harlem.

- Nemojte da brinete - rekao je kad su ušli u petospratnu zgradu. - Ovde ni patrolna kola ne zalaze. Ja ću otići do „sekond hend" prodavnice ... Ne možete šetati okolo u tom univerzitetskom odelu ...

Moris je bio u pravu. Trebala mu je stara garderoba.

Stan u koji su ušli češće od ljudi posećivali su pacovi, a bubašvabe su bile Starosedeoci. Voda je šišteći oticala iz vodokotlića, na sve strane se osećao.smrad neurednog života. Morisu nije smetalo ... navikao se ... Da li je stvarno odustao od tog tropskog ostrva o kome mu je pričao?

- Doktore Hekman...

- Mislim da je vreme da me zoveš Leo.

- OK, Leo - prihvatio je iz cuga, ne dižući glavu sa knjige. - Smesti se ...

- Upravo to i pokušavam. - Dr Hekman je stajao iznad kreveta sa zgužvanom i prljavom posteljinom. Gledao je oko sebe ... Po uglovima plafona se uhvatila buđ, a ispod kreveta nije smeo ni da pogleda ... Cebe je smrdelo na ustajalost... Pošao je do čajne kuhinje, podigao je lonče i isto tako ga brzo vratio na mesto ... Video je samo rep, ali dovoljno dugačak da bi shvatio da ne pripada mišu ...

- Moris - rekao je - trebalo bi da nabaviš mačku.

- Jesam ...

- I ?

- Mislim da je otišla u finiju četvrt. Pacovi su ovde veći od nje ...

- Možemo li ih se osloboditi?

- Nema potrebe. Oni će se pre osloboditi nas. Ionako ovde nećemo dugo ostati. Mi sno, doco, ovde samo gosti a oni su domaći. Dođi da vidiš ovo ...

Dr Leo Hekman je odustao od kafe i prišao Morisu.

- Pogledaj ...

Moris je razrađivao na papiru način na koji bi mogao da uđe u više nivoe.

Hekman je zamenio naočare.

- Ako mene pitaš, Moris, te žvrljotine više mi liče na simbiozu egipatskih, kineskih i grčkih simbola ...

- Nije, doco, to je programski jezik kojim se služe oni koji su se domogli tvojih spermića ...

- Jesi li pronašao nešto?

- Stvarno su dobri ...! Osigurali su sistem - pričao je i pisao običnom olovkom. - Gotovo savršeno ...

Gde si stao?

- Ne znam kako da ti objasnim. Ušli smo u taj fajl ... Možda će ti biti jasnije ako kažem da je poput mračne sobe sa četiri zida: nigđe vrata, nigde prozora ... Ali mora da postoji način da izađemo iz nje ...

- Vidim da ti nisam od neke pomoći. Izaći ću do prodavnice ...

Kada se vratio Morisa je zatekao u istom onom položaju u kojem ga je i ostavio, potpuno zadubljenog, dok je oko njega ležala gomila pogužvanih spisa i odbačenih papira ... uglavnom van korpe za đubre.

- Doco, mislim da sam nešto ... - zastao je u pola reči, a onda uzviknuo: - Sranje! Gde si to sve nabavio!? Ti si poludeo, hoćeš li da nas ucmekaju!?

Dr Hekinan ga je pogledao u čudu.

- Zbog čega da nas ubiju, Moris? Zbog ovoga? - pokazao je na papirnu kesu.

Moris je papire besno bacio iz ruku.

- Skupi svoje prnje, idemo!

- Ali... - pobunio se dr Hekman.

Samo uradi onako kako sam ti rekao - odbrusio je Moris.

- Mislio sam da smo sigurni.

- I bili smo dok ti nisi platio karticom.

Izraz na licu dr Hekmana mu je sve rekao.

- Ti si opasnost koja hoda! Slušaj me, i to me slušaj dobro! Možda nemam tvoju titulu i pamet, ali da bi ovde opstao treba ti instinkt a ne Nobelova nagrada. Pola Harlema će juriti za nama ...

- Zbog čega, Moris? Zbog ove kese sa par artikala ...?

- Ti stvarno ne kapiraš! Pakuj se, idemo ... **Ko još** ovde plaća **karticom?** - Dok mu je to govorio Moris je već skupljao svoje papire i već upola bio na vratima, kada se okrenuo prema njemu: - Ostavi tu glupu kesu ... doći će po nju ... Mi brišemo!

Moris je bio izvan sebe. - Uvalićeš nas u neprilike! Znaš li ti šta sve ima u ovom kvartu? Ovo ti je višenacionalna zajednica sačinjena od kurvi, makroa, homoseksualaca, bivših i budućih zatvorenika, uvrnutih tipova, masovnih ubica i ubica staraca takvih kao što si ti i nesrećnika koji su se spetljali sa njima kao što sam ja! Ima svega, samo nema plastičnih kartica!

- I mačaka - dodao je dr Hekman prateći ga.

Izvukli su se iz Harlema provlačeći se kroz uske prolaze između gomile smeća, kroz nekoliko podruma, presecajući desetak ulica dok konačno nisu stigli, kako je Moris rekao, na svetio dana.

Zaustavili su taksi, „čista sreća", bio je Morisov komentar, i odvezli se u apartman u koji je Moris postavio prvi sistem, kako je on to nazivao.

Pomučio se malo oko ključa ...

- Konačno! - izusti i strovali se u fotelju.

Dr Hekman je pošao u kupatilo. Odeća, cipele, košulja, sve je na njemu bilo prljavo. Presvukao bi se, ali nije imao šta.

- Sačekaj - rekao je Moris. Ubrzo se vratio.

- Doco, jesi li tu? - pokucao je. - Imam nešto za tebe. Presvući se pa da radimo.

Tipično za Morisa; uzeo mu je farmerke i majicu. Kada je doktor izašao iz kupatila Moris je već sedeo za kompjuterom ... - Uzeo sam ti vruću kafu u *McDonaldsu* ... i hamburger ... - okrenuo se. - Duguješ mi 72 dolara ... Jesam li pogodio veličinu?

- Moris, prilično sam umoran. Hoće li ti smetati ako se povučem?

Nije ga slušao ... bio je zauzet... Dr Leo Hekman je stajao i gledao u njega ... Šta on to, zaboga, radi? Jurca okolo Njujorkom sa ovim ni detetom ni odraslim čovekom ... Zašto nije sve rekao Diku Redmondu?

- Doktore! - pozva ga Moris. - Dođite da vidite ovo.

- Šta je to?

- Pitate me šta je to?! To je ... prosto ne verujem! Čovek poseduje pola sveta! - Na ekranu su se nizale brojke, indeksi, svi matematički parametri, verovatnog i neverovatnog. - Pogledajte samo, koliko kompanija širom sveta drži ... Mora da mu je veoma dosadno.

- Morise - pokušao je da ga otrezni. - Kome je dosadno?

- Nikosu Tedonisu, doco! Nikosu Tedonisu, lično! Kladim se da se sad ljuljuška na nekoj jahti i užasno se dosađuje. Pokušaću da izbacim nešto od toga na štampač ... i da izađem odavde pre nego što me markiraju.

- Ima li to, Moris, neke veze sa šifrom koju sam ti dao?

- Nisam siguran ... videćemo ... možda nam se posreći - ustao je. - Vraćam se brzo. Idem samo nešto da donesem ...

- Nećeš me valjda ostaviti sa uključenim kompjuterom?

- Opusti se, doco, idem da nabavim još papira za štampač.

- Morise, čemu? Zar ti ovo nije dovoljno? - dr Hekman pokaza rukom na gomilu papira koja je ležala ispod štampača ...

- Mislite na tu hrpicu ... Mr. nobelovac, da li hoćete da saznate ko se domogao vaših spermića ...? Da li hoćete da znate? - ponovio je. - Onda me pustite da radim ... A to što upravo štampam, to je Tedonisova plama lista. Vi ćete je pročitati veoma pažljivo ... Možda ćete nekog i prepoznati.

Nije mogao ništa drugo nego da čeka da se vrati. Štampač je ravnomerno uvlačio, kako se dr Hekmanu činilo, beskonačnu traku papira ... a Moris je oti-

šao po još ... Bacio je još jedan bespomoćan pogled u pravcu kompjutera i sklopio oči... Iz dremeža ga je trgnuo Morisov uspaničen glas:

- Kad se ovo zaustavilo?!

- Stvarno ne znam ...

Moris je prišao kompjuteru i ukucao nekoliko puta nešto poznato samo njemu. Sa ekrana su se izgubili svi podaci...

- Ustaj, idemo! - Na brzinu je pokupio nekoliko disketa. - Našli su nas brže nego što sam mislio.

- Ko nas je pronašao?

- Lovačko društvo! Pokupi te papire, doco, pre nego što oni nas pokupe. I ne zapitkuj mnogo ...

- Mislim, Moris, da sam prestar za ovu jurnjavu kroz Njujork. Biće bolje da se razdvojimo.

- Prekasno, doco!

- Moris! - već su silazili niza stepenice ...

- Reci, doco ...

- Hoćeš li, molim te, prestati da me zoveš „doco". Imam svoje ime ...

- Znam, doco ... Ali ti si prestar da bih te zvao Leo ... Ne mogu to da prevalim preko usta...

- Gde si bio, Moris? Nisam primetio da si doneo papire za štampač ...

Ili ga nije čuo, ili je namerno izbegao odgovor.

16.

Bili su na ulici.

- E sad nećemo naći taksi... Požuri, doco! Idi preko u onu prodavnicu i kupi bilo šta ... ali kupuj to tačno 15 minuta. Čekaću te na uglu - rekavši to Moris je jednostavno nestao. Očigledno da je i ovaj kraj Njujorka dobro poznavao ...

Uradio je onako kako mu je to manje-više naredio; kupovao je zaista bilo šta. Kada je stigao na kasu podigao je pogled i primetio kola kako se naglo zaustavljaju ispred ulaza zgrade koju su upravo napustili.

- Želite li još nešto?

Dr Hekman je pogledao na sat... Ostalo je pet minuta ...

- Siguran sam da sam nešto zaboravio - okrenuo se i slučajno zakačio piramidu od konzervi.

- Pazi čoveče! - uzviknuo je prodavač ... Prekasno, konzerve su se razletele na sve strane kotrljajući se po radnji.

- Stvarno mi je žao ...

- Ne mari - ne baš uverljivo uzvrati čovek za kasom, otkucavajući namirnice u korpi. Dok je to radio, dr Hekman je pogledao preko ulice ... Tamo gde je očekivao da će videti kola, više ih nije bilo ...

Moris ga je čekao na uglu kao što su se i dogovorili ...

- Jesi li kupio šta? Daj tu kesicu čipsa i sačekaj, odmah se vraćam. Idem u stan da pokupim nešto ...

Vratio se veoma brzo.

- Stvarno smo ih razljutili - disao je ubrzano. - pokupili su mi kompjuter i još nešto od rekvizita ... Idemo! - Moris je okrenuo kačket onako kako to rade bejzbol igrači i zakoračio dugim koracima ...Stao je pored kola, okrenuo se levo i desno, prislonio koleno uz bravu ... i, na iznenađenje dr Hekmana, ušao u njih.

- Upadaj, šta čekaš!

- Nisam znao da imaš kola.

-I nemam ...

- A ovaj „krajsler"?

- Upravo sam ga rentirao ...

- Uvalićeš nas u neprilike ...

- Ko mi kaže! Trebalo je da te vratim u stan da vidiš kako su nam samo slupali gajbu.

- Moris, rekao si, da ponovim tvoje reči, „pokupili su mi kompjuter" ... Znači, nisi spomenuo da su nam, da ponovim, „razlupali gajbu".

- Pazi Moris! - Dr Hekman se preznojio. Moris je u poslednjem trenutku smotao u desnu traku da izbegne sudar. - Na osnovu čega su ti samo dali vozačku?!

-I nisu ...

- Opet počinješ, Moris ... Nemaš vozačku ...?

- Imam ...

- Hoćeš li, molim te, prestati sa tim nedovršenim odgovorima?

- Ne mogu, koncentrisao sam se na vožnju.

- Moris, da li se mi to vraćamo na isto mesto?

Parkirali su se ...

- Koliko ima sati, doco? ... Kaži mi, samo u sekund.

- Jedan sat, 14 minuta i 38 sekundi...

- Gledaj u naš prozor, sad će ...

Dr Hekman je pogledao prema četvrtom spratu ... Nije video ništa neobično ... Moris je odbrojavao ...

Ovo nema smisla, pomisli doktor, a onda se začula eksplozija ...

- Pa, šta sam ti rekao! Slupali su nam gajbu! - Za Morisa je sve bilo zabava ...

Plameni jezičci su već oblizivali prozor, a iz daljine su se čule sirene vatrogasnih kola.

- Sad idemo u neki motel. Gde su ti papiri?

- U kesi...

- Uuuh, mislio sam da si ih izgubio ... Znači, idemo u motel - nastavio je umirujućim tonom. - Dobro ćemo se najesti, odspavati, a onda te vodim na jedno mesto. - Pogledao je u dr Hekmana. - Izgledaš zabrinuto ...

- Ti nisi?

- Jok! Ne brini, ne mogu nas naći. Ne, bar dok ne uključimo kompjuter ...

- Šta ćeš da uradiš sa ovim kolima?

- Ostavićemo ih i pozvati »rent a kar« da ih preuzme.
- Misliš, vlasnika?
- Kako ti kažeš, doco ...

17.

Uopšte nisu otišli u motel. Otišli su, ni sam tačno nije mogao da odredi gde ... Bio je centar, ali ne poslovni deo grada. Sasvim sigurno nije bio Harlem, ni Bronks. Bila je to prilično luksuzna četvrt.

Dr Hekman se okrenuo oko sebe.

- Lagao si me, Moris! Sve vreme si me lagao! - Prelazio je očima po najluksuznijem apartmanu koji je u poslednje vreme video ...

- Stvarno sam mator ... Kako je jedan balavac uspeo da me izigra ...? - Iz njega je provalila bujica reči. - Znači, i ono da su ti odsekli prst i ona devojka što si mi je pominjao, plavuša, med i mleko, sa onim bratom što se uvalio, pa je naplaćivao ... Sve si slagao! ... Moris, ti si jedan ljigavac!

Moris se kikotao:

- Uspeo sam, doco! Mislio sam da ćeš me provaliti, ali ti si bio tako zaokupljen tom tvojom šifrom, da nisi ni primetio ...

- Za tebe je i detektor laži beskorisna antikvarska sprava ... Reci mi samo, da li je i Moris lažno ime?

- Nemaš razloga da se ljutiš - pogledao je u ljutito lice dr Hekmana. - Stvarno nemaš - dodao je mekše.

- Duguješ mi objašnjenje. - Dr Hekman je nervozno koračao po apartmanu, očekujući odgovor na sva svoja nepostavljena pitanja.

- OK! ... OK! ... samo sedite, nismo na Harvardu.

-I...?

- U redu ... Čim sam video šifru koju ste mi dali znao sam da je Tedonisova... I sam sam mu na tragu već duže vreme ... Recimo da imam jedan nenaplaćen dug ... računčić koji želim da izmirim, ali na Tedonisov način ... Dođite da vidite.

Ustao je, a dr Hekman je pošao za njim. Sišli su u niži nivo apartmana.

- Ovo je moja radna soba. - Upalio je svetio. Dr Hekman je gledao u novinske isečke na zidu ...

- Vidite, to je moja porodica ... Nije mnogo ostalo od nje ... Samo ja ... Sigurno ste čuli za mog oca ... Piter Ros ... Bilo je prilično davno ...

- Ros - prisećao se dr Hekman. - *Ross & Housman* ... znam, Moris, upoznao sam ga ... Stvorio je prilično jaku kompaniju ... Moram reći, veoma poštovan naučnik. Imao je i ortaka ... Ta kompanija još uvek radi, video sam neke naslove u *Observeru* ...

- Bili su na pragu fantastičnog otkrića: bio-kliper čipa. Ideja je bila da se ugradnjom tog čipa, odnosno spajanjem neurona sa njim mogu kontrolisati neke bolesti, poput epilepsije ili multipleks skleroze ... Držali su sve u tajnosti. Hausman je bankar, praktičan čovek, moj otac je bio naučnik ... Sve je nekako

procurelo, a onda se pojavio Nikos Tedonis. Dao im je takvu ponudu kakvu niko nije mogao da odbije. Otac se usprotivio ... kompanija je još uvek bila čvrŠta. Tedonis se ustremio na njih i na kraju izazvao finansijski krah ... Mogli su da ugase kompaniju, što bi značilo kraj svemu, ili da se integrišu ... Hausman je insistirao na integraciji ... Otac je rekao da će izgubiti nezavisnost ... Nije imao izbora, popustio je zbog radnika. Tedonis je doveo svoje ljude u kompaniju: upravu, naučnike, blokirao je rad moga oca i samim tim kompanija se ugasila. Ostala je samo školjka, samo ime ... *Ross & Housman* ... Dan pre nego što je otac ... - Moris je zastao ... - Znate ... ubio se ... - rekao je tiho i nastavio: - Čuo sam žestoku raspravu između njega i Hausmana. Otac je rekao ... da to što radi Tedonis nema nikakve veze sa humanošću, da će učiniti sve da ga zaustavi. Hausman je rekao da je u pitanju nauka ... i da taj proces ne može da se zaustavi, hteo on to ili ne. Svađali su se ... Otac je vikao da će Tedonis zloupotrebiti bio-kliper čip ... a Hausman je rekao da moj otac ima bujnu maštu. Otac je rekao Hausmanu da će sve uništiti, da je sebi ostavio takvu opciju koja može da blokira kompletan program...

Nije to uradio ... bio je svestan da progres nauke niko ne može zaustaviti, ali nije ni hteo da učestvuje u njenoj zloupotrebi... Ko bi ikad pomislio da će moj otac podići ruku na sebe ...

Dr Leo Hekman je hteo da mu skrene misli...

- Kako si ostao u apartmanu?

- Pripadao je ljubavnici moga oca ... Ne krivim ga ... Ne znam da li znate da mi je majka bila u sanatorijumu ... Posle mene je rodila devojčicu ... Na žalost, dete je bilo retardirano ... nije živelo dugo ... Ona to jednostavno nije podnela dobro ... Uostalom, vaša je struka, tu se snalazite bolje od mene ...

- Da li je posećuješ?

- Ne idem često na groblje.

- Žao mi je, Moris! ... Stvarno mi je žao ...

Odmahnuo je rukom ...

- Bilo je davno ...

- Reci mi, kako si znao za eksploziju?

- Želeo sam da znam na čijoj ste strani: mojoj ili Tedonisovoj. Moram priznati da mi poverenje u ljude nije baš jača strana ... Za novac koji ste mi dali postavio sam kompjuterske mamce. Rekao sam, ako oduvaju mesto, znači, sa mnom ste ... Morao sam biti siguran ... siguran u vas ...

- Jesi li...?

Oćutao je.

- Dr Hekman, Nikos Tedonis je veoma opasan čovek. Pratim ga već nekoliko godina.

- Znači, Moris, sve ovo do sad bila je samo predstava za mene. Ti Tedonisa, izgleda, poznaješ veoma dobro?

- Oprostite! Morao sam da vas testiram. - Glas mu je bio iskren.

- Odakle poznaješ Brzog Edija?

- Od nečega se mora živeti...

- Da li on zna za ovo mesto?

- Ne ... Vi ste prvi koga sam ovde doveo.

- Zar se ne bojiš da će te pronaći Tedonis?

- Nemoguće! Evelin, očeva prijateljica, predala mi je nešto na čemu je otac radio, neku vrstu čipa-skretničara ... Malo sam ga doradio, mogu uvek da navučem Tedonisove lovce na pogrešno mesto ... Nikad nisu saznali za to.

- Šta je sa Džimijem?

- Mislite na onog klinca? Njega sam zaista upoznao preko *E-mail-a*... Kompjuterska pošta ... Siroti klinja ...

- Moris! - ozbiljnim glasom reče doktor. - Od sada, nema više laganja.

- Kako ti kažeš, doco! Sredićemo mi tog Tedonisa ... O kompjuterskim sistemima učio sam od najboljih ... Iz ove sobe mogu okretati satelite kao dečiji ringišpil ...

Dr Leo Hekman se okrenuo oko sebe. Na sve strane su bili kompjuteri, veliki ekrani, tastature, produžni kablovi. Pored takve tehnike i opreme Moris i nije preterivao kad je rekao za satelite. Ovo je bila prava elektronska laboratorija ...

- Mislim da si u pravu ...

- Odavde možemo da povedemo i bitku sa svemirom, a ne samo sa Tedonisom ...

Toliko mu već nije bio spreman poverovati...

- Imam jedan poslić za vas. Prekontrolisaćete sve kompanije koje vam budem sada dao. - Izvadio je svežanj papira i dodao mu. - Podvući ćete sve kompanije sa kojima ste radili ili bili u kontaktu. To je najbrži način da nađemo onoga koga tražite, s obzirom da nemamo više nikakvih podataka.

- Moris, rekao si poslić! Ovde ima papira za sabrana dela svih američkih pisaca ...

- Zao mi je ... nema drugog načina ...

- Bar kada bi mi rekao šta tražimo ...

- Neki link, odnosno kariku, nešto što može povezati stvari u logičnu celinu.

- Rekao si da si našao istraživačko odeljenje ...

- Jesam, ali ga nisam locirao. Ne znamo gde je, pri kom je centru? Zato ćemo to uraditi „pešaka" - pokazao je na gomilu.

- Moris, mislim da bi mi bilo lakše da se popnem na Kilimandžaro ...

Nije ga čuo. Svu svoju pažnju usmerio je na ekran ispred sebe. Pričao je, ali ne sa dr Hekmanom, već sa kompjuterom ...

Ostavio ga je i popeo se u apartman. Seo je u fotelju razgledajući stvari oko sebe ... Da li su zaista upotrebili spermu? Kakve veze ima Nikos Tedonis sa tim? Odgovor na to pitanje možda je ležao u trotomnoj Morisovoj literaturi koja je ležala ispred njega.

Počeo je čitati ... Momak je bio temeljan. Činilo se da Tedonis zaista poseduje pola sveta. Mije bilo nijedne zemlje a da nije imala nešto Tedonisovo ... Zar je jedan čovek mogao stvoriti sebi toliko carstvo? Naravno, većina firmi je imala svoje ime dobijeno na samom početku rada, ali samo ime. Sve ostalo je

bilo povezano sa Tedonisovim centrom ... Mnogi koji su radili u tim firmama verovatno i nisu imali pojma ko je pravi vlasnik ... Piter Ros je bio u pravu ... Tedonis je mogao zloupotrebiti svaki izum ... Ali, sigurno da to nije mogao uraditi sam. Mora da je postojalo nešto čime je uspeo organizovati bezuslovnu poslušnost svojih potčinjenih ...

Pogledao je na sat. Već su zašli duboko u noć ... Odgurnuo je papire u stranu ... Moris se uopšte nije pojavljivao ...

Šta sad? Prelistavanjem Morisove kompjuterske arhive nije stigao nigde. Ustao je da protegne svoje ukočeno telo i prišao prozoru. Nalazio se na 24 spratu. Stajao je zagledan u titrava svetla Njujorka.

- Nisam verovao da ćete biti budni. - Bio je to Moris. - Kafa, sendvič? - ponudio ga je. - Poslužite se sami...

- Ne treba mi kafa, Moris!

- Šta onda želite ... čaj?

Poćutao je ...

- Treba nam mnogo više, Moris, od tvog poznavanja programskih jezika.

- Stvarno? Šta bi to moglo biti? - Rekao je otvarajući konzervu koka-kole ...

- Treba nam profil Nikosa Tedonisa.

- Kakav profil? - začudio se.

- Psihijatrijski, Moris! Vidiš, čovek koji je očigledno nezasit i koji je uspeo da pola svetskih kompanija strpa sebi u džep, a da se pri tome nigde ne pojavljuje njegovo ime, mora da ima dublje motive ili dve strane lica.

- Ako mislite da je lud, moraću vas razočarati. - Ispio je koka-kolu i bacio konzervu preciznim košarkaškim potezom u kantu za đubre.

- Moraš mi reći sve što znaš o njemu.

- O Tedonisu ...?

- Tvoj otac je bio u pravu. On je veoma opasan čovek. Kontroliše veći deo svetskog kapitala.

- Nemojte više koristiti taj ton. Žmarci me podilaze ...

- Moris, počni da pričaš ...

- Bolje će vam biti da me hipnotišete ... - rekavši to napravio je „abrakadabra" pokret u vazduhu.

- Nisi podesan medijum.

- Dobro je - našalio se praveći grimasu. - Stvarno mislim da je to gubljenje vremena. Da bih saznao šta je sve u njegovim rukama proveo sam dobrih par godina. Nema tu nikakve posebne veze ... Kompanijama koje je preuzimao zadržavao je originalna imena. Poseduje sve: od plantaža banana do kompjuterskih kompanija... Eto, samo te dve stvari nemaju ništa zajedničko. Kažem vam, gubljenje vremena ... čovek nije psiho ...

- Nisam rekao da jeste. To što se tebi čini nepovezanim mora imati ipak neku šemu. Svako ludilo ima svoj sistem.

- Eto vidite! Ipak mislite da je lud.

-Nije lud, ali može biti opasan ... Veoma ... Počnimo od početka ... svim tim ne može upravljati sam ... Znači, ima nešto čime kontroliše ljude ...

- Mislite? ... Ne! - odricao je - ne, ne mislite valjda? - Moris je razmišljao. - Da nema bio-kliper čip neke veze sa tim? - gledao je u dr Hekmana sumnjičavo.

- Tehnički gledano, ne ... Koliko znam iz radova nekih svojih kolega, stvar je odmakla tek nešto više od pionirskog pokušaja ...

- Pionirskog pokušaja ...? - zapanjio se Moris. - Oprostite, ali veoma greške ... Znate šta im je jedan od poslednjih projekata: pomoću ugrađenog mikro-čipa pokušaće da elektronskim impulsima omoguće određenoj vrsti invalida da se pokreću ... Oko dva miliona pasa, maraka, ptica, kornjača, papagaja ne mogu da se izgube zahvaljujući bio-čipu sa identifikacionim brojem i podacima o vlasniku... a ugrađuju ga ispod kože. A šta mislite o elektronskom sistemu nadzora nad robijašima?

- Moris, pojednostaviću ti stvari. To o čemu sad pričaš je tehnologija i tehnika; da budem još jasniji, jedno je ljudsko meso, a sasvim drugo silicijumska pločica sa mnoštvom integrisanih kola ... Ne kažem da neće pokušavati, to je u prirodi čoveka, ali...

- Doktore Hekman, psihijatrija nema veze sa svim ovim. Ona je nauka za sebe, sa pomalo zastarelim metodama. Ona čak ne ide više u korak sa raznim stanjima ludila ... Vi ne znate te tipove što ceo dan provode u eksperimentalnoj zoni... ne jedu, ne spavaju ... Opsednuti su mikro-elektronikom. Jedno je psihijatrija a drugo tehnika, jasno mi je o čemu govorite, ali oni će pokušati i to da spoje ... Zar ne kapirate ...?

- Znači, došli smo na sam početak ove naše psiho-tehno polemike. Za sve u životu, Moris, postoji šema ponašanja, pa i za Tedonisa ... Napravićemo njegov profil... Mislićemo kao što on misli...

- Vi stvarno ne odustajete. OK, predajem se. Odakle da krenemo?

- Od nespojivog! Od banana i kompjutera!

- Moram priznati da je Tedonisov sistem veoma pokretljiv. Još nisam uspeo da pronađem gde je njegov centar, ali mora da postoji soba iz koje upravlja ...

Dr Hekman se nadovezao na Morisovu misao:

- Praktično je nemoguće da on sam upravlja svim ...

- To sam i ja ukapirao. Proverio sam sve ljude sa kojima radi... Ima upravni odbor ... podelio je posao u poslovne sektore. Znam imena svih ključnih ljudi za razna područja ... Da vidimo ... Majki Rivs ... on je na čelu odbora za komunikacije: TV kompanije i sve ostale medije od radio stanica do dnevne štampe ...

Dr Hekman je zapisivao ... Pretresli su sve od hemijskih postrojenja do rudnih kopova. Činilo se da gotovo ništa nema veze ni sa čim ...

Počelo je svanjivati. Moris je ustao.

- Stvarno vam kažem, nećemo stići nikud. Tu je više od trideset hiljada malih i velikih kompanija raznih privrednih delatnosti. Umoran sam ...

- Sad ćemo stati, Moris. Nastavićemo sa bankama i načinom transakcije novca.

Odmahnuo je glavom.

- Tu je čist... nema ničeg sumnjivog ...

Dr Hekman je skinuo naočare.

- I meni je potreban odmor.

18.

Prošlo je nekoliko sati ... Dr Hekman je ležao ... Mogao je da sklopi oči, ali nije mogao primorati sebe da zaspi. Ustao je ... Isto se to dešavalo Morisu. Ušetao je u dnevni boravak.

- Nisam mogao da spavam.

Dr Hekman je bio udubljen u svoje zabeleške ...

- Jeste li iskopali nešto?

- Za sada ništa ...

- Tako sam i mislio ... Kafu, čaj, mineralnu vodu?

- Hvala, Moris - poslužio sam se sam. Gde je njegovo najjače uporište? Koje banke?

Moris je odmotao jednu žvakaću gumu.

- Kažete banke ... Ima ih nekoliko; mislim da je najjača ona u Atini. Ide nešto i preko Svajcarske, ali ipak značajan priliv svežeg novca stiže preko nekoliko jakih *MLM* kompanija.

- Kakve su to kompanije?

-Prilično interesantne. Svaka ima određenu grupu proizvoda; zasnivaju se na prodajnoj individualnoj mreži... i potrošačkoj ... Mreža se progresivno širi, manje-više svi završe kao prodavci. Ta šema je dobra ... širi pipke po ćelom svetu.

- Kako se taj novac kanališe?

- Pa stvarno ... kad razmislim malo bolje, nije mi baš sve kristalno jasno ... Veliki krug prodavača... - razmišljao je - da ima nečeg sumnjivog već bi mu bili za vratom ...

- Možeš li proveriti na kompjuteru neke od tih proizvoda?

- Naravno. Samo, čemu to? U pitanju su kreme, pomade, hemijski proizvodi.

- Proveri, možda je važno ...

- U redu, u redu! Idem odmah ...

Vratio se za petnaest minuta trčećim korakom.

- Imam nešto interesantno! Sve multi level kompanije su obeležene istim bar-kodom.

- Možeš li da ga pročitaš?

- Mislim da to mogu srediti. Moram izaći nakratko.

Da li smo na bilo kakvom tragu, razmišljao je dr Hekman, ili smo opet zalutali? O Tedonisu nije saznao ništa više od onoga odakle su krenuli!

- Stigao sam ... Možete li mi pomoći?

Pošao je prema vratima. Moris se jedva video iza papirnih kesa.

- Zar si zbog toga izašao? Imaš toliko hrane, Moris, u frižideru da je počelo već zaudarati.

- Ne kapirate! Dođite da vidite ...

Spustio je kese na sto u trpezariji.

- Pazi sad ... banane Ekvador ... bar-kod, engleski sapun ... bar-kod, prašak za veš, bar-kod...

Moris je stavljao jednu po jednu stvar na sto.

- Sve je ovo Tedonisovo ... Pomozite mi da odlepimo stikere ... Pazite samo da se neki ne pocepa. Kasnije ću ići da se učlanim u neku *MLM* kompaniju.

- Šta nameravaš sa ovim da uradiš?

- Skeniraću ih, ubaciti u kompjuter. Videćemo šta će od toga ispasti. Možda će nam biti jasnije ... Možete da mi se pridružite. Pokazaću vam kako to radi. - Pokupio je etikete.

- Moris, ti nastavi sa tim, a ja ću da se pripremim ... Ima još nekih pitanja na koja možeš da mi odgovoriš kasnije.

Nije ga slušao. Već je sišao niza stepenice u svoj elektronski svet...

Dr Hekman je još jednom prelazio preko zabeleški. Pažljivo je selektovao pitanja, razvrstavao po grupama kompanije ... Morao je naći vezu ... Svi ljudi koji rade za Tedonisa nisu elektronske mašine i nemaju ugrađen bio-čip, ali nešto im ipak mora biti zajedničko ... Da bi saznao sve o Tedonisu, morao je znati sve o onima koji su ga okruživali...

- Evo me! - Moris je doneo nekoliko papira sa uveličanim bar kodovima. - Znate li šta je ovo?

Dr Hekman je pažljivo pogledao.

- To je oko 10 puta uveličani bar-kod i ništa mi ne govori.

- Naravno! - povikao je Moris euforično. - Ne znači ništa ni onima na kasi. Svi ovi kodovi nose neku osnovnu poruku u sebi: stanje na zalihama, količina robe, cene itd. Sastoje se od jedne ili dve grupe sa po šest cifara. Ali ovi imaju tri grupe sa po šest cifara!

-I gde nas je to dovelo?

- Vi stvarno ne kapirate ... Njegova šifra je standardizovana na neuobičajen način ... U pravu ste kada ste rekli da ima neki način kako drži sve u šaci. On preko bar-koda komunicira sa svojim kompanijama, u stvari ključnim ljudima, jer treća grupa cifara je za internu upotrebu. Kapirate ... šifrovana poruka ...

- Logično je da mora imati svoj interni znak raspoznavanja i uvid u kretanje robe.

- Naravno - potvrdio je Moris - svi, pa čak i oni koji nisu pod Tedonisovom šapom, imaju svoje programske jezike, šifre i sistem kojima se štite od terorizma i od upada; ali to se sve radi pomoću kompjutera, to još niko nije radio preko bar-koda. U tome je poenta. Mislim da smo na dobrom tragu ...

Prešli su u prostoriju sa kompjuterima. Moris je razgrađivao bar-kodove. Radeći, prolazio je kroz sve faze od besa do oduševljenja. Bio je to svet stvoren za posebnu vrstu ljudi, za novu granu psihijatrije. Stvarno kasnimo, pomisli doktor.

- Dr Hekman, pokazaću vam nešto. - Odvojio se na momenat od tastature i uzeo daljinski upravljač. - Ovo se zove moć tehnike ... Pogledajte! - Sve što je radio, Moris je preneo na veliki ekran.

Dr Hekman je gledao kako se Moris poigrava slikama na ekranu. Prikazivao ih je iz svih uglova, rastvarao ih je u kockice, uveličavao, okretao, prikazivao u tri dimenzije, menjao boju, umnožavao ...

- Iz ove sobe mogu vas odvesti u bilo koji kraj sveta. Možemo zaviriti i ispod predsednikovog pokrivača - smejao se. - Svet kompjutera je svet za sve vrste ljudi, od naučnika do perverznjaka. Tu je da zadovolji svakog ...

- Nisam baš zainteresovan ni za jednu kompjutersku kategoriju ...

- Znam, znam ... imate vi svojih metoda ...

- Reci mi, imaš li još nešto o Tedonisu što bi moglo da se proveri?

- Da vidimo... Odakle želite da krenemo? Vila blizu Atine, privatni aerodrom, posed od nekoliko stotina hektara, telohranitelji, jahte, kolekcionarstvo ... Samo vi tražite ...

- Ima li nešto što ne voli?

- Da vidimo ... Žene baš ne voli, što me, iskreno rečeno, ne iznenađuje. I nije baš preterano milosrdan ... Ali, ipak sam pronašao spoj nespojivog! Ogromna sredsva su uložili u izvesnu gospođicu Glen Glori... Mislim da je to zvezda u usponu: veoma lepa, seksepilna, inteligentna ... I što je najvažnije, ima glas ... Trebalo bi da čujete kako peva.

Dr Hekman ga nije čuo, išao je za svojom idejom.

- Znači, nije oženjen?

- Ne ... da ja znam ...

- A deca?

- Ne, bar da on zna. Mislim, tu imate zajedničkog ...

- Razumem prigovor i slažem se, dugujem ti objašnjenje.

- Dr Hekman, nemojte me pogrešno shvatiti. Nisam baš radoznao ... Siguran sam da ste imali svojih razloga ... i zato nije neophodno da mi objašnjavate ...

- U pravu si, imao sam svojih razloga. Ali sad, kad pomislim, ako je stvarno tačno da su odatle stvorili potomstvo ...

- Recite mi samo, da li bi vam bilo žao?

Dr Hekman je uzdahnuo.

- Zavisi šta su od njega stvorili...

Moris je prečuo njegov odgovor.

- Pogledajte, evo je!

Dr Hekman je gledao u veliki ekran ispred sebe. Devojka je zaista bila lepa ... Ako se i zainteresovao za nju, ko bi mu zamerio?

- Slušajte pažljivo kako peva. Stvarno je dobra ... Uspela bi i bez Tedonisove podrške. - Moris je digitalno uvećao njenu sliku i pojačao glas ... igrao se sa slikom kao sa Barbikom. - Kopilan, dočepaće je se na kraju ...

- Kako to misliš „dočepaće je se"? Sam si mi rekao da je on finansirao njen uspeh. Da je hteo već bi je imao.

- U tome je štos! Tako radi Tedonis ... Ne daje vam priliku da se branite od njega. Kad odabere plen dobro se osigura da mu ne može pobeći. Uradio je to mom ocu i mnogim drugim sitnim kompanijama. Uvek isti metod ... Tako je i sa njom ... Ona i ne zna, ali već je njegova ...

- Šta ga čini tako sigurnim u to?

- Lova, doco, velika lova ...

Dr Hekman je gledao sve vreme u veliki ekran. Devojka je bila lepa, to se nije moglo poreći. Da je želela mecenu lako bi ga pronašla. Imala je izuzetan glas, svi atributi su bili na njenoj strani ... Nije joj trebao Tedonis, ali zbog čega je ona trebala Tedonisu pored toliko zanosnih holivudskih lepotica?

- Šta sve znaš o njoj?

- Malo ... Pravo ime joj je Glen, ono drugo je samo marketinško, a prezime Galino ... ili nešto slično.

- Misliš da-je italijanskog porekla?

- Moguće ... Ali nisam siguran. Mislim da su je roditelji ostavili.

- Kako znaš?

- Rekao sam vam već da sam pratio sve Tedonisove investicije. Izvesnu sumu novca dao je tom sirotištu u Bronksu. U pitanju je neka mizerna lova ... Verovatno tamo nikad nije ni bio ... Mogao je sagraditi kompletno sirotište, umesto što im je slao svakog meseca sitnu kintu - rekao je prezrivo.

- Moris, možda si u pravu.

- Nešto u glasu dr Hekmana nateralo ga je da se okrene ...

- Na šta konkretno mislite?

- Reći ću ti ako mi odgovoriš na još dva pitanja ... Da rezimiramo: odrasla je u sirotištu, a Tedonis je bio donator?

- Možda nije Tedonis već njegova korporacija. Znate, tako se radi ako želite da vam država olakša porez. Date nešto u dobrotvorne svrha a skine vam sa ***VIT...***

- Nisam mislio na to. Reci mi, da li su prestali sa donatorstvom?

- Stvarno ne znam, a mislim da i nije važno. Oduzeće nam puno vremena ...

- Možeš li to proveriti? - Dr Hekman je pokazao olovkom u pravcu kompjutera.

- Pokušaću ...

Znao je da ga predosećanje ne vara. Čekao je samo da mu Moris to potvrdi.

- Imam ga! - uzviknuo je Moris. Hekman je ustao sa stolice i približio se Morisu. Obojica su gledali u ekran čekajući da se pojave podaci. Čekali su, ali ih nije bilo ...

- Šta je sad!? - progunđao je Moris. - Obično mu ne treba toliko vremena ... Pokušaćemo na drugi način. - Evo sad će se pojaviti...

- Moris, neće se pojaviti...

- Otkud znate?

- Strpi se još malo pa ću ti reći. Reci mi kome je pripadalo sirotište. Ko je brinuo o njemu?

- Nemam pojma ...

- Možeš li to saznati?

- Hoćete li da napustim Tedonisovu mrežu podataka? Baš čudno - govorio je Moris naglas - zašto bi izbrisali sve podatke o donatorstvu ako mu to može olakšati porez?

Ukucao je novi nalog kompjuteru.

- Proverićemo sva opštinska sirotišta u Bronksu.

Čekali su da se novi podaci pojave na ekranu ... Nakon kraće pauze, kompjuter je izbacio kratku poruku: *N'o such documents where found.*

- Opet ništa! Otkad ste se vi pojavili ova stara kanta neće da me sluša. Nije moguće da u Bronksu nema nijedno sirotište!

- Moris, otkud znaš da je baš u Bronksu?

- Znam da je tamo, siguran sam ... toga se dobro sećam ... Uostalom, svi podaci su ... *updated...*

- Ako je taj fajl izbrisan iz kompjuterske memorije onda ne postoji ni mogućnost da nađeš adresu ... Imaš li negde adresar?

- Ne treba! - prekinuo ga je. - Svi podaci su tu ... Ova sprava je savršena ... ako nešto tražite, onda je tu ...

- Moris, njen problem i jeste što je isuviše savršena ... Ne može sirotište tek tako da nestane ... Zato mi je potreban adresar ...

- Odakle toliko interesovanje za neko bedno sirotište?

- Sam si mi rekao, Moris! Ako je sakrio podatak o donatorstvu, a takve stvari se obično ne kriju, i ako nemaš podataka ni o jednom sirotištu u Bronksu, to znači samo jedno ...

- Da Nikos Tedonis nešto krije - dovršio je Moris ustajući. - Mislim da imam negde adresar. - Preturao je po nepreglednoj gomili odbačenih knjiga. - Našao sam ga! Ovaj je baš star! - Rukom je nemarno skidao debele naslage prašine ... pogledajte samo godinu izdanja ... 79 ... mator ko Biblija ... Evo vama, vi se ovde bolje snalazite od mene.

- Da vidimo ... Bronks. - Dr Hekman je jednom rukom pridržavao naočare ... Listao je ...

- Čini mi se da ni ovde nema ništa.

- A neke druge organizacije? - upitao je Moris. - Šta još postoji od takvih ustanova?

- Proveri u kompjuteru sve socijalne ustanove u Bronksu.

- Zar Bronks nije kompletna socijalna ustanova? Znate ono, imaju para za bombe a nemaju za socijalno osiguranje ... Urađeno! - Moris je izbacio nepreglednu listu. - Pogledajte da li ovde ima nešto interesantno.

Dr Hekman je podvukao nekoliko ustanova olovkom i dodao mu ...

- Proveri mi ovo ...

- Specijalna škola za decu ometenu u razvoju ... Ovde je sve u redu, sve je legalno ... Pogledajte, tu je i adresa ... ništa sumnjivo ...

Dr Hekman je zapisao adresu ... Nešto mu je privuklo pažnju ... - A ovo?

- To je stacionar za stara lica... senilce, autističare ... Čini se da dele istu zgradu. Samo trenutak, država je pokrovitelj ... Uh! Ne bih voleo da završim tamo!

- Kažeš da je ista adresa?

- Šta bi vam tu moglo biti sumnjivo? Nije ništa neobično da jednu zgradu dele dve ustanove.

- Ko pokriva troškove škole za retardiranu decu?

Moris je pretraživao podatke ... - Pa ne piše ovde baš sve ... Koga bi uostalom interesovalo tako nešto ...?

- Mene ...

- Naravno - slegnuo je ramenima - samo vas ...

- Moris, ja bih sada pošao da proverim to mesto.

- Vi ste ludi! - uzviknuo je Moris iznenađeno. - Izvinite, ali ne mogu vas pustiti da idete tamo. Nije sigurno! Niste taj tip da se smucate po Bronksu i raspitujete za neke sirotinjske ustanove. I meni je stalo koliko i vama, ali mislim da ovaj put kucamo na pogrešna vrata. Dajte mi još jednu šansu, ako ne uspem da prođem, idemo zajedno ... Vi se odmorite, a ja ću ostati još malo da radim ...

Posle pola sata učinilo mu se da je na nekom tragu ... Još jednom je ukucao traženu informaciju ... Čekao je ... Kompjuter je izbacio poruku i zatražio nova uputstva. - Da vidimo, možda hoćeš ovo? A ovo ...? - računarske operacije je ponavljao unedogled, prsti su mu leteli po tastaturi...

- Ništa! Znači odbijaš me, ne prepoznaješ jezik kojim pričam ... Šta ti treba, šta je to što tražiš da bi me propustio? Gde si sakrio Tedonisa, gde mu je mozak? Mora da postoji način! Ti si samo mašina! - Odgurnuo je stolicu i ponovo je privukao, svađao se sa samim sobom i sa kompjuterom. - Zašto nisi dobar prema meni!? - glas mu je postao molećiv. - Molim te, pusti me, ne ide mi se u Bronks ... Bronks! - upalila mu se lampica. Ostavio je kompjuter uključen i potrčao uz stepenice.

- Doktore Hekman! - tražio ga je pogledom po apartmanu. Nije ga bilo ... - Trebalo je da znam da će otići bez mene!

19.

Dr Hekman je u to vreme već bio na putu za Bronks. Jedva je ubedio taksistu da ga za 200 dolara prebaci. - Bez čekanja - rekao mu je. - Ako čekam udvostručiću. - Koliko dugo? - Nekoliko minuta; ako nestaneš na duže od 10 minuta ja brišem.

Bronks je bio deponija ... ljudska deponija. U Bronks nije išao niko normalan ...

Nije bilo potrebe. Turističke agencije su nudile sunčanu i sjajnu verziju Diznijeve Amerike.

- Kako ste rekli da se zove ulica?

Jedva su je našli.

Dr Hekman je pružio dve novčanice od po 100 dolara.

- Ostatak kad se vratim ...

Pokucao je na vrata, pa još jednom jače ...

- Ko je? - jedna žena je otvorila vrata. Odmerila ga je vodnjikavim očima. - Šta hoćete? - prevalila je preko svojih bledih usana.

- Da li je ovo stacionar za stara i nezbrinuta lica ... Hamlet rd. 152?

- Da! A ko ste vi?

- Iz ministarstva zdravlja ... Bolje će biti da me pustite unutra ...
- Ništa mi nisu javili - žena se bezrazložno nasmeja.

Pogledao je ...

- Pili ste?
- Ja ... - zamucala je.
- Bojim se da ću to morati da stavim u svoj izveštaj ...
- Molim vas, - snizila je ton - ostalo mi je još par meseci do penzije ...

Išli su hodnikom. Dr Hekman je gledao oko sebe; smrad mokraće je bio nepodnošljiv. Video je i nekoliko umobolnih ... mokrili su mimo svoje volje ...

- Mesto mi deluje prilično zapušteno. Ali, ja žurim. Postaviću vam samo nekoliko pitanja.

Odahnula je sa neskrivenim olakšanjem. Dah joj je smrdeo na nikotin i alkohol ...

Dr Hekman se pretvarao da pravi zabeleške. Pogledao je na sat.

- Vreme je da pođem. Ah, da ne zaboravim, šta je sa centrom za retardiranu decu?
- Ne znam ništa o tome. Kada sam primila posao nisam zatekla nikakvu decu. Ova zgrada je pripadala ranije nekoj dobrotvornoj ustanovi. Nešto sam od njihove dokumentacije pronašla ... Znam samo da je u pitanju neka religiozna organizacija.
- Da li je ostalo nešto od njihove arhive?
- Nisam sigurna da ima mnogo ... sve sam prebacila u podrum - nećkala se ...
- Možete li ih doneti...
- Mister, potražiću, sačekajte ispred zgrade.
- Oh, naravno.

Pošla je da uzme ključ od podruma gunđajući: - Gle sad, nisu dolazili tolike godine ... nisu nikad ni pitali za te papire ... samo su ove matore budale gurnuli u zgradu ... a sad odjednom, gospoda se setila ...

Taksistu je izdavalo strpljenje. - Dolazite li? - uzviknuo je.

Grupa crnih mladića im je prilazila ...

- Idem, samo još tren ...
- Još tren, - doviknuo mu je taksista - ovde je tren predugačak.
- To je sve što sam pronašla. - Pružila mu je nekoliko vlažnih kartonskih fascikli, mirisale su na buđ.

Utrčao je u taksi. Taksista nije ni sačekao da dr Hekman zatvori vrata. Krenuo je punim gasom. Dva mladića su potrčala za njima, lupajući po krovu metalnim šipkama.

- Sranje! Sad ćete mi platiti i štetu ... razjebali su mi krov ...

-I...? - Moris ga je sačekao na vratima.
- Ispalo je onako kako sam i mislio, nema nikakvog sirotišta. Mesto je užasno ...
- Po šta ste onda išli?
- Po ovo ... - izvadio je fasciklu i stavio na sto.

- Uh, al smrdi, - dohvatio je gadljivo - ovo se raspada ko leš!

- Ti nemaš pojma kako se raspada leš ...

- Možemo li da promenimo temu?

- Znači, ti se bojiš smrti?

- Šta je ovo, psihoanaliza? - pobunio se.

- Sam si rekao! Reci mi, zašto se bojiš smrti?

Nije ga gledao. Bio je zauzet razdvajanjem slepljenih stranica. - Tačno je, bojim se smrti. Bojim se konačnog. Isuviše sam radoznao ... Znate ono, mrtav si i tu je kraj ...

- Da li stvarno veruješ da je kraj?

Poćutao je trenutak.

- Čitali ste Hemingveja ... *Za kim zvona zvone,* pa uvod ... knjiga počinje nekom pričom o ostrvu, pa ako se deo tog ostrva otkine i odvoji, ode u nepovrat, mi gubimo; ne jedan nego svi ... Čova je stvarno u pravu ... Evo, na primer, kada je moj otac umro on je nekako sa sobom sve svoje znanje odneo u nepovrat... Meni su ostali samo fragmenti ... neki detalji... neka sećanja ... Ništa više ... a i to bledi... Kada smo ga Evelin i ja sahranjivali gledao sam u raku duboku dva metra i stvarno sam video kraj. A kasnije, kada sam to veče plakao gledajući u zvezdano nebo, video sam početak ...

- Veruješ li da ti je otac tamo ...

- Na šta mislite: na rupu od dva metra ili na nebo puno zvezda?

Moris se nasmeja i reče: - Bolje da pođem po fen - pokazujući na fasciklu.

Mučili su se više od pola sata.

- Pre biste osušili bernardinca nego ovo ... Gde ste samo to pokupili? U Tutankamonovoj grobnici...?

- Tamo, Moris, ne prokišnjava ...

- Niste mi rekli šta je bilo na pikniku ...?

- Gde? U Bronksu? Neću ti pričati o detaljima.

- I nemojte! Samo mi recite kako ste se dokopali ovog. Kao da ste rovali po kontejneru ...

- Tamo i jeste kontejner... za ljude.

- I, koga ste našli, ako nema dece?

- Pansion za umobolne i nemoćne, a i bolničarki bi dobro došao jedan antialkoholičarski program ... Ona mi je dala ove fascikle. To je gotovo sve što je ostalo kada je došla da preuzme posao.

- I šta je matora rekla?

- Ne baš mnogo ... Kaže da je pre njih tu bila neka religiozna donatorska ustanova, ali nije znala tačno koja.

- I dokle nas je to dovelo?

- Ne znam dok ne pročitamo iz ovog njihovog materijala.

- Konačno - uzdahnuo je Moris - evo prva strana! Odnećemo ovo na skener, slova su prilično izbledela, uvećaću ih i pojačati, pa da vidimo šta smo dobili.

- Ti idi, a ja ću ostati da pokušam da odvojim još neki deo.

Moris se vratio noseći list papira. - Nešto sam uradio, pogledajte. Čini mi se da je neka priznanica za dobrovoljni prilog.

- Da li piše ko je donator? Ako to saznamo mogli bismo da proverimo kakvo mu je versko opredeljenje ... Nešto mi je palo na pamet; da li si ikad proveravao kakav je Tedonisov status po tom pitanju?

- Koliko znam on je Grk, a Grci su ortodoksne vere, mada i tu baš nisam siguran. Mislim da je i on odrastao u nekom sirotištu ... Zar je i to važno ...?

Dr Hekman je na pitanje odgovorio pitanjem:

- A njegovi potčinjeni...?

- Ko to zna ... Dajte mi i taj komadić papira, na njemu nešto piše ... Odmah se vraćam. - Moris je već bio nestao ... Nije potrajalo dugo ...

- Izvesni Frenk i Marija... Povećao sam i adresu. Izgleda da su Italijani, žive u Njujorku, italijanska četvrt... To je gotovo sve. Ne verujem da možemo bilo šta više izvući. Usput, proverio sam nekoliko Tedonisovih ljudi... ne pripadaju nijednoj religiji, baš nigde ... Čini se da ih interesuje samo novac i moć.

- To je pomalo čudno ... Možeš li povećati ovo zaglavlje?

Moris je gledao. - Teško ... pokušaću da ga skeniram, zatim zumiram ...

- Samo ti to uradi. Ne razumem taj tvoj računarski jezik ...

- Nisam uspeo u potpunosti. Uostalom, nije ni na mom ni na vašem jeziku ... Znate li šta piše?

Hekman je promenio naočare.

- Da vidimo ... Naziv je na grčkom i latinskom ... piše ... *Orchis* ... *Korkvra negro* ...

- Ponovite to još jednom - komično je iskrivio lice Moris.

- Imamo ih, Moris! Imamo ...

- Nemamo mi još nikog.

- Pitaj taj tvoj elektronski mozak šta zna o orhidejama.

- Orhideje!? Kakve veze one imaju sa Tedonisom?

- Videćemo ...

Sišli su zajedno u Morisovu radnu sobu.

- Recite mi tačan naziv.

Moris je ponovo prebirao po tastaturi.

- Gledajte na ekran, sad će ... u trećini sekunde ... *Negro* je crno ... da vidimo *Korkyra* ... ostrvo. Ostrvo crnih orhideja ... - sricao je. - Sranje! Digla mi se kosa na glavi ... mene taj naziv podseća na pogrebni zavod.

- Nije u pitanju pogrebni zavod već sekta ili tajno okultno društvo.

- Moram priznati da mi se ne dopada taj zaključak. Ima li još nešto u toj vašoj - pokazao je prstom na glavu - psihijatrijskoj antikvarnici?

- Ima. Polako ali sigurno napravićemo strukturu Tedonisove ličnosti.

- Stvarno, nikada mi ne bi palo na pamet... Ko bi rekao - gledao je u dr Hekmana. - Mi: 'io sam da se gotovo sve može rešiti kompjuterom ...

- Ne grešiš mnogo, ali si prevideo jednu stvar: kompjuter nema emocije ... Čovek ima...

- Tedonis ih nema - dodao je Moris. Glas mu je bio rezak.

- Reci mi šta osećaš prema njemu?

- Šta možete osećati prema čoveku koji vam je uništio porodicu?

- Hoćeš li da ti tačno kažem kako se ti osećaš?

Moris ga je gledao zainteresovano, čekajući da čuje ...

- Mrziš ga...

- Toliko znam i bez vas.

- Mrziš ga, Moris, ali si i fasciniran ... Čovek poput Tedonisa te privlači. Privlači te opasnost i moć koja ga okružuje ... Možda bi želeo da mu budeš blizak. Da mu se odupireš ... da proveriš samog sebe koliko si jak ... Da uradiš ono što toliki oko njega nisu uspeli, da ga uništiš ...

Moris je ćutao.

- Postoji li tačna psihijatrijska definicija ...?

- Naravno. Pojam odbijanja i privlačenja: biblijska tema ... Evu je privlačilo drvo sa lošim plodom, ali je odbijala pomisao da gubi ono dobro ... nije želela samo jedno kad je mogla imati oboje ... pogledala je oko sebe ... videla je raj ... videla je dobro, pogledala je u drvo, znala je da je loše, a nije znala zbog čega ... to je ponovo privuklo, ubrala je jabuku ...

-I pokvarila se - kratko je zaključio Moris.

- Čovek je kvarljiva roba ... Tako je i sa Tedonisom ... ono čega se dotakne to i uništi...

- Da, Tedonis ... Pokušaće da je spreči da se uda za drugog čoveka ...

- Mislite na nju? - Moris je izbacio sliku pevačice na ekran ... - Odakle vam ta ideja?

- Moris, to je logika ... Ako je u nju investirao, a da ona pri tome ništa ne zna, dobro će bdeti nad njom ... Baš kao i Eva, može ubrati zabranjeno voće ... On je tu da to spreči...

Gledali su u ekran.

- Stvarno je lepa! Božansko stvorenje ...

- Nastalo od Adamovog rebra - nadovezao se dr Hekman.

Moris se zagrcnuo.

-Nije valjda poliuretanski klon!?

- Naravno da nije. - Dr Hekman je pažljivo posmatrao lik nasmejane devojke. - Ona je nečije dete ...

- Roditelji ponekad i ne znaju šta odbacuju ...

- Mala ispravka: ona nije odbačena, ona je stvorena ...

- Banka sperme! - Moris se lupio po glavi. - Ona je vaše dete! Mislio sam da tražimo muškarca...

Dr Hekman je i dalje gledao u devojku. Posmatrao je pažljivo, tražeći sličnosti ...

- Vi stvarno verujete da je ona vaše-dete!? Ovo je ludilo! Nema smisla!

- Nisam rekao da je ona moje dete. Nečije jeste ... Nekoga od nas koji smo na tom spisku ...

- I kuda dalje? Kako ćete saznati da li je stvarno vaša? Mislim, kako se uopšte mogu pouzdano saznati te stvari sa medicinskog stanovišta? Zašto je to Tedonis uopšte uradio?

- Moris, prilično sam umoran - pokupio je svoje papire. - Predlažem da se i ti odmoriš ...

- Ne mogu, ne sad. Suviše sam napet... I što je još gore, ne znam kuda odavde. Mnogo toga smo saznali, a nigde nismo stigli. Sve je hipoteza ...

- Nije, Moris! Biće nam mnogo jasnije kada odemo na adresu donatora.

- U italijansku četvrt? Tamo možete ići i bez mene. Možda ništa i nećete pronaći. Videli ste datum, ko zna da li su ti ljudi još tamo? Možda nisu ni živi...

- Ne znam dok ne odem.

- Prvo ćemo se odmoriti, - Moris se protegao - a onda poći svako na svoj zadatak. Moram nabaviti nešto od onih multilevel artikala. Interesuje me njihov bar-kod ... Šta hoćete da radimo sa orhidejama, da ih zalivamo?

- Nema potrebe da budeš sarkastičan. Život orhideje može nam otkriti sve o toj sekti.

- Kako ćete znati koja vrsta orhideja je u pitanju kad ih ima - tražio je podatak u kompjuteru - više od 20 000 vrsta ... Za to bi nam trebali dani i dani istraživanja...

- Ne treba toliko, samo jedan specifičan podatak. Pozvaću mog dobrog prijatelja, profesora Hofmana ... Pre toga, idemo da se odmorimo. Jako je kasno.

Ležao je u mraku otvorenih očiju. Nije ni pokušavao da zaspi; znao je da neće moći. Razmišljao je o onome što su pronašli. Ležao je na sofi u dnevnom boravku, a Moris je otišao u sobu ostavljajući vrata otvorena. Ni njemu san nije dolazio ...

- Doco, jeste li budni?

Nije mu odgovorio ...

- Sutra ću pokušati još nešto. Upravo sam se setio: kada sam upao u onaj fajl sa bankom sperme ... mislim da znam šifru ...

Dr Hekman ga nije čuo. Misli su mu bile daleko. Znao je da je prelepa mlada žena koju je video na ekranu izabrana za nešto, znao je mnogo više u odnosu na ono što je govorio Morisu. Neke odgovore dobiće sutra... Mozaik se konačno popunjavao. Pojavio se lik, veoma mračan, ali to nije bio Tedonis. Tedonis je bio lutka na koncu, i njime je neko manipulisao, neko ko je stajao iza svega ... Ostrvo crnih orhideja ... Da li je u pitanju zaista ostrvo? Ili njegovo ludilo? Sutra ...

20.

Moris ga je probudio. Nije se ni svlačio, spavao je obučen. Pogledao ga je ... nije čak ni patike skinuo.

- Moris, ti i kad budeš imao 50 godina bićeš dete. Mogao si bar čarape da promeniš ...

- Ko još želi da odraste!? Šta želite da doručkujete? - doviknuo mu je iz kuhinje.

- Iz tvog frižidera, ništa! - Oblačio je sako. - Budi ljubazan pa mi pozovi taksi.

- I ja ću uskoro izaći... Imate li još neku naredbu za mene?

- Imam - dr Hekman mu je prišao dodajući veoma ozbiljno. - Moris, obećaj da nećeš pokušavati ništa bez mene ... Ovo nije igra. Možda je opasno, veoma opasno ... Nije u pitanju samo Tedonis već čitava organizacija. Ako su napravili te multilevel kompanije ... mnogo je ljudi u toj mreži... možda su uspeli da naprave najbrojniju sektu na svetu, a mi o njima ne znamo baš ništa.

- Poslednji put je sa mnom tako razgovarao moj otac.

-I šta si mu odgovorio?

- Ne mogu da se setim.

- Moris, ozbiljan sam. Ovo nije dečija igra ...

- U redu, u redu!

- Videćemo se kasnije, OK.

Taksi ga je čekao ispred zgrade.

- Vozite u grčku crkvu.

Crkva je bila mala i gotovo prazna. Prišao mu je polagano omanji stariji monah, vukući noge. Kao da je prozreo njegove misli.

- Nedeljom ima više naroda ... Danas je radni dan ... Nego, kojim dobrom ste vi došli?

- Zaista vam ne bih oduzimao vreme ... Moje ime je dr Leo Hekman ... Upravo sa studentima obrađujem temu vere. Ne želim da udem u polemiku sa njima, a da nisam pripremljen. Pretpostavljam da znate kakvi su studenti kad vas zateknu nespremna.

- Isto je i sa verom - potvrdio je monah. - Moramo uvek biti na straži... Šta ste tačno hteli znati?

- Naišao sam na jedan interesantan podatak, ali malo poznat... Hteo sam da ovde, na izvoru, čujem od vas ...

- Ko traži naći će, ko kuca otvoriće mu se ... Pođite za mnom ... - Uveo ga je u malu baštu iza crkve. Seli su ...

- Da li ste za čaj? Naši monasi ga sami pripremaju od bilja.

- Moram priznati da bi mi jedna šoljica prijala.

- Ilijadis - pozvao je monah - Molim vas ... Imamo uvaženog gosta, spremite nam čaj, ali od hilandarskog bilja. - Mlađi monah se udaljio ... - Vi, pretpostavljam, znate za Svetu goru. Ona je srce pravoslavlja.

- Znam, ali ne mnogo ...

- Recite mi, vi ste hrišćanin?

Dr Hekman je zastao na trenutak ... - Ako mogu tako reći, moje religijsko opredeljenje je ljudska duša ... Psihijatar sam po profesiji...

- Ah, evo ga i naš Ilijadis - prekinuo ga je starac.

Dr Hekman je otpio gutljaj. - Čaj je izvrstan. - Odložio je šoljicu na stočić ispred sebe.

- Nego, recite mi - pogledao ga je monah - šta ste ono želeli da me pitate?

Dr Hekman je izvadio mali notes. - Vidite oče, sasvim slučajno sam naišao na jedan pojam. Reč je grčko-latinskog porekla, a vezuje se za cvet orhideje ...

Telo starog monaha se ukočilo ... Poćutao je načas, sklapajući oči...

- Bojim se da vam tu neću biti od velike pomoći. *Orchis* se ne vezuje za pravoslavnu veru ... A sad, ako biste me izvinili, pošao bih da se pripremim za večernju molitvu. Poslaću Ilijadisa da vas isprati.

Dr Hekman je ustao. Bio je to gest poštovanja prema starom monahu. Starac je uzeo dr Hekmana za ruku, izgovarajući reči na grčkom jeziku, zatim se prekrstio i lagano udaljio.

Dr Hekman je ostao začuđen. Starac nije želeo da priča; sasvim očigledno da je znao, ali zašto mu nije hteo reći?

Prišao mu je Ilijadis.

- Molim vas da mi prevedete na engleski jezik reči poštovanog starca.

- Otpadništvo je po Božijem dopuštenju. Ne pokušavaj da ga zaustaviš svojom nemoćnom rukom, to jest udalji se od njega i čuvaj se. Sve ostalo je u Božijim rukama...

- Godine 1054. došlo je do Velikog raskola. Tada se crkva razdvojila: na pravoslavnu i katoličku. Nepisano je pravilo da o katoličkoj crkvi mi monasi ne pričamo među sobom. Mi imamo svoju veru ... Značenje cveta koji ste pomenuli ... vezuje se za jevrejsku verziju Adamove žene Lilit ... Vidite, postoji iskonsko verovanje da se ona priklonila anđelu otpalom od Boga i vere ... Kažu da rađa demonsku decu ...

Mlađi učenik-poslužitelj ga je ispratio uz osmeh ... Kada se dr Hekman uputio prema taksiju, taj osmeh je nestao sa lica ...

- Lilit - ponavljao je dr Hekman zamišljeno sedeći u taksiju.

* * *

- Jeste li saznali nešto? - upita ga Moris. - Našli ste one ljude?

- Nisam ni bio u italijanskoj četvrti... Mislio sam ...

- Opet ste me prevarili?

- Moris, nema vremena za prepirke. Potreban si mi. Imamo nešto ... Ako sam u pravu ... onda ... - zaćutao je.

Moris ga je gledao. - Onda? - ponovio je.

- Onda se uspostavlja novi svetski poredak. Neko kopira događaje iz Biblije.

-Mislite da Tedonis učestvuje u tome?

- Tedonis, ili onaj ko stoji iza Tedonisa ...

-I šta ćemo sad mi?

- Pročitaćemo Bibliju...

- Odmah! - pobunio se Moris. - Imao sam nešto važnije da uradim. Mislim da mogu ući u Tedonisov centar...

- To mora da sačeka! Ako uđeš možemo napraviti grešku koja bi nas koštala života.

- Vi to ozbiljno ...?

- Ozbiljniji ne mogu biti.

Moris je gledao u dr Hekmana. Na doktorovom licu stajao je neočekivano oštar izraz.

- Znači, ono što sam saznao dok ste vi šetali po crkvama može da sačeka?

- Mora!

- Vaša volja! Nemojte posle reći: „zašto mi to nisi odmah rekao".

- Neću ... Moris! - pozvao ga je. - Možemo li upitati tu tvoju plastičnu igračku šta zna o nekim pojmovima?

- Recite ...

- Lilit...

- *Lilit* - ukucavao je slovo po slovo. - Ovde piše: U postbiblijskoj jevrejskoj literaturi Lilit se javlja kao Adamova prva žena. Njeno ime se pominje u „Alfabetu Ben Sira" pisanom između 7. i 10. veka ... pa kaže: Kada je Bog odlučio da stvori ženu za Adama, stvorio je na isti način kao i prvog muškarca, znači od zemlje ... Odmah po njenom nastanku par je počeo da se svađa ... Ovde nema ničeg neobičnog - ubacio je. - Lilit je odbila da se potčini Adamu ... Lilit je zatim pobegla i na Adamovu molbu Bog je poslao tri anđela da je vrate ... Anđeli su joj rekli - ukoliko odbije da se vrati, prvog dana po rođenju umreće njeno demonsko dete ...

- Ko bi mogao da naudi onakvom anđelu! Pogledajte je! - Na ekranu se pojavila slika američke filmske zvezde.

- Vidiš Moris, i tebi postaje jasnije.

- Ono što je vama jasno mene zabrinjava. Otkad ste došli ne mogu da spavam. Stalno mi pretite tim satanističkim pričama za nevaljalu decu ... Nikada nisam o Nikosu Tedonisu razmišljao na takav način.

- Hoćeš li da znaš kakav je moj zaključak? - upitao je dr Hekman.

- Nestrpljiv sam - Moris je počeo u šali da drhti od straha.

- *Orhis Korkyra Negro* je verovatno sekta koja veruje u priču o Lilit...

- To sam već čuo ... Znači li to da bi ona trebalo da rodi dete demona?

- Upravo to!

- Ali šta ćemo sa ovim: ovde piše da će njeno dete umreti prvog dana?

- Pokušaće da prevare proročanstvo. Da bi se ono ostvarilo dete bi trebalo da rodi žena stvorena od zemlje baš kao i Adam; ali oni nju nisu stvorili od zemlje već od ...

- ... Adamovog rebra ... - upao mu je u reč ... - Pa to bi onda bio klon ...

- Ne, već od spermatozoida! Na taj način će sprečiti da anđeli usmrte njeno novorođenče, demona ... jer je stvorena od čoveka. Pokušaće da zavaraju trag ...

Moris je počeo da drhti nekontrolisano.

- Izvinite, podišla me neka jeza ... Vi naizgled nelogične stvari spajate u neverovatnu ali istinitu i moguću priču.

- Ta priča se već odigrava ... Budi strpljiv. Kad obradimo događaje iz Biblije ...

- Znači, ipak je sve zapisano u Bibliji?

- Jeste, a neko to zloupotrebljava. Pokušaće da obmanu, ili ljude na zemlji... ili Boga ... - tu misao je zadržao za sebe.

- Dobro si me podsetio. Moram pozvati dr Hofmana. On je izuzetan botaničar.

„Halo! Matijas?"

„Leo! Gde si, koliko je prošlo godina ...?"

„Matijas, ko to više broji."

„Šta te muči, stari prijatelju?"

„Imam jedan specifičan slučaj. Moj pacijent je opsednut orhidejama."

„Na koju orhideju se žali tvoj pacijent?"

„Da li one sve imaju svoja imena?"

„Pa naravno, Leo, kao i ljudi. Moraš znati kako ćeš ih nazivati..."

„Ne znam tačno ..."

„Mmmm, koja bi to orhideja mogla biti?"

„Rekao je da je ne može naći..."

„Uglavnom se sve orhideje mogu naći. Zašto ne pogledaš u botaničkoj bašti? Mislim da u njihovom leksikonu možeš pronaći svih 25000."

„Hvala, Matijas ... Mislim da moj pacijent nije toliko bolestan ... Možda postoji brži način da ga izlečim ..."

„Opsesija *orchis* ... - nećkao se botaničar ... - teško se leči, dragi kolega ... Zašto ga ne pošalješ na grupnu terapiju?"

„Pa da ubere još poneki redak cvetak ..."

„Liebe frojnde! ... čovekova duša je kao botanička bašta... u njoj svašta raste."

„Znam ... znam, Matijas ... đubrimo je recima: za nekoga su otrov, za nekoga lek ..."

„Tvoja jednostavnost, Leo, uvek me je zadivljavala ... Doviđenja, prijatelju, i javi se da čujem šta si uradio sa orhidejom ..."

„Neću zaboraviti, Matijas ..." prekinuo je vezu ...

- Slušao sam razgovor ... Gde ste samo pronašli tog tipa? ... Ne bih voleo da sam na njegovoj katedri... uvenuo bih ...

Dr Hekman se morao nasmejati ...

- Opet nismo nigde stigli...

- Ćuti, Moris ... i dodaj mi Bibliju ...

21.

- Bio sam u kupovini - rekao je Moris ulazeći.

- Vidim po toj kutiji ... Opet neki od tvojih rekvizita. Zar ih nemaš već dovoljno?

- Za vaš slučaj ništa nije dovoljno ...

Dr Hekman ga je slušao samo površno. - Koji je to moj slučaj, Moris?

Vaš slučaj je zbir slučajnosti: slučajno ste dali spermu, slučajno su vam ubili prijatelja, sasvim slučajno su hteli da nas dignu u vazduh! Sa vama stvarno čovek ne zna šta će nas još slučajno zadesiti. Zato sam i nabavio ovu spravicu. - Otpakivao je karton, najlon ...

- Šta će ti analizator krvi? Naprasno si se zainteresovao za medicinu ...?

- Sećate se kad ste rekli da kompjuter nema ništa zajedničko sa čovekom, da kroz mašinu kruže elektronski impulsi, a kroz čoveka emocije i krv ... Tada mi je sinula ideja: najbolji i najpoverljiviji sistemi zaštićeni su nekom specifičnom i jedinstvenom zaštitom ... Tako je i sa Tedonisovim konglomeratom. Do sada sam saznao da sa nekim ograncima komunicira preko bar-koda, ali još nikad nisam ušao u sam mozak. Za to mi je trebalo ili termalna slika lica, što ne može da se izvede, ili stanje rožnjače ... možda otisak prsta. Da li me pratite? - pogledao je u dr Hekmana. - Pošto vi sa vašim eventualnim detetom nemate ništa od toga zajedničkog morao sam da nađem šta ima, a da pri tome bude nešto karakteristično, samo za vas dvoje ... I evo ga! - potapšao je mašinu rukom. - Spojićemo nespojivo ... Ako stvarno imate dete, onda negde mora da se pojavi informacija ... Uzeću vam malo krvi ... Mašina će taj vaš lični potpis prevesti na elektronski i ...

- Koliko je vremena potrebno da sklopiš analizator?

- Ceo dan.

- Postoji li opasnost da otkriju skrovište?

- Ne brinite, još uvek smo sigurni.

- Ubedio si me, Moris, podelićemo poslove. Ja ću razraditi biblijsku verziju onoga što se dešava. Ako sam u pravu, to će potvrditi i tvoja elektronska skalamerija. Uteraćemo Miki Mausa u mišolovku!

- Miki Maus!? - iznenadio se Moris. - Odakle vam sad to? Da nema i on veze sa svim ovim ...? O ne! Nema načina da me ubedite u to ...

Ima, Moris, ima pomislio je ...

- Kako ste mislili da podelimo posao?

- Ti znaš tehničku stranu mogućnosti da se kontroliše čovek. Vidim - pokazao je na knjige i naučne magazine - bio si prilično studiozan. A ja ću pročitati ovo - uzeo je Bibliju. - Onda ćemo sve to pomešati i dobićemo profil ***Orchis Korkyra Negro ...*** Znaćemo kako deluju i koje su im namere ... i kako da ih sprečimo da izvedu do kraja ...

- Vi stvarno ne odustajete od te vaše apokaliptične ideje!? Jeste li razgovarali sa nekim o tome?

- Dosta, Moris! Idemo na posao ...

- Ja već radim - pokazao je na dva kabla koje je držao u rukama. - Posle ću vam uzeti krv - napravio je grimasu Drakule ... i ubrzo zaboravio na dr Hekmana. Bio je u svom svetu ...

* * *

Dr Hekman je osetio laku glavobolju. Setio se svojih kratkih amnezija. To ga je vratilo na jedan davni događaj... Znao je da su ti kratki periodi nesećanja posledica eksperimenta. Bio je tada student, radoznao baš kao i Moris. Nije želeo da prizove ta sećanja, niti da dozvoli da isplivaju na površinu ... ali jesu ...

Njegova interesovanja u to vreme bila su vezana za parapsihologiju; kao i svi mladi ljudi, imao je svoja oduševljenja. Želeo je da zna kako možete navesti osobu da radi tačno ono što želite. Sve je počelo kao studentska šala, a završilo se veoma ozbiljno ... Erik Hardi bio mu je dobar prijatelj. Studirali su zajedno, ali su uvek ulazili u istu polemiku: Leo Hekman je zastupao tezu da je moguće parapsihološki kontrolisati pojedinca, a Erik je tvrdio da je to praktično neizvodljivo. Želeo je da mu dokaže, ali reči nisu bile za to dovoljne. Priključio se jednoj grupi van univerziteta koja se bavila parapsihologijom. Imao je i učitelja ...

Rukama je prošao kroz kosu, stežući glavu. Glavobolja je postajala neizdrživa. Zašto ne mogu da mu se setim lica? Zašto? Našao se u kovitlacu pulsirajućeg migrenoznog bola i krivice ...

Oh Erik, nisam želeo to da uradim, nisam! Setio se tela prijatelja kako pluta i kuke kojom su ga izvlačili na obalu ...

„Sugestija", govorio je učitelj, „koncentriši se na sugestiju! Ti to možeš! Naučiću te kako ... Reči ubijaju, one su najfinije sečivo, tvrđe od dijamanta a tanje od niti kose. Spreman si. I uradi to! Uđi u glavu!"

Borio se protiv onoga što mu je prolazilo kroz glavu. Stezao je slepoočnice dlanovima, ali slike su navirale ...

Započeo je prepirku sa Erikom. Rekao mu je da ga sugestijom može navesti da zaboravi plivanje. „Leo, jednom i zauvek stavićemo tačku na ovo ... Ideš sa mnom!" Erik je bio jake konstitucije, vesele prirode, verovao je u grupnu terapiju, nije ga zanimala parapsihologija. Slagao se jedino da na labilne ličnosti uvek možeš uticati, ali da bi one tačno uradile ono što želite, treba vremena. To se ne zove posebnom moći, to ostaje u domenu psihijatrije ... Verovao je za sebe da je jak i da ima gvozdenu volju. Isticao se svugde ... nasuprot njemu ...

,,OK! Evo me, Leo! Nalazimo se nasred jezera, sami smo u čamcu, nema svedoka, ne možeš biti ismejan, a ja te neću odati ..." „Lud si!" „Nisam ..." „Hajde Leo," provocirao ga je, „dokaži mi! Dokaži meni koji plivam od svoje šeste godine. Odrastao sam na jezeru ... Šta čekaš, Leo! Čega se bojiš?" Erik je bio tako siguran u sebe. „Hoćeš li već jednom!? Eto vidiš, slabić si i kukavica! Znam da si potajno htec da odmeriš snagu sa mnom ... Da li se bojiš da dokažeš sebi koliko si slab!" „Nemoj, Erik ..." „Onda vozim na obalu ... I celom univerzitetskom naselju ću da razglasim da je Leo Hekman hrabar samo kad je na sigurnom ..."

Gledao je u Erika, u njegove preplanule snažne grudi, u čvrste ruke i zategnute mišiće, u odlučno stisnuta usta, pravilan nos i zelene oči... Seća se njihovog pogleda, ali se ne seća onoga šta mu je govorio. Ostale su samo dve reči urezane duboko u njegovoj svesti: „Skoči! ... Skoči, Erik!"

Pao je na pod. Bol mu je cepao slepoočnice. Telo mu je bilo u grču. Ja ga nisam ubio, nisam to bio ja! Reči-ubice ... moje reči su ga ubile!

Zvanični je nalaz obdukcije bio: Erik Hardi je skočio pregrejanog tela u vodu, nakon čega je usledio spazam. Spazam mišića je direktan i jedini uzrok mladićeve smrti...

Resio je da napusti studije. Nije nalazio snage da nastavi dalje među istim profesorima, studentima ... Oni nisu znali šta se zapravo dogodilo na sredini jezera, ali on je znao ...

Tada ga je dekan pozvao na razgovor. Znao je zbog čega je pozvan, ali je mislio da ga nikakvo odvraćanje neće navesti da promeni odluku. Prevideo je samo jednu činjenicu: moć reči.

„Ova užasna tragedija, Leo, ne srne da te zaustavi u tvom radu. Ti si jedan od najboljih studenata koji su ikad pohađali ovaj univerzitet. Postići ćeš mnogo ... veoma mnogo. To ti se sad čini tako daleko, ali ti moraš smoći snage zbog sebe i zbog Erika, jer gde god ti bio, šta god radio, on će biti prisutan ... Ne gubi vreme tražeći sklonište od sopstvenih misli ... od njih se ne može pobeći. Postavi sebi cilj i idi prema njemu, zajedno sa Erikom ... Niko ne mora znati da je on tu kraj tebe. Kreni, i promeni svet psihijatrije ... pre nego što kreneš u drugom pravcu ..."

Te godine je diplomirao sa briljantnom ocenom. Nakon sedam godina upornoga rada dobio je Nobelovu nagradu. I, baš kao što je rekao dekan i njegov mentor, postigao je sve zato što je ispred sebe imao cilj. Ali, rame uz rame sa njim nije išao Erik. Bilo je to prisustvo nekog drugog, čije ime nije znao, neko sa kim je delio svoje telo i svoju dušu, neko ko je njega dobro poznavao ... „Skoči, Erik, skoči!" ali to nije govorio on već neko ko je njega zaposeo ... Zaječao je osetivši neizdržljiv pritisak u glavi i krv kako mu curi iz nosa ...

* * *

- Dr Hekman, jeste li dobro!? - Morisova ruka mu je bila na ramenu. - Da vam donesem čašu vode?

Klimnuo je glavom dok je maramicom brisao znoj sa čela. Stavio je naočare nazad na lice i uzeo čašu iz Morisove ruke.

- Baš ste me bacili u paniku! Je li vam sad bolje?

- Hvala, Moris, jeste ... Imam užasnu glavobolju ...

- Samo kad ste dobro - odmahnuo je. - A ko vam je taj Erik? Čuo sam da ga pominjete...

- Bio mi je prijatelj ... - Bol je popuštao i misli su mu se razbistrile ...

Sve što je radio i sve na šta je pristajao u godinama iza njega predstavljalo je izazivanje ... ali ne sudbine već onog mračnog i tajnog što goni ljude da čine zlodela, što ih tera da gospodare drugima, da potčine sebi nekog slabijeg. Radio je

za CIA, obučavajući operativce, otkrivao pukotine u sopstvenoj obaveštajnoj službi, proučavao i KGB-ove i MOSAD-ove tehnike špijunskih mreža; precizno davao profile masovnih ubica, predviđao vreme i ciljeve njihovih napada; procenjivao psihologiju naroda - žrtve američkih vojnih pritisaka. Ali, nije radio za državu, radio je za sebe, imajući samo jedan cilj: da izazove gospodara igre, da ga isprovocira da mu se pokaže, da ga izvuče na svetio dana i da pokuša da mu stane na put... Zato je i dao spermu, razlog o kome nije govorio ni Morisu, ni Diku Redmondu...

Onaj koji je gospodario njime, koji je kontrolisao njegovu podsvest, kome se odupirao - imao je snagu da kontroliše i svet... Sigurnom rukom, bez drhtaja, podigao je papir na kome je recima skicirao profil najmračnijeg uma, gospodara Sodome i Gomore ... Došao je dan suočenja sa likom iz ogledala ...

- Da vidim - prišao mu je Moris - šta vi imate ...

- Ne sad! Treba mi još malo vremena ... Jesi li uradio ono što sam ti rekao?

- Upozoravam vas, neće vam se dopasti! Ima hiljadu načina da se kontroliše jedan čovek i nekoliko različitih metoda da se kontroliše čovečanstvo. Navodno, sve je u fazi eksperimenta. Da se ljudi ne bi pobunili, ti metodi se uvode u svakodnevni život naizgled naivno i bezazleno, polako ali progresivno ...

Slušao je Morisovo izlaganje. Bilo je veoma ozbiljno i uverljivo.

- Kontrola telefona: kliper-čip tehnologija omogućuje praćenje svih telefonskih razgovora. Navodni cilj: sprečavanje kriminala i terorizma. Pravi cilj: neometano nadziranje privatnosti građana. Praćenje kretanja ljudi: video kontrola puteva, poslovnih objekata, stambenih zgrada. Upotreba: obezbeđenje sigurnosti saobraćaja, zaposlenih lica ili stanara. Zloupotreba: praćenje kretanja grupe ljudi ili pojedinca od momenta ulaska u kola ili metro do momenta prispeća na posao i ulaska u stambenu zgradu, avion, voz, brod ...

Kompjuterska kontrola:

Upotreba: protok nezamislivo velikih količina informacija u delićima sekunde. To mora izgledati svrsishodno i sveobuhvatno i bezazleno. Tu mogućnost pruža široka paleta plastičnih kartica; na njima su kompjuterskom tehnikom upisani svi podaci o vlasniku. Za sada imamo kreditne, novčane, zdravstvene, vozačke, socijalne, članske kartice klubova, kartice za univerzitetske biblioteke, za pristup laboratorijama, tehničkim sistemima i, najnovija, kartica za sitniš. S obzirom da ih je mnogo, uvešće se samo jedna jedinstvena ***Smart card*** - pametna kompjuterska kartica - na koju će moći da se smesti više od 2000 informacija o svakom građaninu.

Tu će biti digitalna fotografija vlasnika, podaci o boji glasa, otiscima prstiju, termalna slika Hca zasnovana na toplotnom zračenju kože, stanje očne rožnjače i podaci o genetskom materijalu njegove ćelije, tzv. sveobuhvatni biotermički podaci, zatim lični potpis. Pametna kartica će takođe sadržati podatke o ponašanju vlasnika u saobraćaju, o hapšenjima ili eventualnom osuđivanju na zatvor, stanju na bankovnom računu, bračnom stanju, broju dece, broju razvoda, zdravstvenom stanju, vlasništvu nad pokretnom i nepokretnom imovinom. Zna-

će se, čim se kreditna kartica kompjuterski očita, šta njen vlasnik kupuje, gde uzima kredite, gde je zaposlen, šta je po verskom opredeljenju, kakav mu je odnos prema državi. Ova kartica će moći da zameni čak i pasoš; tu se pruža mogućnost da se podaci o svim ljudima sveta centralizovano kompjuterizuju i da budu dostupni eventualnoj svetskoj policiji.

Pametne kartice će se uvoditi postupno, najpre među onima koji su uvek bili skloniji prihvatanju tehničkih inovacija - studenti i vojska.

Vojnici će dobiti i jedan informativni dodatak na kartici koji se zove *Multi--Automatic Reading Card...* - Moris je zastao da uhvati dah.

- Njena skraćenica - nastavio je - znači MARC. Kapirate, to je lični žig! Blagi bože, čini mi se da ćemo živeti u pravom elektronskom koncentracionom logoru, a posledica će biti totalitarna kontrola uma pojedinca!

- I - nadovezao se dr Hekman - kontrola globalnog kretanja robe, ljudi i, konačno vojne tehnike, ljudstva i tehnologije, sa centralnim elektronskim nadzorom. S obzirom da je prodor ovih tehničko-tehnoloških inovacija u nerazvijenim zemljama i zemljama istočne Evrope spor, on se može ubrzati preko jedinstvene i opšteprihvaćene religije, religije novca ... Potrebno je prikupiti podatke o širokom krugu ljudi. Za to je kreiran sistem multi level trgovine: tom prilikom se korisniku ili prodavcu izdaje članska karta koja odmah pokupi sve informacije o članu ... Ovaj sistem se brzo i progresivno širi.

- Dodajte tome i satelitski protok informacija: mobilna telefonija, pejdžing sistemi i drugi vidovi čip-tehnologije od praćenja domaćih životinja da se ne izgube i onih ugroženih vrsta da ne izumru, preko sprečavanje krađe kola, upada u privatne posede i vlasništva, do konačne kontrole ugradnjom bio-čipa zatvorenicima ili emigrantima.

Plastična kartica se lako gubi. Znači, treba da se smisli način, ili su ga već smislili, kako da bude stalno uz pojedinca, da ne može niko drugi da je zloupotrebi.

- Stani, Moris! Znači, tu dolazimo do onog biblijskog proročanstva. Čip koji je silicijumska pločica sa mnoštvom integrisanih kola, može da se smanji na mikro veličinu, a da zadrži sva svoja informativna svojstva i da se ugradi potkožno svakom živom biću, a najpre ljudima ... Kao što u Bibliji piše, čovek će primiti žig.

- Tu možemo dodati sledeće. Postoje već izvesni vidovi primene prototipa žiga ili žiga-prethodnika: bolesnicima se ugrađuju narukvice koje stalno nose radi praćenja pritiska, holesterola i rada srca; zatvorenici, takođe, nose slične narukvice, a i Pentagon ih koristi za svoje službenike ...

- Tvoj otac Piter Ros je bio u pravu. Oni su njegov izum zloupotrebili...

- Možemo li ih zaustaviti? Možemo li samo nas dvojica da ih zaustavimo?

- Moris, ovo su samo pretpostavke ...

- Pretpostavke?! Kako to možete tvrditi!? Pa vi ste me sami doveli do ovog zaključka, vi ste nas vodili u ovom pravcu! - vikao je Moris, ljut, očajan ... Vikao je zato što je znao da su njih dvojica, bez obzira na svu količinu znanja i trenutne spoznaje, apsolutno nemoćni...

- Znaš li šta mi je pravoslavni monah u grčkoj crkvi rekao? „Ne pokušavaj da ih zaustaviš svojom nemoćnom rukom, jer ne zaboravi: sve je po božijem dopuštenju ... do trenutka velike žetve. Jedino tako će se znati ko je kukolj, a ko žito".

- Ako uspeju - prošaptao je Moris - i sprovedu svoju nameru to znači da će kontrolisati ličnu slobodu i kretanje svakog čoveka efikasnije i nehumanije od svih dosadašnjih totalitarizama... - Moris je zastao užasnut sopstvenim recima. - Šta nam je raditi...?

- Da mislimo kao što oni misle, da shvatimo koji su njihovi sledeći potezi, da prozremo budućnost...

- Nisam vidovit - ljutnuo se - niti poznajem domene ljudskog uma. Ako je Tedonis na čelu svega, želim da ga uništim, da odmerim svoje snage sa njim. Čitav život sam bio spreman da posvetim samo tom jednom cilju!

Dr Hekman ga je slušao. Baš kao i ja, pomisli. Kao što sam hteo da oprobam svoju mentalnu moć nad Erikom ... samo da bih mu dokazao da sam fizički slabiji ali psihički otporniji. I gde me je to dovelo ...

- Obećaj mi jedno, Moris, da nećeš ništa preduzeti bez mene.

Nije obećao, postavio je novo pitanje.

- Šta mislite, kako će uvesti žig? Hrišćani će se pobuniti... neće hteti...

- Zato sam ti i rekao da moramo shvatiti njihovu psihologiju, ući u nju da bismo ih predupredili ... Jedno je sigurno: oni su sa žigosanjem već otpočeli, sam si to rekao ... Bio-čip emituje elektronske signale. Mnogi kućni ljubimci, psi, mačke, širom Amerike već imaju ugrađen kod. U slučaju da se izgube, vlasnik ih lako može potražiti, ili ako je reč o skupljim primercima, ne mogu se lako ukrasti... To je za početak ...

- A ljudi?

- Tu će ići opreznije: udariće tamo gde smo najosetljiviji... Na primer, učestale krađe dece ... Logično i veoma prihvatljivo, prve će majke želeti da se zaštite od takve mogućnosti. Daće pristanak da se čip ugradi deci, to je bezazlena operacija, ništa bolnija od stavljanja minđuša. Nakon toga sve je u igri. Mogućnosti za lagani progres žigosanja ljudskog roda su neograničene ... Za sve to, potrebne su im državne i svetske institucije ...

- Mogu da zamislim kako će na TV programu da se pojavi reklama neke nasmejane i srećne domaćice koja govori: „Sada mogu da ih pustim i u dvorište ne brinući da će ih ukrasti". A kadar pokazuje decu kako se igraju loptom, srećna i razdragana dok majka sprema američke krofne, jer za to sad ima vremena ... - Moris se stresao.

- Moris, ne uzimaj stvari preozbiljno. Sve je još uvek hipoteza.

- Ha! Ko mi kaže! Stvar je očigledna! Od takve budućnosti može da nas spase samo neka zalutala kometa i... bum! - svemu učini kraj ...

-I to je moguće - složio se dr Hekman.

- Da vidimo, šta ste vi pronašli čitajući Bibliju?

- Rekao sam ti već. *Orchis Korkyira Negro* posmatraćemo samo kao sektu na čijem čelu je tvoj omraženi lik Nikos Tedonis ili neko ko koristi njega za implementaciju lažnih biblijskih događaja.

Krenućemo od objavljenog i dugo najavljivanog Novog svetskog poretka. On podrazumeva jednu svetsku vladu ... Najpodobniju ustanovu za sprovođenje toga predstavljaju Ujedinjene nacije ... Jedna svetska vojska i policija, logično, NATO i plavi šlemovi ... Jedna svetska privreda ili novčani sistem, znači, Svetska globalna banka...

- Šta ako se neko suprotstavi tom porobljavanju?

- Oni koji se ne pokore neće moći trgovati, prodavati ili kupovati robu, jer će sva svetska privreda biti podvedena pod jedan standard. U Evropi već imamo ISO 9000, zemlje i firme koje svoje proizvode ne standardizuju tako trpeće sve moguće sankcije, vojne i političke pritiske, a uz to će ići TV i sveopšta medijska satanizacija nacije koja im se bude odupirala! Da bi sproveli svoje ideje njima je potrebna moć jedne zemlje ... Dovođenjem svojih ljudi na njeno kormilo oni će ostvariti svoju jedinu nameru: osvajanje celog sveta ... Nema potrebe da ti kažem koja je to zemlja ...

- Moguće je, stvarno je moguće! Oni su izgradili paralelni svet. Ako ih neko ne zaustavi, osvojiće sve svetske ustanove dovođenjem ljudi koji su u njihovoj službi. - Morisa je hvatala neka groznica. Prišao je prozoru i ostao zagledan u ulični metež. Zatim se okrenuo i pogledao dr Hekmana. - Znači, oni su bio-čipom pronašli tehničku mogućnost za žigosanje?

- Tako je, Moris! Žigosanje predstavlja neku vrstu antikrštenja u ime Satane.

- A mi to ne možemo zaustaviti?

- Zato se tvoj otac Piter Ros, tvorac bio-kliper čipa i ubio ... Čovečanstvo stremi ka tehničkom napretku i, bez obzira na krajnji cilj, na to niko ne može uticati. Niko ne sme da se suprotstavi napretku. Ko to učini...

- Biće mrtav kao moj otac! - Učinilo mu se da se hemingvejsko ostrvce duše njegovog oca približilo, osetio je njegov duh u svome telu. Kao da je Piter Ros vaskrsao u telu sopstvenoga sina Morisa. Nikada nije bio bliže svome ocu kao u tom momentu ... Da li se i on osećao isto tako nemoćan i ranjiv kao dete?

- Molim vas, želeo bih da na trenutak budem sam ...

-I ja ću se povući. Umoran sam ... Sutra ćemo nastaviti.

Zakoračio je prema izlazu iz Morisove radne sobe. Jedna misao ga je zadržala i on se vratio. Prišao je mladiću, stavljajući mu nežno svoju staračku ruku na rame.

- Znam kako se osećaš, ali kada bi tvoj otac znao da nameravaš da se suprotstaviš Nikosu Tedonisu, učinio bi sve da te spreči... Zato što ni on nije mogao protiv njega ... I Alfred Nobel je umro sa tom istom užasnom spoznajom da ne može zaustaviti zloupotrebu sopstvenog pronalaska ... Ne možemo zaustaviti ono što dolazi; možemo samo to odložiti na neko vreme - ponovio je Morisu reči generala Dika Redmonda.

Morisu su ramena počela da podrhtavaju. Suze, bez trunke stida, krenuše niz njegovo dečačko lice ... podigao je zamagljen pogled prema nebu šapćući zvezdama: „Oče, opraštam ti... Zaista ti opraštam što nisi bio jači..."

- Da li želite da sada uradimo test vaše krvi? Verujem da je to šifra pomoću koje možemo da uđemo u dosije.

- Mislio sam da želiš da se malo odmoriš. Bilo nam je naporno svih proteklih dana...

- Odmoriću se kasnije ... Analizator je spreman, izvršio sam sve pripremne operacije. Vratićemo se u onaj fajl sa spiskom na kome se nalazi vaše ime. Ako se pokaže tačnim moja pretpostavka, i test sa krvi pokaže uspešnim, dobićemo pravi identitet osobe koja nosi iste biološke elemente kao i vaša krv. Treba nam samo jedna kap...

- Prihvatam, Moris. Ti siđi dole, a ja ću doći za par minuta. Samo da završim jedno pismo ... Sutra ću poći u italijansku četvrt da razgovaram sa onim ljudima.

- Čekam vas ...

Moris je bio miran i staložen. Bol nas čini zrelijim, pomisli dr Hekman. Konačno je prešao onu granicu između deteta i odraslog čoveka. Sad, kad je bolje razumeo svog oca, više nije imao šta da mu zameri...

Zalepio je pismo, adresirao ga na Dika Redmonda, privatno, i sišao kod Morisa ...

- Pružite prst, imam sterilnu iglu ... - Kap krvi se pojavila na vrhu izboranog Hekmanovog prsta. Moris je uzeo staklenu pločicu. - Da vidimo ... - Okrenuo se prema analizatoru i umetnuo pločicu sa razmazanom krvi. Digitalno je uneo podatke i sačekao da se oni prenesu kroz analizator u kompjuter.

- Ti ovo radiš, Moris, kao pravi laborant.

- Sve su to samo mašine. Čovek ih je stvorio ... - Na ekranu su počeli da se pojavljuju prvi podaci...

- Za svoje godine, prilično ste zdravi. Povišen je samo holesterol ... krvna grupa AB negativna ... A sad da vidimo plazmu; tu se nalaze sve informacije. DNK., vaš i vašeg deteta, ne može da slaže ... Sačekaćemo malo dok ga ne skenira...

Dr Hekman je prišao kompjuterskom ekranu.

- Moris, uopšte nisam razmišljao da bi krv mogla biti ključ za elektronsku bravu ... U pravu si, DNK je direktni nosilac kompletnog genetskog nasleđa. Ta vrsta analize koju ti sad radiš koristi se u kriminologiji i relevantan je dokazni materijal u pravnom postupku, naročito kod utvrđivanja očinstva.

- Znate, dr Hekman - Moris je bio veoma ozbiljan - često pomislim da sam ja direktan potomak prvog čoveka i žene koji su nastali na ovoj planeti... i da sam preživeo sve te vekove. Prenosio sam se kroz vreme.

- I imaš sve njihove osobine - dovršio je dr Hekman.

Analizator se signalnom lampicom oglasio.

- Čini mi se da je ova kompjuterskolaboratorijska laserskoskenerska medicinskotehnička mikroskopskoelektronska visokonaučna kanta uspela da obradi

vašu genetiku ... Nego, ovo sad treba ubaciti u Tedonisovu mrežu i utvrditi da li je krv voda ... Jeste li spremni?

Moris je dao nalog kompjuteru da dobijene podatke krvne analize prosledi do tajnih informativnih ćelija *Orchis Korkyra Negro* ...

Kompjuter je izbacio kratku poruku ...

- Prošli smo - rekao je tiho, kao da ga glasni govor može odati i ponovo je nastavio prepisku Čulo se samo tiho zujanje hard diska kako obraduje nove podatke ...

Nisu progovarali ni reč.

Još jedna kratka poruka ... Pročitali su je istovremeno.

- Čestitam, doktore Hekman! Dobili ste sina. - Okrenuo se prema njemu. - Mislio sam da je devojčica.

- Ja nisam, Moris ... Znam momka, bio sam mu učitelj jednom ... - Setio se doline Springfild ... i reči Tima Spensera: „on je stipendista naše fondacije". Fondacije *Orchis Korkyra Negro!*

- Moram obuzdati kompjuter da ne izgubimo trag. - Ukucavao je nešto pa čekao, i ponovo ukucavao, i ponovo čekao ... Davao je brojne komande, prsti su mu se kretali po tastaturi maestralnom brzinom. Činilo se kao da se bori sa nevidljivim neprijateljem. Ono što se dešavalo između njega i kompjutera apsorbovalo ga je celog. Dr Hekmanu je ostalo samo da sedi po strani i čeka da se ta Morisova bitka sa nepoznatom nemani završi.

- Nikada ne bih stigao ovako daleko da vi niste došli. - Pružio mu je papir koji je laserski štampač izbacio. - Ipak sam bio u pravu: krv je jedini prolaz kojim smo mogli doći do ovoga. Ne znam da li ćete baš biti ponosni na ovo što vaš momak radi. Nije na oca - dodao je kiselo.

Dejv Rimer, a ne Dejv Voren, stipendista fondacije *Orchis Korkyra Negro* a ne države SAD. Sad mu je postalo jasno zašto su baš njemu poverili zadatak obuke za operaciju *Sirius.* Zato što mu je bio otac i mogao je da mu prenese instinkt kako da preživi i kad je slabiji, kao što je on preživeo Erika ... Bio sam u pravu, jedino Dejv može da spreči ono što će se dogoditi ... Pogledao je šifrovanu poruku.

- Moris, možeš li da dešifruješ njeno značenje.

- Već ga znam ... - ponovo se obratio kompjuteru. Sa priključenih zvučnika se čulo škripanje ...

- Moram priznati da ne razumem ...

- To je zapis glasa jedne ptice ...

- Meni zvuči kao škripa kočnica.

- Kako ćeš znati kojoj vrsti pripada?

- Veoma iako! D?ću nalog kompjuteru da uporedi sa ostalim ptičijim glasovima ... Tu smo! U pitanju je *Cardinal Cardinalis* ... crveni kardinal.

- A ostalo? - upitao je dr Hekman.

- Dajte mi samo malo vremena. - Moris je nastavio da radi. - Boje se da *bi* ova ptica mogla propevati. Zahtevaju da mu se uzmu tajna dokumenta. Izneo je

nešto iz Vatikana ... Mislim da ste u pravu; zaista je reč o plagiranju biblijskih događaja ... To potvrđuje i ovaj nalog ... Čini se da jedan od kardinala katoličke crkve ima nešto njihovo od važnosti. Dejv Rimer je dobio radni zadatak: treba da ga likvidira! Ubedite me sad da je sve još uvek samo hipoteza. Ako slučajno izbrišem ovaj podatak iz njihovog dosijea, znaće da ih je neko provalio i počeće lov na veštice. - Morisov glas je bio neprirodno miran. - Imate li neku sugestiju?

Gledao ga je u oči. - Sugestija je opasna ... Može da ubije ... Želim da to upamtiš... - Rekavši to ostavio ga je samog.

Moris je za njega uradio veoma važne stvari. U toku sutrašnjeg dana spremiće svu potrebnu dokumentaciju za Dejva Rimera oko preuzimanja zajedničkog računa. Možda mi neće verovati, ali na meni je da to uradim. Uzeo je olovku i papir. Trebalo je sročiti pismo svom biološkom sinu ... Reci za to su nedostajale ... Pogledao je na sat: veče se primicalo. Italijanska porodica bila je jedina šansa da dođe do Dejva. Za sva ostala traženja, vremena nije bilo. Sve što je mogao da uradi, učinio je. Ostalo je još samo sutra ... Još sutra i jedan dan posle ... Isključio je svetio i potonuo u mrak, ne misleći, ne želeći ništa ... Potpuni mir bez želja i htenja, osiguravao mu je mentalnu sigurnost protiv onog sa kim će se sresti!

23.

Moris je radio do kasno ... Pokušao je bezbroj kombinacija, proveravao bar-kod Tedonisove multilevel kompanije, vezivao ga sa *Orchis Korkyra Negro,* ukucavao, sve podatke multiplicirao i ... nije prolazio. Hvatala ga je groznica. Želeo je da uđe u Tedonisov centar, znao je da mu je rešenje nadohvat ruke, tu negde, samo ga ne vidi... Sklopio je oči... Bio je žedan, boleo ga je vrat i telo mu se ukočilo. Ustao je sa namerom da uzme sok iz frižidera. Pogledao je na sofu, dr Hekman je spavao. Na stolu je ležala Biblija. Oprezno, da ga ne probudi, uzeo je Bibliju i otišao u kuhinju. Počeo je da prelistava strane Novog zaveta... Dr Hekman je podvlačio neke delove.

Čitao je Hekmanova zapažanja i kratke fusnote ...

Jer se uvukoše neki ljudi
odavno unapred zapisani
za ovu osudu, bezbožnici
koji blagodat Boga našega
izvrću na razvrat i odriču se
jedinoga Vladike i Gospoda
našega Isusa Hrista

Podvučeno i ispisano rukom dr Hekmana stajalo je: *Orchis Korkyra Negro.* Čitao je dalje u neverici.

Otk. Jov-13 gl.

1.
I stadoh na pesku morskome
i videh zver gde izlazi iz mora
koja imaše deset rogova *- deset manje razvijenih zemalja*
i sedam glava *- sedam najrazvijenijih zemalja Evropske unije*
i na rogovima njezinim deset kruna *-10 zemalja članica istočne Evrope*
i na glavama njezinim imena hulna *- imena čelnika*

2.
I dade joj aždaja silu *- vojnu i tehničku moć*
i presto i vlast veliku *- sedište NATO alijanse u Briselu*

3.
I sva zemlja diveći se
pođe za zveri i pokloniše se aždaji *- Americi*
koja dade vlast zveri *- NATO*

4.
I pokloniše se zveri govoreći:
Ko je kao zver? *- Ko je moćan kao Amerika*
Ko može sa njom ratovati? *- Demonstracija sile nad Irakom*
I dano joj bi da ratuje sa svetima
i da ih pobedi *- Vojna represija i pritisak na male narode Balkana*

16.
I učini sve, male i velike
bogate i siromašne
slobodnjake i robove da im
dadu žig na desnoj ruci njihovoj *- bio-čip*
ili na čelu njihovom *- identifikacioni broj*

17.
Da niko ne može kupiti
ni prodati osim ko ima žig *- standardizacija proizvoda ISO 9000*
ime zveri ili broj imena njezina *- Novi svetski poredak*

17 gl. Tajna žene i zveri

6.	
I videh ženu gde se opija	
od krvi svetih	- *pravoslavnih naroda*
i od krvi svedoka Isusovih	- *svih hrišćana koji ih štite*
9.	
Sedam glava to su sedam gora	- *sedam predsednika u sedam evropskih prestonica*
	- *Prestonica NATO saveza*
na kojima žena sedi	
11.	
I zver koja beše i nije	
ona je osmi	-*NATO*
i od sedmorice je i u propast ide	- *treći svetski rat*
12.	
I deset rogova koje vide	
to su deset careva koji carstvo	
još ne primiše nego će kao carevi primiti	- *istočne zemlje za prijem u NATO savez*
vlast na jedan čas sa zveri	- *u poslednjoj bici između velikih sila biće primljene u NATO savez*
15.	
Vode što vide gde sedi bludnica	
to su narodi i gomile plemena	
i jezika	- *sve-svetski parlament svih naroda i narodnosti - Ujedinjene nacije*
18.	
I žena koju vide	- *predsednik SAD*
jeste grad veliki	- *Vašington*
koji ima carstvo nad carevima zemaljskim	- *vojnu i političku nadmoć*
I znak veliki pokaza se na nebu.	- *plava zastava Evropske unije*
Žena obučena u sunce i mesec	- *žena sinonim za Evropu*
i pod nogama njezinim i na glavi njezinoj	
venac od dvanaest zvezdica	- *znak EEZ sa dvanaest žutih zvezdica*
I rep njezin vuče trećinu zvezda	- *trećina sveta je u NATO savezu*
nebeskih i baci ih na zemlju. I aždaja	-*SAD*
stade pred ženom koja treba da rodi	- *dete je plod napora EEZ*
da kada rodi poždere dete njeno	- *Ujedinjenu Evropu*

Listao je dalje i naišao na drugu poslanicu apostola Pavla Solunjanima.

2.
Ne dajte se pokolebati umom - *neka vas ne zavaraju*
niti uplašiti ni duhom ni rečju - *od njihovih pretnji tačaka i amandmana*
ni poslanicom - tobože našom - *sektaškim propovedima*
kao da je već nastao dan Hristov - *dan apsolutne dominacije i jednovlašća sile*

3.
Da vas niko ne prevari ni
na koji način; jer neće doći
dok najpre ne dođe otpadništvo
i ne pojavi se čovek bezakonja,
sin pogibli - *predsednik svesvetskog parlamenta*

4.
Koji se protivi i preuznosi iznad
svega što se zove Bog ili svetinja
tako da će sam šesti u hram Božiji - *Vatikan*
kao Bog tvrdeći za sebe da je Bog - *jedan jedini i bezgrešan*

5.
Jer tajna bezakonja već dejstvuje - *Orchis Korkvra Negro*
samo dok se ne ukloni onaj
koji sada zadržava - *Papa*

Ko u ropstvo odvodi
u ropstvo će otići ko mačem ubija
treba i on mačem da bude ubijen - *mač osvete Hristove*

Moris je sada šaputao čitajući:

- I videh i gle oblak beli i na oblaku
sеđaše Neko sličan sinu čovečijem
koji je imao na glavi svoj venac
a u ruci svoj srp oštar

„Neko odabran", pomisli i pročita zadnje dve Hekmanovom rukom umetnute reči: - ***Cardinal Cardinalis*** **-** prošaputao je kroz suvo grlo - Kardinal nad svim kardinalima, on je pošao po mač. Zato su i dali nalog da se likvidira i time spreči da se ispuni proročanstvo.

Nije slučajno što je klonirana prvo ovca jer Hristos je jagnje božije;

Dvanaest apostola Sataninih su dvanaest zemalja članica Evropske unije;

Sud na kome se sudi po zakonu Satane izveden je od reči Ad - Had - Hag.

A sam će vladati svetom zadnje četiri godine - *mandat američkog predsednika je na četiri godine*

I učini sve, male i velike bogate i siromašne slobodnjake i robove da im
dadu žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelu njihovom
Jer je broj čoveka i broj njezin šest stotina šezdeset i šest 666

Odjednom je osetio strah. Istina je, sve je istina! Moramo ih zaustaviti! Ustao je i pošao ka dr Hekmanu lagano vraćajući Bibliju na mesto gde je i pre stajala. On ne srne ništa da zna, on bi me zaustavio. Sutra ... učiniću to sutra ...

24.

Dr Hekman se probudio prilično rano. Iznenadilo ga je što nije zatekao Morisa u apartmanu. Umesto njega našao je ceduljicu: „Izašao sam. Duplikat ključa nalazi se na frižideru. Ne otvarajte ga ..."

-I nemam nameru - rekao je glasno. Skuvao je sebi čaj i pošao u dnevnu sobu. Nadao se da će Moris doći brzo. Želeo je da ga sačeka pre nego što ode. Uzeo je olovku i papir i seo da napiše nalog za *Central City Bank.* Izvadio je još neka potrebna dokumenta i uredno složio u kovertu. Zatim je pozvao službu *DHL.*

Njihov službenik je napravio zapisnik, proverio sadržaj koverti i sve stavio u dve različite *DHL* zaštitne kutije.

- Obe pošiljke idu u Vašington - prekontrolisao je još jednom i zapečatio oba paketa. - Vaša pošta krenuće prvim *Deltinim* avionom za Vašington. Tamo bi trebalo da stigne u toku dana. Preuzeće je naši kuriri...

Dr Hekman mu je dao napojnicu i ispratio ga do vrata ...

Pogledao je na sat... Morisa još nije bilo ... Sačekaću ga još pola sata. Ako se ne pojavi, moraću da se vratim ...

Pokupio je svoje stvari. Na stolu je ležalo još samo jedno pismo za Dejva. Uzeo ga je u ruke ... Želeo je da ga još jednom pročita, ali se u poslednjem trenutku predomislio, zalepio ga je i stavio u unutrašnji džep sakoa.

Pogledao je još jednom po prostoriji i proverio svoje džepove: sve je bilo tu. Nije mogao više da čeka Morisa ... Ako ne budem imao vremena da svratim, pozvaću ga telefonom, pomisli. Odelo mu je bilo čisto i ispeglano: servisna služba za hemijsko čišćenje je bila brza. U pismu koje je poslao senior-menadžeru mr. Brouderu, između ostalog, stajala je i naznačena suma mesečnog izdržavanja namenjena njegovoj kućepaziteljki... Uradio je sve što je mogao ... Vreme je da pođe. Ispravio je kravatu i pozvao taksi. Uzeo je akt tašnu i sišao na bučnu aveniju ... Nije rekao Morisu o telefonskom pozivu koji je već ranije obavio sa ljudima koji su tamo živeli... Činili su se prijatnim i nepoverljivim ... Nepoverenje je tradicija svih američkih doseljenika ...

Ključ je ubacio u poštansko sanduče i izašao. Taksi je već bio tu.

* * *

- Pošli ste u italijansku četvrt?

- Jesam. Treba da obiđem nekoga ...

- Nekada sam tamo živeo - nastavio je da priča vozač. - Dobar svet... mahom su svi južnjaci... Samo, ni taj kraj nije više kao što je nekad bio. Nema Mafije ni reketa. Samo sitni trgovci, uglavnom siromašan svet. Onako kako su živeli u Italiji tako su nastavili i ovde ... Italijani prave najbolju pastu na svetu ... kalcone, pancerote ... morske specijalitete ... Mogu vam preporučiti i restoran. Fino mesto ...

- Ne verujem da ću se toliko zadržavati...

- Šteta ... Pogledajte samo ovu gužvu! Svi negde žure, dan nigde nije tako kratak kao u Njujorku i u marincima ...

- Bili ste u vojsci?

- Moj sin je ... - rekao je tiše. - Nisam hteo da obnovi ugovor ...

- Imali ste neki poseban razlog?

- Više posebnih razloga! Prijavio se kao veoma mlad; nije bilo posla pa je rekao sebi: što da ne? Naseo je na reklamni slogan američke TV - glas mu je bio ironičan. - Postanite vojnik američkih snaga, steknite novo iskustvo, proputujte mnoge lepe zemlje i upoznajte mnoge dobre ljude ... Dok je Pentagon smišljao invazije, dotle su naša deca sanjarila o putovanju i dalekom svetu punom mogućnosti. A naše sinove je čekao nišan ... Taj slogan bi trebalo da glasi drugačije ... „Ne dajte svojoj deci da postanu vojnici američkih snaga! Steći će užasno iskustvo osećanja bliske smrti, zato što im je zadatak da porobe mnoge lepe države i poubijaju njihove dobre ljude". - Stezao je volan a zglobovi na širokim šakama su pobeleli. - Izvinite ... Nije trebalo da vas opterećujem. Sin mi je ubijen u jednoj od takvih američkih avantura ... Ovo je sve što mi je ostalo od njega - pokazao je na orden koji je okačio o retrovizor. - Neko bi trebalo da zaustavi vladu da ne ubijaju američku i tuđu decu dok njihova studiraju i bezbrižno uživaju okružena luksuzom i telohraniteljima. Gledali ste najnovije vesti?

- Na žalost, nisam ...

- NATO je na brifingu u Briselu sa žaljenjem javio da su opet napravili kolateralnu štetu ... Licemeri! Ubiti na desetine hiljada civila u tuđoj zemlji zato što brane sopstvenu veru i kulturu! One koje ubijemo i masakriramo nazivamo kolateralnom, uzgrednom štetom, a oni koji se od nas brane su ratni zločinci!?

Dr Hekman je ćutao.

- Izvinite - suzu koja mu je pobegla obrisao je krajem rukava ne ispuštajući volan iz ruku. - Umesto vedrog i veselog dečaka kojeg sam im dao, vratili su mi telo u limenom sanduku koje nisam prepoznao. Postali smo omraženi u mnogim stranim zemljama. Amerikanci nisu više nigde poželjni. Naši saveznici nas lažno vole zato što nas se stvarno plaše. Rusi, Kina i Indija će napraviti svoj vojni savez. Zato naša vlada traži klimavo uporište u Evropi i saveznicima. Naše TV mreže omalovažavaju rusku vojsku kako je oslabila i kako njihovi piloti ne-

maju goriva za obične vojne vežbe, a paradoks je da ti isti Rusi imaju para da prave lansirne rampe, da istražuju svemir i da istovremeno stvore najsavremenije sisteme za protivvazdušnu odbranu i borbeni, tehnički najsavršeniji avion na svetu - ***Suhoj.*** O interkontinentalnom oružju Kine i Rusije zajedno ne smem ni razmišljati... Pa, pomislite samo da smo u poslednjih pet „blic"' ratova koje smo vodili pokazali svu silu našeg naoružanja, a pri tome nismo saznali šta leži u ruskim hangarima, u morima i u Sibiru ...

- Prilično ste upućeni...

- Želim da znam zbog čega mi je sin poginuo. Morali bismo prestati da se brinemo o svetu, da se svet ne bi pozabavio nama ... Pitao bih vas nešto: da slučajno neko napadne Ameriku, recite mi ko bi nas od evropskih saveznika branio?

- Veoma složeno pitanje ...

- A naš savez sa Turskom kao protivteža iranskom pozivu na sveislamski rat protiv Amerike? Dok Nemci pokušavaju da preko Balkana prođu na Bliski istok, naša vlada pokušava prodor preko tog istog Balkana u Evropu. I kakvi su zaista naši interesi da moramo uređivati međuljudske i međunacionalne odnose svih na ovom svetu? Za čije interese ginu američki momci? U svim ratovima koje smo vodili oni bogati sa liste „Ko je ko" postali su još bogatiji, a oni siromašni još siromašniji. Bojim se da će običan američki svet biti meta raznih terorističkih organizacija ... a zašto i ne kad smo mnogo bola naneli velikom broju zemalja od Vijetnama do Iraka, a sad i ovo u Evropi ... Pogledajte samo ovu četvrt... Siromašnima grade kuće od šperploče, iverice i stiropora, a otplaćuju ih na 99 godina ... Zarobili su nas borbom za goli opstanak da ne bismo počeli razmišljati.

- Ne misle svi kao vi...

- Ili ne smeju da pričaju ... Ja nemam razloga da ćutim, niti bilo ko od nas koji smo okupljeni u udruženje roditelja čija su deca poginula u ratovima radi širenja američkog imperijalizma ... Ponekad mi se stvarno čini da Amerikom vlada neko drugi... Ne znam - slegnuo je ramenima - ni kako da ih nazovem ... Videćemo, ovo je izborna godina. - Lagano je pristao uz pločnik, a orden na retrovizoru se zanjihao.

- Stigii smo ...

- Koliko sam vam dužan?

- Kuća časti - odmahnuo je rukom. - Uzmite ovo. Ne daju nam da se okupljamo, ali mi ipak pokušavamo da probudimo američku masu ... Nikad se ne zna čiji je sin sledeći ... Želimo da ih zaustavimo da ubijaju našu decu dok su svoju smestili u udoban zaklon.

Pozdravili su se ... Dr Hekman je ovlaš pogledao pamflet.

Probudi se Ameriko jer tvoji vojnici širom sveta
brane tuđu slobodu a svoju gube.
Vojnice, reci Ne! Ne želim da ubijam ili da budem
ubijen zbog vašingtonskih interesa jer ti interesi
nisu ni moji, ni interesi moje otadžbine.

Ne dam da zarađuju politički starci
trgujući mojim mladim životom ...

Zgužvao je papir i uzdahnuo.

* * *

Maleno zvono iznad vrata skromnog ali čistog italijanskog restorana najavilo je njegov ulazak. Prišao mu je omanji čovek.

- Oprostite, ali danas ne radimo ...

- Želeo bih da razgovaram sa vlasnikom restorana.

- Momento - odgovorio je kratko i nestao iza paravana. Hekman je čuo kako doziva na italijanskom, verovatno stojeći ispod stepenica koje su vodile na sprat, jer su se ubrzo iza toga začuli koraci. Čovek koji ga je sačekao nešto je objašnjavao. Zašto uvek imam utisak, slušajući Italijane, da se svađaju, pomisli. Paravan se razmaknuo i pojavio se tamnoput čovek, srednje visine, jakih kosmatih obrva i mirnog pogleda.

- Vi ste zvali pre neki dan? - upitao ga je.

- Jesam - pružili su ruke jedan drugom.

- Bolje će biti ako pređemo u porodični deo zgrade. Tamo možemo na miru razgovarati... - Marija! - pozvao je kada su ušli u gostinsku sobu. Ušla je žena već u godinama; njeno sitno lice je odavalo pitomu narav. - Imamo posetioca.

Oči su joj se suzile kada je ugledala dr Hekmana.

- *Che cosa ordina U signore ...?*

- Oprostite, moja žena nije uspela da nauči engleski za sve ove godine ... pitala je šta biste popili - reče Italijan.

- Ne želim da vas zadržavam - izvinjavao se Hekman.

- Molim vas - nastavio je Frenk - morate nešto popiti ... Hoćete li italijansko vino? *Bianco, rossol* - dodao je na italijanskom.

- Ne, hvala, ali ne bih želeo uvrediti gazdaricu ... Može nešto bezalkoholno ...

- *Marial Bibite analcholice ...*

- *La limonatal* - upitala je.

- Limunadu?

- To bi bilo odlično - klimnuo je glavom. Žena je brzo donela bokal sveže napravljene limunade na velikom poslužavniku sa heklanim miljeom i dve široke čaše. Otpio je gutljaj.

- Ovo je najukusnija limunada koju sam probao - pohvalio je dr Hekman. - Moram priznati da me je osvežila.

- To je limun sa Sicilije. Mi iz ovog kraja Njujorka nismo izgubili vezu sa domovinom. Robu nam, uglavnom, donose pomorci sa velikih prekookeanskih brodova.

Neobavezan razgovor je mogao da se nastavi unedogled. Dr Hekman je otvoreno pogledao u čoveka koji je sedeo preko puta njega.

- Moram vam objasniti šta je razlog moje posete ...

Italijan po imenu Frenk je sedeo mimo ...

- Vi poznajete mladića po imenu Dejv. - Nije sačekao da Frenk potvrdi, nastavio je: - Imam veoma važno pismo za njega. Želeo bih da mu ga vi predate. Nemam nikoga pouzdanijeg ...

Frenk je i dalje ćutao ...

- Znam da je odrastao u sirotištu, ali u momentu kada sam ga upoznao to nisam znao. - Izvadio je pismo iz unutrašnjeg džepa sakoa i stavio ga na sto.

Frenk nije rekao ni da pristaje ni da ne pristaje, samo je uzeo kovertu ...

Ćutali su obojica na trenutak ... a onda je Italijan zapitao:

- Kako ste znali da poznajem Dejva?

- Slučajno sam došao do potvrde na kojoj je stajalo da ste priložili izvesnu sumu novca u dobrotvorne svrhe.

- Moja supruga Marija i ja nemamo dece. Zahvalan sam joj što je ostala kraj mene i pristala na brak bez poroda. Došli smo kao veoma mladi u Ameriku. Radili smo i sticali uz puno odricanja, kao i svi doseljenici. Godinama smo se nadali deci, a onda je i nada prošla. Bog nas nije blagoslovio. Prihvatili smo to oboje, nije svima podjednako suđeno. Ranije smo stanovali u još siromašnijem kvartu. Pored nas je bila neka zadužbina... - zaćutao je. - Dali smo im prilog za Božić. Bilo je užasno gledati svu tu bolesnu i nemoćnu decu, ali Dejv je bio drugačiji ... mislim, bio je normalan dečak... Iskrao bi im se i dolazio kod nas... Doveo je jednom, na naše zaprepašćenje, i devojčicu... sećam se, imala je lice malog anđela, bila je uplašena, stiskala se pored dečaka i plakala. Te suze su mojoj Mariji slomile srce ... Doneli smo odluku da podnesemo zahtev za usvajanje. Sutradan ih više nije bilo; jednostavno su preko noći nestali.

Nekoliko godina kasnije, kada smo se i mi preselili i započeli ovaj posao, pojavio se Dejv ... ne znam kako nas je našao ... nisam ga prepoznao ali Marija jeste - nasmejao se. - Njih dvoje i danas imaju tajni savez.

- A devojčica? - zapitao je dr Hekman.

Osmeh mu je prešao preko ostarelog lica.

- Još je uvek lepa kao anđeo! I nju viđamo povremeno. - Više nije ništa rekao.

- Oduzeo sam vam puno vremena. - Dr Hekman je ustao da pođe. - Pismo je od velike važnosti i niko ne srne da dođe do njega osim Dejva Rimera. Prešao sam dugačak put da ga pronađem.

- Dobiće ga ...

Doktor Hekman nije sumnjao. Osetio je u tom glasu sicilijansko poštovanje date reči. Pružio mu je ruku. Njegov stisak bio je čvrst i zavetan.

- Niste mi rekli od koga je pismo.

- Recite mu samo, od advokata. Više se neću vraćati. Večeras mi poleće avion za Vašington. U pismu mu stoji sve. Ako bude želeo, stupice u kontakt sa advokatskom kancelarijom. Uputstva su mu jasno naznačena.

25.

Moris je bio u svojoj radnoj sobi. Konačno je imao sve što mu je trebalo da provali u Centar. Skenirao je bar-kod i ubacio ga. Kompjuter je tražio dodatne podatke ... Moris je grozničavo radio, razmišljajući naglas: tri grupe od po šest tankih i debelih linija, tri grupe, ponavljao je sa po šest linija ... Gledao je u ekran ... Tri grupe sa tri šestice ... ukucao je 666 ... i sačekao da vidi da li je dobio pristup bazi podataka. Ponovio je kompletnu radnju i ukucao ***Orchis Korkyra Negro ...*** čuo se samo šum diska kako traži podatke. Moris je imao osećaj da će mu srce iskočiti iz grudi... Prošao je! Otvorila su mu se nova polja. Trebalo je još podataka ... Naći ću te, govorio je sam sa sobom. Šta ti još treba? Da vidimo: imamo ime ***Orchis Korkyra Negro ...*** imamo bar-kod sa po tri grupe od šest mešovitih linija to su tri 666 ... šta ti dodavola još treba!? Stornirao je kompletan zahtev. Ako zloupotrebljavaju Bibliju onda je odgovor u njoj... Tog prepodneva uzeo je izdanje Biblije koje su besplatno delili gedoniti, dobrotvorno društvo uspešnih biznismena. Počeo je listati...

Znam dela tvoja, i gde obitavaš
onde gde je presto Satanin.

Gde je ... gde je presto Satanin!? - Biblijo, otvori se! - bio je besan. - Znam da je odgovor tu ... - Čitao je dalje ...

Nego u dane glasa sedmoga anđela
kada bude zatrubio, onda će se svršiti tajna Božija ...

Koji je to dan? ...

Moris je odložio Bibliju, protrljao umorne oči, prošao rukom kroz kosu i ponovo uzeo knjigu. Ne mogu da odustanem!

„Sveto jevanđelje po Mateju 24. glava ... Svršetak veka i potrebe budnosti", čitao je napreskok...

6.
Cućete ratove i glasove o ratovima,
Gledajte da se ne uplašite jer treba sve to da se zbude
1.
Jer će ustati narod na narod
i carstvo na carstvo i biće gladi i pomora
i zemljotresa po svetu
18.
/ koji bude na krovu
da ne silazi da uzme što mu je u kući
19.
/ koji bude u polju da se
ne vraća natrag da uzme haljine svoje
20.
A teško trudnicama i dojiljama
u te dane

21.
Nego se molite Bogu
da ne bude bežanje vaše u zimu ni u subotu
22.
Jer će tada biti nevolja velika
kakva nije bila od postanka sveta do sada
niti će biti

Moris je zastao ponavljajući još jednom polako: „Nego se molite Bogu da ne bude bežanje vaše u zimu ni u subotu".

Ponovo se okrenuo prema kompjuteru ... „Hoću da mi izbaciš sve buduće subote koje će biti u zimu" ... pritisnuo je taster za pretraživanje ... i čekao ...

Svršetak milenijuma i veka pada u zimu u subotu 2000. godine.

Dohvatio je olovku i papir. Ruka mu je nekontrolisano drhtala. Pokušao je da zapiše redosled kojim treba da ukucava podatke: bar-kod ... 666 ... ***Orchis Korkyra Negro ...*** Zatražio je da mu izbaci redosled svih mogućih kombinacija i da pokuša da ostvari prolaz. Seo je u fotelju, prebacio kompletnu operaciju na ekran i čekao...

Video je kako kompjuter pretražuje, a onda se ekran osvetlio ... Gledao je u brojke, slova i šifrovane skraćenice; slagale su se jedna ispod druge munjevitom brzinom, otvarale su se pred njegovim očima kao karte a onda su stale ...

„Ne verujem! Ne mogu da verujem!", piljio je u ekran ... Pentagon je uhvatio virus ... i to ne kompjuterski ... Pratio je pogledom izbačene podatke ... Sasvim jasno, pomisli... finansiraju se iz Tedonisove baze. Šire se neverovatnom brzinom. Doktor Leo Hekman je sve vreme znao! Izgradili su neku vrstu piramide ... obuhvaćeni su svi sektori... Upravo su svog čoveka naimenovali za generala ... sve pozicije zaposeli su svojim ljudima! Pritisnuo je taster za listanje dokumentacije ... ličilo mu je na presek pčelinjeg saća ... Mora da imaju i maticu ... ili će je tek dobiti... A gde je matici mesto? ... Naravno, na samom vrhu! Na samom vrhu čega? Gospode! Da li je moguće!?

Ovo se ne događa! Ostala su im još dva prosta poteza: da imenuju svoga poglavara i svoju maticu. A gde bi ona trebalo da bude? Ćutao je, zatečen ... da bi zatim progovorio užasnut svojim otkrićem. ,,U Beloj kući! Neka sam proklet!"

Podaci su se izgubili. Očigledno da je kompjuter čekao dalju komandu. Razmišljao je ... ostalo mu je samo 5 sekundi...

Njegovi prsti su sami pošli ka tastaturi. Sad ili nikad! Ko zna da li će taj fajl kada sledeći put uđe biti na istom mestu. Radoznalost je bila jača od njega i kao u transu ukucao je četiri cifre: dva ... tačka ... nula ... nula ... nula ... gledao je u ekran, činilo mu se, večnost...

Bio je opčinjen. Mrak na ekranu kao da je postao di.blji, lelujao je i kretao se u blagim talasima, uvlačeći ga kao živi pesak ... A onda je začuo glas Gospodara tame ...

„Konačno smo se sreli..."

Slabašan glas otpora govorio mu je da ne srne da ga sluša. Pokušao je da se odupre, ali nije mogao. Nešto ga je sprečavalo. Više ga je privlačilo to što se događalo na ekranu nego što ga je odbijalo ... Želeo je da ustane, da mu priđe ... To je samo kompjuter, nije živo ... ne može me kontrolisati... Njegove misli je zaustavio glas:

„Tražili smo te, Moris ... Zašto si se krio?"

Zašto sam se krio ... nije znao da li te reči izgovara u sebi ili ih govori naglas. Nisam se krio ... i ja sam tražio vas ... Nesigurno je ponavljao, ne znajući da li stvarno tako misli. „Ne želim da te povredim, Moris" ... to su bile reči njegovog oca, reči u pismu koje mu je ostavio. Ali to pismo je spaljeno! Oblizao je suve usne. „Kako ste znali?"

„Moris!", pozivao ga je glas iz mračne dubine. Odazvao se, a znao je da ne treba ... Zašto je radio protiv svoje volje ...?

„Da li si ikada čuo za paralelni svet? Mi smo ga stvorili. Mi ga kontrolišemo ... Svet, Morise ... ceo svet je naš ... Tvoj ako hoćeš ... ako smeš ... Ti znaš šta treba da uradiš ... Pridruži nam se, oslobodi se svega. Budi jedno sa nama. Samo odabrani kao ti mogli su stići do nas ... Ne odbacuj trud ..."

Telefon je uporno zvonio, ali nije dizao slušalicu; nije mogao da pruži ruku, nije mogao da naredi svom telu da ustane ....

„Imaš ključeve od našeg sveta", obraćao mu se glas bez lika, lelujajući u koncentričnim krugovima. Imaš ... li ga?

„Da, imam bar-kod", ponavljao je.

„Baci ga, Moris, da ne uđe neko iza tebe ..."

Bar-kod i tri šestice ... Ti nisi dobar medij, govorio je glas dr Hekmana ... sugestija ubija, upamti to! ... Želeo je tako da misli, ali glas mu je govorio drugo!

„Ti si deo nas ..." Kao da je nestajao u tom mračnom programskom viru koji ga je usisavao u sebe, pretvarao ga u bestelesno biće ...

Telefon je ponovo zazvonio. Pogled mu je nemoćno pao na člansku kartu Tedonisovog multi levela ... Imaju moju adresu, moj otisak prsta, moje ime i prezime ... Moram ih zaustaviti! ... Moram sve uništiti! ... Glas je nestajao u dubinu, sve dalje i dalje od njega, ponavljajući: „Učini to ... učini to ..."

Hoću ... spaliću sve ... da me ne nađu ... Ali ko!? Od koga bežim? Njegove misli su se suprotstavljale jedna drugoj ... zbunjivale ga ...

* * *

Dr Hekman je okretao Morisov broj, pokušavajući bezuspešno da ga dobije. Niko nije dizao slušalicu ... Šta se događa? Probao je ponovo. Nalazio se u restoranu u centru grada, gde je ručao spremajući se za let... Vreme je odmicalo ...

Pokušao je još jednom sa ulične telefonske govornice. Telefon je zvonio više puta ... Podigni slušalicu Moris ... samo je podigni! Instinkt mu je govorio da nešto nije u redu ...

Moris se najzad javio. Glas mu je bio izmenjen.

- Moris, ja sam. Leo na telefonu ...

- Lagali ste me ...! Sve vreme ste me lagali! - plakao je, potiskujući suznu knedlu niz stegnuto grlo.

- Moris! - pozvao ga je oštro, pokušavajući da ga otrezni. Nije smeo izgubiti kontrolu nad njim. - Moris! Šta god da radiš prekidaj,... odmah ... isključi kompjuter ... Drži se, Moris, dolazim! - Bila je to naredba a ne molba.

- Ne mogu - jecao je. - Imaju me ... ne mogu ... - Spustio je slušalicu ...

Dr Hekman je tražio pogledom taksi ali, kao za inat, nigde ga nije bilo na vidiku. Video je čoveka kako seda u kola i odlučno prišao.

- Zovem se dr Leo Hekman. Mom pacijentu je pozlilo, moram hitno da se prebacim na njegovu adresu. Možete li me prevesti? Platiću vam - rekavši to izvadio je novčanicu od sto dolara

- Sedite i recite mi gde da vozim.

Preteći oblaci su se navlačili nad gradsko jezgro, od njih se iznenada smračilo ... Vožnja se otegla ... zaustavljao ih je beskonačno veliki broj semafora. Gužva na ulicama, ljudi su se vraćali sa posla ... Molio se samo da dođu na vreme ...

- Čini mi se da su stigli pre vas - rekao mu je čovek koji je pristao da ga poveze. Dr Hekman mu je dao novčanicu, sve vreme gledajući na ono što se dešava ispred zgrade ... Ambulantna kola su stajala na samom ulazu. Njihovo plavo rotaciono svetio naizmenično je obasjavalo lica prolaznika koji su se tu skupili... običan znatiželjan svet... Dr Hekman je prišao gomili. Bolničari su se borili sa čovekom. Pogledao ga je ... bio je to Moris, ostario za jedan dan, potpuno sede kose ... Okretao je glavu na sve strane, bacao se nogama dok su mu ruke bile vezane na leđima. „Siroti momak", rekla je neka žena. „Poludeo je na vreme," dodao je drugi. „Kako možete reći tako nešto!", odbrusila mu je ... Dr Hekman je stajao iza njih. Učinilo mu se da ga je Moris prepoznao ... počeo se još jače otimati i vikati - „Opet su izdali Hrista! ... Džimi zna......Morate ih zaustaviti!" Jecao je. „Pitajte Džimija, on ..." Nije dovršio rečenicu, telo mu je klonulo. Dr Hekman je znao da je sedativ počeo da deluje. Bolničari su ga sa mukom strpali u kombi i s freskom zatvorili vrata za njim.

- Gospodo, predstava je završena - dobacili su ironično okupljenim ljudima.

Dr Hekman je prišao bolničaru. - Šta mu se dogodilo?

- Ništa strašno, samo je odlepio ... i spalio apartman. Domar je ugasio požar. Da li ga poznajete?

- Živimo u istoj zgradi - slagao je ne trepnuvši.

- Ako neko od njegovih rođaka navrati, budite ljubazni i recite da je kod nas ... Neka se obrate na prijemnom šalteru gradske bolnice. Trebalo je da vidite njegov apartman. Kao prodavnica svemirske opreme. Od sada ja kompjuteru ne prilazim ni na pet metara.

- Hoće li mu biti bolje? - upitao je, mada je i sam znao odgovor.

- Ovome!? - nasmejao se bolničar i pokazao palcem na bolnička kola. - Nikad više. Umislio je da je našao u kompjuteru đavolje leglo. Misli da je kraj sveta ... Sranje, čoveče! Ovaj ludak je gotovo i mene ubedio ...

Ambulantna kola su nestala niz ulicu, zavijajući ...

Dr Hekman je ostao sam ... Digao se vetar i krupne kapi kiše počele su šarati po suvom asfaltu. Možda je Moris u pravu, možda i jeste kraj sveta ...

26.

Kada se avion probio kroz kišne oblake let se stabilizovao i na sedištu ispred njega upalila se lampica koja ga je obaveštavala da može da otkopča pojas. Uradio je to automatski, u mislima je bio sa Morisom ... Pročistio je grlo. Imao je osećaj da mu se zarila riblja kost i uzaludno je pokušavao da je upornim gutanjem potisne nadole. Morisove reči su kružile kroz njegovu glavu kao dva satelita: ... Opet su izdali Hrista ... Džimi zna ...

Dr Hekman je skinuo svoje teške naočare jake dioptrije i umornim pokretom protrljao mesto na nosu na kome su ostali crveni useci od rama. Vratio ih je u futrolu i sklopio oči...

Dik Redmond je sigurno do sada primio poštu ... Kakva će biti njegova reakcija? Da li će napraviti glupost i odmah otići kod pretpostavljenih ili će sačekati da mu se javi? A Dejv Rimer? U pismu mu je naznačio da može da se obrati generalu Redmondu. Hoće li to uraditi? Mogao je uticati na njih, ali konačnu odluku doneće oni sami. Sve što je od dokumenata i dokaza mogao da pribavi, on im je dostavio obojici. Sve što je našao i sve što je saznao. Radnoj operaciji dao je naziv ***The Moth, Moljac ...*** to će biti jedina šifra po kojoj bi njih dvojica trebalo da se sporazumevaju. Više nije bila pretpostavka da postoji tajno društvo ***Orchis Korkyra Negro,*** mračna dobro organizovana alijansa. Jasan je i krajnji cilj njihovih delovanja: infiltriranje u sve sfere političkog, vojnog i poslovnog sveta. Izazvaće potpunu blokadu, a radiće suprotno od onoga što govore. Kada kažu mir - vodice rat, kada budu govorili prosperitet - misliće na porobljavanje. Njihovi vojni i politički predstavnici zalagaće se za rešavanje mnogih problema samo na nivou svetske federacije: od nuklearnog naoružanja, nedostatka prirodnih sirovina, ekoloških kriza, gladi, jalovosti zemljišta, prenaseljenosti, međunacionalne netrpeljivosti, nedostatka vode za piće, širenja pustinja, do zaštite ljudskih prava; ubijaće u to ime, govoreće da su to zajedničke brige svih stanovnika planete koje će biti prebrinute čim se svet ujedini. Njihovo jedinstvo značiće samo tiho porobljavanje svih zemalja sveta, i bogatih i siromašnih ... Na čitavo čovečanstvo staviće svoju demonsku šapu i svoj žig ... Jer iza svega stoje sile koje žele da svet potčine lažnom Mesiji... ***Orchis Korkyra Negrol***

Po sletanju na vašingtonski aerodrom izašao je među prvima i odmah potražio desk na kome bi mogao izvršiti rezervaciju u nekom od boljih gradskih hotela.

Takvi vašingtonski hoteli imali su i vlastiti prevoz za svoje goste. Ušao je u udoban mini-bus sa još dva putnika ... Izuzev akt tašne nije imao nikakav drugi prtljag. Sa zvučnika ugrađenog u sedište čule su se dnevne vesti ...

***Irak je ponovo odbio da primi specijalnu verifikacionu komisiju za ispitivanje njihovih vojnih i hemijskih postrojenja ...

***Sud u Hagu je izdao nalog za hapšenje Srba koji su učestvovali u etničkom čišćenju na prostorima bivše Jugoslavije ...

***Sporazum „Partnerstvo za mir" između NATO alijanse i Rusije predviđa uklanjanje taktičkog nuklearnog naoružanja ...

***Dvanaestorica iz Evropske ekonomske zajednice uvode strože mere po pitanju standardizacije proizvoda. Svi proizvodi koji nemaju oznako ISO 9000 neće se nalaziti na njihovom tržištu ...

*** 10 zemalja istočne Evrope čeka na prijem u NATO savez ...

*** Evropa se sve češće poziva na Maršalov plan ...

To bi bile najvažnije vesti za danas ...

„A za sutra?", upitao se dr Hekman. Na talasima radio-stanice čuo se melodičan ženski glas. *DJ* je prekidao pesmu svojim upadima: „Velika turneja pod nazivom ***Union with Devil je*** u toku! Uskoro i u našem gradu! ... Slušate najnoviji hit Glen Glori na talasima WDC, vaše omiljene i najslušanije radio-stanice ..."

Vozač je isključio radio ... stigli su pred hotel ... Dobio je apartman na sedmom spratu. Usput se raspitao za hotelski butik i naručio katalog sa odelima. Iz apartmana su ga spojili direktno sa butikom. Poručio je dva modela, odgovarajuću kravatu, košulje, veš, čarape i cipele ... Kada je porudžbina stigla platio je karticom i odelo stavio preko stolice. Okupao se, obrijao i navukao debele zastore preko prozora. Legao je u krevet i isključio noćnu lampu. Predmeti u sobi nestali su u potpunom mraku. Gledao je u taj mrak sećajući se svih proteklih godina. Sve što je potresalo svet bilo je i deo njega, u svemu je podjednako učestvovao ... Samo što njegov svet, pomisli ravnodušno, više nije postojao. Kao kratki filmski kadrovi kroz svest su mu promicali događaji... smenjivala su se lica i njihovi glasovi...

* * *

Bio je dete ... iz sećanja je izronio topli glas majke: „Leo, moram nešto da ti kažem, ti si sada veliki dečak, imaš pune četiri godine ... papa više neće doći kući". Nije razumeo ... Razumeo je samo da su živeli oskudno, da im je život bio pun trpnje, da su možda zbog toga i očvrsnuli...

Setio se tajnog bratstva u koje je ušao i reči učitelja čiji je lik zaboravio: „Ti to možeš! Kada ispred sebe imaš objekat, koncentriši se; ne smeš da mu ulaziš u dušu, treba da uđeš recima u njegovu glavu i tu da ostaneš ... da ga uvek možeš pozvati, da ti upamti glas a ne lik ..."

Zatim je video Erika, vedrog, nasmejanog, samouverenog ... i začuo svoj sopstveni glas kako mu naređuje: „Skoči! Skoči Erik!" Njegov glas se mešao sa dekanovim rečima: „Idi i promeni svet psihijatrije!" Iz mraka je izronio lik predsedavajućeg. Švedskog kraljevskog komiteta: dame i gospodo, čast mi je da vam predstavim dobitnika Nobelove nagrade za 1957. godinu ... Pozivam doktora Lea Hekmana, psihijatra iz Sjedinjenih Američkih Država ...

Čuo je aplauz i jeku sopstvenih reči - *„Parametri kojima merimo dobro i zlo samo su krivo ogledalo neke stvarnosti čija je svetlost davno preusmerena ... paradoks ljudskog razuma je da veruje samo u ono što vidi.*

Istina je da ono što vidimo nije uvek istina, gde počinje sumnja u sopstveni vid tu se otvaraju vrata iracionalnog ... Unutrašnji svemir psihe podjednako je velik kao i sam svemir, ono što se dešava iznutra dešava se i spolja, opasno bi bilo ignorisati njeno postojanje ... jedini instrumenti kojima se ona leci su i instrumenti kojima se ona razboljeva.

Njen iscelitelj i njen ubica, gospodo, su reči..."

Sećanja su navirala: Kubanska kriza, Vijetnamski rat, ubistvo Kenedija, građanski nemiri, američke vojne invazije koje su američke marince odnosile u nepotrebne bitke vraćajući ih u limenim sanducima. Sećao se suza majki, ratnih invalida, tuge i beznađa ratnih heroja koji su se borili ne znajući za šta ... Iznenadno bombardovanje rezidencije libijskog predsednika Gadafija u kome je stradalo samo nedužno dete, pa okupacija Paname i Zalivski rat zbog koga su opet najviše stradala iračka deca. Američke bombe padale po Srbima u Bosni, dok su Ujedinjene nacije urlale: sankcije, sankcije, sankcije! Protiv Gadafija, protiv Sadama Huseina, protiv Slobodana Miloševića, protiv njihovog naroda i svih onih koji ne vole Ameriku ... jer ih Amerika ubija za njihovo dobro ... Licemeri! Stvorili su sud u Hagu, da njima ne bi bilo suđeno za sve ratne zločine koje su počinili ... Masakre nedužnih civila nazivali su kolateralna šteta, a odbranu napadnutih proglasili za zločin.

Setio se Apokalipse: *Ko je kao zver ko ima još takvu moć ...* Ko su tvorci ***Orchis Korkvra Negro*** koji uspostavljaju novi svetski poredak? U mislima se vratio na ruski prodor u kosmos, Nila Armstronga na Mesecu, pesmu onog drugog Armstronga - Sačma „Kakav predivan svet!" i govore M.L. Kinga. Zar je moguće da je sve to sada gotovo, da se završava i ovaj vek ...? Udahnuo je duboko, ali osećaj do sada nepoznatog trajnog gubitka nije nestao. Ostala je samo gorka i stravična spoznaja ... Ko to vlada Amerikom? Vreme je da ga upoznam ...

* * *

Ustao je nimalo odmoran, razvukao zastore i pustio blago predvečernje svetio da razbije mučan mrak u njegovom apartmanu ... Oblačio se polagano sa najvećom pažnjom, a onda je podigao slušalicu i dao recepciji broj Dika Redmonda ... Dovoljno će biti da ga čuje i znaće na čijoj je strani...

„Halo Dik."

„Baš si me obradovao! Znaš li da me je žena napustila?"

Dik Redmond je čuo da se dr Hekman nasmejao, ali nije video njegovu staračku ruku kako zaklanja lice gestom umornog čoveka, niti odsjaj tuge u njegovom oku, jer tada bi znao da je ovaj div psihijatrije, naučnik i nobelovac, odjednom postao ljudski ranjiv...

„Leo, jesi li tamo?"

„Jesam, prijatelju" - bile su to reči zahvalnosti...

„Primio sam tvoje pismo ..."

„Još uvek mi ne veruješ?"

„Moram se uveriti sam."

„Dik!"

„Kaži..."

„Dođi večeras u moju kancelariju na Arlingtonu. Budi tamo tačno u 10 i 30."

„Videćemo se onda" - odgovorio je.

Dr Hekman je lagano spustio slušalicu ...

Jedina šansa da se sretne sa pravim Timom Spenserom bila je da ode tamo gde će ga Gospodar igre sam pronaći...

Pozvao je recepciju ...

„Molim vas, pozovite mi ovaj broj u Njujorku ... Imao bih još dve molbe: spremite mi račun, napuštam hotel, i pozovite taksi. Biću spreman za deset minuta." - Ostao je na vezi čekajući...

„Halo! Gospodine Frenk, vi ste? Molim vas, kada stupite u kontakt sa Dejvom Rimerom recite mu da ima nešto da pokupi na ovoj adresi. Zapišite ... Dženi Tompson ... Tompson" - izdiktirao mu je ulicu i broj telefona.

,,Mr. Hekman, Dejv se javio. Uskoro ćemo ga videti... Imate li još neku poruku za njega?"

Dr Hekman se kolebao.

,,Mr. Hekman, da li me čujete?" - ponavljao je Italijan.

Čuo gaje, ali su mu reči nedostajale ... Tako ih je premalo, pomisli, kad su nam najviše potrebne ... Spustio je slušalicu i podigao akt tašnu. Nije se okretao oko sebe jer nije imao šta da zaboravi. Pogledao je na svoje staro odelo ... više mu neće trebati... Zatvorio je lagano vrata iza sebe i spustio se liftom do recepcije.

27.

Portir oblakodera na Arlingtonskoj aveniji se trgnuo na šum. Nije očekivao nikog; svi zaposleni, od uprave do obezbeđenja, izašli su pre sat vremena. Pogledao je kroz debelo staklo? Ispred samih ulaznih vrata parkirala se crna limuzina. „Sranje!" Iz nje je izašao lično predsednik kompanije. Video ga je prvi put na otvaranju zgrade pre šest godina i sad.

- Oprostite - ustao je gledajući u šiljato bledo lice. Zbunio se, nije znao šta da kaže ... - Niko mi nije rekao da ćete doći.

Čovek u savršeno skrojenom odelu, sa snežno belim manžetnama i skupocenim kopčama od zlata i oniksa prošao je pored njega bez ijedne reči. Vrata lifta su počela da se zatvaraju za njim.

Kopile, pomisli Čarli. Tretira me kao niže biće. Vrata su počela ponovo da se otvaraju klizeći nečujno u stranu. Čovek koji je bio u liftu zaustavio ih je crnim štapom od oniksa sa stopom od platine. - Da li ste nešto rekli?

- Ne ser, nisam - odgovorio je Čarli. Lice mu je bilo kao u dečaka uhvaćenog u laži.

- Onda mi se učinilo - vrata su se sklopila i on je nestao u utrobi jedne od najvećih vašingtonskih konstrukcija od čelika, stakla i granita ...

Ponovo su se začula kola i portir je ugledao taksi. Ovde je večeras prava gužva, zašto uvek dolaze u mojoj smeni... Želeo je da gleda NBA utakmicu.

Na vratima palate na Arlingtonu pojavio se dr Hekman. Gledao je u njega kao da je video duha.

- Šta nije u redu, Čarli?

- Dr Hekman ... vi ste! Gde ste bili sve ovo vreme?

- Ne bi mi verovao kad bih ti pričao ...

Čarli je zurio u njega. - Tražili su vas... neko vam je upao i u kancelariju ... napravili smo zapisnik ... Ovi iz uprave - pokazao je olovkom na visoki plafon iznad njega - zamolili su kad se pojavite da se javite. - Žele da znaju da li ćete produžavati zakup - pogledao je u knjige - mislim da vam baš večeras ističe.

- Čarli, dao sam svojoj banci nalog da isplati sve moje račune.

- Znači, selite se? Znate, nedostajaćete mi. Malo je takvih kao vi...

- Svet ostaje na mlađima, Čarli.

- Čini se da su oni pre mene čuli za vaš odlazak.

- Kako to misliš?

- Došao je neki tip - razmišljao je načas, ne baš siguran kako da ga opiše. - Ma, znate one nove preplanule, u patikama i polo majicama... što vode grupne psihijatrijske seanse ... i voze besna kola ...

- I šta sa njim?

- Želi da leci životinje i njihove vlasnike koji su zajedno pretrpeli stres ... Kaže, to je nov metod pristupa savremenoj psihijatriji frustriranih kućnih ljubimaca i njihovih fobičnih vlasnika ... Širi mu se posao. Sa mnom je razgovarao o tome kao sa svojim kolegom.

Dr Hekman se nasmejao.

- Stvarno, nije smešno, doktore Hekman! Ti psi i mačke imaju skuplju ogrlicu od moje godišnje plate.

Dr Hekman je stao pored vrata od lifta ... - Očekujem večeras poseru ...

- U redu, propustiću ih, Dr Hekman! - pozvao ga je. - Stvarno sam mislio ono što sam rekao ... Nedostajaćete mi...

- Hvala, Čarli ...

Lift je stao na spratu na kome je bila njegova ordinacija. Stavio je karticu da otvori vrata, ali ona su bila već otvorena. Gurnuo ih je lagano i pošao rukom da upali svetio.

- Nema potrebe - rekao je neko iz mraka, zavaljen u njegovu fotelju. - Mrak nam ponekad prija; u njemu saznamo štošta o sebi... Zar ne, dr Hekman?

- Kako ko ... - odgovorio je mirno. Malo svetio na njegovom radnom stolu se upalilo, ali njegova svetlost nije bila dovoljno jaka i bacala je senku na lice iz mraka.

- Tražili ste me ... i ja sam tu.

Dr Hekman je zažmurio ... škrta svetlost mu je smetala.

- Ko ste vi, ako niste Tim Spenser?

- Znači, upoznali ste pravog Tima Spensera. Nije trebalo ... to bi vas spasilo mnogih neprilika...

Setio se Erika, Džonija, Lize, Morisa ...

- Vi ste neprilika.

- Doktore Hekman, čini mi se da nema potrebe da tako razgovaramo. Mi smo se već sreli...

- Sreli se jesmo, ali se ne poznajemo.

- Niste zahvalni... a to se kažnjava ...

- Za šta bi trebalo da budem zahvalan? Izgubio sam prijatelja ... - Pokušavao je da dobije na vremenu. Što je vreme više odmicalo imao je veće šanse ...

- Ko je platio vaše školovanje? Harvard, Beč, Pariz?

- Bio sam stipendista ... Štajnerove fondacije ...

- Štajner! - nasmejao se čovek iz senke. - Vidite kako malo znate. Ko je bio taj Štajner, dr Hekman?

- Zar je to danas važno? - uzvratio je pitanjem.

- Sve je danas važno.

- Znači, to ste bili vi?

- Zašto ste se okrenuli protiv nas? Zar ste zaista mislili da nas možete sprečiti... da možete ugroziti *Aronov plan?*

Dr Hekman je gledao u njegovom pravcu.

- Zar vi zaista mislite da nećete biti zaustavljeni?

- Nema ko da nas zaustavi. Mi smo stvorili svet, mi ćemo njime i da vladamo. Vi ste samo mala prepreka na tom putu.

- Ako sam mala prepreka, zašto ste onda ovde?

- Zato što znate nešto što je nama potrebno.

- Šta bi to moglo biti? - upitao je dr Hekman.

- Nešto između oca i sina - odgovorio je glas.

-I svetoga duha - dodao je dr Hekman.

Prilika je poćutala ... - Vi očigledno znate mnogo više ...

- Znam gotovo sve ...

- Onda nam recite gde je.

Dr Hekman je konačno saznao ono u šta nije smeo da poveruje: izgubili su kontakt sa svojim štićenikom Dejvom Rimerom ... sa mojim sinom. Hvala nebesima, pomisli, sad je na sigurnom.

- Zar mu niste ugradili bio-kliper čip? - upitao je podrugljivo, prikrivajući zebnju u sopstvenom glasu jer nije bio sasvim siguran u odgovor.

- Imali smo nameru, a onda ste se pojavili vi.

Sad mu je bilo lakše. Sad kad je znao da Dejv više nije u njihovom ropstvu nije imao šta da izgubi, jer ono što je već davno izgubio sada je povratio ...

- Recite mi, koliko ste dece stvorili i rasuli po svetu?

- Zašto vas sad to brine? - upitao ga je lik.

- Želim da znam - uzvratio je - imam pravo da znam.

- U redu, odgovoriću vam, zašto da ne - složio se. - Bilo ih je troje ... Jedno smo izgubili, ostalo ih je samo dvoje ...

- Znači, treće je nestalo - provocirao ga je.

- Rekao sam, izgubili smo je.

- Da li su sve troje ...? - zastao je.

- Mislite, vaša deca. Vi sebi laskate, dr Hekman. Deca su dobijena od dva različita pažljivo selektovana uzorka. Od svih donatora sa spiska, samo vaš gen i gen dr Jana Eriksona pokazali su se kao ispravni, medicinski rečeno - čisti... bez naslednih bolesti i drugih anomalija. Devojčica je dobijena od materijala koji je priložio dr Jan Erikson, a Dejv je vaš.

Dr Hekman je stegnuo vilice. - Hriste! - otelo mu se sa suvih usana. Seo je na stolicu, naslanjajući laktove na kolena i zario prste u svoju sedu kosu.

- Znači, ipak klonovi?

Smeh koji je dopirao iz polumraka zvučao je kao hijenin lavež.

- Bojim se da smo precenili vaše znanje, doktore Hekman.

- Uspešno je klonirana ovca, šta vas sprečava da ne učinite isto i sa čovekom ...

- Klon je neplodan, a ta deca su namenjena za više ciljeve.

- Za vaše ciljeve - ispravio ga je Leo Hekman.

- Da, naravno - složio se lik. - Ali prvo ćemo im omogućiti da ostvare svoje velike snove. Baš kao i vama nekada ... Ili ste zaboravili?

- Zar sam mogao, zar ste mi dali priliku?

- Želeli ste da budete gospodar podsvesti, vi ste došli nama ... Mi smo vas stvorili...

Osećao je kako lagano gubi kontrolu, da sve teže povezuje misli ... Glas iz paučinaste senke je dolazio u talasima ... prvo ga je čuo jasno a onda nerazgovetno, čas daleko pa onda sasvim blizu.

- Ne govorite više, ne mogu da slušam!

- Ja vam govorim samo ono što ste želeli da znate. Dejva ste upoznali... Vama smo ga poverili. Sećate li se doline Springfild? Uradili ste dobar posao.

- A devojka? - upitao je, ne dižući glavu sa dlanova. Imao je osećaj da će mu glava od bola eksplodirati.

- Lepa je... Postala je velika zvezda, ostvaruje joj se san. Mi smo joj to omogućili ... Odabrana je ... ona je ta koja će našoj imperiji...

Doktor Hekman je umesto njega dovršio:

- Podariti vladara.

- Još uvek smo jedan um u dva tela, doktore Hekman ... Zašto ste se okrenuli protiv nas?

- Zašto!? Zašto? - reči su odzvanjale u praznoj prostoriji. - Zato što ne želim da čovek izgubi slobodu ... - Pogledao ga je u oči. Mutni obris čoveka koji je sedeo preko puta njega postajao je jasniji... Nešto mu je govorilo da to ne čini... Njegov otpor pred tim pogledom je slabio ...

- Gde je, doktore Hekman? Gde je Dejv Rimer?

- Ko ste vi? - upitao je. - Ko ste to vi? - ponovio je pitanje nedovoljno jasno, nedovoljno glasno ...

- Ja sam Mesija - odgovarao mu je mrak ispred njega. Osetio je slabost. Reci su pretile da poteku sa njegovih usana. Znao je da mora da se bori, ali je gubio kontrolu nad svojom mentalnom snagom ... Glas mu je naređivao, nešto je od njega tražio ... Setio se tog glasa koji je govorio Eriku da skoči u hladnu jezersku vodu, ali to nije bio njegov glas. Ispred sebe je video čoveka kome je glas pripadao, a sad je opet nešto zahtevao od njega. Da mu kaže ... da mu kaže gde je Dejv ... To što mu se dešavalo nije ga plašilo. Bojao se samo da ne učini nešto što je možda već pre učinio. Osetio je slabost, znao je odakle potiču ti znaci ... bio je isuviše nemoćan da bi se odupro toj nepoznatoj sili. Gubio je kontrolu nad svojim umom, ali ne i nad telom ... Ustao je, pokreti su mu bili starački slabi i tromi, gubio je osećaj za sopstvenu težinu ... Imam samo jednu šansu, ponavljao je sebi, samo jednu šansu ... moram je iskoristiti...

28.

General Dik Redmond je pogledao na veliki sat na zgradi u Arlingtonskoj aveniji... Sat se video izdaleka ... Kasnio je. Nastojao je da uđe u traku koja će ga odvesti tačno pred ulaz. Sranje, kakva je ovo sad gužva? Mora da je neki udes ... Nije mogao da se prestroji. Odlučio je da napravi pun krug i dođe sa druge strane zgrade, gde se nalazio privatan parking za zaposlene. Njegov manevar je potrajao nekoliko minuta. Vojnička tačnost mu nije dozvoljavala da kasni, ali nešto mu je privuklo pažnju. Usporio je ... Nema sumnje, bio je to general Majers. Ulazio je u crnu „linkolnovu" limuzinu. Kola su pošla u njegovom pravcu. Stao je i sklonio se u stranu. Otkud on ovde, proletelo mu je kroz glavu. Limuzina je proklizila pored njega. Sagnuo se i pogledao u tablice, nisu pripadale vladi... Pritisnuo je papučicu za gas i stao na prvo upražnjeno mesto.

Pozvonio je na službeni ulaz. Umesto obezbeđenja, vratima je prišao policajac.

- Dobro veče, gospodine.

Pokazao je svoju legitimaciju ...

- Žao mi je, generale, ne mogu vas propustiti... Mesto je pod istragom.

- Šta se dogodilo?

-Jedna osoba je izvršila samoubistvo. Ispitujemo okolnosti...

- Da li znate ko je?

- Da. Doktor Leo Hekman. Imao je ordinaciju na 20. spratu.

Oh gospode! - pomisli. Trebalo mu je samo trenutak da se sabere.

- Kako se to dogodilo?

- Bacio se kroz prozor. Užasan prizor - dodao je policajac.

- Da li je istraga do sad nešto ustanovila?

- Ne mnogo. Znamo da je bio sam. Večeras mu je isticao zakup za ordinaciju. Portir kaže da je bio ljubazan i prijatan kao i obično, a!i da ga nije dugo pre toga video ...

- Siroti čovek! - dodao je policajac. - Nego, jeste li imali nekog važnog posla u zgradi?

- Ništa posebno što ne može da sačeka do sutra ...

- Prijamo veče - rekao je policajac uz pozdrav.

- I vama - uzvratio je Dik Redmond.

Došao je do svojih kola i stajao tako sekund razmišljajući. Dobro te poznajem, Leo. Ti nikada ne bi digao ruku na sebe ... Nešto se dogodilo ...

Misli su mu se vratile na reči iz pisma koje mu je donela *DHL-ova* služba ...

„Moraš stupiti u kontakt sa Dejvom Rimerom ... on je moj legitimni sin ... Možda će te iznenaditi ako ti kažem da njegovu majku nikada nisam upoznao", pisao je Leo.

Sranje! Sranje! Sranje! - lupao je rukom o volan. Ovo ti nikada neću oprostiti, Leo! Čuješ li me, nikada! Dodao je gas i kola su munjevito startovala. Jurio je velikom brzinom, ni sam nije znao zašto. Možda da bi pobegao od sopstvenih misli. Nije pomoglo ... Stigao je pred kuću i parkirao kola. Na svu sreću, njegovog psa čuvara Majlsa su povukli na drugi zadatak. Pokušao je da deblokira automatska garažna vrata ... Ni posle trećeg pokušaja nije mujjošlo za rukom. Bacio je daljinski besno na sedište pored sebe. Izašao je ... Čudno, vrata od kuće su bila otvorena ... Sendi, pomislio je. Sigurno se vratila. Ta ga pomisao nije nimalo obradovala. Ušao je i upalio svetio u hodniku. Prizor ga je iznenadio: sve je bilo isprevrtano; njegove stvari ležale su na sve strane. Pošao je u radnu sobu - ista slika ... Šta je ovo, dođavola? Pošao je do sefa: i on je bio razvaljen, ali ništa nije nedostajalo. Osim ... setio se ... Pismo Lea Hekmana! Vratio se do masivnog otirača ispred ulaznih vrata, oprezno pogledao oko sebe i podigao ga ... Dobro je, nisu ga našli...

Nije se više osećao sigurnim u kući. Vratio se do kola i seo u njih. Imao je potrebu da popije nešto žestoko i pićem potisne mučninu koju je osećao. Jedino mesto na koje je mogao pomisliti bio je njegov bivši dom ... Ono svetio u ulici brestova još je svetlelo ... Parkirao je kola na poznati pločnik.

- Zdravo Dik - na vratima ga je sačekalo lice žene sa kojom je proveo dvadest najboljih godina svoga života.

- Mojra!

- Ne govori ništa - rekla je i pomakla se u stranu, propuštajući ga da uđe.

Uvek je bila tako prokleto puna razumevanja i tako predvidljiva ... ali mu je nedostajala...

Prvo što je učinila kad je seo u udobnu fotelju ispred televizora bilo je da mu donese njegove stare papuče.

- Mislio sam da si ih bacila.

- Ja ništa ne odbacujem tako lako, Dik.

Hiljadu puta bi bilo bolje da se izvikala na njega, nego što je tako trpeljivo podnosila patnju i uvrede.

- Ostavila me je ...

- Dik! Ne govori o njoj ... nije važna ... Možda ti je to trebalo, možda nam je oboma trebalo ... Previše smo vremena proveli jedno sa drugim, ličili smo jedno na drugo kao brat i sestra. Skladan, miran i udoban život je upropastio naš brak. Da smo imali dece možda bi bilo drugačije ...

- Iskreno mi je žao, Mojra ...

- Ššš - utišavala ga je kao majka dete. - Ako želiš da pričaš, pričaćemo sutra.

Sa Mojrom je uvek bilo to „sutra", samo ne danas, samo ne sad ... To je pravi razlog zbog koga se on u svojim pedesetim godinama upustio u avanturu. Život je prolazio, mislio je da ga može početi iz početka. Gradio-je novu kuću a nije srušio staru ... gde ga je to dovelo? Pogledao je oko sebe: ništa se nije promenilo, kao da je tek jutros izašao, a ne pre godinu dana.

- U pravu si. Pričaćemo sutra. - Otišao je do bifea i nasuo pola čaše viskija.

- Led je u frižideru. Da ga donesem?

- Nemam vremena za led - sasuo je piće u grlo.

- Šta se dogodilo, Dik?

Dobra stara Mojra! Znala je kako diše ...

Uključio je televizor. Oboje su gledali u ekran ...

- Izgleda da se opet nešto desilo na Arlingtonu.

- Tamo se stalno nešto dešava. - Gledali su u reportažna kola i spikera koji je čekao da mu režija da signal da je uključen u direktan prenos.

„Večeras je usled nervne rastrojenosti poznati psihijatar dr Leo Hekman izvršio samoubistvo bacivši se sa dvadesetog sprata zgrade u Arlingtonu. Dobitnik je nagrade „Alfred Nobel" za dostignuća iz oblasti psihijatrije. Ovo priznanje mu je dodeljeno 1957. godine. Iz pouzdanih izvora saznajemo da je bio pod prismotrom zbog nerazjašnjenih okolnosti pod kojim je nastradao njegov prijatelj, izvesni Džoni Parker, bivši kontrolor leta... Takođe, iz istih izvora, saznajemo da je i mlada studentkinja nađena mrtva odmah nakon susreta sa dr Hekmanom u studentskom domu. Ima indicija daje dr Hekman umešan u nerazjašnjene okolnosti njihove smrti. Još se ništa pouzdano ne zna. Istraga je u toku ..."

- Ovo je užasno! - Na Mojrinom licu se ogledao šok. - Bio nam je drag prijatelj toliko dugo, a ispostavlja se da smo ga malo poznavali.

Nije se upuštao u polemiku sa Mojrom ... Njen problem je što veruje u sve što javlja američka TV mreža. Bila je pravi gledalac na pravom kanalu: ako oni kažu, onda je tako ... Nasuo je sebi još jednu čašu viskija. Otišla je po led.

- Ako nemaš ništa protiv, prespavao bih večeras ovde.

Prećutala je, to je značilo da može ... Bila je strpljiva, znala je i pre nego što je otišao da će se vratiti... Navike su lanci...

- Poći ću na spavanje, Dik. Ti možeš prespavati ovde na ležaju u dnevnoj sobi. Doneću ti posteljinu.

- Hvala ti.

- Nema na čemu - uzvratila je - ti si u svojoj kući.

Kada je ouišla izvadio je pismo iz gornjeg džepa uniforme, otvorio ga i počeo pažljivo čitati:

,, Orchis Korkyra Negro je ime pod kojim se krije neverovatno moćna organizacija. Interna komunikacija obavlja se preko bar-koda koji je utisnut na svim proizvodima njihovih kompanija; to je šifrovani kod koji se nalazi pod trećom grupom uspravnih linija...

Dobro su organizovani i izuzetno opasni. Njihova mreža je toliko razgranata da mogu blokirati sve od rada Ujedinjenih nacija do Pentagona i Severnoatlantske alijanse. Kontrolišu više od polovine svetskog kapitala. Njihov centar je sakriven u korporaciji Nikosa Tedonisa, ali još niko ne zna gde im je sedište... niti da uopšte postoje.

Njihovi ljudi su obeleženi. Jedini za sada tehnički primenjiv način je laserska ugradnja identifikacionog broja, tako da će samo njihovi ljudi imati pristup ...

Moraju biti zaustavljeni. Mislim da je vreme kada će preuzeti apsolutnu kontrolu nad Amerikom i Evropom blizu. Oni su nadnacionalno opredeljeni: jedini interes im je apsolutna vladavina nad svetom. Neće se libiti ni od kakvih sredstava da bi to ostvarili.

Čitav svoj život proveo sam tražeći ih ... Morao je postojati odgovor i našao sam ga u Bibliji..." Leo je potanko objašnjavao sve ono o čemu su u nekoliko navrata razgovarali, a što je on sam odbijao da prihvati za moguće. Kroz glavu mu je proleteo lik generala Majersa: da li je Leo u pravu saznaće već sutra ...

29.

Dik Redmond je ušao u svoju kancelariju. Za pola sata imao je sastanak sa generalom Majersom. Planirali su eventualnu vojnu operaciju na Balkanu. Bila je reč o običnoj taktičkoj vežbi, sve je trebalo da se završi na papiru ...

Primetio je kurira kako ide od kancelarije do kancelarije. Nosio je neki dokument na potpis.

- Generale Redmond, potpišite se ovde, molim vas - pružio mu je olovku.

- O čemu je reč?

- Ništa posebno. Danas se dele nove identifikacione kartice. Rutinska stvar - uzeo je olovku iz njegove ruke.

- Da li je dobijaju svi?

- Ne, samo oni koji su pod komandom generala Majersa. Odobrava vam se pristup u više nivoe.

Dik Redmond je znao šta to znači. Krilo zgrade obeleženo kao CBX 5 bilo je određeno za sam vrh Pentagona.

Pogledao je svoj redni broj: 18 ...

- Izgleda da ih nema mnogo pod njegovom komandom?

- Vrše reorganizaciju. Mnogima su i oduzeli kartice. Mislim da će ih prebaciti na nove dužnosti, van zgrade - dodao je kurir, dajući mu karticu sa klipsom. - Molim vas, dajte mi staru ...

Crvena lampica na Redmondovom stolu je zasvetlela. Bio je to znak da je vreme da pođe na sastanak. Uzeo je svoju fasciklu sa dokumentima. Pogledao

je novu karticu: imala je bar-kod ... Zakačio je i pošao prema liftu, ovaj put nadole, u podzemlje ... Setio se ponovo reči iz pisma: njihova lična komunikacija obavlja se preko bar-koda ...

Ušao je u salu koja je bila smeštena pet spratova ispod nivoa. Prišao je vratima ... otvorila su se. Okrenuo se oko sebe; još nije bilo nikog. Vratio se ponovo za korak nazad, skinuo identifikacionu karticu i stavio je na sto u foajeu. Ponovo je zakoračio prema vratima - nisu reagovala. Podigao je karticu i zakačio ... Dobro je. Uglačanim granitnim hodnikom odzvanjali su koraci... pristizali su i ostali. Ušao je i seo na svoje mesto. Njegova stolica bila je postavljena nasuprot stolici glavnokomandujućeg. Generali su ulazili jedan po jedan, pozdravljajući vojnički jedan drugoga ... Još je nedostajao osmi, general Majers lično ...

Redmond je gledao u digitalni sat iznad sedišta koje je pripadalo Majersu. Pojavio se sa svojom pratnjom, tačno u sekundu. Hramao je, ali to se gotovo nije ni primećivalo. Dik Redmond je pogledao u njegove besprekorno izglancane cipele: jedna peta je bila viša ...

- Gospodo! - klimnuo je glavom - za svaki korpus treba da se izradi generalni plan operacije. Predmet dejstva znate: prva faza je taktički napad, druga faza interkontinentalna odbrana od agresora (ulazimo u polje interesnih sfera Rusije). Uskladite rad svojih jedinica prema generalnom planu operacije ... Vodićemo limitirano dejstvo ... Paralelno sa tim podići ćete odbrambenu gotovost svih jedinica SAD. Na političkom planu pozicije su nam dobre. Na terenu može doći do nepredviđenih izmena ...

Kurir je podelio fascikle.

- Ime port-parola je na četvrtom mestu.

Dik Redmond je pogledao spisak ... Džastin Voker... jalovi kučkin sin! Taj ne može da se odluči ni da li je muško ili žensko ... Prokleti sfinger! Kome li je poturio dupe pa da stigne ovako visoko?

- Imate dvadeset minuta da proučite materijal - Majers je nastavio svoje izlaganje ...

Neonsko svetio je obasjalo staklenu površinu stola. Gledali su u obeleženu topografsku kartu. - Ispred vas je pregled terena; prema njemu ćete uraditi plan vojnog udara.

Nastala je tišina, svako je gledao u svoj materijal...

Izrada detaljnog vojnog plana za Dika Redmonda nije bila ništa novo. Za svaku zemlju imali su tačan plan napada i odbrane. Revizija se vršila na svakih šest meseci i nije bila u direktnoj zavisnosti od izbora i promene predsednika; zavisila je samo od razvoja događaja na političkom planu. Ipak, ovde nešto zaudara ... Pentagon nikada nije planirao napad ni na jednu zemlju članicu NATO alijanse. Zašto Grčka?

Pregledali su materijale ... Kada je prošlo svih dvadeset minuta, kurir je pokupio dokumenta ispred njih. Majers je isključio svetio i topografska karta je nestala. Ustao je.

- Gospodo generali, sledeći sastanak biće prekosutra. Znaćete tačan raspored svojih delovanja. Do tada, razmislite o onome što ste saznali iz današnjeg materijala.

Dik Redmond se sporo pridizao. Majers je pošao prema vratima koja su vodila u centralnu sobu namenjenu isključivo za najviši vrh Pentagona. Redmond je ustao i prišao mu sa leđa. Stao je sasvim blizu njega.

- Imao bih pitanje, generale ...

Ne očekujući ga, Majers se naglo okrenuo, sudarajući se sa ogromnim Redmondovim telom. Identifikaciona plastična kartica mu je ispala na pod. Dik Redmond ga je gledao u oči.

- Oh! Molim vas oprostite ... užasno mi je neprijatno. - Akt tašnu je lagano spustio na pod preko kartice ...

Majers je bio hladan.

- Šta ste hteli?

- Želeo bih da se povučem iz ovog projekta.

- Ne dolazi u obzir. Vi ste okosnica ove grupe. Iz vaše vojne legitimacije vidim da ste proveli gotovo 15 godina na službi u Grčkoj.

- Tačno je - potvrdio je Redmond. - Bio sam glavnokomandujući.

- Onda je razgovor završen - okrenuo se od njega.

- Ako mogu da postavim još jedno pitanje?

General Majers mu je svojim pogledom dao na znanje da gubi vreme. Nije čekao da mu odobri, produžio je sam.

- Zašto Grčka? Ona je naš saveznik.

Majers mu je već bio okrenut leđima. Idući ka vratima pentagonskog mozga rekao je suvo:

- Zato što je Grčka neposlušna. Mi imamo mnogo jačeg saveznika od njih. - Okrenuo se polako na peti i zagledao u Redmonda ukočenim pogledom. - Generale, ponekad morate žrtvovati piona da biste dobili kraljicu ...

Dik Redmond je stajao gledajući u njegova leđa. Sad je trenutak istine ... Hajde Majers, još šest koraka... zažmurio je... Čuo je šum i otvorio oči: Majers je nestao ... vrata su se zatvarala ...

Orchis Korkyra Negro ... Opsovao je tiho:

„Leo, kučkin sine! Istina je!" Uzeo je akt tašnu - na podu je ležala Majersova kartica. Nije je podizao, ostavio je na istom mestu i požurio niz hodnik. Hijena je žigosana ... nema drugog načina da prođe kroz ta vrata ... Pentagonski vrh se oteo ... Sada je savršeno razumeo Hekmana ... ni on nije imao kome da se obrati... Bio si u pravu, Leo, niko ni meni ne bi poverovao ... osim tvoga sina ...

Ponovo se setio reči iz pisma: Moraš stupiti u kontakt sa Dejvom Rimerom ... on je moj legitimni sin. Možda će te iznenaditi ako ti kažem da njegovu majku nikada nisam upoznao ... Pretpostavka je da ima još dece.

Dik Redmond je uzdahnuo. Više ništa nije pretpostavka.

DRUGI DEO

DEMONOVA DECA

1.

Glen Glori je stajala na samom vrhu svog Olimpa, nesebično deleći slatko voće slave sa prebogate božije trpeze.

Obasjana sa tri snopa jakih reflektora, sva u ružičastom, njihala se polako u ritmu muzike, dok je publika prateći taj ritam, uzvikivala u zanosu njene inicijale: „Dži! Dži! Dži!" Bubanj ih je svesrdno podržavao podižući, namerno polagano, uzbuđenje.

O, kako je Glen to volela, taj seksualni naboj koji je izbijao iz svakog takta, kako je volela to što je vole i što joj ispunjavaju sve želje. U ovom trenutku mogla je od publike da traži sve što je htela i oni bi to uradili.

Držeći čvrsto u ruci mikrofon počela je da se spušta niz taj tobogan strasti šapućući svojim medenim glasom: *„I love you, I love you".* Te reči silazile su sa njenih usana u mrak ispred nje.

Ona je svoju publiku iskreno volela, davala se bezuslovno. Publika je to osećala i kao najvatreniji latinski ljubavnik uzvraćala je. Strast je obuzimala celu. Publika je osećala svaki njen damar i, kao na tajni znak, stala u momentu kada su se sva tri reflektora ugasila. Bile su to sekunde slatkog iščekivanja, a onda je Glen zapevala šapatom. Tenzija u publici je već bila tolika da se, kad je otpevala prvu strofu, začuo vrisak i blještavo svetio reflektora, jače od svetlosti sunca, obasja publiku u stadionu, ostavljajući Glen u totalnom mraku ...

„Ooo. I want to make you to be my sweet slave of love so make love so slove so slove." Zar bi ijedan muškarac mogao da joj pruži takvu sladostrast kao što joj je pružala njena publika, zar bi ijedan orgazam trajao toliko koliko je trajao ovaj bis; trideset minuta igre, tri sata predigre. Bred, crvenokosi bubnjar, poče da oseća kako ga izdaje samokontrola; dok je jednom rukom davao ritam, udarajući ravnomerno palicom, drugom rukom se držao za svoj polni organ. Publika je otpevavala: *„Don't stop ... don 't stop ... don't stop ..."* Bred je nevoljno svršavao ... Njen se glas pretvarao u slatki jecaj, dok su reflektori šarali svud po stadionu, a raznobojna svetla rasipala bukete najluđih boja.

Glen je zahvaljivala publici kroz jecaj, suze su same počele da se slivaju u nežnu dolinu njenih grudi... San je počeo da se ostvaruje ...

„Dži! Dži! Dži! ..." uzvikivala je publika, pozivajući Glen po peti put da se vrati na binu. ,

Stala je ponovo ispred njih, nastavljajući igru uzimanja i davanja. Svojoj publici se davala nesebično ... živela samo za ovaj minut ... Još im je jednom sa dlana poslala poljubac, lagano se povlačeći ka izlazu.

Iza bine čekala je gomila fotografa i paparaca koji su neumorno zumirali svojim aparatima. Nije imala potrebe da im pozira. Svaki pokret njenog tela bio je izazov. Njihovi foto-objektivi prihvatali su tu igru, slikajući joj grudi, glavu, ruke. Prolazila je kroz koridor; za njom je išao Džef basista, pa Bred bubnjar i Džo, čarobnjak za klavijaturom. Svi su aplaudirali i skandirali, tapšući po ramenima momke iz benda. Koncert je bio - apsolutni nokaut!

Svi koji su u tom momentu nešto značili u društvu bili su tu. Glen se javljala poznanicima; nekome rukom, nekom pogledom, nekom osmehom ...

Ovaj koncert je definitivno označio njen ulazak na velika vrata uspeha.

Tu je bio Nikos Tedonis, finansijski bog čije je bogatstvo prevazilazilo sve granice pojmljivog, Reks Taner, šarmantni Teksašanin. ljubitelj lepog i skupog, i neko čija je loža ostala prazna odmah nakon završetka koncerta. Svaki od te trojice mogao je da kupi sve što je na prodaju.

U uskom hodniku koji je vodio ka prostorijama namenjenim za njenu ekipu čekao je njen omiljeni bradati debeli medved: dobri stari Nik, njen prijatelj i menadžer.

- *Bravo, baby, bravo!* - aplaudirao je Nik. Ona mu se mazno obesila rukama oko vrata naslonivši na njega svu težinu svojih grudi.

- Šta misliš, Nik?

- Mislim da si zemljotres - poljubio je u vrh nosa. Pošli su tesno zagrljeni niz hodnik do njene sobe.

- Glen, od tebe sada veće nema. Jasno ti je da od sutra možeš da prodaš svaki deo tela. Osmeh, zube, grudi - za njih su me već pitali iz *Diorove* uprave, guzu je tražio *Lagerfeld,* a *Gucciju* ... njima ćemo ostaviti stopala, i tako će to ići sve dok ne prodaš ***pussy!***

- ***Pussy ?!***

- Da dušo ... Vidiš, srce, to će pokušati svi da kupe: žuta štampa, trač rubrike ... - mahao je rukama koje su se u maloj šminkernici činile ogromne. - Svi će želeti da znaju ko je on.

- A ko je on? - ponovila je Glen.

- Da. Ko je on koji ima to sve?

Glen se nasmejala. Sela je na kanabe pored Nika, prebacila noge na njegova kolena i stavila glavu na uzglavlje.

- Video si koje sve bio... Onaj Grk, čekaj ne mogu da se setim imena... Nik, pomozi...

- Misliš na Tedonisa? Glen, njegovo ime moraš znati! - reče Nik sa panikom u glasu. - Moraš naučiti sve o njemu. Pa šta bi tek bilo da ne znaš osloviti Reksa Tanera ili, ne daj bože, Predsednika. Seti se, ti si plavuša, dušo! Prva plavuša sa mozgom.

Glen se odjednom uozbilji.

- Nik!

- *Yes honey?*

- Ništa od Dejva?

- Jok - reče, ustajući i s mukom podižući svoje ogromno telo.

- Nik, uskoro ćeš morati da promeniš ogledalo.

- Zašto, *honey?*

- Nećeš moći stati u staro!

Nik je napravio grimasu „propala ti šala" i izašao.

Glen je još morala da obnovi šminku, promeni garderobu i sedne u limuzinu koja će je odvesti tamo gde Nik kaže.

Njen život više nije bio njen. Pripadao je svima, a njoj ponajmanje. Još jednom je pregledala čestitke koje su stigle, nekoliko pozivnica za prijeme, ništa tako važno.

Bacila je četku od slonove kosti na sto ispred sebe, dok su joj slapovi prelepe plave kose padali po ramenima, zabacila je glavu unazad i stala ispred ogledala.

- Glen! - Na vratima je stajao Nik, gledajući je zadivljeno, ali bez komentara jer je očigledno bio u žurbi.

- Šta je, Nik?

- Nemamo vremena za gubljenje, bejb. Pozivnica je stigla - visoko je podigao parče papira.

Još uvek u nekom veselom raspoloženju Glen samo izusti:

- Pa?

- Pa šta! - uzvrati Nik. - Predsednik te poziva na koktel, znaš li šta znači upoznati Predsednika.

Glen ga je gledala ...

- Ne želim da znam šta to znači. Odbij ga, Nik ...

- Da ga odbijem!!?

- Jednostavno, da.

- Šta je sa tobom!? - zaurlao je. - Ako ti pozivnica Predsednika ne znači ništa, čija bi značila!?

- Tvoja, dušo.

- Moja, ha!

- Nik, radili smo tako naporno sve ove godine. Prvo bi trebalo nas dvoje da proslavimo, a svi ostali mogu čekati. - Prišla mu je stavljajući mu svoj prst pod bradu, umiljavajući se.

Nik se, onako debeo, podbočio rukom dok se drugom oslanjao na vrata.

- Znači, moju pozivnicu prihvataš. A gde da te ja pozovem? Gde, dođavola, da idem sa tobom!? Rastrgli bi me ...

Glen je ravnodušno ćutala.

- Znači - nastavi Nik - Predsednika odbijamo. „A šta ćemo sa pozivnicom Reksa Tanera ili Tedonisa?", pomisli u sebi. Njihove pozivnice namerno je stavio na stranu i nije hteo o njima ništa da govori. Sa ženama se zna: daš im izbor i one uvek izaberu pogrešno. Sigurnije je ako on bude birao za nju.

- Moj poziv ćeš prihvatiti? - čekao je gledajući u njena gola leđa.

Bez reči je klimnula glavom.

Nik je odmah izašao da da nalog da ih limuzina čeka spremna na sporednom izlazu, kako bi što je moguće više izbegli foto-reportere i druge lovce iz mraka. U mobilni nije verovao. Imao je osećaj da uvek neko prisluškuje.

Razmišljao je o razlozima zbog kojih je Glen odbila da prisustvuje koktelu kod Predsednika. Ono, ni on baš nije voleo tog plastičnog lutka bez ukusa i mirisa ... Pa, neka joj bude ...

Glen je volela lude provode, ali joj večeras nije bilo do zabave. Morala je da ispuni jedno davno obećanje ...

Zavukla je ruku u fioku ispod ogledala i napipavši najčudniju periku samozadovoljno je nataknu sebi na glavu.

Pojačala je šminku, pogledala se u ogledalu.

,,OK, bejbi, idemo! Sad ili nikad" ... Osetila je grizu savesti što je prevarila Nika, ali drugi način da ga se reši nije postojao.

Na noge je navukla kaubojke, i crnu streč mini haljinicu nategla tek milimetar niže od svilenog veša.

Zaputila se ka izlazu iz stadiona.

U daljini tunela ugledala je Nikovo telo kako, ljuljajući se, dolazi. Ako svojim izgledom prevari njega, onda nema problema: niko neće posumnjati u identitet crvenokose.

Još tri koraka i biće to susret bliske vrste ... jeedan ... dva ... brojala je Glen ... trri ...

- Hej - povikao je Nik za njom. Glen se sledila. U tom trenutku oglasio se Nikov mobilni... Brzo je pognula glavu i digla prst visoko, bezobrazno ga ističući ...

- Kučko - reče Nik i produži, ne osvrćući se više na nju.

Žuta svetla stadiona polako su nestajala iza njenih leđa, Glen je bila na otvorenom. Digla je ruku da zaustavi taksi.

Ušla je i tek što je stigla da kaže „Bronks", taksista je dobacio:

- Slušaj ovo - i odvrnu do daske. - Koncert je bio lud, stvarno super! Jesi bila?

Glen je samo klimnula glavom. Taksista se okrenuo i značajno pogledao u nju. Šokirala ga je boja njene kose.

- Sad znam zašto nisi raspoložena za priču. Koji ti je luđak tako sjebao friz!?

Stereo je bio loš i zvučnici su krčkali. Njenim suzama to nije zasmetalo, počele su da se slivaju niz obraze ... Setila se doma ... Gde si Dejv ... nedostaješ mi. Ništa mi ovaj uspeh ne znači bez tebe ... Okrenula je glavu u stranu. Želela je da taksista isključi radio, ali on to nije učinio. Uspomene, pomislila je, uspomene postoje da bi nas kažnjavale ... Setila se doma i dece sa kojom je odrastala; maloumni odbačeni nesrećnici, i njih dvoje među njima, ona i Dejv. Čini joj se da nikad neće zaboraviti te neartikulisane glasove i užasne poludečije i poluvučije krike koji su je budili noću, ni onu užasnu noć kada su je napali ... Zadrhtala je od sećanja na dodir njihovih prstiju i na te ukočene hladne ruke svud po njoj. Da nije bilo Dejva povredili bi je, silovali... Dečaci su bili stariji i jači od nje. Gonjeni nagonom životinje, dvojica dečaka su počela da se stiskaju uz nju ... Našla se na vlažnom i prljavom podu, nije mogla da beži ni da Lm se otme. Vrištala je, d:zivala u pomoć, prestravljena od onoga što su joj radili. Pocepali su sve sa nje ... Onda se pojavio Dejv ... Imala je samo pet godina i užasno iskustvo - da joj neko radi nešto protiv njene volje i da to ne može sprečiti.

Dejv je udario jednog od dečaka i on se srušio. Ostao je tako ležeći u nekom čudnom zgrčenom položaju, ne mičući se ... ispod potiljka mu se razlivala krv. Prvi put je saznala šta je to smrt ... Gledala je ... Dejv se nije obazirao na mrtvog dečaka. Sagnuo se i uzeo je za ruke ... nije plakala nije ni drhtala ... zagrlio je i milovao po kosi.

Sve je u redu, Dži - šaputao je smirivajući je. Moramo pobeći odavde ... Ne možemo, ne možemo Dejv ... ne postoji ni jedno mesto na svetu gde bismo mi išli ... Ima, Glen, povešću te sutra ... On će se vratiti kad ti ne budeš tu. Nikad se više on neće vratiti ... Hoće, jednoga dana sigurno hoće, šaputala je ... Nemaš čega da se bojiš, ja sam tu i neću te nikad ostaviti. Želela je da mu veruje. Sklupčana od zime i straha u njegovom zagrljaju, sedela je na vlažnim budavim pločicama domskog klozeta u kome je sve smrdelo na amonijak i mokraću, željno gledajući kroz zarđale rešetke u sjajni žuti mesec. Nijedno dete na celome svetu nije bilo usamljeno kao tada njih dvoje ... Srušićemo jednog dana ove zidove, Dejv ... ovaj dvorac plača, samo nas dvoje ... Iz duboke mračne praznine mnogo kasnije nastala je pesma ... publika je volela, ali samo je ona znala njeno pravo značenje. Slušala je sopstveni glas.

UNION

From this tears of weakens
Make me to be strong to
Live with the burden that
I was born to be wrong
And when God comes knocking
Right on my door that I can
Look upon his eyes saying
Sorrv love is not living here
Not any more.
So put the secret sili down on my lips
Take me from this place of sorrow
By touch of yours fingertips
Look in to this tears of madness
Rolling down into hart of darkness
Nobody to ever know for hurt that had not heal
When love is dying darling what one really feel

Glas se lagano gubio dok na kraju nisu ostale samo violine.

Vozač je odmahnuo glavom i rekao:

- *Voou man*!! Podilazi me jeza. - Rekavši to, stresao se. Glen je gledala kroz musavi prozor taksija u mračno nebo na kome je negde tačno iznad njene glave sijao isti onaj žuti mesec.

Od njenog pređašnjeg raspoloženja nije ostalo ništa. Vozač se opet okrenuo prema njoj i viknuo:

- Ne čujem šta kažeš?

- Kažem, seronjo, isključi taj radio!

Taksista je ignorisao njen zahtev. Kad su violine potpuno utihnule ponovo se oglasio spiker: „To je bila Glen Glori sa svojim hitoni *Union with devil.* Ma gde god da je neka zna ... Srce, veća si od Elvisa! *We love you".*

Glen je nategla rukave od haljine preko dlanova i njima pokrila uši, ne želeći da sluša, ne želeći da se seća ...

Kada su stali ispred oronule zgrade, mesec je bio nekud nestao.

2.

- Sebična kučka! - urlao je Nik, šutirajući sve što bi mu se nalazilo pri nozi. - Kako je mogla to da mi uradi - cvileo je pridržavajući svoju glavu rukama. Njegova dernjava odzvanjala je hodnikom, ali više niko, osim čistača, nije bio tu da ga sluša.

Davao je sebi oduška što je više mogao. Koncert je završen pre tri sata, i zadnji novinari su se razišli, nestavši nekud svojim pacovskim kanalima.

Momci iz benda našli su zabavu sa grupom devojaka koje su ih pratile kao sateliti.

Mrzeo je grupi devojke. Nijedna Nikova zabrana nije urodila plodom: momci jednostavno nisu znali za disciplinu.

- Glen, kako si mogla - promrmlja i zaputi se u svlačionicu. - Hej ... hej ... - pokušavao je da se probije kroz težak dim marihuane. „Biću više nego zadovoljan ako ostanu na lakim drogama". Gledao ih je, a momcima, naročito hiper naduvanom bubnjaru, izgledao je dva puta veći nego što je.

Nik je svojim ogromnim dlanom mahao ispred njegovih staklastih očiju, dok je jedna teško našminkana grupi beživotno visila o njegovom vratu. „Ako je ovo uspeh, onda ga ja ne želim" pomisli i dohvati Breda za rame, snažno ga drmusajući.

- Hej! Šta ti je čoveče!?

- Pre nego što padneš u nirvanu, znaš li možda gde je Glen nestala?

- Pozovi je telefonom ...

„Pozovi telefonom", ponavljao je Nik gadljivo odgurnuvši crvenokosog bubnjara. Pogledao je po prostoriji. Na svakoj fotelji žvalavio se po jedan par.

- Nik, čemu nerviranje, pridruži se. Ovde ima dosta mesa i za tebe - pozvala ga je jedna od rok nakaza.

Izlazeći iz zadimljene prostorije Nik tiho zatvori vrata za sobom. „Sa ovim bendom", reče sebi u bradu „nećemo stići daleko". Momci su bili već istrošeni da bi trajali. Sjebala ih brza slava! A Glen? Nik je nastavio svoj monolog. Bez njih bi mogla i dalje i bolje, ali Glen je navikla na ove momke i ne bi ih ostavila. Ako se gadovi ne srede to je može puno koštati.

Glen može mnogo više, Glen mora više, jer uspeh je kerozin - najjači mogući pogon. Nema droge koja je jača od uspeha ... Samo da je nađe večeras ... pre nego što je se paparaci opet domognu.

Nevolja je u tome što on sada ne zna gde da je traži. Nije mu ostalo ništa nego da čeka. Bojao se samo da ga baterija na mobilnom ne izda. Dođavola, zašto ne odgovara na pozive ... Mobilni ... mrzeo je te sprave.

Pošao je u njenu svlačionicu, tražio je bilo kakvu poruku, bilo kakav znak kuda je otišla i šta je u toj svojoj glavi smislila.

Baš je mislio da će promeniti mišljenje o plavušama ... Samo kad je se dohvatim ... Samo da bude dobro ... Zar nije shvatala da ne može tek tako nestati. Bila je slavna... ne može tek tako šetati gradom ... Zvonio je mobilni... Glen, pomisli Nik ... Bože samo neka bude dobro ... posle ću joj ispršiti tur ...

„Astoria hotel... Imate apartman Nikosa Tedonisa na vezi."

Nik se naglo oznojio ... ni on nije bio spreman za njenu slavu. Nije u ovom poslu od juče, ali malo je previše da za jedno veče zove i Predsednik i ovaj Grk ...

Gde je Glen, dođavola ...

„Gospodin Feri?"

„Na telefonu..."

„Gospodin Tedonis poziva vas i mladu damu da mu se pridružite ovde u hotelu. Verujemo da niste prezauzeti ..."

Voleo bi da je mogao reći ovom ukočenom Tedonisovom kopiletu, „da, prezauzet sam tražeći mladu damu" ili „doći ćemo, samo dok je pronađem", ali ništa od toga nije rekao ...

„Veoma rado, samo gospođica Glen nije trenutno sa mnom u prostoriji ... Preneću joj poruku."

„Učinite to - reče glas sa druge strane. - Kada budete spremni da dođete poslaćemo limuzinu po vas."

Nikosov limo ... super, pomisli Nik. Probaćemo i predsednički, baš me interesuje čiji je udobniji.

Sagovomik mu je diktirao broj telefona:

„256 36 ... Gospodin Tedonis vam je poručio da se obratite bez ustručavanja ukoliko vam zatreba bilo šta."

„Veoma ljubazno od vas" - nervozno reče Nik, ne znajući ni sam kako će ovo veče da se završi. Vratio je mobilni u džep ... Dok je šetao pogledom preko Glenine garderobe zapalo mu je za oko maleno trepćuće svetio. Gospode, ona je zaboravila svoj mobilni... Možda je bila neslana šala, ali instinkt mu je govorio da nešto ipak nije u redu ... Čekaće još, ali ne dugo ...

Vreme je prolazilo, a od Glen ni traga ni glasa. Sad je zaista počeo da brine ... Ona kopilad narkomanska toliko se obeznanila od raznih koktela da bi računao na bilo kakvu njihovu pomoć.

Šta da radi...? Nervozno je šetao po njenoj garderobi... Kuda je otišla i šta je naumila? ... Kompletnu večerašnju konverzaciju je vrteo po stoti put u svojoj glavi ...

Trebalo je brzo da reaguje, ali koga da zove? Policiju? Glupa ideja ... Šetao je tamo-amo zamišljeno ... Pogledao je na sat ... od neverice otrgnuo mu se uzdah ... samo nekoliko sati, i svanuće. Glen je bila kao igla u plastu sena. Možda će ga mrzeti zbog ovoga, ali drugi izbor mu nije ostavila ...

Izvadio je mobilni i brzo istipkao nekoliko brojeva.

„Astoria hotel... izvolite?"

„Gospodin Tedonis očekuje naš poziv."

„Vaše ime?"

„Samo recite, menadžer gospođice Glori."

Nije dugo čekao ...

Javio se isti onaj glas muškarca, ne čekajući da Nik prvi progovori.

„Gospodine Feri, nije baš mudro dozvoliti da gospodin Tedonis čeka."

„Verujte - odgovarao je Nik - zaista to nisam uradio namerno."

„Obično, takve namere neko ko želi da ostane tamo gde je stigao, nema ... Ne bi trebalo da vas podsećam koliko je Tedonis uticajan ..."

Hladno kopile!, psovao je Nik u sebi. Da nije bilo Glen sad bi mu spustio slušalicu. Ali koga drugog da zove? Predsednika? Šta bi taj plastični lutak bez ukusa i mirisa mogao da učini?

„Izvinjavam se" - procedio je Nik, nevoljno gutajući knedlu. „Mislim da je posredi mali nesporazum."

„Veoma moguće ..."

„Rado bih govorio sa Tedonisom lično."

„Nemoguće!"

„Mislim da je hitno" - nastavio je Nik uporno.

„Vi me niste razumeli... Gospodin Tedonis više nije u *Astoriji."*

„Šta sad da radim?" - otelo se Niku nekontrolisano.

„Možete podeliti vaš problem sa mnom."

„Situacija je veoma komplikovana ... Vidite, kada ste nazvali da uručite poziv, Glen već tada nije bila sa mnom ... Ispočetka sam mislio da je neka šala ... ali sada više ne verujem da jeste ... dobra šala obično traje nekoliko minuta, ali Glen je nestala ima već tri sata. Iskreno sam zabrinut... niko u Njujorku ne šeta sam, pogotovo ne ovako kasno, i ne nakon svog prvog velikog koncerta."

„Imate li bilo kakvu ideju gde je mogla da ode?" - upitao je čovek sa druge strane.

„Ne ..."

„I, kako ste mislili da vam gospodin Tedonis može pomoći?"

„Ja..." - zastao je. Zaista, šta je mislio kako mu Tedonis može pomoći... Tedonis možda jeste uticajan, ali sigurno nema čarobni štapić da njim mahne ...

„Zaista ne znam, impulsivno sam nazvao ... nisam znao kome drugom da se obratim. Cela stvar je jako osetljiva. Ako štampa sazna, priča može poprimiti takve negativne razmere ..."

„Da li je ona i ranije imala takav običaj?" - podsmešljivo je upitao čovek.

„Ne!" - odreagovao je Nik. - „To je ono što me i brine. Glen nije takva vrsta osobe."

,,U redu, videću šta mogu da učinim" - rekao je Tedonisov čovek i prekinuo vezu.

Nik zaista nije očekivao da će kopilan išta preduzeti, a najmanje da će ga pozvati ponovo ... Samo još sat vremena, i nad Njujorkom će početi da se razdanjuje ... Nije ni smeo da razmišlja o predstojećim dnevnim obavezama ... konferencija za štampu, pa odlazak u *CBC* centar, pakovanje i let za Los Anđeles ... I da se sad pojavi, sve to biće nemoguće izvesti. Nekome će morati da otkaže ... nekome, ili svima? ...

Telefon se oglasio ... Ponadao se da je ona i spontano upitao:

„Glen?"

Istog momenta se ohladio od boje glasa sa druge strane.

„Nikos Tedonis ... Mr. Feri razumeo sam da ste me tražili."

To nije bilo pitanje već suva konstatacija ...

„Da" - napokon je progovorio sa mukom. - „Glen bi bila veoma srećna da je mogla da večera sa vama ... ali vaša poruka nije stigla do nje zato što je ..."

„Da li ste to isto rekli i Predsedniku?"

Znao je, pomisli Nik ... kako je samo saznao?

,,G-dine Feri nemojmo se igrati. Recite mi u čemu je problem."

„Bojim se da ne mogu o tome preko telefona ... Najbolje će biti da se nađemo - rekao je Nik, misleći na to da im je linija ozvučena i da ih prisluškuju ... Ne bi voleo da neko pre njih dođe do Glen.

,,G-dine Feri, ja sam u avionu i upravo letim preko Atlantika - odgovorio mu je podrugljivo - ali ako insistirate, naći ćete se sa gospodinom Danijelom Ridom. On je moja desna ruka; ja ću biti sve vreme u kontaktu ..."

„Šta mogu ja da uradim?" - upitao je Nik.

„Da ostanete tu gde ste i sačekate da gospodin Rid dođe po vas" - reče Tedonis i bez pozdrava spusti slušalicu.

Nik je sa svojih 147 kila bio bespomoćan kao beba. Bio je i nervozan i nespokojan. Više nije bio ljut na Glen, samo je želeo da je ona dobro.

Za nekoliko minuta po njega je stigao Danijel Rid. Na prvi pogled mu se nije dopao, ali kada je video sa kakvom efikasnošću deluje, Nik je shvatio da je za ovog čoveka pravi amater.

Vozili su se kroz Njujork, a gospodin Rid je bio non-stop na telefonu. Tek nakon petnaestominutnog kruženja po mokrim njujorškim ulicama gospodin Rid ga je udostojio svoje pažnje:

- Pa, gospodine Feri, do sad imamo sreće. Njujorška policija nije imaia nijedan slučaj koji bi odgovarao opisu naše dame ... narkomanija... prostitucija ... nedolično ponašanje ... 35 pljački, 7 ubistava, 2 samoubistva, 1 eksplozija u stambenoj zgradi - 5 lakše povređenih, 58 saobraćjnih udesa ... Ni jedan serijski ubica, jedan manijak - samo silovanje ... Da vidimo urgentne centre u Njujorku ... nisu primili nijednu žensku osobu datog opisa ... 15 silovanja, 27 srčanih udara, samo 5 na smrt pretučenih i, Njujork je imao 29 srećnih porođaja i

11 ostavljenih kopiladi ... Neobično mirna noć, rekao bih. - Skinuo je naočare i, dok je temeljno čistio njihova tanka stakla, pogledao je u Nika ... .

- Bledi ste ... Sigurni ste da vam je dobro?

- Mislim da mi je nešto palo na pamet, ali ...

- Ali - ponovio je Danijel Rid.

- Ne znam koliko će biti važno ...

- G-dine Feri, gospođica nije ni u policijskoj stanici ni u bolnici. Trebalo bi da se opustite, verovatno joj je mnogo prijatnije nego nama. Nema sumnje da će se gospođica već pojaviti. Trebalo bi da pođete na spavanje.

Nik je bio ljut, nije morao da trpi ovog kučkinog sina ... Šta on misli ko je ...

- Veoma grešite ako mislite da je Glen jeftina mala kurvica koja je slučajno postala pop zvezda preko noći. Zaustavite limo.

Danijel Rid je značajno podigao obrvu.

- Da sam na vašem mestu ne bih tako žurio ... Gospodin Tedonis zna sve o gospođici.

- Možda on misli da zna - uzvratio je Nik.

- Smirite se. Imam nešto da vam pročitam - izvadio je papir. - Gospođica Glen Galino. Otac nepoznat, majka takode ... Odrasla je u sirotištu ... grad Njujork.

- Stanite! - viknuo je Nik uzbuđeno. - To je ... sećam se, rekla je: „Nik, jednoga dana srušiću to užasno mesto, svaku ciglu ... ni prah da ne ostane".

Danijel Rid je dao nalog:

- Hari, vozite u Bronks. Vozite brzo ...

Kopilan, pomisli Nik. Kako je samo znao da je Bronks?

Dok je limo jurio avenijama Njujorka, svetlost novog dana je iz minuta u minut postajala intenzivnija ... Nik je mrzovoljno zurio kroz staklo ... Njujork je zaista ružan u svitanje.

Kada su konačno stigli ispred zgrade u kojoj je Glen odrasla, a koju Nik nikada do tada nije video, telom mu je prošla jeza. Bilo je nečeg sablasnog u toj građevini.

Izašli su iz kola, a za njima i šofer, prateći u stopu Danijela Rida, Tedonisovog opunomoćenika. Nik je, po širini čovekovih leđa, shvatio da ovaj mora da bilduje bar 15 sati dnevno i da je dobro plaćen za svoj posao jer je pomno pratio svaki Danijelov pokret.

Popeli su se uz nekoliko stepenika da bi došli do vrata za koja su pretpostavljali da su ulazna. Jedan čovek, skitnica, ležao je nedaleko od vrata na zemlji, kašljući s vremena na vreme ...

Nik je počeo da oseća neku neobičnu nervozu. Plašio se da pogleda oko sebe. Ovakvi prizori bili su mu poznati samo iz Hičkokovih filmova.

Vrata je otvorila sredovečna žena koja je preko izgužvane uniforme stiskala iznošen angorin džemper.

Lice joj je bilo naduto, ili od alkohola ili od lošeg sna. Pogled joj nije bio usmeren u lice Danijela Rida već u njegove skupe izglancane cipele.

- Šta mogu da učinim za vas, gospodo?

Danijel Rid je nastupio bez oklevanja.

- Tražimo izvesnu gospođicu, pretpostavljamo da je noćas iz nekog svog razloga dolazila ovamo ...

- Da, jeste - rekla je žena mrzovoljno - ali, otišla je pre pola sata.

Danijel Rid je značajno podigao obrvu. Nik je osetio kako mu srce sve brže kuca ...

- Kažete otišla?

- Odvedena, rekla bih - nastavila je žena dok joj je grudi razdirao jutarnji nikotinski kašalj.

Nik je krišom gledao iza njenog ramena. Tamo je stajao starac koji se klatio napred-nazad, a iza njega je iz jedne sobe izašla žena lagano se vukući pripijena uza zid.

- Ovo nije nikakvo sirotište - otelo mu se.

Žena se počela ceriti: - Naravno da nije, dušo ... Ovo je stacionar za uboge i umobolne. A sad me izvinite - požurila je da zatvori vrata. Danijel Rid je poturio štap kao zapreku.

- Nismo završili razgovor.

- Slušajte me, gospodine. Ovo mesto je i Bog zaboravio. I bez vas imam mnogo posla ... moram sve ove nesretnike da presvučem i upristojim pre nego što stigne moja smena, a imam ih ravno 56 i ne znam odakle da počnem. Upadate u ove sitne sate, prvo ona, pa onda on, a sada i vi.

- Interesuje me devojka.

- Devojka? - ponovi žena neurednog lika, gledajući Ridovu ruku u kojoj je bila novčanica od 100 dolara. Uzela je iz ruku Tedonisovog čoveka, gužvajući je sporo i gurajući u džep svog otrcanog džempera, i počela da priča sa nešto više volje:

- Da, došla je negde iza ponoći, pozvonila je, molila me je da uđe ... Rekla je da traži nekog. Mislila sam da traži nekog koga poznaje, jer je išla hodnikom i ponašala se kao da je već bila ovde.

- Dala vam je novac?

Žena je ćutala.

- U redu - rekao je Danijel Rid. - Nastavite dalje.

- Ostavila sam je na trenutak i rekla da ću biti u sobi za osoblje, pa ako hoće može pogledati dosijea. Kada sam je potražila, bila je sklupčana u ćošku jedne sobe i plakala ... Mora da je pretrpela neki šok, nešto se sa njom izdešavalo, a ovi senilni nesrećnici nasrnuli na nju, pipajući je, dodirujući i skidajući odeću sa nje. Jedva sam je izbavila iz njihovih ruku ... Zvala je nekog, pominjala je nečije ime ... nekog muškarca ... Dala sam joj sedativ i smestila u jednu sobu ... čekala sam da dođe jutro, da napišem izveštaj. - Ko je ona, uostalom? - upita ne baš preterano radoznalo.

Danijel Rid je prečuo ovo pitanje.

-I gde je sad?

- Jedan fin gospodin je došao po nju, veoma darežljiv. On ju je odveo ...

- Da li je rekao kako se zove - upitao je Nik nestrpljivo.

- Suvišno pitanje - osmehnuo se Danijel Rid - znam ko je.

Okrenuo se zatim da pođe, očekujući da ga Nik prati, dok mu je njegov šofer i telohranitelj stao sa desne strane.

Voleo bih da mogu da spustim ovom nadmenom tipu, pomisli Nik.

- Ova noć se nikad nije desila - reče Danijel Rid, okrećući se prema ženi.

Zadrhtala je od njegovog kao led hladnog pogleda ... Okrenuo se od nje i pošao prema limuzini.

- Hari, idemo u *Astoriju*. Mislim da se gospodin Tedonis vratio.

U šta si nas uvalila, Glen, zabrinuto je razmišljao Nik.

- Vaša nestašna pop zvezda je sad u sigurnim rukama - rekao je Rid dok su se vozili prema hotelu. Smejao se poznatim lajavim smehom hijene.

- Čuvajte je bolje drugi put, ili će to neko drugi raditi umesto vas - aluzija na to da je Glen prevazišla Nikove skromne menadžerske sposobnosti i da je on verovatno neuk za milionske ugovore koje će ona ubuduće potpisivati.

Nik nije mogao da oćuti.

- Da li znate, g-dine Rid, da ste vi čovek sa jako neprijatnim licem?

Nastala je tišina ... Rid je suzio svoje sitne pronicljive oči.

- Imam i neprijatnije.

Ne sumnjam, ali nadajmo se da ga neću upoznati, pomisli Nik. Kajao se što je i pomislio da mu Tedonis može pomoći... Bila je to greška ... nikad i nije saznao koliko velika...

Vozili su se u tišini. Nik je zamišljeno gledao kroz prozor. Danijel Rid je progovorio ne okrećući lice prema Niku:

- Pa, uskoro će nam biti rasvetljen misteriozni nestanak vaše prijateljice. - Preko lica Danijela Rida preletale su senke izazvane kretanjem limuzine. Nik ga je sa zebnjom gledao. Bilo je nečeg sablasnog u tom suvom licu na kome se nisu mogle odrediti godine.

Danijela Rida su u krugovima biznisa zvali „hijena". Bio je hrom, ali to se gotovo nije dalo primetiti. U savršeno skrojenom odelu, sa besprekorno belom kragnom i svilenim šalom, pre je ličio na demonovog izaslanika nego na Tedonisovog izvršioca. Celokupna pojava bila je više nego neprijatna. U ruci je uvek držao savršeno ispoliran crni štap, urađen od skupocenog brazilskog ružinog drveta. Držač je bio od zlata i imao je oblik nekakvog fantastičnog bića.

Nik je zapazio još jednu neobičnost.

Danijel Rid se nije rukovao ...

Bio je već dan, ali se velelepni hol *Astorije* još kupao u moru neonske svetlosti.

Čovek neupadljivih manira prišao je Danijelu Ridu i diskretno mu rekao: „Gospodin Tedonis vas čeka". Izgovorivši to, isto tako diskretno i gotovo neprimetno, povede ih za sobom u pravcu lifta određenog samo za VIP-ove goste.

Nik je odjednom osetio da ne pripada ovde, da nema ni tih manira ni to odelo ... Zastideo se i svojih prašnjavih cipela, kojih se inače nikada ne bi setio da je dole medu ljudima njemu sličnim. Osećao se neugodno, ali to sada nije bilo važno.

Apartman u kome je boravio Tedonis bio je naskuplji i najluksuzniji apartman u Njujorku. U njemu su mogli da odsedaju samo prva četvorica sa liste „Ko je ko". Tedonis je bio van svih kategorizacija.

Zašto se zainteresovao za Glen, pomisli Nik. Lepa je, ali lepota u ovom svetu, po čijem tepihu upravo korača, nije bila primarna stvar... Uostalom, i Tedonis i ovaj stegnuti Rid mogli su imati ili kupiti sve ... Zašto Glen? Nije imao više vremena da razmišlja o tome. Lift se zaustavio na najvišem spratu impozantne građevine. Okrenuo se oko sebe i shvatio da nigde nije bilo vrata koja je očekivao. U stvari, već su bili u apartmanu.

Zastao mu je dah: ni u najluđim snovima nije pretpostavljao da na svem postoji mesto kao ovo. Šta je tražio ovde? ... Nije znao da li da sedne ili da stoji. Danijel Rid ga je ostavio, kao kofer, nasred skupocenog persijskog tepiha ne rekavši ni reč. Ako je želeo da me impresionira, pošlo mu je za rukom.

Ostavši potpuno sam, pogledom je prelazio preko slika i njihovih skupocenih ramova, fine štukature i raskošnih zavesa. Bio je laik, ali dovoljno svestan vrednosti svakog komada i detalja u ovoj prostoriji.

Želeo je da postane bogat, ali bogatstvo kako ga je on zamišljao nije izgledalo ovako. Njegove misli prekinuo je nepoznati čovek obraćajući mu se učtivo:

- Gospodine Feri, gospodin Tedonis vas očekuje. Molim vas, pođite ovuda.

Kada su došli pred vrata kabineta, batler ih je otvorio propuštajući ga.

Prostorija u koju je ušao nije bila ništa manje impresivna od one u kojoj je bio ostavljen. Pogledao je u suvonjavo lice Danijela Rida koji je sedeo udobno zavaljen u kožnu fotelju prekrštenih nogu, ni za trenutak ne ispuštajući svoj štap.

- Ah, evo ga gospodin Feri i lično ... Nikos, mogu li ti predstaviti menadžera gospođice Glori. - Ono „menadžer" bilo je pomalo saharinskog ukusa.

Prvo što je Nik video od Tedonisa bila su njegova leđa. Tedonis je bio okrenut prema ogromnom prozoru koji je zauzimao skoro ceo zid kabineta, propuštajući veliku količinu svetlosti.

Na reči Danijela Rida, Nikos se polako okrenuo. Nik nije znao kako da reaguje. Iskoračio je sa namerom da mu pruži ruku, ali je u sekundi odustao od te ideje, setivši se manira Nikosovog sekretara ... To, izgleda, ovde nije običaj.

Ono što mu je privuklo pažnju, bio je zlatni prsten sa izgraviranim inicijalima od crnog oniksa.

Nikos Tedonis je bio krupan čovek, markantnih crta lica, prosede talasaste kose i sivkastoplavih očiju čvrstog pogleda. Ako bi moć imala svoju personifikaciju, onda bi to bila pojava Nikosa Tedonisa. Ovom čoveku se nije moglo suprotstaviti, niti je Nik imao tu nameru. Želeo je samo da Glen odvede odavde, ako uopšte bude želela poći. Ne bi bio iznenađen ... Sad je trebalo nešto reći. Na njegovu sreću, ponovo je progovorila Tedonisova hijena.

- Nikos, mislim da bi gospodin želeo da zna kako je gospođica Glori.

- Sada je dobro, lekar je sa njom'. - Nik je slušao kako odlično gospodari svojim glasom. Imao je tvrd akcenat, ali slušaoca je taj glas primoravao da ga sluša, i to vrlo ozbiljno. Konačno je Nik progovorio.

- Glen ima neke obaveze. Ne znam da li će biti u stanju da ih ispuni.

- Sasvim sigurno - osmehnuo se Tedonis gledajući Nika pravo u oči. - Lekar smatra da je to stanje prolazno.

- Mogu li je videti?

- Svakako, samo ona je trenutno pod sedativom i odmara se.

- Želim samo da je vidim, to je sve ...

- Morate znati nešto pre toga ...

Nik je prebledeo. Videvši ovaj izraz na njegovom licu, Danijel Rid se nasmeja na svoj karakterističan način:

- Zaboga, za šta nas vi smatrate, mister Feri?!

Nik je, pomalo bez takta, uzvratio pitanjem:

- Šta je to što bih morao znati?

- Ona je lepa žena - izusti Tedonis.

Kakva je ovo glupa igra, pomisli Nik rezignirano.

- Naravno da je lepa, mister Tedonis, ali ja smatram da vi možete upoznati bilo koju lepu ženu na ovome svetu, i za to vam moja malenkost nije potrebna.

Nikos se nasmejao.

- Naravno da mi niste potrebni kod drugih žena, ali kod Glen, smatram da možete imati presudni uticaj.

- Vi imate visoko mišljenje o meni - uzvratio je Nik sarkastično. - U pravu ste kad kažete da mogu uticati na nju, ali ne mogu i na njeno srce.

- Pa - Nikos mu je prišao par koraka bliže - možete me informisati ko ima. - Naglo se okrenuo i udaljio od Nika gledajući panoramu ispred sebe.

- Ne znam šta da kažem - promrmljao je Nik.

- Dužnik ste mi.

- Jesam - odgovori Nik.

- Usluga za uslugu - nastavio je Tedonis.

- Zaista ne znam šta očekujete od mene, gospodine Tedonis.

- Zasad, da prihvatite Predsednikovu pozivnicu.

Naravno, pomisli Nik ... kako sam ispao glup, nije Glen ono što on želi. Sad može i da pretpostavi zašto se Nikos Tedonis zajedno sa svojom hijenom toliko angažovao oko Glen Glori. Naravno da je Nikos Tedonis mogao imati bilo koju ženu na ovome svem. Novac i moć su afrodizijak. Ali, šta je njegov krajni cilj, ako Glen nije ono što on želi? Šta onda stvarno želi? Predsednika? Koliko je pitanja sada mogao sebi da postavi? Vreme će pokazati u šta su se upustili ... Može li odbiti? ... Jedan pogled na Danijela Rida uverio ga je da tako nešto nije moguće.

- Instrukcije ćete primati od gospodina Rida lično.

Danijel Rid je klimnuo glavom potvrđujući ove Nikosove reči. - Pođite za mnom ...

Razgovar je trajao dvadeset minuta.

Kada je napustio hotel bio je pun dan, ali ni činjenica da su ulice oživele nije mnogo pomogla da sa sebe otrese utisak protekle noći. Imao je neko neobjašnjivo osećanje da Glen više ne pripada njemu kao ranije, kao i da brigu o njoj nije preuzeo Nikos Tedonis, već nešto mnogo jače i prodornije. Nešto čemu se Glen neće moći odupreti. Nisu mu se dopale sopstvene misli; možda su događaji od prethodnog dana bili prenaporni za njega. Mnogo se toga izdešavalo ... Ako se Glen ne pojavi na popodnevnom prijemu i u najgledanijoj rok emisiji, čije emitovanje ide uživo i počinje u četiri sata toga dana, proglasiće je za neodgovornu, a takva reputacija je neće odvesti daleko.

Ostalo mu je samo da se uzda u reči Nikosa Tedonisa da će Glen biti tamo tačno na vreme. Nik nije želeo da bude viđena u pratnji Nikosa, ali nije ni očekivao ... osmeh na licu Danijela Rida upozorio ga je da se događaji od prošle noći nisu dogodili... To je bio više Nikosov interes nego njegov.

Učiniće im par ustupaka kao što se dogovorio sa Ridom i na tome će se završiti ... Krajnje je vreme da se vrati u hotel u kome su odseli i ostali članovi benda. Prišao je taksiju koji su rezervisali za njega. Uzdahnuo je smeštajući svoje nezgrapno telo na zadnje sedište. Ostalo je još samo nekoliko sati do emisije, morao je da požuri kako bi momke doveo u red. Osećao je kako mu se od napetosti i umora ukočio vrat. Još je nešto osećao ... nelagodnost zbog Tedonisovog čeka od 50 000 dolara koji je potpisao Danijel Rid ... „Možete ga unovčiti odmah", bile su njegove podrugljive reči.

Kao da je izdao Glen ... ali svet u kome se nalazio bio je svet biznisa, a to što je on uradio bila je samo zanemarljiva trgovina u odnosu na stvari koje su radili drugi... Tedonis, na primer ...

Šou je počeo tačno na vreme, Glen je bila briljantna, zavodljiva, seksepilna, puna neodoljivog šarma. Na njoj nije bilo ni traga od onoga što se desilo prethodne noći ... inteligentna, dosetljiva i, pre svega, prirodna ...

Nik je posmatrao dok je stajao iza kamera ... Ako ga je imalo bilo strah, sada je osećao kako ga on napušta. Nije imao još prilike da nasamo sa njom porazgovara jer je došla 10 minuta pre početka emisije; imala je vremena samo da pođe do šminkernice. Sad je program već bio pri samom kraju.

Poznati voditelj postavljao je pitanja sa neumoljivom direktnošću ...

- Glen, mlada si, lepa, uspešna. A dečko?

Ona se tako iskreno osmehnula ...

„Zumiraj je sad", davao je nalog režiser. Kamera jedan je fokusirala njen lik klizeći lagano niz nemirnu kosu, grudi, prateći mekane pokrete ruku ... „Ona je anđeo", šaputao je kamerman.

- Pažljivo! - upozoravao je šaljivo voditelj - odgovor bi mogao da ti promeni život. - Publika je zadržala dah ...

- Ne, nemam dečka.

Voditelj je pogledao u kamere.

- Da li je moguće!? Čestitajmo joj na hrabrosti! - uzviknuo je. Iz publike u studiju se začuo gromoglasan aplauz i povici odobravanja.

- Glen, - nastavio je - da li je ovo otvoren poziv svim usamljenim srcima? Ima li neko ko ti se dopada?

- Saznaćete na vreme ...

Još jedan snažan aplauz ispratio je njene reči.

Voditelj je pompezno odjavljivao muzičku emisiju ... poljubio je Glen u ruku, zajedno su mahnuli u kamere i zatim je krenula odjavna špica. Posle ove emisije, nesumnjivo je da će se njena popularnost udvostručiti. Imala je sve atribute potrebne za istinsku zvezdu.

- Mr. Tedonis, imate vezu sa Njujorkom - stjuart mu je predao slušalicu.

„Nikos - Danijel Rid je pozivao Tedonisa - možeš li me čuti?"

„Čujem te, Danijele. Reci mi kako je prošao razgovor sa mister menadžerom."

„Zagrizao je" - odgovorio je Rid smejući se.

„Nije se protivio?"

„Da li je imao izbora?"

Nastala je mala pauza zbog smetnji na vezi usled propadanja aviona.

„Nikos, da li si gledao šou?"

„Jesam" - odgovorio je kratko.

Danijel Rid je progovorio tiho: „Ona je dobar izbor". - Veza se prekinula ...

Nije spustio slušalicu, imao je da obavi još jedan poziv.

„Madam, dugo sam čekao - gledao je u sliku ispred sebe. - Da li ste je pronašli?"

3.

Mrzela je Arkanzas, mrzela je to malo smrdljivo mesto zvano Džordžtaun, i mrzela je tu šupu što se zvala bakalnica, stešnjenu na samom uglu dve sporedne ulice. Najviše od svega mrzela je da čeka dok je njena majka odrađivala za bakaluk u buđavoj prostoriji iza.

Svaki put kada bi se ona i majka pojavile na uskim vratima bakalnice, njen debeli vlasnik po imenu Bili razvukao bi svoje pihtijasto lice u nešto što je ličilo na osmeh, pokazujući pri tome red trulih crnih krhotina.

,,A šta naša mala Mili želi danas?"

Najviše od svega Mili je želela da izađe odatle, samo da ne bi slušala „oooh" i „uuuh" svoje majke i ujka-Bilija dok su radili ***ono*** u prašnjavoj tesnoj prostoriji iza pulta. Marljivo i strpljivo bi lizala svoj lilihip, čekajući da se otvore vrata uz resko škripanje. Obavezno bi se prvo pojavila njena majka, nesigurno provirujući i popravljajući usput šavove na suknji, a za njom bi se ubrzo pojavilo znojavo i zajapureno lice ujka-Bilija. Odmah nakon toga, njena bi majka sa primetnim osećanjem nelagodnosti čekala na bakaluk i kusur od pazara maločas obavljenog među džakovima gnjilog krompira.

Dugo je Mili nosila taj miris u nosu. Kada bi se glomazna metalna kasa oglasila sa zvučnim „ding", ujka Bili bi majci u drhtavu ruku tutnuo sitniš i preko masne tezge dodao polupraznu kesu. Tako je uvek završavala njihova trgovina, ćutke i ponižavajuće. Majka bi je uzela za ruku i trgnuvši je blago rekla: „Idemo, Mili", i njih dve bi se vraćale istom onom vlažnijom i mračnijom stranom ulice, nizbrdo kući.

To je potrajalo do Miline trinaeste godine, tačnije do onog proleća kada je Milino telo počelo da se menja. Taj ogoljeni vrbov prut, na koji je ona doskora ličila onako tanka i visoka, počeo je da pupi i buja. Počele su da je svrbe grudi, u stvari svrbelo je celo telo, sopstvena koža postala joj je tesna. Ispod uske, iznošene i za bar dva broja manje majice isticala se zaobljena linija njenih grudi. Kada je Mili počela da se interesuje za ***ono,*** njeni vršnjaci su još vukli prazne konzerve po prašini.

Jednoga jutra probudio je tup bol i ona je instinktivno rukama prekrila bolno mesto. Istina, nije toliko bolelo, ali ona taj bol nije očekivala. Ustala je, a crveni krvavi trag, u nepravilnim linijama, slivao se niz njene noge.

Prestajala je da bude devojčica, prerastajući u ženu.

Sve češće je Benov otac zaustavljao pogled na njoj.

- Hej Mili! - dovuknuo je jednom dok je stajao nemarno naslonjen na trem svoje kuće. Njegova debela Betsi prala je pohabani radnički veš pozadi u dvorištu.

Mili se načas dvoumila. Među Bertijevim žutim prstima dogorevao je patrljak cigarete. Iz njegove svake pore izbijao je miris jeftinog duvana.

- Priđi - progovorio je jedva primetno mičući usnama. - Zar ti se majka ne oseća dobro? - pitao je dižući obrvu. - Umorna je, i to je sve - odgovorila mu je Mili ustežući se.

Berti je nemarno ispustio opušak, pomakavši se za korak bliže Mili.

Ispružio je svoj, od duvanskog dima, požuteli prst i smestio ga u nežno udubljenje njenog pupka. Zatim je lagano pošao nagore uz njenu tesno pripijenu majicu i zastao ispod samih grudi.

Od toga dana Mili se držala podalje od tetka-Betsine kuće.

Njenoj majci je bivalo sve gore i, kako je vreme odmicalo, tako je i bolest uzimala maha. Bili su joj potrebni lekovi, a za lekove - novac. A novca nije bilo. Kada je izdahnula lekar je došao samo da ustanovi smrt. Za Mili niko nije pitao. Na dan sahrane njene majke nad Džordžtaunom je pljuštala kiša. U maloj povorci do opštinskog groblja išle su Mili, tetka Betsi sa njeno dvoje musave dece, Bert, opštinski činovnik i sveštenik.

Pogreb se završio brzo. Tetka Betsi je jednom rukom obgrlila Milina tanana ramena, a drugom je brisala suzne sline, razmazujući ih svuda po licu.

Sveštenik je brzo obavio obred, izgovarajući reči žurno i nekako ljutito.

Zatvorivši Bibliju on reče „Amin" i već posle desetak minuta povorka se vraćala istim blatnim i klizavim putem uzbrdo, nazad u sirotinju.

Nesreća nikad ne ide sama. Taman što je kiša prestala suknuo je plamen.

Kuća je izgorela zajedno sa svim dokazima i dokumentima o Milinom poreklu.

Gradski oci dodeliše je Betsi na staranje, uz minimalnu mesečnu nadoknadu. Betsi je često u mraku, ležeći pored pijanog Bertija, prigovarala kako Mili raste k'o iz vode i da ni tri takve opštinske milostinje ne bi mogle da je nahrane. Sirotinja je, kao i svugde, imala i velika usta i prazne stomake. Bila je teška godina i nesreće su se nizale jedna za drugom pogađajući, po pravilu, najbednije.

U Džordžtaunu, činilo se, bilo ih je najviše. Ceo kraj se bavio rudarstvom, obodi grada bili su oivičeni gotovo identičnim kolonijama, a i stanovnici ovih otužnih sklepanih daščara ličili su jedni na druge. Njihove ruke bile su isto izranjavane, njihova ista žgoljava deca uvek razderanih krvavih kolena, iste debele, nikad zadovoljne žene, ista nesreća i beda, sve je bilo isto - izuzev Mili.

Sam Bert je koristio svaku priliku da bude nasamo sa Mili. Prvih meseci ona mu je izmicala koliko je mogla, sve do dana kada je tetka Betsi, kako je ona zvala, morala da ode u kraću posetu svojoj sestri. Baš toga dana Berti je došao kući dobro naliven, zaudarao je na alkohol, znoj i duvan.

Mili je pokušala da se neopaženo izvuče na stražnja vrata, ali joj je Bert zaprečio put.

Uhvatio je za ruku i grubo pritisnuo uza zid, tesno se pripijajući.

- Ne ideš ti nikud - dahtao je lepeći vlažne usne svud po njenom vratu.

- Ti ga želiš, Mili, zar ne? - šeprtljao je otežalim jezikom. - Želiš da ti ga gurnem! - i gurnuo ga je, strgnuvši joj gaćice jednom rukom.

Bio je to iznenadni bol, ali Mili je izdržala ne zaječavši. Instinktom žene znala je da se to moralo desiti pre ili kasnije ...

Berti se nije obazirao na nju, ušao je tri puta, stresao se od zadovoljstva i podigao pantalone. Grubo je rukama uzeo za dojke i stegnuo ih ...

- Dopalo ti se ... - prekinula ga je daleka potmula detonacija, a odmah za njom nekoliko jačih, jedna za drugom. Bile su to snažne eksplozije nakon kojih više ništa nije bilo isto ni za Džordžtaun ni za Mili.

Tetka Betsi se vratila nakon dva dana puna utisaka. U opštem metežu zajedničke nesreće nije ni primetila promene u odnosu Berta i Mili.

Prvo Milino iskustvo dalo joj je slatki nagoveštaj da tu ima mnogo više od onog „oooh" i „uuuh" u buđavoj ostavi Bilijeve bakalnice.

U njoj se probudila priroda žene i ona je dopustila Bertu da je nauči svemu što je znao. Ubrzo se pokazalo da je malo toga znao i da je ona bila bolji učenik nego on učitelj.

* * *

Jednog jutra, mesec dana nakon one kobne eksplozije u kojoj je stradalo četrdeset i osam rudara, došlo je do obustave rada u kopu. Svi rudari, uključujući i Berta, bili su otpušteni.

Za obnovu ckna vlasnici nisu imali para.

Pojavila se velika korporacija i predložila procenu rudnika, ekipe su po ceo dan silazile u jamu.

Džordžtaun je bio u grozničavom iščekivanju. Ta neizvesnost nije dugo potrajala. Rudnik je bio zatvoren.

Bilo je rano jutro, magla se razilazila pod sunčevim zracima, vazduh je bio lepljiv i zagušljiv. Mili je iz sna trgla neobična buka što je dopirala sa brežuljka ispred kuće. To je nateralo da izađe na trem. Odmah za njom čuli su se i teški Betsini koraci. Stala je iza Mili pušući i mrmljajući.

Jedna za drugima otvarala su se vrata daščara i izvirivala su mrka naduta i pospana lica, sva gledajući u istom pravcu prema brdu.

Magla se gotovo razišla i zraci sunca su se prelamali o stakla zahuktalih buldožera. Svi su zanemeli pred tim prizorom, ne shvatajući šta se zapravo događa.

Dok su oni stajali tako zatečeni, na brdu su se nizale mašine jedna do druge. Buka je postajala sve snažnija. „Bertiii!", zavapila je Betsi. „Bertiii!" - glas joj je prelazio u jecaj ... Uskoro se pojavio i on, neočešljan, nadutoga lica, u izgužvanoj košulji i prljavom rublju.

„Šta je ovo!?"

Ne snašavši se u svom bunilu, spazi kako mašine, kao po komandi, krenuše jedna za drugom naniže ka kućama. ,,Oh, ne" - zacvilela je Betsi, deca su počela plakati... „Berti učini nešto, zaboga!", uzviknula je Betsi, ali njene reči nisu ni doprle do njega: on je sa tupavim izrazom lica zurio ispred sebe u dve siluete što su se spuštale u njihovom pravcu.

Stranci su prišli uzbuđenoj gomili. Jedan od njih je imao lepo skrojeno odelo, kakvo se nije moglo naći ni u jednoj Džordžtaunovoj prodavnici. U ruci je nosio isto tako skupu akt tašnu sa pozlaćenim kopčama. Onaj drugi je po svojoj spoljašnjosti bio lako prepoznatljiv, na glavi je imao žuti šlem: bio je pripadnik bagerista.

„Ja sam Kevin, zastupnik kompanije *Miner INC,* došao sam da vas obavestim da je rudnik do daljeg zatvoren i da su svi radovi obustavljeni ... Korporacija je otkupila i rudnik i zemljište od *Morion & Elis miners,* što znači da to gde vi živite, pripada ..." Prekinuli su ga povici i psovke, a zatim su na strance poletele kamenice i oni su pobegli. Bila je to žalosna i privremena pobeda kolonije. Umešala se policija i efikasno i nimalo nežno „uspostavila kontrolu".

Ništa drugo im nije preostalo nego da pokupe svoje zavežljaje, jer tu gde je iz prašine izrastao samo korov na posnoj zemlji, gde se ništa drugo nije primalo izuzev bede, trebao je da izraste novi Džordžtaun sa novim stanovnicima; tu više nije bilo mesta za njih.

Mašine su se spustile uskim vijugavim putem ka njihovim kućama, i za nepunih dva sata malo smrdljivo predgrađe nestalo je u oblaku prašine.

Za Mili ovo je došlo kao olakšanje: ona je i onako tražila izgovor da ode iz tetka-Betsine kuće. Sad, kad te kuće više nije bilo - bila je slobodna.

4.

Kartu do Njujorka je pošteno odradila izvodeći felacio na pozamašnoj šoferskoj budži.

Kamion je bio najudobnije mesto za stanovanje koje je ona do tada upoznala.

Bila je čista slučajnost što je stigla u Njujork. Da je kamion išao u nekom drugom pravcu, ona bi otišla tamo.

- *Hey sweety,* sigurna si da nećeš sa mnom - pitao je vozač kamiona.

- Ne - odgovori Mili, skupljajući crvenkastu kosu u rep. Šofer je ispružio svoju kratku dlakavu ruku i kažiprstom joj podigao bradu. Direktno, bez stida u njega su gledala dva prelepa oka.

- Ti si dobra, ti si stvarno dobra.

- Znam - reče Mili i iskoči iz kamiona.

- Hej - povika za njom riđokosi vozač. - Uzmi ovo da ti se nađe - i dodade joj par zelenih dvadesetica i jedan papir na kome je bila ispisana neka adresa.

- Idi do Meg, tamo ćeš biti više nego dobrodošla, a i ja ću znati gde da te potražim.

Mili je samo okrenula glavu u znak odobravanja, stisnula papirić u šaku i još jednom, ne okrećući se, mahnula rukom visoko u zraku u znak pozdrava. Iznad nje se njujorško nebo pocepalo poput vodene mešine.

Lutala je dugo gradom bez cilja, upijajući u sebe njegov miris i vazduh težak od olova. Ovde je bila jedna među milionima, i ovde su bili ti milioni za nju jednu. Ceo dan je protekao a da nije pomislila na činjenicu da nema kud da ide. Ali, rešenje je uvek postojalo. Potražila je po džepu papirić ...

Iako je Mili izgledala zrelo, Meg se nije isuviše žurila sa njom. Prva mušterija puštena u njenu sobu bio je sredovečni cvećar, udovac mekog srca i meke stvarčice. Retko bi mu se dizao pa je retko i dolazio. Te prve Miline pare mirisale su na cveće ...

Posle prve mušterije došla je druga, za njom i treća, i više im se nije znao ni broj, ni brod sa kog su sišli, ni nacionalnost, ni zanimanje.

Pijani, u prolazu, dolazili su u njen krevet sa prekookeanskih teretnih brodova, iz kamiona ... Za Mili je bilo važno samo da iz bilo kog ljubavnog položaja može videti skrovište, jednu metalnu kutiju punu zelenih dolara. Od svih vrsta seksa Mili je najviše volela onaj brzi sebični seks, bez mnogo davanja i uzimanja. Seks zbog koga nije morala da laže. Dok bi se mušterije stenjući naslađivale njenim mladim telom, Mili je kovala planove za budućnost.

Znala je vrlo dobro gde želi da pođe. Krajnji cilj njenog puta bio je centar događaja o kojima su pisali modni časopisi i bulevarska štampa.

Jedino je na njih Mili trošila svoj novac. Upijala je svaki detalj, svaki lik, naučila da prepozna razliku između *Chanel* i *Givenchyja, Cartiera, Vuitona* i ostalih poznatih kreatora. Znala je za svaki prijem, i gde se davao, i šta se na njemu

služilo, i ko je bio na usponu a ko na holivudskoj nizbrdici. Preko te bulevarske štampe dobro je upoznala sve mane i vrline sveta koji će jednom biti njen ... u to nikada nije sumnjala. „Doći će i taj dan", šaputala je sebi dok je obrađivala Čarlija.

- *Oooh, baby, ooh,* ti to tako dobro radiš - uvijao se ispod nje kao zmija bez glave, sve brže i bliže kraju, i pre konačnog trzaja, dok bi se topla tečnost izlivala iz njegovog uda, Čarli bi obuhvatio njeno lice rukama i povukao je naniže šapućući: - Progutaj! Učini me srećnim i ja ću te nagraditi.

Gutala je ... za 50 dolara više, za 50 dolara bliže zlatnim kapijama otmenog njujorškog kvarta.

Mili je pratila sreća. Ko zna šta bi bilo sa njom da jednog jutra nije prošla pored Meginog ureda. Vrata su bila odškrinuta, sasvim malo, ali dovoljno da bi čula prigušenu prepirku ...

- Spremna je - govorio je muški glas.

- Ona je drugačija, sa njom treba vremena - odgovorila je Meg.

- Nije me briga, već sam dovoljno izgubio.

- Gas, ona nije tip za porno, nisam je pripremila za to.

- Tebi treba vremena, ali ja ga više nemam! Doći ću večeras po nju ... Imaju mušteriju, velika zverka, spremni su da plate veliku lovu. Tražili su baš nju i ja ću im je dati.

- Mislim da praviš veliku grešku - Megin glas se približavao vratima. Mili se povukla za korak ali je bila dovoljno blizu da čuje muškarca:

- Bolje da bude spremna! To mi duguješ, takav je bio dogovor.

- U redu, ali ako nešto krene naopako, nemoj kriviti mene.

Pre nego što su mogli da je primete Mili je bila u svojoj sobi. Osetila je strah, po prvi put. Dah joj je bio kratak, a lice crveno od navale krvi.

U čamotnoj sobi u Meginoj javnoj kući, između dva brza seksa, Mili je odavno smišljala plan svoga bekstva.

Ovo ga je samo ubrzalo. Znala je da je pametno skrivenih par hiljada dolara neće odvesti daleko, ali taksi koji je vozio ka severu grada nije koštao toliko ...

Učiniće to, i to odmah sad ...

Na brzinu je pokupila novac i sišla niz škripave stepenice. U rukama nije nosila ništa. Prošla je pored Tese koja se na vratima borila sa pijanim ruskim mornarom smejući se na njegove glupe dosetke. Setila se njenih reči prvoga dana kada je stigla: „Mala, moraš se smejati, kome bi se digao na tužno lice".

Treba otići odavde, i to što pre, pomisli podigavši ruku da zaustavi žuti taksi.

Dok se smeštala na zadnje sedište, preko ruba vrata primeti Megin lik uokviren velikim prozorom.

Trenutak rastanka je došao ... Meg je naslonila glavu na hladno staklo, sklopila oči, a ispod debelo namazanih trepavica potekle su suze razlivajući crnilo maškare svud po njenom licu.

Plakala je, ne zbog Miline već zbog svoje mladosti.

Bilo je samo pitanje dana kada će je Mili napustiti. Takav tip žene niko ne može posedovati, pokušala je da objasni Gasu, ali je on nije slušao.

Sad je prekasno. Taksi je nestajao kovitlajući za sobom požutelo lišće.

Mili se više neće vratiti...

Taksista je pogledao u retrovizor nezainteresovano.

OK, lepa je, pomisli, ali je davno navikao da ovakve male bogate ptičice s vremena na vreme zalutaju u ovaj deo grada, željne dobrog provoda. Baš prošle nedelje dovezao je društvo vikendaša iz L. A. pravo sa aerodroma kod sisate Poli.

Jeftin blud bio je njihova neiscrpna zabava. Njemu nije: on je više voleo šolju toplog čaja kod Rite u kafeteriji. Pomisao na Ritu izmamila mu je osmeh ... skoro da je i zaboravio da ima mušteriju na zadnjem sedištu.

- Kuda ćemo, *Mam ...?*

- Vozite do centra.

- OK. - rekao je taksista i klimnu glavom potvrđujući tačnost svoje pretpostavke. Zar je trebalo pitati, pomisli. Sve su se vraćale u centar, a iz centra u svoj bogataški krug matorim drkadžijama, do neke nove prilike, do nekog drugog vikenda.

Taksi je uz blagi trzaj zaplovio iz sporedne ulice ka aveniji. Mili je, udobno zavaljena, posmatrala kako se živost saobraćaja povećavala što su bivali bliže odredištu. Bez bilo kakvog izraza na licu posmatrala je panoramu Njujorka koju nije poznavala. Grad joj se sve više dopadao, i što se sve dalje odvajala od doka i Megine javne kuće, sve više joj se činilo da tamo nikad nije ni bila.

Taksista je tražio pogodno mesto za parkiranje. Mili je izvadila novčanicu od 20 dolara, pružila je ruku preko vozačevog ramena i izašla.

Taksi je nestao u dugačkoj koloni nervoznih vozača. Poput tri vijugave zmije tri kolone su se zaplitale i rasplitale, svaka vodeći na svoju stranu. Kojom od ove tri kolone je nestao taksi, Mili nije pogledala.

Našavši se u opštem metežu njujorške gužve nije se dala zbuniti.

* * *

Osećaj slobode prožimao je celu. Od tog slatkog naboja osetila je kako joj telo trne, tako da je za trenutak morala zastati.

Iznajmila je mali apartman tri bloka dalje od poslovnog centra i isplatila ga u kesu za sledeća dva meseca.

Taman dovoljno da ostvari svoju nameru ... mali osmeh joj se zadržao u uglovima usana. Ustala je iz fotelje protežući se i uključila stereo.

Imala je savršen osećaj za ritam, i njeno telo nije mirovalo.

Volela je Krisa Heninga. On je imao jak i seksepilan glas, znala je da prepozna dobrog ljubavnika. Kris Hening sigumo nije bio maza.

Da bi to proverila morala bi proći nekoliko teških holivudskih kapija, bar desetinu muških postelja i dobiti par vrućih preporuka.

Ne, taj put je isuviše dug i naporan. Mili je bila dovoljno pametna da to zna. Ima i lakših puteva ka lagodnijem životu.

Dva muškarca mogu iskomplikovati život. Njoj je trebao samo jedan, i tog jednog trebalo je dobro izabrati. Došao je trenutak da se Mili pobrine za sebe!

Poslednji zvuči pesme gubili su se u etru. Jednom rukom je isključila radio a drugom raspustila svoju kosu iz uredno očešljanog repa. Dohvatila je *Vogue* sa staklenog stola i počela da lista. Sa svake strane smešila su se lica vesto našminkanih modela, i sva su nešto prodavala. Modele *Givenchyja, Kleina, Diora, Chanela...* Pažljivo je okretala stranu po stranu i na svakoj je videla isti blazirani svet, svet prevare i opsene, dok se ispod olovnih otisaka novinske štampe krio mulj dubok i opasan kao živi pesak. U tom mulju tonuo je svako ... Mili to nije znala ...

Ljubav i seks! Od toga se živelo i sa tim se trgovalo, ma gde bili, na Beverli Hilsu ili u Bruklinu. Postojala je samo razlika u ceni, a tu razliku Mili je želela da iskoristi. Stranica po stranica, sve je bilo isto: super modeli i njihovi maco ljubavnici, mišićava i gološava telesa biseksualaca, lažni glamur, beda i jad. Novac je bio nerušivi most ispod koga je tekla ta reka života. Uzvodno ili nizvodno, zavisilo je od toga koliko ko ima snage, a pošto je ispod njene kože nadirala mlada krv, ona je svoj tok znala, ili je bar mislila da zna.

Njenu pažnju su privukla tri velika crna slova A R T ispisana preko dva lista na plavoj pozadini papira. Bio je tu intervju sa poznatim slikarom. Jedna od njegovih grafika poslužila je kao podloga za tekst. Mili je pomno čitala. Uskoro je znala sve o umetniku ... Izuzev kako on izgleda. U potpisu teksta stajalo je: D. Trevor.

Vreme za susret sa svojom srećnom zvezdom, pomisli. Podigla je slušalicu kontrolišući uzbuđenje. Nije bilo teško pronaći novinara Trevora.

„Gospodine Trevor, zovem iz galerije. Moj gazda - izigravala je uplašenu šeprtljavu službenicu, sa slatkim obećavajućim glasićem - znate, tek sam počela da radim u galeriji, a mr. Santos - sad je glas prešao u plač - on očekuje da znam gde mogu pronaći izvesnog slikara ... S obzirom da ste vi radili intervju sa njim, mislila sam da bi mi mogli reći gde je gospodin."

Dok je govorila tim umilnim glasićem, mister Trevor ju je zamišljao u svom krevetu.

„Piši srce: 5509 32 ... To je broj ..."

,,Oh, kako da vam se odužim?", reče Mili.

„Kako se zove galerija u kojoj radiš, srce? Mogao bih ..."

Mili je spustila slušalicu ... Danas je sreća meni naklonjena, mr. Trevor.

Pogledala je u 9 zapisanih brojeva ... Stepenice ka nebu, pomisli ... Tajna kombinacija za otvaranje holivudskog sefa pričekaće još malo ...

Čekala je u bakalnici da svrši ujka Bili, strpljivo je čekala da pijani Bert uradi isto, i kod Megi je bilo isto, ali naučila je lekciju: što je duže i strpljivije obrađivala polupijane, otupele, psihotične vlasnike odumirućeg ega, to bi i nagrada bila veća. Cekaće ... Stpljen-spašen, pomisli i pritisnu dugme u liftu za prizemlje.

5.

Bila joj je potrebna haljina. Njenoj koži prijala je skupocena svila, a to se kupovalo samo u ekskluzivnim radnjama kao što je bila ***Calveros Finale Cut.***

Čeznula je da proba jednu od njih pre nego što se zadovolji nekom običnom ***Mane & Spencer*** kreacijom.

Poznavala je Kalverovu radnju. Skoro svi magazini su smatrali da svaki prestižni intervju polazi iz knjige bogate klijentele koja je stajala u Kalverovoj fioci.

Ta knjiga holivudske klijentele bila je pozamašna. Lično je Kalvero vodio evidenciju o svakom svom klijentu. Poznavao je obim grudi i kukova svih L.A. diva mnogo bolje nego njihovi muževi i ljubavnici zajedno.

Svaki milimetar promene u obimu izvesne dame, a da nije evidentiran, mogao ga je koštati i ugleda i stotine hiljada dolara.

Kalvero je bio vest trgovac. Ukoliko izvesna gospođica promeni partnera, menjala bi i kreatora. Samo jedan diskretan poziv novoizabranog ljubavnika i haljina bi bila upakovana. Kalvero je imao i svoju tajnu listu budućih favorita i retko kad bi se prevario. Pobednica te neobjavljene Kalverove liste bila je svojevremeno i Margo Viti. Kada je prvi put ugledao, bila je samo jeftini golišavi model za nepoznate slikare ... i Kalverova mudra poslovna investicija... Osmehnuo se na tu pomisao.

Nikada nije saznala da je on obukao u jednu od najskupljih ***Lagerfeldovih*** kreacija i uz nju poslao tajnu pozivnicu za privatan prijem kod slavnog Vinsenta Vestlija. Do tada je bila u vezi sa poznatim slikarom ... Setio se afere ... nesrećnik! Kalvero je uživao da se igra tuđim sudbinama, da prati kako se menjaju ... Nije pogrešio, Amerika je prosto poludela za njom, a Margo je privatno ludela za ***Givenchyiem.*** Kalvero je uvek dobijao najekskluzivnije modele ovog kreatora. Te haljine nikada nisu šetale pistom. Buking se radio po porudžbini.

U svetu žena, u kome je najviše boravio, trgovati haljinama značilo je trgovati sujetom mušterija. To mu je donosilo vrtoglave zarade.

Svi koji su ulazili u njegovu radnju znali su tačno šta traže i uvek su dobijali ništa manje od onog što su očekivali.

„Učini to", reče Mili hrabreći sebe da pritisne dugme interfona.

- Vaše ime, molim - javi se ženski glas.

- Ime je nebitno - rekla je brzo i okrenula lice prema kameri, dozvolivši da objektiv prenese njen lik posmatraču.

- Trenutak molim...

Mili je znala da će ako čekanje potraje duže od deset sekundi, biti odbijena. Njene misli prekinuo je zvuk koji je značio da su vrata deblokirana i da može ući.

Kalverove prostorije bile su smeštene na drugom spratu jedne od najelitnijih građevina Njujorka.

Na vratima je sačekao Kalvero lično. Pokazao je rukom ispred sebe progovorivši kratko *„Miss"* i pri tome je diskretno odmerio znalačkim pogledom.

Kako je gospodin Kalvero bio izuzetan trgovac i besprekomi džentlmen, ništa na njegovom licu nije otkrilo da će mu poseta biti veoma zanimljiva, s obzirom da vrednost garderobe koju je nosila Mili ne prelazi cenu ni jednog dugmeta na ***Chanelovom*** kostimu.

Prostorija u koju su kročili bila je prostrana i udobna. Postojao je samo jedan pult koji se presijavao pod vesto podešenim osvetljenjem. Cela prostorija je bila pokrivena mekanim bordo tepihom.

Kada je Mili podigla pogled tražeći oko sebe rafove sa haljinama, shvatila je da su oni vesto prikriveni iza jednostavnih linija mahagoni dekoracija koje su prekrivale zid. Iznad svakog takvog, savršeno ispoliranog, drvenog rama nalazilo se malo reflektor-svetlo koje je osvetljavalo zlatnu pločicu na kojoj je bilo ispisano ime kreatora.

Mili je pogledom prelazila preko tih imena: ***Chanel, Gotie, Givenchy, Biagotti, Dior, Versace, Caran ...***

- Tražite nešto posebno?

Konverzacija koju je započinjao Kalvero nije bila ni usiljena niti prisna. Maestralno je usavršio tehniku pristojne udaljenosti između sebe i klijenta.

Njegovi klijenti bila su najslavnija imena: žene svetskih lidera, pop zvezde, holivudske glumice i njihove ljubavnice ... Prema svima on se ophodio na isti način.

Samo jedan pogled na ovu lepu crvenokosu ženu njemu je bio dovoljan da zna kako će se i ona ubrzo svrstati u jednu od navedenih kategorija ... uz njegovu malu diskretnu pomoć.

Još jednom neprimetno odmerivši njenu savršenu figuru, Kalvero zamoli svoju asistentkinju da pokaže ***Diorove*** kreacije.

Svojim prstima Mili je prelazila sa modela na model.

Neka je bila preduga, neka prekratka, neka isuviše konvencionalna, druga previše otvorena, treće, s obzirom na količinu materijala, kao da nije ni bilo.

Kalvero je upitao podigao obrve: „Znači, ***Dior*** - ništa?" Prešli su na ***Chanel*** ali i tu je bilo - ništa, ***Gotie*** takođe - ništa ... Kalvero je počeo da se zabavlja.

Njegova asistentkinja, lepa ali bezlična devojka, mu je prišla. „Gospodine, telefonski poziv za vas."

Ubrzo se vratio, preko rake mu je bila prebačena jedna haljina.

- Zašto ne probate? - pružio je Mili, ali je veštim pokretom pre toga uklonio malenu etiketu sa imenom naručioca.

Mili nije mogla znati da je tu haljinu poručila, a sada otkazala, hirovita diva Margo Viti.

Naravno, njoj će biti poslat račun i ona će platiti penale usled otkazivanja porudžbine, ali to je uobičajena praksa i takve specijalno poručene haljine obično su završavale na aukcijama.

Margo je pri tome napomenula da će verovatno uzeti nešto iz najnovije ***Di***orave kolekcije, „ali tamo posle revije, Kal", rekla mu je prisno.

Poručivala je i otkazivala haljine, reagujući je na svoju hiperslavu tipično za sve velike zvezde. Kalvero je verovao da se Margo Viti ponaša po tom šablonu dok je nije bolje upoznao. Najtipičnija neuroza kod žena glumica je strah od pogrešnog izbora haljine. Gospođica Viti nije patila od toga sindroma. Isuviše je bila ohola i isuviše sigurna u svoj izbor. Kada menja haljinu, ona menja i muškarca. Kalvero se nasmešio ... Margo Viti često menja haljine.

Varala je Vinsenta, ali je to vesto krila... Radila je pametno, za razliku od mnogih plitkoumnih koleginica. Ko li je ovaj put sretna žrtva, pomisli Kalvero ... Niko sposoban da stane na put Margo ... mada ... gledao je u Mili...

- Stvoreno za vas, gospođice - progovori Kalvero, pružajući joj haljinu.

- Probaću je - reče Mili, uzevši je iz Kalverovih ruku. Devojka je odvede u garderobu i ostavi je samu. Svuda oko Mili bila su postavljena ogledala, garderoba je bila prostrana i specijalno osvetljena. Nisu je zanimala ni svetla ni ogledala. Svoju pažnju usmerila je na luksuznu haljinu od zelenkastocrne svile, presvučenu isto tako tamno-zelenom čipkom.

Skidala se polako, ne žureći, ostavši na kraju potpuno gola. Uzela je haljinu u ruke; čipka je u tom trenutku upila svetio i zasijala hiljadama svetlucavih iskrica. Prvi put joj je od uzbuđenja zastao dah, postala je istinski svesna magije ***Givenchyja ...*** Sklopila je oči poželevši da ta čarolija potraje zauvek.

Haljina je lagano skliznula niz njeno golo telo. Od tog delikatnog dodira svile njenim telom je prostrujalo uzbuđenje. Začula je lagano kucanje na vratima ...

- Da - reče Mili.

- Gospođice, mr. Kalvero vam šalje cipele koje odgovaraju modelu haljine.

- Uđite.

Devojka je ušla.

- Oh! - izusti iznenađeno.

- Nešto nije u redu?

- Ne, gospođice - odgovorila je devojka ne skidajući pogled sa Mili. - Na vama izgleda prosto božanstveno ...

Neobična zelena boja ***Givenchyjevog*** modela savršeno se u nijansi slagala sa crvenkastim odsjajem njene kose. Mili je obula i cipele od isto tako zelenog satena. Utisak je bio kompletan.

Ugledavši Mili koja se vratila u salon, Kalvero je uzdahnuo ... Gospode, ova je žena rođena za greh ... Gledao je, nemoćan da odvoji pogled.

Nije skoro video ženu koja bi u njemu probudila požudu. Ovu ženu, pomisli, greh je oblačiti ... Stajao je nem i zatečen pred tom savršenom lepotom ... Prisustvo ove žene do te mere je uznemirilo njegova čula da je osetio kako mu se ona stvar lagano zateže. Jezik mu se osušio i s mukom je izgovorio pitanje:

- Mis ... verujem da ste odlučili?

- Mislim da jesam. - Mili je gledala u veliko salonsko ogledalo, zadovoljna onim što vidi.

Ramena su ,oj bila polunaga, dekolte haljine se opasno spuštao u dolinu njenih grudi i sve je bilo prekriveno čipkom koja je savršeno pratila oblik njenog tela.

- Dopada mi se ...

Kalvero se trgnuo ... Njoj se haljina dopada! Da je kojim slučajem ušetala na dodelu „Oskara" pola holivudskih glavonja bi se potrudilo da je smota u krevet...

Njeno telo obučeno u ***Givenchyja*** obećavalo je hladan tuš za učmalo Beverli Hils društvo ... normalno uz pomoć malenog prsta sudbine ...

Trenutak Kalverovog zanosa Milinim telom, prekinuo je električni zvuk interfona, što je označilo dolazak nove mušterije.

- Halo, Mimi!

- Halo, Kal... otpozdravi ga plavokosa preobilno namazana lepotica. Ko još nije znao Mimi: njeno lice se smešilo sa bioskopskih plakata ... žena satkana od američkog sna ... jednog prilično mumificiranog sna... Krem na torti koji se topio, pomisli Kalvero. Ne bih voleo da se sa njom nađem na kiši... gledao je u njenu novu, jako natapiranu frizuru ...

Sa njom je uvek bio prisniji nego sa većinom mušterija ... bili su skoro vršnjaci, mada se Mimi trudila da to sakrije kilogramima pudera ...

- Kalvero, srce, - zapiska Mimi - ta haljina... - i uperi svoj mali drhtavi prst na kome je, činilo se, nokat bio duži od samog prsta.

- Da, ta haljina - reče - jako mi je poznata.

- Ne može biti - uzvrati Kalvero, munjevito reagujući na njenu primedbu ...

Svaka Mimina reakcija obično je neodmerena i, da bi sprečio eventualni skandalčić, Kalvero je poverljivo uzeo Mimi pod ruku i poveo prema svojoj kancelariji.

Mimi je još tri puta, hodajući, naglasila:

- Da li si siguran? ... Možda druga boja? ... - Držeći se za njegovo rame, pripijala se i prela kao mače. Asistentkinja je preuzela brigu oko Mili, dok se Kalvero vesto borio protiv Mimine tračerske naravi. Ono što je moglo da ga oda, bila je činjenica da je Mimi lično prisustvovala, zajedno sa Margo Viti, izboru materijala i ostalih detalja upućenih ***Givenchyjevu*** modnom ateljeu.

Užasnuo se pri pomisli kakvom bi skandalu izložio sebe i svoju bogatu klijentelu kada bi se, nekim slučajem, a takvi slučajevi su bili isuviše česti, na prijemu našle Mimi i Margo Viti.

Kakav bi komentar bio, i ko bi koga skandalizovao?! Ako se Mimi ne seti haljine, zapravo, ako joj Kalvero pomogne da je se ne seti, šanse za preživljavanje bile su velike. Mimi je bila zvezda, a zvezde se lagano gase, sa tom razlikom što se Mimina trebala ugasiti još pre 15 godina. Nekim čudom, još uvek je treperila.

Mimi je u procesu zaboravljanja dobro došao jedan viski u grlu, a drugi već u čaši.

- OK, Kal - reče, ispivši nestrpljivo i drugu napunjenu čašu koja je trebalo da spreči opasno, sve očevidnije, podrhtavanje ruku.

- Taj dekolte predubok je - reče - za tu dužinu haljine. Nasmejala se na svoju uvredljivu žaoku. Mili se svlačila, i ne pomišljajući da bi plavokosa mogla imati bilo kakve komentare ... Dok se Kalvero borio sa Mimi, njegova pomoćnica je pomagala Mili...

- Zaista vam pristaje ... - Iako je asistentkinja imala veoma znatiželjnu prirodu, držala se strogo Kalverovih uputstava: biti diskretan i poverljiv kada su mušterije ove radnje u pitanju ... Kalvero se sa tim nije kockao ...

Mili je upravo završavala sa presvlačenjem kad je začula izveštačen Mimin smeh.

- Čuo si, Kal, da je gospođica Viti nominovana za „Oskara" - reče zajedljivo.

- Zaslužila je ...

- Ma daj, Kal! Ne budi naivan, dragi... Odradila, bolje rečeno ... Sad će ga šutnuti, ne treba joj ...

- Misliš na Vestlija?

- Na kog drugog!? Uostalom, u pravu je, on počinje da guši... A ona ... voli slobodu - završavala je Mimi svoj monolog naglašavajući svaku reč ...

- Pitam se ko li je sledeća žrtva? ... Oh ... usput rečeno, ne zaboravi jedan ***Chanel...*** roza, Kal... ti znaš da je roza moja boja - prela je umiljato.

„Roza ..." Kalvero se zgrozio, ali mu je lice ostalo nepromenjenog izraza.

Ispratio je Mimi i vratio se u salon ...

- Natali, da li se mlada dama odlučila? - upitao je svoju pomoćnicu.

- Mislim da jeste ...

Mili je otišla da se presvuče i ubrzo se pojavila u svom pređašnjem izdanju, tek sad svesna koliko haljina u kojoj je došla izgleda prosto.

- Haljinu ćete poslati za dva dana na ovu adresu - govorila je dok je pisala na parčetu luksuznog papira koje je ležalo na stolu ... Za dva dana više ionako neću biti na toj adresi, pomisli u sebi.

- Odlično! - uživeo se Kalvero u ovu malu igru - Mogu li dobiti vašu karticu?

- Neće vam trebati ... neko drugi će se pobrinuti za račun.

Kalvero je dobro razumeo: lagala je ... Nastavio je sa glumom.

- Vrlo dobro, haljina će vam biti isporučena.

Kalvero je učtivo pozdravio i povukao se, dozvolivši pomoćnici da isprati Mili.

Kada se devojka vratila Kalvero je zamišljeno hodao po salonu, a onda kao za sebe rekao:

- Znam šta ću da uradim ... . poklonicu joj haljinu ...

- Gospodine! - uzviknu devojka - ta haljina košta bogatstvo!

- Grešite, Natali, tu haljinu je platila Margo Viti, i upravo je otkazala.

- Ne možete to učiniti, ser ... šta ako je zatraži ponovo?

- Ne bih brinuo o tome, Natali... gospođica Viti je poručila zmijsku kožu ...

Kasnije to veče, pred zatvaranje radnje, kada je ispratio svoju pomoćnicu Natali, Kalvero je pljesnuo dlanom o dlan i pozabavio se lično pakovanjem ***Givenchyjeve*** haljine ...

„Pronašla si svoju vlasnicu", šaputao je dok je spuštao u skupo dizajniranu ***Vuitonovu*** kutiu. Izvadio je zlatno penkalo i čitko ispisao:

Kompliment vašoj lepoti.
Kalvero Koroli

Pozvao je svog šofera.

„Imam jednu isporuku koji želim da lično odvezeš ‚linkolnom', to je specijalan poklon. Koliko ti treba da dođeš do radnje?"

„Pa, mislim, ne više od 20 minuta ... glavna gužva je prošla ..."

„Odlično!" zadovoljno je odgovorio. „Paket je spreman ..."

Šofer je spustio slušalicu, proverio frizuru u retrovizoru, namestio kapu i pokrenuo motor. Lagano je dodao gas pokrećući crnu „Linkolnovu" limuzinu. Da obavi prvo ovo za Kalvera, pa će onda da učini nešto za sebe ... Trebao mu je dobar provod, a najbolji provod je u ***Candvs Go Go Clubu ...*** Tamo je video sise godine ... Čoveče! Kolike su i kako ga samo mame i pozivaju ... Dao bi celu mesečnu platu njihovoj vlasnici, samo da može na trenutak da se zagnjuri među njih ... pri toj pomisli stresao se od zadovoljstva i glasno povikao, obraćajući se limuzini kao rasnoj ždrebici iz Kentakija: „Hajde ne budi lenja!", dodavao je sve jači gas.

Ubrzo je preuzeo pošiljku i već bio na putu nazad preko mosta u pravcu prema Blomfildu ... Prijatno mestašce, veoma, veoma ekskluzivno ... Hajde da vidimo ko se tu sakrio ...

Zaustavio je limuzinu ispred apartmanske zgrade, uredno se prijavivši kod noćnog portira...

- Možete li pozvati apartman broj 273 ...

- Naravno ... Koga da predstavim?

- Recite samo da je isporuka stigla ...

Portir je okrenuo broj. „Mss ... dole je u holu isporučilac, kaže da je vaš paket stigao ..."

„Zao mi je, nisam ništa naručila." ... Portir je rukom zaklopio mikrofon na slušalici...

- Kaže da nije naručila ništa ...

- Samo recite da me šalje Kalvero ...

- Mislite, ***onaj*** Kalvero? - gledao ga je portir značajno ...

- Da, taj Kalvero. - Tikvan, pomisli za sebe.

„Miss, mislim da je isporuka zaista za vas ... Gospodin donosi pošiljku, kaže da ga šalje g-din Koroli Kalvero", naglašavao je portir.

Razmišljala je ... „Pošaljite ga gore ..."

Kada je otvorila vrata, šofer je gledao pravo kroz njenu prozirnu čipkastu spavaćicu, zaboravljajući na pristojnost. Svetio iz dnevne sobe probijalo se kroz tananini materijal ocrtavajući njenu besprekornu bistu ... Da li sam je video pre?

Nešto u vezi ove žene bilo mu je poznato ... ovakva lepota se ne zaboravlja kad se vidi, mora da sam je pomešao sa nekom sličnom ... ako tako nešto uopšte postoji. Pružio je karticu sa Kalverovom porukom ... Otvorila je i pročitala ... iznenadila se, ali to se nije videlo na njenom licu.

Mili je preuzela paket, rekla hladno „hvala" i zatvorila vrata.

Nema napojnice, iznenadio se ... Kakva kučka! ... Samo „hvala", ponovio je u sebi...

Sve te bogate kučke su iste, nikad nemaju sitniš ... Požurio je nazad, hvala bogu da ima zabave i van njihovog sveta ...

Vozio je glavnom njujorškom avenijom kada je mobilni telefon zazvonio.

-Hari...

Bio je to opet Kalvero.

„Zaboravio sam da spakujem cipele ... možeš li navratiti?"

„Naravno" - protisnuo je kroz zube ...

Pokupio je cipele i, umesto da ih isporuči, svratio je do ***Candvs,*** zaboravljajući na njih ...

* * *

Mili se naslonila leđima na vrata držeći paket. Vrata raja su se odškrinuta, moraće brzo da radi, pre nego što joj se zalupe ispred nosa.

Haljina je bila savršena ... za savršenu priliku ... Iako joj je bila poklonjena, Mili je znala da će jednog dana morati da je plati: ništa u životu ne dolazi besplatno ... O tome će misliti kasnije ... Vreme je da se upoznamo, maestro Florijan!

Bilo je dva načina na koji će to da uradi: mogla ga je pozvati telefonom, ali telefoni su glupe sprave, lako se isključe. Resila je da ode direktno do njega, imala je adresu ... šta će mu reći? ... Zagonetan i samozadovoljan osmeh zaigrao je na usnama. Znala je odgovor ...

Pogledala je kroz prozor svog apartmana: napolju je padala kiša, kao i onda kada je stigla u Njujork. Od sna do jave delilo je samo nekoliko sati ***Deltinim*** avionom na relaciji Njujork - Los Anđeles.

6.

I konačno, stajala je usred nečeg što je pre ličilo na predgrađe sa stovarištima, hangarima i memljivim magacinima, nego na otmeni kvart u kojem bi po svojoj reputaciji trebalo da bude maestro Florijan ... Nije više bila tako sigurna da joj je prvobitna ideja briljantna, ali prekasno je da ode. Imala je kartu u jednom pravcu...

Iz metalnog zvučnika začuo se mrzovoljan glas.

- Ko je?

- Zovem se Mili.

- Mili, Mili ko?

- Ja sam model, moj agent...

Nezainteresovan glas čoveka sa druge strane reče:

- Meni ne trebaju modeli, niti sam se obratio bilo kakvom agentu. Uostalom, svima je poznato da ne slikam portrete ... i da ne slikam uopšte.

- Da li je ovo neka šala? - upitala je ljutito. - Poslednji cent sam dala za kartu da dođem do vas!

. Vrata magacina su se otvorila. Nešto mekši glas iza njenih leđa progovorio je:

- Mis, neko sa našalio na naš račun.

Okrenula se i ostala zatečena ...

Nije ga zamišljala tako. Mislila je - proćelav, debeo, čak i ružan ... i da je pripadao tipu muškarca sa kojim je najlakše izlazila na kraj.

- Nije šala, nemam gde da odem - izgovorila je poprilično zbunjeno ...

Sanjam li, ili me moj san gleda pravo u oči, zapitao se dok je gledao iskusnim okom slikara.

Posmatrao je Mili tako ispitivački kao da je roba u rafu neke prodavnice.

Mili je zažalila što nije bolje promislila o ovom susretu. Nije podnosila pogled njegovih plavih očiju, osetila je slabost u nogama dok joj se srce popelo pravo u grlo, gušeći je. Poželela je da pobegne sa ovog mesta i zaboravi da ga je ikad srela. Uhvatio je za ruku ...

- Znaš šta, - reče Florijan - meni zapravo treba neko sa kim ću popiti kafu. Naravno, ako si raspoložena.

- Ako nije dobra, prosuću vam je u lice ...

Florijan se nasmejao ... odavno nije video da je neko tako iskreno besan.

Još je uvek držao za ruku, vodeći je uzanim hodnikom. Mili su se dlanovi ovlažili, ali zbog mraka koji je vladao u hodniku nije imala hrabrosti da izvuče ruku iz njegove.

Ušli su u ogromnu prostoriju. Teške tamne zavese bile su navučene preko otvora koji je trebalo da budu prozori, stvari su bile razbacane na sve strane, a na sredini je stajao francuski ležaj. Još uvek je držao za ruku vodeći je do sofe.

Mili je sela ... Upravo je zaustila da nešto kaže kada je Florijan kleknuo pored nje.

Nežnim pokretom podigao joj je bradu, okrenuo je prema tračku svetlosti koji je provirivao iza zastora i stavio prst na svoje usne.

- Ne govori ... ne kvari recima ovaj trenutak - šaputao je. Sada je Mili prvi put imala priliku da ga dobro osmotri ... Njegove ruke su bile neobično bele a prsti dugi, hladni i mirni ... Njegovim licem su dominirale oči, plave i prozirne. Njihov pogled je prosto prolazio kroz nju, osećala se providnom kao staklo. Pomerila se ... sprečio je rukom.

- Ostani mirna, da te pogledam.

Lagano je pomerao njenu glavu na levu i desnu stranu.

- Arhitektura tvog lica je savršena ... Kao da si pobegla sa Leonardovih skica. - Poćutao je ...

- Možda si u pravu. Možda mi zaista treba model.

Njeno lice je zaista bilo izazov, za telo nije znao ... Jednim prstom pošao je od vrata prema njenom dekolteu. Lagani nemir prostrujao je kroz nju. Stvari su izmicale kontroli i, taman kad je htela da ga zaustavi, on je ustao.

- Dovoljno sam video za danas - mali polucinični osmeh mu se zadržao u uglovima usana. - Vreme je za kafu.

Zadržala je dah i, kada se on udaljio udahnula je duboko, pokušavajući da smiri svoje telo, posle neočekivanog iskustva. Mnogi su je dodirivali, ali nikad ovako. Zelela je da njegova ispitivačka ruka nastavi svoj put i da se sva ona prepusti dodiru ovog neznanca.

Bila je ljuta na sebe. Umesto da ona bude njegovo iskušenje, on je postajao njeno ... On je bio učitelj, a ona učenica, samo što je ovaj put učila od vrhunskog majstora, a to Mili nije znala.

* * *

Prvih nekoliko dana je samo skicirao, pokušavajući da odredi formu slike, ali bezuspešno. Odavno nije crtao, prsti ga nisu slušali ... Besno je bacao skice na pod i uzimao novi papir ... Radio je dan i noć.

I kada je spavala, znala se probuditi od njegovog pogleda dok je skicirao konture njenog lica i tela. Želela je da ode, ali je nešto sprečavalo. Bila je uhvaćena u nevidljivu mrežu koju su njegovi prsti pleli oko nje.

U poslu, Florijan je bio neumoljiv. Menjao je platna, menjao je boje, ne dozvoljavajući joj da gleda ono što je radio. Ponekad bi joj dopuštao male pauze, tek toliko da se osveži. Sve vreme je samo radio, nije pokušao nikakav prisniji kontakt. Muškarac, kakvog nije poznavala... Gledao je, ali ne kao ženu već kao objekat, naređivao joj je kako da pomeri ruku ili glavu, prilazio tražeći od nje da promeni pozu ... Vikao je, nervozan i nezadovoljan, bacajući četkice i paletu sa bojama.

Plašila ga se i želela ga ... nešto što nikad ranije nije osetila ... Dovodio je do ivice suza...

„Kakav si ti model! Nije dobro ... podigni ruku malo iznad glave, zamisli da se posmatraš u ogledalu, tako ... sad je bolje." Slikao bi pet minuta ... „nije dobro ... idi istuširaj se ..." Tražio je od nje da potpuno mokra i naga, dok se voda slivala sa nje, legne na improvizovani podijum. Ni to ga nije zadovoljavalo ...

Pokušavao je sve vreme da uhvati nešto nedokučivo na njenom licu i da ga prenese na platno ... Radili su već mesec dana, a Florijan je i dalje bio nezadovoljan, i besneo bi ne skrivajući svoju ljutnju pred njom.

U jednom od takvih napada okrenuo se i počeo opasno približavati vičući:

- Sta je sa tobom!? Kakav si ti model!? Zar ne možeš da miruješ!? - gubio je kontrolu sve više, i to je Mili uplašilo. Neki unutrašnji okidač pokrenuo je ženski odbrambeni mehanizam i ona je neočekivano i protiv sopstvene volje počela plakati... Ustala je sa namerom da se obuče.

Shvativši da je preterao, Florijan joj je prišao. Otišao je predaleko i želeo je da se izvini... Reči ga nisu htele ... i mimo svoje volje on je zagrli.

- Svi znaju da je sa mnom gotovo nemoguće raditi. Trebalo je da ti kažem. Ona se privijala uz njega. Njegovo telo je reagovalo ... Od tako tesne blizine njenog tela dah mu je postajao sve teži... Odupirao se želji da svojim snažnim rukama privuče njene kukove još bliže ... Bila je podatna i znao je da je mogao uzeti i da se ne bi opirala. Njegov ud se gotovo bolno ukrutio, ali nije dozvolio da fizički nagon ovlada njime ... Iščekivanje je ono što je najslađe, mora da sačeka, da bude strpljiv. Svaki potez četkicom, svaki novi dan i noć približavaće ga vrhuncu i neće dozvoliti da ga nikakva trenutna slabost tela i brzo zadovoljenje želja omete u stvaranju remek-dela ... A onda, tek onda ...

- Izvini - rekao je i blago je odgurnuo od sebe. - Vidiš, nisam ljut na tebe. - Uzeo je njenu ruku i spustio na svoje srce koje je divljački udaralo.

Želela ga je, zaista ga je želela! Po prvi put je iskreno, svim bićem, želela muškarca da je ispuni celu, ali on je odbijao. Zašto? Da li je postojao neko? Ta pomisao je donela nemir.

- A sad nazad na posao! - Podigao joj je ruku i, zagledavši se u njene oči, poljubio je u dlan. Gurnuo je polagano prema podijumu.

- Vraćam se brzo.

Otišao je pod tuš i stao pod mlaz hladne vode, želeći da ga ona otrezni... Nijedna do sad, izuzev Margo, nije ga tako uzbudila. Suzdržavao se od telesnog užitka, seks je koristio da bi stvarao i iz sebe izvukao najekscentričnije kompozicije boja.

Sve vreme dok je slikao bio je u erekciji, a za njegovom erekcijom ludeo je Pariz, Njujork i Tokio ... svi su željno očekivali novu izložbu, samo on već sedam godina nije imao inspiraciju ... Sve dok nije došla Mili ...

Njeno telo i lice predstavljali su pravo otkrovenje ...

Vratio se obavijenog peškira oko struka, Mili gaje gledala netremice ... tu, u prisustvu tako iskusnog i sigurnog vodiča, ponovo je bila ona mlada i naivna devojčica iz arkanzaskog Džordžtauna ...

Sve pre Florijana nije bilo ništa prema ovome što je sada osećala ... zapravo još je nije ni dodirnuo, a ona je već protiv svoje volje i razuma bila gurnuta u ambis sopstvene čežnje da je neko voli...

Gledao je ... od tog tako pronicljivog pogleda osetila se nelagodno, imao je nešto na umu ...

Zaista je bila lepa. Jedina do sada koja se mogla nositi sa Margo ... Dođavola i sa njom! Tako se svojski trudio da je za sve ove godine potisne iz svojih misli. Sakrio se u ovu rupu samo da se ne bi suočio sa njom. Dok se Margo ludo provodila zavodeći i slamajući holivudska srca, on se krio u ovoj jazbini sam i bez inspiracije. Svi jeftini tabloidi i skupi luksuzni magazini donosili su vesti o Margo. Nije bilo časopisa sa čije se naslovne strane bar jednom nije smešila zanosna Margo. Florijan se gorko osmehnuo ... Sa kim je sve bila od kada su se rastali ... čitava armija ljubavnika: Herman Ruso - pisac, pa Luk Gorman - glumac, Vinsent Vestli - režiser i sad, najnovija afera sa Anđelom, zgodnim i mračnim Sicilijancem. Ali niko nije poznavao tako dobro Margo kao što je on znao ... i niko nije želeo da je vidi povređenu kao što je on želeo. Protiv Margo se može boriti samo istim oružjem. Nije ga imao ...sve do ... pogledao je još jednom Mili...

- Obuci se, izlazimo.

Vodio je u ***Claridges*** i do ***Rodeo Drive-a,*** u najskupilje restorane i prodavnice visoke mode, šetali su kroz obične parkove i vozili se do ostrva Konui, i pri svim tim izlascima sretao se sa starim prijateljima i neprijateljima, ne odvajajući se od Mili ni za čas.

Znao je da je zatresao Holivud i pokrenuo opasnu lavinu. Nadao se da će ovaj put, umesto njega, zatrpana biti Margo ... tako je očajnički želeo osvetu za sav bol koji mu je nanela.

Baš kao što je planirao, lavina je krenula ... Priča da je Florijan konačno skinuo čaroliju kojom je prelepa veštica Margo Viti vladala nad njim, počela je da kruži Holivudom.

Od svega toga Mili nije znala ništa. Uživala je u njegovoj pažnji, u mestima koja su obilazili, restoranima u kojima su ručavali, galerijama koje su posećivali ... Florijan je trošio na nju nesebično i obilato. Bila je obična zaljubljena žena koja se ljubavi prepuštala potpuno ... i neoprezno.

Florijanu se od tog opijajućeg koktela osvete, ljubavi i zadovoljstva vratila inspiracija. Radio je neumorno.

Da bi dobio maksimum od Mili, morao je probuditi njeno telo, mučiti ga slatkim iščekivanjem, naterati je da ga moli menjajući poze, izazivajući, mameći ga kroz tu slatku igru zavođenja.

Sva ta ljubavna fina tkanja, stvorena od požude i igre tela koje iščekuje zadovoljenje, i srca koje se odupire, trebalo je preneti na platno, izvući iz tame na svetlost. Još nije pronašao ni boje ni odredio format platoa, ali je znao da je blizu. Želeo je da naslika sve ono što je prethodilo orgazmu ... smrtonosni flert sa sudbinom.

Naučiće je ... naučiće je, kao što je jednom davno naučio Margo, kako da vlada tuđim telom ... kada nauči da zavlada sopstvenim.

Pogledao je u nju. Bila je dobra, možda čak toliko dobra kao Margo. Jedina razlika je što se Margo nije mogla zadovoljiti ... nije mogla čekati ... Margo je htela sve, i htela je odmah ... Zamalo da ga uništi... zamalo da izgubi razum ...

I posle toliko godina, još uvek je bio neutoljivo žedan osvete ... Kao nekad kad je slikao Margo i bio opčinjen njome, tako je sad slikao Mili. Znao je da će, kada se te slike pojave na izložbi kod ***Hermesa,*** duboko razbesneti i povrediti ledenu kraljicu filmskog platna... Iskoristila ga je i odbacila... Bio je red na nju da pati...

U Mili je video oružje za svoju osvetu. Radili su dva puna meseca, napravio je nebrojeno skica i studija njenog tela, glave, profila ... I zatvorenih očiju mogao bi da naslika liniju njenih grudi, punoću njenih usana. Bio je u apsolutnoj i potpunoj ljubavi sa predmetom svoga slikanja, ali ne i sa ženom koju je slikao. Neke druge strasti nanosile su boju i vodile četkicu preko zategnutog slikarskog platoa ... Nije to bila ljubav, bila je to mržnja ... mračna i duboka ...

Atelje u kome su radili bio je sve vreme u polumraku. Senke i svetlost drugačije deluju na platno i izbor boja ... Tek kada bude završio slike pustiće sunce u atelje, ništa pre toga ...

Mili je bila fascinirana ovom igrom, njeno telo želelo je njegov dodir, prizivalo ga svojirr pokretima, bestidno se pokazujući u svoj svojoj goloj lepoti, izazivajući ga, zadirkujući, navodeći ga da posustane ... Ali, on je bio apsolutni gospodar igre. Radila je sve kako je on želeo.

Florijan je dobro poznavao žensko telo, znao je kako da probudi želju u njemu. Obuhvatao bi njene ružičaste bradavice između palca i kažiprsta nežno ih stiskajući, dodirivao ih blago jezikom mameći ih, sve dok Mili ne bi zaječala od zadovoljstva.

Tada bi se ona kukovima privijala uz njega tražeći da utoli glad svoga tela. Florijan bi izmicao ... Nije mučio samo nju već i sebe. Umetnost je tražila žrtve, pretvarajući ljubav u finu prašinu vizantijskih boja.

U tim njegovim igrama telesnih strasti Milino telo se iscrpljivalo. Osetivši to, Florijan bi uvek iznova uvodio neku novu ljubavnu igru, ne dozvoljavajući da ga ono izda, prekidao bi je i započinjao sve iz početka.

Uzimao bi kocke leda i, dok bi se one topile između njegovih dlanova i vreline Milinog stomaka, on bi ih vodio sve do putene mekoće njenih butina, skrivajući i tražeći ih svojim dugačkim prstima u najintimnijim pregibima.

Kada god bi se Mili učinilo da će ga imati, on je odbijao, žurno se vraćajući svome delu. Ostajala bi u slatkoj agoniji svojih čula. Mogao je da radi sa njom sve što je hteo. A Florijan je želeo samo jedno: da utoli svoju mržnju, stvarajući savršeno remek-delo osvete.

7.

Glasine o Florijanu stigle su do Margo Viti ... Bilo je prilično rano i ona se izležavala. Anđelo je tog jutra izašao sa dva svoja pratioca ne objašnjavajući mnogo ... Osetila je da je se pomalo zasitio. Samo, Anđelo nije bio ni Vinsent Vestli ni Norman Ruso, pa da je vezu sa njim mogla nadopuniti još jednim anonimnim ljubavnikom. Sa Anđelom je sve bilo daleko opasnije. Bio je dobar i strastven ljubavnik, a ona ga se nije želela lako odreći... Imala je svoje razloge.

Telefon je uporno zvonio. Protegla se poput mačke i lenjo dohvatila slušalicu.

„Halo, Margo ... Margo, da li me čuješ?"

„Naravno da te čujem, Mimi, samo je jako rano" - mogla je da zamisli podbulo od alkohola i natopljeno jakim puderom lice svoje prijateljice. Mimi je nekad bila velika glumica, ali njeno vreme je davno prošlo. Za nekoliko ulogica koje je dobila poslednjih godina u velikim projektima mogla je da zahvali samo njoj, Margo: ova je zauzvrat od Mimi dobijala sveže i pikantne holivudske tračeve.

Gledala je u svoje savršeno ispolirane nokte.

„I, Mimi, šta ima novo na Brdu?"

„Ovo će te, draga, zaista šokirati. Dečko je viđen u gradu." - Mimi namerno nije izgovorila ime dečka. „Uzgred, jesi li čula da Ted Karino sprema novi film?"

„Karino, - ponovila je Margo - da čula sam. Ne sviđa mi se. Već sam čitala scenario."

„Slažem se - reče Mimi. - Tamo zaista nema uloge koja bi tebi odgovarala, ali načula sam da ima jedna mala ulogica kao stvorena za mene ... Da je on

režiser iz moje klase, sigurno bi me pozvao ... Baš kao da je napisana za mene ... ali on je iz tvoje generacije, dušo, i ne zna za moje kvalitete."

Margo je zevala slušajući je ... Mimi je nastavila:

„Mogla bi mu napomenuti..."

„Naravno, Mimi" - reče Margo, iskreno nezainteresovana, setivši se kako se Vinsent razbesneo na nju zadnji put zato što mu je Mimi bukvalno uvalila u nekoliko kadrova. Žalio se da je stavio sve do sad poznate filtere na kameru da bi umekšali njene alkoholičarske kese pod očima i kornjačin vrat.

,,I, kao što rekoh" nastavi Mimi - „onaj slikar Florijan je viđen ..."

Margo je skočila iz kreveta.

„Florijan! - povikala je, ne kontrolišući boju svoga glasa. - Jesi li sigurna?"

„Da, onaj slikar što je postao toliko slavan, a onda se povukao. Videli su ga kako trči po gradu kao zaljubljeni školarac." - Naravno da je Mimi znala o vezi Margo Viti sa Florijanom i o tome da je raskid sa Margo bio fatalan i odlučujući razlog njegovog povlačenja ... Ali, malo pretvaranja neće povrediti nikoga ... izuzev nečiju sujetu, pomisli zlurado.

Margo se sećala ... Florijan je plakao kao malo dete i molio na kolenima: „Margo, ne ostavljaj me, ako me ostaviš nikada više neću moći da volim, neću moći da slikam, molim te, Margo ..." To da je opet izašao u javnost, zaista je novost. Znači, njena čarolija nad njim je prestala ... Malo zvono za uzbunu je zazvonilo...

„Sigurna si, Mimi?"

„Sigurna kao u to da je sada dan ... I to nije sve, viđen je sa izvesnom mladom damom, apsolutno nepoznatom svima... izuzev meni", dodala je sladunjavo, tek da zaintrigira Margo. „Priča se da je čak i Vestli jako zainteresovan da uradi probne kadrove i da će pitati Florijana za dopuštenje. Mislim da je ona njegov najnoviji model i da je ponovo počeo da slika." - Ono za Vinsenta, Mimi je slagala, ali da je Florijan počeo slikati nije bilo sasvim isključeno.

„Ko je ona, Mimi?" - upitala je Margo ne baš taktično.

„Mogu se raspitati... Dok ja saznam nešto više o njoj, ti se raspitaj kod Teda Karina o onoj ulozi koju sam ti malopre pomenula."

„Naravno" - sad je Margo zvučala mnogo predusretljivije.

„Onda se čujemo ... Oh! - izusti Mimi. - Margo, zar nisi ti odbacila tog Florijana zbog Vinsenta?"

„Viđali smo se neko vreme, ali ne sećam se da je razlaz bio zbog Vinsenta." - Margo je to protisnula kroz zube.

„Nije važno" - reče Mimi dodajući sladunjavo „Baj" - i spusti slušalicu trijumfujući.

- Kučka! - prosiktala je Margo. Naravno da su svi znali da je Florijan ostao slomljenog srca i da se povukao u osamu, ostavljajući platno i četkicu zauvek. On je bio prvi :ia listi... Siroti Florijan nije ukapirao da je Margo gradila lik fatalne žene slamajući srca mekušaca. Njegova nesreća je u tome što je bio prvi na podužem spisku ... sve do veze sa Anđelom ...

Izuzev dobrog seksa i ta veza joj je bila monotona, kretanje limitirano, izleti isključeni... Besno je zalupila slušalicu polomivši nokat.

Sranje, još mi je samo ovo trebalo ... ni nova haljina kod Kalvera ne bi joj popravila raspoloženje ... Okrenula je broj studija ...

„Dobili ste ***Tarner studio."***

„Ovde Margo Viti. Prenesite Tedu da sam zvala."

Znala je da će telefon zazvoniti gotovo istog momenta kada spusti slušalicu. Samo, ona nije spustila slušalicu u svoje ležište, spustila je pored ... neka misli da je zauzeto ... i otišla u kupatilo. Izašla je nakon pola sata i vratila slušalicu na svoje mesto. Odmah je zazvonilo ...

„Halo!"

„Halo Margo, Ted je ovde. Kako si, nisam te video još od dodele „Oskara".

„Prekini sranje, Ted ...Treba mi mala usluga od tebe ..."

„Zaista? Šta li bi to moglo biti, Margo?"

„Čitala sam tvoj scenario. Ima jedna uloga ... tri kadra ništa više ..."

Znao sam, pomisli Karino, igra mačke i miša je počela.

,,OK, Margo, znam. Premlada si za tu ulogu - šalio se - raspodela je već bila."

„Možeš li razmisliti o zameni glumaca?"

„Koga hoćeš da mi uvališ, Margo?" - upita Ted suvo.

„Mimi" - reče ona.

„Mimi!" - Ted Karino se zacenio od smeha.

Mrzela je ovog kučkinog sina i davno bi mu došla glave, samo da nije bio ljigavi homić, a on, znajući da je van njenog fatalnog ujeda, dozvoljavao je sebi da sa njom razgovara na način na koji niko nije mogao.

„Šta je tako smešno, Ted? Možeš li to da podeliš sa mnom?"

„Stvarno si mi popravila dan" - rekao je Karino, a onda se uozbiljio.

„Šta nudiš zauzvrat?"

Tu ga je čekala. Znala je da se pali samo na pičkaste plavušane. Doduše, nije znala da li je Ted Karino bio ispod ili iznad.

„Sećaš se onog Daga Nilsona?"

„Daaaaaa" - otegao je Ted Karino, vidno zainteresovan.

„Čujem da bi i pol promenio samo kad bi mogao da zaigra u tvom filmu ... Predlažem zajedničku večeru."

Kratka pauza pre nego što je odgovorio:

„Dogovoreno, Margo."

* * *

Florijan je znao da je Margo do sada već sigurno zagrizla mamac i da će lepota koju je Mili posedovala raspaliti vatre njenog besa. Margo je naprosto mrzela da bude druga i da bude zaboravljena. Pretpostavljao je da će ga uskoro podsetiti da još uvek postoji... Ali, više nikad u mom životu, pomisli Florijan i obrisa četkicu o krpu natopljenu terpentinom.

Navukao je maramu preko plama i prišao Mili...

- Dosta za danas. Izlazimo na večeru.

Izašli su i, pre nego što su svratili u restoran, Florijan je poveo u ekskluzivne radnje, do Sunset bulevara i Rodeo drajva. Mili je pred njim oblačila ***Versaceve*** krpice, ***Armanijevu*** kožu, svilenkasti veš ***Laure Biagotti*** i sve je bilo kao nekad sa Margo, samo je ovaj put imao drugi motiv ... uzvraćao je udarac.

Sa ovom lepom ženom uz sebe osećao se jakim kao nekad i spremnim da se ponovo suoči sa Margo.

Ziveti sa Florijanom, za Mili je značilo čitavo more novih iskustava; bio je drugačiji, nije bio mušterija, nije morala da mu udovoljava ... Ljubio je, dodirivao na njemu svojstven način, budio je iz nekog sna, vraćao u stvarni život... Ljubio je samo dok je slikao, dodirivao samo kad je želeo odgovor njenog tela da je spremno na sjedinjenje i da to sjedinjenje izstinski želi ... ukus njegovih usana imao je ukus okeana ... i snažne i meke ... Bio je iskusan ljubavnik ...

- O čemu razmišljaš?

- O slici - slagala je. - Koliko još ima posla oko nje? ... Volela bih da mogu daje vidim ...

- Ni ne pokušavaj - rekao je strogo, ne ljuteći se zaista ...

- Imamo li sve što ti je potrebno? - upitao je pokazujući na pakete u njihovim rukama...

- Da li je to sve oprema za atelje? - upita Mili.

- Ne, to je oprema za proslavu ...

- Šta proslavljamo ...?

- Otvaranje izložbe ...

- Stvarno!? Nisi mi ništa govorio o tome, mislila sam da još uvek imaš dosta posla oko portreta ... - Zamislila se ...

- Florijan, za kada je planirana izložba? - upita Mili. Strepela je od odgovora ... Bilo joj je drago zbog njega što se posao privodi kraju, ali nije bila sigurna da li je to i kraj njihove čudne veze ... poslovnog dogovora, druženja ... nije znala gde da svrsta sve ono što se dešavalo između njih ...

- Na tvoje pitanje nije tako jednostavno odgovoriti. Mnoge izložbe se zakazuju i po dve godine unapred, veoma je teško dobiti kvalitetan prostor... Ali, uz pomoć nekih prijatelja, u maksimalno kratkom roku uradio sam sve što je potrebno. Napravićemo izložbu uskoro. Datum ću možda znati i večeras ... Ne brini, pustiću te uskoro ...

Sve je pogrešno shvatio, pomisli Mili. Za njega je sve bilo samo poslovni odnos ...

- Biznis je biznis, dobićeš uskoro svoj honorar ...

- Florijan, ti znaš ... - bilo joj je teško da izgovori.

- Da, znam - preseče je on. Margo je uradila slično, pomisli.

- Vodim te na jedno mesto.

Zaustavio je taksi.

- Vozite na ***Bel Air.***

- Hoćeš li mi reći kuda idemo?

- Ne - reče Florijan. - Neka to bude iznenađenje.

Posmatrao je kako poznati predeli i ulice promiču ispred njih. Znao je sve, svako drvo, ogradu ... U tim luksuznim vilama i bogatim hacijendama sakrivenim duboko u zelenilu stanovali su njegovi prijatelji. Koliko je pijanih žurki bilo organizovano u njegovo ime, koliko pozorišnih predstava i filmskih nagrada je ispratio sa svim tim slavnim ljudima ... Više mu se nije činilo da je tako davno otišao odavde ... Margo, neka je prokleta, ona ga je proterala odavde ... Nije hteo da je sreće zagrljenu sa drugima, da je viđa... Nije podnosio pomisao da je neko drugi ljubi, dodiruje ... Bio je opsednut njome, njenim telom. Zato je i otišao odavde, da je ne bi sretao i pravio budalu od sebe. Preko lica mu je prešla senka ... Uživala je da ga ponižava ... zar je mogao zaboraviti...?

- Nešto te brine? Izložba? - trže ga Milin glas.

- Uskoro ćemo stići. Zažmuri i nemoj da viriš. - Uzeo je za ruku i poveo iz taksija prema velikoj crnoj kapiji na čijem je kamenom stubu stajao mesingani broj 739.

Mili se bezbrižno smejala:

- Koliko još?

- Strpljenja! Pazi na stepenice.

- Florijan, pašću!

- Nećeš, ja te držim ... Veruj mi...

Verujem ti, verujem ti, ponavljala je u sebi te dve reči, tu šifru koja je zavarala njena čula i instinkte, učinivši je neopreznom i povredljivom.

Čula je šum otvaranja kapije ... načinili su nekoliko koraka... zatim su stali...

- Pogledaj ...

Ispred nje kao na dlanu prostirao se grad iz snova... „Los Anđeles", prošaputala je Mili zaustavljajući dah, opčinjena prizorom.

„Vavilon", rekao je Florijan u sebi, otrovan mržnjom ... Udahnuo je punim plućima vazduh izgovorivši ironično:

- Bel Air ... Bel and the Dragon.

- Šta si to rekao? - pogledala ga je Mili.

- Rekao sam da ništa nije slučajno. - Poveo je u kuću ...

Razgledao je zajedno sa njom, posmatrajući njenu reakciju. Mili je bila istinski fascinirana lepotom koja je okruživala. Ceo ambijent bio je urađen u nežnim belim i krem tonovima, vila je izgledala kao da je izrasla iz stene, prepuna svetlosti i vedrine. Florijan još uvek nije govorio ništa ...

- Bio si ovde pre? - upitala ga je.

- Jesam - klimnuo je glavom zagonetno, natočivši ***„chivas"*** sebi u kristalnu čašu.

- Sta ćeš ti da popij eš?

- Prepuštam tebi taj izbor.

- Koktel?

Samo je klimnula glavom.

Posmatrala je njegove ruke dok ga je pripremao, gledala je kako znalački meša pića. U čaši su se razlivale skladne boje raznih likera ... Zdrobio je led, sa

bifea je izabrao elegantnu i neobično visoku čašu ... led je presuo mešavinom likera stavljajući na kraju ukrasnu slamčicu.

- Izvoli tvoje piće.
- Mmmm, ti si pravi mađioničar.
- Voleo bih da jesam ...
- Da li ima ime?
- Ko, koktel? Zove se „seks na plaži".

Nije znala da li se šali ili je ozbiljan. Prišao joj je ... Nije ga mogla lagati, znao je kako reaguje njeno telo ... Zašto je odbijao? ... Zašto? ... isto pitanje po hiljaditi put...

Pogledao je na sat.

-Bolje da se spremimo, izvodim te večeras ... sećaš se, obećao sam ti večeru.

Bila je zamišljena. Posmatrao je njeno lice iz svih uglova. Znao ga je napamet, bilo je savršeno: ničega previše, ničega premalo ... ,,I bog stvori ženu", nasmejao se gorko.

Nije mu uzvraćala pogled ...

- Sta je sad? - upitao je.
- Gledam u onu sliku. Da li je tvoja?

Florijan se nije ni okrenuo ... znao je gde gleda ... znao je ovaj prostor isuviše dobro. Među ovim zidovima gradio je kulu sa Margo. Sve je lagala, slatko i vesto ... Trebalo je da bude oprezniji, ali ne, on je morao da je pokaže svima da je svugde izvodi, a ona je sve vreme planirala, pažljivo i proračunato povlačeći figure ... Igra još nije završena, Margo ...

- Florijan! - iz razmišljanja ga je trgao Milin glas.
- Ah, da. Pitala si me za sliku. Da moja je kao i zid na kome je okačena.
- Hoćeš da kažeš da je ova vila tvoja?
- Da, i sve što vidiš u njoj moje je ... osim tebe.
- To znam. Ne moraš da me podsećaš. - Ustala je i spustila čašu na sto.
- Ako je slikanje završeno, Florijan, zašto mi to jednostavno ne kažeš? Svet je prepun mogućnosti... - dohvatila je svoju tašnu i štrcala niz bele mermerne stepenice. Suze su se slivale niz obraz... plakala je a da ni sama nije znala zašto.
- Mili! - povikao je za njom, iznenađen. - Sačekaj ...
- Da sačekam šta? - trčala je niz kamenu stazu prema kapiji. Bio je brži, obuhvatio je oko struka i sklonio joj rukom kosu. Njene usne su bile meke i izazovne, polagano je spustio poljubac na njih ... Bojao se ... bojao se da je poljubi iskreno ... Odmaknuo se načas ... Ne mogu ti dopustiti da odeš, bez tebe ne vredim ništa, volim te, volim te ... ne idi, Margo ... zažmurio je gutajući bol... Hoće li je ikada zaboraviti...? Tek kad je povratio kontrolu nad sobom, progovorio je:
- Ako sada odeš, Mili, neću te moći više naći. Los Anđeles je velik, prevelik. Svi smo se u njemu izgubili... Ljubav nije to što ti misliš da jeste ... još joj nisi upoznala pravo lice ... budi strpljiva i ona će ti se sama pokazati ... - glas

mu je bio promukao, pun bola, gorak i tih. - Meni jeste ... jednom ... - pogledao je u stranu. - Sad mi treba vremena.

Zagnjurila je glavu u njegove široke grudi.

- Bojim se, Florijan ... Odsutan si u mislima, miljama daleko, gledaš me, ali to što vidiš nisam ja ...

Bila je u pravu ... to nije bila ona.

- Mi smo zajedno već nekoliko meseci, ali se ne znamo. Ne znamo ništa jedno o drugom.

- Mili, jedno drugo trebamo, to je važno ... sve ostalo je prošlost. - Kako bi voleo da je sam mogao verovati u to.

- Šta kažeš - odmaknuo je od sebe tražeći pogled njenih očiju - da zaboravimo sve ovo? Večeras počinjemo ispočetka ... Vodim te na mesto gde će te svi moći upoznati i veruj da su veoma radoznali. -I to koliko!... Znao je da je Margo do sad već obaveštena o njegovom pojavljivanju na ***Bel Airu.***

* * *

Sad je Margo bila ta koja je uporno zvala Mimi...

„Čestitam! Dobila si ulogu, Mimi."

„Kako ti je samo pošlo za rukom!?"

„Ništa posebno, draga ... Tvoji kvaliteti su doprineli da Ted Karino promeni mišljenje i izvrši preraspodelu uloga." - Ustvari, kvaliteti Daga Nilsona su presudili, ali ne mora Mimi baš sve da zna ...

„Hvala ti, draga ... Onda, idem da se spremam. Znači, mogu očekivati poziv od Teda?"

„Sigurno ... Trenutno je malo zauzet... pričekaćeš."

„Naravno da ću pričekati - uzvratila je Mimi - čula sam da ima novog producenta."

,,I novog ljubavnika", nastavila je Margo. Mnogo toga će biti novo u Tedovom životu, pomisli i zlobno se osmehnu.

„Ah, Margo! Imam i ja neke novosti za tebe. Čula sam ih od svoje spremačice ... Tražila je slobodan vikend ... Margo, jesi li tamo?"

„Jesam, Mimi" - stisnula je zube.

„Nešto si ćutljiva, draga ... Pozvao je juče pre podne Florijan i tražio da počisti vilu na ***Bel Airu.*** Možeš misliti, vratio se nakon toliko godina. Rekao joj je ..."

„Hajde, Mimi, šta joj je rekao?" - Mrzela je kada ova oteže i što mora od nje da traži informacije, ali ni sa kim drugim ne bi mogla o tome da razgovara.

„Rekao joj je da se vraća ..."

„Da se vraća!"

„Da, Margo. Dečko je opet u gradu i to ne sam ... Videli su ga i u ***Cartieru,*** ali ne znam o koliko kararnoj kupovini je bilo reči."

„Možeš li saznati?"

Margo nije interesovalo koliko je koštalo, nego šta je Florijan kupio.

„Sve može da se sazna, ali će koštati."

„Koliko?"
„Pitaću ..."
Razgovor se tako završio ...

Kučka, kučka, kučka! - besnela je Margo. Zapravo, nije bila ljuta na Mimi; nešto drugo je dovelo u to stanje. Nije želela Florijana na ***Bel Airu,*** nije ga htela u svojoj blizini. Bio je opasan, a Mimi je bila ta koja je dolivala ulje na vatru ... koristila svaku priliku ... Sve može da se sazna, ali će koštati... ,,I hoće, koštace te, draga" rekla je naglas. Samo što je sada imala veći problem nego što je Mimi, ali doći će i ona na red ...

Nekoliko trenutaka posmatrala je pažljivo svoje lice. Na njemu se još nisu videli tragovi vremena koje je prolazilo. Imala je savršene crte, visoko postavljene fino naglašene jagodice, pomalo kose mačije sivozelene oči, senzualna usta i lepo oblikovane obrve. Duž cele linije lica padala je svilenkasta crna kosa sa crvenkastim odsjajem mahagonija. Počela je da se šminka polako i pažljivo. Ništa nije prepuštala slučaju ... poslednje što je uradila bilo je da nanese ruž ... OK ... Pogledala je na sat, još samo da stigne Anđelo ... imao je neki veoma važan posao za taj dan, ali joj je rekao da bude spremna za uveče, večeraće u restoranu. Koliko je razumela, trebalo je da joj nešto saopšti. Nadala se da nije nešto što bi moglo da joj omete plan. Morala se resiti Florijana i to što pre ... trebalo je smisliti način ... ali ne večeras... Iz svoje platinske tabakere izvukla je finu tanku cigaretu. Povukla je željno dim, zadržavajući ga nekoliko sekundi, dozvoljavajući da je opusti... Na talasima dima marihuane plutale su njene misli.

Florijan ... Zašto se vratio, šta li radi na ***Bel Airu?*** Zažmurila je dok joj je telom kružila prijatna toplina ...

Probudila se sledećeg jutra ... Iznad sebe je videla mračno i ljutito lice Anđela koji se očigledno tek malopre vratio iz restorana. Kragna mu je bila olabavljena i svečana leptir mašna mu je nemarno visila. Izgledao je tako muževno i neumoljivo ... Skrenula je pogled sa njegovog lika, osećajući umor u svakom delu svoga tela.

- Čekala sam te ...

- Ne dovoljno dugo ... Želeo bih da ne koristiš tu stvar - pokazao je na pepeljaru punu na pola ugašenih cigareta.

- Oh, bila sam usamljena ... Ne viđamo se često u poslednje vreme, a i spremam se za taj novi angažman. Biće to naporan posao ... htela sam da se malo opustim.

- Margo! - glas mu je bio oštriji od onog na šta je navikla - ti se nisi opustila, ti si se toliko naduvala da si pala u dubok san.

Na te njegove reči ona je pogledala oko sebe ... Videla je da svetio za šminkanje na toaletnom stolu još uvek gori i da je haljina na istom mestu gde je sinoć ostavila .. sat je pokazivao 7 i 15.

- Mora da sam izgubila pojam o vremenu ... Da li sam propustila nešto važno? - pokušala je da zvuči nonšalantno.

- Jesi - rekao je kratko. - Florijan se vratio.

Krv joj se sledila u venama ... Da li je nešto znao? Ustala je ... Još uvek ništa ne progovarajući, uzela je četku sa stola i počela se češljati.

- Vi ste se jedno vreme poznavali?

Margo je odgovorila nezainteresovano:

- Jesmo, ali ništa se važno nije desilo u toj vezi.

- Ništa važno - cinično se nasmejao Anđelo. - Margo, mene ne možeš lagati ... To nije bila veza nego afera o kojoj je ceo Holivud brujao. U svakom slučaju, najavio je sinoć svoju novu izložbu. Želim neke od njegovih slika. Proveri tačno kada je, moramo biti tamo.

Anđelo pomisli, njega nije mogla kontrolisati. Postojali su samo intimni trenuci kada je bio njen. Za njenu sujetu to je bilo premalo.

Ušla je u kupatilo za njim, skidajući sve sa sebe. Prišla mu je ispod tuša, pripijajući svoje čvrste grudi uz njegovo mokro telo, pritiskajući rukama nokte uz njegove snažne mišićave butine, povlačeći ih lagano ... Nije očekivala da će je Anđelo odgurnuti, ali to se desilo.

- Ne sad, Margo, moram da idem.

Ostala je sama ispod tuša. Nije volela poraze ... Sve svoje misli ponovo je usredsredila na Florijana. Sada će se pozabaviti njime, a posle Anđelom ... Počela je osećati laganu glavobolju ...

„Šta dođavola!", promrmlja. „Klin se klinom izbija", i ponovo zapali jednu od tri preostale cigarete što su stajale na desnoj strani njene tabakere.

Marihuana je učinila svoje, pritisak u slepoočnicama je popustio i dobro raspoloženje je počelo da joj se vraća.

Povukla je lagano još par dimova i samodisciplinovano ugasila nedopušenu cigaretu. Imala je meru, i zaista ne zna šta joj je sinoć bilo.

Dohvatila je telefonsku slušalicu ... još samo jedan mali poziv i miš će opet biti u rupi...

„Novinska agencija... Izvolite."

„Spojite me sa gospodinom O'Nilom."

„Na žalost, on je na sastanku. Ne verujem da smem da ga prekinem."

„Mislim da će se rado odazvati na moj poziv."

Ova deluje isuviše sigurno u sebe, pomisli sekretarica najuglednijeg američkog kritičara za likovno stvaralaštvo. Stjuart O'Nil je bio vrsni poznavalac svih modernih pravaca u slikarstvu. Svi su drhtali od njega. Ako je nečije pero moglo da ubije onda je to bilo pero gospodina Stjuarta O'Nila.

„Koga da predstavim?"

„Recite mu samo - Margo."

„Nisam sigurna, gospođice, da je ovo pravi trenutak ... Sačekajte malo ...

Stjuart O'Nil se izvinio svojim sagovornicima i izašao.

„Halo!" - rekao je ljutitim glasom, dajući sagovorniku na znanje da ga je prekinuo u nečem zaista važnom.

„Zdravo, Stjuart."

„Ko je?" - naglo je prekinuo mazni ženski glas, ne prepoznajući ga odmah.

„Nisi me valjda tako brzo zaboravio?"

Stjuarta O'Nila naglo je orosio znoj po čelu. Okrenuo se oko sebe da pogleda da li su vrata njegove udobne kancelarije dobro zatvorena.

„Pa, Margo - progovorio je mekšim glasom - dugo se nismo čuli."

„Istina je, Stjuart... Reci mi kako si... kako porodica?"

Nije mu se dopalo što spominje porodicu. Znao je Margo dobro i Margo je znala njega. Imala ga je u šaci, ta kučka... Morao je biti ljubazan prema njoj, uostalom kao i pola Holivuda; znala je svima slabu tačku. Svima je strpljenje sa Margo Viti bilo na izmaku, ali ona se na vreme sklonila u zagrljaj Sicilijanca.

„Margo, neće biti da me zoveš da bi se raspitala za moje zdravlje?"

„Da nisi tako pametan, Stjuart, ne bi bio tu gde jesi."

„Reci, Margo, šta ti treba?"

„Ne tako, Stjuart. Očekujem više takta od tebe."

„Margo, zaista sam na važnom sastanku."

„Oni mogu čekati... Uostalom, otkad si oženio Lindu imaš 55 posto deonica ... da li grešim?"

„Ne, Margo ... ne grešiš."

„Onda, znači, vidimo se."

„Kada, Margo?"

,,U ***Rolex caffeu*** u 5 sati, Stjuart."

Stjuart O'Nil je spustio slušalicu i rukom nervozno posegao u džep od pantalona. Napipavši maramicu izvadio je i njom obrisao vrat i orošeno čelo.

Mrzeo je Margo Viti, ali joj nije mogao ništa ...

Trebalo je da se vrati na napušteni sastanak. Morao je izgledati pribrano, udahnuo je dva puta duboko, pokušavajući tako da eliminiše nepravilan rad svoga srca ... Pošao je rukom u džep od sakoa i izvadio plastičnu kutijicu sa sićušnim roza tabletama ... Posle razgovora sa Margo usta su mu bila suva... stavio je tableticu u usta i progutao je bez vode, veština koju je usavršio.

- Gospodo, imam neodložan posao ... Moje mišljenje o toj integraciji sa Tedonisom znate ... meni se ne dopada da neko drugi preuzme kontrolu nad štampom. To što nam on nudi jeste magla. Mi znamo zašto njemu treba naša kuća... Izgubićemo samostalnost... i, što je još gore, bićemo samo platforma preko koje će se vršiti informativna agresija.

-Ali, gospodine O'Nil, daju nam se čvrste garancije da neće ugrožavati naš rad, kuća će ostati pod istim imenom, svi tabloidi zadržaće pravo na samostalno uređivanje ... Ne vidim ništa loše ako još svežeg novca upliva u izdavaštvo. Možemo preuzeti primat nad ostalima. U suprotnom ... O'Nil ga je prekinuo:

- Niko ne nudi nešto, a da zauzvrat ne uzme više od onoga što je uložio. Gospodin Tedon':, se lepo obezbedio, obavljaćemo prljave posliće za njega, a njegovo ime neće se nigde pojavljivati... Sem toga, sada je predizborna kampanja, a mi ne znamo na čijoj je strani.

- Pa šta onda predlažete?

- Da ga odbijemo - suvo je odbrusio O'Nil.

Direktorski bord je zaćutao ... Izraz lica govorio je dovoljno jasno šta misle ...

- Gospodine O'Nil, vi imate većinski udeo u kompaniji, ali valjda se i mi pitamo nešto.

- Slušam vas ...

- Ako ga odbijemo, to znači da će nas uništiti... Nisu bolje prošli ni drugi...

O'Nil se zamislio.

- Možda ima načina da zadovoljimo njegove potrebe i bez njegovog ulaska u kompaniju ... Donovan, ispipajte mu puls. Želim da znam kakvi politički vetrovi duvaju u njegovom taboru ... Zakažite novi sastanak i obavestite moju sekretaricu ...

Raspustio je sastanak i pogledao na sat... Imao je dogovor sa ženom, ali i to će otkazati; Linda je mogla da čeka, Margo ne.

Vratio se do svoje sekretarice.

Stjuart O'Nil je nervozno ispijao svoje piće čekajući da se Margo pojavi na ulaznim vratima ***Rolex caffea.*** Koliko on zna, Margo je uvek kasnila ... Požalio je hiljadu puta što je spavao sa njom, ispao je pravi školarac. Tada joj je trebao, a sada ga je zloupotrebljavala.

Najzad se pojavila...

I sada je osećao onu istu fasciniranost ovom ženom ... Šta je to imala a da je nedostajalo drugim, ništa manje lepim, ženama?

Znojio se, osetio je kako mu se širi mokra fleka na košulji ispod pazuha.

- Lepo od tebe što si došao, Stu ...

Mrzeo je kada bi ga tako zvali, ali sada nije prigovarao.

- Lepo od tebe što si me pozvala - uzvratio joj je sarkastičnim glasom.

Konobar mu je upravo spustio drugu čašu ***„Bloody Mary"*** na sto ...

- Izvolite ... - obratio se Margo ...

- Kafu - rekla je ne gledajući u konobara ...

- Pa Stjuart, kako si?

- Da li te zaista interesuje moje zdravlje?

- Ne, naročito - odgovorila je.

- Reci, Margo, šta mogu da učinim za tebe?

- Jednu malecku uslugu.

- Dužnik sam ti...

- Ah, to se ne broji ... Uvek sam se pitala kako možeš da piješ to odvratno piće - pokazala je prstom na elegantnu staklenu čašu.

Gledala ga je pravo u oči.

- Sigurno si dosad čuo da se Florijan vratio?

Stjuart je začuđeno podigao jednu obrvu.

- Jesam, ali ne razumem šta ti sad imaš sa tim.

- Zar bi trebalo da te podsetim?

- Ne, Margo, ne moraš me podsećati. Da sam znao nikada ti ne bih pružio priliku da me ponovo ucenjuješ.

- Neće baš biti tako - rekla je Margo.

Bilo je upravo tako, ali nije bio u poziciji da joj protivreči. Kada se sreo sa njenim zanosnim oblinama, Margo je bila u vezi sa Florijanom koji je tada bio anonimus ... Spavao je sa Margo ... i ne samo sa Margo, pomisli gorko ... Setio se fotografija ... Poželeo je da povraća ...

- Da li si dobro, dušo? - pitala je.

Stisnuo je zube.

- Nikada mi nisi dala negative ... Obećala si...

- Jesam - složila se Margo. - Ima još jedna mala stvar koju možeš da obaviš za mene. Učini to i negativi su tvoji.

- Šta želiš od mene?

- Čula sam da sprema izložbu.

- Da, tražio je kod ***Hermesa*** izložbeni prostor.

- Sećaš se kad sam te pozvala da vidiš njegova platna? Nisi hteo.

- Pogrešio sam. On je zaista veliko otkriće ... Uradiću ponovo kritiku.

- Lepo - osmehnula se slatkasto. - Znaš, Anđelo želi da kupi neka njegova platoa.

- To je bar lako - odahnuo je Stjuart O'Nil, misleći da shvata šta Margo traži od njega. - Ne želiš da se tvoje ime pominje? Ako gospodin Savareze želi ta platna, on želi da to bude anonimno? Mislim da to mogu srediti, Margo ... Hoćemo li onda biti kvit?

- Ne baš - odgovorila je. - Reći ću ti šta zapravo želim da uradiš ...

Nije govorila dugo, a kada je završila pogledao je u nju sa nevericom.

- Ali zašto? Ne razumem ...

- Recimo, Stjuart, da naplaćujem stari dug.

- Margo, ne možeš to tražiti od mene.

- Da, mogu.

Ustala je i nagnula se preko stola šapnuvši mu tiho u uho.

- Nemoj me razočarati, Stu.

Stavila je naočare za sunce, sagnula se i ovlaš ga poljubila u obraz.

- Gora si od zmije, Margo. Trebalo bi ti iščupati srce - progovorio je Stjuart O'Nil dok mu je znoj natapao okovrataik.

Obrisala mu je karmin sa obraza. - Nemam srce, Stjuart. Da ga imam, samo bi mi pravilo probleme. - Otišla je ne okrećući se.

Šofer i iznajmljena limuzina čekali su je, po dogovoru, ulicu niže ispod kafea. Mogla je uzeti Anđelova kola, ali nije želela pratnju. Neke stvari čovek mora obaviti sam.

Kada je primetio da dolazi, šofer je stao pored vrata otvarajući ih.

Erkondišn se automatski uključio. Zavalila se u kožni naslon i dohvatila mobilni telefon. Ostao je još samo jedan poziv ... Istipkala je broj u Los Anđelesu.

Sačekala je da se veza uključi... Uskoro je čula poznati signal telefonske sekretarice ... Ostavila je poruku: „Imam jedan mali poslić za tebe, sporedna uloga ali se odlično plaća. Budi sutra u apartmanu. Zvaću u isto vreme ..." Prekinula je vezu i ostala načas zamišljena ... Ne želim da ti to uradim, Florijan ... ali ti si kriv ... zašto si se vratio ...

Limuzina je odvezla do Anđelovog restorana.

- Zdravo, dragi - naslonila je ruku na njegovo rame. Na prstu je imala neobičan i prilično skup prsten.

- Bila si u kupovini?

- Zar ti se ne dopada? - pokazala mu je negovanu ruku na kojoj su sijali dijamanti.

- Ne dopadaju mi se tvoji trikovi - prošaputao je preteći.

- Znaš, Anđelo, ljudi se već pitaju ...

- Ljudi se ne pitaju ... pitam se ja. - Nije joj se dopadao ton kojim joj se obraćao.

Zadržala je glamurozni osmeh na licu ... Nekoliko pogleda bilo je diskretno upućeno prema njima.

- Ne budi nakraj srca, dušo. Taj prsten ne znači ništa ... pusti novinare neka rade svoj posao ... treba im malo tračeva. Loše im ide u poslednje vreme.

- Misliš, nisi im priredila nijedan skandal?

- Oni ih izmišljaju sami...

Anđelo je poveo prema separeu.

- Reci, da li si se raspitivala za izložbu?

Otpila je gutljaj ne žureći sa odgovorom. - Naravno ... Izlagače kod ***Hermesa.*** Izložba je uskoro ... nisu odredili tačan datum ... pomalo je neočekivano za sve ...

Anđelo je slušao nezainteresovano.

- Mislim da je stavio na muke i umetničkog direktora ... Teško je naći prostor, ali za Florijana ne sme biti problema.

- Ako mu ga ti ne stvoriš...

- Zašto bih?

- Poznajem te dobro, Margo!

- Ti baš nisi danas raspoložen, dragi...

Najradije bi prekinuo ovu farsu od njihove veze, samo nije bio pravi momenat, ne bar dok se ne završi projekat sa ***IPC.***

- Večeras sam prilično umorna. Hoćeš li poći sa mnom?

- Ne mogu, imam još nekog posla. Vitorio će te odvesti.

- Ne volim da ostajem sama sa njim ... podilazi me jeza od njegovog pogleda.

- Onda pođi sama.

Ignorisala je njegove reči ... Znala je da ih posmatraju ... nije joj trebala scena ...

Ostavila je čašu ne popivši koktel do kraja ... Poljubila ga je ...

- Pozovi ga, pošla bih odmah.

8.

Anđelova kuća je bila van Los Anđelesa. Margo je još uvek zadržala malu hacijendu na Beverli Hilsu, ali je retko koristila. Nije želela da Anđelo iskoristi njeno odsustvo i da se počne udaljavati. Osećala je da se on zamorio ... Samo, ona je ta koja odlučuje kad je vezi kraj.

Anđelo je došao veoma kasno. Nije mogao da zaspi, misli su mu bile skoncentrisane na ***Evelaksov*** projekat. Pored njega je ležala jedna od najlepših žena Amerike, njeno nago telo u svoj svojoj lepoti bilo je izloženo njegovom pogledu, ali Anđelo je osećao da mu njeno prisustvo smeta. Požurio je iz sobe i spiralnim stepenicama se hitro spustio sprat niže.

U tri koraka našao se na terasi hacijende.

Nikoga nije bilo. Sa sebe je skinuo majicu i krenuo put okeana.

Stopala su mu uranjala u topao pesak. Njegovo telo je volelo vodu; skočio je i snažno zamahnuo; želeo je da oseti snagu okeana, da ponese teret te modre vode na svojim preplanulim plećima, da njegovom hladnoćom rastera sumorne misli.

Po prvi put je poželeo da je onu noć sa njim podelila obična ***putanna;*** tada bi sve bilo daleko lakše i jednostavnije: on bi platio i ona bi otišla neprimetno. Ovako je bilo sve drugačije i komplikovanije. Tračerski magazini sveta nagađali su da li će se njihova miljenica Margo Viti udati za Sicilijanca. Anđelo je snažnije zaplivao u želji da pobegne od tih misli. Mislio je da će, ako zamori svoje telo, zamoriti i svoj um.

Prvi put je sreo Margo na dodeli „Oskara". Lik koji je tumačila u filmu bio je briljantno odigran i nagrada nije izostala. Kompletna ekipa je tada došla sa namerom da nastavi proslavu u Anđelovom elitnom restoranu. I sad, dok se borio sa okeanom, u mislima je jasno video sliku kada je Margo ušla u restoran.

Skoro istovremeno, svi prisutni su ustali i dočekali je aplauzom. Niko nije mogao da porekne ni njen talenat ni njenu lepotu.

Ona je tražila razlog da ostavi ljubavnika, režisera Vinsenta Vestlija, a Anđelo je hteo da pobegne od samoće. Bio je u neposrednoj blizini kada je Margo rekla Vestliju da ga napušta ... ponovo je mogao da prizove u mislima tu scenu.

Taman kada se društvo, polupijano i preko mere opušteno, spremalo da pođe, režiser je pozvao:

- Margo, ideš?
- Ne ovaj put, Vestli - rekla je kratko.
- Ne razumem te? - rekao je. Zaista nije shvatio smisao njenih reči.
- Gotovo je, ***baby ...***
- Šta misliš pod tim?
- Zar zaista želiš da ti kažem!?

Vestli je stoički podneo udarac. Ćutao je nekoliko mučnih trenutaka, a onda duboko uzdahnuo, uspravio se i pogledao oko sebe.

- Dama je upravo ostala bez pratnje. - Rekavši to Vinsent Vestli se okrenuo i požurio za svojim poprilično pijanim društvom.

Anđelo je tada prišao, ne zato što je želeo da iskoristi situaciju, već zato što je bio muškarac sa manirima italijanskih južnjaka.

Nije mogao a da ne bude svestan njene lepote i da ignoriše nagon svoga tela ... Proveli su noć zajedno. Tada mu se činilo da je sve bilo spontano, ali sada zna da je bilo drugačije. Margo je bila glumica, ne bilo kakva, već najbolja.

Ujutro je dao nalog^ Vitoriju da ode do ***Cartiera*** i odabere par najskupljih dijamantskih minđuša. Zeleo je na taj način da joj se zahvali na protekloj noći, u isto vreme dajući do znanja da od neke ozbiljnije veze nema ništa. Ali, nije poznavao Margo ...

Vitorio se vratio sa minđušama uz reči: zahvaljuje se, ali ne prihvata. Pomislio je da je to nerazuman gest; ne odbija se tako lako poklon od 50 000 dolara.

Margo nije odbijala poklon, već je odbijala pomisao da bude nečija razonoda za jednu noć. Ona je ta koja kaže kada je dosta ... pa makar to bio i Sicilijanac ... Pozvala ga je telefonom:

„Želim da ti kažem da te prošla noć ne obavezuje ... - osetio je kratkotrajno olakšanje - samo ima jedan mali problem ... Da li si video jutrošnje novine?"

„Da li bi trebalo?" - rukom je dao Vitoriju znak da mu dohvati novine sa stola.

Preko cele naslovne strane bila je njihova zajednička fotografija kako ulaze u limuzinu. Njegova ruka se nalazila ispod njene, fotografija je otkrivala dosta prisan kontakt između njih dvoje. Ispod fotografije slikan je i poznati holivudski režiser. Sve je bilo propraćeno tekstom: ZA JEDNO VEČE I „OSKAR" 1 SRCE ... ZBOGOM, VESTLI... Manje ili više, sve naslovne strane ostalih tabloida govorili su o istom.

„Anđelo, mislim da razumeš u kakvoj se delikatnoj situaciji nalazim ... da nismo bili viđeni, ne bih se pozivala na manire ... ti razumeš ... Ni za tvoju reputaciju ne bi bilo dobro ..."

Razumeo je isuviše dobro ... nije bio miljenik štampe. Priroda njegovog posla je da zna sve male prljave zakulisne igre, to ga je štitilo ... ali, da im se pruži prilika, rastrgli bi ga.

Prihvatio je igru ... Voleo bi da nije ...

Nešto u vezi Margo nije bilo iskreno. Nije je pitao za sve one muškarce u njenom životu pre njega, a i ona je pazila da ne napravi pogrešan korak. Znala je da je posmatra i da čeka da mu se ukaže prilika ... Ali, nije ni žurio, jer požuda za njenim telom bila je neutoljiva ... Znala je kako da ga zadrži, kako da odloži raskid...

Ni njoj se nije žurilo da izađe iz te veze, ali glasine da će se možda njih dvoje venčati duboko su ga uznemirile. Margo je bila ta koja je te glasine podržavala i nije mu bilo jasno zbog čega joj je ta veza sa njim odgovarala, šta je bio pravi razlog.

Vodio je sa njom ljubav i bila je nezasita ... Volela je da vodi igru i on bi joj se prepuštao. Margo je u krevetu bila savršen partner ... znala je kada je trebalo da se preda.

Isprva je uživao u njenom telu; podavala mu se na specifičan način. Voleo je miris njene kože, njenu kosu, belinu njenih butina i njihovu snagu. U toj avanturi želeo je da zaboravi svu gorčinu jedne uspomene i gubitak neke druge žene, ni po čemu slične ovoj ženi čije ga je pohotno telo iscrpljivalo.

Želeo je da njihovu vezu sačuva od intriga, nije voleo da izaziva pažnju javnosti, ali je Margo uvek insistirala na njihovim javnim izlascima, stalno ga izlažući novim skandalima tim svojim neodmerenim izjavama, stvarajući sve veći jaz među njima.

Da se raziđu, Margo bi odmah našla utehu, u to nije sumnjao. Iz dana u dan ona je sve više pokazivala svoju pravu prirodu. Sujetna na svoje telo i tašta na svoju slavu, bila je, istovremeno, potrošni materijal.

Da je ostavi i da se raziđu, njegova popularnost bila bi još manja. To bi mu dodatno iskomplikovalo ionako loše pozicije u Americi, kad je štampa u pitanju.

• Znao je koliko štampa ima uticaja na svetske događaje, a on je trenutno imao jedan ogroman problem sa Framaceutskim centrom na Glendejlu ... kada bi samo doznali... Morao je naći izlaz. Resiti se Margo, ali kako?

Možda je najpametnije da joj kaže da putuje na Siciliju zbog važnog posla.

To će biti najbolje rešenje; daće joj dovoljno vremena da napravi pogrešan korak.

Možda će sve ispasti dobro. Uostalom, nije bio dugo na Siciliji, a don Antonio je iz dana u dan sve stariji. Stvar je bila definitivno rešena ...

* * *

Nad pučinom su se polako nadvijali teški oblaci. Anđelo je napravio okret i zaplivao u pravcu obale.

Nije bilo lako ignorisati Margo. Kada je, došavši u vilu, stao pod tuš, Margo mu se, ne čekajući poziv, pridružila.

Polako ga je rukama masirala od leđa ka slabinama. Bilo je čudno kako ga je u isto vreme oslobađala i zarobljavala. Želeo je da prestane ta njena nezasita igra, ali se njegovo telo sve manje odupiralo. Margo je znala kako da zagospodari čulima muškarca. Klekla je, voda je nesmanjenom žestinom šibala njihova tela ... Uzela ga je u usta ...

Da li je glumila ili su sve scene u njenim erotskim filmovima bile stvarne?

Kad više nije mogao da izdrži ušao je u nju, samo nekoliko puta ali snažno i sasvim dovoljno da oboje dozive vrhunac.

Anđelo je želeo još uvek isto - da ona nije tu, a sad je sasvim sigurno znao i zašto. Margo je bila kurva s pedigreom, pametna i poželjna, neko kome je teško fizički odoleti; on je bio muškarac i nije mogao da joj se odupre ...

Ispod tuša izašao je prvi. Navukao je farmerke i polo majicu. Napolju je besnelo nevreme

Vitorio ga jj čekao u kuhinji čiji je jedan ceo polukružni zid bio ustakljen.

Umesto „Dobro jutro" ponudio mu je kafu. Anđelo je klimnuo glavom.

Vitorio, čovek slomljenog nosa, izrazito ružnog i nepristupačnog lica, ali veran bez zadrške, gledao je svog šefa preko ruba šolje. Don Antonio mu je izričito naglasio da se ne odvaja od Anđela.

Gazda ima sve, pomisli Vitorio, naklonost don Antonija, obrazovanje, fizičku snagu, izgled, a pri tome je tucao i najbolju kučku u Holivudu. I on bi joj ga slatko smestio kada ga onako nehajno svojim čvrstim grudima zakači u prolazu. Koliko je puta zbog nje završio u kupatilu drkajući, koliko puta bi usput pokupljena *putanna* bolno zaječala zato što bi ulazio u nju grubo i bio prevelik za njenu *pussy,* dok je on sve vreme mislio na Margo Viti, svršavajući uz ogroman osećaj krivice što želi, nepodnošljivo bolno, da tuca gazdinu curu.

Ne bi žalio ni pola života, samo da mu je da je tuca u svim pozama. Ona ga je izazivala, poigravala se njime, ali ga nije htela jer je bio niko i ništa ... Nju njegov sicilijanski *kaco* nije zanimao, a imao bi šta da joj pokaže.

- Vitorio, - trgnulo ga je Anđelovo pitanje - da li je otišao paket za Detroit?

- *Si* - reče Vitorio.

- Danas bi trebalo da se čujem sa don Antoniom. Možda ću otputovati nakratko u Italiju ... Ti ćeš ostati uz Margo ... Trebaće neko da joj pruži zaštitu. Žalila mi se da ne može otići slobodno na kasting, prima neka od onih pisama ... to ne mora da znači ništa, ali nije naodmet biti oprezan.

Anđelo Savareze je imao oči neverovatno crne i isto tako crnu kosu. Nos mu je bio prav, a crte lica su odavale mirnog ali pronicljivog i opasnog čoveka.

Majke elitnih udavača ga nisu volele, ali zato su bogate i razmažene ćerke uzdisale. Ali, niko nije mogao da se požali da nije bio kavaljer. Sve žene koje su delile krevet sa njim, bez obzira na dužinu veze, nisu se ni u jednom momentu kajale, osetile iskorišćenim ili poniženim. Svaka bi se na rastanku osetila nešto posebnijom od svih koje su bile pre i koje će doći posle.

To umeće, Anđelu je bilo urođeno sicilijansko nasleđe.

Prema ženama se ponašao kao sunce prema grožđu: što je sunce bilo jače i žešće sijalo, to je grožđe bilo slađe, a vino opojnije. Čaše toga vina pile su se po običaju odjednom i naiskap, ali žeđ se nije gasila.

Vitorio ga je gledao svojim sitnim očima. Ne, Bože, ne ostavljaj me pored te žene i ne iskušavaj, jer neću odoleti... to je mislio, ali nije ništa govorio, samo je klimnuo glavom.

- Dobro onda, o tome smo se dogovorili. Pođimo sad, skup počinje u tri.

Vitorio je klimnuo glavom i mobilnim telefonom pozvao Emilija:

„Upravo krećemo. Budi spreman da nas pratiš. Idemo do fabrike, ti ostani ispred dok ne dođe Lorenco, on će te smeniti, ti idi do restorana da pripremiš teren."

Vitorio je gurnuo šaržer u pištolj, začulo se škljocanje nakon čega su obojica gotovo istovremeno ustali.

- *Andijamo.*

Do kapije ih je delilo stotinu metara vožnje po sitnom crvenom kamenu. Anđelo Savareze imao je privatni posed koji je zahvatao površinu od **4** hektara

i čija je dužina obale bila oko 300 metara. Plac je bio lociran van L. A. i tako vesto odabran, da je bilo kakav neprimećeni pristup apsolutno onemogućen.

- Da li se brineš, šefe? - upitao je Vitorio.

- Nemam zbog čega - reče Andelo. I da se brinuo ne bi dopustio da neko od njegovih potčinjenih to primeti.

Najmanji znak slabosti bi bio dovoljan signal da neprijatelji krenu u napad. Projekat je bio držan u potpunoj tajnosti.

Vernost svojih ljudi on nije dovodio u pitanje, ali su postojale neke stvari o kojima ni sa kim nije razgovarao. Savete je primao još uvek i samo od don Antonija, ali i Don se povlačio i prepuštao mu odluke, naročito kad je teren nepoznat. A farmacija je za don Antonija bila velika nepoznanica.

Anđelo je razmišljao o sastanku koji ga čeka. Projekat EVELAX ga je finansijski iscrpio ... uz to se i kasnilo sa realizacijom. Danas je bio dan odluke ...

9.

Limuzina se, nakon 40 minuta vožnje, zaustavila ispred elektronske kapije jedne od najvećih svetskih farmaceutskih kompanija. Nakon rutinske kontrole kapija se bešumno otvorila. Dvoje kola iz Anđelove pratnje ostala su ispred, kao zaštita. Kad se „mercedes" zaustavio, prvi je izašao Vitorio, a odmah iza njega Anđelo.

Pored staklenih vrata stajao je čovek koji je, po ranije utvrđenom redosledu, imao zadatak da ih sprovede u prostoriju za sastanak. Koračali su brzo. Anđelov doušnik ga je nešto ranije preko mobilnog obavestio da su svi na okupu ... Čekalo se samo na njegov dolazak.

Iako je lift bio prostran, sprovodnik onižeg rasta osećao se stešnjenim između ova dva čoveka.

Pošli su nadole. Jedino po čemu se osećalo kretanje lifta, bila je promena brojeva na signalnoj tabli.

Ubrzo se zaustavio i oni su izašli napolje. Vitorio je pažljivo posmatrao okolinu. Njegovom izoštrenom oku, uvek spremnom na eventualne opasnosti, nije ništa promicalo, pa ni to da je podzemlje zgrade uređeno kao moderan bunker.

Zastali su ispred staklenih vrata čekajući da kompjuter prepozna sigurnosni kod kartice čoveka koji ih je vodio. Vitorio zatraži da kartica bude u njegovom posedu.

- Ali, - pobunio se mali čovek - molim vas, to ne možete, to je samo za osoblje.

-I ja sam osoblje - reče Vitorio.

Ispred vrata od projektne sale sačekao ih je dr Erikson.

- Fil, u redu je ... gospoda su ... - jedan pogled na Anđela bio mu je sasvim dovoljan da sJivati da ovaj ne želi da mu se otkrije identitet. Niko nije smeo da poveže njegovo ime sa ***IPC*** centrom, takav je bio dogovor od samog početka.

- Nije važno - odmahnuo je naučnik i dao znak Anđelu da pođe ispred njega.

Ime doktora Jana Eriksona bilo je zakon u svetu i virusologije i genetike, i njegovim naučnim radovima, prognozama i analizama niko nije mogao da se stručno suprotstavi.

Njegovo znanje bilo je daleko ispred znanja njegovih kolega. Na tom postolju stajao je usamljen i nedodirljiv. Biti sam u bilo kojoj naučnoj disciplini, značilo je i biti izolovan.

Izolacija za dr Jana Eriksona značila je društvo nimalo slatkih i umiljatih laboratorijskih životinjica. Za dobro čovečanstva, on je žrtvovao svoje lično dobro.

Pritisak koji je osećao u slepoočnicama već danima bio je dovoljno jasan signal premora. Mesecima nije izlazio na svetlost dana, provodeći sve vreme u laboratoriji.

Sivilo njegovog lica i zabrinutost ostalih članova učesnika projekta EVELAX signalizirali su Anđelu da je stvar alarmantna.

Lakim naklonom Sicilijanac je pozdravio prisutne u prostoriji. Svi su bili na okupu: vlasnik ***IPC**-a,* naturalizovani Amerikanac, ali Nemac pre svega, Eugen Švarcer, zatim senator Bejli, čovek koji je stajao na čelu najjačeg ikad osnovanog lobija, moćan toliko da progura bilo koju stvar u senatu, takođe angažovan na projektu EVELAX i na kraju, kralj svih bankara, Džozef Hofrnan - englesko--jevrejski mešanac, čovek takve genetske kombinacije od koje bi svakom pravom Nemcu proradio živac.

Eugen Švarcer se pobunio kada je odlučeno da se baš ovaj bankar angažuje, ali kada je čuo visinu planiranog profita, prigušio je svoj gnev zbog nacionalne sramote koja se sručila na Nemce nakon Drugog svetskog rata.

Možda su Jevreji oprostili Nemcima milione svojih žrtava, ali Nemci ne mogu tek tako da oproste pedeset godina stuba srama na koji su ih razapeli Englezi, prečesto podsećajući svet na nemačka zlodela i veličajući sebe.

- Gospodo, - reče dr Erikson - eksperiment nije uspeo onako kako smo svi to očekivali. Predmet našeg okupljanja svima je poznat. Odluku ne možemo doneti pre nego što pogledate video film ... zato vas molim da se skoncentrišete, a ja ću vas voditi kroz kadrove, više opisno nego stručno, da vam tema bude razumljivija ... Situacija je ionako mučna.

Dr Erikson je prišao projektoru, svetlost se u prostoriji ugasila. Impozantno platno, svojim dimenzijama, samo je pojačavalo slike užasa koje se pojaviše. Dr Erikson je umornim i monotonim glasom nešto govorio, objašnjavao, pokazivao, ali ga finansijeri nisu čuli. Zurili su u ekran šokirani i nesposobni da se pomere. Obogaljena deca sa sraslim očima, kožnim priraslinama, bez ruku i nogu ... Ta sićušna tela više su podsećala na sajantfikšn fotografije vanzemaljaca izrađene u nekoj od holivudskih fabrika snova, nego na prave žive stvorove.

To nisu bile bebe, to su bile degen'erisane nakaze, jedino je njihov uporan promukli plač svedočio o njihovoj pripadnosti ljudskom rodu ... Malena nemoćna tela, čiji su genetski defekti bili direktna posledica eksperimenta koji je trebalo da bude svetska senzacija, a postao je lična mora petorice ljudi...

Ova eksperimentalna grupa novorođenčadi pokazala im je nešto u što nisu bili spremni da poveruju ... rezultati su bili poražavajući, a milijarde dolara uložene u projekat nestale su nepovratno.

- Gospodo, ja ovo viđam svaki dan - reče dr Erikson. - Genetika je surova; deca u nasleđe od svojih predaka ponekad dobijaju i ružne stvari, malformacije u svetu nauke nisu neobične i mnogo su češće u prirodi nego u laboratoriji...

Dr Erikson je zastao.

Anđelo je znao da će slediti pokušaj kompromisa između dobrog i lošeg ... Pogled mu je pao na Eugena Švarcera, senatora Bejlija i Anglo-Jevreja ... svi su ćutali i naizgled delovali pribrano ... a pri tome su razmišljali o istom. Mogli su da eksperiment poguraju do kraja, ili da se oproste sa milijardama.

Anđelo je znao da ovo nije ni prvi ni poslednji medicinski pokušaj koji se pokazao neefikasnim. Lično je znao za kikseve i veće od ovoga, ali te statističke podatke svetska farmacija je brižljivo uklanjala. I za ovaj problem postojalo je rešenje. To rešenje se zvalo ćutanje. Nije znao cenu tog ćutanja, ali je znao da će ga mnogo koštati.

Kao da je pratio njegove misli doktor Erikson je nastavio:

- S druge strane, imamo još šansu da preživimo ovaj prvi udar ... jer, gospodo - podigao je glas - zahvaljujući ovom ... propalom projektu imamo šansu da napravimo pravu revoluciju!

- Ja sam sit ovoga - govorio je Nemac afektirajući. - Meni je dosta svih revolucija, još mi samo treba i ta vaša farmaceutska ... Doktore, revolucija jede svoju decu, ali ova vaša revolucija je pojela moje dolare ... Gde su rezultati? - Zaista je bio besan i bez kontrole nad svojim emocijama... I kad bi samo na trenutak sklopio oči, Švarcer bi video prikaze sa filmskog platna koje su ga podsećale na decu iz Zone B jednog drugog doktora ... Sa užasom i kao da se to već dešava, zamislio je udarne naslove svih svetskih vodećih dnevnih listova: FARMACEUTSKI MAGNAT EUGEN ŠVARCER - AMERIČKI DR MENGELE ... Prostorijom je zavladao tajac. Svi su gledali u dr Jana Eriksona očekujući dalja objašnjenja.

- Šteta koja je učinjena je velika, ali je i korist nemerljiva, jer sam na pragu zaista revolucionarnog otkrića. Novac iz bilo kog izvora je od presudne važnosti, jer bi mi omogućio da u izuzetno kratkom roku privedem kraju izolaciju jednog DNK i zaustavim njegovu mutaciju, a značaj toga za sveopštu ljudsku populaciju je toliki da...

- Da ćete i nas izolovati, jasnije rečeno, strpati u zatvor - ponovo upade Nemac. - Vi naprosto ne znate šta govorite! Da li ovo podzemlje utiče na vašu moć rasuđivanja!? Zaboga, doktore Erikson, jedan projekat je pod vašim supervizorstvom trebalo da bude efikasan i isto tako revolucionaran kao ovo otkriće o kome nam sada pričate. A šta se dogodilo? - naglašavao je svaku reč - vi ste od svih nas ovde u ovoj prostoriji napravili kompletne budale.

- Govorio bih samo u svoje ime da sam na vašem mestu - dodade senator Bejli suvo.

- Da, od mene ste napravili budalu ... Pa, da li ste zaista svesni razmera katastrofe u koju ste me uvukli!? ... Ne govorim samo o ovim nakazama, - odma-

hnu rukom gadljivo prema projektnom platnu - ja govorim o jednoj farmaceutskoj imperiji koja će se pretvoriti u prah i pepeo. I to zbog čega, pitam vas? Zbog moje loše procene vaše ličnosti.

Dr Erikson je bio optužen, ali se nije osećao krivim. Medicina nije matematika ... Znao je samo da njegove reči ne mogu dokazati ovom nemačkom lakeju vrednost onoga za što se on žrtvovao. Senator Bejli je uvideo da je stvar otišla predaleko i, dok su drugi ćutali, on je pokušao da unese dozu razuma u dijalog između vlasnika ***IPC-a*** Eugena Švarcera i poprilično umornog dr Eriksona ... I jedan i drugi su bili pred krahom, jedan pred emocionalnim, drugi pred fizičkim.

- Sada nam je pribranost daleko potrebnija od vruće rasprave u koju nas vi uvlačite, gospodine Švarcer ... a ako budete paničili...

Eugen Švarcer nije mogao da sačeka da senator završi svoju misao. Upao je u pola rečenice, bez pardona:

- Ono što vi ovde očigledno niste razumeli je da sam ja Amerikanac ali u očima svetske javnosti pre svega NEMAC ... a biti Nemac nije baš popularno. Znate li šta može značiti ime jednog Nemca u ovakvoj aferi sa dokaznim materijalom kao što je taj snimljeni film?! ...

Švarcer je zaista bio potresen, prodrman iz korena ...

- Nemcima još niko nije oprostio gasne komore, logore i masovne egzoduse. Još nas niko nije potapšao po ramenu i rekao „dosta ste patili zbog javne sramote "... Žrtve fašizma, gospodo, patile su šest godina, toliko je trajao rat, a Nemci pate već pedeset godina, i patiće kad god se pomene ime jednog od nas u crnoj svetskoj hronici... Ne želim da učestvujem - seo je kršeći ruke i dodao nešto blaže: - Da li možete shvatiti ... da se ovo obelodani i dokumentuje slikama tih stvorenja, koliku bi štetu nanelo mojoj otadžbini? - Osetio je da gubi kontrolu nad svojim emocijama, ućutao je.

- Problem vas Nemaca - rekao je Bejli - i jeste što samo mislite na sebe.

Eugen Švarcer je ćutao ... Firer je bio u pravu, on nije hteo da porobi ceo svet, već da uništi moćnike koji su držali kapital u svojim rukama ... Mrzeo je Jevreje zato što ih je prozreo ... ti Judejci su iz mraka vladali svetom ... Bibliju su napisali da bi bacili prašinu u oči narodima i porobili ih šlepom hrišćanskom poslušnošću ... jer i hrišćanstvo je njihova izmišljotina, govorio je u sebi.

- Niste samo vi pogođeni - nastavio je Bejli pomirljivim tonom. - Brod na kome smo doskora bili i zvao se EVELAX očigledno je potopljen ... hteli vi to ili ne, sada se svi nalazimo na jednom davljeničkom splavu. Budete li ga tako ljuljali, Švarcer, sami ćete nas potopiti. Ne treba nam panika, dopustite dr Eriksonu da do kraja rasvetli tu naučnu zagonetku jer, hteli mi to ili ne, sve je u njegovim rukama.

- Znate - počeo je Dr Erikson dosta nesigurno - reči nisu moje najjače oružje, ali slušajte me pažljivo, jer ono o čemu ću vam sada govoriti vama je donekle poznato, doduše površno, ali biće dovoljno da biste mogli da me pratite.

- Vidite, gotovo da sam završio analizu jednog virusa, virusa koji je već ubio milione ljudi i širom sveta izazvao ogroman strah. Govorim o virusu side ... vi-

dite, uspeo sam da izolujem njegov DNK i zaustavim njegovu mutaciju ... Da li znate šta to znači? - Sad je govorio sa tolikim uzbuđenjem da je i smisao njegovih rečenica bilo teško pratiti.

- Mislim da su svi ovde shvatili o čemu se radi: potrebna su vam sredstva da nastavite istraživanje. Ono što mi nije jasno je uloga obogaljene dece ...

- Ako insistirate - uzdahnuo je dr Erikson - objasniću, mada bih zbog lošeg raspoloženja među vama prema ćelom projektu najradije to izbegao ...Prvo što morate znati, to nisu deca ... - pogledao im je u lica. - Ne znam je li vam poznato da se eksperimenti u medicini još uvek izvode na životinjama. Na njima se isprobavaju efekti i delovanja lekova, seruma, vakcina, ali sve u okviru laboratorijskih uslova. Zbog toga se ponekad dešavaju farmaceutske kataklizme. U primeni na ljudima, laboratorijski ispitan, pouzdan i nerizičan medikament koji put se ponaša nepredviđeno. To se, na žalost, desilo i sa EVELAX-om ... Imunološki sistem pacova nije isti kao kod čoveka. Vakcinu protiv virusa AIDS ne možemo isprobati na pacovima ...

Nije bilo potrebno da dovrši misao ... svi su znali šta je trebalo da zameni pacova ...

Isuse, pomisli Eugen Švarcer, da li je ovaj čovek normalan!?

- Dajte mi još malo vremena i patnje ove dojenčadi mogu sprečiti patnje miliona ... mogu produžiti čovekovu vrstu. - Gledao ih je pogledom čoveka koji traži pomilovanje.

- AIDS je praktično nezaustavljiv i, ako uskoro ne nađemo lek, preti nam istrebljenje.

- Dr Erikson, vama je jasno da svi mi ovde imamo izuzetno malo vremena ... Kako nam možete garantovati za to o čemu govorite? - upitao je Anđelo mirno.

- Na žalost, nikako. Ono što sam do sad uradio mogao bi potvrditi samo još jedan od svetski poznatih virusologa, ali dovoditi ga u Ameriku i uvoditi ga u eksperimentalnu zonu, značilo bi samo još par dodatnih meseci izolacije i karantina ... Nepotreban gubitak vremena, gospodo ... ponavljam, jedini izbor je da mi verujete ...

- Ja verujem samo jednom - protisnuo je kroz zube Eugen Švarcer.

- A Jevreji tri puta - dodao je bankar.

Nemac je svu svoju pažnju usmerio na ove prve izgovorene reči englesko-jevrejskog polutana, jedinog likvidnog bankara za koga je znao. Gledao je sa gađenjem u Džozefa Hofmana koji je, ne mareći za to, sasvim spokojno virio iz svog krutog i jeftinog odela.

Spasonosne reči su došle u pravom trenutku da dr Jan Erikson odnese trenutnu ali veoma bitnu pobedu.

Svi su razmišljali u veoma mučnoj tišini... Senator Bejli je prekinuo ćutanje:

- Gospodo, glasajmo ...

Zavladao je tajac. Ako je i bilo nedoumice, sad joj je morao biti kraj.

Anđelo Savaraze je sedeo sve vreme sasvim mirno i pribrano. Po njegovom držanju niko nije mogao da dokuči šta se zaista odigravalo u glavi Sicilijanca.

Tajnost samog poduhvata od početka ga je onemogućavala da deluje intenzivnije. Znao je dobro da će kod mnogih umesto razuma govoriti cifre, samo nešto mu je ukazivalo da u ovoj računici dva i dva više nisu četiri.

Debeljuškasti bankar, sa rumenim obrazima prošaranim kapilarima, uze reč:

- Glasam za. Da sam slušao svog profesora matematike, danas bih bio sasvim prosečan službenik neke sitne firme iz predgrađa.

Eugen Švarcer se nasmejao poluhisterično.

- Ovo nije kocka, gospodo, dozovite se pameti...

Svi su očekivali da glasa senator Bejli.

Bio je kratak.

- Svi prisutni znaju da sam se kandidovao za predsednika. Ne smem da izgubim. Glasam za.

Sad su već dva glasa bila u korist dr Eriksona, ostao je još samo da se Anđelo izjasni.

Anđelo je znao da je njegov glas presudan. Sačekao je malo, pre nego što je progovorio.

- Kao i ostali, i ja imam svoje razloge i moj glas je za.

- Mislio sam da ćete bar vi imati razuma. Šta je svima vama? - nervozno je govorio Nemac, dišući otežano zbog nagomilanog adrenalina u krvi. - Sa vašim dopuštenjem, ja bih da istupim iz ovog saveza, ne mogu dozvoliti da bez mog pristanka donesete jednu takvu odluku.

Anđelo mu je stavio ruku na rame i pojačao pritisak prstiju.

- Nećete istupiti, takav je bio dogovor - rekao je mirno, ali ispod te mirnoće bila je skrivena pretnja, i namera da se ona ostvari.

Nemac je samo sklopio oči, pomislivši: Bože, ne dozvoli da je ovo istina ...

- Dr Erikson, za jedanaest dana želim kompletan izveštaj o rezultatima vašeg istraživanja! Koliko sam razumeo vi ste na putu da pronađete vakcinu protiv virusa side.

Dr Erikson je sa olakšanjem stisnuo ruke Sicilijancu.

- Hvala, hvala vam!

Anđelo se obratio ostalima:

- Da li ćete svi moći da prisustvujete sastanku?

Engleski Jevrejin je prestao da pretura po svojim papirima čije je šuštanje išlo na nerve Nemcu.

- Ako ne pomerite sastanak za jedan sat, ja neću moći, jer avion pri povratku iz Ciriha sleće u 12:05.

Nemac ga je začuđeno gledao.

- Zar vi ne letite svojim privatnim avionom?

- Ne - odgovorio je Džozef mirno. - Iz ekonomskih razloga ...

Ovo su sve luđaci, pomisli Eugen Švarcer, vlasnik najjače svetske farmaceutske kompanije, čija su se postrojenja razgranala po čitavom svetu, od Brazila do Australije, Mađarske i Rusije.

-Ostali?-upita Anđelo.

Svi do jednog klimnuše glavom.

- Do skorog viđenja - reče najmlađi ***don*** Amerike i napusti projektnu salu. Vitorio mu je bio za leđima.

Anđelo se obratio Vitoriju:

- Idemo u restoran. Pozovi ostale i zakaži im sastanak. Imamo zadatak u kome će učestvovati mali broj ljudi. Želim prismotru četiri čoveka, dvadeset i četiri časa dnevno. I dok pišaju ima neko da ih gleda! Ovde je počelo da smrdi, a smrad nosi zarazu.

- Si šefe - reče Vitorio i poče birati brojeve na mobilnom.

Vožnja od instituta do restorana bila je kratka, a dogovor sa ljudima još kraći.

Lorenco, Fabio i Vitorio uz pomoć još nekoliko odabranih saradnika pokrivače svaki korak senatora Bejlija, Eugena Švarca, kod kojeg se ponajviše očekivao ispad iz sistema, i bankara sa mesečastim licem. Što se tiče Jana Eriksona, on ionako ne izlazi iz ***IPC****-ove* laboratorije.

Kada je izdao naredbe otpustio je Lorenca i Fabija, a Vitoriju je dao znak da ostane.

- Naruči nam nešto da popijemo.

Anđelo je zapalio ***„Davidoff*** i u istom trenutku ušetala je Elejn noseći dve čaše ***„Black and*** *White"* sa ledom.

Bio je veoma zadovoljan načinom na koji je Elejn vodila najelitnije mesto grada Los Anđelesa. Devojka jednostavne lepote, sa dobrim menadžerskim sposobnostima.

Privučen tom jednostavnošću i uljudnom odmerenošću, Majki Mičam, MGM--ov režiser, je saletao svaki put kada bi došao u restoran, da joj uradi kasting.

Elejn je tačno znala šta to znači: mala promena u Mičamovom životu sa dobro vaspitanom devojkom, umesto razmaženih holivudskih barbika ...

Nije se dala povaliti, pa makar to bio i slavni Majki Mičam. Anđelo Savareze je to cenio ... Sve do sad je strpljivo čekala da pukne veza između Anđela i Margo Viti. Nije znala staje on uopšte tražio u toj vezi. Margo je bila samoživa, steroidima dopingovana holivudska kučka ... Njene misli prekinuo je telefon.

„Elejn ... da li je Anđelo tu?"

Elejnino lice se smrklo.

„Da, tu je." - Vratila se do kancelarije i pružila mu telefon.

„Anđelo, upravo su mi javili da je izložba zakazana za dve nedelje ... normalno, još sve drže u tajnosti."

„Voleo bih da vidim radove."

„Nemoguće, dragi. Direktor mi je rekao da će spremiti prostor, ali Florijan neće da donosi platna ... mislim da će ih postaviti na sam dan ... Vidimo se večeras"- spustila je slušalicu, nije mu dala priliku da on prekine razgovor ...

Pozvala je još jedan broj ...

„Halo, ti si... Da li si primio moju poruku? ... Hoćeš li da prihvatiš ulogu? ... Divno ... Ne ... ne možemo se naći... obavićeš to za mene ... da, vratio se ali ne

znam šta je smislio ... Ko je devojka? ... Samo model? ... Siguran si ništa više? ... Da, imam još uvek ključ od vile ... nemoj da dolaziš, ne bih volela da nas vide zajedno ... računam na tebe."

Spustila je slušalicu ... Znači, i to smo sredili ... Žao mi je, Florijan, ali nisi mi ostavio izbora...

10.

Florijan je spustio slušalicu i pogledao u Mili. Bio je neobično tih ...

- Nešto nije u redu? - upitala ga je.

- Naprotiv! - ustao je - odredili su datum izložbe.

- Zar to nije ono što si hteo? Radio si naporno ovih nekoliko meseci - kosa joj je pala preko lica. Prišao je da ukloni pramen.

- Nismo završili sliku za centralni podijum.

- Koliko ti vremena treba?

- Imamo ga dovoljno, ako se ti ne budeš pomerala. - Glas mu je bio dubok a jagodice na prstima vlažne. Skidao je polako i bez žurbe, otkopčavajući dugmad njene haljine koja su njegove prste vodila sve niže u mekanu dolinu grudi. Rukom je razmaknuo svilene krajeve tankog materijala zavlačeći prste ispod čipkaste tkanine ... Šaputao je:

- Ti ne znaš šta je to ljubav, šta znači istinski želeti nečiji dodir ... Opusti se ... dozvoli mi da te naučim ...

Njeno telo je sve manje odolevalo tim talasima erotskog okeana ...

- Želim da naslikam boju tvojih očiju mutnih od strasti. - Jednim potezom smaknuo je čipkaste korpice brushaltera ... Belina njenih grudi ga je mamila, ali on se odupirao, ne želeći ni jednim ishitrenim pokretom da oduzme i sebi i njoj taj ukradeni trenutak večnosti... Tako bi bilo lako da svoj ukrućeni ud gurne u blaženu toplinu njenoga tela, ali on se obuzdavao. Iskusnim i veštim pokretima polagano je oslobađao njena ramena, dodirujući ih drhtavim vrhovima prstiju, sve dok se nije pojavila njena obnažena bista ...

- Zadivljujuće! - odmaknuo se od nje. Osetio je kako se u njemu zatežu nevidljive niti običnog ljudskog nagona, fizičke želje za uzimanjem. Zar nije tako bilo i sa Margo ... igrali su istu opasnu igru koja je od gospodara činila roba. Želeo je da skupi snagu i odoli ovom telu ... „Gospode, ne iskušavaj me", mrmljao je u njenu tešku mirisnu kosu ... Sve su žene stvorene da bi bile iskušenje ...

Skupljajući mrvice snage odvojio se od nje i uzeo četkicu nanoseći boju svud po njenom telu. Želeo je da ga islika, da sa njega prenese na platno iskonsku borbu dobra i zla, ida i ada, sve do konačnog kraja ...

Mili je gubila kontrolu nad svojim telom, prepuštala se nemoćna da odoli.

Dodir njegove ruke mešao se sa dodirom vlažne četkice koja je kružila svud po njoj. Bio je blizu vrhunca, ali namerno je mučio i iskušavao sebe, dovodeći se do ekstaze. Razumeo je svu genijalnost velikih majstora. Da li su i oni skidali svoje modele ... da li su ih voleli?

I, kad mu se činilo da više neće izdržati, udaljio se ne progovarajući ni reči, da bi zatim još čulnije obuhvatio njenu dojku kao da u ruci drži pticu. Njene nežno roze bradavice su ga izazivale, poduhvatio ih je jezikom i blago uvukao u usta. Ona je zaječala od nenadanog zadovoljstva ... Osetio je kako se pod njim gubi tlo ... sam je sebe doveo do opasne granice tog ponora, još samo jedan korak delio ga je od pada u taj slatki ambis.

Njeno telo se izvijalo u pravcu njegovih ruku, tražeći da učini kraj tim mukama.

Ne, nije u redu, pomisli Florijan. Želim da se to dogodi, ali ne ovde i ne sad ... Kad završim sliku, kad završim sa Margo ... kad budem slobodan.

Pomisao na Margo, i magičan trenutak se rasplinuo. Okrenuo se od Mili i pošao u kupatilo. Jedino hladan tuš mogao je da ga oslobodi vreline koja je bolno pulsirala kroz njegove genitalije.

Kada je otišao, Mili je ostala na ivici suza. Šta je očekivala? Da je Florijan hteo, oni su mogli voditi ljubav i pre. Sve ovo je samo deo njegove igre da probudi čulnost njenoga tela ... Njemu su trebale slike a ne ona ...

Vratio se, ali joj nije prilazio. Počeo je da slika ... Ćutali su oboje ... Kada je nekoliko sati kasnije odložio boje i četkice, rekao je:

- Trebalo bi da ti kupimo haljinu za izložbu.

- Znači, poći ću i ja? - glas joj je odavao dozu gorčine.

Florijan je pogrešno razumeo.

- Imaš slobodu izbora. Odaberi je sama, račun neka pošalju meni.

- Neće mi trebati novac - rekla je suvo i pomislila na Kalverovu haljinu koju još nije nijednom obukla.

- Meni nije važno šta ćeš da obučeš. - Stvarno mu nije bilo važno, ona je i u običnom peškiru omotanom oko tela izgledala neodoljivo.

- Znam da ti nije važno - složila se. Biće bolje da se okupam, ako si završio.

- Za danas jesam.

Prošla je pored njega ... Najradije bi zalupila ulazna vrata umesto vrata od kupatila, ali nije imala gde da pođe ... ili nije mogla da ode od njega.

- Mili - pokucao je na vrata ...

Nije odgovarala. Voda i suze su joj tekle niz lice ...

Razmišljao je ... zašto se toga nije ranije setio, za danas je ionako završio sa slikanjem; mogao je odmah poći u kupovinu.

Nakon sat vremena izašla je ispod tuša, više nije bilo ni tople vode ni suza ... Pogledala se u ogledalu, oči su joj bile crvene i kapci naduti. Ni najbolja šminka nije mogla sakriti da je plakala. Florijan nije bio u blizini, nije se čuo šum njegovih koraka. Osluškivala je, nije ga bilo nigde. Pogledala je u pravcu štafelaja i, taman kada je htela da skine platno koje je pokrivalo sliku, začula je telefon. Nije se javila, pustila je da telefonska sekretarica preuzme poziv.

Florijan, upravo sam se vratio iz Pariza ... poludeli su od sreće kad su čuli da spremaš izložbu ... Kažu da imaš novu ptičicu u svom kavezu ... zar si tako

brzo zaboravio... Ćao bejbi, vidimo se uskoro... Oh, zamalo da zaboravim, pripremio sam ti malo iznenađenje: Margo ti šalje video traku ... želi da imaš kopiju ...

Glas je bio muški i veoma se prisno obraćao Florijanu. Kakvu je to video traku pominjao nepoznati muškarac ...? Prišla je sekretarici: želela je da presluša traku još jednom. U tom momentu začula je tresak vrata ... Florijan je besneo ... Razmišljala je na brzinu šta da radi... greškom je pritisnula dugme za brisanje ... ona će mu reći za muškarca kada za to bude prilika ... imala je predosećaj da bi mu to sad pokvarilo raspoloženje, ali nije znala odakle joj ta pomisao ...

- Šta je sa tobom ... - prišao joj je, uzimajući rukom njenu bradu i okrećući je prema slabašnom tračku svetla zalazećeg sunca ... Zašto ti je lice tako naduto ...?

- Mora da je od šampona ... možda sam alergična - slagala je. - Gde si ti bio?

- Nigde posebno ... išao sam po neke boje ...

- Da li si ih našao?

- Ne baš ono što sam tražio ...

- A šta ti je to u rukama?

- Ovo ... neki materijal... platno - dodao je ispravljajući se.

- Kakvo platno? Mislila sam da si završio ...

- Komplikovano je da ti objašnjavam ... Da li je neko zvao? - pogledao je upitno.

- Ne - slagala je ne trepnuvši...

- Mislio sam da će me zvati...

- Očekuješ poziv?

- Umetnički direktor ... ubeđiije me da izložim slike tri dana pre postavke ...

- Zašto to ne učiniš?

Nasmejao se kiselo ... - Naivna si Mili... kritičari bi ih videli pre vremena ... ne želim tu kopilad da se motaju oko slika pre nego što ih vidi obična publika ...

- Možda si u pravu ... Hoćemo li raditi večeras?

- Pogledaj kakvo ti je lice ...

Osetila je žaoku ... nije morao da je podseća da mu je samo roba ... - Ako ti ne trebam više pošla bih na spavanje ... umorna sam ...

Upalio je televizor i ne obazirući se na nju, ne odvajajući pogled od ekrana samo je rekao: - Idi... - gotovo da je hteo da je se otrese ... bilo je očigledno da mu je smetalo njeno prisustvo ...

- Mili - pozvao je - ovih nekoliko dana pred izložbu biću jako zauzet, moram da prisustvujem na postavci svetla... voleo bih da ostaneš, trebalo bi da primiš neku poštu za mene, jako mi je važno ...

Pomislila je na traku ...

- Ne brini, biće kako zahtevaš - otišla je u improvizovanu sobu: od Florijana fizički je delio samo paravan ... On je ostao da gleda snimak nedavno održanog koncerta ... Mili je zagnjurila glavu u jastuk; nije želela da čuje pesmu, ali glas pevačice je pronalazio put do njenog srca ... ***Okovi od suza ...*** Šta sam očekiva-

la ... ništa mi nije obećao, sve je bila samo moja ideja, šaputala je suznim glasom ... Nije znala da se sa srcem ne može kalkulisati... Zaspala je na mokrom jastuku ...

Kada je Florijan nešto kasnije stao iznad nje, ona je spavala. Nije joj video lice jer ga je prekrivala kosa ... poželeo je da je dodirne, da je poljubi, da vodi ljubav sa njom ... Okrenuo se ... to može pričekati. Kad završim jednom zauvek sa Margo ... koštala me je puno bola, moram je se osloboditi...

Razvio je paket koji je doneo tog popodneva, pripremio boju i zategao materijal ... stavio je četkicu u zube dok je jedan deo tkanine stezao u sigurnosni ram na stolu ... rukom je prelazio preko bele svile ... - Biće savršeno - prokomentarisao je tiho za sebe i počeo slikati... Radio je celu noć, osluškujući da se Mili ne probudi i ne zatekne ga nespremnog ... Ostavio je četkicu i zagledao se u islikanu svilu ... bio je zadovoljan ...

Konačno je osvanuo dan uoči izložbe ... Otvaranje je bilo zakazano za **9** sati uveče. Samo najviđenije zvanice primile su pozivnicu, a tek sutradan nakon svečanog otvaranja izložba će biti otvorena za običnu publiku ...

Florijan je bio sve nervozniji, imao je sve manje takta ...Telefon je stalno zvonio ... počela je da pristiže gomila pošte na njegovu adresu ... i na TV se sve više spominjao spektakularni događaj... činilo se da su ga svi bili željni. Uporno je odbijao da se pojavi u javnosti... Los Anđeles je hvatala euforija, a Beverli Hils trema ... pojavile su se neke aveti iz prošlosti... svi su se pribojavali šta će Margo da uradi ...

Uglavnom, proteklih nedelja otkad su saznali svi su pričali samo o njegovoj novoj postavci... predviđali su pravi spektakl... i iz Evrope su pristizale odlične vesti... javljali su se kolekcionari, nastao je opšti suludi metež i gužva ...

Mili se držala po strani... Takva je bila Florijanova naredba... nije je više nikud izvodio ... neka bude njegova mala tajna ... Rekao joj je: to što su izašli nekoliko puta trebalo je da bude sasvim dovoljno da isprovocira poznanike i neprijatelje ... Svi su pričali svašta, ali niko nije znao šta je ovaj put bila slikarska tema; nestrpljenje je dostiglo kulminaciju ...

Zvono na kapiji se oglasilo ... Pritisnula je interfon.

„Koje?"

„Stigla je *DHL* pošta, gospođice. Treba mi vaš potpis da bih vam uručio pošiljku."

„Možete ući Potpisala je i uzela paket. Bila je to obična video-traka.

Mili je zatvorila vrata. U ruci je držala video traku i nekoliko časopisa. Na većini naslovnih strana pisalo je o Florijanovoj izložbi. U jednom naslovu bile su izvučene Florijanove reči ... „Vratila me ljubav" ... „priznaću vam sve" ... „nemam više šta da krijem" ... Nije čitala dalje ... suze su joj ponovo pretile ... Bacila je novine na sto. U ruci je još uvek držala *DHL* pošiljku. Setila se poruke sa telefonske sekretarice ... požurila je u dnevnu sobu ... Florijan tek što je

izašao ... Znala je da ne treba, ali znatiželja je bila jača od nje: izvadila je kasetu iz plastificirane zaštitne koverte, gurnula je u video i uključila ga.

Gledala je u prizor ... Nije mogla da veruje svojim očima, nije želela da veruje da je to Florijan ... Gledala je u par koji se ljubio ... bile su to iste one ruke koje su nju dodirivale, ali ne sa toliko strasti, ne ovako ... Florijan je vodio igru. Vodili su ljubav ... To ne može biti!... To nije istina!... Želela je da vrišti... Posmatrala je njegove usne kako između strasnih poljubaca nešto šapuću, videla je njegovo telo kako se u ekstazi uvija. Ma koliko sebe ubeđivala da je ne voli, da je nikad neće zavoleti, ipak se nadala. Sad više nije ... Konačno je saznala istinu zašto nikad neće biti njen.

Florijan je gotovo ceo dan bio zauzet oko transporta slika i postavke ... Imali su problema sa osvetljenjem i pratećom dekoracijom. Pogledao je na sat, bilo je skoro sedam sati... Požurio je u vilu.

- Mili, zakasnićemo. Treba da se obučeš ... Gde si? - ponovio je nešto jače, ali nije se odazivala. Pošao je do kupatila i zakucao na vrata ... nije ni ovde ... okrenuo se oko sebe ... gde je dođavola ... Išao je od sobe do sobe, nigde je nije bilo ... Osetio je laku nervozu u stomaku, još mu je samo ovo trebalo. Pošao je u atelje ... sve stvari koje joj je kupio bile su na svom mestu. Možda je izašla ... Osluškivao je, očekujući da će svaki čas ući ... Pažljivo je gledao po prostoriji ne bi li saznao razlog njenog misterioznog nestanka, ali sve je bilo na svome mestu. Pogled mu se zadržao na štafelaju ... više nije bilo sumnje ... pogledao je u malu poruku ...

Predomislila sam se, uzela sam natrag ček koji si mi ispisao ... Bio si u pravu, možeš imati sve osim mene ... Želim ti sve najbolje sa izložbom.

Mili.

Ruke su mu drhtale ... Otišla je ... Margo, prokleta da si...

* * *

Margo je kritički gledala u svoje sveže ispolirane nokte. Bila je više nego zadovoljna kozmetičkom kućom ***Agnes ...*** Još sat vremena i poći će na izložbu ... Telefon je prekinuo njene misli.

„Halo, Margo ..."

Snizila je ton, prepoznavši glas.

„Zar ti nisam rekla da me ne zoveš na ovaj broj?"

„Znam, ali imam malo iznenađenje za tebe."

„Mislim da mi je iznenađenja dosta. Da li je ispalo onako kako smo se dogovorili?"

,,I bolje od dogovora! Zato te i zovem ... Čim je izašla pokupio sam traku. Florijan nije zamenio bravu, ključ je savršen ... I to nije sve. Hoćeš li platiti nešto ekstra?"

„Da ne preteruješ malo", prosiktala je besno. - „Mene ne možeš ucenjivati."

„Ne ucenjujem te. Imam poklon za tebe od Florijana."

,,A to je?"

„Videćeš, uskoro ti stiže na adresu."

„Ako si nešto zabrljao ..."

„Opusti se ... i sačekaj kurira na vratima."

„Jesi li poludeo da mi nekog šalješ na vrata. Anđelo je tu. Ne želim da išta posumnja."

„Zašto bi? Samo ti stiže pošiljka koju si naručila."

- Margo! - začula je u tom trenutku Anđelov glas. - Na kapiji je neki tip, kaže da ti je stigla pošta.

- Dolazim - spustila je slušalicu.

Prošla je pored Anđela. On je uhvatio za podlakticu, nimalo nežno.

- Mislim da sam izričito naredio da na ovu adresu ne primaš poštu. Drži holivudske makroe podalje od mene.

- To što ti nazivaš makroima su najpoznatiji svetski režiseri i filmski radnici.

- Za mene su oni, draga moja, podvodači sa malo finijim manirima, ali stvar se svodi na isto: trgovina telom - rekao je ironično, pustivši je da prođe.

Margo je preuzela luksuzno upakovan poklon od dostavljača. Pogledala je u kratku poruku na srebrno-plavoj kartici: „Volim te, Florijan" ... Na licu joj sinu pobednički osmeh. Plašila se bez razloga, još uvek ga je mogla kontrolisati...

- Margo, ideš li?

- Samo trenutak, - razmotala je svilenkasti papir. Ostala je bez daha ...

- Margo! - Anđelo je ušao u spavaću sobu. Stavljao je leptir mašnu i dohvatio sako. - Ti se još nisi spremila, zakasnićemo.

- Anđelo, možeš poći bez mene.

Pogledao je začuđen. Ovo je svakako bila novina. Ranije je insistirala da se stalno pojavljuju zajedno na prijemima.

- Naručiću ti limo.

- Odlično - rekla je nezainteresovano.

Dohvatio je mobilni.

- Hoćeš li belu ili crnu limuzinu.

- Svejedno - dobacilaje iz daljine.

To nije bila Margo ... Šta se događa ... Anđelo je prekinuo vezu. U svakom slučaju, saznaće večeras. Izašao je. Vitorio ga je čekao ...

Kada su stigli gužva je bila neopisiva. Fotoreporteri su jurili slikajući zvezde koje su preko crvenog tepiha prolazile dok su ih obožavaoci okruživali sa svih strana. Začuli su se uzvici oduševljenja kada je pristigla limuzina sa Majklom Mičamom i njegovom najnovijom pratiljom ... Pojavio se Reks Taner ... i njegova ***„Plav boy"*** izabranica ... za njima i Kalvero Koroti ... Povici publike dostigli su vrhunac kada se pojavio i pop pevač Kris Hening i to sam, bez pratnje ... prišao je da podeli nekoliko autograma ne skidajući blještavi osmeh sa lica ...

Za njim su išli Vinsent Vestli, nova zvezda Holivuda Megi Brajan i Ted Karino sa naveliko najavljivanim iznenađenjem, plavokosim i plavookim Dagom Nilsonom ... Kada su oni prošli počeli su pristizati svi veći i poznatiji političari u pratnji bogatih kolekcionara ... činilo se da se sav poznati svet okupio večeras ispred ***Hermesove*** zadužbine. Publika je ostala iščekujući još mnogo poznatih lica sa filma i televizije. Svi su sa nestrpljenjem očekivali da se pojavi i trenutno najveća zvezda filmskog platna. Povici i krici oduševljenja propratili su pristizanje limuzine kojom se dovezao Anđelo Savareze; znali su ko je trebalo da bude u njegovoj pratnji. Objektivi svih prisutnih fotoreportera okrenuli su se u tom pravcu, ne želeći da propuste trenutak kada se pojavi Margo Viti.

Blicevi su počeli bljeskati, ali Sicilijanac je bio sam ... iznenađenje je bilo tek na pomolu ...

Margo je došla poslednja. Na sebi je imala haljinu od sjajne bele svile, diskretni motivi rukom slikani presijavali su se pod svetlima reflektora.

Fotoreporteri su kao pomahnitali počeli zumirati i škljocati fotoaparatima. „Božanstvena je ... ništa slično nisam video do sad. Ona je žena ubica" - šaputao je jedan od reportera svome kolegi. Nisu mogli da skinu objektiv sa njene figure i lica ... „Jesi li video haljinu ... ženski deo će pozeleneti." Nasmejali su se obojica. „Margo nam je opet priredila predstavu."

Obavezna publika obožavalaca koja se skupljala redovno ispred svakog zdanja u koje su pristizali poznati, počela je da se razilazi. Nad gradom se spustio pljusak...

Mili je izašla iz taksija obučena u jednostavnu crnu haljinu. Želela je još jednom da vidi Florijana. U rukama je držala propusnicu za službeni ulaz. Portir na vratima je propustio uz klimanje glave. Pošla je kroz beli mermerni hol. Iz glavne sale čuo se žamor. Pogledom je potražila Florijana ... Sada joj se više nije činio tako blizak kao u ateljeu dok su radili. Bio je među svojima ... Povremeno bi se okretao, pogledom tražeći nekoga dok je stajao okružen grupom poznatih ljudi... Svi su međusobno nazdravljali držeći široke kristalne čaše u rukama ... Primetila je kako mu se kroz gomilu raspoloženih ljudi približava neko ... Koraknula je unazad, prepoznavši muškarca sa video trake ... Imala je potrebu da potrči prema izlazu ... Šta je ona uopšte tražila ovde ...? Okrenula se da pođe, ali joj je neko preprečio put.

- Gospođice!

Bio je to Kalvero Koroli...

Spustila je glavu u nameri da prođe pored njega.

- Oprostite, mora da ste me zamenili sa nekim.

Osmehnuo se:

- Zar vam se haljina koju sam vam poklonio ne dopada?

- Ne vredi ništa bez cipela - odgovorila mu je.

Ovo može biti veoma zanimljivo ... Mili je bila pravo malo osveženje za Kalvera...

- Znate, Hari, moj šofer se vratio da vam donese i cipele, ali vas više nije bilo na toj adresi.

- Onda je zakasnio - rekla je suvo.

- Nikad nije kasno da se greška ispravi - izvadio je mobilni. - Hari, da li je onaj paket sa cipelama još uvek u kolima ... Odlično, upravo sam pronašao njihovu vlasnicu.

- Gospodine Kalvero - želela je samo da se ljubazno zahvali i oslobodi njegovog društva pre nego što im se neko pridruži... i otkrije njenu sličnost sa motivima na slikama ... Vratio je mobilni u džep ...

- Ako nemate ništa protiv, ja bih sada pošla ...

- Gde ste se smestili?

- U hotelu - odgovorila je.

U tome, glasni govor u sali je bio naglo prekinut. Oboje su pogledali u pravcu glavnog ulaza. Na njemu je stajala Margo Viti...

- Da li je i ovo jedna od vaših haljina? - upitala je šapatom.

- Samo cipele - rekao je Kalvero. - Moram vam priznati da sam i ja iznenađen. Upravo sam joj jutros isporučio haljinu za prijem, ali ne ovu ... Nego, da li ste znali da su njih dvoje bili u vezi?

- Na koga mislite?

- Na maestra Florijana i gospođicu Viti ... Siroti dečko - komentarisao je - Margo spali sve što dotakne ...

- Izvinite, ali holivudske afere me ne interesuju.

- Zar? - podigao je značajno obrvu.

- Doviđenja, mr. Korali...

- Ne možete otići tek tako. Uostalom, vašem liku možemo zahvaliti za Florijanovu inspiraciju.

- Bio je inspirisan nečim drugim ...

- Savršeno vas razumem. - Gledali su u Margo kako se približava Florijanu.

- Sada bih stvarno pošla.

Uzeo je pod ruku; nije mogla da se izmakne, skrenula bi pažnju na sebe. - Ispratiću vas - nastavio je istim onim nonšalantnim glasom.

Nije mogla da se pobuni... Izašli su neopaženo ...

- Ako dozvolite, Hari će vas odvesti. Ja bih se vratio na prijem ... - Šofer je otvorio stražnja vrata crne limuzine. Kalvero je uzeo paket iz šoferovih ruku i pružio joj ga.

- Ovo je vaše.

Prihvatila je paket i pogledala Korolija pravo u oči. Nije koketirala, nije se pretvarala...

- Čemu mogu da zahvalim, gospodine Korali?

Osmehnuo se kratko i poljubio joj ruku.

- Sudbini, gospođice, samo sudbini...

Limuzina je napustila široki parking prostor, ostavljajući Kalvera i njegovu bogatu klijentelu, i zauvek ostavljajući Florijana sa njegovim prijateljima i plavoko-

sim ljubavnikom ... Podigla je svileni poklopac sa četvrtaste kutije. Izvadila je cipele od zelenog satena. Ispod njih je stajala koverta ... Pročitala je pažljivo.

Pozivnica je bila ispisana zlatnim slovima. Nasmejala se gorko ... da je kojim slučajem ovu pozivnicu dobila ranije, uštedela bi sebi patnju i bol... Poziv na bal... Ali, ona je upravo ostavila svog princa ... Bal je bio namenjen kandidaturi senatora Bejlija, a cipele njoj ... Za jednu bajku - pomalo čudan početak, pomisli i vrati cipele u kutiju. Prijem je bio za nekoliko dana, dovoljno vremena da otplače i preboli... Nikad više neće dozvoliti sebi da voli... Ljubav je namenjena drugima, a ne njoj ... Ponavljala je u sebi: nikad, nikad više ...

Florijan je gledao oko sebe. Video je mnogo poznatih lica i neka nova, tek pristigla u svet slavnih.

Bio je tu i Stjuart O'Nil. Znao je da od njegove kritike zavisi uspeh izložbe. Izložba još nije bila zvanično otvorena, čekali su da se skupe i ostale zvanice koje su potvrdile svoj dolazak. Skoro svi su bili tu, nedostajale su samo Margo i Mili. Kada se žamor gostiju naglo prekinuo, prvo što je ugledao bila je haljina koju je rukom islikao. Znao sam da će doći... srce mu je brže zakucalo ... i gotovo da mu je stalo kada je ugledao Margo. Zastala je na trenutak, lepa kao i uvek, ledeno hladna i nedodirljiva.

Osetio je slabost. Prilazila mu je, pozdravljajući se sa poznanicima i deleći svima svoj razoružavajući holivudski osmeh.

Anđelo je stajao po strani pažljivo posmatrajući scenu. U ruci je držao čašu najboljeg francuskog šampanjca.

Margo je savršeno vladala svojim kukovima, svojim telom i pokretima, otelovljenje lepote poroka i slasti greha ...

Florijan je gledao ... Zar sedam godina samoće, gorčine i mraka u kome je boravio nisu učinili ništa da taj osećaj prođe? Svi otrovi kojima je hranio i pojio želju za osvetom, topili su se kao zamak od leda pod pogledom njenih očiju. Želeo je da je mogao da odvoji pogled od nje, ali sila te fatalne privlačnosti bila je neodoljiva. Opirati se toj privlačnosti značilo je otimati se silama što su dolazile iz svemira ... nije imao šanse. Stala je ispred njega i, kao pre sedam godina, osetio se bespomoćan i slab.

Prišla mu je i spustila lagan poljubac na njegov obraz.

- Florijan! - pozvala ga je slatko i nevino - gosti čekaju. Hoćeš li otvoriti izložbu? - Uzela ga je za ruku i povela prema mikrofonu. Osetila je kako mu se dlanovi znoje. Ruka za koju ga je držala kao da nije bila njegova. Znao je da treba nešto da kaže, oči prisutnih bile su uprte u njega ... Od njene blizine podigla mu se knedla u grlu ... Kakva li je samo budala bio kad je pomislio da je prevazišao taj sumanuti strah koji se zvao Margo Viti...

Aplauz kojim su ga pozdravili utišao se i sada su svi čekali da Florijan progovori. Pročistio je grlo ... Pomisli da bi mogao zaplakati. Osećao se kao dete na priredbi koje je zaboravilo onih nekoliko strofa glupe dečije pesme. Gledao je u sve te poznate i slavne ljude što su stajali tu ispred njega čekajući da progovori.

- Ja ... - počeo je. Bilo mu je pretopio ... Trebalo je da u toj haljini stoji Mili a ne Margo ... Prostor se okretao oko njega ... bio je svestan samo njenog prisustva. Od kakvog li je materijala napravljena, šta je to imala da je činilo takvom ... Kobna zvezda... znao je njenu malu prljavu tajnu. Stisak njene ruke se pojačao, srce mu je divljački udaralo, osetio je da ga hvata panika. Nije mogao da diše, poželeo je da pobegne.

- Florijan, nije ti dobro? - Njen cvetni parfem bio je prejak.

- Ovde je zagušljivo - promucao je. Trebalo mu je vazduha, mislio je da će mu grudi prsnuti, nije mogao da udahne duboko ... Glad za vazduhom je postala nepodnošljiva, počeo je nekontrolisano mokriti... Otvorio je usta da nešto kaže, ali ispred očiju počela je da se kovitla bela magličasta provalija ... Upadao je u nju ... Čuo je još samo nečiji povik: „Neka neko pozove ambulantna ..."

Više nikom nije bilo do slika. Zadržali su se kratko, tek da odlože čaše sa koktelima ... Znali su za bolest od koje je bolovao Florijan. Ona je kružila Holivudom ... Svi prisutni imali su samo jedno pitanje: ko je od njih sledeći...

Odabrani novinari i reporteri, koji su došli do specijalnih pozivnica, brzo su napustili zgradu, žureći u redakcije ... Na kraju, ostao je samo umetnički direktor ***Hermesa*** i kritičar Stjuart O'Nil koji je sa velikom pažnjom i iskusnim okom posmatrao plama.

- Šta mislite? - upitao ga je direktor.

- Mislim da ćete uspeti da pokrijete troškove izložbe, ako to uradite još večeras, pre nego što izađe jutarnje izdanje. - Izašao je ne progovorivši više ni reč.

Dok je sedao u kola zazvonio mu je mobilni...

„Ja sam, Stjuart - bila je Margo. - Siroti Florijan ... odvezli su ga u stacionar."

„Zahvaljujući tebi."

„Dogodilo bi se pre ili kasnije ... Da li si gledao platna?"

„Jesam" - O'Nil je odgovorio kratko, gušeći srdžbu.

„I, šta misliš?"

„Mislim da su remek-dela neponovljive lepote. Florijan je ovaj put prevazišao sva moja očekivanja."

Slušala ga je pažljivo.

„Nestrpljiva sam da ujutro pročitam tvoju kritiku."

„Znam da jesi..."

Sva novinska izdanja i njihovi kritičari samo su potvrdili mišljenje Stjuarta O'Nila. Margo je pažljivo čitala njegovu kritiku: Veoma skromna i siromašna obrada inače bogatih biblijskih tema kao što su bitka kod Armagedona, pad Vavilona i sedam anđela sa sedam pečata ... jedino na njima što privlači pažnju je lik modela kao otelotvorenja bludnice ... za istinske kolekcionare tu se ne može naći ništa od značajnije vrednosti... Margo je ponovila naglas zadnji red: „Ništa od značajnije vrednosti" ... bacila je nemarno novine na pod: „Hvala, Stjuart".

Florijanove slike su se prodale još iste večeri bogatašima širom sveta po basnoslovnim sumama. Završile su u privatnim kolekcijama istinskih ljubitelja spremnih da plate veliku cenu. Ostalo je samo da se pažljivo upakuju kako se ne bi oštetile u transportu ... Neki tajni glas je šaputao od uha do uha da je Stjuart O'Nil vraćao nekome dug lošom ocenom postavke ... u Holivudu i Beverli Hilsu se ništa nije moglo sakriti. Kupovina je obavljena tajno i slike su prodate samo nekolicini odabranih. Umetnički direktor je zadovoljno trljao ruke. Katastrofalna kritika Stjuarta O'Nila bila mu je pokriće da zatvori i neotvorenu izložbu i pri tome proda slike radi pokrivanja troškova. Klauzula u ugovoru sa Florijanom potvrđivala je takvu mogućnost. Niko nije verovao da bi do toga moglo doći, ta mala stavka u ugovoru bila je čista formalnost.

Telefon je zazvonio ...

„Berg na telefonu ..."

„Da li ste prodali kolekciju?"

„Oprostite, sa kim razgovaram?"

Dobivši odgovor, Breg zaneme.

„Želeo bih lično da pogledam slike."

„To ... to ... - zamucao je. - Neće biti nikakvih problema. Sve su slike još uvek tu. Kada mogu da vas očekujem? Razumeo sam vas... apsolutno inkognito."

Pola časa kasnije, kupac koji je želeo da njegov identitet ostane u tajnosti razgledao je slike uz prisustvo samo gospodina Berga, umetničkog direktora ***Hermesa.***

- Ne znam da li su za vašu kolekciju ... Prošle su jako loše kod kritike.

- Ko ih je video od kritičara? - upitao je čovek ne dižući pogled sa jednog platna.

G-din Berg nije mogao da prikrije zbunjenost.

- Znate, zvanično nisu ni prikazane. Mislim da su ...

- Pitao sam za kritičara, mr. Berg.

-Ah... da... Stjuart O'Nil.

- Želim ovu sliku.

- Ne bih mogao ... - ustručavao se gospodin Berg.

- 700 000 dolara. Da li je to dovoljno?

Mr. Berg je prebledeo.

- Za taj novac imam nešto jako vredno iz lične kolekcije ...

- Ne interesuje me vaša privatna kolekcija - prekinuo ga je hladno. - Želim ovu sliku.

- Gospodine, još jednom vas upozoravam na loše kritike ... Vi ste jedna od naših najboljih mušterija ... Ako je Stjuart O'Nil u pravu ...

- Stjuart O'Nil je u pravu, slike su remek-dela neponovljive lepote. - Govorio je ne odvajajući pogled od slike.

- Ali... - zaustio je direktor.

- Gospodine Berg, zašto mi ne kažete ime?

- Ne razumem vas baš najbolje. Ako mislite na sliku, zove se „Adamovo iskušenje".

- Interesuje me ime kupca.

- To se protivi mojoj etici - nevoljno reče Berg.

- I etika ima svoju cenu ... Milion dolara - povećao je ponudu.

- Anđelo Savareze - uzvratio je umetnički direktor. - Vi sigurno shvatate da me stavljate u veoma neugodan položaj.

Čovek se okrenuo prema gospodinu Bergu.

- Položaj trgovca je uvek veoma neugodan, to je vaše zanimanje ... Isporučićete mi sliku još danas. Novac će biti prebačen na vaš privatan račun. Dovidenja, mr. Berg.

Umetnički direktor je gledao u pravcu u kom je nestao kupac ... „Milion dolara", ponovio je sumu i pogledom potražio zlatnu pločicu sa nazivom slike ... „Adamovo iskušenje" ... sad je mnogo pažljivije posmatrao lice devojke. Šta ga je to toliko privuklo, pomislio je ... Možda Eva, razmišljao je glasno ... Ko je ona?

Vratio se u svoju kancelariju. Razmišljao je kako da saopšti Italijanu da je upravo prodao sliku nekom drugom za okruglo milion dolara. Bio je trgovac umetninama i znao šta je dobra zarada, ali ovaj put gospodin Berg se nije radovao profitu.

* * *

Anđelo je spustio slušalicu i pogledao u Vitorija. - Nešto je iskrslo, moram hitno za Siciliju.

- Don Antonio? - upitao je Vitorio zabrinuto. - Da li je dobro?

Anđelo Savareze je samo klimnuo glavom ... Video je na licu svoga telohranitelja da mu je laknulo. Znao je koliko je Vitorio bio vezan za starca, i da mu Don nije lično dao zadatak da čuva leđa Anđelu, on bi zatražio da ga vrate na Siciliju. A čak i da je hteo, Vitorio ne bi mogao da se vrati.

Rim je zahtevao od vlasti iz Amerike njegovo izručenje. Samo zahvaljujući Anđelovim vezama u Senatu, sa tim se odugovlačilo. Poternica za njim biće ukinuta za nekoliko meseci kada predmet zbog koga su ga tražili zastari.

Što se Anđela tiče, on je još uvek bio van domašaja zakona. Njegovi poslovi su bili čisti... Struktura Mafije u Americi se menjala ... Amerikom je vladao informativni terorizam i finansijsko-naučni kriminal. Normalno, vršili su pritisak, ali metak je bio samo krajnje sredstvo. One prave prljave poslove - droge, reket i prostituciju ostavili su Albancima.

Anđelo je ispio svoju jutarnju kafu.

- Imam za tebe jedan posao dok budem odsutan. Don Antonio me je zamolio da izvesnom prijatelju Frenku iz Njujorka izađemo u susret. Potrebno je da nekog prebacimo za Maroko. Razumeo sam da nema dokumenta ... Ići ćemo uobičajenim kanalima. Otići ćeš još danas u Hadson Bej i potražiti vezu, prebacićemo ga teretnim brodom „Libertatea". Ostalo prepuštam tebi ... - Zastao je. - I još nešto ... Ne odvajaj se od Margo.

- Koliko ćeš dugo biti na Siciliji?

- Samo dok se završi pogrebna ceremonija... - Vitorio je gledao u njega. - Još uvek drže u tajnosti... Papa je umro. - Na te reči Vitorio se prekrsti. - Nikome ni reči, neka crkva to objavi sama.

- Šta da radimo sa /**PC**-om?

- Otkazaću sastanak. Lično ću ih obavestiti o tome. Kada se vratim hoću da imam izveštaj gde su bili, sa kim su se sastajali, tačno u minut. Organizuj pratnju, znaš u koga smemo imati poverenje. Neka ih momci pokrivaju 24 časa dnevno ... ništa ne srne izmaći kontroli... živci su svima na kraju ... Imam neprijatan predosećaj da će negde pući led ... Neka mi Elejn rezerviše kartu za Rim ... Polazim još danas.

* * *

Frenk je gledao u Dejva.

- Don Antonio Belavista je zvao ... Imam dobre vesti. Doći će njihov čovek.

- Koliko su tražili?

- Ništa - odgovorio je - vraćaju mi uslugu. - Pogledao je u Dejva. - Drago mi je što si došao.

Dejv je ćutao.

- Kako je izgledao čovek koji ti je doneo ovo pismo? - pokazao je na kovertu koju je držao u ruci.

- Visok, otmen, veoma obrazovan i možda mojih godina. Mislim da je advokat.

- Nije advokat, Frenk.

- Tako je rekao.

Primetio je kako se mišići na širokim Dejvovim ramenima zatežu.

- Sad sam se setio - ustao je da potraži nešto. - Nazvao je kasnije i ostavio ti ovu adresu u Njujorku. Evo, rekao je da na toj adresi imaš nešto da preuzmeš.

- Da li je rekao šta?

- Ne, nije, Dejv - Frenk se zamislio. - Ako nije advokat, ko je onda?

- Moj otac, Frenk.

Sad je Frenk ćutao ...

- A, Glen? - upitao je.

- Ne znam, u pismu nije više nikog spominjao. - Stavio je ruku na Frenkovu i pogledao ga u oči. - Najbolje će biti da joj za sada ništa ne govorimo ... Ja mogu da podnesem, ali ne i ona.

- Hoćeš li joj se javiti? Zvala je posle koncerta, delovala mi je uznemireno.

- Ne. Još imam da obavim nešto pre puta!

- Najbolje će biti da večeras ostaneš kod nas. Marija je pripremila tvoju sobu. Biće joj drago, ti znaš koliko te voli.

Dejv je klimnuo glavom. Ustali su ...

- Kasno je ... Jutro je pametnije od večeri. Pođi da se odmoriš, razgovaraćemo ujutro. - Frenk ga je ispratio do stepenica.

- Ti si mi kao sin, Dejv ... i to ništa na ovom svetu neće promeniti.

Zagrlili su se ... Frenk je krio svoje staračke oči, ali suze nije mogao da sakrije. Odmaknuo se.

- Oprosti, ja sam jedna sentimentalna stara budala. Samo ne želim da budeš na pogrešnoj strani. - Pomislio je na sicilijansku vezu koja je trebalo da mu omogući bekstvo iz SAD.

Dejv je znao o čemu razmišlja Frenk. Uzeo ga je snažnim rukama za ramena, odmaknuo se malo pogledavši ga u oči. - Bio sam na pogrešnoj strani, sada to moram ispraviti.

Pošao je uza stepenice u sobu koja je uvek bila namenjena njemu ... Nije navraćao često do Frenka i Marije. Nije imao puno vremena za to. Posao mu je bio rizičan ... Tajna služba se oslanjala na njega... Ruska mafija je rasprodavala opasne hemijske elemente ... on je bio veza ... Kanali su išli od Jaroslavlja do Podmoskovlja ... Preuzeo je izvesne količine litijuma, trebalo je da ugovori i vreme za otpremu osmijuma... SAD i Pentagon su hteli da se domognu svakog miligrama ... SAD ili tajna organizacija? Ponovio je reči iz Hekmanovog pisma ... ***Orchis Korkyra Negro.***

Ponovo je otvorio kovertu, uzeo pismo i počeo čitati iz početka ...

Moja sudbina je, dok ovo čitaš, već sasvim izvesna.

Iako jedan drugom ne dugujemo ništa, smatram da nije u redu bez objašnjenja napustiti ovaj svet.

Posle dobijanja Nobelove nagrade, trebalo je da ispunim jednu malu, u to vreme meni nebitnu, obavezu.

Trebalo je da svoje seme dam u banku sperme. Uradili su to i mnogi pre mene. Naučnici su poseban svet. Istina je da ne razmišljaju dovoljno o posledicama, već su egecentrično usmereni na svoj cilj.

Nauka je najsuroviji kušač ljudske duše. Ne moram ni da napominjem da ponekad traži i nemoguće od nas: da zanemarimo i svoje telo, i svoju savest, i svoju naciju.

Zagospodariti tamnim vilajetom čovekovog uma nije mogao svako.

Meni su se vrata odškrinula, a ti si bio deo cene koju sam morao da platim.

Koliko sam godina bio u frizu ... Dejv je stegnuo vilicu, mali grč mu je igrao na licu...

Čitao je dalje:

U bezdanu duša najsvirepijih ubica i najbezazlenijih žrtava, ja sam tragao za nekim mnogo mračnijim i surovijim likom. Izlišno je da naglasim da sam u njegovom posedstvu bio i sam.

Tragajući za gospodarom tog ljudskoga ada u njegovom paralelnom svetu koji je pažljivo stvarao, pronašao sam i tebe.

Njegova jedina želja je da izađe iz tog ponora na svetlost dana i zagospodari svetom.

Svoje sluge i lažne mesije već je poslao ispred sebe, kako bi pripremili svet za njegov dolazak ... Uvukao se u najmoćniju korporaciju. Njegovo leglo zla nosi naziv „ Orchis Korkvra Negro "... preko njih u stanju je da blokira ceo svet. Za svoje oružje izabrao je najmoćniju armadu na svetu. Amerika je njegov in-

strument sile kojim suvereno vlada. On sam još se nije pojavio ... Pokrenute vojsku svuda po svetu, jer on nešto traži...

Još nije kasno, Dejv, da se zaustavi... Moraš to pronaći pre njega, pre njih ...

Pismo je bilo dugačko. Podaci koje je iznosio i dokumenta na koja je ukazivao davali su posebnu težinu njegovom emotivnom i prilično haotičnom izlaganju. Pre nego što ga je zapalio, Dejv je pročitao poslednje reči...

Ako ovo pismo ikada stigne u tvoje ruke, oni će za to znati. U tom slučaju mehanizam za tvoju likvidaciju automatski će biti aktiviran ... Moraćeš da bežiš, Dejv. Bežeći možda ćeš ih stići.

Konačno je znao sve o sebi... voleo bi da nije ... Memorisao je pismo i izvadio upaljač ... Ostavio je samo dokumenta namenjena menadžeru *Central City Bank* a koja su potvrđivala njegov identitet.

Nije se pitao da li je istina ... Uložio je ogroman napor da blokira svoje misli. Znao je da mora reagovati brzo i otići iz SAD što pre.

Jutro ga je zateklo budnog. Marija ga je sačekala u kuhinji sa kafom i toplim osmehom. Frenk je preko telefona razgovarao sa nekim. Do Dejva su stizale samo isprekidane rečenice na italijanskom.

- *Un piacera ... Si... di molto.*

Ušao je u kuhinju.

- Zvao je Anđelo Savareze. - Na pomen tog imena Marija je zastala upitno gledajući u svog muža. - On je na putu za Palermo. Obavestio me je da ćeš biti prebačen brodom „Libertatea". Polazi sa njujorškog doka za tri dana. Imali smo sreće, brod ide pravo za Maroko ... dobićeš i isprave ... Nadajmo se da će sve proteći u redu.

- Hvala ti, Frenk. Odužiću ti se.

- Ne brini Dejv, nisam mislio da će mi ikada zatrebati usluga don Antonija. Recimo da on meni vraća dug.

- Nisam znao da si zadužio Mafiju - našalio se Dejv. - Reci mi, koliko poznaješ tog Savarezea?

- On je posinak don Antonija, kome su ubili dva sina. Bio je to obračun unutar Mafije, možda i poslednji, vremena su se izmenila ... danas se obračunavaju drugačije ... Koliko znam bio je oženjen, veoma kratko, kćerkom poznatog italijanskog sudije ... - razmišljao je - Lorencini, čini mi se, to mu je bilo prezime. Govorilo se da je taj brak ugovoren. Bila je lepa, mislim da Sicilija nije videla lepšu ženu od nje ... Nakon njene pogibije don Antonio je sklonio Anđela u Ameriku. Od tada ga FBI prati. Dosta je vremena prošlo od tada, ali poznajući don Antonija, mislim da obračun još nije završen. Svaki korak Anđela Savarezea prati najverniji čuvar don Antonija Belaviste, Vitorio Mancini. On je čovek za vezu, upoznaćeš ga - dodao je Frenk.

- Možemo li se osloniti na njega?

- Na Savarezea? Ne brini za njega ... čvrst je momak ... i od reči. Zašto pitaš?

- Želim da znam sa kim radim ... I ko me je zadužio.

- Opusti se Dejv, to ide na moj račun. Hoćeš li ostati na ručku?

- Ne mogu, imam da obavim još dosta posla. - Pomislio je na menadžera „Siti banke", na generala Dika Redmonda i adresu na kojoj mu je dr Leo Hekman nešto ostavio.

U mislima je za njega bio i ostao - dr Leo Hekman. Sećao se njegove visoke mršave prilike i prodornih očiju koje su se krile iza naočara velike dioptrije. Nije pamtio njihovu boju, samo njihov pogled ... Kroz dugu i mučnu psihoanalizu naučio ga je da se izbori sa krizom identiteta, da prihvati činjenicu da je smrt konačna sudbina tela i da bude u stanju da psihički amortizuje svaki fizički bol.

- Frenk, učini mi još jednu uslugu. Pozovi Glen, voleo bih da je vidim pre nego što odem.

- Stalo ti je do nje?

- Mi imamo samo jedno drugo.

- Ona je dobra devojka. U tom svetu gde je sad mogli bi da je povrede ...

Pogledao je u Dejva. Vilica mu se stegla i oči su mu se zatamnele. Kada je progovorio, glas mu je bio oštar:

- Neću im dozvoliti, više nikad im to neću dozvoliti!

Sa Frenkom nije pričao o njihovom boravku u sirotištu, ni o tome šta je Glen doživela. Da nije bio tu ... zažmurio je od te pomisli... čuo je njen dečiji glas ... „jednoga dana oni će se vratiti"...

Već sutradan su ih razdvojili ... Noći je provodio zamišljajući njeno malo anđeosko lice, njene vedre i nasmejane oči... ***Orchis Korkvra Negro,*** proletelo mu je kroz glavu. Stvorili su me da bi upravljali mojim životom, da bi ostvarili svoj cilj ...

Setio se Hekmanovih reči... „Odrastao čovek ne može biti siroče, ne može biti ostavljen..."

Dve godine je proveo sa njim u dolini Springfild. Dve godine, a nije znao da mu je otac.

Ljubav je nešto sa čim se rađamo, govorila je Glen. Dr Hekman je tvrdio suprotno: da se ljubav uči... Pričao je o osećajnosti, o onome što nas izdiže iznad životinjskog sveta ... i bezosećajnosti koja nas sa njim izravnjava ... Zakon kosmosa ... što pošalješ to ti se i vrati.

Ko je u pravu? Da je odrastao pored njega naučio bi da ga voli - kao Frenka, Mariju i Glen, a ovako ... bio je prazan i nije osećao ništa ... To je dobro, Dejv, govorio mu je, za tvoj posao, sve dok ne dođe ljubav. Ona će te staviti na najveće iskušenje. Nema tog psihijatra koji te može pripremiti za ono što ljubav može da ti priredi. U tvom poslu nema mesta za nju. '

Dva dana posle, nakon obavljenog posla, vratio se kod Frenka, sigurniji više nego ikad u ispravnost svoje odluke.

General DiV Redmond je bio isključiv. Dr Leo Hekman je bio u pravu: postojala je zavela. Imao je i neoborive dokaze: snimljenu disketu koju je dobio od Dženi.

„Moris mu je poslao taj snimak preko kompjutera. Džimi je u bolnici; nisam ni znala da je kompjuter to primio ... ne volim ga, mnogo nestvarnog se krije iza njega" ... Bila je u pravu.

Zajedno su ga, pred Dejvov povratak za Njujork, posetili u bolnici. Spremali su ga za operaciju ... Doktor je Dejva zamenio sa Džimijevim ocem ... Obratio mu se u hodniku dok je Dženi bila u sobi kod dečaka ... „Morate znati - rekao mu je - da operacija ne obećava mnogo ... pokušaćemo da produžimo butne kosti ... ostaje nam da se nadamo ... i ispravimo grešku koju je priroda načinila ..."

Sklopio je oči... Dr Hekman je govorio nekim drugim povodom: priroda nikad ne greši... Nada je nekad nedovoljna, pomislio je, ali ne smemo prestati da se nadamo.

Analiza krvi koju je zahtevala banka, potvrdila je njegov identitet. Dr Hekman je sve dobro isplanirao, osim jednog ... da će toliki milioni dolara biti neupotrebljivi ... ***Orchis Korkvra Negro ...*** Znaju ko je, znaju čiji je. Jedino što ne znaju gde je; jedan cent potrošen sa tog računa odveo bi ga pravo u njihove ruke. Zato je i išao u Marakeš. Elmir El Kašani biće prijatno iznenađen ... Pre tog puta trebalo je da se sretne sa Glen i Vitoriom Mancinijem koji mu je bio veza za prebacivanje u Maroko.

Dejv Rimer je otvorio vrata Frenkovog restorana.

- Hej, kid - ostavio je prazne krigle na šank i široko raširenih ruku požurio prema Dejvu. Frenk nije bio sitan, ali u poređenju sa Dejvom činio se mnogo niži.

- Marija ... vidi ko je ovde! - Poveo ga je prema vratima kuhinje iz koje se širio za sve Italijane neodoljivi miris ***„mozzarela"*** sira.

Marija se okrenula i po njenom licu se razlio osmeh. Dejv je prihvatio u zagrljaj ... Frenk ih je gledao iz prikrajka ... Koliko je zaista patio što nemaju decu, njegova žena nikada nije saznala. Pozvao ga je da sednu. Uzeo je flašu i dve čaše, stavio ih na sto i potapšao Dejva po ramenu.

- Jesi li obavio posao?

Dejv je samo klimnuo glavom.

- Uskoro će stići i Vitorio Mancini.

Podigli su čaše da nazdrave jedan drugom. U tom trenutku vrata su se otvorila i na njima je stajala devojka ... Nisu je odmah prepoznali...

- Vidiš, mama, - okrenula se prema Mariji - slave bez mene, a ja sam zbog njih odbila Predsednika.

Spustili su čaše ne otpivši ni gutljaj. Marija je to primetila krajičkom oka ... na Siciliji bi to bio loš znak ...

- Na šta to ličiš, Glen! - uzviknuo je Dejv ustajući da je zagrli.

- Ja brinem, a ti piješ sa Frenkom - poljubila je obojicu.

Gledali su u neverici dok je skidala svoju kamuflažu; prvo je skinula kariranu kapu, pa periku i ostalo iz svog maskirnog arsenala, dok se na kraju ispod svega tog nije pojavio lik koji su obojica dobro znali.

Marija je iznela ogromni okrugli pleh sa ***pizzom special...*** Miris je bio neodoljiv, društvo za stolom se razveselilo. Glen je ignorisala upornu zvonjavu svog mobilnog.

- Zašto se ne javiš - upitao je Dejv?

- Znam ko je, i znam kako mu je - isključila je aparat.

Žamor u taverni se odjednom utišao i sve troje su pogledali u pravcu ulaznih vrata.

- Ko je tip? - upitala je jedva čujno Glen. Srce joj je zastalo dok je gledala to lice. Prilazio je njihovom stolu ...

Frenk je ustao da ga dočeka. Rukovao se sa njim ...

- Da vas upoznam ... Dejv - predstavio ga je.

Dejv mu je pružio ruku, stisak nepoznatog čoveka je bio čvrst, gledali su se pravo u oči...

... -I Glen - dodao je Frenk.

- Vitorio Mancini - uzvratio je došljak prihvatajući njenu pruženu ruku.

- Frenk, - obratio se Italijan - don Antonio i Anđelo Savareze šalju ti pozdrave.

- *Grazzia, Vitorio.* Dejv je prijatelj o kome sam vam pričao ...

Glen je slušala pažljivo ne podižući pogled. Uto je zazvonio i njen mobilni telefon.

Zbunila se ...

- Oprostite ... idem do Marije. - Udaljila se ostavljajući muškarce same za stolom.

Vitorio je progovorio:

- Ovu uslugu don Antonio vraća Frenku zato što je za našu stvar učinio i više nego što se od njega tražilo. Kada je to činio za Familiju nije pitao zašto, pa nećemo ni mi.

Izvadio je američki pasoš i stavio ga na sto ispred Dejva.

- Brod „Libertatea" isplovljava večeras za Maroko. U luci će vas čekati naš čovek ...

Ušao je Frenk. Dejv je po njegovom licu znao da se nešto desilo. Upitao ga je pogledao ...

- U pitanju je Glen ... To je zbog onog telefonskog poziva. Jako je uznemirena ... plače ... Mora hitno da se prebaci u Los Anđeles. Zamolila te je, ako možeš, da prekineš razgovor na trenutak. Ja ću ostati sa Vitoriom.

- Izvinite ...

- *Non ce di ce* - uzvratio mu je Italijan mirno.

Dejv je izašao ...

- Marija, gde je?

- Gore u sobi...

Popeo se i. nekoliko koraka do nje. Sedela je na krevetu i plakala. Zagrlio je čvrsto.

- Šta je, Glen? Šta se dogodilo?

- Nik - ridala je - imao je udes ... ne znam kako se to dogodilo ... u komi je ... Lekari kažu ...

Nije više mogla da govori. Jecaji su joj potresali telo. Milovao je po kosi ne puštajući je iz zagrljaja.

- Biće dobro, Glen - šaputao je umirujući je ... Ona je odmahivala glavom ...

- Neće ... neće, Dejv ...

Nije imao srca da joj kaže da i on putuje.

- Vidi, doneo sam ti nešto - izvadio je iz džepa malu figurinu. Imao je običaj da joj sa svakog puta donese po jedan mali nacionalni simbol iz zemlje u kojoj je bio. Brisala je suze ... Uzela je minijaturnu lutkicu u ruke ... njihov mali tajni savez ... Nikada ga nije pitala o njegovom poslu ... Večeras je to učinila prvi put.

- Putuješ?

Klimnuo je glavom.

- Koliko dugo ćeš se zadržati?

- Ne znam, mnogo duže nego do sad ...

- Da li je ... - progutala je reči - da li je opasno?

- Ne znam - svojim širokim dlanom obuhvatio je njeno lice. Naslonila je na njega uplakano lice.

- Bojim se, Dejv ...

- Nemaš čega...

- Zašto uvek gubim one koje volim - čvrsto je zažmurila pokušavajući bezuspešno da zaustavi suze.

Lagano kucanje na vratima ih je prekinulo ... Ušao je Frenk.

- Vitorio Mancini mora da pođe.

- Dolazim - odmaknuo je pažljivo Glen tražeći njene oči. - Biće sve dobro.

Klimnula je glavom. Suze su opet potekle.

- Žao mi je, Glen, zbog Nika. Stvarno mi je žao. - Sišli su zagrljeni.

Vitorio Mancini ih je sačekao.

- Večeras se vraćam za Los Anđeles. Mogu da vam ponudim prevoz do aerodroma.

- Poći ću i ja sa njom - rekao je Dejv zagrlivši je čvrsto oko ramena.

- Vi nemate vremena.

Frenk je potvrdio.

- Dejv, Vitorio je u pravu. Nemaš dovoljno vremena.

Dejv je pogledao u Glen ...

- Biće mi dobro.

- Sigurna si?

Klimnula je glavom.

- Jedan prijatelj mi je organizovao sve ... Na „Kenediju" će me čekati njegovi ljudi... važno je samo da se prebacim do aerodroma ... On će me čekati lično kad stignemo u Los Anđeles ... - prećutala je ime prijatelja.

Zagrlila je Frenka i Mariju ... Očima je potražila Dejva.

- Javiću ti se, Glen, preko Frenka - poljubio je.

Vitorio ih je posmatrao, ali po njegovom licu nije se moglo znati o čemu razmišlja. - Vreme je da pođemo ...

- Javi nam se ...

- Hoću, Frenk - izašla je u pratnji Vitorija Mancinija.

Sve vreme vožnje Vitorio je ćutao. Tek kada su stigli progovorio je:

- Razumeo sam da će vas neko čekati.

- Da - odgovorila je. Pružila mu je ruku. - Hvala vam. - Pogledala je u pravcu deska za čekiranje, tamo je bio čovek koji je zadužen da joj obezbedi mesto u avionu za ***VIP*** putnike.

Kada su nakon nekoliko sati leta sleteli na aerodrom u Los Anđelesu Vitorio je naredio svojim ljudima da sačekaju. Uskoro se na specijalnom parkingu pojavila crna limuzina. Gledao je u čoveka koji je iz nje izašao ... Glen je išla prema njemu u pratnji jednog od njegovih ljudi... prišao je i poljubio joj ruku ...

Tek kada se Vitorio uverio da je bezbedna, dao je nalog da krenu.

11.

Privatni ***Lir jet*** koji je pre sat vremena poleteo sa aerodroma u Rimu, kratko je kružio iznad Palerma, da bi ubrzo ispustio točkove, spreman na dodir sa vrelim aerodromskim asfaltom. Anđelo je gledao u čašu sa viskijem. Susret sa Sicilijom neizbežno će prizvati demone iz prošlosti i on je bio spreman da se s tim suoči.

Avion se spustio bezbedno, rulajući kratko po pisti, a zatim je zaustavio svoja dva moćna motora i umirio se. Anđelo je prošao svojim dugim prstima kroz kosu i pošao ka izlazu.

Kapetan ga je pozdravio: „Dobro došli kući".

- Sine! - Don Antonio je raširio ruke i Anđelo se sagnuo prema starcu koji je sedeo u invalidskim kolicima. Nosio je tamne naočare.

Sunce je nemilosrdno pržilo i njegova bleštavost je zamarala starčeve oči.

Potapšao je Anđela po leđima još jednom i pustio ga iz zagrljaja, blago ga gurajući ispred sebe da bi ga dobro osmotrio.

„To je moj sin, to je moj ***filio",*** ponavljao je ne skrivajući sreću što ga vidi. Od te radosti stezalo mu se grlo, otkrivajući njegovu staračku nemoć da kontroliše svoje emocije.

- *Signore Amerigo! ...* U finog momka je izrastao ... Nije ni čudo što je ... - podigao je ruku, okrenuo se svom pratiocu i očima potražio pomoć ...

- *Signorina Margo Vitti.*

- *Bravo consigliori...* dakle, nije ni čudo da se ta sinjorina zagledala u Sicilijanca.

Anđelo se nasmejao samo jednim uglom usana ... Don Antonio ga je sa obe ruke potapšao još jednom, zagledan duboko u Andelove crne oči.

- *Benvenuttil* Dobro došao na Siciliju, dobro došao kući...

- *Grazzia, padre* - uzvratio mu je isto tako čvrstim pogledom.

- Vreme je da pođemo - reče starac i okrete vesto svoja kolica. ***Consigliori*** se prihvatio za ručke, ali mu Anđelo dade do znanja da će ih on gurati... Njih dvojica su po nepisanom pravilu pošla ispred svih.

Don Antonio mu je govorio dok je bio još dete: „Onaj ko te štiti ispred uvek ti zaklanja vidik, pa ne znaš ko te napada.. Zato ti napred ne treba niko, tu se uvek možeš braniti sam. Neprijatelj ti gleda u leđa, a izdajnik u oči..."

Limuzinu don Antonija Belaviste pratilo je petoro crnih kola. Uputili su se u vilu Arneri kroz glavnu asfaltnu arteriju grada Palerma.

Anđelo je ćutao dok su se vozili. Grad je delovao pusto. Don Antonio je dopustio da momak u tišini oseti spokoj svoga rodnog doma.

Iza spuštenih roletni mnogobrojne radoznale oči pratile su prolazak kolone kroz centralnu aveniju.

Sve je delovalo mirno, ali kompletna postava karabinjera bila je na nogama. ***Mano Nero se vratio ...*** Niko nije znao a svi su se pitali, zašto je američki dečko tako iznenada u gradu.

Serpentine su bile oštrije, a put sve strmiji. Dugačka limuzina je uspešno savlađivala oštre zavoje. Palermo je ostajao sve dublje. Uskoro se pojavila ogromna kapija od kovanog gvozda. Momak na ulazu otvorio je širom propuštajući kola na prostrani plato. Anđelo je pomogao starcu da izađe ...

- Pođimo do ograde - reče i Anđelo ga doveze do ruba platoa koji je bio popločan uglačanim kamenom.

Palermo je ležao u podnožju planine; podsećao je na biser otvorene školjke koju je more izbacilo na obalu.

Pogledao je okolna brda, do ove visine nisu ni galebovi leteli. Poznavao je mnogo skrivenih i opasnih staza, mnoge su se ukrštale i vodile na različite strane.

Staze cveća i staze smrti... pogled mu se posle kratkog lutanja vratio na starca.

Činilo se da vreme ovde nikud ne žuri, ali da i ovde prolazi video je po don Antoniju.

- Pogledaj - reče Don i iz krila podiže svoju koščatu ruku da bi njom okružio vidik.

- Na ovoj visini samo orao leti; sve što je niže njegov je plen, a sve što je više božije je ... - zastao je za trenutak. - Pođimo u kuću, postaviće ručak i ti treba da se odmoriš ... Čeka te ista soba ...

Rastali su se u dnu stepenica, zbog svog zdravstvenog stanja Don je bio primoran da koristi odaje prvog nivoa vile.

Sad je već imao 76 godina, ali je njegov mozak ostao izuzetno vitalan. Povukao se jer se glavnina posla obavljala u Americi i tu je Anđelo, uz njegov blagoslov, već postao neprikosnoven.

Pogledao gaje ... Da, bio je sasvim zadovoljan ...

U zatamnjenoj prostranoj sobi osećao se miris osunčane posteljine. Soba je imala jedan stakleni polukružni zid okrenut put istoka. Sa te pozicije Anđelo je mogao da gleda u brežuljke što su se slivali jedan u drugi.

Miris narandže i limuna, cvet badema i plodovi stoletnih maslina, pomešani u čaši vina sa ukusom soli, sunca i krvi, bio je njegov dom.

Krv kojom su overavani zakoni Mafije dovela ga je u dom don Antonija. Bilo mu je suđeno, kao što mu je bila suđena i Lucija Lorencini.

Kada su se sreli imao je samo 18 godina, a ona 22. Otimala mu se kao što se Palermo uvek odlučno opirao svim odlukama Rima.

Svaki put kad bi joj se ukazala prilika kažnjavala ga je kao što je Rim želeo da kazni ***Cossa nostru.*** Bila je prelepa Italijanka sa severa koja je o njima, južnjacima, govorila uvredljivo ... Nije ga vređala toliko ona, koliko ljubav koju je osećao prema njoj.

Legao je na krevet zarivši lice u jastuk; ni prijatni miris lavande koji se širio iz sveže postelje nije zaustavio gorka sećanja.

Ruke je stavio iznad glave na potiljak, preplićući svoje dugačke snažne prste. Usled ovog pokreta svi mišići leđa su mu se zategli. Od onog mršavog ali žilavog dečaka koga je don Antonio primio u svoj dom, ovde pod raskošnim svodovima vile Arneri izrastao je u skulpturu Mikelanđelovog atlete ...

Na sebi je imao farmerke, a od pojasa je bio go ... Kroz prozor je svezi dah vetra ulazio u sobu njišući lagano zavesu.

Sakriven od sunca u dubokom hladu vile, starac je ispijao čašu rashlađenog vina.

Silvio mu je prišao. - Don Antonio ... Da li da pozovem Anđela da vam se pridruži?

- Ne! - reče oštro starac. - Dajmo mu vremena da se suoči sa sobom. Kada to učini doći će i sam ...

Znao je Don dobro te bure i oluje koje su lomile srce njegovog posinka.

Svi su oni od istog biča sudbine trpeli udarce.

Gubitak voljene osobe, pomisli starac, je kao smrtna bolest - neko je preboli, neko ne, i niko na ishod te unutrašnje borbe, ma koliko je moćan, ne može uticati. A možda i mcže, osmehnu se zagonetno ... usluga prijatelju ... i otpi gutljaj vina.

- Silvio, - pozvao je svog pratioca - zakaži mi razgovor sa kardinalom ...

Silvio je samo klimnuo glavom i udaljio se ... Pomislio je još jednom na svog posinka ... bilo je dobro što ga je poslao u najbolje škole Amerike. Anđelo je bio tiha struja, odmeren i čvrst....

Dobro je, pomisli starac. Moglo je biti i drugačije. Setio se Lucije, kćerke sudije ***regie di Palermo ...*** znao je o čemu je razmišljao Anđelo ... ako sad ne preboli neće nikad ...

Čvrsto zažmurivši, zaronio je u mrak koji je dugo nosio u sebi i prepustio se sećanjima, sasvim i bez borbe.

Lucia Lorrencini... i sad je mogao jasno da vidi njen lik, kao da nije vizija već stvarna slika. Ledeno lepa, obrazovana, za njega nedostižna.

Bila je jedino dete udovca Marija Lorencinija, novoimenovanog sudije za regiju Palermo ... Začuo je njen glas i poželeo da se odazove, ali taj glas je dolazio iz njegovog unutrašnjeg sveta, iz nekih zabranjenih odaja duše u koje niko osim njega nije imao pristup.

Držala je čašu sa vinom i zvonko se smejala gledajući ga u oči.

Podigla je čašu i nazdravila, glas joj je bio čist kao kristal i u holu se odbijao od visokih zidova. Glas ga je opijao, ali su ga njene reči vređale ...

„Tutti future capo di capi, tutti... " zastala je, pokušavajući da se seti... ***„tutti mafiosso".*** On je gledao sa hladnim osmehom, ne dozvoljavajući da te reči probiju njegov zaštitni oklop izgrađen od gordosti i ironije.

Ali se Lucija nije zaustavljala... „Ovom čašom nazdravljam jednom prostom ***pezzano*** dečaku iz Macarina." Anđelo je skupio usne u ljutim grimasu i kroz zube protisnuo: ***„Basta ... Bdsta, Lucia*** ..." i pre nego što je stigao do nje, ona je kratko rekla ***„Salute"*** i lagano počela isipati vino iz čaše na mermerni pod ...

Uzeo je za ruku i, od trzaja, sadržina čaše je zalila njene grudi.

Crveno vino se slivalo u njen dekolte, natapajući skupocenu čipku venčanice.

Gledali su se u oči - ona u njegove crne i mračne, pune tajni - on u njene plave, duboke i opasno spokojne kao mirno more.

Anđelo je progovorio prvi: „Spojeni smo po božijem zakonu, Lucija, i ti se pomiri sa tim. Budi uzorna žena i moje će ti srce biti na dlanu."

„Grešiš, Anđelo! Spojeni smo zakonom Mafije, omertom i vendetom, ***Cossa nostrom*** i Familijom, i moje srce su izvadili da bi ga tebi spustili na dlan ..."

„Ne pričaj gluposti! Zar je bilo razloga da učiniš to? Tvoj temperament poznajem; ni hiljadu smrtnih sila ne bi te nateralo da učiniš nešto protiv svoje volje."

Zabacila je glavu gracioznim pokretom, njen vrat je bio tako blizu njegovih usana ... Nasmejala se ... „Kako malo poznaješ svoju Familiju ... Pa, slušaj onda dobro ... Moj otac je prikupio toliko dokumenata i neoborivih dokaza da bi don Antonio, i tri života da ima, sva tri proveo u tamnici. Imao je šest svedoka, i sedmog bi našao da je to bilo potrebno ... Don Antonio nije mogao da ga kupi, ali je mogao da ga smakne."

„Imala sam dva izbora ...

Ako se ne udam za tebe otac će biti mrtav, a ako se udam sudija Lorencini će biti živ i u rodbinskoj vezi sa Mafijom ... niko osim njega nije imao hrabrosti da podigne optužnicu protiv Familije ... Šta bi ti uradio, ***Mano Nerol*** Kakvu bi ti za sebe smrt izabrao ... da umreš odjednom, ili da umireš svaki dan pomalo?"

„Kakvu bi ti odluku doneo da ti je život oca u pitanju? Ili su zakoni vašeg srca suroviji?"

Razgovarala je sa njim okrutno, kao kćer aristokrate sa prostim seljačkim sinom. Nije smeo da joj dozvoli da vidi koliko ga bole i vređaju njene reči.

„Ako je tačno to što si rekla, ja ću skinuti burmu" i, govoreći to, stavio je na tanki lančić oko vrata. „Shvatam tvoj prezir prema meni, ali, ma koliko da ti se gadi živeti sa mnom, to ćeš morati, bar izvesno vreme. Ponašaćeš se kao svaka zakonita žena Sicilijanca..."

„Nikad! Da li me čuješ, nikad!"

Bacila je čašu pred Anđelove noge, kristal se rasuo po mermeru ... okrenula mu je leđa i ostavila ga.

Stegnuo je posteljinu ispod sebe ... ***Perke, Lucia, perkel***

Lucija nije dozvoljavala da njen otac ili bilo ko od posluge i podanika Familije posumnja u čvrstinu njihovoga braka. Ali je zato koristila svaku priliku da se indirektno obračuna sa don Antoniom Belavistom.

Ljubila je Anđela kratkim i otrovnim poljupcima. Budila je i dalje u njegovom srcu i ljubav i strast. Njeno telo bilo je njen mač osvete don Antoniju preko Anđela.

Na proslavu 65. rođendana don Antonija pozvano je preko 170 zvanica, i sa svakim ponaosob Don se rukovao primajući čestitke. Među tim ljudima Don je imao malo pravih prijatelja.

Ali, nije imao opasnijeg neprijatelja od Lucije, prkosne i neukrotive devojke sa severa. Razumeo je Anđelovu strast i ljubav, ali je dečko previše snage trošio na bračne razmirice.

Ona se smejala i zabacivala svoju kosu. Kada je lagana muzika pozvala parove na uglačani mermerni pod, Lucija je koketno predala čašu Anđelu i pružila ruke čoveku sa svoje leve strane, poklanjajući mu svoj neodoljivi osmeh.

Don se izvinio zvanicama sa kojima je do tada ćaskao i pošao, sa Silviom u pratnji, prema Anđelu.

„Belissima" reče Don gledajući u Luciju čija je igra opasno prelazila granice pristojnosti. Anđelu je zaigrao mali grč na licu ali nije odgovorio ništa.

„Silvio, šta ti misliš", obrati se Don svome pratiocu i telesnom zaštitniku, „zar nije vreme da moja prelepa snaha pokloni ovu igru meni i podseti jednog starca kako je igrao pre 35 godina?"

Izgovorivši to, on se približio paru, zatim je blagim naklonom zahvalio Lucijinom kavaljeru, da bi je zatim primio za ruku i spremim koracima vratio u ritam prekinute igre.

Svi su parovi polako zastajali, jedan po jedan, dok na podijumu nisu ostali samo Don i Lucija. Gledali su jedno drugo u oči: ona se osmehivala krijući svoje neprijateljstvo dok joj je Don kroz tvrdi nepopustljiv osmeh tiho govorio:

- „Lucija, ne pali vatru koja će se krvlju gasiti". Na ove reči ona se grleno nasmejala kao da je tog momenta čula najzabavniju priču večeri.

U tom času valcer se završio i jedan od najvećih italijanskih bankara uzdignuo je čašu, nazdravljajući don Antoniju.

Zahvalivši se svima na dobrim željama Don ih povede na balkon da posmatraju vatromet spremljen u njegovu čast.

Do njega je stajao Anđelo, a Silvio i Vitorio, kao najbliža pratnja, tik iza njih. Lucije nije bilo ...

Mnogo kasaije, kad su se i zadnje zvanice razišle, don Antonio je pozvao Silvija u svoje odaje. Dao mu je rukom znak da mu nalije u čašu viski. Čekajući na piće, zapalio je kratki tompus. Silvio mu je dodao kristalnu čašu.

„Silvio", obrati mu se Don, „šta misliš o Luciji?" Njegov telohranitelj je kratko odgovorio: „Ona je vaša snaha i o članovima porodice ne volim da sudim, ali..."

„Ali", ponovi Don, ovaj put gledajući direktno u njega a ne u vrh cigarete.

„Seljaci sa Sicilije rekli bi: Ta se ždrebica nikad neće osedlati."

Da je bilo drugačije, don Antonio Belavista bi se na ove reči nasmejao, ali večeras mu nije bilo do smeha.

„Anđelo ima veliki problem", reče... „problem koji ćemo mi resiti za njega..." Te reči su bile naredba. Silvio je razumeo ...

* * *

Ujutro, na stolu uz kafu i đus na svom poslužavniku, Lucija je našla i novine. Izmasakrirano okrvavljeno telo bilo je na naslovnoj strani najtiražnijeg italijanskog dnevnika. Naslov koji je pratio sliku bio je jasan i kratak: Svirepo ubijen ... motiv ubistva nepoznat.

Lucija je čitala nezainteresovano, pošla je da okrene stranicu, ali Donova čvrsta ruka je sprečila u tome.

„Zar ne znaš ko je na slici, draga snajo?"

„Ne. Lice je toliko unakaženo, ali moram priznati da liči na vaš ručni rad."

„Pogledaj malo bolje."

Telo joj se zateglo a krv sledila ... prepoznala je lice čoveka sa kojim je juče plesala.

Anđelo im se pridružio, pozdravljući don Antonija i ljubeći Luciju u obraz.

„Kako si jutros, ***padre?"*** - upitao je.

„Ja sam dobro, što se ne bi reklo za tvoju ženu ..."

Anđelo je pogledao Luciju. Lice joj je bilo bledo.

„Nije ti dobro?" ... prišao joj je a ona ga je odgurnula .

Ustala je naglo, povlačeći za sobom stolnjak i rušeći sve što je bilo na stolu.

Anđelo se izmakao, a pored njegovih nogu pale su novine.

Don se sagnuo, dohvatio novine i pružio ih Anđelu.

„Mislim da je ovo razlog njene trenutne slabosti... treba narediti posluzi da joj više ne donosi novine ... Nije kao naše žene, ona to ne podnosi dobro ..."

Don Antonio se zagonetno osmehnuo ... Mali rat između njega i Lucije bio je završen ... Mislio je da je pobednik ... sve do onoga dana.

Te noći kada je otvorila vrata svoje sobe, ponoć je bila davno prošla. Izašla je na kamenu terasu koja je delila dve sobe, njenu i Anđelovu.

Gledala je negde duboko u mrak, ne razaznavajući ni obrise planina iznad Palerma ni uvale mora što su ležale daleko dole ispod vile.

Disala je duboko, pokušavajući da odagna svoj nemir. Lagani povetarac podizao je njenu svilenu spavaćicu poigravajući se čipkastim porubima.

Imala je jedan život, ali on nije pripadao njoj, nije pripadao ni Anđelu, pripadao je aveti ***Cossa nostre.*** Tu avet nije mogao niko pobediti. Najsigurnije skrovište od te nemani bio je sam mrak njene jazbine. U taj mrak Lucija je htela

da se skloni, ali jučerašnje delo don Antonija je definitivno uverilo da u jazbini ne može da se diše.

Vrata Andelove sobe bila su otvorena. On je ležao budan, ali se pretvarao da spava. Prišla je njegovom krevetu polako i legla kraj njega.

Pre nego što je svojim čvrstim rukama obgrlio, Anđelo je prošaputao glasom promuklim od strasti: „Da li je i ovo jedna od tvojih igara?" ... Ćutala je grleći ga...

Anđelo je uživao u mirisu njenog tela, u njenoj podatnosti, načinu na koji ga je prihvatala i dodirivala ... Drhtao je od požude i nemira koji je još mnogo godina nakon njene pogibije znao da ga budi u dugim samotnim noćima.

Opet je, ko zna koji put, čuo škripu kočnica Lucijinog „lambordžinija". Zar joj je bilo toliko malo stalo do života, zar se nije moglo iz tog začaranog kruga, iz tog mrtvog čvora koji je tako čvrsto spojio njegovu ljubav prema njoj i njenu mržnju prema njemu?

Činilo mu se, što je on više voleo, to je ona više mrzela. A opet, da je pustio da pođe svojim putem ... sećao se reči don Antonija... „Ko ne može kontrolisati svoju ženu, taj ne može biti glava Familije".

Čemu se on imao nadati: da će ga ona zavoleti, ili da će mu Familija oprostiti tu slabost? Lucija je načinila konačan izbor ...

Umesto u njegov zagrljaj, ona je krenula u zagrljaj smrti, sletevši sa serpentine. Zar joj je bila toliko mrska pomisao na njegov dodir, usne i telo?

Dozvolila je da je voli, da joj prizna koliko je stvarna i duboka ljubav koju oseća prema njoj, da prizna da za njega nikad neće biti druge žene ...Ustao je sa kreveta i provukao prste kroz crnu kosu ... Jedanaest godina je prošlo od tada ... jedanaest godina i jedan dan ...

Išli su odvojeno kolima ka vrhu planinskog prevoja.

Lucija je volela sportska kola i on joj ih je poklonio noć nakon što su vodili ljubav.

Predao joj je ključeve od najnovijeg „Lambordžinijevog" sportskog dvoseda.

Vozio je prvi, Lucija gaje pratila. Kada su stigli do samog prevoja, umesto da produži za njim, ona je naglo okrenula kola i pod punim gasom poletela niz uzanu smrtonosnu cestu. Anđelo je pošao za njom. Od tog njenog iznenadnog poteza osetio je nervozu, ali u brzini nije stigao ni da razmišlja. Prelazila je iz zavoja u zavoj, video je samo njenu plavu kosu kako, nošena oštrim vetrom, leprša.

Njegovo srce je od adrenalina udaralo snažno, bio je skoncentrisan na njenu vožnju. Umirivao se činjenicom da je Lucija dobar vozač i da zna šta radi.

Gume od „lambordžinija" su ostavljale iza sebe oštre kratke tragove, a onda je iznenada usporila i stala na malom proširenju.

Parkirao je kola odmah do nje i, suzdržavajući svoj bes, izašao.

Lucija je sT.jala na proširenju iznad litice.

Između njih i provalije nije postojala zaštitna ograda. Grubo je uhvatio za rame.

„Lucija, na smrt si me preplašila ..."

„Zar se ti plašiš nečeg, Anđelo ...?", upitala je kroz osmeh, nesvesna opasnosti.

Smejala se ... Po prvi put mu se toplo nasmejala. Gledao je ... u tim njenim očima smejalo se i sunce. Osetio je i nemir i radost kako se kao reka i more stapaju jedni u drugo plaveći njegovo srce ... Progovorio je znamo mekšim glasom:

„Lucija, brzo voziš ..."

„Ti brzo živiš, Anđelo", odgovorila je.

Rukom je obuhvatio njen struk i sklopio oči. Svojim grubim željnim usnama dotaknuo je njene. Nije se opirala; uzvratila mu je predavajući se potpuno. Ljubio je pomislivši da i njena mržnja ima dno, da ima kraj.

Miris mora i školjki, iako su bili daleko od obale, dopirao je do njih. Nežno je položio na suvo mirisno rastinje. Želeo je da vodi ljubav sa njom na tim orlovskim visinama litice koja se prkosno nadvila nad morem. Ljubio je, nije mogao da razdvoji usne od njenih.

Želeo je da što duže boravi u tom slatkom mraku njenog mekanog poljupca, da ne prekida taj tanani most iznad ponora ljubavi i mržnje.

Lucija ga je gledala. Tamnoput, visok, sa crnom kosom, ponosan i ćutlijiv ... Bili su dva potpuno različita sveta. Gledala je njegovo lice i oči pogledom anđela osvete. Odgurnula ga je blago ... „Nemamo vremena ..." ustala je.

Pustio je iz zagrljaja ... poznavao je njenu narav. Mislio je, ako bude strpljiv, da će biti nagrađen, da će ga Lucija vremenom ...

Sela je u kola i dobacila: „Ne pokušavaj da me pratiš". Pošao je prema njoj, želeo je da je uhvati za ruku, ali ona je već dodala gas ...

Iz krivine u krivinu, njena kola su povećavala i razdaljinu i brzinu. .

Serpentine su postajale sve oštrije i kraće. Presekla ga je pomisao da su Lucijine šanse da savlada pobesnelu mašinu sve manje. Tek kasnije, kad je sve prošlo, postao je svestan da ona to nije ni želela. Dodavala je gas, ne štedeći kola ... Anđelo je u sekundi, užasnut, shvatio šta se dešava. Pod punim gasom je preletela preko kamene litice dok je, on u šoku, gledao kako kola padaju iz visokog nebeskog bezdana u modri ponor. ***Nooooo!!! Lucia Nooooooo!!!!*** vikao je prepun očaja. Vikao je nemoćan dok su kola nestajala ka ponoru mora, isuviše duboko i daleko da bi čuo eksploziju ...

Sva osećanja koja je Lucija probudila u njemu nestala su zajedno sa njom.

Uzimajući nju, smrt mu je uzela dušu. Ostao je samo oklop školjke kojoj su lovci mračnih morskih dubina izvadili skupoceni biser.

Sve što je osećao pre tog zlokobnog trenutka, sve je zauvek ostalo skriveno u njemu, da niko nikad ne sazna za slabost jednog sicilijanskog sina, budućeg ***capo di capi*** Amerike.

Bio je to njen izbor njegove kazne. Da je barem pokušala da koči, da je makar ostao tanani trag od guma, možda bi sebi i oprostio svoje slabosti pred tom prelepom ženom. Ali, život kažnjava, a putevi koje je on u životu izabrao nisu opraštali slabosti. Gospodarom sudbine nije smela da gospodari ljubav. Znao je da je Lucijinom smrti za to bio kažnjen ...

Amerika ga je čekala. Niti je on išta osećao prema Americi, niti je Amerika nešto osećala prema njemu.

Anđelo je započinjao svoj treći život...

* * *

Lagano kucanje na vratima ga je trglo iz polusna.

- Anđelo, - bio je to Silvio - don Antonio kaže da je vreme da mu se pridružiš ...

- *Bene* - odgovorio je kratko. Pošao je da se istušira. Pogledao je kroz prozor ... Sicilija... Setio se kako se, odlazeći za Ameriku, osećao kao prognanik ... Proterala ga je ljubav ... ljubav ili krivica ...

- Da li si se odmorio?

- *Si* - Anđelo je prišao don Antoniju i stavio svoju ruku preko starčeve .

- Zvao je Vitorio. Vratio se u Los Anđeles, kaže da je obavio zadatak i da je Frenkov prijatelj već na brodu za Maroko.

- Javiću mu se ...

- Hoćeš li ostati sa nama do pogreba?

- Zbog toga sam i došao ...

Starac je zamišljeno vrteo čašu ispred sebe ...

- Probaj, - ponudio ga je vinom - u Americi nema isti ukus.

Anđelo se osmehnuo.

- U pravu si, mnogo toga tamo nema isti ukus ...

- Zvao je kardinal Fabio.

- Kako je on?

- Dobro ... Zamolio je da dođeš do njega.

- Svakako ... Voleo bih da ga vidim. Poći ću ujutro ...

- Kako ti ide posao?

- Imam problema...

- Možeš li ih resiti sam? Osloni se na Vitorija ...

- Dobio je već zadatak - dosuo je u čašu vina ...

- Kako ti ide u restoranu? - nastavio je don Antonio.

- Elejn je zadužena ...

- Da li je lepa?

Anđelo se nasmejao.

- Jeste.

-I to je sve što imaš da mi kažeš?

Odložio je viljušku i nož u tanjir.

- Zar nije vreme da razmišljaš o braku? Pogledaj - pokazao mu je na unutrašnjost vile. - Sagrađena je od najčvršćeg sicilijanskog kamena. Čini se jakom, ali to je prividno, i paučina može da je sruši... Potreban ti je naslednik ... ne bih voleo da umrem a da u rukama ne držim tvog sina ... Da li tražim nemoguće?

-No ...

- Signorina Margo Vitti... belissimal

- Ona je Amerikanka - odgovorio je ...

Don Antonio je razumeo ... očigledno da Anđelo nije spreman da o tome razgovara ...

Sunce ga je probudilo rano ... Resio je da pre doručka ode do kardinala Fabija. Nije tražio pratnju ... Trebalo mu je dobrih pola sata da uskim krivudavim putem stigne do kardinalovog utočišta.

- Zar bol nije minuo, sine?

Anđelo je pogledao u stranu, ne dozvoljavajući da im se pogledi sretnu.

- Vidim - prošaputao je kardinal ne tražeći više odgovor od njega. Prišao mu je i spustio svoju mirnu ruku na njegovo rame.

- Vreme je da saznaš pravu istinu, vreme je da bol počine. Božija je volja šta će činiti sa nama ... došlo je vreme da i tvojoj patnji dođe kraj. Vidiš, za Luciju je smrt već bila sasvim izvesna, zato joj je bilo tako malo stalo ... Dan uoči nesreće potražila me je: „Želim da se ispovedim oče". Stajala je baš na tom mestu gde i ti...

Anđelo je pognuo glavu ...

- Bili ste još uvek tako mladi, nespremni za sve što vam se desilo ... - zastao je. - Iskušenja srca su najveća iskušenja ... Bol je kao vino, mora da sazri... Mislila je, u mržnji se lakše ispija otrov zaborava ...

Anđelo se okrenuo prema njemu.

- Taj otrov zaborava ja, oče Fabio, ispijam dugo i polako.

- Znam ja to, dobro znam - odgovorio je kardinal. - Svi mi iz iste čaše pijemo ... Ne okrivljuj je, podnela je mnogo veću žrtvu od tebe.

- Ja sam taj kome nema zaborava - gotovo ljutito je odgovorio. Njegove oči su toliko potamnele da mu se ženice nisu razaznavale. - Voleo sam je ... nisam mogao da je pustim da ode ... ne bih mogao to podneti...

- Kada je nekome suđeno da ode, mi ga ne možemo zadržati... Bila je kod lekara, imala je kratkotrajne dnevne slabosti, mislila je da su to karakteristični simptomi budućeg materinstva. Lekar nije potvrdio njene sumnje ... Saopštio joj je rezultate analize ... umesto da postane majka, saznala je da će uskoro umreti...

Anđelo ga je snažno uhvatio za ramena.

- Zašto, zašto mi niste rekli? - glas mu je bio prigušen.

Pogled kardinala ostao je miran.

- Ispovest je sveta tajna, sine ... Ona nije želela da iko zna, pogotovo ne ti. Mislila je da je tako najbolje, da ćeš je tako lakše zaboraviti.

- Ne! Nisam i nikad neću!

- Anđelo, ljubav je božija zapovest ... patnja i trpnja koju ona donosi su iskušenja postavljena pred nas. Ako je volja božija, on će te iskušati ponovo ... Ne odbacuj ono što se nalazi na tvom putu do Hrista ...

Kardinal se povukao u senku ... prekrstio se šapućući da ga Anđelo ne bi mogao čuti: „Don Antonio, učinio sam kako ste zahtevali od mene". Pogledao je u zlatni krst na malom tornju crkve ... „Sad je sve u božijim rukama".

Anđelo je zakoračio u prohladan mrak katoličke crkve.

Kleknuo je ispred oltara na uglačani pod, zatvorio oči i desetak minuta ostao nepokretan. Ustao je i, prekrstivši se, izašao na svetlost sunca.

Lucija je sada za njega bila samo sećanje, jedna uspomena na mrtvu ženu, na prošlost na koju niko više ne može uticati.

Videvši ga kako izlazi iz crkve kardinal je podigao ruku i ispisujući njome krst u vrelom zraku počeo je tiho da se moli.

Anđelo mu je prišao ...

- Oče Fabio ... vreme je da pođem. - Anđelovo lice bilo je bledo i umorno.

Kardinal je opazio još nešto: u Anđelovom čvrstom pogledu više nije bilo onog zloslutnog mraka ... Samo je klimnuo glavom ... Anđelo se sagnuo i poljubio mu ruku ...

Još jednom su se pogledali u oči. Kardinal je sa svoje obe šake pokrio njegovu ruku ...

- Adio, sine, i neka bude volja božija.

Vozio je polako niz serpentine ... Topao vetar mu je milovao lice. U vrelom vazduhu se osećao miris suve trave koja se pripijala uz stene. Usporio je i stao na liticu sa koje je sleteo Lucijin auto. Otkopčao je lančić i polako skinuo zlatnu burmu. Pogledao je načas kako leži u njegovom dlanu, onda je sklopio oči i bacio je u plavetnilo provalije, prema moru ...

Don Antonio ga je sačekao na terasi. - Da li si video kardinala?

- ***Si*** - potvrdio je.

- Vitorio je zvao, kaže da su iskrsli neki problemi. Rekao je da ga nazoveš odmah ...

- U redu ... poći ću odmah u kabinet...

- Čekam te na terasi...

- *Grazzia, padre...*

Prekookeanska veza se uspostavila odmah ...

„Šta je, Vitorio?"

„Imamo nepredviđenih problema sa ***IPC-om ..."***

„Šta se dogodilo?"

„ Bankar je tražio hitan sastanak ..."

,,U koje vreme?"

„Po američkom vremenu, sutra u podne ..."

„Ne mogu stići..."

„Znam, šefe ... šta da radim?"

„Obavesti ih da sam odsutan ... Jeste li ih pratili?"

,,5i", Vitorio je potvrdio. „Sve osim Engleza ... bio je na putu ... došao je danas kasno noću."

„Obavesti me da li su svi došli na sastanak ... Ja ću doći uskoro ... Ima li još nešto?"

Vitorio je razmišljao ... „Ništa važno ..."

„Onda se čujemo." Anđelo je spustio slušalicu i izašao iz radne sobe da se pridruži don Antoniju ... Problem sa farmceutskom korporacijom ga je ozbiljno zabrinjavao ...

- I ... šta kaže Vitorio? - dočekao ga je pitanjem.

- Za sada nije ništa ozbiljno, rešiće on sam ...

- Vitorio je dobar ... on je jedini u Familiji u koga imam poverenje - stavio je ruku na srce. - Nikada ne bi izdao - dodao je starac. - Nema tog iskušenja kome on ne može da odoli...

Anđelo se zamislio ... videćemo, pomislio je ne rekavši ni reč.

12.

Bila je skoro ponoć kada se Margo vratila sa snimanja. Vitorio je nije puštao ni tren samu. Setila se reči direktora režije: „Možeš li udaljiti ovog tvog psa čuvara ... čini me nervoznim". Nasmejala se: „Opusti se ... Imam lek i za njega".

Scena koju su danas snimali u studiju bila je prilično vruća.

Od kada je sa Anđelom trudila se da obuzda svoj seksualni apetit, ali njena glad za posedovanjem muškog tela bila je neutoljiva.

Stala je pred ogledalo ... Još uvek je bila napaljena, a nikog nije bilo u blizini. Nije volela da provodi noći sama u ovoj ogromnoj kući ... . Ako se Anđelo ne vrati u najskorije vreme, ona će morati da se snađe. Legla je na krevet i gledala u zvezde na nebu ... skoro da je i zaboravila šta znači dobar provod. Kuća je bila izolovana od Holivuda, u njoj nije bilo nikog izuzev onog neizrecivo ružnog Vitorija.

Ustala je i širom otvorila vrata balkona. Mesec je bio pun i tek nešto iznad vode.

Noć je bila sparna, bez daška vetra. Bez muškarca, noć je za nju bila preduga.

Dole na terasi sedeo je Vitorio ... Gledala je zamišljeno u njegova široka leđa. Imao je snažno i okretno telo ... Pomislila je na njegove ruke ...

Njeni prsti sami su počeli da istražuju obline tela, polako je uvodeći u igru onanije. Zabacila je glavu i slap kose prelio se kao talas, sa grudi preko ramena na leđa. Želela je da vodi ljubav, želela je muško telo pored svoga, a kilometrima daleko nije bilo nikoga. I da pođe do klubova, Vitorio bi je pratio i o svakom njenom pokretu izvestio bi Anđela ... Pomislila je ponovo na ružnog Italijana i prišla balkonu ... njeno golo telo belelo se na mesečini. Nije ga više videla, ali je bila sigurna da je posmatra. Znala je da je veran svom šefu, pitala se samo koliko ... Mogla je to proveriti.

Sto da ne, pomisli, poigraće se sa njim ...

Njene ruke su i dalje pratile liniju njenoga tela... pustiće ga neka gleda ... neka se muči ... Muškarci su oduvek imali potrebu da poseduju ženu, naročito tuđu ... Poigraće se, neće ići do kraja ... moglo bi biti zanimljivo ...

Dodirivala je sebe ... Osećala je njegov pohotni pogled ... i bila je u pravu. Duboko u senci, skriven od mesečine, on je posmatrao njeno telo. Video ga je hiljadu puta na filmskom plamu, postalo mu je opsesija ... Posmatrao je dok su joj ruke klizile niz kukove i prsti nestajali u toplim pregibima tela. Voleo bi da je mogao odvojiti pogled ... Ukrutio mu se ... Razmišljao je ... Mogao je imati, ona je to tražila, čitava predstava bila je samo za njega ... Nikoga nije bilo u blizini, nikoga ko bi mogao saznati... Bacio je opušak i pošao uza stepenice. Unutrašnjost kuće bila je u potpunom mraku ... Otvorio je vrata njene sobe ... Pošla je ka njemu ...

- Čekala sam te - obgrlila ga je rukama oko vrata, spuštajući svoje sočne usne na njegove ... Bila mu je tako blizu, privila je svoje kukove uz njegovo telo. - Želiš me, znam da me želiš ... Hajde da se poigramo, Vitorio - šaputala je. - Sami smo, niko neće znati! - Osetila je njegovu čvrstinu kako se odupire o njena bedra. Počela se uvijati kao kobra pred smrtonosni ujed. Njihala je blago svoje kukove pritiskajući ih uz njegove butine. Igraćemo tango ... ti i ja - šaputala mu je u uho - Uzbuđujem te, zar ne ...?

Zgrabio je čvrsto oko ručnih zglobova.

- Da li je to ono što želiš!? - stavio joj je ruku na svoj ukrućeni ud. - Hoćeš li ga? - njegove usne su bile tako blizu njenom vratu. Osetio je miris njenog parfema ... Njena ruka je pošla ka šlicu njegovih pantalona ... Pojačao je stisak ruke oko njenog zgloba... osetio je vatru i plamen kako se širi kroz telo ... Zgrabio je iznenada za kosu i rekao:

- *Putanna* ...ti si najobičnija holivudska kurva! Gadiš mi se ... - Nije se mogao suzdržati a da je ne udari. Od siline šamara pala je preko kreveta. - Droljo! - rekavši to okrenuo se i sjurio niz stepenice ... Uskoro se čula škripa točkova i auto kako se velikom brzinom udaljava sa imanja.

Vitorio je pokušavao da smiri dah ... Izluđivala ga je ... nije bio prvi put da ga je njeno telo dovodilo do ludila. Znala je veoma dobro šta mu radi ... Pojačavao je gas. Uskoro je stigao do kapije. Morao je da uspori. Deblokirao je alarm ... Od pomisli na njeno telo i usne krv mu je još brže jurnula u glavu, srce mu je tuklo o rebra. Udarao je rukama po volanu. Naglo je zakočio i parkirao se ... nije mogao da ode ... Anđelo mu je striktno naredio da se ne odvaja od nje. Još je disao teško, morao je da se smiri.

Pogled mu je privukla-svetlost kola koja se lomila i odbijala od drveća pored puta ... Bila je to Margo ... Ugasio je farove i sačekao da prođe ...

Gde li je išla ovako kasno? ... Pogledao je na sat u kolima: bilo je blizu dva ... Sačekao je da se njen crveni „mercedes" dvosed udalji na sigurnu razdaljinu ... Oborio je svetla i polagano krenuo za njom.

Vozila je b;?o, prestrojavajući se iz trake u traku. Pratio je ... Sad je bio siguran da je sve savršeno smislila kako bi izbegla njegovu pratnju. Nije nameravala da spava sa njim, želela je da ga se otrese ...

Nije je ispuštao iz vida. Napustila je luksuzni deo Los Anđelesa. Ulice su bile poluprazne. Skrenula je sa široke trake autoputa ... Bio je iza nje ... Uskoro se parkirala ispred jedne zgrade i pozvonila. Na vratima se pojavio masivan crnac u kožnom prsluku, ošišan do glave. Razgovarali su kratko, iza njegovih leđa smenjivala su se neonska svetla svih boja ... Ušla je ...

Vitorio je razmišljao ... Uzeo je mobilni.

„Ovde Mancini... Reci mi - pogledom je potražio ime ulice i broj zgrade - šta se nalazi na adresi..."

„Daj mi pet minuta vremena ... pozvaću te ponovo ..."

Pogledao je oko sebe... U ovaj deo Los Anđelesa ne zalazi klijentela sa Beverli Hilsa ... Šta je Margo tražila ovde? ***„Putanna",*** promrmljao je ... Zamalo da ga nadmudri... htela je da ga napali i šutne ... sigurno je mislila da će odjuriti u javnu kuću ... Zamalo da se to i dogodi... Telefon se kratko oglasio ...

„Jesi li saznao?" - slušao je pažljivo glas sa druge strane. - „Sredi mi da uđem unutra. Dobro plaćam ..."

Ovaj put je bio brži...

„Jesi li mi sredio?"

„Jesam ... propustiće te ..."

„Hvala ti..."

„Vitorio", pozvao ga je ...

„Reci ..."

„Moraš znati pravila igre ... tu ne ulazi svako."

„Šta treba da znam?"

„Svi koji uđu unutra ne žele da im se zna identitet... Klub je mesto za orgije ... svi se skidaju. Ako si dobar dobićeš i kraljicu kao nagradu ..."

Vitorio je razmišljao ...

„Ulazim unutra..."

„Zar te je toliko stislo!? Nemoj samo da kažeš da te nisam opomenuo ..."

„Ne brini... Imaš li još uputstava?"

„Tipu na vratima samo reci: šalje me ***Alister"***

„Šta je to?"

„Ništa, samo lozinka" ... Veza se prekinula ...

Vitorio je ugasio dogorelu cigaretu i izašao iz kola. Pozvonio je kratko i uskoro se pojavio tip koji je propustio Margo.

- Šalje me ***Alister*** - izgovori Vitorio lozinku. Crnac ga je još jednom odmerio i pomakao se u stranu da ga propusti...

- Pravila igre znate ... do gole kože ...

Vitorio je progutao pljuvačku ... Nije mogao da se povuče, crnac je svojim ramenima pokrivao izlaz. Pošao je stepenicama koje su vodile na sprat. Tip ga je pratio u stopu.

- Ovuda - pokazao mu je na vrata garderobe. - Ovo je sve što ćete da obučete - dodao mu je masku za lice - a na ova vrata izlazite. - Rekavši to, udaljio se ...

Vitorio se skidao polako ... Nije mu bilo ništa neobično da se skine u javnoj kući... samo, ovde su pravila bila drugačija ... Začuo je lako kucanje ... Pojavila se devojka.

- Hoćete li heroin, **LSD,** krak? - upitala ga je.

- Želim da tucam ...

- Vi ste ovde novi? Ja ću vas povesti...

Pošao je za njom kroz crveno neonsko svetio. U zraku se osećao miris marihuane. Gledao je u gola telesa žena i muškaraca, igrali su u ritmu muzike, svi pod maskama...

- Želite nešto da popijete? - upitala ga je, pružajući mu upaljenu cigaretu. Pogledao je, imala je lepo lice ... samo oni koji su radili u klubu nisu nosili maske ... Povukao je dim ... marihuana ga je opuštala ...

- Kako se zoveš?

- Ovde imena nisu važna - odgovorila je. Pošao je rukom prema njoj ... izmaknula se neprimetno ... - Nije nam dozvoljeno ...

Muzika je bila nepodnošljiva, podsećala ga je na ritam tam-tama. Reflektor-svetla su se upalila odbijajući se od velike srebrne kugle. „Počinje i g r a n e k o je viknuo ... Povukao je još nekoliko dimova iz cigarete ... marihuana mu je prijala ... Skoro da je i zaboravio zašto je tu, dok nije ugledao Margo ... Imala je masku na licu, baš kao i ostali. Reflektori su obasjavali njeno telo. Počela je da igra ... Neonska svetla su se smanjila, svi su posedali gledajući u nju ... Njega nije mogla da zavara, poznavao je njeno telo ... Uvijala se kao zmija, milujući se. Muzika je pratila njene pokrete. Igrala je kao u transu, od jednog do drugog, a onda su joj se pridružili i ostali posetioci kluba. Igrali su svi zaneti sopstvenim seksualnim prohtevima, opušteni od droge i pića. Približavala mu se sve bliže i bliže ... osetio je njen parfem. Pomislio je načas da ga je prepoznala ... stala je ispred njega i počela igrati. Uzela ga je bez reči za ruku i stavila je na svoje telo ... Dlan mu se znojio od tog dodira. - Ti si novi? - Ćutao je. - Vodio bi ljubav sa mnom? - Nije odgovarao ... Povela ga je sa sobom ... Od marihuane, u glavi mu se maglilo. Vodila ga je kroz snopove raznobojnog svetla ... silazili su niz stepenice, otvorila je jedna vrata ... na sredini sobe je bio samo krevet... crveno svetio se smanjilo. Legla je, pozivajući ga rukom da joj se pridruži. - Ti si jedan veoma srećan momak večeras... prvi put si ovde, a za nagradu dobijaš kraljicu! - sagnula se niže ka njemu, osetio je njen topli dah na svojoj koži... klizila je uz njegovo telo. - Ovde se maske skidaju - rekla je i raspustila svoju kosu, istim potezom skidajući i masku. Prislonila je izazovno svoje telo uz njegovo. - A sad ti...

Vitorio se otreznio.

- Sam ću je skinuti...

Nešto u njegovom glasu bilo joj je poznato. Sledila se kada je skinuo masku.

- Anđelo je rekao da te ne ispuštam ... Znao sam da si kurva, ali ovo ... - pokazao je rukoff na krevet. - Prevazišla si sva moja očekivanja. Kraljica! - viknuo je sa odvratnošću. - Sodoma i Gomora! Kako ćeš mu ovo objasniti?

- Ubiću te! - prosiktala je.

Uzeo je za ruku i preteći se zagledao u nju.

- Nećeš, izvešćeš nas odavde.

Izašla je.

Držao je još uvek čvrsto, ne popuštajući. - Bez trikova.

- Zažalićeš zbog ovoga ...

- Već jesam! Ne verujem da će mi se dugo dići... Ovo mesto je bolesno.

Vozila je polako ispred njega. Kada su stigli na imanje izašla je iz kola ... bila je veoma pribrana.

- Da napravimo dogovor, Vitorio ... Reci svoju cenu za ćutanje.

Lice mu je bilo preteče ... Čekala je na njegov odgovor... Bio je veoma kratak:

- Da ostaviš Anđela.

- Je li to sve što tražiš od mene?

- Da.

- Pozvaću ga ujutro - bilo je sve što je rekla.

13.

Iskrcavši se u Rabatu sa prekookeanskog broda „Libertatea", Dejv Rimer je prišao carini, nudeći na uvid marokanskom cariniku u zelenoj uniformi svoj pasoš sa novim identitetom.

- Turista? - carinik ga je gledao nepoverljivo. Sve što je dolazilo iz SAD, u muslimanskom svetu izgledalo je sumnjivo.

- Biznis - rekao je Dejv.

- Biznis? Kakav i sa kim?

Dejv se nije uzbuđivao. Pošao je rukom u svoj novčanik i pružio mu vizit-kartu. „Elmir El Kašani" - u očima carinika nešto se naglo promenilo. - Pretpostavljam da je reč o konjima - dodao je ljubazno.

Dejv se napravi prijatno iznenađen i kroz blistav američki osmeh zapita:

- Jee, kako znate?

Uzevši svoj pasoš Dejv se uputi ka izlazu iz carinske zone. Napolju ga je odmah sačekala vrelina afričkog sunca, vazduh je bio otežan specifičnim mirisom kamena koji se polako pretvarao u pesak i prah.

Trebaće mu vremena da se navikne. Na svom putu nikada još nije bio u Maroku, ali iz tajnih dosijea tačno je znao šta se krije ispod peska.

Dejv je imao nameru da to svoje znanje iskoristi. Zato je za svoj beg i izabrao Maroko.

Poželeo je da popije nešto hladno. Oko njega su se već skupili mali uličari, gotovo ga vukući za rukav.

Nisu molili za novac, već su se svesrdno trudili da ga zarade nudeći Dejvu svoje male pocrnele ruke da ponesu njegov jedini kofer.

Dejv se pretvarao kao daje običan turista dozvoljavajući im da mu pomognu.

Cim se kofer našao u rukama jednog od njih, drugi je dečak pružio ruku tražeći novac i Dejv je uz osmeh, prepoznavajući ovaj trik, pokušao da iz novčanika izvadi nešto sitnine.

na njegovoj koži. Obrijao se sa samo nekoliko veštih i sigurnih poteza. Luksuz ni ovde, na ovom arapskom kraju sveta, nije izostajao, pomisli birajući ***„Zino Davidof after shave".***

Hodao je preko uglačanog mermernog poda. Vazduh u prostoriji bio je svež nasuprot spoljašnjoj temperaturi... pošao je ka prozoru.

Pogledao je u zlokobno nebo kako munjevito menja boju. Za samo par minuta počela je pustinjska oluja menjajući u vrtlogu vetra peščani krajolik i premeštajući sa lakoćom dine sa jedne na drugu stranu ... Gledao je u tišini, zaštićen debelim zidovima arapske vile.

Predstojao mu je susret sa Elmirom El Kašanijem ... Nije dugo čekao na njegov poziv ...

„Amerikano ... Kakvo prijamo osveženje na ovoj vrućini!"

,,I mislio sam da će biti tako", potvrdio je Dejv.

„Moram priznati da ste me obradovali" - uzvratio mu je Arapin. „Da li su bili pažljivi prema vama u ***Šeherezadi?"***

„Tek sam stigao ... nisam još imao priliku da probam vaša orijentalna jela ..."

„Učinićete mi tu čast i večeraćete sa mnom", ponudio se Kašani.

„Zvuči kao dobar predlog ..."

„Onda, do večeras budite spremni. Poslaću kola po vas, putujemo za Marakeš."

Dejv se složio i razgovor je bio završen ...

Elmir El Kašani je bio matori lisac ... Pogledao je na sat, imao je dovoljno vremena da se odmori... Ono što nudi Kašaniju trebalo je da mu obezbedi veću količinu kesa ... Još nije imao tačan plan, ali je znao da mora delovati brzo ... mogli su ga otkriti svaki čas ... ***Orchis Korkvra*** *Negro,* podsetio se na reči iz Hekmanovog pisma ... Još nije kasno! Oni nešto traže ... Šta su, zapravo, tražili? General Dik Redmond mu je rekao: „Odgovor je u Bibliji". Prvo bi trebalo da pregleda podatke koje je pokupio sa kompjutera ... a posle će odlučiti... zaspao je.

14.

Kola su, jedna za drugim, pristizala ispred Farmaceutskog centra na Glendejlu ...

U velikom holu Švarcer je sačekao Bejlija.

- Senatore Bejli, ovaj sastanak nije planiran.

- Ko ga je sazvao?

Švarcer je zaškrgutao zubima.

- Znači, Hofman?

-Ja- odgovorio je kratko Nemac.

Uto se pojavila i Hofmanova okruglasta figura.

- Pođimo u salu - pozvao ih je Eugen Švarcer. - Sastanku neće prisustvovati Anđelo Savareze i dr Jan Erikson. Italijan me je zamolio da ga obavestim o ishodu razgovora.

Kada su se smestili za sto Džozef Hofman je izvadio iz torbe fasciklu.

Eugen Švarcer i senator Bejli su ćutali...

- Gospodo, - pogledao je svakoga ponaosob - došao sam da vam kažem da sam prodao svoj deo u projektu.

Eugen Švarcer je prebledeo.

- Vi ste uradili ŠTA!?

- Prodao sam svoj deo.

- Mogao bih vas zadaviti! - skočio je Nemac.

Senator Bejli se pribrao.

- Kome ste prodali deonice?

- Kupac je zahtevao da ostane anoniman. Ja ću i zastupati njegove interese ...

- Da li ste ovo ranije smislili? - upitao je senator.

- Na to pitanje ne moram da vam odgovorim.

Nemcu je krv udarila u glavu ... Hofman je podigao ruku.

- Ne uzbuđujte se, i vama se nudi isto. Možete povratiti sav novac koji ste uložili.

- Lihvar! - uzviknuo je Nemac. - Hitler vas je prozreo, vi Jevreji stvarno ugrožavate nacionalno biće celoga sveta! ... Neću vam to dozvoliti!

Atmosfera je bila dovedena do usijanja ...

Senator Bejli je preuzeo reč:

- Znači, vi ste došli da nam ponudite da istupimo iz projekta i sve ostavimo nekome koga i ne poznajemo?

- Znate ga veoma dobro... On će vam se predstaviti sam kada za to dođe vreme. Treba samo da mi kažete, da ili ne ...

- Doveli ste nas pred svršen čin ... Ako je dr Erikson u pravu, ako je uspeo da zaustavi mutaciju DNK, onda će to biti revolucionarno otkriće ... Ukoliko se pronađe vakcina protiv virusa side ... ne moram da vam podvlačim šta bi to značilo u finansijskom smislu - rekao je Bejli. - Zašto ste vi odjednom odbacili tu mogućnost kada ste na prethodnom sastanku glasali „za"?

- Hoćete li da vam ja odgovorim na to pitanje? - upade Švarcer besno. - Zato što Jevreji znaju gde je crta između rizika i realnosti...

Bejli je pogledao u bankara ... On je samo slegnuo ramenima.

- Imate li još nešto da kažete? - Bejli je počeo da gubi svoju političarsku uzdržanost.

- Naravno ... Čovek koga trenutno zastupam ima dovoljno novca da pokrije ceo projekat i podnese kompletan gubitak, a ja to sebi ne mogu da dozvolim.

-***Shize!*** - Nemac je šetao uzrujan pored stola, nervozno se hvatajući za glavu. Vratio se dva koraka unazad i obratio Bejliju:

- Oni - pokazao je na Džozefa Hofmana, dok mu je prst drhtao - oni upravljaju svetom! Njima nije stalo do zemlje ... nemaju vojnu moć ... ali ekonomski, porobili su sve ... Da li znate da je Lenjin bio Jevrej i da su od 24 člana politbiroa 22 bili Jevreji? I šta su uradili? Pobili su Romanove da bi sasekli koren ruskog identiteta ... Sadašnji predsednik Rusije ima jevrejske krvi ... i njegova

vlada takođe vrvi od Jevreja. Oni rade za svoju stvar! Uvukli su Se i u američko političko telo ... Oni su stvarna opasnost! A znam i šta vam je cilj - uneo se preko stola u lice bankaru. - Ali neće proći, gospodo Jevreji! Nemačka će probuditi Evropu!

Bejli je ustao.

- Hoćete li se, molim vas, smiriti. - Ponovo se okrenuo prema mesečastom licu Džozefa Hofmana. - Doveli ste nas pred svršen čin ... Obavestićemo Savarezea ... Ne znam kakva će biti njegova reakcija ...

- Ha! - dodao je vlasnik ***IPC-a*** za sebe - kriminalac, političar i Jevrej ... a Nemac će na kraju biti kriv. - Izašao je iz sale jednako gunđajući i psujući.

- Nešto mi ovde nije jasno - rekao je senator gledajući bankara u oči. - Kako uspevate da ostanete tako mirni na sve ove uvrede?

- Ko gubi ima pravo da se ljuti.

Eugen Švarcer, vlasnik farmaceutskog konglomerata, gledao je iz svog privatnog kabineta kako Bejli i Džozef Hofman odlaze ... Adolf Hitler je bio nesrećan, neshvaćen istorijski lik ... Ali ne ovaj put... Ovaj put im nećemo dozvoliti ... Dok je birao broj setio se božične pesme koju mu je pevala baka, potomak jedne cincarske porodice davno doseljene u Nemačku negde sa juga Grčke: „Kolinde, melinde! Putujte, putujte, Jer se Hristos rodi; U strahu od Jevreja, U staji, kraj goveđi..."

* * *

Anđelo je razgovarao sa don Antoniom kada mu je Silvio doneo telefon.

- *Signorina Margo Vitti* - pružio mu je slušalicu ...

Don Antonio je dao signal Silviju da ga odgura u vilu, govoreći da mu smeta sve jače sunce; u stvari, želeo je da Anđelo obavi razgovor bez njegovog prisustva.

„Anđelo, ovako više ne ide. Ako nemaš ništa protiv, vratila bih se u svoju vilu na Beverli".

Začudio se. „Ti si insistirala da živimo zajedno ... Otkuda sad ovo?"

„Film je naporan, snimamo do kasno ... mnogo mi treba vremena da odavde odem do studija i nazad ... Ako se ti slažeš, preselila bih se još danas ..."

„Da li je u pitanju jedan od tvojih trikova?"

„Budi razuman, dragi... već nam duže vreme ne ide." - To je bila prava Margo ... „Videćemo se kad se vratiš."

„Uradi kako ti odgovara".

„Ciao" - pozdravila ga je na italijanskom i spustila slušalicu.

- Da li si sad zadovoljan? - okrenula se prema Vitoriju.

Nije odgovorio. - Pomoći ću ti da se spakuješ.

- Veoma ljubazno od tebe.

Kroz sat vremena bila je u svojoj vili. Dohvatila je slušalicu ... još nije gotovo, Vitorio.

Obavila je kratak razgovor zavaljena u fotelju ... Razmišljala je kratko, a onda okrenula još jedan broj.

„Nikos ... tako mi je drago da te čujem."

„Bila si prilično zauzeta u poslednje vreme."

„Jesam ... ali, sad sam slobodna."

„Gde si?" - upitao je.

„U svojoj vili na Beverliju."

„Znači, zamorila si se od Italijana ... Ko je sad na redu?" - glas mu je zvučao ironično.

Ignorisala je njegov ton. „Razmišljala sam ... ako si u blizini, mogli bi da se vidimo."

„Zašto da ne" - uzvratio je, - „Imam jedan posao da obavim ... ali sad, kad si zvala, mislim da ću ga prepustiti Danijelu."

Na spomen tog imena njeno lice se izobličilo u ružnu grimasu. Progutala je mržnju i prošaputala:

„Nedostajao si mi..."

„Pozvaću te, Margo". - bilo je sve što je rekao ...

Ostala je dugo zamišljena, sa slušalicom u ruci ... Ispala je glupa kad je dozvolila da je Vitorio otkrije, ali igra nije završena ... još večeras fotografije će biti spremljene, Anđela čeka pravo malo iznenađenje ...

Došlo je vreme da se osveti i Tedu Karinu ... Jednim udarcem rešiće se i njega i Nilsona ... nisu joj potrebni svedoci... Dag je znao mnogo, to je komplikovalo život... Ponovo je izabrala jedan broj.

Ted je bio sav uzbuđen kad je čuo njen glas.

„Margo, zaljubljen sam! Nikad u svom životu nisam se tako osećao ... Dag je pravo zlato ... Ne znam kako sam do sad mogao da živim bez njega! Ne postoji nijedna stvar na svetu koja bi me naterala da ga se odreknem."

„Siguran si, Ted?" - rekla je Margo zagonetno.

Imam te, kopile, pomislila je samozadovoljno. Ted se smejao kao dečak. Margo je znala tačno kako se oseća ... imao je planove, novi projekat... osećao se srećnim i poletnim ... Kako ljubav ljude čini glupim! Zar i ona nije jednom bila tako u ljubavi, dok je ta ista ljubav nije ponizila ... Osetila je kako mržnja ponovo talasa njenim venama ... Svu tu mržnju u ovom trenutku prenela je na Teda ... Slušala je pažljivo šta je govorio ...

„Margo, zaista ti kažem, nijedna stvar mi ne bi pomutila sreću sa Dagom ... Planiram film samo za njega." - bio je srećan i, očigledno, to je želeo da podeli sa Margo. To što mu je preporučila Daga Nilsona bila je jedina dobra stvar koju je ikad učinila za njega.

„Mislim da ima jedna ..."

„Ma hajde, Margo, istinu ti govorim, zaljubljen sam preko ušiju."

„Postoji jedna stvar" - rekla je ... koja će te ohladiti definitivno, dodala je u sebi ...

„Šta bi to moglo biti?" - smejao se Ted od srca.

„AIDS, Ted ... **SIDA"** - ponavljala je slovo po slovo.

Sa druge strane nastao je muk.

„Ted, - pozvala ga je - da li si još tamo, dragi?"

Ted Karino je osećao kako ga zaljubljenost prolazi i tu neočekivanu prazninu ispunjava smrtna jeza ... Probio ga je hladan znoj, prestao je da oseća noge na kojima je stajao. Jedva je uspeo da protisne:

„Margo, ti se šališ ... reci mi da se šališ" - mucao je. „Ne, ne, ti to ne misliš ozbiljno ..."

„Mislim."

Nastao je tajac. Ted Karino je mislio na zgodnog plavušana sa kojim je provodio dan i noć, na njegov dečački osmeh i zadovoljstvo koje mu je pružao. Pomislio je na njegovu baršunastu kožu i koliko je voleo da ljubi svaki deo njegovog tela. Pomislio je i na malene simpatične crvene mladeže svud po Dagovim leđima. Shvatio je sa užasom ...

„Kučko! ... Ti, kučko! - siktao je - sve vreme si znala! Namerno si to uradila ..."

„Zar ti nisam rekla da budeš pažljiv ... Neoprezno je od tebe što nisi koristio zaštitu..."

Bio je to momenat o kome je dugo sanjala. Svaki korak je planirala pažljivo, ali još nije bio kraj ...

„Ted, mislila sam da ti je Dag Nilson i sam rekao ..."

„Da li je on znao?"

„Naravno." - U pozadini je čula Daga kako doziva Teda da se vrati u krevet.

„Gorela u paklu, Margo. Gorela u paklu!" - prošaputao je Ted Karino.

Spustila je slušalicu ... uz malo sreće Ted će da obavi sve sam. Legla je u krevet ... Osećala se iscrpljenom, a za Nikosa Tedonisa trebalo joj je mnogo snage. Bio je zahtevan i dobar ljubavnik, imao je strpljenja sa ženama, mada je i to strpljenje imalo granica... Nije želela da ga razočara. Zaspala je sa zadovoljnim osmehom na licu.

Iz sna je trgao telefon ... čula je plačljiv glas sa druge strane:

„Izgubila sam ulogu! Bila mi je to poslednja prilika ... - nije dovršila misao - Da li znaš da se Ted Karino zatvorio u svoju vilu? Našli su ga danas popodne ... Kučkin sin! Zašto je to uradio!?"

„Šta je uradio?" - upitala je Margo nonšalantno.

„Prosvirao je sebi metak kroz glavu."

„Stvarno?" - Margo se zainteresovala. „Otkud znaš?"

„Trebalo je da vidiš večernje izdanje - grcala je Mimi - slika je užasna ... Nije bio sam, bio je sa Dagom Nilsonom ... ti si ih upoznala ... Ubio je i njega ..."

,,Oh, bože!" - odglumila je ... „Zašto je to uradio?"

„Niko ne zna ... Šuška se da je Dag Nilson imao nekoliko paralelnih veza u Holivudu. Siroti Ted! Bio je istinski zaljubljen ... nije mogao to da podnese ..."

„Žao mi je. Mimi. Moram da idem" - vratila je slušalicu na mesto.

Zaljubljeni ljudi su tako predvidljivi ... srećom po mene ... Ustala je i pošla u kupatilo.

15.

Marakeš se mračnim i niskim izbama branio od vrućine.

Limuzina Elmira El Kašanija se jedva provlačila kroz uzane ulice Kazbe. Bio je to tamni vilajet, svet neizvesnosti i bezakonja.

Stali su ispred neupadljive, u lavirintu sokaka sakrivene, mehane.

- Amerikano, ovde smo najsigurniji. U ovom kraju sam odrastao i tu imam najviše prijatelja. - Elmir se osvrnuo oko sebe. Udahnuo je u sebe poznati miris sirotinje.

Zatim lagano razmaknu zastor od drvenih perlica ulazeći u mehana.

Dejv gaje pratio. Silazili su niz uske i strme polukružne stepenice i, što su se više približavali centralnoj prostoriji, to su sladunjavi miris opijumskog dima, žamor i orijentalna muzika bivali intenzivniji.

Nakon što su sišli niz zadnji polukrug strmih stepenica ukaza se poveća ovalna prostorija. Domaćin kafane sklopi ruke, naklonivši se u znak pozdrava, i povede ih za njihovu sofru.

Arapin se udobno zavalio među jastuke jarkih muslimanskih boja, razastrte po podu. Domaćin, isto onako kako je neprimetno nestao, tako se i pojavio noseći opijumsku lulu. Nenametljivo je pružio El Kašaniju.

Svi prisutni delovali su opušteno. U prostoriji nije bilo ni jedne jedine žene, ali je Dejv osećao da ih je sve ovde dovela jedna ista želja za sladostrašćem i bludom. Nije se varao: u jednom momentu žamor je stao i na kamenom podijumu, ukrašenom mozaičnim simbolima arapskog podneblja, pojavi se putena žena, duge crne kose, čije je lice bilo prekriveno žarom, a telo obučeno u prozirne tirkizne dimije.

Jedino svetio u unutrašnjosti mehane bilo je svetio sveca. Njihov plamen je treperio povijajući se za telom plesačice.

Jedina muzička pratnja bili su dukati na njenim grudima koje su mamile poglede.

Običaj je bio da plesačica svoju igru nekome posveti. Lagano, kao da pod nogama ne oseća tvrdu nabijenu zemlju, prišla je Elmiru El Kašaniju.

Savivši se lako u struku ona dupusti dukatima da otkriju punoću njenih grudi.

Samo trenutak pre nego što je ugasila tanani plamen svece pogledala je Dejva pravo u oči, zatim se lagano, ne okrećući im leđa, vratila u centar podijuma.

Svece na stolovima ostalih gostiju gasile su se jedna za drugom, sve dok nijedna nije ostala. Gorele su samo one koje su zatvarale krug oko igračice. Elmir El Kašani je dohvatio jedan kraj lule smeštajući se udobno na jastucima u poluležeći položaj. Prepustio se potpuno uživanju. Rashlađeni opijumski dim kovitlao se u pramenovima ...

Kada se igra završila Elmir El Kašani se okrenuo prema Dejvu.

- Zarija je najpoželjnija žena Marakeša. Gaseći svecu za našom sofrom ona je ovu igru posvetila tebi...

Poslužili su im jelo u zemljanim činijama. Na Zarijino mesto došle su nove plesačice, otkrivenih stomaka, obučene u dimije raznih boja.

Predstavi ni približno nije bio kraj kada je Elmir El Kašani dao znak Dejvu da je vreme da pođu.

To je bila cena koju je Elmir El Kašani morao da plati. Za njega je bilo suviše opasno zadržati se dugo na jednom mestu.

Napolju ih je dočekala sveza hladna noć i bela limuzina parkirana na samom izlazu.

- Nadam se da ti je veče prijalo?

Dejv je klimnuo glavom:

- Još jedno iskustvo ...

- Arapi vole konje i žene, i ništa na ovom svetu neće to izmeniti...

I retke metale, pomislio je Dejv, ali je umesto toga rekao:

- Zaista je lepa ...

- Zarija? - upitao je Arapin. - Pustinjska ruža - dodade uz uzdah. - Cveta samo noću ...

Bela limuzina je stala ispred hotela.

- Rezervisali smo ti apartman na ime Ficdžerald ... čekaju te na recepciji.

Dejv nije ništa pitao o poslu zbog koga je došao. Arapin će progovoriti i sam kada bude bio spreman.

- Doći ću sutra po tebe ...

Hotel je bio ekstra luks kategorije ... Elmir El Kašani nije žalio para ... Kada je ušao u apartman, oseti miris jasmina u vazduhu. Onda primeti siluetu žene kraj prozora. Okrenula se polagano ... Nije upalio svetio ... Prišla mu je nečujno i počela otkopčavati dugmad na njegovoj košulji. Bila je to Zarija ... Koža joj je mirisala na skupoceno etersko ulje ... Poljubila ga je ...

- Elmir ti želi dobrodošlicu u Maroko ...

Hteo je nešto da kaže, ali mu ona stavi mirisni dlan preko usana. Pomislio je samo da dugo već nije držao ženu u zagrljaju i prepustio se njenim rukama, zaboravljajući na tren razlog svoje posete Maroku.

Njeni poljupci su bili puni i čulni. Imala je gipko i podamo telo. Svojim prstima otklanjala je napetost iz njegovih slepoočnica, ramena i leđa. Spuštala se sve niže ... Imala je baršunastu kožu koja je klizila pod njegovim dlanovima. Zažmurio je ... Zarija je znala skrivene tajne muškog tela, ali mu je prepuštala da on bude gospodar... Položio je njenu glavu na svoju ruku, pogledao načas u njenu siluetu, a onda potonuo u mekoću njenog tela ...

Probudilo ga je sunce ... Zarija nije bila kraj njega ... Ostala je samo zgužvana posteljina, jedini dokaz da je noć proveo sa njom ...

Protegnuo se zatežući sve mišiće ... pogledao je u sat... očekivao je da ga Elmir El Kašani pozove ... Posluga mu je donela doručak ... Pregledao je još jednom dokumenta koja treba da proda Arapinu ...

Pomislio je na svoje nalogodavce ... nema sumnje da će saznati uskoro da im je prebegao ... naročito kad umesto njega Kašani preuzme robu ... Znao je da su već u potrazi za njim ... mrtva minuta davno je prošla ... nije im se javljao nedelju dana ... smrtonosan rizik ... samo taj rizik nije bio ništa u poređenju sa onim za šta se spremala ***Orchis Korkyra Negro ...*** Morao ih je zaustaviti, ali to nikako nije mogao da izvede sam. Imao je generala Dika Redmonda na svojoj strani... ukoliko ga ne provale ... Moraju se pomerati polako ... šta je jedan general spram čitave organizacije ... može li se sa jednim pionom i lovcem matirati kralj? ... Navukao je farmerke i pamučnu majicu ... bolje išta nego ništa ...

Telefon je zazvonio ...

„Amerikano! Kako si spavao?"

„Hvala na pitanju, nikad bolje."

„Tako sam i mislio ... Danas te vodim u pustinju. Tamo ćemo provesti noć ... bez žena - dodao je."

Dejv je znao šta to znači: razgovaraće o poslu ...

16.

Mili je bacila lenj pogled na svoj skupoceni sat. Senator Bejli je znao da izabere poklon. Bio je velikodušan prema njoj. U toj igri svako je dobijao svoje i svako je od njih dvoje tačno znao gde stoji. Mili je imala četvorosoban ***art deco*** apartman, pozamašan ček, beli „mercedes", pregršt skupocenog nakita, par mink bundi i predsedničkog kandidata za ljubavnika. Što se senatora Bejlija tiče, nije ni on prolazio loše: on nije žalio para a ona truda. Bila je njegova devojka po pozivu već dva meseca. Na tome je mogla da zahvali Koroliju ...

Ustala je i mazno se protegnula, dopustivši da joj bretele svilenog kombinezona nežno skliznu sa ramena i niz grudi na pod. Nemarno ga je opkoračila i naga pošla u kupatilo. Odvrnula je slavinu i voda je potekla u prštećem mlazu. Okrenula se prema ogledalu, samozadovoljno posmatrajući odraz svog nagog tela. Bilo je to telo boginje ljubavi: uska ramena, čvrste grudi, zanosni bokovi ... Ko bi, zaista, mogao da joj odoli?

Ličila je na Botičelijeve muze, prepuna oblina i milina. Mogla je biti top-model, a izabrala je da bude vrhunska kurva. Nije se kajala ... Modeli su se skidali kad im se kaže, ona se skidala kad je to htela.

Osim toga, kurve duže traju. Okrenula se od svog lika u ogledalu, zavrnula je pozlaćenu slavinu i dodala par kapi svog omiljenog parfema.

Miris se širio na sve strane, opuštajući je lagano. Za tren je nestala ispod fine čipkaste površine vode, dok je sa malog diskretno instaliranog zvučnika dopirao promukli glas mega zvezde Krisa Heninga. Imao je moćan glas nabijen seksepilom i pevao je svoju novu hit pesmu ***The day I kissed you good by.***

Sklopila je oči ne želeći da se vrati u prošlost, ali njena prva i poslednja misao bila je - Florijan ... Nikada nije pitala šta je bilo sa izložbom i sa slikama,

nije čitala novine, isključivala bi radio ... Bolelo je još uvek ... ljubav uvek boli, i kad počinje i kad prolazi...

Senator Bejli je trebalo da dođe svaki čas ... Izašla je iz kupatila. Učinilo joj se da je neko na vratima. Utišala je radio. Lako kucanje se ponovilo ... Ogrnula je ogrtač od mekanog belog frotira i onako bosonoga, mokre kose, pošla da otvori vrata.

Znala je da to nije Bejli, on je imao ključ od apartmana. Otvorila je vrata ... Ugledala je livrejisanog kurira ...

- Mis ...

- Da.

- Imam poruku za vas.

- Od koga je?

- Poruka je lična - pružio je malu kovertu - rečeno mi je da vas sačekam.

Otvorila je kovertu i brzo pročitala. Bila je od Bejlija ...

Izvini, nešto je iskrslo, najbolje da se nađemo
u klubu „Martino" ... kola te čekaju ...

Bejli.

Odložila je poruku na sto. Mogao je to da joj saopšti i telefonom, ali od kada su spremali njegovu kandidaturu planovi su se sve češće menjali u poslednjem trenutku.

Počela je da se privikava na to ... Prošla je četkom kroz svoju gustu kosu ... Odlučila se za laku šminku i jednostavnu svetloplavu haljinu. Proverila je još jednom svoj izgled i zatvorila vrata.

Spustila se liftom nekoliko spratova niže i izašla na glavna vrata. Čekala ju je crna „Kadilakova" limuzina. Stakla su bila zatamnjena. Ništa neobično joj nije privuklo pažnju izuzev što joj je šofer bio nepoznat... Videći je kako prilazi otvorio joj je zadnja vrata ... Mili je zastala kad je čula reči:

- Napokon smo se srele ...

Podigla je pogled i ugledala elegantnu ženu, sitne građe koja joj se obratila na engleskom sa lakim azijskim akcentom.

- Mora da se desila neka greška ...

- Da, desila se - odgovorila je žena - zato i jesam ovde, da je ispravimo ...

Azijatkinja joj je, rukom u crnoj rukavici od satena, pokazala da sedne preko puta nje. - Ne morate se bojati, naš razgovor neće trajati dugo.

Mili je taman htela da negoduje, ali je žena preduhitrila izgovarajući hladno:

- Bilo bi pametno da prihvatite ... vožnja neće potrajati duže od pola sata ...

Prihvatila je, znala je da drugačije nije moglo ni biti...

Limuzina je lagano krenula niz aveniju. Mili je čekala da čuje razlog ovog nevoljnog razgovora, ali Azijatkinja je ćutala, posmatrajući je pažljivo otvorenim pogledom.

Iz tabakere je izvukla finu tanku cigaretu i stavila je u muštiklu. Njeni pokreti su bili gotovo ritualni. Povukla je duboko plavičasti dim i progovorila:

- Da, lepa si ...Možda si baš ono što nam treba ...

Dok joj je govorila Mili je mogla da vidi samo njen poluprofil.

- Šta vama, zapravo, treba?

Nepoznata žena je prečula njeno pitanje.

- Koliko dugo si sa Bej lijem?

- Ne vidim poentu vašeg pitanja.

- Naravno da ne vidiš ... Zar si zaista mogla da pomisliš da možeš tek tako ušetati u nečiji posao?

- Ovo je slobodna zemlja ...

- Da, ovo je slobodna zemlja, ali postoje pravila ... Jednom si nam pobegla.

- Ne sećam se da sam od bilo koga pobegla.

- Pa, bilo je prilično davno. Ne želiš da te podsećam na Megi?

- Zaista ne vidim smisao našeg razgovora. Biće bolje da me vratite.

- Bejli je bio jedna od naših najboljih mušterija - nastavila je Azijatkinja.

- Ako je bio, zašto je otišao? - upitala je Mili.

- Zar si zaista toliko naivna? - rekla je kroz smeh, ali glas kojim je zatim progovorila naterao je Mili da oseti jezu.

- Duguješ nam 60 hiljada dolara.

- Mogu li bar znati kako sam se toliko zadužila kod vas?

- Slušaj, - glas joj je sad bio otrovan kao škorpijin ujed - možeš zadržati Bejlija, ali pod ovim uslovom - smrvila je cigaretu koja je bila dogorela samo do pola. - Jednu noć sa našim klijentom i račun je izmiren.

- Ako odbijem?

- Nećeš! - izgovorivši to Azijatkinja je pritisnula dugme i staklo između limuzine i vozača se automatski spustilo. - Završili smo razgovor.

Vozač se prestrojio iskoristivši prvo skretanje ulevo. Vratio je limo odakle je i krenuo pre dvadeset minuta ...

Otvorio je vrata kako bi Mili izašla... Azijatkinja je gledala kroz prozor u sasvim drugom pravcu kada je progovorila:

- Na tvom mestu ne bih učinila ništa glupo ... Hadson nije jedini način da se okonča nečiji život ... ponekad u ponekom trenutku voleli bismo da možemo umreti ... Nismo svi isti, ne podnosimo bol svi podjednako ... Kada dođe vreme, javićemo se ...

Mili je zastala. - Od koga mogu očekivati poziv? - To njeno pitanje ujedno je bio i odgovor da pristaje na pogodbu.

- Madam Liu - reče Azijatkinja okrećući svoje lice prema Mili. Na njenom desnom obrazu Mili ugleda užasno ružan i dubok ožiljak.

Sekundu kasnije madam Liu je pozvala jedan broj: - Javite da smo je pronašli. Recite da neće biti jeftino, ona je prva klasa ... Isporučićemo je ...

17.

Svoju genetsku vezanost za pustinju Elmir El Kašani iživljavao je povremenim logorovanjem u njoj. Bogati Arapin nije žalio ni novca ni truda da organizuje karavan i stigne na samo njemu znano mesto, tamo gde je doživljaj veličanstvene pustinjske noći najjači.

Petnaest kamila, jedanaest sluga i sedam sati puta bilo je potrebno da bi El Kašanija i njegovog gosta dopremilo na takvo mesto.

Dejv Rimer nije baš uživao u truckanju na kamili i u pesku koji ga je zasipao, ali je, na kraju, morao priznati da je pustinja u noći zaista nezaboravan prizor.

- Pogledaj - pokazao mu je rukom njegov arapski domaćin najsjajniju zvezdu na nebu. - Žena je kao zvezda: možeš ići za njom, ali joj nikada nećeš biti bliži od momenta kada si je ugledao ... Ona te vodi, kao što nas Arape vodi ova zvezda kroz pustinju. Bez nje bismo bili izgubljeni... Ali - dodao je - nismo ovde došli da bismo razgovarali o velikim nebeskim tajnama, došli smo da se dogovorimo o poslu ... Reci, Amerikano, šta nudiš?

- Osmijum i litijum ... - odgovorio je Dejv.

- Šta tražiš zauzvrat?

- 300 000 dolara ... i pasoš sa novim identitetom.

Arapin ga je gledao suzivši oči. - Malo tražiš ...

- Meni je to dovoljno ...

- Slušam te pažljivo - rekao je Elmir El Kašani.

Dejv je ukratko izložio proces preuzimanja robe.

Notari su ugovarači posla, licitiraju samo dve zemlje: Nemačka i Amerika.

Licitacija je tajna i održaće se u budimpeštanskom hotelu ***„Erdelj".***

Ko da veću ponudu roba je njegova. Jedini proizvođač osmijuma je Ukrajina. Pakovan je u ampulama od 5 miligrama, godišnja proizvodnja je oko 5 kilograma, jedan gram košta 75 000 dolara, na crnom tržištu daleko više. Unosniji je posao od heroina.

Izvadio je parče papira i pružio ga Arapinu.

Ovo je sve što treba da znate.

Kašani je pogledao u papirić.

Atomski broj **-** *76*

Atomska težina **-** *190. 2*

Tačka topljenja - *3. 000°C*

Tačka ključanja **-** *5. 000°C*

El. konfiguracija-*2-8-18-22-14-2*

- Koja je šifra? - upitao je Arapin.

- Aron ...

- Zašto si ni sve rekao? Mogao bih te sada ostaviti kao Hrista, na milost i nemilost pustinji...

- Nećeš to uraditi...

- Zašto ne bih?

- Zato što si čovek, a čovek je grabežljiv i nezasit...

- Šta još imaš, Amerikano?

- Kraljicu Mendeljejevog sistema ... veliku tajnu Pandorine kutije ...

- A zove se ...?

- Uranijum ... - odgovorio je Dejv. Blefirao je ... jedna od veština koju je uspešno savladao u svojoj obuci.

- Pametan si...

- Naučio sam kako da preživim - osmehnuo se.

- Nuklearni rat niko neće preživeti...

- Hoće - uzvratio je Dejv - samo škorpija.

Arapin se grohotom nasmejao.

- Kuda ćeš sada, Amerikano?

- U Beč ...

* * *

Dva dana kasnije bio je u avionu Kraljevske marokanske kompanije koji je leteo za Beč. Dejv je išao na zakazani sastanak sa poznatim antropologom Bečkog univerziteta Hajnrihom Bauerom, po preporuci dr Lea Hekmana.

Na aerodromu ga je čekala uobičajena gužva, prošao je austrijsku pasošku kontrolu bez problema, uzeo taksi i brzo stigao ispred zgrade univerziteta.

Dejv je gledao u figuru profesora koji je pre ličio na starog knjižarskog antikvara nego na proslavljenog bečkog antropologa ...

Iza tankih zlatnih ramova naočara posmatrala su ga dva istrošena sitna oka ...

- Pođimo - pozvao ga je Hajnrih Bauer. - Idemo u moju kancelariju, tamo ćemo na miru moći da porazgovaramo ... - Sitnim koracima pošao je ispred Dejva...

- Kako ste rekli... ko vas je preporučio?

- Dr Leo Hekman ...

- *Ja! ... Ja!* - klimao je glavom, ne pitajući više ništa.

- Šta ste rekli, šta vas ono interesuje?

- Religijske relikvije ili verovanja da predmeti imaju posebnu moć ...

- A Zo ... Mislite nešto poput ***Longinovog koplja*** ili ***Svetog grala ...*** veoma kompleksna oblast... mogu vas uputiti na neku literaturu ...

- Bilo bi od koristi...

- Koliko ćete se zadržati u Beču?

- Na proputovanju sam, obilazim Evropu ...

- Amerikanac - potvrdio je profesor Bauer. - ***Gut... Gut...*** bio sam u Americi ... lepa zemlja, vrlo lepa ... Znate - nastavio je - Amerika ima više uticaja na Evropu nego Evropa na Ameriku. ***Das is niht gud-*** dodao je negodujući.

Govorio je dobrim engleskim sa tipičnim tvrdim germanskim akcentom. Zbog tog izgovora Nemci su se činili arogantnijim nego što stvarno jesu. Izvadio je sat iz gornjeg džepa svog sakoa ...

- U dobar čas ste došli, upravo imam predavanje engleskoj grupi o temi koja vas interesuje ... Pridružićete mi se ...

- Vrlo rado ...

- Kako da vas najavim studentima? - upitno je gledao u Dejva ...

- Ne obraćajte im pažnju na mene ...

Hajnrih Bauer je klimnuo glavom ... Delovao je pomalo rasejano, stalno je pretraživao svoje džepove prebacujući svežnje papira i spisa iz jedne ruke u drugu ...

Silazili su niz široke velelepne granitne stepenice ...

- Kažete, dr Leo Hekman vas je preporučio ... Veliki naučnik ... retki su danas takvi... Tužno, tužno - ponovio je nekoliko puta - da nema pravog naslednika koji će nastaviti njegovo delo u psihijatriji... Ah evo nas, tu smo...

Vrata sale bila su otvorena, studenti su zauzeli svoja mesta i žamor je prestao kada se na vratima pojavio profesor.

Hajnrih Bauer je pozdravio studente. Glas mu je bio jasan i delovao je snažnije pod polukružnom univerzitetskom kupolom ... Predavanje je počeo na neuobičajen način:

„Zlo i dobro su dve podjednako snažne moći. Dobro potiče iz prirode, a zlo od čovečije inteligencije ... Zlo je, kažu tibetanski mudraci, preterivanje u dobru ...

Živimo u nesrećnom veku koje nosi sa sobom mogućnost nuklearnih i prirodnih kataklizmi. Priroda ima svoj otrov i protivotrov ... Čovek je preterao ... u strahu od prirode on traži spas u okultizmu ...

Poštovane kolege, tema današnjeg predavanja su ezoterične moći i religijske relikvije ..."

Dejv je slušao svaku reč Hajnriha Bauera. Profesorov pristup temi bio je nekonvencionalan i „jeretički" sa stanovišta opšteprihvaćenih naučnih normi.

„Čovečiji mozak je akumulator kosmičke snage; u njoj leži ključ tajne njegove sposobnosti da projektuje energiju nevidljivog sveta i materijalizuje u vidljivi. To bi se nazivalo okultna moć. Pozivanje na takve moći srećemo u svim religijama sveta. Posebno je interesantan jedan Maharmin odgovor na predlog da materijalizuje jedan broj londonskih novina *Tajms* kao neosporiv dokaz da se okultnim snagama mogu postići opipljivi rezultati. Rekao je sledeće:

Nauka na svom sadašnjem stepenu razvitka ne bi mogla da rastumači naša čuda; čovek bi zbog svog neznanja ta ista pripisao onim tamnim snagama »Satane« u koje dve trećine čovečanstva veruje. U toj beskrajnoj borbi sa neznanjem i predrasudama, bila bi to smrt od vlastitog oružja.

Sveopšta sigurnost sveta samo je tako sačuvana što Mahatme još uvek drže u tajnosti strahovito okultno oružje koje bi se moglo upotrebiti, a koje bi se u rukama sebičnih i zlih ljudi pokazalo apokaliptičnim.

„ ... Vidite", nastavio je Hajnrih Bauer, „poznato je da je Adolf Hitler verovao u moć ***Linginovog koplja,*** koplja kojim je rimski ratnik probio Hrista na raspeću, i da ga je dugo tražio ... Verovalo se da su mnoge vojskovođe u čijem

je posedstvu bilo izvojevale slavne pobede ... Kada ga je konačno, sasvim slučajno, pronašao u austrijskom muzeju, krenuo je njegov neverovatni politički uspon i ratni uspesi.

Njegova velika mržnja prema Jevrejima tumačila se na mnogo načina. Međutim, koreni te bolesne mržnje leže u Bibliji.

Besmrtna Biblija, za Hitlera je predstavljala samo jevrejsko oruđe kojim su se vesto porobljavali moćni narodi germanske rase ... Na Bibliji zasnovano hrišćanstvo je i Nemce i Austrijance učinilo pokornima do te mere da su počeli gubiti svoj nacionalni identitet, a pri tome je jevrejska nacija u germanskoj zemlji uživala sve blagodeti i povlastice. Jevrejska vera se ljuljala u germanskoj kolevci. Adolf Hitler je resio da tome učini kraj...

Da bih vam, gospodo, rastumačio moć *Longinovog koplja,* tog moćnog oružja koje je opsedalo Adolfa Hitlera, citiraću deo njegovog govora pred početak Drugog svetskog rata:

»Nacionalsocijalisti, nacionalsocijalistkinje, partijski drugovi! ... Finansijskim magnatima demokratskih zemalja bilo je svejedno što će ovaj rat, bez ikakvih razloga, milionima ljudi oduzeti život i zdravlje i što će napredne oblasti pretvoriti u ruševine. Za njih je bio važan samo kapital koji su investirali u industriju naoružanja, kao i briga da bi, usled nedostatka daljih porudžbina, mogle da se smanje i njihove zarade ... Zbog toga još i danas moraju svojim narodima da serviraju neistinu da Nemački Rajh i Italija hoće da osvoje svet, dok je stvarno već postojećim osvajačima sveta potreban rat, da bi vukli još veće kamate na svoje kapitale nego do sad ... Demokratski ratni interesenti, koji već decenijama uznemiravaju svet, bacajući ga u krize, moraju biti uništeni... Svaka sila koja živi od tih demokratija umreće ... Ova borba nije napad na pravo drugih naroda, već je samo napad na gramzivost kapitalističkih gornjih slojeva, koji neće da uvide da je prošlo vreme u kome je zlato vladalo svetom, već naprotiv, nastupa budućnost u kojoj će ljudi biti odlučujuća snaga u životu naroda ... Boreći se za sreću naroda verujemo da najpre zaslužujemo blagoslov Proviđenja« ..."

Hajnrih Bauer je zastao ... „Koji je to blagoslov Proviđenja na koji se Firer pozivao?

Njegov tadašnji kabinet sačinjavali su članovi okultne *Tulske grupe* ... jedini njihov zadatak bio je da razobliče hrišćansku veru koja je, po Hitlerovom ubeđenju, bila poturena Evropi kao kukavičije jaje.

Trebalo mu je nešto opipljivije od Proviđenja, trebao mu je dokaz. Pokrenuo je vojsku uveren da će ga naći" ...

U sali je vladao muk. Dejv je i sam bio iznenađen izlaganjem profesora Hajnriha Bauera.

„Strogo podvlačim - naglasio je profesor - da i ovo što ćete sada čuti ne opravdava stravičan zločin počinjen nad pomenutim narodom, ali postavljam novo pitanje: zašto su američki Jevreji za sve vreme progona u Nemačkoj bili tako indiferentni prema stradanju svojih sunarodnika?"

„Gospodo" - nastavio je Hajnrih Bauer - „vratićemo se na trenutak na događaje onako kako su zabeleženi u Bibliji, poredeći ih sa stvarnim istorijskim kretanjima. Pratićemo zanimljivu analizu priče iz knjige o *Svetom gralu.*

Hristos je bio Davidov potomak, a David je bio istinski kralj i vladar Jevreja. Pozvaćemo se na pisanje Novog zaveta:

Pleme Isusa Hrista,
sina Davida Avraamova sina

1-17
Svega dakle kolena od Avraama do Davida,
kolena četrnaest,
a od Davida do seobe Vavilonske kolena četrnaest,
a od seobe Vavilonske do Hrista kolena četrnaest.

„Poznato je da je bilo ukupno dvanaest plemena drevnog Izraela, između ostalog i Venijaminovo pleme. Njima je prema naslednom pravu pripadalo četrnaest gradova sa selima njihovim ...

Jednom Levitu, dok je prolazio kroz zemlju Venijaminovu, pripadnici ovog plemena siluju inoču. Pozivajući predstavnike dvanaest plemena, Levit zatraži osvetu za zločin i po većanju zatraži se od Venijamina da izruče zločince pravdi.

Kako oni to nisu učinili, već su se latili oružja, izbio je krvav bratoubilački rat između njih i ostale jedanaestorice. Kada je sukob bio okončan mnogi pripadnici Venijaminovog plemena bili su poubijani uključujući i njihove žene.

Uplašeni strahotom čina koji su počinili nad sopstvenim narodom i suočeni sa mogućnošću istrebljenja jednog jevrejskog plemena, jedanaestorica se dogovore da jedan deo Venijaminovog plemena ostane, a da se jedan deo protera iz Svete zemlje.

Njihov izgnanički put vodio je preko grčke provincije Arkadije, uzvodno Dunavom i Rajnom, gde su se brakom pomešali sa tevtonskim plemenima izrodivši sikambirinske Franke, neposredne pretke Merovinga.

U tom slučaju, Merovinzi. znači franačka dinastija, imala bi jevrejsko poreklo."

Profesor Hajnrih Bauer je napravio značajnu pauzu ... „Sad, gospodo, počinje priča o potrazi za *Svetim gralom.* Šta god da je bio, odneo je mnoge milione života. Krvav trag te ljudske hajke možemo pratiti preko templarskih krstaških ratova, Prvog i Drugog svetskog rata, sve do danas.

Sveti gral se najčešće povezuje sa peharom u koji je skupljana Isusova krv ... Dugo se verovalo da ga je Josif iz Arimateje odneo u Britaniju, međutim ova priča govori da ga je Magdalena ponela za Francusku.

Jevanđelje po Mateju kaže da je Isus Hrist bio Solomonov i Davidov potomak; u tom slučaju on je imao zakonsko pravo na presto ujedinjene Palestine. U natpisu na krstu na kome je raspet stajalo je *Car Judejski.*

Ako se pozovemo na tadašnje jevrejske običaje, beženstvo je biio osuđivano, a ti isti običaji nalagali su ocu da za sina nađe nevestu. Isusa Biblija naziva *ravi,* to jest rabin, što znači učitelj, a jevrejski zakon *Misne* jasno naglašava da »Neoženjen čovek ne može biti učitelj«.

Svadba u Kani, na koju je posebno bio pozvan Isus, mogla je biti njegova lična; u tom slučaju Magdalena koju po Filipovom svedočenju »Hrist ljubljaše više od sviju učenika i celivaše joj često usta«, mogla je biti žena njegova ... žena koja je rodila »sina Sina čovečijeg«.

Ne zaboravimo da je deo Venijaminovih potomaka bio proteran iz Svete zemlje mnogo pre raspeća Hristovog, dok je jedan deo ostao. Jedan od tih preostalih potomaka bio je apostol Pavle koji je širio novu veru kroz Rimsko Carstvo i koji je za sebe sasvim jasno rekao u *Poslanici Rimljanima* da je Venijamit.

Magdalena, sa detetom u rukama otišla je galijom u Marsej, tačnije u jevrejsko pleme Venijaminovo, noseći sa sobom kraljevski izdanak doma Davidovog, dete Isusovo. Čuvari te tajne kraljevske loze bili su prvo zeloti, potom katari, kroz njih vitezovi templari, a danas, bar se tako tvrdi, masoni-slobodni zidari.

Pripadnici Merovinške dinastije kroz koju se veruje se, nastavila krvna Isusova loza naseljavali su region u kome je bilo i francusko selo Rene L'Sato.

Ovo mesto nam je posebno važno jer je u njemu izvesni parohijanski sveštenik Beranže Sonier, obnavljajući seosku crkvicu posvećenu Magdaleni, pronašao četiri konzervirana pergamenta od kojih su dva sadržavala rodoslove.

Ovde bi naša priča o *Svetome gralu* mogla da se nastavi unedogled. Ono što je za nas najhitnije, Hitler je doveo svoje ekipe i počeo iskopavanja tražeći tajnu katarskog blaga.

To blago moglo je biti samo venčani list Isusa Hrista ili dečija krštenica kao neoboriv dokaz sveopšte hrišćansko-jevrejske podvale koja je mogla srušiti i sam ^Vatikan.

U Kolikom je strahu Vatikan bio, svedoči izjava samog pape 30. avgusta 1976. ...

»Nadbiskupova grupa sveštenika u Engleskoj ... veruje da njihov predvodnik još uvek poseduje jedno moćno duhovno oružje pogodno za primenu u raspri sa Vatikanom.

Otac Piter Morgan, predvodnik grupe, opisuje ga kao nešto što bi moglo uzdrmati svet...«

O uvek prisutnom strahu Vatikana da bi čuvari templari mogli obelodaniti istinu i ugroziti Vatikansku stolicu govori i pokušaj potpunog istorijskog poricanja postojanja Dagoberta II, jednog od merovinških kraljeva naslednika krvne loze Isusa Hrista, kao i pokolj vitezova templara pod patronatom pape, od strane Filipa Lepog.

Vratimo se na Adolfa Hitlera: nije našao ništa, ali je njegova sumanuta mržnja prema Jevrejima ostala...

Niko ne srne zaboraviti da je to bio jedan čovek, a ne cela nemačka nacija... Gospodo kolege, i jedan i drugi narod su do današnjeg dana samo žrtve zavere:

neko zloupotrebljava nemačko-austrijsku nacionalnu sramotu i jevrejsku odanost svojoj veri.

Novo vreme doneće i novi svetski poredak, i to novo jednom će biti juče. Bojim se da ćemo i tada kao i onda, kao evo i sada, stajati slabi, pasivizirani, bez mogućnosti da se usprotivimo.

Naš novi vođa učiće nas međuverskoj, međurasnoj toleranciji; nudiće nam demokratiju a prodavače nam oružje; pustiće nas da se međusobno poubijamo da bi nas izmorio i lakše savladao. Pred nama je novo vreme, vreme u kome će ukinuti međunarodne granice i saterati nas u jedan globalni geto, geto u kome nacija neće predstavljati ništa jer će nam biti ponuđena jedna vera.

Sadašnja nastojanja mnogih vlada u svetu imaju za cilj da pod plastom demokratije odgaje materijaliste i da istrebe duhovnost. Klanjanje velikom biblijskom Mamonu, ili drug ačije rečeno, kultu novca vodi u ropstvo.

Muhamed, Krišna, Buda i Hrist pokazaće se kao različita imena za jedan isti kraljevski put do konačnog blaženstva ... gubljenja individualnosti i slobodne volje čoveka..."

Dva sata trajalo je predavanje profesora Bauera, a kada je završio, u univerzitetskom amfiteatru, umesto gromkog aplauza, zavladao je zloslutni muk.

Studenti su u tišini napuštali amfiteatar. Profesor je ostao dok nije ispratio i poslednjeg. Dejv mu je prišao. - Moram priznati da sam i sam slušao bez daha ...

Profesor Hajnrih Bauer se zamislio. - Znate, predavanje morate začiniti raznim istorijskim začinima ... Vidite, mnogi koji su izašli iz ove sale, a sada, uslovno rečeno, vladaju svetom, bili su moji najlošiji učenici i zloupotrebili su ono čemu smo ih ja i moje kolege učili. Možda će neki od ovih danas zauzeti njihova mesta... i, uz moju malu pomoć, promeniti nesrećni tok istorije koja tek treba da se odigra ...

- Recite mi nešto o toj Hitlerovoj *Tulskoj grupi...*

- Kao antropolog - pričao je dok su koračali jedan pored drugog - ne verujem da ću vam biti od velike pomoći... ali imam kolegu ... mada je sad u penziji, on bi vam sigurno mogao ispričati o *Tulskoj grupi* i raznim drugim organizacijama koje se bave ezoterijom i parapsihologijom ...

- Da li verujete u magiju?

Profesor se nasmeja i neodređeno zavrte glavom ... - U godinama sam kad taj magični prolećni zanos iz mladosti prolazi ... smrt je stvarna i konačna.

- Evo, tu smo ponovo su stajali ispred njegovog kabineta. Pretraživao je džepove ... - Imam lošu naviku da zaključavam stvari... kolege mi zameraju ...

- Recite mi - upitao ga je Dejv - da li *Sveti gral* zaista predstavlja Hristovu krv?

- Ah, - odmahnuo je rukom - mnoge usijane glave traže nešto ... da li je to *Sveti gral* ili *Longinovo koplje,* ili samo dobar izgovor za demonstraciju sile i porobljavanje naroda ... ili tema za dobar film - ja zaista ne znam ... Evo, izvolite, tu je adresa ispisao mu je na parčetu papira bečku adresu - videćete veoma interesantan čovek. Lično sam smatrao da je svoj život protraćio tražeći

maglu, ali njegovo znanje je impresivno ... Možda će vam on pomoći da pronađete to što tražite ...

- Prilično sam vas zadržao ...

- Ne mari, dugujem mnogo dr Hekmanu. Ako je ovo jedan od načina da mu uzvratim, verujte, mene je radovao ... oprostite, čime, rekoste da se vi bavite?

Dejv se osetio nelagodno, ali je bez trunke razmišljanja slagao: - Tražim temu za dobar film ...

- Na dobrom ste putu ... klimnuo je Hajnrih Bauer. Rastali su se uz srdačan osmeh ...

* * *

Taksi se zaustavio u jednoj maloj senovitoj ulici... Isplatio ga je i pošao prema ulazu bogato dekorisane četvorospratne zgrade. Ulazna vrata bila su urađena od kovanog gvozda. Pogledao je tablu sa interfonom tražeći ime profesora Ditriha Heflera i pozvonio kratko dva puta ...

Mrzovoljan glas mu se odazvao ...

Dejv je iskoristio svoje skromno znanje nemačkog jezika ... kratak elektronski zvuk brave bio je znak da su se sporazumeli... popeo se na četvrti sprat starim žičanim liftom. Na vratima ga je sačekala kućna pomoćnica i uvela u svetlu i prostranu dnevnu sobu ... Rukom mu je pokazala da sedne ...

Razgledao je prostoriju; bila je kruto jednostavna bez suvišnih ukrasa i detalja, odavala je prirodu čoveka usamljenika. Parket je mirisao na jaku emulziju za poliranje i ugibao se pri svakom pokretu ... Najveći deo prostorije bio je pretvoren u ogromnu biblioteku ... Prišao je čitajući naslove ... Knjige su, uglavnom, bile antikviteti. Uzeo je jednu i otvorio; u njenom zaglavlju stajao je pečat neobičnog oblika, a pored njega bilo je ispisano *poverljiva dokumenta...* Vatikanska^arhiva ... pogledao je ponovo u zaglavlje i pročitao adresu: *Herr Theodor Filla... Via di Campo Marcio 134 ...* vratio je knjigu na mesto začuvši teške korake kako se vuku preko širokog bukovog parketa ...

- Vi ste poznanik profesora Bauera ? - obratio mu se krećući se polako zbog svoje težine. Koračao je široko, gotovo vukući noge, povećavajući tako stabilnost svoga nezgrapnog tela...

- Oprostite što vam smetam - uzvratio je Dejv. - Na proputovanju sam, profesor Bauer je bio dovoljno ljubazan da me uputi na vas ...

- Da - odgovorio je Ditrih Hefler na engleskom - obavestio me je telefonom o vašem dolasku. Rekao mi je i šta je vaše interesovanje ... Izvolite šesti - pozvao gaje ... uskoro se pojavila i kućna pomoćnica ...

Dejv je prekinuo tišinu ...

- Prisustvovao sam predavanju profesora Bauera; veoma je interesantna ta hipoteza o eventualnom postojanju Isusovog potomka ...

- To su Bauerove trice i kučine ... - nezadovoljno je progunđao Hefler. - On je antropolog i kod takvih sve ima svoj početak i kraj... i objašnjenje - dodao je.

- Vi se sa tim ne slažete?

- Da sam se složio, nas dvojica bismo sad ovaj razgovor vodili na univerzitetu ... Ako mi kažete gde je početak beskonačnog, složiću se ... ako je nešto beskonačno onda to nema ni početak ni kraj… mi smo se ogradili zemaljskim prostorom, a zvczdani univerzum je beskrajan ... Jedan od najbriljantnijih evropskih umova bio je Nikola Tesla ... on je shvatio da prostor ne možete ograničavati i da je snaga beskonačnog ukrotiva ako prevazidete sopstvene telesne i materijalne zahteve ...

- Moram priznati da vrlo malo znam o njemu ... mislim da je sarađivao sa Edisonom - prekinuo ga je Dejv.

-Njegova nesreća je bila njegova nacionalnost… njegov pravoslavni krst bio je i njegov lični ... Da je bio siromašan evropski Jevrejin, verovatno bi dostigao granice neslućenog ... umesto toga, on je bio sin siromašnog srpskog popa ...

Recite mi, koliko ste samo puta čuli bajkovitu priču o siromašnim i skromnim i vrednim Jevrejima koji su nekako uspeli da pređu Atlantik i tamo na zadivljujuće čudnovat način stekli veliko bogatstvo ... Vaša zemlja je puna takvih manipulacija ljudskim osećanjima ... ne shvatate da je čovečanstvo preuzelo na sebe krivicu za holokaust i samim tim postalo njegov zatočenik ...

Ditrih Hefler je pričao dalje ...

- Nikola Tesla je bio Srbin; moram priznati da Srbima baš nisam naklonjen. Veoma čudan narod: ne možete ih ukrojiti ni u jedan svetski poredak. Iako znaju da gube, bez krvi neće dati nijednu svoju teritoriju. Za vreme Drugog svetskog rata stradali su koliko i Jevreji... Za jednog nemačkog vojnika ubijano je 100 Srba, mađarske kaznene jedinice su ih klale i bacale pod novosadski most. Bugari su im upadali u sela i ubijali žene, decu i starce na najsvirepiji način. Hrvatska ustaška vojska je napravila specijalan nož za klanje Srba, a katolički sveštenici su išli sa njom govoreći: »Vi koljite, a mi ćemo da vas odrešujemo od greha.«

Turci su im odvodili mušku decu. Prekrštavali su ih i muslimani i katolici. U Prvom svetskom ratu Francuzi su im poslali topove, ali pogrešnu đulad da bi se što duže branili a što više izginuli; slali su im brašno za vojsku pomešano sa piljevinom, da bi im na kraju rata naplatili i pertle. Nemački avioni su ih bombardovali 1941. godine, a saveznički 1944. godine. Rekli su „ne" Turcima, „ne" Austrougarima, ustali su protiv nemačke okupacije, i protiv Staljina 1948. Nikada nisu hteli ni u jedan savez, ni u jedan pakt, niti van svojih granica.

Na Kosovu su stali protiv Otomanskog Carstva da zaštite Evropu. Posle su ustali protiv Austrougarske da zaštite svoju veru. Nema carstva ni sile protiv koje se nisu digli.

Ubili su cara Murata i prestolonaslednika Ferdinanda, i sopstvenog kralja su obezglavili kad je hteo da ih podjarmi austrougarskom politikom.

Zanimljive je, takođe, da su u momentima svih svojih krvavih istorijskih stradanja uvek ostajali bez svojih saveznika. Na bojnom polju su pobeđivali, za pregovaračkim stolom gubili… pri tome nikada nisu bili teroristi niti antise-

miti, podjednako vole sve ... čak ni mrave ne gaze jer su i oni božija stvorenja - dodao je gadljivo i sa prezrenjem.

Dejv je ćutke posmatrao Ditriha Heflera slušajući kako se silno žesti na očiglednu nepokornost jednog naroda…

Hefler je otpio gutljaj čaja i nastavio ...

- Moram priznati da zaista nisam shvatio šta su to Srbi branili i zašto su se uvek vraćali na isti prostor oko Kosova ... znate, Kosovo je srpska svetinja, tu su se uvek vodili najžešći srpski ratovi, najveće su udare trpeli baš na tom mestu ... moje kolege će se složiti da su srpski generali i vojskovođe bili najbolji vojnici i stratezi… a motiv njihove odbrane i žrtve bio je »Za krtst časni i slobodu zlatnu«…

Ne znam šta će današnji političari uraditi sa njima; ako poživim biće interesantno gledati… Dosad su se samo Evropljani kupali u srpskoj krvi, a sad ih i Amerikanci već deset godina pritiskaju raznim sankcijama ne bi li ih oslabili. Ruke svojih vojnika još nisu okrvavili, to su prepustili svojim hrvatsko-muslimansko- albanskim slugama. Rezultat više nego jadan: Srbi su postali svojevrsna američka noćna mora. Amerika je mislila da će Srbe preko noći naučiti pameti… nisu se poučili evropskim iskustvom. Mi se borimo protiv njih već vekovima ... - zavrteo je glavom - taj narod je poput feniksa: uvek se diže iz krvavog pepela.

Moram dodati da u tom sukobu imam pomalo navijačke strasti ... prosto je iritirajuće da tako malobrojan narod, a ima ih tek toliko da ih možete staviti u nekoliko većih prekookeanskih brodova i preseliti zauvek sa Balkana, uspeva da odoli svim svetskim osvajačima ...

Dejv je odložio praznu šoljicu od najfinijeg austrijskog porculana ... Naročito ga je zaintrigiralo šta su to Srbi toliko branili i od Austrougara i od Rusa i od Nemaca i Otomanskog Carstva, pa, evo sad i od Amerikanaca ...

- Profesore Hefler! ... Šta znate o Srbima?

- Znam da ih ne volim - bio je gotovo decidan. - Da nije bilo Srba svetski poredak bi bio danas mnogo drugačiji. Oni žive u predsoblju Evrope ... niti Evropa zbog njih može u Aziju niti Amerika opet, zbog njih, može u Evropu ... oni su čuvari vrata četvorosobne kuće, pred tim vratima ceo svet je stalno zveckao oružjem i novcem ... ne reaguju ni na jedno ni na drugo.

Još nije pronađena tajna lozinka; bojim se da će i Amerikanci izgubiti strpljenje ... Šta god da se Srbima nudi oni to odbijaju ...

- A profil naroda? - upitao je Dejv ...

-Apsolutno su nepredvidljivi: nekada savršeno urade ono što tražite od njih, a onda, kako njihova poslovica kaže, „okrenu ćurak naopako" ...

Mnogo su krvarili zarad Evrope, i još se niko nije rasplakao nad srpskom sudbinom. Svet je nekako sa oduševljenjem prihvatio njihovu satanizaciju, a niko nije pomislio da se oni jednostavno brane. Mislite da su se Srbi nasekirali što ih svet ne voli. Verujte, ni najmanje. Gotovo da i nisu pokušali da svet razuvere ...

Sve to što im se dešava Srbi smatraju za svojevrstan Antihristov napad na pravoslavlje, i u toj borbi jedini saveznik im je Bog ... Pod takvim pritiscima kakve oni trpe, verujte mnogi bi ga se odrekli ... Čini se da su oni spremni da otrpe do kraja. "

U razgovoru sa oba bečka profesora Dejv je osetio jak i neskriveni intelektualni otpor univerzitetskih krugova svojevrsnoj američko-jevrejskoj invaziji na Evropu ... Izgleda da će amortizaciju tog udara na Evropu prvi primiti Srbi...

Kao da mu je pročitao misli profesor Hefler je dodao: - Istorija se ponavlja i opet će jesti svoju decu ... Nego, niste došli da biste sa mnom raspravljali o geopolitičkom položaju jednog ratničkog naroda. Profesor Bauer mi je rekao da vas interesuje ezoterija ... koliko sam razumeo u potrazi ste za nekim mističnim predmetom ... Šta je, tačno, tema vašeg filma?

- Pokušavamo da kreiramo jedan neobičan scenario ... sve je u igri, od tajnih vladara sveta do predmeta koji imaju magijsku moć ...

- Izgleda, svaki put kad Holivud ostane bez inspiracije, počne da pretura po Evropi kao po starom tavanu ... Izvinite ... nije mi namera da vas uvredim, ali ezoterija je daleko ozbiljnija stvar od kratkoročne cirkuske atrakcije.

Dejv Rimer ga je učtivo prekinuo: - Oprostite, ja ne radim za cirkus, a profesor Bauer je bio uveren da vi imate izvesne zanimljive podatke koje bi mi bili od velike pomoći.

- Kada bih tačno znao šta tražite, možda bih i mogao da vam pomognem - pogledao je u Dejva očekujući konkretno pitanje ...

- Šta je u stvari, po vama, *Sveti gral...*

Profesor Hefler je skinuo svoje naočare i protrljao oči To je jedna mala zaludna pričica: po jednima *Sveti gral* predstavlja kraljevu lozu koju čuva masonska loža, za druge to je, opet, izvestan predmet koji poseduje tajne moći - pehar iz koga je Isus pio vino, ostaci krsta na koji je razapet, klinovi kojim je prikovan na njega, Hristove haljine ili plašt u kome je sahranjen, putir u kome je skupljana Hristova krv. Žrtva priče o *Svetom gralu* bio je i sam Hitler; za njega je *gral* bio koplje kojim je Hristos proboden, milosrdni gest rimskog legionara da bi mu se muke skratile. Hitler je verovao da, ako ga bude posedovao, sa njim može osvojiti svet... Pa, imao ga je, a rezultati su više nego poznati. Oni treći veruju da je *Sveti gral* izvesno stanje duha, izuzetno čvrste vere: ko ga postigne može materijalizovati predmete ili sprovesti nešto u delo putem parapsiholoških moći...

Profesor Ditrih Hefler je, očigledno, izbegavao da priča o onome zbog čega je Dejv Rimer došao kod njega... Shvativši da ćudljivog starca promenljivog raspoloženja ovaj razgovor prilično zamara hteo je da odustane, ali mu je instinkt govorio da je Ditrih Hefler znao nešto što nije mogao da podeli sa njim ... Pokušao je još jednom ustajući spreman da pođe ...

- Imao bih još jedno pitanje? - igrao je na kartu iznenađenja. - Šta znate o *Orchis Korkyra Negrol*

Lice Ditera Heflera mu je sve reklo: prebledeo je, izgubio dah, usne su mu poplavele... uhvatio se za grudi... Dejv ga je pridržao da ne padne ...

Kroz stisnuto grlo Hefler je protisnuo:

- Moje pilule - pokazujući mu na malu plastičnu kutijicu na stolu.

Izvadio je jednu i pružio mu je dok je on smeštao svoje zgrčeno telo u izlizanu plišanu fotelju. Prineo je čašu vode njegovim suvim usnama ...

- Hoćete li da pozovem nekoga?

- Ne odmahivao je glavom ... lice mu je još uvek bilo uplašeno, da li od onoga što mu je rekao, ili od straha pred srčanim napadom. Dejv je razmišljao, dvoumeći se samo na trenutak: prvo mu je spomenuo *Orchis Korkyra Negro* a onda je usledio napad.

- Zao mi je ako sam vas nečim uznemirio ...

Tremor u rukama Ditriha Heflera pretvorio se u nekontrolisano drhtanje ...

Pozvao ga je da mu priđe bliže i jedva čujno prošaputao:

- Ko vas šalje?

Dejv ga je gledao ... - Profesor Hajnrih Bauer ...

Po izobličenom licu profesora Heflera video je da mu ne veruje ... - Hajnrih Bauer, i ko još?

Razmišljao je munjevitom brzinom. Setio se reči profesora Bauera za svoga univerzitetskog kolegu: „mada je sad u penziji, on bi vam sigurno mogao ispričati puno toga o *Tulskoj grupi".*

Polako je ponovio: - Hajnrih Bauer i *Tula* ...

Izgleda da je reč *Tula* bila ključ za otvaranje još jednih neprobojnih vrata ... na njeno pominjanje u lice izbezumljenog starca krv se počela vraćati... dah mu se primirio, i glas mu je postao jasniji.

Otvorio je duplo dno fioke svoga radnog stola i pružio mu papirić ...

- Ovo je adresa na koju ćete se obratiti, i zapamtite: nikada se nismo sreli... nemojte više dolaziti, bilo bi opasno ... I recite im da sam svoj dug izmirio. - Polako se pridigao i pozvao kućnu pomoćnicu: - Hilda, ispratite gosta ...

18.

Dik Redmond je očekivao njegov poziv tačno za dva sata. Javiće mu se na specijalno za to određeni broj ... Morao je da sumira sve ono što je do sada doznao.

Hotelska soba je bila moderno nameštena i veoma udobna. Dejvu Rimeru trenutno nije bilo stalo do toga. Pred njim je stajao nov problem: saznati što više o *Tulskoj grupi...*

Tačno u dogovoreno vreme pozvao je Vašington.

„Halo," začuo je generalov glas.

„Ja sam ..."

„Jesi li uspeo da saznaš nešto više?"

„Za sada, vrlo malo, ali naišao sam na jedno ime koje bi trebalo proveriti."

„Slušam ..."
„Potrebno mi je da saznate sve što možete o izvesnom Ditrihu Hefleru."
General Redmond je poćutao ...
„Imaš li nešto pobliže o njemu?"
„Vrlo malo", odgovrio je Dejv. „Znam samo da je prebledeo na pomen tajne organizacije i da se prestravio ... Sutra ću da pođem u potragu."
„Dobro", uzvratio mu je Dik Redmond." „Sve što budem saznao javiću ti."
„Kako stoje stvari u Vašingtonu?
„Za sada zatišje ... Osim tog profesora, da li si uspeo još nešto da iščačkaš?"
„Vrlo malo ... isprečilo se nešto drugo, izvesna *Tulska grupa* ... Pokušaću sam da pronađeni podatke, ali shvatio sam da su i oni, otprilike, upleteni u potragu za istom stvari..."
„Pogledaću i za to sa ove strane Atlantika ... da li je ostalo nešto u trezoru CIA ... Čućemo se za dva dana u isto vreme ..."
Dejv je spustio slušalicu. Sutra je imao dva zadatka: da ode u nacionalnu bečku biblioteku i da se obrati na adresu koju mu je dao Ditrih Hefler ... Vreme je prolazilo brzo, a on se u tom vremenu kretao sporo ...
U biblioteci je o misteriji *Tula* našao i previše; uglavnom su to bila izdanja novijeg datuma i nisu govorila mnogo, ne bar o onome što je njega zaokupljalo. Ono što je saznao uverilo ga je da je Hitler bio oličenje anđela pakla. Za sebe je verovao da je reinkarnacija lika iz *Parsifala.* Taj lik se zvao Klingzor a bio je zbog preljube kastriran i načinjen glatkim između nogu. Čin kastracije koji je nad njim izveden i zbog koga je bio pretvoren u evnuha, naterao ga je da ode u tajne magije. Upućen u tajnu crnog okultizma, zbog onoga što su mu učinili ljudi, on je njima uzvraćao čineći im zlo.
Hitler je, zaista, imao sličnosti sa opisanim: i njemu je nedostajao jedan testis, a i sam je ogrezao u okultni misteriozni krug *Tule Gezelštafa.*
Po mitskom predanju, *Tula* je predstavljala zemlju na krajnjoj granici gde završava ovaj svet a počinje drugi. Bila je izvor tajnog i mističnog; to se nalazilo u kovčežiću ili peharu.
Moralo se otvoriti svojeručno, i taj čin bi posvetio otvorioca da spozna sve ono što je van domašaja smrtnika. Saznanje sveta *Tule* nije se moglo preneti ni inicijacijom, tj. uvođenjem u okultni red, ni rečju. Kovčežić mističnog znanja valjalo je otvoriti lično.
Hitler je taj pehar iz koga se pilo sveznanje okultnih moći zamenio *Longinovim kopljem* ...
To je otprilike sve, pomisli Dejv i zatvori knjigu ... Napustio je nacionalnu biblioteku i uputio se na adresu koju mu je dao Ditrih Hefler. Na njegovo razočarenje, kada je stigao zatekao je samo radnike i firmopisca ...
- Da, to je adresa, ali bojim se da vam ne mogu pomoći - odgovorio je Austrijanac na Dejvovo pitanje.
- Da li znate gde su otišli ovi pre vas?

- *Najn* ... Ovo je turistička agencija, nije biro za informacije - gledao je u Dejva kroz svoje minijaturne naočare ...

- Veoma ste ljubazni - pozdravio ga je Dejv okrećući se da pode ... Brzo će zatvoriti firmu, ako prodaje taj austrijski led, pomislio je, nasmešivši mu se na onaj isti uzdržljiv način ...

Znači, opet sam na početku - razmišljao je dok je sedao u taksi. Nazad kod Ditriha Heflera ... moraće ga pritisnuti...

Ditrih Hefler više nije bio u svom stanu. Dejva je na vratima sačekala kućna pomoćnica i rekla da je Hefler dobio još jedan napad i da je smešten u bolnicu.

* * *

Sat nakon toga stajao je kraj njegove postelje ... Hefler je bio prikopčan na aparate ... Očima mu je dao znak da ga prepoznaje, ali izmučen napadom, nije imao snage da progovori...

- Bio sam na adresi koju ste mi dali... šta krijete? - Uzeo je gumenu prozirnu cevčicu koja je vodila rastvor u njegovu venu ... Dejv je počeo presavijati...

Oči Ditriha Heflera su se paralisale od straha ...

- Ako vam kažem ... umreću ... - mucao je.

- Nemate puno vremena - Dejv je očima pokazao na EKG ...

- Pozovite doktora ... - preklinjao ga je ...

Umesto toga Dejv je potpuno zaustavio dotok tečnosti u Heflerovu venu ....

- Molim vas!

- Život je kratak, Hefler a *Tula Gezelštaf*- blefirao je - ima pravo da zna ... Hefler se počeo daviti i krkljati...

- Recite im ... recite im - glas mu se gubio u šapatu ...

- Šta da im kažem? - upitao ga je Dejv Rimer naginjući se bliže prema njemu.

- Ključ ... - rukama se uhvatio za njegovu kragnu privlačeći ga još bliže svojim usnama. - Hilda ga ima.

- Kakav ključ, Hefler? - Nije dobio odgovor.

- Hitler ... - reči su mu se gušile u krkljanju. - Kopao je na pogrešnom raestu ... - Oči mu se širom otvoriše ... Dejv je pustio gumenu cevčicu i ona se vratila u prvobitno stanje ... ali za Heflera isuviše kasno ...

Rimer se vratio do zgrade u kojoj je stanovao Ditrih Hefler. Ušao je u telefonsku govornicu i u imeniku našao Heflerov broj. Gledao je na sprat u prozore. Telefon je zvonio...

Javila se kućna pomoćnica ...

„Gospođo Hilda!"

„Ja bite" ... - odgovorila je polako.

„Donosim vam poruku od Ditriha ... kod mene je ključ."

Ćutala je ... znao je da je neko stajao pored nje ...

Sad je trenutak da proveri koliko je bio u pravu.

- Čekam vas ... - pogledao je u mapu na telefonskoj knjizi i pročitao nasumice izabranu adresu. Spustio je slušalicu i pogledao na sat, a zatim na glavni ulaz ... Ako su tražili isto što i on, morali su ubrzo napustiti zgradu ... Tek što je to pomislio, pojavila su se dva čoveka napuštajući zgradu žurnim korakom. Nije bilo sumnje u čijem su stanu bili... Sačekao je da se metalik sivi „600 SEL mercedes" udalji i, u par koraka, bio je u ulazu Heflerove zgrade ...

Vrata od stana bila su otvorena, a prizor užasan. Žena je bila u samrtnom ropcu ... Kleknuo je pored nje, ne dirajući ništa ... Užasna duboka posekotina zjapila je preko njenog preklanog vrata... krv je natapala tepih, oči su joj još uvek davale znake života, ali i ta iskra se brzo gasila ...

- Hilda, gde je ključ? - Bio je to uzaludan pokušaj... žena je već bila mrtva ... Osvrnuo se oko sebe ... Morao je što pre nestati; ako je ovde i bilo ono što mu treba nije imao vremena da traži...

Šta je Hefler pokušavao da mu kaže, šta je predstavljao taj ključ koji je spomenuo? - razmišljao je dok se udaljavao sa mesta na kome je izvršen zločin ... Njegov boravak u Austriji postao je opasan. Nije hteo da se vraća u hotel...

Odlučio je da noć provede u malom motelu u predgrađu Beča ... Pogledao je večernje izdanje novina: o ubistvu nije bilo ni reči.

Ni jutarnje izdanje nije spominjalo svirepo ubistvo Heflerove kućepaziteljke. Neko je krio od javnosti ono što se dogodilo ... Dobro je dok je tako, mogao je ostati još nekoliko dana u Austriji.

Nastavio je da prelistava novine ... Na dnu rubrike za obaveštavanje javnosti našao je Hildino ime. Ovlaš je pročitao: „Obaveštavamo rođake i poznanike ... da će se održati pomen u kapeli..."

Presavio je novine ... Od Heflerove kućepaziteljke više niko neće izvući ni reč ...

Konobarica mu je prišla, nagnula se da spusti tacnu na sto i nehotice prevrnula šoljicu sa kafom.

- Oprostite, iskreno mi je žao - ponovila je nekoliko puta. - Odmah ću promeniti stolnjak.

Dejvov pogled je privukao mali zlatni privezak u obliku ključa koji se njihao na njenom lančiću ...

Ključ ... Hilda ima ključ! Sevnulo mu je kroz glavu ... ustao je da pođe ...

- Doneću vam drugu kafu ...

- Više mi se ne pije - odgovorio je spustivši na sto novčanicu od 10 dolara. - Pozovite mi taksi - Podigao je novine sa stola i još jednom potražio adresu kapele u kojoj će se održati pomen ... ako Hilda ima ključ, on je onda još uvek kod nje ...

Stigao je tačno jedan sat pre sahrane ... Posmatrao je ulaz u kapelu; sveštenik je ispraćao rodbinu preminule ... bilo ih je samo troje ... Još jednom je osmotrio okolinu i pošao prema kapeli... Telo je bilo prekriveno sa nekoliko skromnih buketa cveća ... Sveštenik se okrenuo začuvši njegove korake ...

- Da li ste i vi u srodstvu sa preminulom?
- Upravo sam doputovao iz Amerike ... kad su mi rekli da je ... - zaćutao je namerno i dodao - preminula ...
Sveštenik ga je gledao pomalo iznenađeno ...
- Gospođa Hilda je često dolazila u crkvu ... ali nikada nije spominjala nijednog rođaka iz Amerike ...
- Znam da nije - prošaputao je i prišao kovčegu polako ...
- Hoćete li se pridružiti porodici? - upitao je sveštenik.
- Ne bi razumeli ... - Dejv ga je pogledao - nikada me nije spomenula. Oni me i ne poznaju ...
Sveštenik je uzeo molitvenik i prišao mu polako, spustivši ruku na njegovo rame. - Možda nije njima, ali meni jeste ... često je govorila o svom počinjenom grehu ...
- Znači, rekla vam je za mene? - nastavio je Dejv sa glumom gledajući u bledo i hladno lice Heflerove kućepaziteljke ...
- Oh, ne, nije rekla ... govorila je o strašnoj božijoj kazni, ali ne i o kakvom grehu je reč. Ali, sad kada ste tu, mislim da znam o čemu je govorila ... Gospod ima svoje načine da nam nešto saopšti kada on misli da je za to došlo vreme ...
- Znam, oče - složio se tiho Dejv, ali nije mislio na mrtvu ženu o kojoj je sveštenik govorio ...
- Želeo bih da se oprostim u tišini...
- Svakako, razumem - rekao je sveštenik ostavljajući ga ...
Kada se uverio da je potpuno sam, Dejv je još bliže prišao izloženom kovčegu ... prstima je brzo prelazio preko tanke tkanine nadajući se da će napipati lančić oko vrata ... nije ga bilo ... Odmaknuo se ... svi su mrtvaci imali isti sarkastičan izraz na licu ...
Sveštenik se pojavio i stao pored njega. - Gospođa Hilda Hes nije imala nikoga osim brata i sestre ... mislim da biste to trebali znati ... Sećam se, jednom je rekla: „Oče, počinila sam strašan greh." ... Bog je blagostiv, oprostiće, govorio sam joj, ispovedite se ... Ali, nije ... Rekla je samo da ima grehova koji su neoprostivi ... Dolazila bi svaki dan u crkvu ... sedela je tu u četvrtoj klupi, tu je bilo njeno mesto ... Ah - uzdahnuo je prekrstivši se. - Vreme je ... Hoćete li prisustvovati sahrani?
Dejvu je prosto bilo neverovatno kako je sveštenik prihvatio njegovu priču, ali je nastavio:
- Ne, vraćam se za Ameriku ... razumećete me ... ne želim da kvarim ničija lepa sećanja ...
- Mislim da je to što govorite ... božija volja ...
- Ako mi oprostite, ja bih sada pošao - rekao je Dejv.
- Molim vas, - zadržao ga je sveštenik - verujem da biste želeli da imate nešto vredno za uspomenu. Prišao je klupi u kojoj je, po njegovim recima, sedela Ditrihova kućepaziteljka, i ispod stola izvukao Bibliju u kožnom povezu. - Uzmite je, u Bibliji sve piše ...

Dejv je uzeo i zahvalio, a zatim se okrenuo i napustio kapelu ... Dok se vozio u taksiju pomislio je na sveštenikove reči ... u Bibliji sve piše ... to je rekao i general Redmond ... Biblija, knjiga o istoriji ljudske mržnje ... da li je u njoj zaista zapisano baš sve? ... i kakav je to užasan greh počinila Hilda Hes u svojoj mladosti?

Tek nekoliko dana po prelasku iz Austrije u Italiju, dok je ležao u hotelskoj sobi u predgrađu Rima, postalo mu je jasno šta su i sveštenik i general Redmond mislili.

Razmišljajući o onome što je trebalo da nade, uhvaćen u začarani krug istorije, shvatio je da su koreni tog pupoljka zla preduboki da bi sam stigao do njih ...

U ruci je držao Bibliju, ali između korica, umesto dela apostolskih, bilo je rukom ispisano stravično svedočanstvo.

Čitao je ne verujući ... ponovo su se oglasili zaglušujući bubnjevi Drugog svetskog rata, i svih ratova pre i onih koji su dolazili posle njega.

Znao je, sveštenik je sve vreme znao ... Zašto je Bibliju dao meni? ... bilo je kasno da ga pita. Ustao je držeći jevanđelje Hilde Hes u ruci... sitnim, ali razgovetnim slovima, ona je ispisivala, činilo mu se, pravu istoriju.

Bili smo omađijani Hitlerovom pojavom; on je budio u nama osećaj nacionalnosti, njegove reči su nas vraćale nama samima, našim nemačkim korenima ... Prvi put sam videla velikog Firera na sastanku naše socijalnacionalne partije... njegove oči su sijale zanosnom svetlošću dok se govorilo ono što je svako od nas želeo da čuje.

Mi... govorio je, moramo da vratimo kući zalutalu dušu nemačke omladine njenoj pravoj otadžbini, otadžbini koja se zove nacionalni identitet.

Zar je bilo zabranjeno sanjati taj veliki san oslobođen okova straha od božije kazne. Pošli smo za njim kao vernici za svojim propovednikom u osvajanje sopstvenoga „ja" ...u osvajanje onoga što nam je bilo zabranjivano.

Istoriju su kasnije pisali pobednici, veličajući nemačku vojnu silu da bi njihova pobeda bila još veličanstvenija. Oni koji su zaista osvojili svet i mnogo pre nego što se pojavio Adolf Hitler, nakon rata samo su se presvukli u kožu pobednika.

Adolf Hitler ih je prozreo: želeo je da im slomi kičmu, tim pravim osvajačima i porobljivačima, onima koji su svoje kolonije rasuli po celome svetu živeći od tuđeg bogatstva, onima što su nudili svoja obećanja za gotovinu... onima što i danas govore drugačije od onoga što čine ...A onda ga je „ Tula Gezelštaf' uzela u svoje magijske ralje. Obećali su mu mnogo više od obične narodne poslušnosti... uveravajući ga da pravi Mesija neće nikada doći, i da bi on trebalo da se predstavi kao onaj na koga je čekao ceo svet, svet koji je izmučen glađu i siromaštvom, tlačeni svet koji čezne za tako odlučnim vođom kao što je bio on... govorili su da su stvoreni uslrviza to.

Bilo je sve samo podmukla spletka zbog koje su Nemci okrvavili ruke obavljajući tuđi posao ... neko je drugi mrzeo Jevreje, neko ko se predstavljao kao

„ Tula" a nije to bio, neko kome je trebalo da unizi nemačku naciju, neko kome je pobeda trebala više od svega. Taj neko polako je Adolfa Hitlera odveo u mrak, potpuno ga izolujući od sopstvene svesti i nacionalnog bića.

U njegovom okruženju bilo je špijuna, izdajnika i prebega, počevši od Ekarta koji se predao Englezima, i onih drugih koji su naivno poverovali vatikanskim dobrim željama, čiji su im namesnici ponudili utočište preko okeana da bi se tako sklonili od Nirnberškog procesa, a kasnije su ih postepeno izručivali jednog po jednog.

Tako su im omogućili da produže agoniju sopstvenog naroda i obezbedili pobednicima da skrenu svetsku pažnju na izručene naciste kako bi neometano delovali narednih pedeset godina u ubiranju krvave kamate, jer ih je narod celoga sveta dočekao kao oslobodioce; i u ime toga imali su puno pravo da nastave sa svojim porobljavanjem...

Kada se istroši nemačka nacionalna krivica, oni će pronaći drugu žrtvu, opet na svoje razbojničko lice navlačeći masku dobrotvora. Predstaviće se svetu ponovo kao Milosrdni anđeo koji pomaže ugnjetenima i prognanima, a Nemačka će im opet biti sluga.

Nevidljiva ruka gospodara sveta je pravi krivac za nesreću nanetu i našem i drugim narodima. Oni su upravljali krvavim pokoljima, a Nemci su izvršavali ne Hitlerove već njihove naredbe.

Hitlerov mozak nije mogao da upravlja ni sopstvenim mokrenjem ... a ne da smisli sve te monstruozne načine za ubijanje ljudi... ja, Hilda Hes, to mogu da izjavim jer sam bila njegova lična medicinska sestra.

Ludilo koje ga je obuzimalo prema Jevrejima bila je bolest koja mu je sugerisana od strane „ Tulskog kruga ". Trovali su ga halucinogenim opijatima i magijskim ritualima, dajući mu samo jednu jedinu mantru koja se vrtela kroz njegovu svest, ispirajući mu mozak: „svetu treba gospodar, gospodar sveta to sam ja".

Ponavljao je to nebrojeno puta pred onim koji je imao najviše uticaja na njega a koji je, obavivši svoj posao, prebegao u Englesku.

Kao pripadnici nepoznate verske sekte koji su se uvukli u „ Tulu Gezelštaf' odveli su Firera u ludilo... nigde se nije javno pojavljivao, ali su zato stizale naredbe nemačkim jedinicama pisane njegovom rukom, overene njegovim pečatom, ali diktirane tuđim željama.

Kako objasniti zašto su nestala sva pisana i potpisana Hitlerova dokumenta, sve njegove slike koje su mogle potvrditi originalnost njegovog potpisa? Nestali su originali, ostali su falsifikati.

Adolf Hitler je bio nesrećni lik koji je poslužio ciljevima svetskih zavojevača.

Dok je tražio nepostojeću krunu judejskoga cara, cara sveta - „ Tula" ili oni koji su stajali iza nje tražili su nešto drugo ... Profesor Ditrih Hefler i Teodor Fila su to i našli ali, na žalost kasno. Blagoslov pokolju dali su oni iz senke, a nemačka vojska i narod bili su samo oruđe kojim se izvršavala tuđa mržnja prema Jevrejima...

Neka nam Bog oprosti naše slepilo kad već ne možemo sami sebi.

Hilda Hes

Hitler ... pomisli Dejv, da li je istina da je bio samo fasada, a da su oni najveći zločinci ostali nekažnjeni?

Netalentovani slikar, anonimni politikant i frustrirani larmadžija, skoro preko noći postaje neprikosnoveni voda nacije koja je dala jednog Hegela, Getea, Bizmarka ... Uspeh ne dolazi preko noći, izuzev ako ne postoji nevidljiva zaleđina koja će preko izabranog ostvariti sopstvene ciljeve ...

Hilda Hes je imala ključ ali, da li je to bio ključ o kome je govorio Ditrih Hefler, i zašto je katolički sveštenik odlučio da ovu Bibliju poveri baš njemu.

Kakva je to bila tajna reč koja mu je otvorila vrata svešteničkog poverenja ... i koja je sakrila Hildino ubistvo u stanu Ditriha Heflera?

Zašto je Ditrih Hefler rekao da je Hitler tražio nešto na pogrešnom mestu i ko je Teodor Fila, čovek na koga se poziva Hilda Hes i čije je ime već sreo na vizit-karti u jednoj od knjiga iz Heflerove biblioteke? Mnogo pitanja, a odgovora sve manje ...

Dejv Rimer je pogledao u knjigu koju je držao u ruci... Kada bih imao ključ, sakrio bih ga tamo gde ga niko ne bi tražio, razmišljao je govoreći naglas ... a niko ga ne bi tražio u koricama Biblije.

Pošao je u kupatilo, iz brijača je izvadio žilet i pažljivo oštrim platinskim sečivom zasekao karton od poveza ... prstima je prešao preko ivice knjige gde su se sklapale stranice ... tanak ključić od nepoznatog sefa ležao je na njegovom dlanu ...

Maleni delikatni filigranski ključ se završavao u obliku kruga po čijoj sredini se nalazio izgraviran krst ... okrenuo ga je ... na njegovoj poleđini bile su ispisane reči na nepoznatom pismu.

Sklopio je dlan razmišljajući načas. Ostalo je još samo da nađe čoveka zbog koga je došao u Rim ... i potraži adresu koja je bila ispisana na knjizi iz biblioteke Ditriha Heflera. Od predgrađa u kome se bio smestio do ulice Via di Kampo Marcio, trebalo mu je, zbog gradske gužve, oko sat vremena.

Rim je vrveo od turista; oni su se u njega slivali sa svih strana sveta, srećući se i mimoilazeći u senovitim uličicama i na malim starim trgovima.

Italijani su bili bučni, pomalo nervozni, možda i zamoreni od tolike turističke gužve bez koje nisu mogli.

Rim ... pomisli Dejv ... da li je on biblijski grad na sedam brda?

Sveto mesto ili Vavilon? Hram božiji, ili sinagoga Satanina? ...

* * *

Teodor Fila bio je knjižarski antikvar. U dosta prometnoj ulici imao je prilično neugledan izlog ... Malo zvono iznad vrata se oglasilo kada je Dejv zakoračio upolumračnu prostoriju ...

- Cime vas mogu uslužiti? - ponudio mu se čovek srednjih godina ...
- Tražim gospodina Filu.
- Vi ste turista?
- Na proputovanju ...

Čovek mu se osmehnuo pruživši ruku. - Ja sam Fila ...

Dejv se pomalo zbunio, uzvraćajući mu stisak ruke ... očekivao je stariju osobu ...

- Da li ste došli po preporuci?

- Jedan zajednički poznanik me je zamolio, ako budem prolazio kroz Rim, da vam prenesem pozdrave ...

- A, kako se zove naš zajednički prijatelj? - upitao ga je ljubazno pokazujući mu rukom da sedne na starinski kanabe.

- Ditrih Hefler...

Na licu mu se videlo da se polako priseća imena ... - Ah, da ... sad znam ... on zapravo nije moj poznanik već prijatelj moga pokojnog strica Teodora File ... često je naručivao retke knjige ... vrlo obrazovan čovek ...

- Moram priznati - dodao je Dejv - da sam umesto vas i očekivao nekog starijeg ...

- Da ... sad razumem vašu zbunjenost - klimnuo je glavom njegov sagovornik - Na žalost, moj stric je preminuo pre dve nedelje ...

- Žao mi je ...

- Niste jedini... i Vatikan žali... Moj stric je bio vrstan poznavalac starih jezika, specijalnost mu je bio starogrčki, ali je poznavao i staroslovenski. Znate, mi nismo katoličke vere, pa ipak, Vatikan je stricu poverio mnogo važnih dokumenata i zapisa na prevod.

- Vi ste, sigurno, nastavili njegov rad - raspitivao se Dejv neformalno ...

Nasmejao se srdačno. - Znate, jezici mi nikada nisu ležali; osim malo engleskog, nijedan više nisam mogao da savladam. Ali, ipak sam ostao, na neki način, u struci. Po profesiji sam restaurater starih knjiga, pergamenata i spisa ...

- Mora da je interesantan posao?.

- Verujte, u pitanju je samo zanat i vesta ruka. A vaša profesija? - upitao je gledajući u Dejva.

- To bi bilo teško objasniti... danas holivudski scenaristi i pisci nemaju vremena za iscrpna istraživanja ... u potrazi sam za pričama ili legendama koje bi se mogle preneti na film.

- Znači da vas je neka legenda dovela čak u Rim ...

- Pa, još sam u potrazi...

- Znate, moja je žena fascinirana Amerikom. Zašto nam se ne pridružite na večeri?

- Vrlo ljubazno od vas ... - izvinjavao se Dejv.

- Molim vas, nemojte me samo odbiti - prekinuo ga je Fila. - Moja žena je pisac po profesiji; često organizuje večere i okuplja veoma interesantne ljude oko sebe. Iskreno vam kažem, zamerila bi mi kada bi znala da ste došli čak iz Amerike, a da vas nisam doveo.

- Ako ste zaista sigurni da vam neću biti na smetnji...

- Ma, taman posla! Za tim Valerijinim okruglim stolom prilično sam usamljen ... bićete pravo osveženje Telefon ga je prekinuo ... Kroz nekoliko sekundi izraz lica mu se promenio, delovao je prilično neraspoloženo.

„*Si*... razumeo sam, nema problema, uradiću kako ste rekli, monsinjor Mesina."

- Oprostite, - obratio se ponovo Dejvu - poslovi ne idu više tako dobro. Naša najbolja mušterija bila je Vatikanska registratura. Na žalost, otkad je papa preminuo naloženo mi je da vratim materijale. To otprilike znači da ću zatvoriti antikvarnicu ...

Okrenuo se oko sebe ... - Naprosto ne znam kuda sa ovolikim knjigama ...

- Pretpostavljam da imate dosta retkih i vrednih antikviteta... sigurno da ćete naći kupca za njih ... - Dejv je pogledom pratio uredno složene i numerisane knjige.

- Na žalost, ostavština moga strica pohranjena je u jednu švajcarsku banku; kako ja nisam ispoljio interesovanja za drevne spise, stric je sačinio neobičan testament.

S obzirom da ja i supruga nemamo dece, smatrao je da će se tradicija ugasiti.

Meni je u nasledstvo ostavio dve radnje ... jednu u Austriji, koju sam prodao i ovu u ulici Kampo di Marcio.

- Bili ste bliski sa stricem?

- Znate, on i moja supruga su imali više zajedničkog i savršeno su se razumevali. Ja sam praktičan čovek ... a njih je interesovalo neobjašnjivo. Stric je umeo da kaže: „Ti, Mauricio, gledaš samo do zvezda, a Valerija preko njih ..." Iskreno vam govorim, uopšte im ne zameram. Svako ima prava da stvari vidi svojim očima ... Nego, vi ste u Rim došli da biste se odmorili, a ja vas nepristojno zamaram ...

- Naprotiv, - razuverio ga je Dejv - moram priznati da mi je veoma prijatno u vašem društvu.

- Znači li to da mogu suprugu obavestiti o vašem dolasku?

- Radovaće me ...

Mauricio Fila je ustao u znak pozdrava iskreno mu stežući ruku. Bio je zaista retko prijatan i neusiljen čovek sa toplim italijanskim osmehom ...

19.

Sedeli su u nepoznatom restoranu u predgrađu Njujorka. Bejli je ispijao svoj džin i ćutke je gledao. Ono što je bilo između njih predstavljalo je samo trgovinu. Bila je kurva, ali klasa ... Bila je lepa, inteligentna, ali je nije voleo ... Najvažnije je da nije od onih koje prave neprilike ... Iskapio je džin do kraja a na dno čaše su pale kocke leda ...

Zavukao je ruku u unutrašnji džep sakoa i izvadio čekovnu knjižicu. Ispisao je ček na sumu od 25 000 dolara i spustio ga lagano na sto ispred nje.

- Čemu to? - upitala je gledajući ga svojim otvorenim pogledom.

- Ček - počeo je Bejli...

- Znam, ali zašto? Dobila sam jedan nedavno ...

- Mili - stavio je ruku preko njene - znam da ćeš razumeti... - Zaustio je da kaže još nešto, ali ga je ona prekinula:

- Poštedi me detalja, Bejli! Sve ovo ima veze sa tvojom kandidaturom?

- Ti znaš, kada jednom uđeš u predizbornu trku, koliki je dobitak nadohvat ruke ... Ne mogu sebi dozvoliti da izgubim.

- Znači, između predsedničke stolice i ljubavnice, ti biraš ...

- Ono što je razumno - nastavio je Bejli. - Ionako se ne bismo često viđali. Možeš li zamisliti stalna skrivanja, tajne telefonske pozive ... i da sve ispliva na površinu ... Takva reklama ne treba ni meni ni tebi...

- Predlažeš mi put u neku egzotičnu zemlju? - upitala je.

- Znao sam da ćeš biti razumna - odahnuo je. - Znaš, u svakom trenutku možeš računati na mene ...

- Ali ne baš u ovom - dodala je podsmešljivo.

- Ne, dok se kampanja ne završi.

- Razumela sam, - rekla je Mili - striktno biznis ... - Ostavila je svoju čašu na stranu dopola punu i rukom dala znak konobaru da priđe stolu.

- Molim vas, pozovite taksi.

Bejli je znao da bi trebalo da joj sam ponudi prevoz nazad do Njujorka, ali to nije učinio; bolje ako se sve završi ovde i na ovom mestu.

Konobar se vratio.

- Taksi je stigao ...

- Hvala. - Uzela je svoju tašnu ...

- Vidimo se

Bejli je samo klimnuo glavom ... nehotice gledajući u *„rolex"* ...

Pre nego što je definitivno izašla kroz vrata restorana i iz Bejlijevog života, Mili se okrenula...

- Još jedna stvar, senatore - rekla je podrugljivo. Kada ističe zakup za apartman?

- Mili, - obratio joj se nešto prisnijim tonom želeći da kaže nešto drugo, ali je stao i sa njegovih usana samo je sišlo: - za nedelju dana ...

Zaista nije imalo svrhe, pomisli u sebi.

- Znači, imam vremena da se spakujem ... kako ljubazno od vas ...

Ustala je i otišla ...

Za dobro, pomisli Bejli...

Pola sata kasnije bila je u svom apartmanu. Pakovala se kada joj je misli prekinuo oštar zvuk telefona ...

Podigla je slušalicu i začula poznat glas ... Mili je znala da je do ovog poziva moralo doći pre ili kasnije ...

„Imali smo dogovor..."

„Jesmo."

„Naš klijent čeka ... Šta da mu kažemo?"

„Recite da će biti zadovoljan."

,,U redu, ali pre toga moraš nešto da znaš ..."
„Imali smo dogovor, ja ću ispuniti svoj deo ... Šta još tu ima da se zna?" - upitala je Mili pomalo drsko.
„Naš klijent nije bilo ko ..."
„Rekla sam, biće zadovoljan ... Možete poslati kola po mene ..."
„Dobra devojka!" - uzvratila je Azijatkinja sa jedva primetnim akcentom.
„Limuzina te čeka."
„Vi zaista ne gubite vreme ..."
„Vreme je novac, draga, a ti si nam potrošila dosta vremena."
„Nešto moram znati... Kako ste saznali da sam bila kod Meg?"
Sa druge strane telefona nastala je kratka pauza. „Meg je radila za nas, bila je dobra, veoma dobra. Onda se povukla ... Imali smo i sanjom dogovor ... ona primi devojke, a mi odlučujemo koja će napredovati."
Mili je ćutala. Znači, to je bio razlog što su ih veliki makroi ostavljali na miru ... Često se pitala kako je moguće da niko nije kupio rentu od Meg ...
„Znači, i ja sam bila na vašoj listi?"
„Da ... a onda si jednostavno otišla ..."
„Nisam znala za taj vaš mali dogovor sa Meg."
„Nije važno. Imaš priliku da otplatiš dug."
„Želite li da obučem nešto posebno?"
„Ne, to prepusti nama."
Razgovor se na tome završio ...
Mili je prišla prozoru. Napolju je zaista stajao crni limo ... Hajde da završimo i sa ovim, pomisli... Pokupila je samo svoju šminku u torbu i izašla napolje.
- Mis... - obratio joj se šofer i otvorio vrata od kola. Stakla su bila zatamnjena, ali ne samo sa spoljne strane već i iznutra ... nije videla kuda je voze ... Nakon dva sata vožnje znala je da to više nije Njujork.
Kada su konačno stigli, livrejisani vozač se sa istom ljubaznošću ophodio prema njoj... Pogledala je oko sebe ...
- Drago mi je što si ovde - prilazila joj je poznata žena sićušne građe.
Uzela je pod ruku i povela u raskošno opremljenu kuću. - Nećemo dozvoliti da klijent čeka. Imamo svoju reputaciju ...
Sa Bejlijem je imala prilike da vidi lepa mesta, vile poznatih i bogatih; nešto od tog bogatstva podelila je i sa Florijanom na *Bel Airu,* ali ono što je sada stajalo ispred nje bilo je izvan svih kategorija ... slike Van Goga, Rembranta, Matisa, persijski tepisi, porculan iz dinastije Ming ...
Azijatkinja je pažljivo posmatrala izraz na njenom licu.
- Iznenađena si? To još nije ništa ...
Dva puta je lupila dlanom o dlan i začas se pojavio muškarac, bosonog, golih snažnih mišica i maslinaste kože.
- On će ti pomoći da se pripremiš ...
- Mislim da bih mogla to i bez njega.

- Od sada primaš moja naređenja ... Ovde nije reč samo o seksu, ovo je nešto više od toga ... Kao što sam ti i rekla, naš klijent nije bilo ko, on plaća dobro i ima posebne želje. Ti ćeš se potruditi da mu ih ispuniš.

- Da li znate šta voli? - upitala je Mili. - Oralni seks, erotsku masažu ...?

Azijatkinja se smejala ... Taj smeh je Mili išao na živce ...

Pogledala je u njene oči. Madam Liu je sedela tako da joj je desna strana lica bila u senci... Upalila je cigaretu ne izbegavajući kontakt sa Milinim očima ... Mili je videla odsjaj plamena u njenim zenicama i osetila hladan dodir jeze ... Možda je pogrešila kada je pristala na sve ovo ...

Azijatkinja je povukla tanani dim specifične arome gustirajući ga sa očiglednim užitkom. Rekla je:

- Da, u pravu si. On voli posebnu vrstu seksa.

- Recite mi šta zaista voli.

... Ćutala je ...

- Voli da gleda ...

Mili se nasmejala.

- Zašto niste odmah to rekli? Uštedeli biste i sebi i meni mnogo truda... Znači da je tip perverzan ... Pa, zadatak i nije tako težak i trebaće mi *Cardenov* svileni veš, zatim ...

Kosooka žena je pažljivo slušala ono što je Mili nabrajala ...

- Ništa od toga ti neće trebati.

- Kako to mislite?

- Pođi za Hašimom. On ima sva potrebna uputstva.

Hašim je ćutao dok se kroz prostranu vilu kretao kao po svom domu. Hod mu je bio lak i gibak. Mili je išla za njim ...

Doveo je do prostorije za presvlačenje i ušao je sa njom. Ovo je malo začudilo Mili, ali je shvatila da je Hašim ovo radio i pre. Imao je iskustva i ona se prepustila da je on vodi...

Pokazao joj je rukom da skine odeću i Mili je to uradila ... Stajala je ispred Hašima gola, ali nagost njenoga tela na njega nije ostavila nikakav poseban utisak ...

Od tog trenutka prepustila mu se cela. Prvo je poveo u saunu, zatim je kupao, masirao joj telo egzotičnim uljima ... osetila je kako se lagano predaje njegovim veštim prstima, svaki otpor u njoj je prestao. Hašim je bio iskustvo više za njeno telo ... ali, to je bio njegov posao ... i ona je, takođe, ovde došla zbog svog posla...

Vrata su se otvorila i madam Liu je ušla.

- Da li je spremna? - Hašim je klimnuo glavom.

- Nadam se da ti je tretman prijao ...

Nije bilo potrebno da to potvrdi ... Njeno telo je mirisalo na egzotičnu mešavinu lotosovog cveta, algi i avokada... isijavalo je lepotu, izgledalo je mlado, zategnuto i zdravo.

Madam Liu je gledala ispitivački. - Odlično, Hašim - rekla je i otpustila ga. Ostale su same ...

- Sada me slušaj pažljivo. Klijent nije budala: ako plaća 60 000 dolara, znaj da mnogo očekuje ... Zapamti, ako nije zadovoljan on ima pravo i da ne plati... Mi ne želimo da se to dogodi ... Sve zavisi od tebe ... Da li ti je to jasno?

Mili je samo klimnula glavom ...

- Upamti... ako se budeš pretvarala i glumila, on će znati ... Plaća da bi video tvoju ekstazu ... Dogovor je fer: on zadovoljan, ti slobodna ...

- Nadam se samo da, kad odradim ovaj posao, više neće biti uslova.

- Imaš moju reč - reče Azijatkinja.

- Šta ću obući? - upitala je Mili.

- Ovo - reče madam Liu i lagano priđe sefu. Pažljivo ukuca šifru, otvori ga i iz njega izvadi nekoliko tankih i elegantnih kutijica za nakit.

- Pogledaj, - reče - samo izabrane nose ovaj nakit... Hašim! - pozvala je i on se odmah pojavio.

- Isključi sva svetla.

U prostoriji je bio apsolutni mrak. Madam Liu je otvorila prvo najveću kutiju ... Mili je ostala zapanjena lepotom prizora koji je videla ...

Mali plavičasti plamen isijavao je iz velikog centralnog dijamanta na ogrlici jednostavne ali fascinantne lepote.

- Dopada ti se? - upitala je Azijatkinja.

- Još nisam videla dijamant slične lepote.

- Malo je ljudi koji znaju da on stvarno postoji... Za sve ostale on je legenda i zovu ga *„Aurora polaris"...* U stanju je da apsorbuje i najmanju količinu svetlosti nevidljivu ljudskom oku, i da je transformiše u karakterističnu plavičastu polarnu svetlost.

Mili je bila opčinjena njegovom lepotom ...

- Njega ćeš obući - rekla je madam Liu. - Podigni kosu ...

Mili se nije opirala. Dijamant je bio predivan ... Kada ga je Azijatkinja svojim malim delikatnim prstima stavila oko njenog vrata, osetila je njegov hladan i uzbudljiv dodir na svojoj koži.

- Hašim, - ponovo je pozvala slugu - možeš da upališ svetio.

Madam Liu je zatim otvarala kutijicu za kutijicom ... Bilo je tu mnoštvo lepog nakita: narukvice, prstenje, minđuše, pojas od rubina ...

Kada je završila, odmakla se i znalačkim okom zagledala u Mili.

- Savršeno! Još samo ovo - rekla je i iz male zlatne tabakere izvadila roze pilulu ... Pružila je Mili...

- Šta je ovo?

- Deo dogovora.

- Ne sećam se da smo se dogovorili da ću uzimati drogu.

- Ovo nije droga.

- Šta je onda? Stimulans?

- Ako si pametna popićeš je bez opiranja.

Mili je osetila kako je obuzima bes. - Šta ako neću!?

- Glupo pitanje! Znaš da ćemo upotrebni silu ... a onda ćeš dobiti mnogo jaču dozu.

Mili je znala da je istina ono što govori kosooka.

- Nije droga, i nije stimulans. Ova pilula samo će ti dati snage da istraješ u igri od tri sata.

Mili je pružila ruku ...

- Dobra devojka! - reče Azijatkinja stavljajući joj pilulu na dlan. - Progutaj!

Mili nije imala izbora ...

- Sad ću te ostaviti da se pripremiš - rekla je i tiho izašla iz prostorije.

Mili je uzela četku sa stola za šminkanje i raščešljala svoju bogatu crvenu kosu. Gledala se u ogledalu ... Još je bila opčinjena plavim dijamantom. „Nadam se da nisi proklet," rekla je polušaljivo ...

U tom trenutku otvorila su se vrata i madam Liu je ušla.

- Vreme je ... klijent je stigao. - Dala joj je mali ogrtač od krem svile; Mili je ustala i obukla ga ... Osetila je prijatnu toplinu kako joj se širi kroz telo ... Madam Liu je bila u pravu kada je rekla da će joj pilula činiti samo dobro. Sa svakim korakom osećala se opuštenijom i spremnijom za ono što dolazi… Pokazaće im šta zapravo zna. Pustila je Hašimu da je vodi. On je znao put kroz lavirinte vile. Madam Liu je nestala u jednom od njih. Konačno su ušli u prostoriju ... francuski ležaj je bio osvetljen diskretnom svetlošću. Osmotrila je sobu, pokušavajući da otkrije gde će biti klijent za koga se cela ova predstava spremala ... Sela je na krevet. U kutijama od ćilibara na stilskom mermernom stočiću koji je stajao pored francuskog kreveta nalazila su se ulja od ilinga za erotsku masažu ... Otvorila je jednu od njih i namazala dlanove, a zatim laganim pokretima počela rukom prelaziti preko svoga tela ... osetila je da joj sopstveni dodiri prijaju. Pretpostavljala je da je negde iz.mračnog ugla, udobno naslonjen, posmatra klijent o čijem je zadovoljstvu madam Liu brinula. Svojim dugačkim prstima, izazivajući plimu strasti, ulazila je sve dublje između butina do toplih pregiba. Počela je sve strasnije da se miluje dovodeći se u stanje ekstaze. Milovala je svoje grudi, vrat, bokove, uvijajući se i oslobađajući svoje telo ... droga je činila svoje ... Bila je svesna svega, ali se potpuno predavala prijatnom blaženstvu dodira ... Bez protivljenja prihvatila je prisustvo nepoznatog crnog muškarca ... Još je uvek sebe dodirivala dopuštajući i njemu da prvo iskusnim rukama a zatim i jezikom ispituje sve doline njenoga tela ... Odjednom više nije brinula da zadovolji klijenta madam Liu, strašno je želela da zadovolji samu sebe. Prstima je počela da istražuje i telo muškarca, počela ga je ljubiti osećajući na vrhu svoga jezika slatkasti ukus njegove crne puti. Njegove mišice su se sijale bakarnom bojom, pod svojim dlanovima mogla je da oseti čvrstoću njegovog tela. Želela je da svoje telo približi više uz njegovo, ali on joj to nije dozvoljavao. „Ne još", šaputao je, „još nisi spremna ... uzmi ovo". Otvorila je oči i ugledala na vrhu njegovog jezika malu pilulu, istu onakvu kakvu joj je dala

madam Liu ... Nije razmišljala, prva doza je slomila svaki otpor u njoj, uzela je pilulu koja joj je obećavala još veći užitak ... Tonula je sve dublje u vir strasti ... Snažne ruke crnca su podišle ispod njenih kukova ... instinktivno se izvila prema njemu, očekujući zadovoljstvo. On je svojim čvrstim jezikom počeo istraživati najintimniji deo njenog tela ... mislila je da neće još dugo izdržati ... Onda je iznad sebe ugledala lice drugog muškarca. Mislila je da se njena svest pod uticajem droge poigrava sa njom ... Muškarci su se smenjivali, naizmenično su je ljubili, istražujući svojim toplim jezikom mekoću njenih butina.

Želela je da prestane ta igra, da udu u nju i ispune je blaženstvom ... Počela je da moli da je uzmu. Usne su joj bile suve ... U dolini između njenih nabreklih dojki, dok se njeno telo izvijalo tražeći zadovoljstvo, kotrljao se plavi dijamant ...

U jednom momentu, kao eho, začula je glas jednog od muškaraca kako se obraća nekom govoreći: „spremna je", a onda je igra postala gruba ...

Okrenuli su je na stomak, vezujući joj prvo ruke, a zatim i noge. Nije se opirala, nije imala snage za to. Mislila je da je i to deo igre ... Onda je osetila snažan udarac bičem. Znala je daje trebalo daoseti bol, ali on je izostao. Zatim je došao i drugi udarac; želela je da se zaštiti od udarca, ali nije mogla. Zbog dejstva droge osećala je samo oštru toplinu, ali ne i pravi bol. Onda je jedan od dva muškarca počeo da je uzima otpozadi, izdižući je ka sebi, dok je drugi tukao. Neizmerno zadovoljstvo orgazma i vrhunac do kojeg su je doveli, predstavljali su čudnu mešavinu bola i ekstaze. Možda je sve plod njene mašte ... Odvezali su je i okrenuli na leđa ... videla je ukrućen ud jednog od muškaraca, bio je velik, prevelik za nju ... ulazio je u nju polako, a zatim sve dublje i dublje. Drugi joj je grizao bradavice, videla je svoju krv ... Ponovo je osetila oštar udarac biča kako seče njenu kožu: jedan, pa drugi, pa treći... Njena podsvest joj je govorila da bi trebalo da se zaštiti, dijamant na grudima joj je postajao pretežak i kao da je njegova težina počela daviti... Crnac iznad nje je počeo da svršava ispuštajući čudne krike, drugi je svršavao na njene grudi... Mili je počela da se trese od agonije u kojoj se našla ... Trebalo je da se odupre, ali je njeno telo nije slušalo. Jedan od crnaca je čvrsto držao dok joj je drugi tetovirao telo. Htela je da vrisne, ali sa njenih lepljivih i žednih usana samo je izašlo jedno drhtavo i slabašno „Ne ..." Sad više nije sumnjala, znala je da je sve što joj se događa stvarno.

Slike ispred nje i likovi počeli su da se dupliraju, oticali su joj kapci... I pre nego što je potonula u mrak nesvesti, kao kroz kristal prelomljen ali ipak vidljiv, ugledala je njegov lik ... samo na tren, ali dovoljno da ga upamti,... Okrenuo se od nje ne rekavši ni reč ... za njega je predstava bila završena ...

Udaljio se od Mili i prošao pored Azijatkinje ...

Izvadio je čekovnu knjižicu, ispisao sumu i pružio ček ne rekavši ni reči. Napolju ga je čekala crna limuzina.

Kada je madam Liu pogledala ček bila je iznenađena; bila je to najviša suma koju je do sada ijedan klijent platio. Zadovoljno je stavila ček u skriveni sef, za-

jedno sa dijamantima. Šteta, pomisli, što se mora resiti devojke, ali jedan pogled na njeno telo bio je dovoljan da je uveri da je to sad neophodno.

- Hašim! - pozvala je slugu. On se pojavio, brzo kao duh iz lampe. - Spremi je - izdala je kratku naredbu, a zatim, kada je on nestao, podigla je slušalicu.

- Poruka za Saiba: robu možete preuzeti na dogovorenom mestu ...

Zadovoljno je povukla nekoliko dimova ... Posao je išao bolje nego ikad ... za istu robu i za isto veče dobila je dva čeka. Drugi naručilac nije precizirao u kakvom stanju želi da mu se isporuči paket. Previdela je samo jednu sitnicu: nije računala da će devojka preživeti.

20.

Glen je stajala ispred belih vrata sobe za reanimaciju najvećeg kliničkog centra u Los Anđelesu u kojoj je ležao Nik. Pored nje bio je Nikos Tedonis ...

Vrata su se otvorila. Gledala je lekara tražeći na njegovom licu i najmanji znak nade ... Pogledao je i rekao: - Došao je k sebi... možete sada ući.

Prišla je Nikovom krevetu ... Gledala je u aparate koji su ga okruživali... Grlo joj se steglo ... znala je da bi trebalo nešto reći, ali reči nisu nalazile svoj put kroz suze ...

Videla je po Nikovim očima da je prepoznao ... aparat je pokazivao ubrzani rad srca ... Prišla mu je i stavila ruku preko njegove ...

Želeo je nešto da kaže ... Suze su joj se slivale niz lice ... Usne su mu bile suve ... sagnula se i poljubila ga u njih ... Znala je da je voleo, ali znala je i da je znao da nema šanse ... Nikada ga ne bi ostavila ... nudili su joj milionske iznose samo da se odrekne svog menadžera, ali nije bilo tih para koje bi je odvojile od njega.

Jedva čujno, prošaputao je: - Žao mi je ... tako mi je žao, Glen ...

- Šššš ... ćuti, Nik - umirivala ga je, umirujući samu sebe ...

Jedna suza se otkinula i skliznula niz njegov veliki obraz ... Pomilovala ga je po licu brišući njen mokri trag ...

- Ja sam te izdao ...

- Nisi Nik, i nikad ne bi... znam te, znam tvoje srce ...

- Jesam ... Jesam, Glen.

- Ne bi ti to uradio, Nik ...

Želeo je još nešto da kaže, ali je gubio dah ... Aparati su pokazivali da je veoma uznemiren.

- Vodicu te na ono specijalno mesto ... sećaš se, obećala sam ti...

Sklopio je oči...

- Ne idi, Nik ... ne idi, Nik! - ponavljala je ne trudeći se više da zadrži suze.

Lekari su se ubrzo stvorili oko nje ... Srce mu je otkazivalo ... Pogledao je još jednom u nju ... micao je usnama, ali nije uspeo ništa da izgovori... čitala je sa njih slovo po slovo:

-Volim te.

- Volim i ja tebe, Nik - vikala je, nesvesna svoga glasa. Nije mogla da mu pusti ruku; činilo joj se, ako je ispusti da će i njegov život iskliznuti ... Prišao joj je Nikos Tedonis i nežno je uzeo za ramena ... Sestra je razvukla paravan ... jedan od lekara je davao kratka i jasna uputstva ... prikopčali su mu elektrošok aparat za reanimaciju srca ... „jedan, dva i tri... ništa, idemo još jedncm, jedan dva i tri" ... Nikos je izveo ... Gubila je tlo pod nogama, tražila je oslonac na njegovim snažnim grudima ... Jecala je.

- Trebalo je i ja da budem sa njim ... ali nisam mogla ... morala sam da vidim ...

Nikos nije slušao šta je govorila. Držao je čvrsto u svojim rukama ... tresla se od straha i bola. Lekar je izašao ... znala je šta je imao da kaže ...

- Izgubili smo ga ... Žao mi je.

Oni su izgubili pacijenta, ona je izgubila prijatelja ... srce joj je bilo slomljeno ...

Da nije bilo Nikosa i njegovih čvrstih ruku, mislila je da bi se onesvestila. On je poveo prema izlazu. Napolju ih je čekao šofer.

- Odsešćete u mom hotelu, pretpostavljam da nemate rezervaciju ...

- Hvala vam - rekla je, dok su joj jecaji još uvek potresali telo - zaista ne znam šta bih da nije bilo vas.

- Prijatelji za to služe, a ja se bojim - odgovorio je Nikos - da ih u ovom svetu ima malo ... Radovalo bi me da me smatrate za svoga prijatelja.

Bio je tako razuman i jednostavan čovek ... Nik je jednom prilikom rekao da mu se ne dopada ... Nisi bio u pravu, Nik - pomislila je. Nikos Tedonis je bio bogat i normalno je da je svet u kome je boravio bio surov, ali on sam nije bio takav.

Prema njoj je bio nežan, pažljiv i osećajan. Skoro da joj je bilo i neprijatno što se već dva puta našao kad joj je bilo teško ...

- Nadam se da ću jednoga dana moći da vam se odužim - rekla je kroz suze kada su stali ispred luksuznog hotela. Sa oba dlana pokrio je njenu nežnu ruku.

- Vi već jeste, samo to još uvek ne znate ...

I nije znala...

Šofer je produžio dalje. Telefon je zazvonio.

„Kako je mlada dama?"

„Još uvek je potresena."

Danijel Rid je ćutao. „Da li ga je pominjala?"

„Nisam je pitao."

,,I nemoj... Još nije učinio nijedan pogrešan korak ... Drži se neko vreme podalje od nje ... Na prvi znak mi ćemo reagovati. Dok imamo nju imamo i njega."

„Može li ugroziti *Aronov planT*

„Opasan je ...ali i ranjiv", odgovorio je Danijel Rid.

„Šta ćemo da radimo sa njom?"

„Za sada još ništa ... Neka je još na slobodi... On ne srne ništa posumnjati... Pratićemo svaki njen korak."

„Imaš li bar neku pretpostavku gde se krije?"

„Radim na tome" ... Razgovor je bio završen ...

Nešto kasnije Nikos je pozvao svog pratioca i dao mu nalog:

- Želim da za gospođicu Glen Galino mr. Severin lično izradi ogrlicu od malezijskih bisera. - Mr. Severin je bio draguljar iz engleske kraljevske radionice.

- Šta želite da bude u potpisu?

- Stavite samo: Tedonis ... Gospodin Rid će odobriti isplatu.

Nakon nedelju dana ogrlica mu je bila isporučena ... Držao je savršenu nisku bisera identične veličine i boje ... Vratio je u plišanu kutiju.

- Pozovite šofera neka je isporuči još danas.

Tri sata kasnije šofer se vratio.

- Gospođica je vratila vaš poklon.

Tedonis ga je upitno pogledao.

Šofer mu je pružio kutijicu. Otvorio je ... Na poleđini kartice na kojoj je pisalo „Tedonis" bila je ispisana kratka poruka: „Žao mi je što ne mogu da je prihvatim ... pokloni obavezuju".

Šofer je još čekao.

- Slobodni ste - otpustio ga je Tedonis i kutiju od ljubičastog pliša stavio u sef.

Na usnama mu je igrao osmeh ... Pomislio je na razne tipove žena sa kojima je bio; prihvatale su i mnogo jeftinije poklone ... Način je postojao, samo nije smeo žuriti.

Danijel Rid je smislio savršeno rešenje: zvalo se crni koker španijel...

21.

Anđelo Savareze je spustio slušalicu ... Pogledao je u don Antonija.

- Moram hitno da se vratim u Ameriku, iskrsnuli su nepredviđeni problemi.

- Nećeš prisustvovati papinoj sahrani?

- Ne mogu ... Neka Silvio proveri kada poleće prvi avion iz Rima za Los Anđeles. Idem da se spremim ...

Don Antonio je ostao zamišljen ... Problem mora da je poveći, čim Anđelo nije mogao da sačeka sutrašnji dan ...

Primetio je da na lančiću koji je nosio oko vrata više nema burme.

Trebalo je da zahvali kardinalu Fabiju ... Samo reči su mogle da zaleče stare rane ...

Na aerodromu u Njujorku Anđela je sačekao Vitorio, ćutljiv kao i obično.

- Šta nije u redu, Vitorio? Kako je to Margo odlučila tako naprasno da se preseli?

- To bi trebalo pitati nju - kratko je odgovorio ne skrećući pogled sa autoputa.

- U svakom slučaju, drago mi je ...

- Gde želite da idemo?

- Vozi u „Kapris".

Vitorio je dodao gas... Anđelo je uzeo mobilni... Javila se Elejn.

„Šta ima novo u restoranu?"

„Drago mi je što si se vratio".

Meni još nije, pomislio je i upitao: „Reci mi ko ima večeras nastup?"

„Odabrala sam džez program."

„Koga si uzela?"

„Sećaš se one tamnopute džez pevačice i njenog benda?"

„Čestitam, Elejn, dobar izbor! Ima li još nešto novo?"

„Izuzev tvoje lične pošte, ništa posebno."

,,OK. Onda, dolazimo za par minuta."

Dobro je, pomisli, bar sa restoranom je sve išlo glatko. Za to je mogao da zahvali samo Elejn. Bila je dragocena ...

Ušao je u diskretno osvetljen restoran. Sala je bila puna. Pozdravio se sa nekima od gostiju.

Sačekala ga je Elejn ... Pogledao je: bila je jednostavna i lepa. Pošli su u kancelariju.

Na stolu mu je pored viskija stajala uredno složena pošta.

- Hoćeš li da pogledaš?

- Ne sad, Elejn. Još uvek osećam posledice vremenske rupe između dva kontinenta ...

- Kako je na Siciliji?

- Povešću te jednom tamo ...

Srce joj je poskočilo ...

- Margo te je ostavila ... Novine su to saznale i pre tebe ...

Nasmejao se.

- Drago mi je.

Gledala ga je. -I meni - rekla je, ali je nije čuo.

- Idem u restoran. - Uzeo je za ruku. - Hoćeš li da mi praviš društvo? Nemam nikog večeras ko bi sedeo za mojim stolom ... Lepo ti stoji nova frizura. Promenila si se...

Primetio je, pomislila je. Volela ga je zbog onoga što je bio, a ne zbog onoga što ima. Nije želela da on to sazna, ne dok je Margo Viti bila u blizini... Sad kad nje nije bilo, vrata su joj bila otvorena. A šta ako me odbije? Odgovor je znala ... Biće nepodnošljivo raditi u njegovoj blizini kad jednom bude znao šta oseća prema njemu.

Doterala je šminku i požurila. Nije želela da je dugo čeka; nastup samo što nije počeo.

„Dobro veče ... žele vam Belinda i njeni prijatelji", dubok i prijatan glas atraktivne pevačice ispunio je prostor dok je najavljivala svoj bend i pozdravljala goste. Svetla su se polako gasila ... žamor u restoranu se stišavao, svi su gledali u podij um ...

/ can forgive but I can not forget... bile su prve reči pesme. Anđelo je stavio ruku preko njene.

- Elejn ...

Od tog dodira osetila je laki drhtaj.

- Hteo si nešto da kažeš? - upitala je.

- Mičam se zaljubio ... ne skida oči sa tebe ... jeo bi ti iz ruke kao kuče - nasmejao se. - Mislim da neće odustati.

Njemu je bilo do smeha, a njoj do suza ... Ustala je. Pošao je za njom.

- Oprosti, nije mi bila namera da te uvredim, znam šta osećaš prema Mičamu.

Gledala ga je ... Skupila je svu snagu da se ne rasplače.

- Ti ne znaš šta ja osećam! Ne možeš ni da pretpostaviš!

- Slušaj, Elejn, jako mi je žao ...

- Nemaš za čim da žališ ... Pošla bih večeras ranije, mislim da je sve pod kontrolom. Restoran radi bolje nego ikad. Osoblje neće imati većih problema...

- Pokvario sam ti veče - odgovorio je izvinjavajući se.

Pokvario si mi život, pomislila je. - Nije to - odmahnula je glavom. - Ovih dana bilo je prilično napeto ... Umorna sam od razmaženih zvezda, režisera i njihovih seksualnih afera ... Već dugo sam o tome razmišljala ... Molim te, nemoj da shvatiš moj otkaz kao nešto lično ...

- O čemu pričaš, Elejn?

-Odlazim, Anđelo ...

- Zašto ne razmisliš do jutra? - gledao je u neverici.

- Jutro neće ništa promeniti...

Otišla je.

Ostao je sam u kancelariji... Za trenutak, bio je prazan ... Ni o čemu određenom nije mislio ... Okrenuo se da dohvati telefon i slučajno rukom zakačio čašu sa pićem. Njena sadržina se prolila preko radnog stola i papira. Podigao je poštu sa stola da se ne skvasi, ali papir je brzo upijao ... Otvarao je koverte jednu za drugom da bi spasio pisma ... Dohvatio je poslednje, otvorio ga i stao ... Pogled mu je bio prikovan za fotografije ... Opsovao je naglas.

Znači, zato je Margo otišla... Brzo je skupio fotografije i stavio u džep ... Pozvao je Vitorija.

- Zvao si me ...?

Gledao je u njega kao da ga vidi prvi put...

- Umoran sam, idemo u vilu.

Kada su seli u kola, Vitorio je uključio radio. Spiker je najavljivao otkazivanje turneje Glen Glori zbog gubitka menadžera. „Draga, moraš biti jaka", govorio je glas kroz etar ... „Mi te čekamo ma gde god da si se sakrila", a zatim je pustio njenu pesmu.

Sa Anđelovog licu nije se moglo ništa pročitati... Kola su se zaustavila ispred kapije samo na tren, a onda su produžila šljunkovitom stazom prema vili... Spiker je odjavljivao pesmu pod naslovom ... *For ali my happiness depends on your forgiveness* ...

- Video sam je ...

Anđelo je mislio na Margo. - Gde si je video? - upitao je suvo.

- Kod Frenka...

- Šta će Margo kod Frenka?

- Nisam mislio na Margo već na pevačicu... Bila je sa tipom koga smo prebacili u Maroko ... Išla je zajedno sa mnom do aerodroma... Kod Frenka je i saznala daje njen menadžer doživeo udes... - Stali su ... Anđelo je izašao iz kola ...

- Vitorio, moramo da razgovaramo. - Po boji njegovoga glasa Vitorio je osetio da nešto nije u redu ...

- Kako ćeš mi objasniti ovo? - Anđelo je mirno stavio fotografije na sto.

Vitorio ih je dugo gledao, ne dodirujući ih ... Anđelo je strpljivo čekao njegov odgovor.

- Nikako ... - bilo je sve što je Vitorio rekao pre nego što je ustao i izašao ...

Pesnicom je lupio o vrata kada su se kola udaljila. Ponovo je podigao fotografije: na njima su bili Margo i Vitorio - goli... Iscepao ih je ... Zeleo je da ih nikada nije video ...

Bio mu je prijatelj, bio mu je telohranitelj i njegova desna ruka... Za jedno veče je uspeo da izgubi Elejn i da ostane bez Vitorija... Morao je da istrese to iz sebe, sav bes... Skinuo je majicu i izašao u noć ... Talasi su ravnomerno udarali o peščanu obalu, peneći se. Potrčao je duž obale sa željom da zaboravi sve ... želeo je da izmori sebe ... Vetar mu je udarao u grudi, od napora srce mu je snažno tuklo. Odjednom, iz mraka, prema njemu je potrčao pas. Nije ga očekivao ...

Dođavola! Kuče je bilo malo, uzeo ga je u ruke dok se ono otimalo režeći.

- Stvarno mi je žao - začuo je prijatan ženski glas ... Pružila je ruke da uzme psa. Ruke su im se nehotice dodirnule ... Oblak je zaklonio mesec, nije mogao da joj vidi lice ...

- Da li znate da ste na privatnom posedu!? - upitao je ljutito.

- Tek sam danas stigla. Iznajmila sam vilu nedaleko odavde. Nisam nigde videla tablu ... pošla sam za njim ... stalno mi beži...

- Vežite ga!

- Pokušala sam i to, ali toliko cvili da ga ne mogu slušati.

- Onda je najbolje da ga nekom poklonite.

- Ne mogu, poklon se ne poklanja.

Hteo je još nešto da kaže, ali oblak se razišao i svetlost se razlila po njenom licu.

- Oprostite trebalo bi da se vratim. - Okrenula se i pošla ...

Anđelo Savareze je ostao na istom mestu, gledajući za njom ... Već je negde video, ali nije mogao da se seti gde ... Potrčao je nazad prema svojoj vili, mo-

rao je da se odmori pre nego što zakaže sastanak sa Švarcerom i Bejlijem ... Kola su krenula nizbrdo i biće teško da se zaustave ...

Telefon ga je probudio, još nije bilo ni svanulo ... Začuo je uzbuđeni glas senatora Bejlija.

„Moramo se sastati što je pre moguće!"

„Zar ne može da čeka?"

„Ne više ... mrtav je", protisnuo je senator.

„Ko je mrtav!? O čemu vi to pričate?"

,,Dr Jan Erikson", progovorio je tiho gušeći uzbuđenje u svom glasu.

„Dolazim odmah. Jeste li obavestili ostale?"

„Švarcer je mene zvao ..."

„A Hofman ...?"

„Ne", otegnuo je Bejli...

„Nemojte mu ništa ni govoriti. Dolazim odmah na Glendejl".

Emilio je bio budan kada je Anđelo sišao niz stepenice. - Idemo - dobacio mu je - iskrsao je problem.

- Kuda?
- Vozi na Glendejl.

* * *

U holu ih je sačekao Švarcer, uzrujan kao i obično. - Ovuda - poveo ih je za sobom.

Koraci su odzvanjali po praznom mermernom stepeništu. Popeli su se u njegovu kancelariju.

- Kako se to desilo? - upitao je Anđelo.
- Nisam siguran ...

Anđelo i Bejli su ćutali za trenutak.

- Možete li držati njegovu smrt u tajnosti?
- Nekoliko dana ... Ali ne vidim potrebe za tim ...
- Znate li gde se nalazi Hofman?
- Na putu je - rekao je Bejli.
- Nazovite ga i recite da prihvatamo prodaju projekta.
- Ali projekta više nema! - podviknuo je Švarcer.
- Ima sve dok ne sazna, a kad sazna biće kasno ...
- Ja ... ja to ne mogu ...
- Ukoliko ne prodamo svoj deo, da li znate šta će se dogoditi? - pogled mu je bio čvrst. - Bankrotiraćemo!

Švarcer je spustio glavu. - Sve što sam stvarao decenijama, u šta sam uložio ceo svoj život...

Anđelo je podigao telefonsku slušalicu i pružio je Švarceru.

- Pozovite Hofmana - glas mu je zvučao zapovednički.

Nemac je uzeo slušalicu, prsti su mu drhtali... Pomislio je da sada zna kako se Firer osećao pred pad Berlina ... Dlanovi su mu se oznojili...

I Bejli i Anđelo Savareze gledali su u njega.

„Mr. Hofman ... Švarcer na telefonu ... Upravo smo razmatrali ponudu vašeg klijenta ... Da li me čujete? ... Veze su loše ... Odlučili smo da se povučemo ... prihvatamo ponudu ... Očekujemo vas ... *Ja, ja,* podrazumeva se ... spremićemo dokumentaciju" - glas mu je zvučao snishodljivo.

-Traži dokumentaciju ...

- Možete li da je pripremite?

- Mogu.

- Ima li neko predstavu ko bi mogao da bude taj kupac? - upitno ih je gledao Bejli. - Koga bi mogao interesovati projekat na kome je radio dr Jan Erikson?

- Svi ovde imamo zajednički problem - Anđelo je ustao. - Donesite kovertu, želim da znam ime čoveka koji bi mogao nastaviti Eriksonov rad.

- Ne možemo ga otvoriti bez prisustva Hofmana - usprotivio se Nemac.

- Ni on nije mogao da proda svoj deo bez pristanka ostalih, pa ipak je to uradio - uzvratio je Sicilijanac.

Nemac je zaustio da nešto kaže.

- Donesite sav kompletan materijal ... Pre nego što se preda Hofmanu, mislim da imamo prava da saznamo da li je dr Jan Erikson bio u pravu.

- Nije potrebno da otvaramo kovertu ... znam ime čoveka ...

Bejli se dugo suzdržavao, ali sada je bio iznerviran. - Znači, i vi ste radili iza leđa!

- Uložio sam mnogo - uzvratio je Švarcer. - Celu kompaniju ...

-I ja sam uložio mnogo i na kocku sam stavio svoju karijeru i ogromnu sumu novca...

- Prekinite! - glas Anđela Savarezea bio je hladan. - Recite nam ime - okrenuo se direktno prema Nemcu.

- Dr Vlada Tadić.

- Gde ga možemo pronaći?

- Predavao je na univerzitetima širom sveta ... ali američka viza mu je bila uskraćena ... imao je zanimljivu teoriju o virusu side ... Veoma cenjen i priznat virusolog. Njegova teorija se nekome iz SAD nije dopala, nisu ga pustili u zemlju ...

- Gde je sad? - Anđelo je čekao odgovor.

- Raspitao sam se. Trenutno je u Parizu, inače radi u Beogradu.

- To što je iz Srbije dodatno komplikuje stvari.

- Oprostite senatore - Nemac je ljutito odbrusio - da su naučnici zatvoreni unutar svojih nacija, vi u Americi ne biste ni struju imali.

- Meni je vas dosta! Ne volite Jevreje, ni Engleze, a sad još i Amerikance. Za moj ukus političara, prilično ste isključivi.

- Tako tipično za vas Amerikance - podrugljivo je rekao Švarcer, ne ustuknuvši ni milimetar. - Naravno, vi pojma nemate da je i Nikola Tesla bio Srbin.

- Ako se vama Nemcima Srbi toliko dopadaju, mr. Švarcer, zašto ste ih onda uništavali dva puta u ovom veku?

Švarcer se nervozno nasmejao. - A vi ste bili saveznici Srba, pa vas to ipak nije sprečilo da Beograd 1944. godine sravnite sa zemljom.

- O čemu vi, čoveče, pričate? - pogledao ga je Bejli ljutito, gubeći samokontrolu.

- Hoćete da kažete da ne znate da su Amerika i njeni engleski saveznici razarali po Srbiji gradove gde već nemačkih trupa nije ni bilo?

Bejli ga je gledao očigledno poražen u ovom duelu.

- Vi ne znate istoriju jer je i nemate ...

- Pa ni vi, mr. Švarcer, baš nemate čime da se pohvalite ... Dva puta ste krenuli da osvajate i šta se desilo ... oba puta su vas saveznici potukli do nogu ...

- Nisu to bili saveznici...

- Nego Srbi? - uzvratio je Bejli podsmešljivo.

- Upravo Srbi! Da nas nisu zadržali pet nedelja, pregazili bismo - zastao je shvatajući gde je napravio grešku.

- Nastavite slobodno, nastavite - ohrabrivao ga je cinično Bejli.

Situacija je postajala zategnuta.

- Ovo nije Nirnberški proces - rekao je Anđelo Savareze suvo ... Pogledao je u senatora.

- Da li možete da obezbedite vizu za tog lekara?

Bejlijevo lice je imalo belu boju tako da su mu kapilari došli do punog izražaja. Olabavio je kravatu ...

- Mislim da to neće biti problem ...

- Vi, Švarcer, stupite u kontakt sa Tadićem. Ponudite mu novac i neko razložno objašnjenje ... Koliko ste rekli da će Hofman ostati u Los Anđelesu?

- Rekao je, sedam dana ...

- Znači imamo dovoljno vremena ...

Švarcer je klimnuo glavom.

* * *

Margo je ispitivački posmatrala široka leđa Nikosa Tedonisa ... Dohvatila je tabakeru i elegantni tanki upaljač od zlata i platine ...

Prinela je cigaretu vrhu plavičastog plamena uvlačeći zadovoljno dim.

- Nisi se promenio Nikos... godine ti prijaju - navukla je pokrivač boje slonovače preko svojih obnaženih grudi.

- Žao mi je što ne mogu reći isto i za tebe - progovorio je ne okrećući se.

- U prirodi je žene da se menja ...

- U tvojoj prirodi, Margo, ima vrlo malo žene.

- Šta bi to trebalo da znači?

Nije joj odgovorio ... U mislima je bio pored jedne druge žene ...

- Ipak ti nije zasmetalo ... ostao si savršen ljubavnik - nije dala da se primeti da je Tedonisova primedba uvredila. - Volela bih da možemo češće da se viđamo.

- Žao mi je što ću te razočarati. Bojim se da je ovo poslednji put - odgovorio je.

Prišla mu je mačijim hodom, i zagrlila ga. Sklonio je njene ruke.

- Znači, u pitanju je druga žena ... Nije ti to smetalo ranije ... Imao si mnogo žena, pa smo se opet viđali.

- Ovaj put je drugačije ...

Margo nije mogao niko prevariti. Ugasila je nedopušenu cigaretu i počela se oblačiti... Okrenula mu je leđa da joj zakopča brushalter.

- Nisam ti posluga! - grubo je odbio.

Bio je to novi neoprostiv ujed, ali Margo je umela da ga podnese ...

- Ko je u pitanju? Neko koga znam?

- Na koga misliš, Margo?

- Na ženu kojom ćeš da se oženiš.

Uhvatio je za obe ruke i pogledao preteći.

- Poznajem te, Margo, i opominjem - dalje ruke od nje! - U njegovim očima bio je odsjaj ludila.

Oslobodio je stiska ... Pomislila je na Vitorija ... njemu se mogla osvetiti, a Nikosu Tedonisu nije. Znala je savršeno dobro koliko daleko srne da ide ...

- Nisu te još videli sa njom.

-I neće ... Držaću je podalje od javnosti.

- Odlično - rekla je zvonko, zakopčavajući svilenu kratku košulju. - Kako je mr. Rid?

- Veoma je zauzet ovih dana - Nikos Tedonis nije više želeo da razgovara. - Šofer će te odvesti... Sad me izvini, imam neke neodložne poslove.

Izlazeći, na trenutak je zastala. - Nadam se da ću dobiti pozivnicu za venčanje. - Nije sačekala da joj odgovori...

Nikos Tedonis je posmatrao dok se smeštala na zadnje sedište njegove limuzine ... Podigao je slušalicu ... „Danijel, da li sve ide po planu?" „Još nismo dobili odgovor, ali Džozef Hofman se sastao sa Švarcerom i Bejlijem. Imam podatke da je i Anđelo Savareze naglo prekinuo posetu Siciliji... Dajmo im malo vremena ... Mislim da će zagristi... Znači, jednim potezom smo resili dva problema". „Najvažniji je Bejli... Moraće da se povuče."

Nikos Tedonis je prišao bifeu i natočio sebi piće. Dugo je zamišljeno držao čašu u ruci, pre nego što je njenu sadržinu sasuo sebi u grlo.

* * *

Švarcer je lično sačekao doktora Vladu Tadića na aerodromu u Los Anđelesu.

- Moram priznati da me je vaš poziv, gospodine Švarcer, prilično iznenadio ...

- Ovo vam je prvi put da dolazite u Ameriku?

- Pa znate, ja sam i ranije pokušavao da dođem, ali birokratija me je u tome sprečila...

Dr Vlada Tadić je pažljivo birao reči. Bio je to visok staložen čovek, dostojanstvenih pokreta.

- Stigli smo ... čekaju nas. - Šofer im je otvorio vrata ... Prvi je izašao Švarcer. Pošli su prema zgradi.

- Koliko sam shvatio, reč je o izuzetno važnom projektu?

- Dozvolite da vam objasnimo detalje. Moji partneri i ja spremili smo dokumentaciju ... - Ušli su u kabinet. Senator Bejli i Anđelo Savareze su čekali.

Nakon rukovanja i zvaničnog upoznavanja dr Tadić je preuzeo reč.

- Koliko je ljudi učestvovalo u projektu?

- Isključivo dr Jan Erikson sam - rekao je Švarcer.

- A gospoda su ...? - upitao je misleći na Bejlija i Sicilijanca.

- Finansijeri - odgovorio je kratko Švarcer.

- Recite mi osnovni cilj projekta.

- Trebalo je da fetusi obezbede materijale za transplantaciju ...

- Da, to se već u svetu radi - potvrdio je dr Vlada Tadić - ali to nije grana kojom se ja bavim ... Gde se pojavio problem, gospodo?

Senator Bejli i Savareze su se zgledali, a Švarcer se nervozno uzvrteo u svojoj fotelji.

- Ti fetusi - nastavio je dr Vlada Tadić - da li su sačuvani?

- Da, nalaze se u hladnjači...

- Odlično! Voleo bih da ih vidim, samo pre toga morate mi dati još neka objašnjenja.

- Dr Jan Erikson je izričito vas tražio za saradnika. Paralelno je radio na dva projekta ... Prvi je bio prilično neuspešan, ali nam je nagovestio da je na pragu novog otkrića ... Reč je o virusu side ...

- Nastavite. - Dr Tadić je bio izrazito miran. Ruke su mu počivale na stolu i nisu se pomerale sve vreme razgovora ...

- Dr Jan Erikson - dodao je Švarcer - rekao je da samo vi možete potvrditi koliko je blizu otkriću vakcine ...

Anđelo i Bejli su ćutali.

- Problem side je preokupirao najeminentnije virusologe sveta. Za sada prednjači ruski medicinski tim ... I Beograd je prilično odmakao u svojim istraživanjima; međutim, potrebni su nam strogo kontrolisani laboratorijski uslovi, a mi za to nemamo sredstava ...

Senator Bejli ga je prekinuo:

- Sredstva uopšte nisu problem. Nas interesuje vaše mišljenje ...

- Lično, imam svoje viđenje o virusu. Nije reč o pukoj teoriji... Pošto niste iz medicinske struke stvar ću vam pojednostaviti...

Krenimo od virusnog gripa. Brzo se širi, prilično je fatalan, epidemiološki nezaustavljiv, u zavisnosti od imunološkog sistema pojedinca ispoljava se na razne načine.

Slično je i sa virusom side. Imate nosioce kod kojih se nikada ne razvije razorna bolest, ali ih to ne isključuje kao potencijalne prenosioce.

Upotrebom raznih kombinacija uključujući i herpes kao podlogu, stvorila se mogućnost njegovog modifikovanja, usmeravanja na određene segmente populacije. Pretpostavka ... mada, upozoravam vas, neće vam se dopasti, jeste da je ovaj virus stvoren u laboratorijskim uslovima za potrebe biološkog rata.

- Vi želite reći? - naglasio je svaku svoju reč senator Bejli.

- Želim reći da se pošlo od pretpostavke da se ljudske rase, osim po boji kože, međusobno razlikuju i po nekim karakteristikama imunološkog sistema.

- Ovo su vrlo opasne optužbe - Bejli je ustao. - Sida nije problem samo jedne rase ...

- Tačno - doktor Tadić je i dalje ostao miran. - Izgleda da je osnovna premisa bila pogrešna. Ipak smo svi od Adama, ili od majmuna, u ovom slučaju - svejedno.

Nastao je neprirodan muk.

Švarcer je pročistio grlo:

- Vi upravo govorite da se radilo na eliminaciji jedne rase ljudi?

- To više nije samo moja tvrdnja. I mnoge kolege ispričale bi vam isto ... Sigurno se sećate priče da je jedna plemenska zajednica u svoju ishranu uključila majmunsko meso. Govori se, dalje, da je ono bilo zaraženo virusom side. Ta afrička teritorija predstavljala je žarište ... Eksperiment ili prirodna pojava, zaključite sami…

- Besmisleno - otpuhnuo je Bejli, a lice su mu prošarali kapilari odajući njegovo uzbuđenje.

- Ako nemate ništa protiv, sišao bih u laboratoriju.

Švarcer je pogledao u pravcu Bejlija i Savarezea. Okrenuo se prema dr Tadiću. - Dozvolite nam da se konsultujemo.

- Naravno - dr Tadić je ustao - sačekaću vas napolju, gospodo.

Razgovor između Švarcera, Bejlija i Savarezea trajao je kratko.

- Doktore, molim vas, pođite za mnom, vodim vas u eksperimentalnu zonu.

Sa doktorom iz Beograda pošao je samo Švarcer. Spustili su se nekoliko spratova niže.

Ušli su u prostoriju za dezinfekciju, presvukli se, navukli hirurške maske na lice i stupili u hladnjaču.

Švarcer je otvorio prvi kontejner.

Dr Tadić je uzeo jedan fetus i stavio ga na sto za obdukciju ... fetus je izgledao nedozrelo, mada je po svojoj veličini govorio suprotno ... malformacije su bile očigledne ... Švarcer je posmatrao kako svojim veštim prstima pažljivo pretražuje zamrznuto telo ... podigao je pogled prema Švarceru, ali nije govorio ništa. Vratio je telo u hladnjaču ...

Vratili su se u garderobu. Tadić je skinuo rukavice i masku.

-I šta mislite?

- Reći ću vam kad pregledam dokumentaciju.

Ponovo su bili u liftu. Kada su ušli u kabinet Švarcer je stavio na sto ispred njega fasciklu sa podacima, tačnije sve ono što je mogao da prikupi, a što je ostalo iza dr Jana Eriksona.

Dok je virusolog iz Beograda studirao zabeleške svoga kolege ostali su ćutali. Čuo se samo jednoličan šum erkondišna ...

- Doktore Tadiću - oslovio ga je Švarcer. - Da li je moguće da je na pragu otkrića ...?

- Prvo mi odgovorite kako su fetusi dospeli u vašu laboratoriju.

- Reč je, upravo, o projektu EVELAX ... imali smo ugovor sa jednom od bolnica... - Švarcer je odugovlačio. - Uostalom, znate da se i posteljice nakon porođaja stavljaju na raspolaganje farmaceutskim i kozmetičkim kućama. Mislim, da je saradnja između bolnica i svetski poznatih kuća unosan biznis, a ovde je reč o ...

- O prekidima poodmaklih trudnoća - dodao je doktor Tadić.

- Već smo vam rekli da je projekat EVELAX propao ...

- Gospodo, taj vaš projekat EVELAX nikada nije ni postojao. Fetusi koje sam ja video su posledica neuspelog genetskog inženjeringa.

- Na šta tačno ciljate? - upitao je Savareze.

- Na klonove, i to ljudske!

Svi su zanemeli.

- Kažete, klonovi - progovorio je prvi Švarcer, a glas mu je podrhtavao. - Moram priznati, ne samo da sam zbunjen, nego i prilično šokiran.

- To znači - prekinuo ga je ljutit glas senatora Bejlija - da je neko iz užeg kruga - gledao je direktno u Švarcera - pokrivao laži dr Jana Eriksona. Ako nikada nije bilo programa EVELAX koji smo mi finansirali, onda nam dugujete objašnjenja, mr. Švarcer!

- Ih ... Ih ... - govorio je mešajući nemački i engleski - uveravam vas da zaista ne znam o čemu je reč.

- Reč je o tome - umešao se sad i Anđelo Savareze - da je neko sa kim je dr Jan Erikson sarađivao radio iza naših leđa. Interesuje me šta Hofman ima da kaže, ako vi, Švarcer, već ne znate.

- To je nemoguće! Nikada ne bih dozvolio da se moja kompanija umeša u ilegalan posao ... Ustavom je zabranjeno da se eksperimentiše sa ljudskim genom. Drugo, eksperimentalna medicina ne dozvoljava da se bilo kakva prva faza učinka dejstva bilo kog leka ispituje na ljudima ... Nikada, nikada to ne bih dozvolio! - Opet je dolazio u stanje frenetičnog uzbuđenja.

Anđelo Savareze je skrenuo pogled sa Švarcera na dr Vladu Tadića.

- Kakve veze ima virus side sa ćelom ovom pričom?

- Gospodin Švarcer je već delimično odgovorio na vaše pitanje. Kao prvo, zabranjeni su eksperimenti tipa kloniranja ljudskog gena, drugo - kada je reč o vakcini, ona ne srne da se primenjuje na ljudima, ne bar u prvom, rekao bih, krugu ... a bez toga nema ni pouzdanih dokaza da je vakcina delotvorna. Dr Jan Erikson je krenuo iz sasvim neočekivanog medicinskog ugla ... Da biste dobili uspešan krajnji rezultat, neophodno je da se zaustavi mutacija virusa side. Kome to pođe za rukom, taj praktično ima i vakcinu ... Kao što sam već rekao, dr Erikson je bacio sasvim novo svetio na kompletan problem. Njegovo otkriće, ukratko, bilo bi sledeće: uvažavajući pretpostavku da je reč o laboratorijski stvorenom virusu namenjenom biološkom ratu, onda je u polaznoj osnovi virus

trebalo da predstavlja genetsko naslede jedne rase, a rase se između sebe polno mešaju i tu je cela stvar izmakla kontroli stvaraoca virusa side.

Švarcer je protisnuo preko svojih suvih tankih usana: - A klonovi?

- Lako je objasniti vezu između vaših klonova i virusa AIDS ... Imunološki sistem bilo koje eksperimentalne grupe, uključujući i pacove, nije isti kao kod čoveka. Zato su mu bili potrebni klonovi...

- Vi sada, ovom vašom izjavom, upravo negirate sopstvenu teoriju imunološkog sistema majmuna koji bi, ako sam pravilno razumeo, trebalo da je isti za sve rase na svetu. Pri tome obarate i Darvinovu teoriju da vodimo poreklo od majmuna ... Ko je sad u pravu: Erikson, Darvin ili vi?

Dr Vlada Tadić je sasvim mirno odgovorio:

- U pravu je gen. Na žalost ili na sreću, on nije isti kod ljudske vrste i kod majmuna.

- Da li biste mogli da nastavite projekat?

- Bez dr Jana Eriksona, svakako ne. A gde se on sad nalazi?

Anđelo Savareze je mirno odgovorio:

- Park Avenija Lejn 74.

- Gde je to? - upitao ga je dr Vlada Tadić.

- Na groblju.

Zavladala je tišina.

- Pretpostavljam da vam moja „asistencija" neće više biti potrebna.

- Mislim da ćemo veoma brzo doneti konačnu odluku - najzad se oglasi Sicilijanac. - Moj će vas pratilac odvesti u hotel. Honorar će vam biti isplaćen... Očekujemo od vas da držite u tajnosti ono što ste videli i čuli ... u suprotnom, ne možemo vam garantovati sigurnost.

Kada su ga ispratili Savareze se obrati Bejliju i Švarceru: - Mi smo, znači, bili samo fasada iza koje se neko krio. Očigledno da je taj neko mogao i sam da isfinansira ceo projekat i bez našeg učešća. Hofman je to znao sve vreme. Sada taj neko želi da nas isplati jer mu više nismo potrebni ... Pitanje je samo da li nas koristi kao zaklon ili ima nešto lično sa nekim od nas. Šta predlažete?

Švarcer je ćutao, Bejli takođe ...

- Mislim - nastavio je Sicilijanac - da će biti najbolje da povratimo novac, ako nam se takva mogućnost već pruža. Zatim ćemo se razići. Ako iskrsnu bilo kakvi problemi srešćemo se ...

- A dr Jan Erikson?

- Hofmanu ni reči. Prilično mu se žuri da potpišemo papire ... Sutra će nam biti sve mnogo jasnije. Sastanak je završen.

Anđelo se vratio u vilu.

Još na vra'i.na sačekao ga je crni koker španijel.

- Ti si prilična napast na mom posedu.

- Šta da radim sa njim? - upitao je Emilio. - Da ga vratim?

- Nema potrebe, gospođica će doći sama. - Taman što je to rekao, zazvoni telefon.

„Da nije možda Boni kod vas?"

„Ako mislite na ovu četvoronožnu napast", gledao je u psa koji je zadovoljno ležao na hladnim mermernim pločama, „onda je tu".

„Stvarno ne znam šta ću sa njim", uzdahnula je.

„Ja znam. Prošetajte do plaže, i vratiću vam ga."

Kada je Anđelo stigao na mesto gde su se prošle noći rastali ona je već sedela zagledana daleko u more. Pas je potrčao prema njoj ...

Anđelo je gledao u njen profil... Pas je počeo da se umiljava oko nje. Okrenula se.

- Još jednom vam se izvinjavam ...

Iznenadila gaje njena lepota. Na sebi je imala beli šorts i običnu polo majicu.

Seo je pored nje.

- Bio sam na vašem koncertu.

Nije znala šta da odgovori. Rukom je sklonila zamršeni pramen kose.

- Čuo sam za vašeg menadžera. Iskreno mi je žao.

- Ne želim o tome da pričam - odgovorila je jetko.

- Ako sam vas uvredio ...

- Ne, niste me uvredili, ja jednostavno bol ne umem da delim sa drugima.

- Nećete se moći dugo skrivati. Naći će vas ...

- Ako im vi ne kažete, niko drugi ne zna.

- Imate sreću što Boni ne ume da priča. - Pomilovao je kuče po glavi.

Glen su njegove reči podsetile da je zaboravila da mu se zahvali.

- Nisam vam ni zahvalila ...

- Ne, ja treba da se zahvalim Boni. Da nije bilo nje ne bih ni znao ko mi je prvi komšija.

Ustao je da pođe ... Koker španijel je odmah ustao da pođe za njim.

- Izdajice - dobacila mu je Glen.

Anđelo Savareze se nasmejao.

- Možda vama prija samoća, ali čini mi se da Boni ne deli vaše mišljenje ... I šta ćemo sad da radimo? - pitanje je postavio Boni koja ga nije ni za trenutak ispuštala iz vida.

Glen je slegnula ramenima.

- Predložite vi.

Anđelo je razmišljao.

- Upravo sam se spremio da isplovim jedrilicom. Ako nemate ništa protiv, mogli bismo povesti Boni na jedrenje. Meni ne smeta ...

- Zaista ne znam - nećkala se, ali kad su joj se oči srele sa njegovim popustila je.

- U redu onda, pobedili ste vas dvoje.

Pružio joj je ruku da ustane. Prihvatila je.

- Glen, drago mi je što sam te upoznao.

- I meni, gospodine Savareze.

Oboje su se nasmejali ... znali su imena jedno drugome ...
- Hoćeš li da obavestiš nekoga?
- Nema potrebe, kuća je prazna.
Šetali su jedno pored drugog, dok su im stopala uranjala u topao pesak. Boni je neumorno trčkarala.
- Slava te nije razmazila.
- Pa, nije baš bilo vremena ... Sve je bilo samo rad, onda je došla na red turneja, i taman kada smo mislili Nik i ja da proslavimo, desilo se ... Izgubila sam prijatelja.
- Delimo isto osećanje - odgovorio je, pomislivši na Vitorija. - Zar ti nije strašno da budeš sama u toj kući?
Osmehnula se.
- Znam i mnogo strasnije mesto gde čovek može biti sam ...
Pomogao joj je da se popne na jahtu. Boni je sa nepoverenjem stala na klizavu palubu, ali se vrlo brzo počela ponašati kao kod svoje kuće.
Anđelo je spretno razapeo jedra. Zaplovili su prema pučini. Glen je posmatrala kako jahta seče bistru vodu otiskujući talase ... Seo je pored nje i pružio joj konzervu hladne koka-kole ... Prsti su im se dodirnuli. Povukla je svoju ruku i otpila gutljaj ...
Sedeli su tako, dugo ćuteći u prijatnoj tišini... Sa Margo ne bi bilo isto, pomisli. Nije volela vodu, a naročito male jedrilice ... Prezirala je sve užitke osim onih holivudskih. Margo je volela publicitet, a Glen se bez dvoumljenja povukla, ugrožavajući sopstvenu karijeru.
- Šta se dogodilo sa bendom? - nenametljivo je upitao.
- Svako je otišao na svoju stranu ... Razišli su se po drugim grupama.
- A ti?
Obgrlila je kolena rukama, posmatrajući staklenu površinu vode.
- Napraviću pauzu...
- Ne možeš odbaciti sve ono što si postigla. Na tvome mestu ...
Okrenula se gledajući ga gotovo ljutito.
- Niko ne zna kako je biti na mom mestu!
U daljini su se gomilali oblaci. Anđelo je ustao.
- Biće bolje da se vratimo.
Nije progovarala više ni reči. Kada su pristali iskočila je ne čekajući da se jahta umiri. Vetar, što je duvao sa pučine, postajao je sve jači. Anđelo se zadržao vezujući jedra. Kada je podigao pogled Glen i Boni su već bili odmakli. Nije imao ni nameru ni vremena da pođe za njima. Morao je u restoran ...

* * *

Uhvatio je sebe kako ne prestaje da razmišlja o Glen ... Možda nije hteo sebi da prizna, 'ii ona je bila jedan od razloga zbog kojeg se to veče vratio u vilu. Nadao se aa će ispred vrata zateći Boni i prilično se razočarao kada je nije našao.

Upravo se okončala jedna veoma naporna veza sa Margo. Trač tabloidima i njihovim novinarima je cela stvar promakla i nije se dizala prevelika galama oko njihovog raskida.

Njemu je to odgovaralo, a verovatno i Margo.

Čekao ga je još jedan veoma napet dan. Ostalo je samo nekoliko sati do susreta sa Hofmanom.

Tih nekoliko sati proveo je u veoma nemirnom snu koji mu nije doneo odmor.

Hofman je na sastanak stigao nekoliko minuta ranije. Svi su već sedeli u kabinetu. Sa Hofmanom je bio i advokat. Senator Bejli i Švarcer bili su neprirodno bledi...

- Da počnemo, gospodo. - Bankar je bio veoma miran i bez mnogo uzbuđenja izložio je šta se zahteva od njih.

- Kao predstavnik kompanije u čije ime od vas preuzimam projekat, saopštavam sledeće: počevši od trenutka potpisivanja ugovora prestaje svaka vaša dalja aktivnost, ali to ne isključuje i kompaniju dr Švarcera. Vaše laboratorije će i dalje ostati u namenskoj upotrebi...

- Sa tim se neću složiti! Ne dolazi u obzir!

- Mislim da nemate izbora, izuzev da prodate svoj deo kompanije.

Sitno Švarcerovo lice se zacrvenelo.

- Zašto bih to uradio?!

Hofman je mirno izvadio jedan papir iz svoje akt tašne i pružio ga Švarceru.

- Vi ste jedno ... - Švarcer nije završio rečenicu.

- To nema nikakve veze sa onim što sam ja. Po ovom papiru vidite da su sve deonice izuzev vaših kupljene i u vlasništvu kompanije koju zastupam. To znači više od 73 posto. Izvolite odlučiti da li ćete ostati u kompaniji ili ćete izaći iz nje.

- Znači, zato se upravni odbor nije hteo sastati...

- Nije ni bilo potrebe - nastavio je Hofman. - Vaša farmaceutska kuća, preko deoničara, skoro od samog osnivanja bila je u rukama kompanije koju zastupam, a ugovor ima jednu posebnu klauzulu koja govori o slobodnoj prodaji deonica bez sazivanja odbora.

Švarcer se gušio od uzbuđenja. Hofman se pravio da to ne primećuje.

- Što se tiče vas, senatore Bejli, i gospodina Savarezea, tu su računi čisti. - Izvadio je dva druga papira i pružio ih, svakom po jedan. - Ispred vas je obračun svih dosadašnjih ulaganja. Sredstva će vam biti isplaćena preko banke u Atini. Obezbedili smo vam i pokriće za tako veliku novčanu transakciju. Ako ste spremni gospodo, možemo pristupiti potpisivanju. Molim vas, gospodine Švarcer, odlučite ostajete li u kompaniji ili ćete nam je prodati.

- Niste mi ostavili puno izbora ... Da li ćete mi bar reći ko je kupac?

- Mogu vam reći koja vas kompanija otkupljuje, ali ne i ime vlasnika koji stoji iza nje ...

Svarcerova ruka je stiskala penkalo koje mu je Hofman pružio ... Židovski lihvar! Najradije bi mu pljunuo u lice ... Umesto toga, postavio je Hofmanu još jedno pitanje.

- Šta je sa patentiranim lekovima?

- Na njih zadržavate pravo. To vam ovaj ugovor ne osporava i uredno će vam stizati njihov procenat na bilo koju banku za koju se odlučite.

Švarcer, Savareze i Bejli su potpisali dokumenta. Na njima je pravno sve bilo čisto. U Hofmanovu pedantnost nisu sumnjali...

Hofman je pokupio potpisane fascikle.

- Odlično, gospodo! A sad, ono što se tiče dr Jana Eriksona. Zamolio bih vas lično, gospodine Švarcer, da ga obavestite da će projekat već sutra biti preuzet od strane tima koji dovodimo ... i u skladu sa tim njegove nam usluge više neće biti potrebne.

Sva trojica su bili iznenađeni obrtom situacije ... Savareze je progovorio prvi.

- Imali smo i mi da vam saopštimo nešto u vezi dr Jana Eriksona ...

- A to je?

Švarcer mu je pružio papir.

- Šta je ovo? - upitao je Hofman, pažljivo čitajući.

- Smrtovnica.

Izraz engleskog Jevrejina ostao je apsolutno nepromenjen. - Utoliko bolje - bio je sav njegov komentar. - Da li je imao rodbine?

- Ne - odgovorio je senator Bejli.

- Onda - reče Hofman ustajući - biće bolje da obavestite Akademiju ... priložićemo pristojnu sumu u naučne svrhe, naravno ...

- U naučne svrhe - dodao je Švarcer zajedljivo. - Sa malo novca kupujete najveće svetske mozgove...

Hofman je ignorisao Švarcerovu upadicu.

- Ako nemate ništa protiv, ja bih sada pošao - i pre nego što je izašao još jednom se obratio Nemcu: - Gospodine Švarcer, iz kompanije možete izneti samo svoje penkalo i ništa više.

Anđelo Savareze je pogledao prema Švarceru koji se tresao ... Bejli je, međutim, izgledao sasvim zadovoljan.

- Vreme je da i mi pođemo - Bejli je uzeo svoju akt tašnu. - Bilo mi je drago da sarađujem sa vama, mada, moram priznati da mi je pod ovim okolnostima još draže što se sve završilo.

Vrativši se kući, Savareze je pred vratima umesto Boni zatekao Glen. Bila je jednostavno obučena u farmerice i majicu kratkih rukava.

- Obično, pre tebe dođe Boni - rekao je dok se penjao širokim stepenicima.

- Boni je ostala u kući, a ja sam došla da ti se izvinim ... ako prihvataš ...

- Razmisliću o tome! - Njena jednostavnost ga je potpuno razoružala. Kosa joj je mekano padala oko lica ... Poželeo je da je dotakne, gotovo da je posegnuo rukom, ali se uzdržao. Mogao je da je poljubi, ali je mogao zbog toga da je izgubi...

Okrenula se da pođe.

- Ako nemaš ništa protiv, išla bih prečicom.

- Nemam ništa protiv ni da pođeš sa mnom na ronjenje.

Oči su joj se raširile u čudu.

- Povešću te na jedan greben, nije opasno ... Blizu je ...

Složila se, ne znajući zapravo u kakvu se avanturu upušta. Našli su se pola sata kasnije. Doneo je masku i za nju. Do grebena su stigli jedrilicom. Vetar je bio povoljan.

Anđelo je stavio masku na lice i skočio u vodu, pozivajući je. Dvoumila se samo nakratko, a onda mu se pridružila.

Otkrivala je sa oduševljenjem jedan novi svet. Svaki put kad bi izronila dočekala bi je unezverena crna njuška sa užasno dugačkim ušima koje su visile sa palube. Boni je nervozno lajala trčeći sa jednog na drugi kraj jedrilice.

Glen je uživala, očarana lepotom podvodnog sveta. U providnoj vodi jata raznobojnih riba lelujala su se na podvodnim strujama. Kroz šumu korala promicali su čudni i lepi morski stvorovi. Mnoge od njih videla je prvi put.

Brzo se umorila i zadihala. Anđelo je zaronio još jednom, a ona se popela na palubu. Boni je od sreće lajala, mazila se i umiljavala.

Gledala je u vodu čekajući da se Anđelo pojavi ... Prvi put nakon Nikove smrti osetila se bezbrižno.

Izronio je držeći u rukama koren jednog korala. Bio je neobično lep, imao je narandžastu, belu i crvenu boju. Pružio ga je i ona ga je dohvatila.

- Vraćam se odmah. - Napravio je okret u vodi i nestao ... Boni se opet nervirala i lajala na talase koji su prekrili Anđela.

- Šta je to? - upitala je Glen kada je Anđelo izronio držeći nešto u ruci.

- Veoma redak plavi koral. - Popeo se i seo do nje. Sunce više nije grejalo tako jako ...

Uzela je plavi koral. - Nikada nisam videla tako nešto neobično. Podseća me na poludragi kamen.

- Možeš da ga zadržiš, ali prvo ću morati da ga očistim.

Sedeli su neko vreme jedno blizu drugog. Vetar im je sušio kosu. Glen se sasvim prepustila toplom predvečemjem suncu. Vetar je ponovo napunio jedra i oni su zaplovili prema obali. Ovaga puta ga je sačekala da usidri jedrilicu.

- Hvala ti - bilo je sve što je rekla. Osmeh joj se vratio na lice ... Anđelu je to bila dovoljno velika nagrada.

Gotovo svaki dan su provodili zajedno, sakriveni od pogleda javnosti, u svom svetu. Ljubav nisu planirali. Ona se jednostavno dogodila. Snaga tog osećanja držala ih je budne po celu noć. Svaki rastanak do novog susreta bio im je predugačak. Jedini svedok njihove ljubavi bila je Boni...

Nisu se pojavljivali na prijemima *Bel Aira,* izbegavali su svaki mogući susret sa tom mašinom za mlevenje emocija. Umesto toga, pomešali su se sa običnim turistima, otkrivajući lepotu i smisao u običnim stvarima.

Noć je bila vedra. Sedeli su na obali, Boni pored njih ...

- Hoćeš li da isplovimo? Možemo noć provesti na jedrilici - upitao je. Pružila mu je ruke umesto odgovora.

Posle mesec dana bila je prilično vesta. Pomogla mu je, postali su dosta dobro uigran tim.

Isplovili su, a svetla sa obale nestajala su polako tonući u mrak.

Spustili su jedra i jahta se umirila. Anđelo je postavio teleskop na palubu.

Dok je ona gledala u rojeve zvezda on je pripremio večeru.

Pridružila mu se. Maleni crvenkasti titraj sveca bio je jedini svetionik u tami mirne pučine.

Otvorio je šampanjac; prasak je bio neočekivano jak.

Nasuo je dve kristalne čaše i pogledao je u oči.

- Hoćeš li se udati za mene?

Oborila je pogled ...

- Glen, ne moraš odmah da odgovoriš ... Hoću da znaš da te volim ... Ako postoji neko drugi... - zastao je - ja ću čekati...

Nije odgovorila ... Ustala je i pošla na pramac broda. Sela je na ivicu i ćutala.

Prišao joj je ...

- Glen, ja zaista mislim ono što sam ti rekao. Ako ti treba vremena, čekaću.

Okrenula je svoje lice prema njemu. Video je vlažan trag od suza. Poljubio je.

- Ne mogu te pustiti da odeš ... Ne mogu te izgubiti... - njegove su ruke obuhvatile njeno lice. Poljubio je. Ona mu je uzvraćala ... Poljupci su bili slani od suza i drhtavi od čežnje ...

- Reci da ćeš se udati za mene, bilo kad i bilo gde, samo reci - šaputao je milujući njenu kosu, nestajući u mekoći njene bele puti. Vodili su ljubav dugo, gaseći žeđ svojih tela. Potpuno sami i apsolutno dovoljni jedno drugom, tu na tamnoj pučini ispod zvezdanog neba, zaboravili su da postoji svet i da vreme prolazi.

Ležali su zagrljeni na palubi, iscrpljeni i zadovoljni njišući se na talasima. Jedrilica je bila njihovo usamljeno ostrvo.

- Anđelo - pozvala ga je tiho - pogledaj onu neobičnu zvezdu. Čini mi se kao da menja boje.

Nasmejao se.

- Šta je tako smešno?

Poljubio je.

- Nije zvezda, to je uljez.

- Kakav uljez?

- Špijun! Sve vidi i sve zna ...

- O čemu pričaš? - sela je, ne skidajući pogled sa sjajne okrugle tačke koja je treperila u tri boje.

- O satelitu ...

Čudna hladna jeza prostrujala je njenim telom ... Obukla je njegovu široku majicu.

- Da li ti je hladno?

- Želim da se vratimo.

- U pravu si. Počeće uskoro da se razdanjuje - privukao je sebi. - Hoćeš li mi odgovoriti...

- Šta ako neću? - nasmejala se. Boni je gledala čas u jedno čas u drugo kao da i ona očekuje odgovor.

- Onda ćemo ostati ovde nasred okeana. Imamo hrane i vode za dva dana; kad je potrošimo moraćeš da pristaneš.

Privukao ju je sebi i Glen je znala da mu pripada ...

Sa pučine se podizao snažan vetar. Razapeli su jedra i zaplovili prema peščanoj obali… Kada su stigli nebom se već bila razlila meka jutarnja svetlost.

Uzeo je u naručje i još jednom poljubio. Njena kosa mu je milovala lice, mirisala je na školjke, na alge i sunce ... Nisu primetili objektiv fotoaparata koji ih je slikao, zumirajući njihov lik ...

Emilio je silazio prema plaži noseći u ruci telefon.

- Ko je? - upitao je Anđelo.

- Senator Bejli.

Anđelo je uzeo telefon.

„Imamo problem."

„Kakav?"

„Moramo se sresti."

Anđelo je pogledao u Glen.

„Zar ne može da sačeka?" upitao je Bejlija.

„Veoma je ozbiljno ... Počeli su da me ucenjuju."

„Ko?"

„Ne mogu o tome preko telefona."

„Gde ste sada?"

„Trenutno u Njujorku."

,,U redu, dolazim još danas."

Vratio je telefon Emiliju i njegov telohranitelj se udaljio.

- Moram da idem, Glen ... Vratiću se brzo, nešto je iskrsnulo ... Neću dugo ...

Klimnula je glavom.

22.

Kada je Anđelo otišao Glen se vratila u svoju vilu. More je iscrpilo, sklopila je oči razmišljajući o Anđelu. Volela ga je iskreno i snažno, celim svojim bićem. To osećanje je plašilo. Budala si, govorila je sebi, uvek imaš razloga da strepiš nad svojom srećom ... Njene misli su nestajale, san je prevario ...

Nije znala koliko dugo je spavala. Kada je otvorila oči, već je bio mrak. Potražila je Boni, ali nje nije bilo. Vrata od terase bila su otvorena; pomislila je da je pošla u jednu od svojih malih skitnji, ali Boni se nije pojavljivala čitavu noć.

Ujutro je zazvonio telefon.

Bio je to Nikos. Na njega je potpuno zaboravila!

„Nazvao sam samo da vidim kako ste."

Zbunila se ... Nije znala šta da kaže ...

..Čini mi se da se vi pojavite uvek kada sam u nevolji."

„Nešto se desilo?", upitao je prilično ravnim tonom.

„Čini mi se da je Boni nestala."

„Ne bih brinuo toliko, Dojaviće se već ona ... Pozvao sam vas jer se trenutno nalazim u Los Andelesu. Zeleo bih da se vidimo."

Nije znala šta da odgovori... Dugovala mu je toliko ...

„Doći ću po vas."

Nije mogla da odbije ... „Biću spremna za sat vremena."

Obukla je jednostavnu plavu haljinu i stavila ogrlicu od plavog korala. Anđelo je dao da se izradi još istog onog dana kada su se vratili sa grebena ... Prstima je nežno prešla preko njih.

Uskoro se pojavila limuzina. Vrata su se otvorila i ona je ugledala Nikosa Tedonisa. Ličio je na grčkog boga, sa markantnim i oštrim crtama lica, čvrstog pogleda. Iz njegove prosede uredno očešljane kose izdvajao se jedan beli talasasti pramen koji je još više otkrivao njegov neumoljiv karakter.

Pružila mu je ruku ... Nežno je prihvatio i poljubio ...

- Ima jedna kineska poslovica - govorio je gledajući je u oči - koja kaže: kada jednom nekome spasite život vi ste uvek odgovorni za njega.

Nije znala zašto je njenim venama prostrujala hladnoća zbog tih reči.

Odgovor je saznala pola sata kasnije ...

Gledala je u ekran sa nevericom ... Nije moguće da je i Anđelo učestvovao u tom projektu! Nije htela da poveruje ... nije mogla ... toliko ga je volela ... Zašto se to uvek njoj dešava?

Nikos je stavio ruke na njena ramena.

- Žao mi je, mislio sam da bi trebalo da znaš.

Ustala je. Znala je da treba da odbrani svoju ljubav.

- Gospodine Tedonis, mora da postoji neko objašnjenje - zvučala je nesigurno kao da ni sama ne veruje svojim recima.

Suze su se skotrljale niz lice, kvaseći joj usne. Prošaputala je tiho:

- Ne znam šta da radim ... Nije moguće da je on ...

Podigao joj je lice prema sebi.

- Znam šta jedino možeš da uradiš.

Gledala ga je sa nadom da joj nudi spas.

- Udaćeš se za mene.-

- N e mogu, Nikos ... Ne volim te ...

- Ne tražim od tebe da me voliš. Nudim ti sigurno sklonište od same sebe i od njega.

Zvučalo je razumno ... Njegove su reči otrežnjivale njeno ranjeno srce. Znala je da je u pravu. Znala je da će je Anđelo tražiti, da će hteti objašnjenja, objašnjenja koja mu nije mogla ponuditi; ne, nakon tih užasnih snimaka.

- Ostaviću te sada samu. Ne moraš žuriti sa odgovorom. - Zatvorio je vrata ... Glen je ostala brišući suze ... Posle nekoliko minuta vrata su se ponovo otvorila. Bio je to Nikos. U rukama je držao Boni. Pustio je i ona je potrčala prema Glen. Polako je zatvorio vrata za sobom.

- Oh, Boni! - Glen je zagnjurila glavu u mekanu sjajnu dlaku crnog koker španijela i zaplakala ne mogavši više da zadrži suze.

Nikos Tedonis... Bilo je hiljadu razumnih razloga da se uda za njega, ali samo jedan razlog koji joj je govorio da sa razumom nema nagodbe: nije ga volela. Ako se i uda za njega, biće to samo da bi se sklonila u taj moćni brak, da za Anđela bude nedodirljiva.

Obrisala je suze i potražila Nikosa.

- Došla sam da ti kažem da pristajem - progutala je suze i odlučnijim glasom nastavila:

- Udaću se za tebe.

Osmeh zadovoljstva tek jedva primetno, kao senka, prešao je preko njegovih usana. Prišao je i uzeo je za obe ruke prinoseći ih svojim usnama.

- Nećeš požaliti - rekao je spuštajući lagani poljubac na njenu nadlanicu.

Požalila je već onog momenta kada je donela odluku, ali je njena povređenost i ojađenost terala da u toj odluci istraje.

Nikos Tedonis je imao mnoge lepe žene, ali mnoge lepe žene bile su i jeftine. Nikos nije voleo jeftinu robu, voleo je skupe stvari. Njegova moćna imperija zasnivala se na geslu: sve je na prodaju. Kupac je onaj koji ponudi više, a on je za Glen bio spreman da ponudi najveću cenu koju jedan muškarac može dati - sopstvenu slobodu.

Danijel Rid je sedeo u kožnoj fotelji preko puta Nikosa.

- Da li je pristala?

- Iznenađujuće brzo - potvrdno je odgovorio Nikos i odložio kristalnu čašu na mermerni sto.

- Bilo bi pametno - rekao je Rid - da je odvedeš u Atinu još danas.

- Mislio sam da sam ti potreban? - upitno ga je pogledao Tedonis.

Dobio je samo kratak odgovor:

- Matica je nestrpljiva.

Kada je Danijel Rid rekao „matica", Nikos Tedonis je pomislio na strog i zavetan katolički red koji ga je odgojio.

- U redu onda, neka avion bude spreman - složio se. - Idem da je obavestim.

Dva sata kasnije, Glen je sedela u privatnom avionu Nikosa Tedonisa koji je svojim moćnim motorima grabio preko Atlantika prema sunčanoj Atini.

Razmišljala je o Nikosu. Nikome iz sveta biznisa nije bilo baš sasvim jasno odakle, zapravo, dolazi ovaj čovek i kako je napravio svoju imperiju. Imao je finansijsku moć da zdrobi protivnika. Pominjanje njegovog imena širilo je strah jer svaka poslovna transakcija sa konglomeratima Tedonisovog poslovnog carstva značila je samo jedno - „da ste na prodaju". Njegova korporacija počela je naglu ekspanziju, pustila je pipke poput hobotnice. Gutao je sve što bi se našlo na njegovom putu.

Kada su se tri velike svetske kompanije našle pod pretečom senkom Nikosove korporacije, odlučile su da mu združeno vrate udarac. Ali, i tako moćna koalicija, u sudaru sa Tedonisom pretrpela je krah. Tri najuglednije kompanije u tri megalopolisa sasule su se u prah naočigled njihovih tvoraca.

Nikos je nosio zlo u sebi, i ko god bi pokušao da se suprotstavi nailazio bi na neviđenu snagu kojoj se nije znalo poreklo.

Život u svetu biznisa sa Nikosom nije bio zabava, a biti pored Nikosa, nakon udaje za njega, na krstarenju duž grčke obale za Glen je značilo samo beg od stvarnosti.

Uz njegovu pažnju, nenametljivost i beskrajno strpljenje, Glen je polako napuštala svoju usamljeničku čauru. Toliko mu je bar dugovala. Morala je da skupi svu svoju snagu da potisne Anđela iz sećanja. Bio je slatko-gorka prošlost koja se morala zaboraviti...

Stajala je na palubi jahte i posmatrala tamne obrise ostrva. Tedonis je sa uživanjem gledao. Za ovih nekoliko dana kao da je postala još lepša.

- Nikos, šta se ono vidi tamo? - pokazala je rukom na trepćuće svetio u daljini.

- Misliš na svetionik ... Upozorava nas da smo na najisturenijem delu grčke teritorije.

- Možemo li pristati?

- Ako je to tvoja želja, preneću je kapetanu.

Kroz nekoliko sekundi luksuzna jahta je naglo zaokrenula i pred njima su se sve jasnije ukazivale u mraku gusto zbijene svetle tačkice naselja.

Kapetan je ukotvio jahtu nešto dalje od samog pristaništa.

Nikos, Glen i njihova pratnja čamcem su se prevezli do obale. Ceo trg, od koga ih je delilo svega nekoliko metara, bio je prekriven košarama punim citrusnog voća. Meštanima je ono bilo jedini izvor prihoda. Donosili su ih sa svojih malih plantaža čekajući da teretni brod sa otkupljivačem dođe i prenese ga na kopno.

Uskoro se pred Tedonisom pojavio starešina sela, pomislivši da su se našli u nekoj nevolji, s obzirom da su jahte i brodovi ovde retko pristajali.

Nikos je razgovarao sa njim na grčkom.

Posle razgovora čovek se udaljio i nešto rekao jednom tamnoputom mladiću. On se osmehnuo pogledavši u Glen. Nije razumela o čemu su pričali... Trg se polako punio meštanima koji su došli iz radoznalosti.

Iz daljine se začula grčka pesma. Nikos je prišao Glen i obgrlio joj ramena.

- Pozvali su nas da im se pridružimo na malom seoskom slavlju.

- Šta proslavljaju?

- Kraj usp; ine berbe.

Starešina sela, čovek preplanulog izboranog lica, pozvao ih je za sto. Ispred njih, u znak dobrodošlice, stavili su vino i smokve.

Jedan mladi Grk je zapevao, praćen najtananijim lirskim zvukom buzukija. Poneseni njegovim glasom, meštani su počeli da mu se pridružuju ... Zastavši za trenutak, ritam pesme se promenio i pretvorio u grčku narodnu igru. Meštani su se spontano poveli za muzikom i zaigrali. Glen ih je posmatrala ...

Onda su se igrači okrenuli prema njima ... Nikos Tedonis je, ne odolevši zovu svojih predaka, ustao i priključio im se. Ostali su ovo propratili aplauzom, ohrabrujući lepu plavu ženu koja je došla u pratnji bogatog Grka, da im se pridruži. Vesela i nesputana, sa darom za igru, ona je izula svoje bele sandale nemarno ih bacajući u stranu i, pruživši ruku ka ruci Nikosa, zaigrala u ritmu sirtakija.

Igrači su zastajali jedan za drugim, udarajući dlanom o dlan, strune buzukija su treperile sve jače i brže, ali Glen nije gubila korak grčke igre. Onako kako je to igra zahtevala, Nikos je podigao jednu ruku visoko iznad glave, a drugom je obuhvatio oko struka, približavajući je korak po korak svome licu.

Glen je osetila njegov topli dah na vratu i čvrstinu njegove ruke na svome telu. Nikos je bio zgodan, sa talasastom kosom metalnog odsjaja i pronicljivim, za Grka neobičnim, sivoplavim očima. Bilo je lako zaljubiti se u njega, ali ona je znala da ne pripada zagrljaju ovog muškarca. Igra se završila i svi su ih oduševljeno pozdravili gromkim aplauzom, očekujući njihov poljubac. Glen se vesto oslobodila stiska njegovih ruku i pogledom potražila sandale. On je još uvek držao za ruku, ali kako ona nije uzvraćala, njegov stisak je popustio.

Jedna Grkinja, prijatnog od sunca ispošćenog lica, prišla joj je i pružila pletenu korpu na dar govoreći nešto na svom jeziku.

Glen se zahvaljivala osmehom, tražeći pomoć od Nikosa.

- Čini mi se da si ih osvojila. Ova korpa ima simbolično značenje kod Grka. Smokve su da bi život bio sladak, masline da ti deca budu zdrava, a vino da se opiješ i zaljubiš u Grka ...

Svi su se nasmejali... U tom trenutku olujni vetar je došao bez najave, trgajući oblake kao šećernu penu i noseći ih prema pučini. Meštani su se razišli sklanjajući se od naleta snažnog vetra. Nikos je povukao Glen u zaklon kada se kiša sručila na njih.

Niz strme uske stepenice koje su se sve završavale na malenom trgu slivali su se potoci.

Bilo je gotovo nemoguće prebaciti se na jahtu koja se od udara visokih talasa naginjala na levu i desnu stranu.

Jedan od meštana ih je pozvao da ga prate. Nikos je povikao prema njoj pokušavajući da svojim glasom nadjača huku mora.

- Biće bolje da se sklonimo u tavernu.

Klimnula je glavom i dozvolila da je svojim zagrljajem zaštiti od vetra dok su se penjali uskim stepenicama, prema malom vinskom podrumu.

Jednom je rukom otvorio vrata. Miris prženih girica, dima i vina, praćen veselom pesmom, ispunjavao je tesnu prostoriju.

Zaklonjeni od iznenadnog nevremena, sedeli su za drvenim stolom gledajući u lepu Ciganku koja je pevala, zanosno se njišući.

Nikos je, držeći čašu crvenog vina u ruci, pozvao da peva za njihovim stolom. Dok im se polako približavala u pratnji muzičara izazivački je zadizala haljinu preko kolena ... Došavši sasvim blizu, lakim skokom se popela na sto i dala znak muzičarima da stanu ... Pogledala je u Glen i rekla: - Amerikana? - Glen je potvrdila.

- Da ti gatam, lepa gospođo? - nastavila je Ciganka na lošem engleskom.

- Hajde - reče Nikos, ohrabrivši Glen da položi svoj dlan u mrku ruku Ciganke.

- Dolaziš daleko preko ovog mora, tamo gde ti ime mnogi znaju. - Zastala je, a grivne i narukvice ukrašene šarenim kamenjem zazveckaše dodirujući jedna drugu.

- Udaćeš se i rodićeš mu sina - Ciganka je pogledala u Nikosa kao da su to samo njih dvoje razumeli. - Bežiš od suđenog!

Glen se nervozno nasmejala ... Ciganka je govorila besmislice, ubeđivala je sebe. Nije želela da njene reči shvati ozbiljno ...

- Vidim veliku vatru - ponovo je zastala. - To nije vatra srca, i to nisi ti. - Oči su joj se suzile dok je pratila linije na dlanu.

- Tvoju zvezdu prate čini crne Lilit - napravila je rukom krug u vazduhu izgovarajući nešto na ciganskom. - Nema tog Ciganina koji te čini može skinuti.

Nikos je hteo da je prekine, ali Glen ga je zaustavila.

- To ti je crta ljubavi, da vidim crtu života ... Ne vidim ti ni oca ni majku ... samo sestru ...

- Nemam sestru.

- Ako Cigani lažu, dlan ne laže ... Vidim plavokosog, duguješ mu život. - Glen oseti kako nemir struji njenim telom i pri pomisli na Dejva oči joj naočigled svih zasuziše. Žamor u taverni se polako ugasio. Svi su pažljivo slušali šta će dalje Ciganka da kaže ... Glen je želela da povuče ruku, ali nije mogla.

- Vidim i još jednu liniju koja se odvaja od linije života. - Ćutala je neobično dugo ...

- Vidim dva ostrva: na jednom je krst života ... a na drugom ...

Nikos je prekinuo grubo i preteći.

- Dosta si rekla!

Ciganka je drugom rukom poklopila njen beli dlan i pogledala je u oči šapnuvši:

- Ne boj se, živećeš dugo. - Zatim se lako okrenula na petama i zapevala punim, zrelim glasom.

Nikos Tedonis je ustao od stola povlačeći Glen za sobom. Videla je po njemu da je ljut, ali nije znala razlog tome ... Poveo je prema vratima, dok je Ciganka pevala, sve vreme gledajući za njima.

- Sačekaj me, zaboravio sam nešto.

Ostala je napolju udišući svež vazduh posle oluje. Nebo je ponovo bilo bistro i zvezdano ... Posmatrala ga je sa zebnjom. Cigankine reči su joj se urezale u pamćenje ... Gledajući visoko iznad sebe, osetila je strah od nepoznatog ... Zvezde joj pored Nikosa Tedonisa nisu obećavale sigurnost...

Nikos se vratio u tavernu i prišavši Ciganki grubo je uhvatio za ramena.

- Da ti platim.

Ciganka ga je gledala drskim pogledom kroz guste crne trepavice.

- Koliko god da mi platiš - govorila je prkoseći - ti ćeš mi, gospodine, ostati dužan.

Nikos je izvadio svežanj novčanica i gumuo ih u njenu ruku.

- Nikos nikome nije ostao dužan. - Zatim se zaputio prema vratima i pre nego što je izašao začuo je ponovo njene reči:

- Uvek ćeš mi ostati dužan.

Ciganin koji je stajao kraj nje zbunjeno je zapitao: - Šta je tebi, ženo, zašto će ti ostati dužan? Vidi koliko si dobila za tvoje cigansko naklapanje ...

Na te njegove reči ona se trgla, zabacivši kosu.

- Ostaće mi dužan što joj nisam rekla istinu. - Zatim je udarila po njegovom instrumentu. - Sviraj, Ciganine, jer nikad ne znaš kad ti je poslednje ...

23.

Anđelo Savareze je gledao u Bejlija ... Senator je bio nervozan i prilično uplašen. Kampanja je bila u punom jeku, za sada je dobro stajao, sve su šanse bile na njegovoj strani, a ipak je bio zbog nečega zabrinut.

- Šta se dešava? - upitao ga je Anđelo.

- Ucenjuju me ... Imaju video snimke. To može upropastiti moju karijeru.

- Ako ste kompromitovali sebe sa nekom zanosnom plavušom, u tome vam baš i ne mogu pomoći...

- Nije plavuša, dođavola! Njih ima u svačijoj karijeri...

- O kakvom video snimku onda pričate?

- O video snimku projekta EVELAX!

Anđelu se vilica stegla. - Ko vas ucenjuje?

- Ne znam.

-Štahoće? ...Novac?

- Da je samo to - otpuhnuo je senator - resio bih i bez vas ... Hoće političku moć. Podržaće moju kampanju ... ponudili su mi dve najmoćnije TV kuće u Americi ... obećavaju i snažnu podršku Evrope ... Svi će stati na moju stranu: CIA, Pentagon, NATO i državno tužilaštvo ... marketinške kompanije ...

- Zašto onda brinete? - upitao ga je Anđelo.

- Zato što mi nude svoga sekretara! Zato što će me blokirati njihova vlada u senci ... Zar ne shvatate, biću samo figura.

- Možete li odbiti?

- Neće mi dopustiti ... Imaju me u šaci. Skandal oko ljudskih klonova nije isto što i flert sa simpatičnom spremačicom Bele kuće.

Anđelo se trudio da zadrži mirnoću.

- Možete li saznati ko vas ucenjuje?

- Nemaju ni ime, nemaju ni lice - zastao je, razmišljajući. - Možda, ako pritisnemo Hofmana, ali stvar je toliko delikatna da se bojim pomeriti i mali prst... Uostalom - pogledao ga je drsko - problem je zajednički. Mislim da iza svega stoje oni koji su preuzeli EVELAX.

- Šta je sa Švarcerom?

- Ne znam ... Pritisli su i njega, morao je da im proda kompletnu kompaniju. Zadržali su samo naziv, a u upravu doveli su svoje ljude. Švarcer neće sa mnom ni da razgovara. Mora da su iskopali nešto i o njemu ...

- Koliko ja znam - odgovorio je Anđelo - Švarcer je prilično čist. Ako dozvole da priča o klonovima procuri, biće i oni sami ugroženi... Nema logike da vas ucenjuju oni koji su preuzeli od nas projekat EVELAX.

- Ne budite naivni! - odbrusio je senator Bejli. - Do sad su mogli da uklone sve dokaze ...

- Šta znate o Hofmanu?

- Isto što i vi. Prilično dobar bankar, sitničav ali uspešan ... ništa važno čega bih se mogao setiti...

- Može li neko iz vašeg tima pronaći bilo šta kompromitujuće o njemu?

- Moj tim! - nasmejao se Bejli. - Pitanje je koliko su ti ljudi na mojoj strani ... Imam nekoliko dobrih saradnika, ali oni svi, radeći na mojoj karijeri, krče put za sebe ... Imaju više kompromitujućih dokaza o meni nego o mojim protivnicima. Na žalost - odmahnuo je glavom - nemam ni u koga posebno poverenje.

- Ne možete se setiti nijednog čoveka?

Senator Bejli je razmišljao.

- Možda i mogu, ali ne vidim kako bi nam mogao pomoći...

- Nazovite ga.

- Nema potrebe, jednom nedeljno se sastajem sa njim. Šta ćete vi uraditi? - upitao ga je Bejli rezignirano.

- Prvo ću sačekati da vidim kako će se razvijati situacija.

- Ako imaju mene i Švarcera, ne verujem da će i vas ostaviti na miru.

- Čekaću ih ...

- Znači, ostavljen sam sam - Bejli je bio u priličnoj panici. - Čini se da mi ništa drugo ne preostaje nego da prihvatim.

- To bih vam i ja savetovao ... Jednom, kada saznate ko stoji iza svega, biće lakše da se krene u akciju ...

- Kada saznam ko je - uzvratio je Bejli - biću isuviše upleten da bih mogao izaći.

Anđelo je prečuo ove Bejlijeve reči...

- Pogledajte šta imate o Hofmanu, a ja ću se pobrinuti za Švarcera. Negde neka karika postoji ... - Anđelo je pošao ka izlazu. - Možda i nije tako beznadežno kao što izgleda. Ostaćemo u kontaktu.

Vraćajući se u Los Anđeles razmišljao je o senatorovoj priči. To što ga neko ucenjuje, a pri tome mu nude i podršku u predsedničkoj kampanji moglo je značiti samo jedno - taj neko hoće potpunu kontrolu moći u Americi i van nje. Anđelu nije bilo stalo do političkih igara, a sada je nevoljno postao akter u jednoj od njih, možda najvećoj i najprljavijoj.

Došlo je vreme da se uključi i don Antonio. Ako je neko znao kako se vodi prljava igra, onda je to znao starac sa Sicilije.

„Anđelo", začuo je sa druge strane dobro poznati glas, ,,gde si?"

„Upravo se vraćam iz Njujorka ... Imam dobre vesti."

„Ti znaš šta bi za mene bile dobre vesti", odgovorio je don Antonio. „Vreme je da osnuješ porodicu ... Nego, imaš li neki poseban razlog zbog koga me zoveš ... Ovde je prilično kasno."

„Znam ... Potrebni su mi podaci o izvesnom Švarceru."

Starac je ćutao razmišljajući. „Daj podatke Silviju ... Videću šta mogu za njega pronaći."

Kada je Anđelo stigao u restoran, faks sa podacima o Švarceru stajao je na njegovom stolu.

Podigao je papir i počeo da čita.

„ Herman Fulbaher, poznat pod imenom Eugen Švarcer, sin nacističkog funkcionera i jedan od organizatora „ pacovskih kanala ". Pod sumnjom da je prikrio dokaze o progonu Zidova. Pripadnik nemačke tajne organizacije „Berlinska zvezda" i član njihovog odbora u egzilu. Pod okriljem jednog krila Vatikana koji je organizovao prihvatne centre u Argentini i Brazilu. Na raspolaganju su mu kompletna flnansijska sredstva organizacije koja pod svoju senku okuplja istomišljenike. "

Anđelo je dohvatio telefonsku slušalicu.

„Senatore Bejli, imam podatke o Švarceru ... Ne, još vam ništa ne mogu reći ... potrebni su nam detalji o Hofmanu. Mislim da je reč o sukobu Nemaca i Jevreja na teritoriji Amerike ... Zato su nam neophodni svi podaci koje možete pronaći o bankaru."

Spustio je slušalicu ... Drugi svetski rat, očigledno, nije završen ...

Ako su njegova predviđanja tačna, onda će sukob poprimati dramatične razmere.

Ukoliko Hofmanova strana prevlada, pokrenuće se američke trupe prema Nemačkoj i Evropi. Ako Švarcerova organizacija dobije preimućstvo, onda će Izrael biti primoran da se povuče sa palestinske teritorije.

Za sada su postojale samo te dve mogućnosti, a gde su dve tu je i treća, čiji se obrisi nisu još ni nazirali.

Pozvao je Glen, ali ona se nije javljala na telefon. Pomislio je da je možda izašla sa Boni do obale. U svakom slučaju, videće je kasnije ...

Nije je video ni tog ni sledećeg dana. Vila je bila zaključana i prazna. Uveravao je sebe da je negde nakratko otišla i da će se uskoro pojaviti. Trećeg dana je usledio šok.

Sve jutarnje novine objavile su vest o iznenadnom venčanju grčkog magnata sa popularnom zvezdom roka i popa Glen Glori. Venčanje je obavljeno na imanju nedaleko od Atine. Par je zatim, nakon skromne ceremonije, pošao na krstarenje njegovom luksuznom jahtom „Meduza".

Čitao je ne verujući svojim očima. Zašto, Glen?! Zašto? Ako je bila u vezi sa Tedonisom, mogla mu je reći. Zašto se poigrala njim i njegovim osećanjima? Da li joj je bio samo trenutan hir, jedan mali usputni flert pred udoban i dosadan život u izobilju koji joj je garantovao brak sa Nikosom Tedonisom? Bilo mu je muka ... Ponovo je preživljavao užasan osećaj gubitka ...

Posle neverice nastupio je bol. Nije znao kako da je zaboravi i da li će ikada moći.

Umesto pijanstva, noć je proveo u zagrljaju plaćene ljubavnice. Želeo je da bol ukloni fizičkim zadovoljstvom.

Mislio je da će Mej svojim telom ukloniti bar na tren ovaj nepodnošljivi osećaj. Njena kosa mirisala je slatkasto na egzotično voće, znala je kako da ga zadovolji, i kada je ulazio u nju činilo mu se da zadovoljstvu nema kraja. Kraj je, ipak, brzo došao, zadovoljstva je nestalo. Ostala je samo praznina. Ono što je njeno telo činilo njemu, bez ljubavi i emocija, zvalo se blud. Bila je lepa i zavodljivih pokreta tela, ali to nije bilo telo žene koju voli.

Glen! ... Nedostajali su mu njeni poljupci, njen osmeh, miris kose i trenutak spajanja njihovih tela; jedini trenutak kad je znao da pripada samo njemu, da je poseduje kao što muškarac treba da poseduje ženu ... Samo tad je znao da ih niko ne može razdvojiti, taj trenutak niko im nije mogao oduzeti... Verovao je da ono što oseća prema njoj i ona uzvraća njemu ... Zašto je to učinila, gde je pogrešio, da li je predugo čekao ...?

Spustio je opet ruke na kukove mladog podatnog tela lepe kosooke žene. Vodili su ljubav žestoko. Njen ritam je pratio njegove pokrete ... Osetio je da vrhunac fizičkog zadovoljstva dolazi i da su ga njeni vesti pokreti doveli do samog klimaksa. Da li je i Glen vodila ljubav sa Tedonisom? Da li ga je ljubila i predavala se njegovom telu na isti način kao njemu? Da li su Tedonisove ruke gospodarile njenim telom kao nekad njegove? ... Žena ispod njega uvijala se u ekstazi; ječeći od slatkog zadovoljstva tražila je svojim vlažnim i mekim usnama njegove poljupce, ali nije odgovorio ... Nisu bile usne koje je voleo. Zar je mogao lako da je zaboravi, da je preda Tedonisu, da odustane od nje? Nije mogao, jer Glen je bila konačni smisao svemu ... razlog zbog koga se budio svako jutro ... samo ra vidi njeno lice pored svog ...

Trenutak vrhunca je nestao kao mehur od sapunice. Prebacio se na levu stranu kreveta...

Devojka je ustala navlačeći svileni ogrtač. Izvadio je novac i pružio joj ... Gledala ga je bademastim očima. - Ne želim da uzmem novac, nisam ga zaslužila.

Pogledao je. - Nije tvoja krivica ...

Prišla je ponovo krevetu. Slapovi sjajne kose pali su mu na grudi. Gledala ga je bez stida pravo u oči. - Nisam te usrećila ...

- Rekao sam ti, Mej, nije tvoja krivica.

Krenula je da ga poljubi ... Laganim pokretom, ne želeći da je uvredi, izmakao je svoje usne.

- Moj narod veruje da je žena rođena samo zbog toga da bi usrećila muškarca ... ili ...

Anđelo je pomislio na Glen. Da li ona Nikosa Tedonisa čini srećnim? Odgovor je znao ...

I tada po prvi put istinski oseti sicilijanski nagon i želju da ubije ... Mej je izlazila iz sobe.

- Znaš li u šta još veruje moj narod ... Ako muškarac voli samo jednu ženu, ni jednu više neće usrećiti. - Zatvorila je lagano vrata, ostavljajući ga samog.

Kosooka Mej mu je rekla samo ono što je već i sam znao. Nije mogao odustati od Glen. Dugovala mu je objašnjenje, i on je resio da ga potraži.

Razgovor sa don Antoniom trajao je kratko, ali dovoljno da mu objasni šta tačno želi.

Da je kojim slučajem Anđelo Savareze mogao videti lice svog poočima nakon razgovora sa njim, pomislio bi upravo isto što i don Antonio u tom trenutku.

Odavno je starac čekao da izmiri račune sa Nikosom Tedonisom, a sada mu se ponovo našao na putu. Samo, ovaj put starac je bio spreman, spremniji nego ikada pre.

24.

Duvao je snažan vetar i besna morska pena se podizala na vrhove talasa, propinjući se do same palube malog broda „Korkira" na kome je jedini putnik toga dana bio kardinal Fabio ... Činilo se kao da ti talasi idu od Atosa, ne dajući malenom brodu da se približi pristaništu ...

Kardinal Fabio je sedeo u vlažnoj kabini, držeći se čvrsto za drvenu klupu. „Korkira" se, zanoseći se, čas uspinjala na vrhove talasa, čas strmoglavo spuštala niz njih i nekako jedva uspela da priđe levim bokom kamenom pristaništu. Kardinal je izašao na palubu, vetar ga je zanosio i od njegove odore činilo se kao da se na brodu razvilo malo jedro.

- Ne pamtim ovako vreme na Atosu - vikao mu je na uvo nabijeni tamnoputi Grk koji se borio da nabaci omču i priveže brod ... U tome mu je pomagao i monah koji je stajao na doku.

Nevreme kao da nije imalo nameru da se stiša. Kardinal Fabio je iskoristio pogodan trenutak da iskoči ...

Pravoslavni monah je pogledao u pridošlicu.

- Kojim vi dobrom dolazite u ovo zlo vreme? - vikao je da bi nadjačao vetar.

- Vreme je dobro, a zlo me je nateralo.

- Zlo je, zlo je - odgovarao je monah, čuvši samo isprekidane kardinalove reči... - Moraćemo prvo u Kareju, takav je red, da se ozvaničite, pa onda u manastir ...

U Kareji su brzo završili formalnosti, a zatim su pošli uskom kamenom stazom i začas se našli zaklonjeni drvećem od snažnih udara vetra.

U vazduhu je mirisalo na vlagu i so ...

- A u koje ste bratstvo pošli?

- U hilandarsko ...

- Tako ... Pa svratite i do nas ... od vaših niko nije bio skoro ...

- Ne bih se dugo zadržavao ... poslom sam došao ...

- Eh, svi smo ovde poslom došli... božijim poslom - uzvratio je otac Nikanor.

Penjali su se uskom kozjom stazicom polako, nogu pred nogu.

Kroz visoke grane čempresa vetar je hučao, dole ispod njih čuli su se snažni udari talasa o kamenitu i strmu obalu.

- E, pa ovde ćemo se rastati - zastao je monah. - Vi krenite ovuda, to vam je put za Hilandar, a ja ću nastaviti dalje ovom stazom - Rekavši to, monah ode, nijednom se ne osvrnuvši. Nevreme se polako stišalo kada je, nakon dobrih sat vremena pešačenja, kardinal Fabio stigao do hilandarske kapije. Prekrstio se tiho šapućući: „Evo me, Gospode, na putu spasenja pred kapijom tajne tvoje ... evo me da ispunim zapovest i volju tvoju."

Drvena krila kapije su se lako otvorila ... Pred njim je stajao omaleni monah, gledajući ga mirnim pogledom, nimalo iznenađen što ga vidi.

- Blagoslovite - pozvao ga je kardinal Fabio.

- Ne treba vama blagoslova moga. Vas je Gospod već blagoslovio kad ste po ovom nevremenu uspeli da dođete dovde ... Uđite, vrata su ova za sve otvorena.

Pošao je za njim ćutke, prateći njegove sitne korake preko kamenih ploča, prema manastiru. Reči su u Hilandaru bile izlišne. Reči bez pomena božijeg imena samo bi skrnavile monaški život pun odricanja. Iz razmišljanja trgla su ga manastirska zvona. Zastali su za trenutak. Zvonjava kao da je razbila i poslednje oblake iznad Atosa, terajući ih negde prema dubini kopna iza masiva planine Megali Vigna... Kardinal Fabio ih je ispratio pogledom ... Visoko u liticama, kao lastavičija gnezda, stajali su skitovi i staračke kelije ... Sa ovog mesta nisu mogli da se vide, ali on je naslućivao skromna prebivališta monaha pustinjaka. Orao gorostasnih krila kružio je iznad Hilandara, ne klikćući.

- Iguman vas čeka - pozvao ga je starac i propustio ispred sebe ...

- Od puta ste, - dočekao ga je iguman umesto pozdrava - mora da ste umorni.

- Čineći p'r,vdu još se niko nije umorio - odgovorio je ...

- Prenoćićete ovde u konaku, a sutra ćete poći. Savet Svetogorskih staraca vas očekuje. Otac Avakum će vas dopratiti do pola puta, a dalje ćete morati sami.

Iguman je ustao i sa malog stočića od ružinog drveta podigao knjigu čije su korice bile zapečaćene. Pružio je prema kardinalu Fabiju izgovorivši:

„Kakva je korist, braćo moja,
ako ko reče da ima veru a dela nema."

Na te reči, primajući knjigu, kardinal Fabio je progovorio šapatom:

„Jer kao što je telo bez duše mrtvo
tako je i vera bez dela mrtva."

- Ponećete im ovo - bilo je sve što je iguman rekao ispraćajući kardinala.

Kardinal je ležao na drvenom krevetu, pod njim je bila samo tkana prostirka ... Oči su mu prelazile preko oskudno nameštene monaške sobice zadržavajući se na pocrnelim tavanskim gredama. Nije mogao da zaspi, dugo je ležao tako budan ne znajući ni koliko ima sati.

Na Atosu vreme se drugačije merilo. Ništa sa stvarnim svetom, za koga su se monasi iz dana u dan molili, nije bilo zajedničko ... Ni Vatikan ... pomisao na njega probudi gorčinu ... Za Rim, bio je i ostao jedan od nepokornih koji su se protivili da se od božije kuće pravi politička tribina. Sa njenog balkona katoličke mase pozivale su se na mir božiji, a unutar nje kovali se planovi za sužanjske lance ... Jeres, ta stoglava neman nije ponikla iz pravoslavlja. Srce prave vere bilo je ovde gde su se još uvek pridržavali Hristovog učenja. A sad će krenuti i na njih ... Neko je morao da ih zaustavi... Papa Florio je njega zavetovao, a o tom zavetu niko, pa ni pravoslavni monasi, nije znao ni reč. Ovde je došao samo da ispuni svoju dužnost i datu reč preminulom, a dalje kako mu njegova savest naloži i kuda ga božija promisao odvede.

U osvit zore, pre jutarnje molitve, otac Avakum je pokucao na vrata.

- Vreme je, ako ste spremni, da krenemo.

Izašao je ispred konaka ... Jutro je mirisalo na svetogorsko bilje i rosnu svežinu.

Put na koji su pošli vodio ih je prema vrhu Atosa na 2 000 metara. Tamo su se još uvek vili pramenovi magle.

Uspinjali su se ćuteći, više pognuti nego uspravni. Ovo je bio naporan put i za daleko mlađe od njih dvojice.

Tek oko podne popeli su se na mali kameni plato.

- Da počinemo, brate - rekao je monah i iz svoje torbe izvadi dva parčeta suvoga hleba i komad sira.

Jeli su ćuteći svoj skromni ručak ... Kardinal Fabio je gledao u neveliku skupinu monaha koja je radila u vinogradu malo dalje od njih, razmišljajući kako je Atos sa svim svojim bratstvima jedno od poslednjih utočišta vere.

- Ah - kao da mu je pročitao misli uzdahnuo je njegov pratilac, gledajući u istom pravcu. - Nevolja brate, nevolja njihova - progovorio je inače ćutljivi monah. - Što vođe naroda jednog bratstva više zgreše to njegovi monasi većma pate ... Pogledaj ih samo, stradanja su njihova velika. Jedan dan se prolomilo

iznad gore. Kiše nisu prestajale dva meseca, cedile su se iz neba slivajući se niz planinu ko suze niz obraz Bogorodice - prekrstio se sa tri prsta. - Znali smo da ne valja, da se svet negde o Boga ogrešio; isprva smo mislili da nas Bog samo opominje, te da ničiji skitovi nisu stradali ... Ali, posle smo doznali od nekih podvižnika što su iz planine sišli da je rusko bratstvo postradalo ... voda im odnela dva monaha i skoro sve kelije ... a uninije se okomile na njih ... Od tada, deo njihovoga bratstva spava bez zaklona pod otvorenim nebom, moleći se za spas duše svojih sunarodnika ... Mole Boga da sav greh naroda prime na sebe ... - Eh - vajkao se ... - Vođe su narodu proterale veru iz srca ...

- U pravu ste - složio se kardinal. Svet je sve dalje od pokajanja, a sve bliži sopstvenoj propasti...

Monah je klimnuo glavom odobravajući.

- Nego, da mi pođemo. Ima još dosta da se ide ... valjalo bi za dana stići, pre nego što se ukazu uninije ...

Kada je rekao „uninije", monah je mislio na đavolje prikaze koje su ovde na Gori Atonskoj često posećivale osamljenike i isposnike ... svaka u molitvi probdevena noć pod vedrim nebom ostavljala je traga za sobom ... Zlo ne spava, ne jede i vode ne traži, zlo od zla živi, pomisli kardinal Fabio prateći usek tek jednu stopu širok kojim su se penjali ka vrhu Atosa ...

- Ja ću vas, brate, još malo otpratiti, a dalje valjalo bi da idete sami - rekao je monah ne dižući pogled sa puta ispred sebe.

Nakon mukotrpnog i sporog hoda uspeli su se na čistinu.

Kardinal Fabio je pogledao oko sebe ... sunce je počelo da zalazi ka zapadu bacajući svoje teške snopove kroz čempresove grane; vetar se utišao ... Kao da mu je pročitao misli, pravoslavni monah je bogobojažljivo progovorio:

- Sunce zalazi na zapadu, a rađa se na istoku; u jednoj kući je svetlost, u drugoj je mrak. Tako mora biti... jer kako će drukčije Otac naš pravedni znati ko je kukolj a ko žito kada dođe vreme za žetvu ...

- Poznaće nas po delima našim - uzvratio mu je kardinal Fabio.

Stali su ...

- Neka je Gospod sa tobom, on će ti pokazati put. - Tim recima monah se oprostio od kardinala i uputio se niz strminu puta kojim su se do malopre penjali.

Polako, nogu pred nogu, kardinal je napredovao u svome usponu ka vrhu, dok mu je trnovita živica grebala potkolenice i dok su mu dlanovi krvarili od oštrih stenovitih izbočina za koje se hvatao. Ali, on se nije obazirao na bol, razmišljajući samo o zavetu koji je dao.

Što se više primicao vrhu postajalo je sve hladnije, a leden vetar koji se zavlačio pod njegovu tanku odeždu usporavao ga je još više. Gotovo da je bio već mrak. Sunce se gasilo na zapadu u krvavo crvenoj boji... Izdavali su ga mišići, drhtao je od umora i zime, ruke su mu se kočile ...

Ohrabrivao je sebe molitvom, nije smeo da zastane, ignorisao je bol u telu i nogama.

„Telo je za stradanje, duša je za spas", šaputao je pomodrelim usnama ... Činilo mu se da to vetar njega prati, da ga vuče nadole ... I kroz to zloslutno hujanje učinilo mu se da čuje glas:

Žedan si, a od izvora moga ne piješ;
gladan si, a od jela moga ne jedeš;
hladno ti je, a vatri mojoj ne prilaziš;
mučiš telo da bi duša likovala.
Priđi mi i budi prvi u hramitdo mene
...zar možeš da me pobediš u carstvu mome!

Oslušnuo je još jednom ... jesu li se to misli poigravale sa njim ili je Antihrist obukao odelo od zime i leda, pa ga muči i iskušava? Želeo je da se prekrsti, ali ruke nisu htele. Zaustio je da glasno poviče, ali se i grlo steglo. Jedino mu misli nisu bile zarobljene i on je u sebi odgovarao duhu što ga iskušava:

Žedan sam, ali sa izvora tvoga ne pijem ... jer su vode njegove slane od suza dečijih;
Gladan sam, ali tvoje jelo ne jedem ... jer si ga od ljudskog mesa spremio;
Hladno mi je, ali tvojoj vatri ne prilazim ... jer si je mržnjom i ratom zapalio!
Ne prilazim ti, jer si od jauka hram tvoj sačinio.
Radije ću biti zadnji u kući Boga mojega nego prvi u adu tvome...
Pobediti te neću, jer si u vremenu konačnom već pobeđen,
Jer nije tvoje carstvo što ga svojim zoveš ...

Dok je nogom tražio oslonac, nesigurno opipavajući u mrzlom mraku, pod njim se odronila stena i njegovo telo je počelo da klizi naniže. Zaustavio se uz tup udarac, stegnuvši zube da ne bi jauknuo. Niz izgrebano lice i ruke pocurila je topla krv ...

Iz stanja obamrlosti povratili su ga, tek narednog jutra, prvi zraci sunca. Pogledao je prema vrhu. Sinoć mu se činio tako dalek i nedostižan, a sad je tu, okupan prvim jutarnjim zracima. Video je cilj svoga puta. Ozaren plavičastom svetlošću svetogorske zore, sijao je krst na maloj kapeli ... Pomerio je svoje usne, ohrabren njegovom blizinom i izgovorio: ,,I obradova se duh moj Bogu, spasu mome".

Kardinal Fabio se pridizao polako. Izranavljenim dlanom proverio je da li je knjiga što mu je iguman dao još uz njega. Opipavši je, uzdahnu sa olakšanjem.

Primicao se polako do mesta sa koga se juče omakao, i kada se uspeo na sam zaravnjeni vrh litice pogledao je ispod sebe i uplašeno ustuknuo.

Druga strana stene okomito se spuštala u nedoglednu dubinu.

Prekrstio se, zahvalan Spasitelju što je na sigurnom. Iznad njegove glave, kliknuvši oštro nekoliko puta, suri planinski orao razapeo je krila kao nebeska jedra prepuštajući se vazdušnim strujama da ga nose. Bio je opčinjen letom veličanstvene ptice u tom beskrajnom plavetnilu. Nem od lepote Atosa koja se prostirala pod njim kardinal Fabio pomisli da je ovo poslednje slovo Hristove

ljubavi prema ljudima na zemlji ispisano neizrecivom lepotom prirode i tihog šaputavog molenja pravoslavnih monaha. Te molitve sz vapile da se što više izgubljenih ovaca vrati pastiru svom pre nego što dođe svršetak sveta, pre nego što pali anđeo gnevnoga srca izvede otpale duše na polje Armagedonsko.

Ušao je u tesnu kapelicu iznad čijeg su krsta mraz i sunce spleli svoje prste još uvek se boreći... Iz torbe je izvadio svecu i zapalio je drhtavim promrzlim prstima ... Kleknuo je na hladan kamen ispred ikone i sklopivši ruke, počeo se moliti:

„Pticama si, Gospode, dao nebo,
ribama more, a ljudima zemlju ...
A nebo, more i zemlja su vinograd u domu tvom ...
Ne spoznasmo nezahvalni da smo samo gosti u kući tvojoj.
I gle, šta učinismo da se odužimo dobroti tvojoj!
Ubismo ptice i nebo ranismo, otrovasmo more
i ribe pobismo, zemlju zagadismo, vinograd posekosmo
i vino, krv tvoju prolismo ...
A šta ćeš učiniti, Gospode, gospodaru vinograda zemaljskog...
Doći ćeš i pogubićeš vinogradare i daćeš vinograd drugima ...
jer pravičan je sud tvoj ..."

Niz njegovo kruto trpeljivo lice skotrljaše se dve teške suze ... U tom času plamen svece je zaigrao rasplamsavajući se ... i sveca je, zasuzivši, počela da se topi u krvavim kapima ...

„Pokaži mi put spasa, o Gospode" - šaputao je ubrzano gledajući u te kapi. „Zar se toliko ogrešismo, zar su nam srca već toliko otvrdnula i ohladnela da ih lik tvoj ne može ogrejati, i ko smo mi u sudu tvome, i gde ćemo biti kada budeš sudio" ...

Malena senka pojavi se na vratima kapele i on se okrenu. Na ulazu je stajao starac sede brade, odeven u tanku belu haljinu ... Prišao mu je i topla ruka spusti se na njegovo rame.

Posmatrale su ga monahove oči blage i krotke. Iz njega je zračio spokoj kakav se samo još na Atosu mogao naći. Začuo je umilan glas pun mira i ljubavi.

- Pitaš se, brate, a ko smo mi u sudu oca našeg ... Zar si zaboravio reči njegove:

Vi ste so zemlji; ako so obljutavi,
čime će se osoliti? Ona već neće
biti nizašta, osim da se prospe
napolje i da je ljudi pogaze.

Starac mu je pružio svoje ruke i pozvao ga da ustane govoreći mu reči iz Jevanđelja koje je i sam kardinal nebrojeno puta ponavljao.

- Ja sam sluga kao i ti
i kao braća tvoja koja imaju
svedočanstvo Isusovo...

Kardinal Fabio se pridigao i pošao prateći ga.

Na malom platou pred crkvom čekali su ih ostali starci. Bilo ih je ukupno sedam i svi su imali isti mir na licima, i isti pogled i iste misli, obučeni u iste bele haljine. Izvadio je knjigu i pružio je starcu koji mu je prvi u crkvi prišao ... Primivši knjigu i poljubivši je, starac prozbori:

- Ko je dostojan da otvori knjigu
i razlomi pečate njene?

Ostali starci su odgovorili složno u jedan glas:

- Dostojno je jagnje zaklano
da primi silu i bogatstvo i premudrost
i čast i slavu i blagoslov.

I opet je prvi starac zapitao:

- Dokle ćeš, Gospodaru Sveti i
Istiniti, odlagati da sudiš i osvetiš
krv našu na onima što žive na zemlji,

a starci spremno odgovoriše:

- / rečeno im bi da počinu još malo
vremena, dok se ne napuni i broj
satrudnika njihovih i braće njihove,
koji ima da budu pobijeni kao i oni.

Posle tih reči, izgovorenih melodičnim molitvenim glasovima, stari monasi poćutaše malo krsteći se ... i zatim nastaviše govoriti odabrane reči iz Jevanđelja. Kardinalu Fabiju oni su ličili na mali hor anđela koji se spustio na vrh Atosove gore donoseći poruke sa neba.

- Zar Bog odbaci narod svoj? Nikako
Ne odbaci Bog narod svoj, koji unapred pozna.

- Ili ne znate što govori pismo za Iliju
kako se tuži Bogu na Izrailja govoreći
Gospode proroke tvoje pobiše
i žrtvenike tvoje raskopaše i ja
ostadoh jedini i traže život moj.

- Ako li zlo činiš boj se,
jer ne nosi mača uzalud
jer je božiji sluga, osvetnik,
da izlije gnev na onoga
koji zlo čini.

- Ako neko razara hram božiji
razorite njega Bog
Jer carstvo božije nije u reći nego u sili
Jer ne ratujemo protiv krvi i tela
nego protiv poglavarstva i vlasti
i gospodara tame ovoga sveta
protiv duhova zlobe u podnebesju.

*- **I** ako sotona sotonu izgoni*
sam se u sebi razdelio i kako će, dakle, opstati
carstvo njegovo....

- Da nas obmanom ne savlada sotona
jer nam namere njegove nisu nepoznate
Tajnu sakrivenu od vekova i pokolenja
koja se sada javi svetima njegovim
Jer kad govore mir je i sigurnost
tada će naići na njih iznenada
pogibija kao bol na trudnu ženu
i neće izbeći...

- Onoga je dolazak po dejstvu sotoninom
sa svakom silom i znacima i čudesima i lažima
***I** hulu onih koji govore da su Judejci a nisu*
nego sinagoga sotonina.

- Zar niste čitali u pismu ovo:Kamen koji
odbaciše zidari on postade glava od ugla
Jer sve što je rođeno od Boga pobeđuje svet
znamo da smo od Boga i da svet sav u zlu leži.

- Čuvajte se da vas ko ne prevari
Jer će mnogi doći u ime moje govoreći
Ja sam Hristos jer će se pojaviti mnogi
hristosi i lažni proroci i pokazaće znake
i velika čudesa da bi prevarili ako
bude moguće i izabrane.

- Napiši dakle što si video i što jeste i što će biti
posle ovoga
Jer kao što munja izlazi od istoka i sine
do zapada, tako će biti i dolazak Sina Covečijeg
***I** ovaj glas čusmo mi kako siđe sa neba,*
dok bejastrci s njim na gori svetoj
Ovo je sin moj ljubljeni, koji je po mojoj volji

/ mi smo videli i svedočimo da je otac
poslao sina Spasitelja sveta
Tako govori onaj koji ima mač
oštar sa obe strane.

- Ne mislite da sam došao da donesem
mir na zemlju došao sam da donesem mač
Tako govori Sveti, Istiniti, koji ima ključ
Davidov, koji otvara i niko ne može zatvoriti
i koji zatvara i niko ne može otvoriti.

- Evo stojim na vratima i kucam
ako ko čuje glas moj i otvori vrata
ući ću k njemu i večeraću sa njim
i on sa mnom

- Onome koji pobedi daću da sedi
sa mnom na prestolu mome, kao i ja
što pobedih i sedoh sa ocem mojim
na prestolu njegovom

- Napolju su psi i vračari
i bludnici i krvnici i idolopoklonci
i svaki koji voli i čini laž

- Ko ima uho neka čuje tajnu sakrivenu
od vekova i pokolenja koja se sada javi
svetima njegovim
- Ja Isus poslah anđela svojega da vam
posvedoči ovo u Crkvama
Ne sudite da vam se ne sudi
Jer kakvim sudom sudite onakvim će vam
se suditi
Ne dajte svetinje psima niti bacajte
bisera svojih pred svinje
- Ja sam Izdanak i Rod Davidov
sjajna zvezda Danica
Da doći ću uskoro. Amin.

Kardinal Fabio se prekrstio, primivši jednostavan drveni kovčežić koji mu je predao jedan od staraca ... slušajući poslednje reči pred rastanak upućene njemu.

- U rukama držiš duhovno zlato kojim se Nebo kupuje ...

Put te čeka dugačak, poći ćeš na ostrvo Valaam što se nalazi na jezeru Nevo i duhovnim očima predati blago koje nosiš. Tamo rod Satanin neće smeti poći jer su njihove molitve jake da i preko vode hoditi mogu. Mi smo molitvama braću našu obavestili da si na svome putu, ako li ti opasnost zapreti probudićemo Anđela čuvara tvog da te od zlog sina izbavi.

Ako li je Anđeo tvoj tvrdim snom zaspao, onda ćeš se verom svojom braniti; ako ti je vera jaka sveti oganj će i svecu u rukama tvojim zapaliti.

Ako postoji krst na kome je Hristos razapet, onda postoji i đavolje žezlo; ako i žezla ima, onda postoji i mač pravde božije.

Ako postoji seme ljubavi onda postoji i seme zla; zar je moguće da je Isus ubijen, a da ubistvo nije izvršeno?

Ako otac naš Bog svedržitelj ima presto svoj onda i pali Anđeo što beše prvi do njega želi i presto svoj jer u gordosti svojoj želi Bogu biti ravan ...

Ne može se sprečiti što je suđeno, ali možemo zaustaviti onog što suđeno želi da spreči...

Neka te čuva Hristos i Majka Božija i Bog Otac, tvorac sviju nas... Amin ...

Kardinal Fabio je poljubio starca u ruku i pošao putem kojim se uspeo. Pred njim je bio čitav dan hoda, činilo mu se da se lakše bilo penjati nego silaziti.

Dok je na vrhu Svete gore vladao sneg i led, na njenim nižim padinama sunce je nemilosrdno pržilo. Obrisao je znoj sa čela, ali nije posustajao. Morao je sa Atoskog poluostrva izaći još za dana ...

Kao dobri duh, kraj bučnog i penušavog izvora stajao je isti onaj monah koji ga je i dopratio ...

- Čudiš se što me vidiš, brate, a kako sam te samog mogao ostaviti...?

- Mislio sam da ste se vratili u manastir Hilandar ...

- Zanoćio sam u keliji kod našeg brata Nikanora. On je veliki isposnik, živi svetac. Meni, kad duša vere ižedni, na njegovom izvoru žeđ ugasim.

Kardinal Fabio ga je pažljivo slušao.

- Hilandarska bratija priča da tu gde je on samo retki mogu obitavati i kažu da su tu najjači napadi uninija i da Sotona najviše na njega nasrće.

- Koliko mu je godina?

- Mislim da ima i više od devedeset. To vam ovde niko ne bi mogao reći. Pre otprilike pedeset godina on se povukao u osamu. Još uvek je krepak.

Koračali su sad već nešto širim putem; gazeći po osušenim jelovim iglicama, udisali su smolast vreo vazduh.

- Moram vam reći šta mi je ispričao ... Kaže da ima na Atosu jedna bratija od sedam staraca koja će držati poslednju liturgiju na svetu i koja se nikako ne da videti.

Ukazu se samo onima koji su predodređeni za neko delo božije ... Ma, i ja sam ovde proveo više od trideset godina, svaki kamen znam i svaki puteljak i ravni i strmi, ali nikada ih nisam sreo. Nije mi valjda suđeno ... Monasi između sebe prepričavaju jednu priču kako je neki mirjanin čuo za te starce pa pošao da ih traži. Nije sa gore silazio sigurno dva meseca, već se i vreme počelo menjati, pa se mnogi za njega zabrinuše da gde nije stradao ... Ma, da vam ne dužim, uglavnom, ta: >e vratio i posle jednom hilandarskom starcu ispovedio da, kad je došao negde iznad Nikanorove kelije, baš ovoga živog sveca što ga i ja obilazim, pomisli u sebi: Ma, sigurno ih nema kad ih ja nisam za sve ovo vreme vi-

deo. Kako on to pomisli, a starac sede brade izađe pred njega i reče mu: „A po čemu sudiš, mirjanine, da nas nema? Zar po očima svojim koje nas nisu videle ili po veri svojoj nevelikoj. Zar se ne sećaš da je Isus rekao Petru koji je po vodi hodao i zbog vere slabe počeo tonuti: - Maloverni! Zašto posumnja?"

- Da li vi brate, verujete u to? - upitao ga je kardinal Fabio stežući čvršće kovčežić u svojim rukama.

- A zar smem posumnjati? ... Ima starih podvižnika čija je molitva toliko jaka da jedan sa drugim bez reči mogu opštiti. Čuli ste za našu pravoslavnu braću na Valaamu ... Priča se da ih je jednom pohodio patrijarh jer je, čuvši za snagu njihove molitve, poželeo da ih vidi. A tamo na Valaamu, moram vam reći, sve su starčići preko devedeset godina ... krepki i držeći da bi im svaki mladić pozavideo, a hrane se samo divljim jabukama i biljem.

Nego, da vam ispričam to za patrijarhovu posetu. Kako se ostrvo nalazi nasred jezera patrijarh je sa svojom pratnjom morao šesti u čamac da bi do njihovog manastira došao. Starci ga dočekaše klanjajući mu se do zemlje. Upita ih patrijarh da mu kažu - a kako se oni to mole ... Saslušavši ih, patrijarh im reče da se ne moli tako kako oni čine, da to nije pravilno, pa im i objasni kako se ispravno Bogu moli ...

Odslušaše monasi što im patrijarh reče i povedoše ga u manastir. Zadržao se patrijarh kod njih samo za dana, a predveče se oprosti i pođe barkom sa svom svojom pratnjom prema kopnu da bi put za Moskvu nastavio. Kad se nađoše negde na pola jezera, patrijarh se skameni videvši kako jedan od starčića trči po vodi za njima i stigavši ih pokloni se patrijarhu i onako stojeći na vodi upita ga: „Oprostite, a kako ste ono rekli da treba da se molimo". Videvši ga kako na vodi stoji patrijarh se prestravi i žurno mu odgovori: „Nastavite da se molite onako kako ste se i do sad molili".

- Došlo, brate, zadnje vreme - nastavi monah poćutavši. - Niko se u molitve više ne uzda, a neće se svet spasiti ni Sudnji dan odložiti ako se narod crkvi ne vrati. Što je suđeno, biće, jer je Bog šest dana svet stvarao a sedmi se odmori... Još taj sedmi dan traje, još se Otac naš odmara, a mi za odmora njegovog svaka zla činimo, sve grehove probasmo! ... A posle sedmog dana doći će i osmi: takav je red, ne može se to preskočiti... Biće sve po redu kako Tvorac naš naredi, a na čijoj ćemo strani mi biti kad osvane i taj dan? ...

Kardinal Fabio je ćutao ... Njegov pratilac se uplaši od tog ćutanja, pa se i on povuče u svoje misli, koračajući nešto sigurnije jer već behu stupili na utabaniju i ravniju stazu ... Ubrzo se staza uli u široki put što je vodio do Hilandara.

- Vi nećete svraćati? - upita ga monah.

- Bojim se da bi se moglo opet podići nevreme - uzvrati mu kardinal.

- U pravu ste, u ovo doba godine more se zna uzgoropaditi - reče monah, kao da je žurio da isprati tajanstvenog gosta.

25.

Mili je došla svesti, udahnula vazduh, ali je oštar bol sprečio da ga udahne još dublje. Otvorila je oči. Tek posle izvesnog vremena počela je da nazire obrise ...

Celo telo je bolelo. Nije mogla da se pomeri, bila je žedna; pokušala je da zatraži vode, ali usta su joj bila slepljena. Jedino što je mogla da oseti, bio je ukus zgrušane krvi...

- Konačno - začula je glas muškarca ... bio joj je nepoznat, ali je zvučao umirujuće. Pokušala je da nešto kaže ... Izuzev par nerazgovetnih glasova ništa drugo nije silazilo sa njenih usana ... nije odustajala ... pokušala je još jednom ...

- Gde sam?

- Po onome što su ti učinili, trebalo bi da si u raju ...

Nakon tih reči Mili su počele da se nižu slike ... Zaplakala je, a slane suze izazvaše novi bol na izranavljenom licu. Pokušala je ponovo da otvori oči, ali je vređala čak i svetlost koja je prodirala ispod njenih nadutih ljubičastih kapaka.

- Isplači se, osećaćeš se bolje - umirivao je nepoznati muškarac.

- Ne mogu - prostenjala je pre nego što je pala u omamljujuću tamu bola, sna i nesvesti.

Čovek koji je Mili našao na pločniku, odbačenu kao đubre, dohvatio je mobilni telefon i pozvao broj koji je znao napamet.

„Prosledite poruku Saibu da smo preuzeli robu. Čekamo dalja uputstva ..." Kada je odložio telefon na stočić ispred sebe, okrenuo se prema devojci... nije znao da li je u nesvesti ili spava ... Znao je da joj je potreban lekar, ali lekar bi postavljao mnogo pitanja na koja on nije imao odgovor. Morao je biti strpljiv i čekati da mu se veza javi. Tek tada će tačno znati šta da radi... ako devojka do tada uopšte bude živa ... Njeno stanje nije obećavalo ...

Telefon se oglasio ...

„Da li je devojka sa tobom?"

„Jeste" - razgovarali su na arapskom.

„Prebacićeš je za Palermo."

„Neće preživeti put... ne znam šta su joj uradili."

„Lično mi odgovaraš za nju", upozorio ga je hladan i preteći glas. „Prebacićeš je uobičajenim kanalom. Na drugoj strani čekaće te veza koja će je preuzeti."

„Biće kako ste rekli."

„Bolje po tebe da bude." Abdul je vrlo dobro znao da od života devojke zavisi i njegov život, a njegov život visio je o koncu ...

Nekoliko sati kasnije bili su na putu za Siciliju ... Ogromno nezgrapno telo transportnog aviona probijalo se kroz oblake svojim snažnim propelerima.

Neugledni suvonjavi Arapin koji je bio u Milinoj pratnji predstavljao je samo sitnu ribu u tom lancu. Trgovina ženama je još uvek donosila dobru zaradu ... Abdul je sedeo pored devojke ... Na ovoj, sumnjao je da će iko zaraditi ijedan dolar...

Žalio je što sada nije u Marakešu; mogao je gotovo da oseti euforično raspoloženje na punom hipodromu uoči završne trke. Kada se bude vratio u Maroko feribotom biće kasno i trka će biti završena. Nije zavideo Elmiru El Kašaniju ni na bogatstvu ni na imenu, zavideo mu je samo na njegovim arapskim konjima... i što nije sada tamo umesto u ovom avionu koji je monotono, već nekoliko sati leteo iznad Atlantika.

# # #

Spiker je najavljivao imena jahača i najrasnijih grla koja su zauzimala svoje startne pozicije ... Kladionica je sat vremena pre trke zatvorila svoje šaltere. Elmir El Kašani je sedeo u svojoj loži, očekujući da se označi početak trke od milion dolara ... Za Kašanija milion dolara nije značilo ništa, ali pobeda nad nadmenom engleskom gospodom i njihovim lakonogim paradnim konjima, značila je gotovo sve.

Spiker je sa ushićenjem pratio svaki krug ... ogromna reflektorska svetla osvetljavala su stazu ... svaki savladani krug publika je sa oduševljenjem pratila ... Jedan od konja u tesnoj trci se iznenada spotakao. Iz publike se oteo uzdah ... Iskoristi vši gužvu, iz grupe, ulazeći u zadnji krug, izdvojio se Kašanijev pastuv ... Skoro svi su ustali, zadržavajući dah kod tih poslednjih trista metara ... Spiker je vikao ... Toliko je bio uzbuđen da je sad govorio isključivo na arapskom, zanemarujući strane posmatrače ... Pobeda je bila ubedljiva, foto-finiš nije bio potreban ...

Publika je aplaudirala. Svi su bili na nogama, okrenuti prema Kašanijevoj loži; aplauz je bio upućen njemu ... Telohranitelj koji je stajao pored njega nešto mu je govorio ... sa Kašanijevog lica još uvek nije silazio osmeh zadovoljstva ... Prihvatio je pruženi telefon.

„Imam dobre vesti. Vaša roba je stigla". Rekavši to još jednom se naklonio publici i sa pratnjom pošao ka izlazu ...

U hotelu *Esplanada* održavalo se slavlje. U banketnoj sali sto za posluženje bio je bogato dekorisan. Uz najskuplji šampanjac pile su se i uvrede uvijene u slatku nesvarljivu oblandu.

Arapin se široko osmehivao naplaćujući nekoliko godina uzastopnih poraza... Preko noći postao je nacionalni heroj ... slavlje na ulicama Marakeša nije prestajalo ...

Elegantna i lepa žena vlasnika grla iz engleskog tabora koje se nesrećno saplelo i omogućilo Kašanijevom konju da preuzme vodstvo, prišla mu je čestitajući ... po njenom osmehu se nije moglo ništa zaključiti... Pružila mu je ruku a on je prineo usnama.

- Imali ste sreće, gospodine Kašani.

- Kad pogledam u vaše oči, mislim da i nisam ...

Osmehnula se zavodljivo.

- Vi ste uvek tako galantni u deljenju komplimenata. - Gledao je u nju dok se udaljavala pridružujući se društvu koje je okruživalo njenoga muža.

- Gospodine Kašani, čestitam! Šta ćete uraditi sa osvojenih milion dolara - upitao ga je njegov bliski američki partner. Obojica su gledali u pravcu žene ispijajući penušavo piće.

- Mislim da ću kupiti pastuvu seno za celu godinu, a za ono što preostane jednu rasnu englesku ždrebicu. - Kucnuli su se ...

- Ovaj put ste ih sredili.

- Uz malu pomoć prijatelja - složio se Kašani.

- Čini mi se da Englezi gube svoje tradicionalno strpljenje - nastavio je Amerikanac preko ruba čaše.

- Tako se priča - uzvratio mu je Arapin.

- Govori se da je to sve posledica oluje ...

- Gospodine Filmor, Englezi se još nisu dovoljno nagutali pustinjske prašine. Kao što vidite, doći će red i na njih.

- Čujem da ste ugovorili jedan odličan posao ...

- Čaršija priča svašta. Šta bi moglo biti bolje za Arapina od osvojenog kupa?

Amerikanac je odložio ispijenu čašu. - Dobijen rat, gospodine Kašani!

- Imate li predlog?

- Svakako!

- Onda budite sutra moj gost.

- Vrlo rado ... Vašington je nestrpljiv.

- Ništa više od Nemaca.

- Nego - zaustio je Amerikanac - da li biste voleli više da sve ide preko nilskih kanala?

- Oni na koje mislite - uzvratio je Kašani - nisu Rusi.

- Ali, Rusija je zemlja u kojoj su rođeni...

- Staljinu je ime bilo Džozef. - Kašanijev glas je bio suv.

- Njegovo ime ne govori ništa ...

- Vi Amerikanci još ništa ne shvatate ... Jevrejska vera kaže: ako je majka Jevrejka i dete je Jevrej. Islam propoveda drugačije: ako je otac deteta musliman, onda su sva deca od njega začeta - muslimani...

-I taj problem je, gospodine Kašani, lako resiti. Oženite se Jevrejkom.

Amerikanac je uzeo drugu čašu pića. - Odličan šampanjac!

U tom trenutku pridružio im se francuski konzul iz Rabata.

- Čestitam! Odlična trka... Upravo su mi rekli da će povući konja iz trka - pokazao je pogledom na Engleze. - Vi ste stručnjak, Elmire. U vašim je rukama pobednik. Kakve su dalje prognoze kad je njihova ergela u pitanju?

- Što se mene tiče, mogu ga upregnuti i u kočije za sahranu.

- Zašto ga ne kupite od njih?

- Zanimljiv predlog ... Možda i mogu ... Raspitajte se da li su voljni da ga prodaju.

Konzul je otpio mali gutljaj gledajući u dekoltirana leđa Engleskinje. - Kupite ga, pa ih posle porazite njihovim vlastitim oružjem.

Naizgled neobavezan razgovor o konjima, u suštini je bio nešto drugo. Zahvaljujući Dejvu Rimeru i uspešnoj trgovini u Budimpešti, sada je Elmir El Kašani bio u poziciji da deli karte ...

Ugledao je poslužitelja kako mu se približava noseći telefon u ruci.

„Konjičke trke su više od igre, zar ne?"

„Sa kim razgovaram?"

„Imate nešto što je bilo naše."

„Ko ste vi?", ponovio je Kašani.

„Nećemo tako razgovarati", opomenuo ga je metalni glas. „Imamo novu ponudu za vas."

Arapin se zainteresovao. „Predložite sastanak ... kad i gde?"

„Mi ne radimo tako. Prvo vi morate učiniti gest dobre volje i prihvatiti predlog gospodina Filmora".

„Šta nudite?", upitao je.

„Ključeve od balkanskih vrata i mnogo interesantnih rudnika."

„A zauzvrat?"

„Nešto što već jako dugo tražimo ... Razmislite. Gospodin Filmor će vas obavestiti sutra o detaljima."

Veza se prekinula. Pogledao je u pravcu ulickanog Amerikanca ... on je to opazio i podigao čašu uvis pozdravljajući ga još jednom izdaleka. Nije mu se dopadao njegov licemeran osmeh, ali ponuda jeste. Vratiti se na Balkan, toliko je dugovao svojim precima ... Setio se islamskog zaveta ... dokle god možeš da dobaciš koplje, dotle treba da širiš islam. A onda, što da ne, pohod u Evropu, na mala balkanska vrata ... Amerikanci su voljni da pomognu ... Kako ono reče francuski konzul... porazite ih njihovim vlastitim oružjem ... Pogled mu se zadržao na licu mlade žene delikatne lepote. Što da ne, pomisli, zadovoljstvo će biti potpuno.

* * *

Nije znala koliko je dugo bila u nesvesti. Kada se konačno povratila i otvorila oči, iznad sebe je ugledala mutno lice starijeg čoveka ...

- Gde sam?

- Nije važno gde ste. Važno je da ste dobro i na sigurnom.

- Ko ste vi? - pitala je, ali nije čula njegov odgovor. Ponovo je potonula u nesvest. Bolničarka joj je prišla i dala injekciju.

- Kako joj je? - upitao je don Antonio.

- Trebaće joj vremena da se oporavi, ali najgore je prošlo. Lekar će uskoro doći.

Don Antonio Belavista gledao je u oteklo lice devojke. Bilo je puno krvavih ljubičastoplavih podliva. Grč mu je prešao preko lica ... Došao je čas osvete. Otkako su mu ubili sinove svaki dan svog života posvetio je samo jednom cilju. Mržnjom je hranio svoju želju za osvetom ...

Mili je povremeno dolazila sebi i opet nestajala u omamljujućoj magli injekcija za smirenje.

Svetlost joj više nije vređala oči. Mogla je da osmotri lik starca ispred sebe.

- Zašto sam ovde?

- Zato što imamo zajedničkog neprijatelja ...

- O kome vi govorite? - upitala je.

- O onome koji vam je uradio ovo.

- Svoje dugove ću naplatiti sama.

Kucanje na vratima je prekinulo razgovor. Ušao je lekar.

- Vidim, osećate se bolje ... - pogledao je u starca. - Don Antonio, da li biste me ostavili na trenutak da razgovaram sa mladom damom?

- Naravno, Salvatore ... pridružićeš mi se posle na terasi.

Don Antonio je izašao, lako upravljajući kolicima. Doktor se okrenuo prema Mili.

- Kako se osećate?

- Ako mi date ogledalo, reći ću vam ...

- Vaši otoci na licu me ne brinu toliko ... Želeo sam sa vama da razgovaram o nečem drugom ... Da vidimo - izvadio je bolničku listu iz svoje torbe ... - Tri naprsla rebra, ozbiljnija povreda glave, nekoliko veoma dubokih posekotina po telu ...

- Doktore ...

Podigao je pogled sa liste. - Da?

- Ne gubite svoje vreme ... živa sam ... to je za sada najvažnije - reči su joj bile britke sa prizvukom cinizma.

- Slažem se ... mada ima još jedan zdravstveni detalj o kome sam želeo da razgovaramo. - Sačekao je trenutak. - Uradio sam što se moglo uraditi ... Kada su vas doneli imali ste obilno krvarenje ... izvršena je delimična rekonstrukcija ... Ako planirate decu ...

- Decu! - ponovila je. - Ko bi još hteo da ih rodi u ovakvom svetu? - nasmejala se.

- Oni koji još nisu spoznali kakav je ovaj svet… vi ste mu videli pravo lice ...

- Jesam - prošaputala je, a kroz svest su joj prolazile slike užasa kroz koji je prošla. Doktor je pogrešno razumeo odraz gneva na njenom licu. Uzeo je za ruku.

- Žao mi je ...

Gledala je direktno u njega ne obarajući pogled.

- Nemate za čim da žalite, doktore. Niste bili na mom mestu.

Ispustio joj je ruku.

- Sestra će vam davati terapiju. Očekujem vaš potpuni oporavak za mesec dana ... Obilaziću vas redovno. Sad ste u sigurnim rukama. Don Antonio brine o vama. - Zatvorio je polako vrata ...

- Dođi, Sah'itore! - pozvao ga je don Antonio, pokazujući na praznu stolicu do sebe.

- Kako joj je?

- Biće joj dobro. Najgore smo pregrmeli.

- Zhvalan sam ti za ono što si učinio ...

- Ja sam zahvalan vama - odgovorio je mladi lekar. - Da nije bilo vas ne verujem da bih završio medicinu.

- Nije tako. Samo sam ispunio želju tvoje majke ... sve ostalo ti si učinio sam.

- Kako je Anđelo?

- Posao mu ide dobro. Amerika je drugačija od Sicilije ... Ne znam zašto ti nisi otišao, Salvatore?

- Amerika me nikada nije privlačila - ispio je sadržinu čaše i ustao. - Don Antonio, pošao bih. Imam još puno posla.

- Hvala ti, Salvatore.

- Nema na čemu. Navratiću opet da vidim kako je.

Dok je odlazio don Antonio ga je pratio zamišljenim pogledom. Salvatore je bio dobar, odan, znao je da ceni ono što je učinjeno za njega, i znao je da ćuti kad nešto učini za njih.

Došao je dan da izmiri račune ... Više od dvadeset godina žudeo je da prolije krv onome ko je prolio njegovu. Skupo je platio svaku informaciju. Znao je da ne može sam i star da udari na Tedonisovu imperiju.

Vremena su drugačija. Nije kao za vreme njegove mladosti, tada je čast bila skuplja. Danas su ljudi postali jeftina roba.

Okrenuo je kolica i ona su lagano, pokrenuta strujom iz akumulatora, prešla razdaljinu između terase i prostranog hola. Ušao je u svoj radni kabinet, prišao sefu i okrenuo broj ... Uskoro je u ruci držao plišanu kutiju ... Teški, rukom vezeni zlatnim nitima, barokni zastori bili su navučeni, ni tračak svetla nije se probijao kroz njih ... Don Antonio je otvorio kutiju sa najvećom pažnjom i ogorčeno pogledao u zloslutni *hidin kamen* ... isijavao je krvavo-crvenu svetlost prelamajući je kroz najfinije obrađene ivice ... rezovi su bili savršeni. Dragoceni kristal je po jednoj legendi pripadao samoj Izidi, boginji koja je imala vlast nad večnim životom pod uslovom da se ne odvaja od kamena. Kada ga je Izida izgubila postala je običan smrtnik ... Za don Antonija bila je to samo legenda, sve dok nije saznao da su ljudi iz Nikosove imperije u potrazi za *Izidinim kamenom.*

Najveštiji juveliri i draguljari mogli su napraviti kamen od crvenog kristala, ali nijedna kopija nije u potpunom mraku točila tu zastrašujuću krvavo-crvenu svetlost iz sebe. Kamen je bio živ, pomislio je, posmatrajući igru svetla ... Koštao je, ali nije postojala ta cena koju ne bi platio. Ako ga je Nikos Tedonis želeo, on će mu ga i dati, ali po ceni koju će mu on odrediti. Imao je još nešto što je Nikos Tedonis želeo ... Prišao je velikoj slici i svukao sa nje zaštitno platno ... Sličnost je zaista bila frapantna; dve devojke su toliko ličile jedna na drugu da niko sem njega ne bi primetio razliku ... Primetiće i još neko, ali tada će već biti kasno ...

Izašao je, usmeravajući kolica prema sobi u kojoj je ležala devojka ... Pokucao je tiho i ušao.

Gledala je u starca i on je gledao u nju. Pogledi koji su se susreli goreli su istom vatrom.

- Mrziš ga? - upitao je don Antonio.

- Šta vi znate o tome? - uzvratila je hladnim glasom.

- Šta znam o mržnji!? - nasmejao se. - Mnogo više i dublje od tebe!

- Ni ne slutite koliko je duboka moja mržnja - dodala je suvo.

- Znam da je duboka i da se u njoj možeš udaviti, zato sam spreman da ti ponudim pomoć.

- Znači, zato sam ovde, da bih zadovoljila vašu želju za osvetom ... Hvala, ali osvetiću se sama.

- Bez mene nećeš stići do njega. Čuvaju ga dobro, svaki korak mu je pokriven ... kako misliš da dođeš do njega? Ne znaš mu nijednu slabu tačku, možda čak ne znaš ni ko je. Gde si onda?

Mili je ćutala. Starac je bio u pravu. Koliko bi joj trebalo vremena da ga prvo pronađe i kada joj to pođe za rukom, kako bi došla do njega ... Pogledala je don Antonija pravo u oči...

- Slušam vas ...

- Više od dvadeset godina ga tražim, posmatram i strpljivo čekam da obavim taj nedovršeni posao sa njim. Svaki potez koji uradi urađen je do savršenstva, najmoćniji ljudi ovoga sveta za njega su samo male porculanske figure, lako lomljive.

- Zvuči kao neko koga biste želeli da imate za prijatelja - prekinula ga je Mili. - Zašto ga toliko mrzite?

- Zato što mi je ubio oba sina na način kako to obično radi Mafija i prikazao kao da je bio obračun. Za njega mrtvi nisu opomena drugima, za njega su leševi stepenice ka nebu ...

- Otkud ste tako sigurni da imamo istog neprijatelja?

Don Antonio je izvadio sliku i pružio joj je ... Na njoj su se videla dva lika. Jedno je bio markantan muškarac sa prosedim zaliscima ... Mili nije gledala u njega već u lik koji je stajao iza Nikosa Tedonisa ... Prepoznala ga je, ali nije rekla ništa. Vratila je sliku don Antoniju.

- Znači, sve vreme ste znali šta će se dogoditi sa mnom?

- Ne, nisam - odgovorio je. - Pratio sam ga već dugo i strpljivo, mnogo pre nego što si se ti pojavila. I on je čovek, morao je negde napraviti pogrešan korak.

-I, gde je pogrešio?

Don Antonio joj je pružio novu fotografiju ...

Mili je gledala u sliku Glen i Nikosa. - Znači, zato ste baš mene izabrali?

- Moraš priznati da je sličnost savršena.

- Stvarno - složila se - izgleda kao da smo sestre. Da li su venčani?

- To se desilo nekoliko dana nakon što sam tebe pronašao. Ali, pre nego što ti ispričam celu istinu, moraš mi odgovoriti da li si spremna da učestvuješ.

- Šta tražite od mene?
- Da naplatiš svoj deo računa.
- A vi? Šta je sa vašim neobavljenim poslom?
- Kada ti namiriš svoj deo duga, za mene više neće biti posla ...

Ćutali su ...

- I, šta da uradim?
- Nikos Tedonis traži nešto već jako dugo ... Reč je o crvenom kristalu ...
- Vi ga imate?

Don Antonio je klimnuo glavom ...

- Doći će po njega. Kada ti budeš spremna javiću mu da je kod mene. To je svadbeni poklon koji je namenio svojoj mladoj ženi. Izgledaće kao obična kupovina, naizgled sve mora biti normalno ... Na Siciliju će stići svojom luksuznom jahtom „Meduza". Pošto je kamen namenjen njoj ona prva mora da ga i proba.
- Zašto da ga proba? To nije haljina.

Don Antonio je mirno saslušao njenu primedbu. - Kamen nije običan. Da bi se pokazalo da je pravi, mora isijavati svetlost i u potpunom mraku ... U tom mraku bićeš i ti. Izvršićemo zamenu.

- Znači, ja ću se vratiti na brod?
- Tačno - odgovorio je kratko don Antonio.
- Šta znate o njoj? - upitala je Mili.
- Dovoljno, ali sad bih te pustio da se odmoriš. Kada budeš spremna govorićemo o detaljima. - Okrenuo je kolica ...
- Imam još jedno pitanje.

Don Antonio se nije okretao. - Slušam te ...

- Kako ste mene našli?
- Kupio sam jedno slikarsko platno ... Želiš li da vidiš sliku?

Nije ga više ništa pitala ... Znala je ko je bio slikar, znala je čiju je sliku kupio ... i da ne želi da je vidi. Ostala je sama ...

Ono što je nudio don Antonio bio je jednostavan plan. Isuviše jednostavan. Nijednom rečju nije pomenuto kako će ona izaći nakon obavljenog posla. Ako je garda oko Tedonisa bila toliko jaka i dobro organizovana i imanje zaštićeno, onda je izlazak iz njegovog sveta bio mnogo teži od ulaska u njega ... Imala je samo jedan jak adut: biće žena Nikosa Tedonisa... Tedonis nije taj koga je želela, to don Antonio nije znao. Ona će se pobrinuti za svoj deo otrovnog kolača, a starac neka razmišlja o tanjim.

Ustala je u istom trenutku kada je medicinska sestra ulazila u njenu sobu.

- Gospođice, ne možete ... - usprotivila se sestra. - Doktor je izričito naredio da ležite.

Mili je ignorisala njene reči. - Gde je kupatilo?

Sestra je prozrela njenu nameru da dođe do ogledala. - Još nije vreme ... Otoci će splasnuti i podliv će se povući...

- Baš zato želim da vidim, da bih upamtila, da nikad ne zaboravim, jer onaj ko zaboravlja spreman je i da oprašta, a ja ne želim da oprostim.

Medicinska sestra se sklonila u stranu, propuštajući je. Mili je išla nesigurnim koracima. Mislila je da joj se utroba kida sa svakim korakom, ali nije odustajala ... Kada je stala ispred ogledala ugušila je vrisak, ali ne zbog onoga što je videla; nesnošljiv bol prošao je kroz stomak kao oštrica noža. Telo joj se zgrčilo, nije mogla ni da se savije niti da se ispravi. Stajala je nekoliko trenutaka pridržavajući se za umivaonik ... Pustila je hladnu vodu ... Sestra je pokucala na vrata.

- Gospođice, da li ste dobro? - Ne čekajući na Milin odgovor otvorila je vrata i stala užasnuta. - Pa vi krvarite!

- Nije to ništa - prostenjala je Mili, dozvoljavajući sestri da joj pomogne da se vrati u sobu. Legla je na krevet, ali ni taj položaj joj nije doneo olakšanje. Posteljina ispod nje se natopila krvlju ... Gubeći svest mislila je samo na jedno, na čoveka koji joj je to učinio.

Prošlo je nekoliko sati pre nego što je ponovo došla svesti... Lekar je stajao iznad njene postelje.

- Učinili ste nepromišljnu stvar.

- Nikada ništa nepromišljeno nisam uradila u svom životu - odgovorila je, dok joj je njegov mutan lik igrao pred očima.

- Pozovite don Antonija ...

Došavši, starac je dao rukom znak da svi napuste sobu. Onda se obratio Mili:

- Zvala si me? ...

- Ne znam da li je savez sa vama savez sa đavolom, ali ako i jeste, ja ga prihvatam ...

Oči don Antonija su zaiskrile ...

- Recite mi - pogledala ga je - kakve su moje šanse da se izvučem?

Osmehnuo se. - Mislila si da ću te ostaviti na cedilu ... Nikada nisam izdao odanog saradnika. Mi ćemo imati ono što on želi. Mlada dama će biti u našim rukama. Kada za to dođe vreme potrudićemo se da sazna za podvalu. Uleteće u klopku, u istu klopku koju je namestio mojim sinovima ... Oko za oko, zub za zub!

- Kada ste mislili da obavimo zamenu?

- Čim budeš spremna.

- Ja sam spremna.

- Ne, nisi još - odmahnuo je glavom don Antonio i pritisnuo malo dugme na zidu. Vrata su se otvorila i na njima se pojavio Silvio.

- Donesi poklon za mladu damu.

- Spasli ste mi život, pružili priliku da izravnam svoje račune, šta još mogu očekivati od vas?

- Bez prijatelja život ne vredi ništa - odgovorio je.

Silvio se vratio noseći u rukama crnog koker španijela i spustio ga u krilo don Antoniju.

Mili je gledala u neverici...

- Čemu to? - pitala je primajući psa u svoje ruke.

- Misliš na Boni? Kada dođe vreme saznaćeš. - Don Antonio je dao rukom znak Silviju da želi da napusti sobu. - Još nešto - okrenuo se ponovo prema Mili. - Ima odličan pedigre i nema buve. - Mili se nasmejala.

- Sad je već bolje - klimnuo je starac glavom. - Videćeš, uspećemo.

26.

Dve crne danske doge, Tor i Luna ležale su pored nogu svoga gospodara. Glen ih je gledala.

Nešto sasvim ljudsko, zastrašujuće i duboko, videla je u njihovim očima ...

Nikos se sagnuo da pomiluje pse.

- Oni su pravi dragulji svoje rase ... Priđi - pružio je ruku prema njoj, ali Glen je nesigurno, ne želeći ni da ga sasvim odbije rekla. - Radije ne bih, Nikos.

Pogledao je ispitivački.

- Ne smeš ih se bojati, ako se bojiš oni će to znati. Priđi - rekao je nešto čvršćim glasom. Glen je registrovala taj skriveni ton sa prizvukom naredbe.

- U mom odsustvu oni treba da primaju naređenja od tebe. Nisu navikli da slušaju nikog drugog osim mene. Vaš odnos zavisi upravo od tvog pristupa sada... Zapamti, ako krenu na nekoga, nema zaustavljanja ... ostaješ samo kao svedok ... Ako ih jednom povrediš, večno pamte.

Glen je pogledala u Lunu. Pas je izgledao zastrašujuće. Pružila joj je ruku da je omiriše ... Pas je zategao svoje ogromno mišićavo telo.

- Luna, mirna! - rekao je Nikos, našta je pas ostao nepomičan. Nikos je stavio svoju snažnu ruku preko njenih ramena i Glen se osetila na tren zaštićeno.

- Večeras dolazi Danijel Rid. Biću zauzet, draga - govoreći to, poveo je za sobom prema masivnoj građevini sa grčkim ornamentima. Na samom ulazu zastao je, uhvatio je za laktove obema rukama i okrenuo prema sebi. Gledao je pravo u oči. Mnogo lepih žena je držao u zagrljaju, ali ni jednu nije poželeo kraj sebe duže od nekoliko nedelja.

Sa Glen je bilo nešto drugačije: nije mogla da se poseduje, nije marila za bogatstvo i za njegovu moć; u toj svojoj lepoj glavi imala je sopstveni svet. Znao je da nije, i nikad neće biti, deo tog sveta. Nikad ne srne saznati za prevaru ... prevaru uz čiju pomoć je postala njegova. Spustio je čvrst poljubac na njene meke usne. Uzvratila je, ali u poljupcu nije bilo strasti ni ljubavi. Nikos je zažmurio ... Trebaće vremena, pomisli... Sklonili su se sa vrelog mediteranskog sunca u hlad kamene vile ...

- Nikos, da li bi mogao da me izviniš večeras kod gospodina Rida? Pošla bih ranije u svoju sobu.

- Da li se osećaš dobro? - upitao je Nikos zabrinuto.

- Ništa da bi brinuo, mislim da je od sunca, nisam navikla na ovakve vrućine. Osećam se umorno ...

- Sigurna si?

- Naravno.

U stvari, Danijel Rid joj se nije sviđao. Bilo je nešto odbojno u tom čoveku, teško za opisati, ali samo njegovo prisustvo je onespokojavalo. Nije znala zašto; čovek joj nije ništa nažao učinio, bio je krajnje ljubazan i uljudan prema njoj ... Prišla je prozoru, udišući svežinu morskog vazduha koji je dolazio sa pučine. Pogledala je u nebo i među rojem zvezda ugledala crveno svetio aviona koji je kružio nad obalom, spuštajući se lagano na mali privatni aerodrom, povezan sa Tedonisovim posedom.

Danijel Rid je stigao, pomisli.

I zaista, kapija se otvorila, propuštajući crnu limuzina na široki plato ispred vile.

Glen je posmatrala, stojeći neprimetno iza zavese ... Doge, Tor i Luna su prve prišle kolima. Danijel Rid je izašao i pogladio pse po glavi. Čudno, pomisli Glen, psima kao da je Rid bliskiji od Tedonisa. Izgledalo je kao da im je on gazda, a Nikosa čuvaju ... Glupa pomisao, prekori sebe ...

Muškarci su ušli u vilu. Glen je obukla svoju laganu spavaćicu... Neće još dugo moći da odbija Tedonisa. Naposletku, bila mu je žena, od sad pa zauvek ...

Nedostajao joj je Dejv, ali o njemu nije ništa govorila Tedonisu. Nije znala zašto je prećutala to prijateljstvo. Kada je Tedonis pitao da li želi nekog posebno da pozove na kratku ceremoniju njihovog venčanja, odgovorila je kratko: „Ne, Nikos, ne postoji niko tako blizak ko bi poželeo da prisustvuje".

Niko tako blizak ... sopstvene reči kao eho su odzvanjale u njenoj glavi... A Anđelo Savareze, šta je sa njim? Zagnjurila je lice u mekani jastuk jecajući. Zaspala je tek pred zoru ... Probudilo je kucanje na vratima.

- Trenutak, molim.

- Gospođo Tedonis, - oglasila se služavka - gospodin je rekao da vas čeka na terasi, doručak je postavljen.

Istuširala se vodom hladnijom nego obično, pokušavajući da svom telu i licu povrati svežinu, ali neprospavana noć je učinila svoje. Nakon par minuta sišla je da se pridruži Tedonisu na prelepoj kamenoj terasi koja je bila okrenuta prema pučini. Obično bi joj prijalo jutarnje sunce, ali ovoga jutra njegovo bleštavilo vređalo je njene umorne oči.

Nikos je ustao i spustio lagan poljubac na njen obraz.

- Nešto te muči, draga?

- Loše sam spavala ... Proći će ...

- Možda bi trebalo da pozovemo doktora? ...

- Nikos, biće mi sasvim dobro i ne bi oko toga trebalo dizati buku.

Pogledala ga je direktno, potvrđujući tim pogledom da upravo tako misli i da insistira na tome.

Zaista joj je bilo potrebno neko vreme, a Nikos je imao i previše obzira ... Prekorela je sebe ... Trebalo bi da sam zahvalna Nikosu što mi je pružio zaklon, a kako mu uzvraćam ... Licem oteklim od plača ... Zaista se osećala krivom ...

- Nikos, da li bi me poveo da vidim Atinu?

Pogledao je začuđeno.

- Otkud sad to? Pre nisi imala takvih želja ... Jesi li sigurna da baš to želiš?

- Krajnje je vreme da upoznam zemlju u kojoj ću provesti veći deo godine.

Nikos je gotovo neprimetno podigao ruku i na taj njegov znak pojavio se poslužitelj.

- Recite Mariji da gospodin i gospoda neće ostati na ručku. Neka šofer bude spreman. Polazimo za pola sata.

Nikos je položio svoju široku negovanu šaku preko njene ruke. Glen je pogledala u masivan zlatni prsten sa crnim oniksom. Na njemu je bilo nešto izgravirano na grčkom alfabetu.

- Zaboravila sam da te pitam, da li će nam se pridružiti i gospodin Rid?

- Ne, Danijel se još sinoć vratio za Njujork.

- Zašto tako brzo?

- Treba da ugovori jedan posao.

- Mogu li te pitati nešto? - u glasu joj se osećalo uzdržavanje.

- Sve što želiš, draga - osmehnuo joj se, ohrabrujući je.

- Da li mu veruješ?

- Kome?

- Danijelu Ridu.

Nikos je zastao, zatečen direktnošću njenog pitanja.

- Imaš li neki poseban razlog kada me pitaš za to? - uzvratio je pitanjem, izbegavajući direktan odgovor.

Ustala je, odlažući salvetu na sto.

- Zaista nije važno ... Pitam zato što ti je on tako blizak saradnik, većinu vremena provodiš sa njim. Još nisam videla nikog drugog kome izdaješ naredbe ...

Nikos Tedonis je odgovorio ravnim tonom koji je pomalo iznenadio.

- Danijelu Ridu verujem bezuslovno.

Kada se Glen udaljila Nikos Tedonis se zamisli... Njeno pitanje bi trebalo da glasi: Da li Danijel Rid još uvek veruje Nikosu Tedonisu? Ono što Glen nije znala bilo je daje Danijel Rid bio taj koji je izdavao naredbe ... Nikos Tedonis ih je samo sprovodio.

Glen se vratila veoma brzo, spremna za izlet do Atine. Bila je obučena u krem kostim. Tedonis se zagledao u nju ...

- Da li nešto nije u redu?

- Ne - osmehnuo se - nedostaje samo jedan mali detalj. - Prišao joj je. - Podigni kosu. - Iz plišane kutije izvadio je nisku malezijskih bisera ... Odmaknuo se korak ...

- Sad je savršeno ... Daću da ti se izrade minđuše ...

- Htela sam da te pitam još nešto.

- A to je?

- Znaš, u vezi Boni je ...

- Mislim da ćemo i to srediti veoma brzo. Grčki zakoni su strogi. Zamoliću Danijela da se pobrine oko veterinarskih papira tako da bi i ona mogla ubrzo biti ovde. - Da li ti zaista to kuče toliko nedostaje?

- Nikos, ona je jedina stvar iz prošlosti koju želim da zadržim ... - Prećutala je pravu istinu, jer Boni nije bila stvar iz prošlosti već jedina karika sa budućnosti. Ljubav nije mogla poricati kao ni plod te ljubavi koji je nosila.

Pogledao je.

- Možemo li sad da pođemo?

Klimnula je glavom.

- Zavolećeš Atinu. Grčka nije kao Amerika ... Amerika - rekao je - gradi se kao Kula vavilonska ... Raste i raste, hvalisava i samozadovoljna, a na kraju će je srušiti sopstvena visina ... ili sila koja je srušila i Vavilonsku kulu i sva carstva dosadašnja koja su se previše osilila i pomislila da sile nad njima nema ...

Amerika je prokleta zato što je oteta. Amerika nema svoje korene ... Pogledaj - pokazao joj je na ljude koji su užurbano prolazili širokom atinskom avenijom. - Pogledaj njihove fizionomije, da li su to potomci onih koji su utemeljili evropsku civilizaciju - glas mu je bio prezriv.

- Nikos, govoriš kao da nisi Grk ...

- Ja sam Helen, ja svoje poreklo znam ... - Uzeo je za ruku. - Znaš, postoji jedna priča da grčki bogovi nikada nisu oprostili Grcima što su ih se odrekli...

- A ti, da li si ih se i ti odrekao?

Nije dobila odgovor jer je zazvonio telefon. Po telefonskom razgovoru shvatila je da je na vezi Danijel Rid ... Zglobovi na ruci su mu pobeleli ... Kada je završio razgovor zagledao se u nju kao da je vidi prvi put...

- Nešto nije u redu?

Trgnuo se i ovlaš je pomilovao po ruci.

- Ne, ništa zbog čega bi ti trebalo da brineš - tvrd i zabrinut izraz njegovog lica omekšao je.

Želeo je da spusti poljubac na njene tople usne. Imao je sve što bi bilo koja žena mogla poželeti: novac, izgled, moć ... ali to nisu bili ključevi koji su otvarali vrata njenoga srca. Do njega se stizalo nekim drugim putem, a Nikos Tedonis tim putem još nikada nije išao.

- Nikos, hoćeš li da se vratimo u vilu, posao je važniji, Atinu mogu videti i neki drugi put.

- Da, drugi put - rekao je, ali je znao da tog „drugog puta" neće biti. Danijel Rid ga je obavestio da je stupio u kontakt sa pregovaračima. Pronašli su *Izidin kamen* ... *Izidin kamen* je bio prvi među prvima, najblistaviji i najkrvaviji od svih ... i bio je namenjen samo jednoj ženi... njegovoj ženi... . Nije mogao zaustaviti sudbinu, niti bogove da zarate, nije mogao sprečiti Danijela Rida ... niti sebe da se zadubi. Sve je na ovoj zemlji bilo prokletstvo i kobni usud, i za sve je bilo kasno.

- Oprosti za ovo - rekao joj je, ne ispuštajući njenu ruku dok je izdavao naredbu vozaču da se vrate u vilu. Vozili su se u tišini. Nikos je bio zamišljen.

Razmišljala je kako da mu saopšti da nosi tuđe dete. Sve do jutros u to nije bila ni sama sigurna, ali simptome više nije mogla ignorisati niti dugo skrivati.

- Glen, nismo imali prilike da razgovaramo ...

Kao da je pročitao njene misli ... Srce joj se popelo u grlo a krv izgubila iz lica. Izbegla je njegov pogled.

- Šta je, draga? - pogledao je zabrinuto.

- Nije ništa. Potrebne su mi samo neke sitnice i prikladnija garderoba ...

- To bar ne predstavlja veliki problem.

Uzeo je ponovo telefon ... nije razumela o čemu je razgovarao na grčkom.

-I to smo završili. Gospodin Kalvero Koroli će za dan-dva poslati nekoliko najnovijih kolekcija u Atinu. Stavros će te povesti. Ja ću možda biti na putu.

- Ali - pobunila se Glen - sasvim sam sigurna da ono što mi treba mogu naći i u ekskluzivnu'im prodavnicama Atine ... Zaista nema potrebe, Nikos ...

Pogledao je ... Učinio joj se stran i nepoznat. U njegovim očima nije bilo ni traga od nežnosti…

- Nisam mislila da te uvredim ... Mogu tih par tričavih krpica da kupim u običnim grčkim radnjama kao i bilo ko drugi.

- Nisi shvatila - uzvratio joj je hladno.

- Ne razumem. Šta je trebalo da shvatim?

- Da nisi bilo ko, i ne možeš da nosiš bilo šta. Ti si žena Nikosa Tedonisa a njegovoj ženi pripada samo najbolje!

Koliko bi žena na svetu volelo da je na njenom mestu, i koliko bi ona u ovom trenutku želela da se zameni…

Do vile nisu progovorili ni reč. Ponovo se Nikos za kratko vreme pretvorio u stranca ...

- Ako nemaš ništa protiv, ja bih se sada povukla. Okrenula mu je leđa i pošla niz kamenu stazu prema vili, ne sačekavši njegov odgovor. Kada se već prilično udaljila od njega on je pozva. Glas mu je i dalje bio tvrd.

- Glen!

Zastala je. - Nešto si hteo?

- Da budeš spremna. Možda ćemo uskoro isploviti. Stigao je dragi kamen za tvoj prsten ... poći ćemo po njega. Danijel Rid je uložio mnogo truda da ga pronađe ... A možda će ti mala promena prijati.

Zbog stanja u kome se nalazila, sumnjala je da će joj prijati. Upitala je ravnodušno:

- A kada će to biti?

- Čekam da mi Rid javi. U svakom slučaju, poći ćemo pre nego što gospodin Koroli pošalje kolekcije u Atinu.

Bilo joj je apsolutno svejedno. - Kako ti kažeš, Nikos.

Ostao je gledajući za njom ... Znao je da vreme ističe i da će se uskoro desiti ono što je suđeno. Možda bi bilo sve jednostavnije da je pusti da ode, ali šta

bi se onda desilo sa imperijom, sa svim trgovačkim mrežama, političkim vezama, bankama, brodskim kompanijama osnovanim po ćelom svetu; sa svim onim što su uporno stvarali on i Danijel Rid ... Zar je sve to mogao ostaviti bez naslednika. Imperiji je trebao naslednik, a ona je bila izabrana ...

27.

Valerija Fila bila je neobično lepa žena. Dejv nije znao šta da očekuje od susreta sa njom. Nije ličila na Italijanku, imala je meke plave oči, graciozan hod i veoma živ duh ...

Uzela je cveće iz njegovih ruku i povela ga u salon.

- Nadam se da nisam prvi gost.

Nasmejala se uzimajući ga pod ruku.

- Znate, da ste došli među poslednjima, već pola gostiju ne bi bilo za razgovor.

Bila je tako prirodna i neusiljena. Posedovala je onu vrstu produhovljenosti koja se retko sretala kod žena.

- Došli ste - Mauricio Fila mu je prišao, dok se njegova supruga zabavila aranžiranjem cveća. Uto su počele pristizati i ostale zvanice.

Valerija Fila ga je predstavila kao poznanika iz Amerike, želeći da, svojom naglašenom intimnošću sa njim, nagovesti da njihovo poznanstvo nikako nije slučajno i da su se već ranije sreli ... Za prijatnom večerom ona ga je sa lakoćom i veštinom žene profesionalnog diplomate uvodila u razgovor.

Interesantno društvo za okruglim stolom, kako mu ih je predstavio Mauricio Fila, činila je ležerna italijanska inteligencija ... Da se kojim slučajem ovaj razgovor vodio u političko-vojnim krugovima, neki od dijaloga predstavljali bi povod za razmeštanje vojnih trupa na taktičke pozicije ... ili za preispitivanje sopstvenog stava prema zvaničnim saveznicima.

- Znate, - obratio mu se profesor istorije sa Rimskog univerziteta koji je sedeo sa njegove leve strane - Valerijina prababa bila je čuvena lepotica iz bogate srpske porodice u Trstu. Od te svoje prabake, osim lepote, naša draga Valerija nasledila je i pravi slovenski duh. - Dušo, - sad se obraćao Valeriji Fila, pružajući joj praznu čašicu - ako budeš tako dobra i natočiš mi to čuveno srpsko piće, reći ću ti šta sam nedavno pronašao u arhivi univerziteta.

Dok mu je ona uz osmeh sipala alkohol izuzetno snažnog i neobičnog mirisa, on se ponovo obratio Dejvu.

- Verujte, Srbi su jedan fascinantan narod. Već dugo ih proučavam. Prateći njihovu istoriju, naišao sam na niz neobjašnjivih podataka ...

Dejv Rimer ga je slušao. Ovo je bio već drugi put da sluša o Srbima. Nasuprot austrijskoj gadljivosti Ditriha Heflera, profesor Sandro Del Karmino je o njima pričao sa puno simpatije.

- Reci mi, Lundro, - upitala je Valerija - šta si pronašao?

- Ne verujem, draga moja, da će ti se dopasti... Reč je o Vuku Karadžiću.

- Šta bi tu bilo tako nepoznato, Sandro. On je opismenio Srbe ...

- Da, da ... opismenio je Srbe - rekao je otežući i lagano ispijajući piće ... — To što ti smatraš opismenjavanjem bila je samo još jedna etapa u brisanju istorijskog porekla Srba ... A šta ako su Srbi bili pismeni pre Rimljana?

- Molim vas, pa to je apsurdno - umešao se čovek koji je sedeo preko puta profesora Del Karmina. - Ne možete nikako porediti rimsku civilizaciju sa srpskim rodovskim zajednicama. Pa molim vas, - ponovio je, gušeći svoju srdžbu - gde su Srbi bili za vreme Hrista?

Del Karmino je ostao zagonetno miran.

- Znate, na to pitanje odgovor bi mogao da da Vatikan.

Bilo je očigledno da Del Karmino zna mnogo više od onoga što je želeo da otkrije ...

- Priznajem, - nastavio je - u raznim istorijskim periodima Vatikan je apsolutno bio nemoćan, čak ih se pribojavao; nisu mogli da ih optuže ni za kakvu jeres ... Ako izuzmemo promenljivu sreću, vojno ih je bilo nemoguće poraziti. Istorija, ali naša istorija a ne njihova, ih je često prikazivala kao krvoločna slovenska plemena koja se ne daju uterati ni u kakav red.

- Znate, - gledao je u Dejva - ta krvoločna plemena su imala svoj zakonik kojim se uređivala jedna stara i moćna država da bi im i današnja pravosuđa mogla pozavideti, na njihovom dvoru se jelo viljuškom i nožem dok su engleski kraljevi lizali umašćene prste, a za kult krsta znali su i pre pojave hrišćanstva…

- Ako dozvoliš, - umešao se u razgovor Mauricio Fila - da li može da se poveže vinčansko pismo sa Srbima? Šta vi mislite o tome, Augustino - obratio se Del Karminovom oponentu. - Koliko znam, i vi ste na tom lokalitetu nedaleko od Beograda učestvovali u arheološkim istraživanjima.

- Srbi u tom periodu nisu nastanjivali dunavsku oblast… - rekao je zbunjeno Augustino. Bilo je očigledno da izbegava odgovor. - Prve pojave srpskih naseobina pominju se tek negde između 6. i 7. veka ...

- Da, u pravu ste - prekinuo ga je Del Karmino sa dosadom u glasu, a onda se, ignorišući ga, okrenu Valeriji:

- Valerija, budi tako ljubazna i dospi mi još malo tog soka od šljiva. Moram priznati da nijedan bar nema tako bogat izbor pića kao tvoj Mauricio.

- Sandro, nemoj da nas držiš u neizvesnosti - rekla je Valerija dosipajući mu piće. - Šta to imaš protiv Vuka Karadžića?

- Vuka Karadžića!? Veruj, ja lično ništa. Današnje srpsko školstvo ga naziva velikim srpskim reformatorom. A taj srpski prosvetitelj je u Beču na nagovor, pazi - upotrebljavam reč nagovor - izvesnog Jerneja Kopitara, uprostio tadašnje srpsko starodrevno crkveno pismo koje, po svoj prilici datira, čak od vinčanskog doba.

- Ali, - javi se Augustino - istorijska je činjenica da su Ćirilo i Metodije napravili prvo slovensko pismo na osnovu grčkog alfabeta.

- Na koju istoriju mislite? Onu nama nepoznatu, ili ovu današnju falsifikovanu? Ako se nisu ustručavali od falsifikovanja Biblije ...

- Sandro Del Karmino, - opominjala ga je polušaljivim tonom Valerija Fila - zašto komplikuješ stvar?

- Neću više, ako mi sipaš još jedno piće.

Dejv Rimer se zabavljao ... Profesor Del Karmino se podsmevao dogmatskim učenjima sopstvene, zapadne civilizacije na potpuno zgražavanje svog univerzitetskog kolege Augustina.

- Pa? - upitao je Mauricio.

- Stvari stoje ovako - počeo je ponovo priču Del Karmino. - Neko je nagovorio izvesnog Kopitara da nagovori Vuka Karadžića da se ovaj upusti u reformu srpskog pisma.

U to vreme izvesna austrijska štamparija besplatno mu štampa bukvar. Molim vas, Austrijanci nikada nisu nikome radili besplatno. Hajde, Mauricio, reci mi kada ti je neki Austrijanac platio piće, ili mi bar objasni zašto su austrijske vlasti odjednom naprasno zainteresovane da prosvete Srbe. Šta misliš, ko je stajao iza svega?

Mauricio je slegao ramenima.

- Niko drugi nego Vatikan.

- Vas bi, dragi prijatelju, Srbi mogli proglasiti za jeretika - ponovo se upustio u raspravu Augustino.

- Slažem se, ali ne zaboravimo da su tadašnje srpske crkvene vlasti proglasile taj isti Karadžićev bukvar za jeres koja je napadala na pravoslavlje i trebalo je da zameni neuspešni pokušaj katoličenja tadašnjeg srpskog življa, sa prekrajanjem istorijskih događaja.

U Karlovcima je naređeno da se bukvar spali, ali crkva nije mogla da otkupi toliko bukvara koliko ih je Austrijanac mogao besplatno naštampati.

- Znači, neko je plaćao angažovanu štampariju ...

- Tačno, i to opet srpski dobrotvori iz Vatikana - glas mu je bio ravnodušno sarkastičan. - Taj jedva pismeni čobanin, umesto srpske drevne istorijem ponudio je svome narodu „Crven ban" ...

- Objasni nam, Sandro, pojam „Crven ban" ...

- Možda bi to od mene bolje uradio Frojd ... ipak: „Crven ban" predstavlja zbirku šaljive srpske erotske poezije objavljenu sa jednim prikrivenim ciljem da se pokaže tim neotesancima koliko su u svojoj nacionalnoj biti prosti i kako im treba produhovljenje. - Pogledao je u Valeriju Fila ... - Šta je, draga Valerija, iznenađena si maternjim jezikom svoje prabake ... nije to ništa, mogao bih ti nabrojati bar pedeset podvala učinjenih tvojim slovensko-srpskim precima.

- Vi, Del Karmino, preterujete - upleo se njegov kolega. - Zašto bi neko podvaljivao jednom malom beznačajnom narodu?

- Stvarno, Karmino, zašto? - nadovezao se Mauricio Fila.

- Možda zato što je to najstariji narod na svetu ... Narod čija civilizacija ima mnogo dublje korene od naše.

- Vi ste pijani - odmahnuo je Augustino.

- Jesam - složio se Del Karmino.

- A čime to opravdavaš? - upitao ga je Mauricio Fila, misleći na tezu o najstarijem narodu na svetu.

- Pijanstvo opravdavam odličnom srpskom šljivovicom. - Ponovo je podmetnuo čašu pod kristalnu flašu neobičnog oblika.

- Znaš da nisam mislio na to, već na tvoju tezu - govorio je njegov domaćin, dok su Valerija i Dejv Rimer ćutali, svako zaokupljen svojim mislima.

- Nije teza, već lako odbranjiva tvrdnja. - Gledali su u njega dok je prinosio žestoko piće suvim usnama. - Bizmark, taj veliki državnik, izgovorio je na samrti samo jednu reč, a njeno značenje zadržao je za sebe.

- I šta je rekao? - upitala je Valerija Fila, delikatno zabadajući viljuščicu sa drškom od slonove kosti u čokoladni desert.

- *Serbia* ... samo *Serbia.* To je rekao, draga Valerija ... Znate li da nijednom narodu nisu tako sistematski uništavali svaki trag postojanja kao srpskom ... Evo, uzmimo za primer Kosovsku bitku. Stub koji je postavljen na tom bojnom polju ispisivao je tačan datum i godinu kada je bitka održana, a onda je neko oštetio stub brišući tu Lazarevu godinu i uklesavši jedan novi datum - 1389. leta gospodnjeg ...

- To još uvek ne dokazuje da su narod najstariji na svetu ...

- Dobro, kolega, možda ne dokazuje. A šta mislite o tome da se srpski koreni mogu pratiti sve do Noja i Potopa?

- Mislim da ste previše popili...

- Jesam! Odlično mislite! Srbi su možda, kažem samo - možda, bili velika civilizacija, veliki narod čije su se grane raširile i umnožile, promenile ime, ali je nukleus tog naroda ostao na Balkanu. Danas čistih Srba ima oko 10 miliona. Poredeći ih sa velikim i mnogoljudnim nacijama neverovatno su žilavi. Te njihove žile samoodržanja dosežu do samog nastanka civilizacije, a neko je, iz samo njemu poznatih razloga, kad god je mogao, sekao te žile.

- Vi se, kolega, ne držite istorije - usprotivio se Augustino.

- Ja sam, pogledavši u zvezde, odavno prestao da verujem u istoriju ... Pa dobro, objasnite mi odakle su Srbi u sedmom veku pali na Balkan? Sa neba?

- Šta vi mislite o tome, Valerija? - upitao je proćelavi Augustino.

Bila je zamišljena dok je odgovarala na pitanje.

- Stvarno ne znam ... Bila sam vrlo mala i lik prababe gotovo nisam ni upamtila. Jedno mi je ipak ostalo u sećanju: govorila je da su Srbi nebeski narod ...

- To vam je ostalo od „Kosovskog zaveta" - dodao je Del Karmino. - Sećate li se te srpske narodne pesme u kojoj se knezu Lazaru svetitelj Ilija javlja u obliku sokola noseći mu knjigu od Bogorodice:

Sama knjiga caru besedila:
„ Care Lazo, čestito kolenol
Kome ćeš se privoleti carstvu?
Ili voliš carstvu nebeskome,
Ili voliš carstvu zemaljskome? "

... a kako je Car Lazar na to pitanje Bogorodice odgovorio?

„Zemaljsko je za malena carstvo,
a nebesko uvek i doveka. "

Moram priznati da sam mnogo toga neverovatnog pronašao proučavajući srpske mitove i epiku o Kosovu.

- Koliko je meni poznato, Srbi su izgubili tu bitku.

- Da, i to je tačno, - složio se Del Karmino - ako verujete zapadnim izvorima.

- Ne verujem da ste ikoga od nas ovde uverili u celu priču. Neka mi Valerija oprosti, ali o Srbima se poprilično zna ...

- Kako se vama kao Amerikancu čine ove evropske tričarije? - upitao je Del Karmino Dejva.

- Zainteresovali ste me ... Ja sam objasnio gospodinu Fili da me je u Evropu i dovela potraga za nekom interesantnom pričom koja bi mogla da se prebaci na celuloidnu traku.

- Zašto ne uzmete za temu Rim? Evo, Mauricio ima izvanrednu biblioteku ...

- Rim! - otpuhnuo je Del Karmino. - Šta još nije rečeno o Rimu. Rim je nadograđena kopija drugih civilizacija ... Svi rimski i papski pohodi bili su krvožedna spletkarenja...

- E, sad ste stvarno preterali! I vrlo ste pijani...

- Smirite se, Augustino - mrmljao je omamljeni Del Karmino. - Zar će nas posvađati srpska šljivovica? Uostalom, zašto je ne probate, možda bi to izvrsno piće moglo da pomiri naše stavove.

- Znam ja vrlo dobro šta vi mislite o Vatikanu. Da smo kojim slučajem u Galilejevom dobu, bili biste spaljeni.

- Vatikan nije spaljivao samo ljude. Gorela su i dokumenta drugih civilizacija. Molim vas, Augustino, ne uzimajte moje reči za zlo, recite mi samo - zar nije tačno da je pod patronatom Vatikana poharana, popaljena i pokradena evropska kultura. Sve što je pretilo Papskoj stolici gorelo je ko božična sveca ... I koliko još dokumenata trune na dnu rimskih bunara?

- Slažem se, ali ne možete poništavati domete sopstvene civilizacije samo zato što su vremena bila okrutna - usprotivio se Augustino.

- Ispravljam vas: nisu bila - još uvek jesu.

- U redu - dodao je Augustino pomirljivijim tonom, nakon što je pristao da proba šljivovicu. - Znaš šta Sandro, sa svim mogu da se složim, ali sa tom tvojom šalom oko starosti srpskog naroda, nikako ... Tačno je da nisu u sedmom

veku pali sa neba i da je teško razjasniti odakle su se stvorili na Balkanu, ali to što ti kažeš da su se iskrcali sa Nojeve barke ...

- Oprostite, profesore - umešala se nenametljivo Valerija. - Naš gost se sigurno oseća isključenim iz vaše univerzitetske polemike ...

- Amerikanci isključeni! - gotovo je uskliknuo Del Karmino. - Nikako! Sto je Vatikan započeo, oni će da završe.

Dejv Rimer se nasmejao, dajući time na znanje zabrinutom Mauriciju Fili da mu razgovor nimalo ne smeta. - Morali biste mi to objasniti ...

- Evo odmah - ponudio se spremno Sandro Del Karmino - a moj kolega će me u tome podržati. - Pogledao je u Augustina kome se lice prošaralo crvenim kapilarima, zagrejano jakom rakijom. Piće ga je, očigledno, brzo hvatalo.

- Svi evropski pohodi, smutljivo vodeni čas vidljivom čas nevidljivom rukom Vatikana, kidisali su na srpski narod i njihovu civilizaciju. Je li to tačno, Augustino?

- Šta, sad očekuješ da potvrdim?

- Ne, nego samo da mi odgovoriš na nekoliko pitanja. Da li je Vatikan pokrštavao Srbe?

- Jeste, pokrštavao je - složio se.

- Da li je Austrougarska ratovala sa njima?

- I to je poznato ...

- O Turskoj ne treba ni govoriti.

- U pravu si.

- A Nemačka?

Augustino je pomirljivo slegnuo ramenima ...

- Da li je Tito otvorio granicu između Srbije i Albanije i svakom desetom albanskom detetu bio kum, ohrabrujući ih tako da se umnožavaju i šire po srpskoj teritoriji? Jesu li ih napadali i Bugari i Mađari? Zar Beograd nije grad najviše rušen na svetu i, da nije rušen, da li bi bio veći od Rima?

- U redu, u redu, slažem se, ali gde nas to vodi? - zapitao je Augustino, posežući za čašicom.

- Dovodi nas do toga da nešto smeta svima gore navedenim u vezi Srba.

- Misliš, smeta im to što su najstariji narod na svetu?

- Možda ... Dajem vam novi primer: pogledajte samo ovaj poslednji rat u Bosni u kome je Evropa nakaradno združila svoje multinacionalne snage, a znamo da se mnoge nacije pod tom zastavom tradicionalno ne podnose, i udarila na Srbe, jer evo svi ovi prethodni pohodi nisu mogli kroz vekove da ih unište ili pokatoliče. Pa kad ni to nije uspelo, na kraju su pozvali Amerikance.

Zavladao je tajac. Del Karmino je pokušavao da dokaže nešto, da poveže neke istorijske konce, ali oni su se kidali i gubili ...

Poslužitelj je prišao stolu i tiho se obratio gospodinu Fili. On je odložio servijetu ...

- Izvinite, imam jedan hitan poziv.

Vratio se ubrzo i izvinjavajući se, uz dosta nelagodnosti, rekao da mora da ide.

- Zar u ovo doba? - upitala je njegova supruga.

- Monsinjor Ferei je rekao da je jako hitno. Kaže da se zagubio neki predmet koji je predao Teodoru. Molio me je da se nađemo u antikvarnici.

- Zar to nije moglo da sačeka do ujutro?

- Na žalost, ne ... Oprostite, zaista ne znam koliko ću se zadržati.

Augustino Markoni je ustao.

- I ja bih, ako nemate ništa protiv, pošao sa vama. Moj apartman vam je usput...

Dejv Rimer je takode bio spreman da pođe, ali ga je Valerija zadržala.

- Ne morate žuriti - pogledala je u svoga supruga, tražeći od njega podršku.

- Zaista nema potrebe - složio se Fila. - Siguran sam da vam Sandro može ispričati poneku interesantnu stvar. - Pogledao je u profesora Del Karmina koji se sam posluživao pićem, sada već i ne čekajući da ga neko ponudi.

- Samo pitajte! Nakon što smo mi otkrili Ameriku, red je da i Amerika počne otkrivati Evropu ... - podigao je čašicu. - Samo pitajte - ohrabrivao ga je dok je pogledom ispraćao svoga kolegu i Mauricija. - Hoćete li da probate srpsku vatrenu vodicu? - ponudio ga je.

Dejv Rimer se osmehnuo. - Rado bih vas pitao za masone ... Nedavno sam čuo interesantnu priču o tajnoj kraljevskoj lozi čiji su oni zaštitnici ...

- Mislite na propuste u Novom zavetu? To su tričarije ... - odmahnuo je slobodnom rukom Del Karmino.

- Možda i nisu - upustio se u polemiku Dejv. - Oni su stalno pretili Vatikanu da imaju nešto čime bi mogli da poruše temelje hrišćanstva.

- Ne temelje hrišćanstva, dragi prijatelju ... temelje katoličanstva!

- Ne razumem vas baš najbolje. Ako je Hristos spasitelj i za pravoslavne, obelodanjivanje takve stvari bi uništilo oba krila.

- Slažem se, i takva stvar bi - dodao je Del Karmino - išla naruku samo Jevrejima, jer oni ne priznaju Hrista. On je za njih lažni mesija, a postojanje njegovog živog potomstva opravdalo bi njihove tvrdnje da je Hristos običan smrtnik.

- Profesore, ipak mi nije jasno ... Masoni, a pre njih templari, su imali sjajnih prilika da to obelodane, pa ipak to nisu učinili. Govori se čak da je u „Lojd banku" pohranjen dokazni dokumenat koji neosporno garantuje istinitost te tvrdnje.

- U sef „Lojd banke" možete staviti i toalet papir i proglasiti ga za kraljevsku povelju - otpuhnuo je Del Karmino, jedva držeći glavu da mu ne klone. - Znate, - trgao se - ako zaista poverujemo načas da su masoni zaštitnici tog Hristovog rodoslova, oni bi mogli i dovesti tog kralja na vlast. Možda to i pokušavaju, jer upravo posmatramo kako se sprema teren za jednog vladara sveta i pri tome ih Vatikan svesrdno podržava.

- Zašto bi se Vatikan složio sa dovođenjem na vlast judejskog cara? - začudio se Dejv iskreno. - Zar se to ne kosi sa hrišćanstvom? ... I, zar ih takvo priznanje Hristovcg naslednika ne bi uništilo kao veru? Ja zaista ne razumem zašto bi se sa tim tako dragovoljno složili ...

- Zašto? Odlično postavljeno pitanje! - nasmejao se pijano Sandro Del Karmino, ali je izbegao odgovor.

Dejv je ipak insistirao, nadajući se da će mu Del Karmino pomoći da okonča sopstvenu potragu. - Niste mi odgovorili zašto bi Vatikan takvim priznanjem sebi oduzeo moć ...

- Ako je Vatikan spreman da prizna Darvinovu teoriju da smo postali od majmuna, zašto ne bi pristao i na judejskog cara - glasio je ironičan odgovor već prilično pijanog profesora.

- Sandro Del Karmino, - dobronamerno ga je opomenula Valerija Fila koja se upravo vratila u trpezariju - danas si zaista preterao.

- Draga Valerija, ja bih sada pošao ...

- U takvom stanju, Sandro, završićeš u karabinjerskoj stanici.

-I izazvaću skandal! Zamisli naslov u sutrašnjim novinama: Poznati profesor pruža loš primer svojim studentima. Misliš li da bi to bilo dovoljno skandalozno ...?

- Šta još može sablazniti Rim, Sandro - slegla je ramenima Valerija.

- Može, Valerija, može ... nešto jače i od dokaza da je Hrist bio oženjen i da je imao potomstvo ...

- O čemu pričaš?

Dejv se umešao u razgovor ...

- Mi smo u vašem odsustvu vodili jednu malu raspravu.

- Oprostite, nije baš bila uspešna večera - izvinjavala se Valerija. - Pružićete nam još jednu priliku?

- Na žalost, moram napustiti Rim ...

- Zar je Holivud toliko nestrpljiv za tom novom pričom?

- Moglo bi nas skupo koštati - dvosmisleno je rekao Dejv.

Profesor se trgao, mrmljajući:

- Da li biste mi pomogli, dragi prijatelju, da odem do svojih kola?

Valerija i Dejv su se zgledali...

- Ti nisi u stanju da voziš ... Pozvaću ti taksi.

- Ne, ne i ne - usprotivio se profesor. - Ponoćnim taksijem se voze samo bludnice i pijanci, a mi ne želimo da dovedemo u pitanje moju reputaciju ...

Nije vredelo pogađati se sa pijanim čovekom.

- Ako dozvolite, ja ću vas odvesti kući - ponudio se Dejv.

- Stvarno vam to neće predstavljati problem? - upitala je Valerija.

- Ni najmanje ...

Del Karmino se već bio odljuljao iz trpezarije.

- Zaista ne znam šta se desilo sa njim. Radio je sa Mauricijevim stricem Teodorom. Obrađivali su neke spise iz Vatikana. Često su se sastajali i raspravljali iza zatvorenih vrata ... Otkada je Teodor preminuo, Sandro se ne odvaja od flaše ... Mislim da je jako usamljen.

- Ne morate se izvinjavati u njegovo ime, meni je bilo interesantno. - Pružio joj je ruku u znak pozdrava.

- Nadam se da će biti prilike da se opet sretnemo, ako se budete vraćali u Rim.
- Svi se vraćaju u Rim. - Sa ulaznih vrata začulo se pijano brundanje.
- Bolje da požurim, pre nego što razbudi celu ulicu. Pozdravite supruga ...

Del Karmino je stanovao nekoliko ulica niže, ali se moralo voziti zaobilazno, skoro na periferiju grada, a zatim nazad.

- Eto tu se parkirajte - pokazao mu je profesor rukom na upražnjeno mesto. Otvorio je vrata i teškom mukom izvukao svoje nezgrapno telo iz kola.

Dejv mu je pomogao da se popne u stan, na prvom spratu.

- Znam šta mislite - govorio je spotičući se pijan. - Mislite da sam alkoholičar. - Dejv ga je slušao dozvoljavajući mu da se osloni na njegovo snažno rame.
- Kažu da za alkohol treba dobar razlog.
- Tačno - otezao je Del Karmino pružajući mu ključeve od stana. - A hoćete li da saznate koji je moj razlog? - upitao ga je klateći se.
- O tome možemo pričati kada sledeći put dođem u Rim.
- Ako Rima bude bilo ...

Nešto u njegovom glasu privuklo je Dejvovu pažnju.

- Kako mislite? Pa ne može propasti u zemlju.
- Neće propasti u zemlju, ali mu se može dogoditi vavilonsko proročanstvo ... Sećate li se tog opisa? - upitao je Dejva dok se smeštao na kanabe u svojoj radnoj sobi ... - *Pade pade Vavilon veliki i postade dom demona i tamnica svakome duhu nečistome, i utočište sviju ptica nečistih i mrskih jer se žestokim vinom bluda njezina napojiše svi narodi i carevi zemaljski bludničiše s njom i trgovci zemaljski obogatiše se od silne strasti njezine ... Iziđi iz nje narode moj, da ne saučestvujete u gresima njezinim i da vas ne snađu zla njezina ... jer gresi njezini dostigoše do neba ... Zato će u jedan dan doći zla njezina, smrt i žalost i glad i biće sažežena ognjem jer je silan Gospod Bog koji joj sudi...*

Dejv je slušao pomažući mu da izuje cipele. - O kom ognju govorite?

- O *Svetom ognju* ... Znate li - zaplitao je Del Karmino svojim suvim jezikom - da se u Jerusalimu na Hristovom grobu samo za vreme pravoslavnog praznika pojavljuje plamen - *Sveti oganj* koji pali svece u rukama jerusalimskog patrijarha ... plamen koji ne može da opeče ...
- Ne, nisam znao ...
- Znam da niste. U Americi serviraju razne vrste vera, kao na švedskom stolu. Svako uzme šta mu odgovara ... Dodajte mi tu flašu - prekinuo je svoju priču Del Karmino.

Dejv je odvijao zatvarač tražeći pogledom čašu ...

- Pijancu ne treba čaša - rekao je profesor, uzimajući flašu iz njegove ruke. Telefon je zazvonio ...
- Javite se, to je sigurno naša brižna Valerija.

Bila je Valerija, ali njen glas je zvučao potreseno.

„Nešto se dogodilo"?

„Kada je Mauricio stigao, antikvarnica je već bila u plamenu". „Da li je neko povređen?" „Na sreću nije, ali monsinjor Ferei je užasnut ... Policija je izašla na uviđaj". „Doći ću odmah," odgovorio je Dejv spuštajući slušalicu.

Pogledao je u Del Karmina koji je upravo praznio čašu.

- Recite Valeriji da sam dobro ...

- Antikvarnica je izgorela ...

Na te reči Del Karmino je ispustio flašu *„Johnnv Walkera",* zalivši svoju crnu leptir mašnu ... Lice mu je posivelo.

- Ko je taj monsinjor Ferei koga pominje gospođa Fila? - upitao ga je Dejv.

- Papin sekretar, tačnije bivši papin sekretar ...

- Čini se da je nešto tražio od Mauricija, ali da je i to izgorelo zajedno sa ostalim knjigama.

Del Karminu je krv navalila u okrugle obraze.

- Oh, Bože! - izustio je. - Gde je testament? Nazovite odmah Mauricija - uspravio se.

Dejv je birao broj telefona dok mu je Del Karmino, začudo poprilično trezan, diktirao.

Uzeo mu je slušalicu iz ruke.

„Valerija, gde je sada Mauricio? Daj mi ga" ... - Del Karmino je čekajući da mu se javi Mauricio Fila rastezao svoju leptir mašnu oko vrata.

Razgovarali su živo na italijanskom ... Onda je profesor spustio slušalicu i ponovo dograbio flašu ... Dejv je ustao.

- Ja bih sada pošao da vidim mogu li im nekako pomoći.

- Pustiću vas, - složio se Sandro Del Karmino - ali sam vam ostao dužan odgovor na jedno pitanje ... ukoliko ste još uvek zainteresovani da pronađete tu holivudsku priču.

- Slušam vas....

- Pitali ste me čime to mogu masoni ugroziti Vatikan, i kakvi bi se to važni masonski spisi mogli naći u sefu „Lojd banke", zbog čije bi sadržine katoličanstvo bilo dovedeno u pitanje ... i zbog čega bi pristali i na judejskog cara i na Darvinovu majmunsku teoriju, samo da se ne otkrije tajna.

- Tačno - složio se Dejv, ne znajući da li će i ovaj razgovor biti samo nepotrebno gubljenje vremena...

- Onda sedite na trenutak i poslušajte najneverovatniju priču.

- Možemo li to ostaviti za neki drugi trenutak?

- Tog drugog trenutka možda neće biti - nastavio je. - Biblija je prilagođeni falsifikat. Masoni to znaju. Jevanđelja se između sebe ne podudaraju ..: Hitler je verovao u tu istu priču.

Prateći Hitlerove trupe koje su zaposele jedan deo francuske teritorije nemački arheolozi su počeli iskopavanja u nadi da će pronaći dokaz o kraljevoj lozi... Teodor Fila i ja smo kasnije otkrili, uz pomoć Ditriha Heflera, našeg uvaženog kolege, da ta iskopavanja jesu vršena od strane Nemaca, ali ne po nalogu Hitlera. Neko drugi je stajao iza svega.

- Mislite na masone?

- Možda masoni, ali, ako su oni taj dokaz već imali, zašto bi naveli Hitlera na lažan trag ... Bio je to neko drugi...

Orchis Korkyra Negro, pomislio je Dejv. - Znači da je Hitler tražio na pogrešnom mestu. - Dejv Rimer je samo ponovio samrtničke reči Ditriha Heflera.

- Mnogo se toga tu nije podudaralo - nastavio je Del Karmino. - Narod koji je ispaštao podjednako kao Jevreji, ali koji je to na sebi svojstven način podneo, jer je vekovima na to navikao, bili su Srbi ... Nisu stradali samo za vreme Drugog svetskog rata i nije reč ni o kakvom balkanskom plemenu koje se na to poluostrvo doselilo u sedmom veku ... Neobjašnjivo je zašto su ih vekovima svi satirali, sprovodeći nad njima najrazličitije vrste represalija uz prisilno pokatoličavanje i islamizaciju. Njihova stratišta su na sve strane ... Njihova kultura i veza sa prošlim vekovima sistematski je uništavana. A, opet su opstali na istom mestu, uvek se suprotstavljajući uz zavet »za krst časni i slobodu zlatnu«. A šta su to Srbi branili, pitaćete me. I zašto smo u poslednje vreme svedoci sveopšte satanizacije tog naroda? Srbima ni danas nije jasno iz kog razloga su se na njih obrušile velike sile i putem medija raširile užasnu laž o njima kao krvoločnom i genocidnom narodu. A, taj narod, otkad zna za sebe, samo broji svoje mrtve.

Da bih vam nabrojao njihova stratišta, trebalo bi mi nekoliko sati.

Poslušajte načas ko su sve bili krvoloci koji su besomučno išli u pokolj te nacije. Posebno vam skrećem pažnju na Kosovsku bitku. Navodno, Srbi su tu bitku protiv Turaka izgubili, pri čemu im je izginula sva vlastela na čelu sa knezom Lazarom. Niko nije objasnio zašto se nakon bitke Turci povlače.

Kosovo je srpski Jerusalim. Nigde na svetu nećete naći toliko hrišćanskih pravoslavnih crkava i manastira na tako malom prostoru. Preko 1 800 spomenika pravoslavlja neprocenjive istorijske vrednosti. Od srpskih lobanja izgrađena je Cele-kula, opet, jedinstvena u svetu ... Vatikan se, takođe, oprobao masovno ih pokrštavajući preko svojih hrvatskih sveštenika.

Na Srbe nasrću i Austrijanci, Mađari, Bugari, Hrvati, Šiptari, Nemci, Italijani...

Hrabro su podneli svoje stradanje, ne očekujući sažaljenje i prezirući kukavičluk i, na kraju, iz svih tih ratova izašli kao pobednici. Zbog zverskih zločina počinjenih nad njima nijedan ratni zločinac nije izveden pred sud, jer su svi bili zaokupljeni stradanjem Jevreja.

Dok Hrvati bacaju cveće pred Hitlerove tenkove, Srbi se u Beogradu dižu protiv fašizma i time znatno pomažu Engleskoj u, za nju, najkritičnijim danima.

Zauzvrat, bivaju bombardovani od tih istih Engleza. Iz nepoznatog razloga bombarduju ih 44. godine Saveznici. Engleski i američki avioni razaraju im gradove i ubijaju stanovništvo.

Nigde nisu Nemci ubijali za svog jednog vojnika sto ljudi, osim u Srbiji.

Konačno, ponuđena im je poslednja prevara: komunistička Jugoslavija na čelu sa Titom, Hrvatom, verovatno masonom, bivšim austrougarskim kaplarom, koji se u Prvom svetskom ratu borio u Srbiji protiv Srba.

U Jajce, gde su se krojile unutrašnje granice koje su komadale srpsku teritoriju, srpski predstavnik nije stigao. Josip Broz nastavlja davno započeto zatiranje Srpstva. Stvaraju se dve autonomne pokrajine, Vojvodina i Kosovo. Tito otvara granice prema Albaniji, iako zvanično prekida diplomatske odnose sa Tiranom. Tako omogućava prelaz ogromnog broja Albanaca u Srbiju, Srbima koje su Šiptari proterali sa Kosova i Metohije zabranjuje povratak. Kumuje svakom desetom detetu u porodici, podstičući albansku demografsku eksploziju kojom želi da potisne Srbe iz srpske kolevke.

Godine 1948, kada je Staljin hteo da Srbe uzme pod okrilje, Tito menja dotadašnji navodni komunistički kurs, odsecajući ponovo Srbe od svoje pravoslavne braće. Oni Srbi koji su ga prozreli završavaju na Golom otoku.

Širom Srbije ponovo se odigrava seča knezova. Nikoga nije bilo da ga zaustavi, jer je Srbe izolovao od Rusa hermetički zatvorivši spoljnju granicu.

Josip Broz Tito je mogao sa Srbima i Srbijom da čini šta je hteo, ili ono što mu je naloženo da radi.

Del Karmino je zastao ...

- Ponovo se svetski lešinari, ali sada združeni i tehničko-ubilački mnogo moćniji, okupljaju kružeći nad srpskim grobljima... Ali, to bi im moglo biti poslednje ... - ponovo je posegnuo za flašom.

Dejvid Rimer ga je slušao, zamišljen.

- Nadam se - progovorio je Del Karmino da vas nisu zamorila blebetanja jednog izlapelog istoričara.

- Koliko sam uspeo da vas razumem, vi govorite da Srbi poseduju nešto ...?

- U pravu ste ... Postavlja se pitanje, šta to Srbi imaju a da drugima treba.

- Teritorija, rudno bogatstvo ... - nabrajao je Dejv.

- Recite mi, kakvog su karaktera svi do sada vođeni ratovi?

- Verski.

- Odlično! Žao mi je što niste bili moj student - uzviknuo je profesor, ali je odgovor na Dejvovo pitanje opet izbegao.

- Ako su svi ratovi bili uglavnom verskog karaktera, ... - nastavio je Dejv - zašto se svi koje ste nabrojali nisu ustremili protiv nekog drugog pravoslavnog naroda?

- Zato što je srpsko pravoslavlje drugačije. Po predanju, svakom srpskom detetu na čelu je ispisan božiji znak po čemu ih on i prepoznaje; ako se dete ne krsti ubrzo nakon rođenja taj znak se gubi. Poznato nam je, takođe, da je Satanin znak *pentagram* ili zvezda sa pet kraka ... Na jednoj od fotografija iz Jasenovačkog logora, namenjenog Srbima za vreme Drugog svetskog rata, video sam kako srpskom detetu urezuju na čelo zvezdu petokraku. Srbi su, takođe, među prvima primili hrišćanstvo iako su za kult krsta znali i kao mnogobožački narod. Takođe, nijedan pravoslavni narod osim srpskog, nema svoju slavu to jest svoje krsno ime.

- Opisali ste ih kao prilično nevin narod, a ubili su cara Murata i austrougarskog prestolonaslednika Ferdinanda i svoga kralja Aleksandra Obrenovića ...

- Prvu dvojicu jesu ubili Srbi, ali u samoodbrani a što se tiče Aleksandra Obrenovića i njegove izabranice Drage Mašin - tačno je da su bili ubijeni od strane oficira kraljevske garde, samo što to nisu bili srpski oficiri već Cincari ... još jedna podvala srpskom narodu kao i ona sa Vukom Karadžićem, tom vrlom reformatoru srpskog pisma, dičnom Srbinu koji se kasnije venčao u katoličkoj crkvi...

Dejv je ćutao zamišljeno ...

-I sad se vi, sigumo, pitate zašto sam se ja rasplakao nad sudbinom Srba ... Verujte, nisam se rasplakao nad njima, nego nad nama ... Koji je danas dan?

Dejv ga je začuđeno pogledao. - Sreda, petnaesti.

- Odgovor na vaše pitanje šta to imaju masoni a čime je Vatikan zastrašen nalazi se u švajcarskoj banci... Teodor Fila je uspeo da mi kaže samo toliko da je svoje otkriće zaveštao onome ko donese ključ. Bez tog ključa ne možemo u trezor.

- Kakav je to ključ?

Profesor se uneo Dejvu u lice i skoro prošaputao:

- *Davidov ključ!* Ako neko kome nije namenjena tajna dođe do sadržine, otvoriće se prvi pečat Strašnoga suda i više niko neće moći da spreči događaje iz Otkrivenja. Spaliće se grad na sedam brda ...

- Mislite na Rim? - Dejv je ustao i razmaknuo izgužvanu zavesu na prozoru iznad radnog stola.

- Zavisi od toga u čijim rukama će biti ono što je Teodor Fila otkrio ... Ako oni stignu prvi, onda će stradati Beograd.

- Zašto Beograd?

- Zato što je Beograd, pored Rima, jedini grad koji leži na sedam brda.

- A proročanstvo?

- Proročanstvo kaže da će proraditi Vezuv, i da će se pojaviti Ilija prorok, i da će Jevreji pred Strašni sud priznati onoga što drži mač u ruci da ratuje protiv Zveri koja će izaći na polje Armagedonsko ...

- Može li se to sprečiti?

- Može, samo ako se spreči rođenje deteta koje će biti začeto u protuprirodnom tajnom bludu ... Nijedno biblijsko tumačenje nije uspelo da razjasni ...

- Verujem da ste i vi pokušali - prekinuo ga je Dejv gledajući u njegovo podbulo lice.

- Jesam, ali su zbog toga ubili Teodora Filu ... - ponovo je dohvatio već gotovo praznu flašu.

Dejv mu je uzeo iz ruke ... Nije se opirao ...

- Sta ste otkrili?

Sandro je izvadio maramicu i njome obrisao orošeno čelo.

- Shvatio sam da nedostaju neki delovi iz Otkrivenja ... To sam i rekao Teodoru ... Mora da je nešto pronašao, neki čvršći dokaz, na osnovu onoga što sam mu izložio. Znam da mu je monsinjor Ferei izneo neka dokumenta iz Vatikana. Bio je neoprezan, odmah me je pozvao telefonom. ,,U pravu si", od uzbuđenja

je jedva govorio, „postoji tajna knjiga sedam pečata. Imam dokaze, Sandro! Armagedon je blizu! Može ih sprečiti ..." bilo je sve što je rekao. Više se nismo ni videli ni čuli. Pronašli su ga mrtvog nekoliko sati nakon našeg razgovora.

- Ko ih može sprečiti? - upitao je Dejv Rimer.

- Samo onaj koji ima *Davidov ključ.*

Dejv je izvadio tanani filigranski ključić i pokazao ga Del Karminu. Svaka reč je bila suvišna.

- Vi niste došli iz Amerike zbog holivudske priče - progovorio je profesor, sabravši se.

- Nisam.

- Onda požurite, mladiću. Imate još veoma malo vremena. - Ustao je. - Kod Mauricija se nalazi testament sa imenom banke i brojem sefa ... Predaćete ključ i dobiti sadržinu. Požurite jer smrt korača za vama.

- Da li se ta smrt zove *Orchis Korkyra Negrol*

Profesor je poćutao. Dejv je primetio kako su mu usne pomodrele ...

- Na to pitanje vam može odgovoriti samo Augusto Mondo Ferei, papin sekretar - jedva je izgovorio kroz iznenadni napad suvog kašlja.

Opraštajući se od profesora, Dejv Rimer mu je stegao ruku.

- Videćemo se ...

- Ne verujem - promrmljao je Sandro, ali ga Dejv nije čuo ... Dva sata kasnije profesor je otvorio novu flašu viskija. Bio je to poslednji viski u životu Sandra Del Kamiina.

28.

Generala Dika Redmonda hvatala je sve veća nervoza. Posle prvog poziva iz Beča, Dejv Rimer se više nije javljao. Sastanci u pentagonskoj centralnoj mozak-sobi su učestali. Razrada plana o eventualnoj invaziji na Grčku prešla je neočekivano u svoju novu fazu. Više nije bilo reči o usklađivanju mapa i rutinskoj papirologiji.

Glavnokomandujući, general Majers je doveo svog novog zamenika, na koga je preneo sva ovlašćenja. Diku Redmondu se taj zamenik nije dopao.

Bio je visok i neobičan, lica kao od plastike otporne na sve pritiske. Podsećao ga je više na mutanta ili čoveka sa kojim se na čudan način genetika poigrala. Nije mogao da ga objasni samom sebi: imao je sve osobine čoveka, a kao da nije čovek.

Sastanak je bio završen. Redmond je uredno vratio svoju radnu fasciklu, vojnički pozdravio i sa ostalima pošao prema izlazu.

- Generale Redmond, - pozvao ga je Majersov zamenik - vi ostanite.

Nije mogao da odbije ... Zamenik je sačekao da ostanu sami, a onda je podigao generalovu fasciklu i počeo listati.

- Odlično ste obavili svoj posao ... čini se sasvim lako slomiti grčku kičmu ... Uostalom, - dodao je - Grci i nemaju kičmu.

- Grčka je članica NATO saveza - rekao je Redmond.
- Ispravljam vas - uzvratio je zamenik. - Grčka vojska da, ali ne i narod.
- Ako dozvolite, jedno pitanje ... Zašto ste se skoncentrisali na Grčku?
- Vama to nije jasno?
- Ja sam vojnik, gospodine, a ne političar.
- U pravu ste. Šta mislite, generale Redmond, u konačnom obračunu velikih sila, na čiju stranu bi se stavili Grci?
- Vojnik ne treba da razmišlja već da izvršava naredbe pretpostavljenog.

Majersov zamenik je ćutao, obuhvativši svoju bradu kažiprstom i palcem.

- Šta biste vi uradili kad bi trebalo da napadnete zemlju koja je u njihovom neposrednom susedstvu, a morali biste da glavninu svojih trupa prebacite preko grčke teritorije.
- Olabavio bih kaiš oko mrskog vrata ...

Majersov zamenik se nasmejao ...

- Voleo bih da znam o čemu razmišljate - pogledao ga je hladno, naglo prekinuvši svoj šištavi smeh.
- Ne bi vam se dopalo ...
- Recite samo, recite - ohrabrivao ga je.
- Šta Pentagon ima protiv Srba?

Zamenik se naslonio na stakleni sto, raširivši svoje koščate prste i oslanjajući se na njih svom svojom težinom tako da su mu prsti od pritiska pobeleli.

- Pogrešno postavljeno pitanje ... Trebalo je da pitate šta to Srbi imaju a da Pentagonu treba...

Upalio je neonsko svetio na radnom stolu i razvukao metalni pokazivač za mape.

- Kosovo! - udario je po staklu. - Ako zabodete šestar u mapu i napravite pun krug, šta ste dobili? - gledao je u Dika Redmonda.
- Dobili ste tačku sa koje možete kontrolisati tri kontinenta - mirno je odgovorio Dik Redmond.
- Da, dobili bismo đavolje rašlje! Vama je jasno - sabio je jednim potezom antenski pokazivač na veličinu olovke i vratio ga mirno u džep - šta nama znači kosovski trougao. Iz te pozicije možemo tući bilo koju zemlju, kontrolisati Evropu sa jedne strane, Aziju sa druge i islamske zemlje sa treće strane. Udarićemo na Kosovo i onde ćemo napraviti najveću bazu.
- A Rusi?

-I sa njima se treba jednog dana obračunati - ton mu je bio definitivan. - Ako instaliramo američke vojne snage čvršće u Evropu, taj dan neće biti daleko... Imate li nekih tehničkih primedbi, generale Redmond? - upitao ga je zamenik da bi promenio temu.

- Ne, osim što će se Srbi, nakon što ih potisnete, jednom ipak vratiti na Kosovo, ali ne sami.
- Mislite, sa Rusima ... U tom slučaju, čekaćemo ih ovde - upro je prstom na. Šar-planinu.

- Generale - ustao je Dik Redmond - biću slobodan da vas upitam: gde je moje mesto u vašem planu?

- Izbori su blizu, a vi ste u taboru senatora Bejlija. Postarajte se da izgubi na izborima.

- Izbor predsednika nikad nije bilo pitanje kojim bi se bavio Pentagon.

- Ovaj put jeste. Dopunićete njegov dosije svim što može da ga iskompromituje: od zaboravljenih skandala i zataškanih afera, preko malih nastranosti do nedopustivih perverzija; znate, šlag za kolač koji može progutati američki narod.

- Prilično je čist. Nastran je koliko i svi mi, a i nema jakog protivkandidata.

- Nije čist - okrenuo se na petama. - Iznenadiće vas, generale Redmond, koliko je prljav. Imamo sve o njemu, ali to su isuviše žestoke informacije sa kojima ne smemo navaliti na biračko telo ... A što se tiče protivkandidata, on ga zaista i nema, tu ste u pravu. Sa jednom malom ispravkom: mi ćemo Bejliju dovesti zamenu, koju će on, razume se, podržati.

- Mogu li znati ko je u pitanju?

- Za sada ne. Sve će zavisiti od vaše saradnje.

- Dovodite me u veoma neprijatan položaj ...

- Bolje mi vas, nego vi Pentagon.

General Dik Redmond nije ništa odgovorio. Ćutke je progutao pljuvačku.

- Mi želimo da se senator Bejli povuče i svoje mesto ustupi našem čoveku, a vi ćete izvršiti pritisak na njega. Njegovo odustajanje mora biti čisto. Mora se povući sam i živ. Izvolite, ovo je sve što imamo o njemu - pružio mu je nekoliko papira sa zaglavljem „strogo poverljivo" i klasifikacionom šifrom koja ni po čemu nije ličila na uobičajeni CIA potpis. - Dokumenta su za internu upotrebu. Ostavljam vas da ih pročitate.

Ono što je čitao o senatoru Bejliju bio je islednički spis neke kaznene jedinice. Taj ko je obavio posao, obavio ga je dobro i sa očiglednom namerom da Bejlija satera u ćošak.

Došao je i do detalja o farmaceutskoj kompaniji; prljav, ali dobar posao, posao koji je Bejliju, očigledno, bio nameštan s obzirom na njegove predsedničke aspiracije. Vodili su ga na nevidljivom lancu, a Bejli je dragovoljno ušetao u klopku. Ako se bude mnogo koprcao ta mreža, sačinjena od poluistina i spletki, mogla bi ga pridaviti. Redmond je uzdahnuo. Nije više čeznuo za odmorom na nekom tropskom ostrvu. I u Pentagonu je postajalo prevruće.

Nije primetio da ga mikro-oko kamere posmatra.

Iza sjajnih hromiranih vrata Majersov zamenik je pratio Redmondove reakcije.

- Šta misliš o njemu? - upitao ga je čovek udobno smešten u kabinetskoj fotelji.

- Iskreno da vam kažem, ne znam ... Proverio sam ga ... odličan vojnik, iskusan, najbolji strateg koga smo do sada imali, vrlo pronicljiv, ali mislim da ipak nije čovek za nas.

Sagovornik ga je pažljivo slušao.

- Slažem se sa vašim mišljenjem. Pustićemo ga da obavi svoj deo, a onda ćemo naći nekog drugog da započeti posao obavi do kraja. - Onda je dodao: - Pratite ga, suviše zna da bi šetao nepokriven. - Bila je to kratka i bespogovorna sugestija.

Dik Redmond je napustio zgradu prošavši obaveznu rutinsku kontrolu ... Senator Bejli umešan u radnju sa klonovima, pomisli. Ko bi rekao da taj matori zalizani lisac može biti zainteresovan za štancovanje ljudskih kopija ... Pogledao je na sat, imao je kasno večeras sastanak sa njim. Poslednji put kad su se čuli delovao je jako zabrinut, mora da su ga iz Pentagona već pritisli.... Pritisli su i mene, uzdahnuo je.

Polako je kola usmerio na prilaz ispred svoje kuće, propuštajući sivi ,,fordov" kombi da izađe na glavnu cestu. Ovlaš je pogledao u retrovizor. Po imenu firme nije mogao da zaključi kojim su poslom došli.

Pred vratima su ga čekale papuče. Voleo bi da ih je Mojra jednom, za pramenu, stavila unutra. Te sitnice su ga nervirale, te nepotrebne sitnice su gušile njihov brak.

- Zdravo, dragi - dočekala ga je sa osmehom koji joj je sa obe strane obraza napravio duboke useke. - Kakav ti je bio dan? - nastavila je pomažući mu da skine gornji deo uniforme.

- Običan ... Ko su bili ovi u „fordu"?

- Rutinska kontrola, proveravali su instalacije.

- Čudno! To ranije nisu radili...

- Došli su sa nalogom osiguravajućeg društva ... pošto obnavljamo ugovor ...

- Da li me je zvao neko? - prekinuo je.

- Bejlijeva sekretarica. Htela je da pomeri sastanak za 6 sati.

- To mi ne ostavlja puno vremena.

- Hoćeš li da ti postavim ručak?

- Nemam vremena - odgovorio je uputivši se prema kupatilu. U tri poteza stavio je debeli namaz pene za brijanje. Mirisala je osvežavajuće na mentol i prijatno hladila njegovo lice.

Brijući se, razmišljao je o Bejliju. Dokumenta koja je pregledao nisu govorila o saradnicima koji su bili uključeni u tu aferu sa farmaceutskim centrom na Glendejlu. Razmišljao je od kakve bi važnosti bile te informacije za Dejva Rimera. Sa ove strane Atlantika nije mu bio od velike pomoći ... Mojra je pokucala na vrata. Ni sam nije znao zašto se trgao. Na licu mu je ostala malena posekotina.

Mojra je provirila, odškrinuvši malo vrata.

- Posekao si se ...

- Nije strašno - odgovorio je, utapkavajući dezinfekciono sredstvo. - Reci, Mojra.

- Opeglala sam ti košulju, ali ne znam šta ćeš obući: uniformu ili odelo ...

Posekotina ga je neprijatno peckala, bila je dublja nego što je mislio.

- Obući ću uniformu, uvek sam oblačio uniformu, I na venčanju sam, dođavola, bio u uniformi. Zašto bi sad bilo drugačije? - Reagovao je prebrzo ... video je po njenom uvređenom trpeljivom licu. - Izvini, napet sam ...

Tiho je zatvorila vrata brišući suze, suze za otrpljenu uvredu, suze za otrpljenu prevaru ... Dik je pošao za njom.

- Mojra, - obgrlio je oko ukočenih ramena - stvarno mi je žao.

-I meni je žao, i meni je žao, Dik - rekla je ne odgovorivši na njegov zagrljaj.

Izašao je i seo u svoja kola.

Bejli ga je dočekao u hotelskom *de lux* apartmanu, namenjenom njegovom izbornom štabu.

- Dik, imam problema - bile su mu prve reci kada ga je ugledao.

- A ko ih danas nema, senatore?

- Moji problemi nisu porodični - okrenuo mu je leđa, prolazeći rukom kroz kosu.

- Možeš li ih podeliti sa mnom?

- Ti imaš dosta veza, Dik. Potrebna mi je jedna informacija.

- O kome je reč?

- O izvesnom Džozefu Hofmanu ... On je bankar po struci, učestvovao je u finansiranju jednog projekta ... ovde su ti svi podaci.

- A ti - upitao ga je general Redmond - kakve ti imaš veze sa tim projektom?

- Moram priznati da sam uvek cenio tvoju britku pamet, ali mi sada taj islednički ton nimalo ne odgovara. - Uneo mu se u lice. - Pokreni svoje veze, iskopaj sve što možeš o tom jevrejsko-engleskom bastardu ... Neko me ucenjuje, neko ima kompromitujući materijal o meni, neko želi da me pritera uza zid!

- Ti misliš da je to Hofman?

- Drugog osumnjičenog nemam. Moram ga onemogućiti pre izbora, a onda će stvari doći na svoje mesto. - Protrljao je ruke. - Samo mi ti dobavi te informacije, i neka budu otrovne, da pacova sateram u jamu a onda ću pse pustiti na njega.

- Videću šta mogu saznati o njemu.

Dik Redmond je ustao da pođe.

- Dik, to mi je jako važno, od toga zavisi ishod kampanje ...

Za par minuta general je opet bio u svojim kolima. Besciljno se vozeći, razmišljao je o Leu Hekmanu ... Kockice nisu bile ni približno složene. Nedostajao je ključ. Brinulo ga je što je Dejv Rimer propustio dogovoreni termin za telefonski razgovor. Ako se ne javi prekosutra ... o tome već nije želeo da razmišlja ... Za sada je skupio dovoljno informacija da se otvore još jedna blindirana vrata pentagonskog lavirinta ... Zaustavio se na semaforu. Pogledao je na „Sonijev" pano na kome su se naizmenično menjale slike predsedničkih kandidata.

Predsednik Amerike je bio običan kozmetički proizvod: onaj koji bude imao lepši osmeh, uredniju frizuru, bolju promociju, interesantnije nastupe i puna usta medenih obećanja, taj će pobediti. A ko će da vlada?

Senator Bejli nije bio od onih ljudi koji bi pomirljivo jeli servirano, ali bio je potreban onima iz senke ... da prokrči put za njihovog pravog kandidata. Zato je još uvek bio u političkom životu, pažljivo vođen, podržavan i, pre svega, kontrolisan.

Afera *Glendejl* donela je Redmondu novo otkriće. Ono što su hteli da sakriju od njega i Majersov zamenik i Bejli, sasvim neočekivano mu je otvorilo oči.

U Hofmanovom dosijeu, do koga je, uz svoje vijetnamske veze, došao lako nije bilo ništa skandalozno.

Ipak, jedan detalj ukazao je na njegovo pravo lice. Na početku karijere bio je uključen u izvestan bio-kliper čip program. Hofman se tada zvao - Hausman. (Zašto li je promenio ime ...?). Njegov partner i pronalazač izvršio je samoubistvo na samom vrhuncu svoje karijere.

Zašto, ako je bila reč o običnoj transformaciji firme i njenoj integraciji u veću celinu.

Hofman je baratao ogromnim finansijskim sredstvima, ali nije se znalo da li je samo nosilac poslova za nekog drugog ili čovek koji je sam uspeo da napravi neverovatnu finansijsku mrežu.

Bio je na putu prema vojnom kompleksu kada je mobilni telefon zazvonio.

„Imaš li nešto, Dik?"

„Prilično si zabrljao, Bejli."

„Znam i sam, ne moraš me podsećati. I dođavola, ne spominji mi ime."

„Tvoje ime je toliko poznato da ti diskrecija neće pomoći ... Zašto mi jednostavno nisi sve rekao ...? Kako si se uvalio?" - pitao ga je mada je znao odgovor.

„Interesuje me Hofman. O sebi, Dik, sve znam."

„Ne mogu o tome preko telefona ..."

„Moraćeš. Nisam više u Vašingtonu."

„Mogu sačekati na tvoj povratak ..."

„Ali, ja ne mogu," usprotivio se senator Bejli. „Pošalji mi izveštaj. Ti ćeš već naći načina. Znaš poverljivu adresu i ime."

,,U redu, Bejli. Dobićeš ga sutra."

Tu malu poštansku uslugu učinila mu je Mojra još tog popodneva, ne postavljajući puno pitanja.

Izveštaj o Hofmanu senator Bejli je preneo Anđelu Savarezeu. Džozef Hofman je morao da propeva, brzo i glasno.

Anđelo Savareze je gledao u pihtijasto lice Džozefa Hofmana.

- Vreme je da porazgovaramo ...

- O čemu? Papiri su u redu, novac je pokriven i savršeno čist, transakcija je bila brza a dolari su u vašem džepu. Cime niste zadovoljni, gospodine Savareze?

- Nisam zadovoljan brzinom kojom ste to obavili.

- Ali... - usprotivio se bankar ...

- Gospodine Hofman, bilo je prebrzo za moj ukus... Interesuje me ko nas je otkupio.

- Ne mogu vam to reći! Dogovor je bio - diskrecija.

Anđelo Savareze ga je zgrabio za kravatu i, omotavši je oko njegovog vrata, počeo snažno da steže. Džozef Hofman je pocrveneo u licu iskolačivši oči...

- Ubiće me ...

- Svakako, gospodine Hofman. Neko će vas ubiti. Kakva je razlika? Možda će vas ubiti jedan od klonova koje ste nam podmetnuli. Ko stoji iza svega?

- Ne mogu vam reći - dahtao je.

- Saznaću i bez vas. Ali, vas tada neće biti.

- Ako vam kažem, ja sam mrtav čovek. Vi i ne znate šta tražite od mene, gospodine Savareze.

- Znam, tražim kratak i jasan odgovor: ko nas je kupio? Ko je kupio Bejlijev, vaš i Fulbaherov deo?

Na pomen imena Fulbaher, Džozef Hofman se trže.

- Kako ste saznali?

- Zar je danas nešto teško saznati?

- Ne - složio se Hofman - Ne, uz vaše metode ...

-I... koji je vaš odgovor na moje pitanje?

- Vaš deo otkupila je jedna verska zajednica.

- Verska zajednica!? Vi mene zajebavate!

- Ne, gospodine Savareze ... Istina je ...

- Verska zajednica ...? Znači, njima ste dali snimke?

- Ne znam o čemu govorite - drhtao je Džozef Hofman. Bilo mu je hladno i smetao mu je šum erkondišna ...

Anđelo Savareze ga je gledao neumoljivim pogledom. - Šta ima verska zajednica protiv nas?

- Nema ništa protiv vas lično, vi ste se sasvim slučajno našli u celoj transakciji, ali ima protiv Eugena Švarcera ili, ako više volite, Hermana Fulbahera.

- Šta bi postigli ako unište njega?

- Uništili bi *Berlinsku zvezdu*... sasekli bi joj finansijske korene i time bi konačno bili namireni svi nemačko-jevrejski računi.

- Nelogično, Hofman ... Isplatili su i njega ...

- Jesu, ali on novac mora ponovo da investira, dok ne izgubi sve ...

- A šta vi imate od toga?

Džozef Hofman je sve teže podnosio njegov pogled ... Nije mogao da govori istinu i nije smeo da izgovori laž ...

- Hoćete li da vam ja kažem! Uklonili biste konačno nemački lobi iz američkog državnog tela i vrata Pentagona otvorili biste sa lakoćom ... progurali biste svoga predsednika. Zato i pritiskate Bejlija.

- Tačno je da bismo uklonili nemački lobi i da bismo doveli svog predsednika, ali ne u ovom izbornom krugu. Nema potrebe da se eliminiše Bejli... Mi još nismo spremni.

- Ili odlično lažete ili ste naivno poslužili nekome da ostvari svoje ciljeve ... Hofman, vi pokušavate da mi kažete da niko iz vaše organizacije ne ucenjuje Bejlija?

- Ne, da ja znam ...

- A koja je vaša uloga ... u toj „verskoj zajednici"?

- Ja sam običan ... - gutao je sa naporom nevidljivi čvor u grlu - običan računovođa ...

Anđelo Savareze ga je ponovo dohvatio za ramena.

- Računovođa! Čije knjige vodite? Hoću ime!

- Ja ne znam ...

- Ne znate za koga radite!? Ko su oni? Baptisti, adventisti, satanisti, Jehovini...

- To je bio uslov. Nema imena, nema prezimena - protisnuo je bankar.

- Kako komunicirate?

- Preko kompjutera...

- Postoji li neka šifra?

- Ne, samo finansijski nalog koji treba da obavim.

- Imam još samo jedno pitanje. Zašto se ubio Piter Ros?

- To je bilo davno ... Nije razumeo i nije shvatao tehnički napredak. Tadašnje naše finansije nisu mogle da prate njegove zahteve. Bilo bi to ulaganje u neizvesnost, pionirski posao. Dobili smo ponudu za integraciju, a on je uporno odbijao.

- Šta je bilo sa njegovim pronalaskom bio-kliper čipa?

- Taj čip je imao medicinsko opravdanje, ali nikada ne bi izlaskom na tržište povratio uloženi novac. Vrsta invaliditeta kojem je bio namenjen minorna je u odnosu na ljudsku populaciju. Morala mu se pronaći nova, mnogo šira primena, finansijski opravdana.

- To nije razlog da čovek izvrši samoubistvo. Alfred Nobel je imao više motiva za takav čin - dodao je Sicilijanac. - Ko vam je ponudio integraciju?

- Konglomerat Mirona Markusa.

- Miron Markus... nikada nisam čuo za njega ...

- Za njega niste, - složio se nevoljno Džozef Hofrnan - ali za Nikosa Tedonisa jeste.

Anđelo Savareze je opasno stegnuo vilicu, mišići su mu se zategli ocrtavajući se ispod crne majice ...

- Ako snimci sa klonovima nisu kod vas, onda nam ostaje samo Fulbaher. S obzirom da sve znate o njemu, verovatno znate i gde je sad.

- On poleće danas za Ženevu ... *Pan Am-ovim* letom u 18:45 - dok je to izgovarao mahinalno je skrenuo pogled u stranu ... Anđelo Savareze je otpratio taj njegov nehotičan pokret. Samo za trenutak njih dvojica su gledali u isti predmet. To slučajno otkriće zapečatilo je sudbinu Hermana Fulbahera. Njegovo mesto u *VIP* klasi bilo je upražnjeno, a njegova akt tašna ostala je u rukama Sicilijanca.

Sadržaj te akt tašne mogao je dići ceo svet u vazduh ...

Eugen Švarcer ili, tačnije, Herman Fulbaher nije radio sam. Mogao je biti ključni čovek, ili samo kurir. Savareze je pretpostavljao da Hofman i Fulbaher ne znaju da rade za istu organizaciju.

Žurno je dohvatio telefon.

„Dajte mi senatora ... Bejli?"

„Budite kratki, na važnom sam sastanku."

„Nijedan vaš sastanak neće biti više važan ako mi ne kažete ko vam je dao podatke o Hofmanu."

Senator Bejli je nervozno pročistio grlo. „Sačekajte trenutak", spustio je slušalicu, da bi se ubrzo javio sa sigurnog telefona. „Zar je toliko hitao?"

„Nije hitno samo meni i vama,", odbrusio je Savareze. „Hitno je i njima!"

„Na koga mislite?"

„Na one koji vas ucenjuju."

„Saznali ste ..."

„Saznao sam dovoljno. Ko vam je dao podatke o Hofmanu?"

Bejli je ćutao ...

„Bejli, ili ćete vi progovoriti ili će taj vaš doušnik zauvek ućutati. Kod sebe imam spisak ljudi za likvidaciju."

„Dik Redmond", prošaputao je Bejli. „General Dik Redmond ..."

„Možete li nas spojiti?"

„Daću mu vaš broj telefona, verujem da će vam se javiti."

„Bolje po njega da se javi", Savareze je prekinuo vezu ... Ime Dika Redmonda bilo je na spisku. Dao je pun gas.

Fulbaherova akt tašna bila je prepuna šifrovanih poruka. On sam je sigurno neće moći dekodirati, za to su potrebni stručnjaci. U Americi ih je, očigledno, bilo isuviše ... Njegov mobilni telefon je zazvonio. „Bejli me je zamolio da vam se javim ..."

„Bejli je ovog puta bio veoma brz", uzvratio je Savareze, „moramo se naći. Predložite mesto..."

,,U obzir dolazi samo Vašington", uzvratio je Dik Redmond. „Ne mogu napuštati zonu dozvoljenog kretanja".

„Ako ne napustite zonu dozvoljenog kretanja, onda ćete napustiti ovaj svet... Gde se sada nalazite?" - upitao ga je Savareze.

„Vozim prema svojoj kući..."

„Da li vam je poznato ime Dejv Rimer?"

„Da", vojnički kratko odgovori Redmond.

„Pronašao je nešto za čim tragaju. I on je na spisku."

„Da li je u opasnosti?" - dok je to izgovarao Dik Redmond je osetio uznemiravajuću aritmiju?

„Možda je već i mrtav", odgovorio je Savareze.

„To se ne srne dogoditi", prostenjao je Redmond, dok mu je snažan srčani bol udarao u grudnu kost. Zaustavio je kola ispred vrata garaže.

„Jeste li dobro?"

„Sad jesam ... recite gde da se nađemo."

„Najbolje će biti na aerodromu. Tamo je veliki metež i najmanje ćemo biti uočljivi."

„Koji aerodrom?"

„Njujork, *JFK* ... Sutra u 12 i 30 ..."

„Kako ću vas prepoznati?"

„Budite ispred šaltera 27."

„Recite mi", upitao ga je Dik Redmond, ,,šta to imate u rukama?"

„Imam novi svetski poredak, a vas i Dejva Rimera u njemu nema." Dik Redmond se kiselo nasmejao: „Nas dvojica ga nismo ni stvarali..."

„U tome i jeste stvar, jer neće biti ni onoga koji ga je stvorio."

„Na koga vi to mislite?

„Na Boga, generale!" ... Veza je davala signal da je prekinuta.

* * *

General Dik Redmond se morao preparkirati da pi ponovo propustio „Fordov" kombi.

- Mojra, šta dođavola opet ovi rade ovde?

- Nešto se dogodilo na poslu - dočekala ga je u hodniku.

Spustio je svoju akt tašnu na pod i strovalio se u fotelju.

- Umoran sam ... toliko sam prokleto umoran ...

- Hoćeš li da večeraš?

- Ne, prvo ću se istuširati... Moram da idem na kraći put.

- Nisi mi ništa o tome rekao.

- Nisam ni znao, Mojra - podigao je svoje teško telo i pošao prema kupatilu.

Taman kad je Redmond hteo da odvme česmu i napuni kadu, Mojra ga je pozvala na telefon.

- Ko je?

- Nije se predstavio, Dik, ali čini mi se da je poziv izdaleka. - Pošao je do telefona, a Mojra je otišla u kupatilo. Uprkos svemu što joj je uradio, ona ga je još uvek volela, volela ga je zbog uspomena iz mladosti i svih onih zajednički proživljenih godina ... Pokušala je da nađe opravdanje za njegovu kratku ljubavnu avantura ... muškarac ima pravo na svoju drugu mladost, a žena mora biti strpljiva ... Mojrino strpljenje, kada je Dik bio u pitanju, nije imalo kraja ... Pustila je vodu ... Snažan udar električne struje ubio je, ne ostavljajući joj vremena ni da vrisne ...

Dik Redmond nije čuo ništa izuzev šuštanja vode ...

„Halo ..."

„Dik, ja sam."

Dik Redmond je odahnuo. „Kasniš sa pozivom."

„Samo sam hteo da ti kažem da sam OK", odvratio mu je Dejv. „Šta se radi kod kuće?" Dejvove reči kao i odgovor Dika Redmonda imale su skriveno značenje; obojica su bili svesni da se telefon možda prisluškuje.

„Glancaju se čizme ..."

„Negde ste pošli?"

Veza se iznenada prekinula.

Dik Redmond je spustio telefonsku slušalicu. Šta se, dođavola, događa !?... Voda je natapala itison ... gotovo istovremeno došlo je do iskričenja instalacija... Pogledao je prema kupatilu. Vrata su bila otvorena. Ugledao je Mojru zgrčenu na podu, dok se voda izlivala iz kade ... Morao je da napusti kuću pre nego što je plamen obuhvati celu ... Setio se crnog „forda" koga je po drugi put zatekao pred vratima kuće, a zatim je ponovo pogledao u Mojru. Njoj više nije mogao pomoći... sebi možda i jeste.

29.

Dejv Rimer se iz Švajcarske vratio neobavljenog posla. Banka u kojoj su bila pohranjena dokumenta Teodora File bila je zatvorena. Kuća u kojoj su živeli Mauricio i Valerija Fila bila je na prodaju. Sandro Del Karmino je mrtav kao i Hilda Hes i Ditrih Hefler. Smrt je zaista koračala za njim i bila mu je preblizu. Dejv je imao *Davidov ključ,* ali šta je on otvarao, mogao je da mu da odgovor samo Mauricio Fila. Ali, Mauricio Fila je nestao ...

Sišao je u bar hotela i seo za šank. Barmen mu je prišao ...

- Dupli viski, bez leda.

- I vi ste Amerikanac?

Okrenuo se prema čoveku koji je sedeo do njega ...

- Jesam - odgovorio je kratko, nezainteresovan za dalju konverzaciju.

Ali, polupijani čovek sa leptir mašnom i tregerima, insistirao je na razgovoru.

- Iz kog kraja Amerike?

- Ne verujem da bi vam to bilo zanimljivo ...

Prečuo je Dejvov odgovor i pozvao barmena.

- Naspite nam po još jedan - pokazao je prstom na obe čaše. - Želim da častim zemljaka.

Dejv se usprotivio: - Jedan dupli mi je sasvim dovoljan ...

- To sam i ja mislio dok nisam čuo ko je još stigao u Rim ... Samo pijan mogu da se sretnem sa njom.

- Ne razumem o čemu govorite ...

- O ženi demonu! - Pogledao je na sat. - Samo što nije stigla ... Oh, oprostite, nismo se upoznali - pružio je ruku Dejvu Rimeru. - Ted Bar... scenarista.

- Čuo sam za vas.

Čovek je zagladio svoju ćelu i nasmejao se: - Za filmskim zvezdama jure obožavaoci, a za scenaristima samo poreznici.

Dejv ga je malo bolje pogledao: bio je oniže punačke grade i vrlo simpatičnog lika.

- Pa, gospodine Ted Bar, vi i niste baš nepoznati.

- Hoćete li da vam iskreno kažem šta ja imam od te slave - uneo mu se u lice dok je iz njega bazdila kombinacija viskija i skupe kolonjske vodice. - Ovo je sve što imam - pogladio se jednom rukom po svom okruglom stomaku dok je drugom rastezao treger. - Nego, šta je vas dovelo u Rim?

- Na odmoru sam, a usput sam došao da potražim jednog prijatelja.

-I, jeste li ga našli?

- Čini se da ne živi više na istoj adresi. - Ispio je viski i odložio čašu. - Mogu li sad ja vas da ponudim pićem?

Ted Bar je samo klimnuo glavom.

- Da li vam je baš puno stalo da pronađete prijatelja?

- Želeo sam da mu dam neke fotografije - slagao je.

Ted Bar se zamislio.

- Ima li on nekih rođaka?

- One koje znam, mrtvi su ...

- Interesantno - zamislio se Ted Bar. - To bi bio posao za scenaristu: kako naći čoveka koji je nestao a rođaci mrtvi... Nisam imao do sad takav slučaj u svom radu ... mora da postoji rešenje - okretao je široku viski čašu u svojoj ruci...

- Vi ste ovde zbog filma?

- Ah, da - odmahnuo je rukom. - Morbidan film, vrsta kakva u Americi pravi vrtoglave zarade: malo ljubavi a gomila nastranosti...

- Vama kao da se ne dopada ono što radite ...?

Ted Bar se nasmejao grohotom. - Ko danas, prijatelju, radi ono što mu se dopada? Ako publika izađe iz sale uplakana, znajte da ste uprskali stvar; jedino osećanje koje danas pokreće svet je strah ... Morate da ih stalno plašite, - izbečio je oči - kapirate, da izazivate kolektivni strah. Ako vam to pođe za rukom bez pirotehničara i bez jednog ispaljenog metka, vi ste genije.

- Hoće li vam poći za rukom?

- Ovaj put, sigurno! - Holivudski scenarista je protrljao ruke zadovoljno. - Zamislite scenu - rukom je napravio pokret kao da ulazi u bliži kadar - implantacije klona, i to ne bilo kakvog, već demonskog! - Dramatično je naglasio svaku svoju reč, posegnuvši za čašom. - Tu scenu smo snimili u Los Anđelesu; jedna velika farmaceutska korporacija ustupila nam je besplatno svoju laboratoriju - stresao se ili od žestokog pića ili od pomisli na snimljene scene. - Da nisam svojeručno držao taj scenario, mislio bih da se stvarno dešava tu pred mojim očima ... Pet puta smo probili budžet, a finansijer je svaki put odobrio bez pogovora ... A, znate li zašto smo došli u Rim? - produžio je Ted Bar.

Dejv je odmahnuo glavom.

Bar se odjednom počeo smejati, toliko mu je bilo smešno da su mu iz očiju počele vrcati siže. - Došli smo po babicu i kuma - smejao se nekontrolisano. - A znate li ko je kum?

Iz džepa je izvadio kariranu maramicu. - Ne biste mi verovali ... stvarno ne biste ... Kum detetov je papa lično! - smeh se malo stišao. - I znate šta je još smešno u svemu: izgleda daje Margo Viti stvarno trudna ... samo što ona to još ne zna ... - šapnuo je poverljivo. - Rekla mi je garderoberka; zamislite, ispovraćala se na miris sopstvenog parfema ... - Tu je zastao jer je opet dobio napad histeričnog smeha. - Ah, Holivud! - otirao je maramicom suze iz uglova očiju - nigde nije kao u Holivudu - ispio je preostali viski iz čaše.

Livrejisani službenik hotela mu je prišao i nešto mu šapnuo. Gotovo u istom trenutku začuli su ženski glas.

- Dragi Ted, opet zamaraš ljude svojim pijanim pričicama i dozvoljavaš da te cela ekipa čeka.

Na te reči obojica su se okrenuli.

- Margo! - uzviknuo je scenarista. Ustao je primivši je za izmanikiranu ruku i ovlaš je poljubio. Margo Viti je gledala u široka ramena Dejva Rimera značajno ga odmerivši. - Zar nećeš da me upoznaš sa svojim prijateljem?

Ted Bar se zbunio na trenutak.

- Ah, naravno ... - iz džepa izvadi krupnu novčanicu bacajući je na šank barmenu. - Idemo, Margo - ponudi joj da ga uhvati pod ruku.

- Mogao bi ponuditi i gospodina da nam se pridruži... danas snimamo lake scene ...

- Hvala na pozivu, - uzvratio je Dejv - ali danas napuštam Rim ...

- Šteta ... - bilo je sve što je rekla, gubeći interesovanje za dalji razgovor.

- Drago mi je što smo se upoznali, ortak - lupio ga je Ted Bar dobronamerno po leđima i pošao sa gospođicom Viti.

Dejv je nameravao da se vrati u svoju sobu kada se Ted Bar vratio.

- Setio sam se - rekao je žurno mu prilazeći. - Znate kako ćete pronaći svoga prijatelja. Pitaćete mrtve!

Covečuljak je očigledno prepio, pomislio je Dejv ...

- Ne shvatate? - pogledao ga je ispitivački. - U Italiji je običaj da se cela porodica sahranjuje u jednu grobnicu, a neko mora da plaća zakupninu ... kapirate? - nasmejao se zadivljen samim sobom. - Stvarno mi je drago što smo se upoznali, bilo je lepo ćaskati sa vama - okrenuo se i otišao veselim korakom, zadovoljan što je resio nerešivo ...

Ted Bar je bio pijan, ali ne toliko ... Dejv je gledao za njim ... Možda je bio u pravu ... Bacio je nekoliko novčanica na šank i ustao ...

Pronaći grob Teodora File nije bilo teško, kao ni ubediti crkvenu upravu da je on daleki rođak preminuloga koji traži svoje pretke. Normalno da je stvar morala biti podmazana izvesnom sumom dobrotvornog priloga. Lire su brzo nestale u jednom od nevidljivih džepova odore katoličkog sveštenika, ali se nova adresa Mauricija File brzo pojavila.

- Evo, - pružio mu je sveštenik - samo oni nisu više u Rimu.

Dejv je uzeo papirić iz njegove ruke.

- Ne znam kako da vam se zahvalim, oče ...

- Ne morate meni zahvaljivati. Sve je to promisao božija. On nas vodi, njegovom voljom i vi ste ovde ... Dođite, povešću vas do mesta gde je vaš rođak sahranjen.

Sat nakon susreta sa Tedom Barom Dejv Rimer je stajao pored nadgrobne ploče ispod koje je bio sahranjen Teodor Fila.

Zapalio je svecu i sagnuo se da je stavi na grob. Natpis na neobičnom pismu privukao mu je pažnju ...

- Da li je moj predak bio katolik? - upitao je sveštenika, pokušavajući da diskretno odgonetne nadgrobni zapis koji očigledno nije bio katoličkog porekla...

- Bio je hrišćanin, a to je najvažnije - diplomatski je odgovorio sveštenik. - Ostavio bih vas sada da se u miru pozdravite sa svojim pretkom ...

Kada se sveštenik udaljio Dejv je još jednom pogledao kamenu ploču sa zapisom.

Ostalo je još samo da pronađe naprasno nestalog Mauricija Filu.

Pogledao je adresu koju mu je dao sveštenik. Do malog mesta južno od Rima trebalo mu je dva sata vožnje.

Napustio je groblje i seo u iznajmljeni auto. Pogledao je u mapu tražeći najkraći put. Više nije bilo sumnje da su ga Sandro Del Karmino i Mauricio Fila namerno uputili na trag banke u Švajcarskoj. Trebalo je da preda ključ i dobije akt tašnu. Nešto je krenulo pogrešno. Banka je bila zatvorena dan ranije i do razmene nije došlo.

Samo je Mauricio mogao dati odgovor, ako i ovaj put Dejv ne stigne prekasno ...

Isključio se sa autoputa i ušao u mali italijanski gradić uskih ulica, vozeći ka centru. Našavši adresu, ušao je u prohladan mračni hodnik. Izgubio je nešto vremena, pipajući u mraku, dok nije pronašao zvonce. Čuo je kako se vrata otvaraju. Zadržao je dah ...

- Vi! - izraz na licu Mauricija File bio je veoma rečit. Kao da je ugledao utvaru.

- A koga ste drugog očekivali, Mauricio?

- Ja ... - zbunio se ...

- Dosta je bilo igara. Dugujete mi objašnjenje.

- Molim vas ...

- Kasno je za molitve, gospodine Fila ... Biće bolje da mi sve kažete.

- Ne, ne mogu! Ne tražite to od mene ...

- Koga se bojite, Mauricio?

- Vi ih ne znate, ne znate kakvi su oni u stvari...

- Ko su to oni, Mauricio?

Mauricio Fila je bio očigledno na smrt preplašen. Nije vredelo pritiskati ga.

- Vi mnogo znate, a malo govorite ...

- Ne, ne znam, verujte mi - poricao je.

- Ako vi ne znate, ko onda zna?

- I da znam, ne bih vam mogao reći. Ubili bi me zbog toga - zvučao je očajno i slomljeno.

- Mauricio, neće vas niko ubiti ako mi sve kažete.

- Ubili su Ditriha Heflera, i Sandra Del Karmina, i Teodora Filu, i mnogo bezimenih pre njih ... Ubiće i mene ... - prošaputao je.

Dejv je stavio svoje ruke na njegova uska ramena.

- Možda neće, ako mi kažete bar ime onoga koji bi mogao znati.

- O ne, ne tražite to od mene ... - odmahivao je glavom.

- Mauricio, već ste mi suviše rekli. Zar ne shvatate da sam vam ja jedina šansa - pokušao je da urazumi preplašenog čoveka.

- Šta otvara *Davidov ključ?*

Mauricio je slegnuo ramenima ... nije znao odgovor.

- A kome je trebao biti predat u Ženevi?

- Hermanu Fulbaheru.

-I šta biste dobili u zamenu?

- Njegovu akt tašnu ...

- Znate li sadržinu te akt tašne?

- Ne ... ne znam ... Trebalo je samo da je preuzmemo i da je predamo dalje ...

- Mislite, trebalo je da je ja preuzmem - dopunio ga je Dejv.

- Vi ste imali *Davidov ključ.*

- Otkud ste znali da sam to baš ja.

- Zato što su me obavestili...

Dejv je brzo razmišljao. Znači da su sve vreme znali da je ključ kod njega.

- A profesor Del Karmino i Teodor Fila?

- Oni su otkrili nekakvu tajnu. Teodor je našao nešto i to je rekao Del Karminu. Onda su započeli prepisku sa Ditrihom Heflerom. Hefler je proučavao Adolfa Hitlera. Znao je mnoge pojedinosti koje nisu bile dostupne istoričarima; jedna od njih bila je povezana sa Hitlerovom potragom za *Svetim gralom.* U stvari, oni su mu podmetnuli priču o *Svetom gralu,* dok su sve vreme tražili nešto drugo ...

- Tražili su *Davidov ključ*- dopunio ga je Dejv i konačno je počeo da shvata suštinu svoje uloge u celoj igri. Sve vreme su sa njim vodili duplu igru. U stvari, radio je tačno onako kako su oni želeli. Oni na koje ga je upozorio Leo Hekman. Da je preuzeo akt tašnu kompletna njena sadržina prešla bi u njegove ruke a *Davidov ključ* u njihove, tako bi na kraju i jedno i drugo bilo u njihovom vlasništvu. Ali, igra nije bila završena. Očigledno da ih je neko treći preduhitrio, jer Herman Fulbaher nije stigao u Ženevu.

- Ko je Herman Fulbaher?

- U Americi je poznat kao Eugen Švarcer. Vlasnik je jedne od najvećih farmaceutskih kompanija. U stvari, on je fmansijsko pokriće za organizaciju koja se zove *Berlinska zvezda* ... Ta organizacija je trebalo da ojača nemački lobi u Americi u odnosu na jevrejski i, sve uticajniji, muslimanski lobi.

- Mauricio, da li znate šta je tačno otkrio Teodor Fila?

- To isto pitanje mi je postavio i Sandro Del Karmino ... O tome ne znam gotovo ništa, izuzev da se to desilo neposredno nakon što mu je monsinjor Ferei doneo neke zapise na starogrčkom iz Vatikana ...

- Znate li gde su sad ta dokumenta?

- Ne znam.

- Da li ih je vaš stric vratio papinom sekretaru?

- To sigurno nije, jer iste noći kad je izbio požar monsinjor Ferei je došao po njih.

- Mislite da su ti zapisi izgoreli?

- Više ništa ne znam - prošao je rukom kroz svoju kosu. - Želim samo da se ovo ludilo već jednom završi - tresao se, potpuno iscrpljen ...

- Gde je sada monsinjor Ferei?

- Mislim da je pao u nemilost Vatikana i da se trenutno nalazi u jednom rimskom manastiru dok se ne završi naimenovanje novog rimokatoličkog poglavara.

- Imate li tačnu adresu?

- Pod ovim okolnostima, ne bi bilo najpametnije da ga potražite ...

- Možda bi monsinjor Ferei mogao da kaže o kakvim je zapisima bilo govora?

Mauricio je gledao u jednu tačku, ne odgovarajući na pitanje. Dejv je video da je Mauricio Fila pred slomom ...

- Imate li gde da odete, da se sklonite negde?

- Ako ste me vi tako lako pronašli, njima će to predstavljati još manji problem

- Idite odavde ... Idite što pre, Mauricio. Povedite i suprugu sa sobom ...

Dejv je grozničavo razmišljao. Šta bi se desilo da je akt tašna sa kompletnom svojom sadržinom ostala u njegovim rukama? U tom slučaju morali bi ga uceniti nečim, ali čime? Još jedno pitanje bez odgovora.

U crkvi *S. Maria del Priorato* dočekao ga je hladan polumrak. Sačekao je nekoliko trenutaka da mu se oči priviknu. Osećao je nečije prisustvo ... Napravio je korak bliže prema oltaru ... tek tada je video pogurenu siluetu čoveka.

- Došli"ste, ali sad je kasno ...

- Nikada nije kasno, monsinjor Ferei.

- Teodor Fila je mrtav. I Sandro Del Karmino ...

- Ali, mi smo još živi.

- Živi smo, ali smo u neznanju, a oni što znaju sad su mrtvi, a mrtvi ne govore - šaputao je Augusto Mondo Ferei pomiren sa onim što će doći.

- Znam da ne govore mrtvi, monsinjor Ferei, ali govore njihovi grobovi.

- Grobovi su sve što ostavljamo našem potomstvu ... - uzdahnuo je papin sekretar.

Dejv je potražio njegovu ruku dok je u svojoj stisnutoj šaci držao mali filigranski ključić ...

- Mi im ostavljamo grobove, ali neko im je ostavio i *Davidov ključ.*

Ruka monsinjor Fereija je zadrhtala. Poklopio je sa oba svoja dlana Dejvovu široku šaku.

- Onda još nije kasno, sine! - To više nije bio šapat uplašenog, već jasne reci ohrabrenog čoveka. - Možda će i grobovi progovoriti...

- Progovoriće ako mi kažete šta piše na ključu - otvorio je šaku; na njegovom dlanu ležao je tanani ključić, ali monsinjor Ferei nije ni pogledao u njega.

- Znam šta piše - polako je izgovarao biblijske reči na latinskom - *Sudija je pred vratima* ... - U tom trenutku snop svetlosti pao je preko Dejvovog dlana ... Monsinjor Ferei se prekrstio, uplašen tim znakom proviđenja ... Krst na ključu zasijao je, a onda se svetlost povukla.

- Na kojem jeziku je ispisano?

- Zar je to u ovom času važno?

- Možda i jeste, monsinjor Ferei, jer su istim pismom ispisane i reči na grobu Teodora File ...

Monsinjor Ferei je prvi put pogledao u njega, ali Dejv nije mogao da razazna crte njegovog lica. - To je starogrčki alfabet - progovorio je.

- Zar ne shvatate? I grobovi govore! - uzviknuo je Dejv. - Teodor Fila nam je ostavio poruku ... iste reči koje su zapisane na ključu nalaze se i na njegovom spomeniku ... Moramo hitno poći. - Dejv je već napravio korak, očekujući da ga papin sekretar prati.

- Ja ne mogu sa vama - monsinjor Ferei koraknuo je bliže oltaru.

Dejv se vratio do njega. - Šta vas sprečava?

Monsinjor Ferei je palio svece jednu za drugom ... Rimer je gledao u njegova leđa očekujući objašnjenje ... A onda se Augusto Mondo Ferei okrenuo i Dejv je ostao zaprepašćen. Na licu papinog sekretara pod odsjajem sveca videli su se tragovi užasa kroz koji je prošao.

- Ko vam je to uradio? - muklo je upitao Dejv.

- Nije važno ko je. Važno je da vam mogu reći šta otvara ključ koji imate ... Pođite do Igumanske vile i videćete vrata istine pred kojima stoji sudija ... Neka vam Bog pomogne, mladiću. Nemate se u koga drugo uzdati ... A ja ću vas tamo čekati da vam dam ime čoveka sa kojim se morate sastati. Jer, upamtite, ništa se ne dešava mimo božije volje i naše stradanje je po njegovom dopuštenju.

Monsinjor Ferei se još jednom prekrstio prošaptavši: - *Jer kao što munja izlazi od istoka i sine do zapada, tako će biti i dolazak Sina Covečijeg* — a zatim se sagnuo ljubeći Hristova stopala na raspeću.

* * *

Nije prošlo dugo od njihovog rastanka pre nego što su se opet sreli. Dejv je stajao u dugačkom kamenom hodniku vile del Priorato.

- Da li ste ovo tražili, monsinjor Ferei, od Mauricija File?

Papin sekretar je gledao u stare zapise. Od uzbuđenja brada mu je drhtala. - Mislio sam da je izgorelo ... - jedva je izustio u svojoj neverici. - Kako je dospelo do vaših ruku?

- Vratio sam se na grob Teodora File kao što sam vam već ranije rekao. Istim slovima ispisane su reči i na kamenoj ploči njegovog nadgrobnog spomenika i na ključu, ali nisam odmah shvatio dok mi vi niste rekli ...

- Ali ovo ...? - govorio je monsinjor dok su mu drhtavi prsti prelistavali stare zapise.

- To sam našao kod kamenoresca koji je radio naručenu ploču za Teodora Filu.

-I on vam je to dao dragovoljno? - upitao je monsinjor Ferei podižući pogled prema njemu.

- Nije ga bilo teško ubediti... Dolari mogu otkupiti sve ...

- Ali ne mogu ići božijim putem kojim je pošao kardinal Fabio. On je čovek čije sam vam ime obećao dati. Sa njim ćete se sresti i njemu ćete predati ovo što ste meni doneli.

- Hoćete li mi reći šta mi to imamo u rukama, monsinjor Ferei? - upitao je Dejv uzimajući spise koje mu je vratio papin sekretar.

- Ovo je jedan deo iz originalnog Jevanđelja. Pisan je na starogrčkom alfabetu. Bila je volja preminulog pape da ih predam kardinalu Fabiju. Svojom nepromišljenošću ja sam ih dao Teodoru Fili... Sada se kajem, ali mi je, evo, Gospod doveo vas kao iskupljenje za počinjeni greh ...

- Želeli ste da znate sadržinu?

- Umešao sam se u božija posla ... neka mi bude oprošteno - prekrstio se. - Još moja dela ovozemaljska nisu posvršavana. Pre nego što me Gospod pozove sebi, moraću da otkupim život nebeski i pokajem se za sve svoje učinjene grehe ... A moji gresi nisu mali i zato će otkupnina biti velika ...

- Da li znate šta piše u pravom Jevanđelju?

- Kad se spoje dva rascepljena dela onda će se ostvariti proročanstvo, a jedan deo tog proročanstva vi držite u ruci.

- Gde je drugi deo?

- Kod pravoslavnih monaha, a kardinal Fabio je po papinom dopuštenju pošao do njih ... Sudija je pred vratima, sine, a Pali anđeo pred poljem Armagedonskim.

- Monsinjor Ferei, morate biti jasniji. Pred čijim vratima stoji sudija?

- Pogledajte - pokazao mu je u daljinu. - Tamo su vrata *Davidovog ključa.* - Obojica se zagledaše u dubinu tog memljivog mračnog kamenog hodnika vile del Priorato koji se završavao u obliku ključaonice. Gledajući kroz nju Augusto Mondo Ferei i Dejv Rimer su videli kupolu vatikanske palate na čijem je vrhu stajao krst.

* * *

Na drugom kraju sveta, gotovo u istom trenutku, neko je stajao i posmatrao osvetljenu kupolu američkog Kapitola.

Čovek suvog i krutog lica, odvojivši pogled od zgrade Senata okrenuo se prema svome sagovorniku. - Da li su mape spremne?

- Tehnički gledano, sve je pokriveno. Prvi ćemo udar izvesti ovde - razvio je mapu i stavio na sto, pokazujući na obeležene tačke. General Majers ih nije ni pogledao.

- Vi, budale! - izgovorio je opasno snizivši glas. - Fulbaher je pronađen mrtav, a njegova akt tašna je nestala. Za dvadeset i četiri časa hoću je ovde na mome stolu! - Telefon je prekinuo njegov izliv gneva ... Rukom je pokazao da je sastanak završen ... Ponovo se okrenuo prema prozoru ...

„Iskrsle su neke nepredviđene stvari. Fulbaher je mrtav. Neko je propevao. Nema razloga za zabrinutost, još ga uvek možemo kontrolisati. Nećemo odustati od plana. Imamo načina da ga sateramo uza zid" ... Prekinuo je vezu i zagledao se u kupolu Kapitola. Na njenom vrhu stajala je izlivena statua žene ...

30.

- Seci! - vikao je reditelj ...

- Margo, koji ti je danas!? Dodajte još više mat pudera ... Lice joj je prebledo ... - Šminkeri su pritrčali...

- Idemo ... akcija! Ovo je užas! - besneo je reditelj. - Šta se s tobom događa!? Ceo dan ne možemo da snimimo tu prokletu romantičnu scenu.

Margo je napustila kadar i prišla mu.

- Ne dopada mi se taj miris ... muka mi je od njega! - dohvatila je cvet i zgnječila ga.

- Ti si poludela, znaš li koliko košta ta jebena orhideja?! Avion, led ... - nabrajao joj je.

- Ne interesuje me ... Neću pravu, hoću veštačku! Veštačku, čuješ li me! - unosila mu se u lice praveći ružnu grimasu. - Ona bar ne smrdi.

- Ne, ne i ne! - uzvraćao je vikom reditelj na njen opasno sniženi ton.

- Plastičnu! - rekla je bacivši izlomljeni cvet pred njegove noge i uputila se ka svojoj garderobi.

Garderoberka je pošla za njom, ali joj je Margo zalupila vrata ispred nosa.

Margo je drhtavom rukom dohvatila telefon. Bila je gladna, ali pomisao na hranu izazivala je novi talas mučnine ... Lice joj se izobličilo.

Interkontinentalna veza se uspostavila ...

„Ordinacija doktora Frejzera ..."

„Ovde Margo Viti. Da li je doktor u ordinaciji?"

„Samo trenutak ..."

„Halo, gospođice Viti!"

„Da li su gotovi rezultati?", pitala je bez daha ... i ostala bez daha kada je čula odgovor.

„Da, rezultati su pozitivni, čestitam."

„Pozitivni", promucala je.

„Zar to nije ono što ste želeli? Trudnoća je stara oko 5 nedelja."

Da, bilo je to ono što je želela, ali ne pod ovakvim okolnostima. Dete nije bilo Anđelovo, u to ni najmanje nije sumnjala.

„Gospođice Viti", pozvao je ginekolog, „trebalo bi uraditi dodatne analize kada se vratite ... i da povedete računa o svojoj ishrani."

Nije ga slušala. Prekinula je vezu i počela tipkati novi broj telefona ...

„Nikos!"

„Zar ti nisam rekao da me više ne zoveš na ovaj broj?! Zar nisam bio izričito jasan kada sam rekao da mi nemamo ničega zajedničkog?"

„Grešiš Nikos ... Imamo, i te kako imamo ..."

„0 čemu, dođavola, pričaš?"

,,0 bebi, Nikos ... o tvojoj bebi..." Zadovoljno se nasmešila ... posle svega, možda će ispasti i bolje nego što je planirala.

Nikos se nasmejao.

„Margo, nisam raspoložen za tvoje otrovne male spletke. Ovaj put neće proći ..."

„Kako to misliš, neće proći? Upravo sam obavila razgovor sa svojim ginekologom."

„To kopile koje nosiš nije moje." Tedonisov glas je bio miran i ubeđeno odlučan.

„Nije moguće ..."

„Moguće je, Margo! Ja ne mogu imati dece. Bar ne onako kako ti to zamišljaš."

„Nikos, ti to ozbiljno?"

„Ozbiljniji ne mogu biti."

„Čije je Nikos, čije je ako nije tvoje?" - Margo je izgubila kontrolu ...

„To bi ti trebalo da znaš", dočekao je hladno.

Ali, Margo Viti nije znala ... Držala je slušalicu u ruci nekoliko minuta ... Razmišljala je grozničavo ... Ova trudnoća je mogla da joj upropasti karijeru i verovatno će zbog nje izgubiti ulogu u ovom filmu, jer pravi posao je tek bio pred ćelom ekipom ... kad jednom trudnoća odmakne neće je moći sakriti.

Neko je pokucao na vrata i odmah ušao ne čekajući da ga pozove.

- Znaš li ti za manire, mogla sam biti i gola - odbrusila je.

- Smiri se, Margo, u mojim filmovima bila si bar deset puta gola. Šta bi smetalo i da jesi.

- Skrati priču i reci šta imaš.

- Malo smo preterali oboje, zaboravio sam na tvoje stanje - gotovo da se izvinjavao.

Iznenađeno ga je pogledala.

- O čemu, dođavola, pričaš?

- O tvojoj trudnoći ...

Pogledala ga je zapanjeno.

- Otkud ti znaš, kad sam i ja tek pre dva minuta saznala? Uostalom, - dodala je definitivnim tonom - neka te to ne brine. Oslobodiću je se ...

Zapalila je nervozno cigaretu i odmah je ugasila jer je talas mučnine počeo da se pokreće iz njene utrobe.

- Ali ne možeš...

- Ko kaže?

- Ugovor koji si potpisala za snimanje ovog filma ... Ti ... - dodao je nesigurno - ti si pročitala ugovor do kraja?

- Čitala sam samo do dolarskog iznosa ... Kakve god uslove da su postavili, za toliku premiju, ne bih odbila.

Gledao je u nju sa nevericom. - Imaš li primerak ugovora kod sebe?

Izvadila ga je iz svoje akt tašne i bacila na sto za šminku ...

Režiser je listao brzo stranice tražeći posebnu klauzulu. - Evo ga, tu je - pružio joj je da pročita. U neverici, očima je preletala preko naznačenog mesta. - Ovo je previše ... ovo je ... ko je sastavio ugovor?

- Advokat.

- Čiji advokat?

- Advokat onog koji finansira ceo projekat...

- Zašto mi nisi rekao šta ovde piše? - vikala je mašući gomilom papira.

- Zašto ti nisi pročitala? - uzvratio joj je istom merom.

- Apsurd, apsurd, apsurd! Znaš li ti šta ovde piše ...?

- Znam, Margo - potvrdio je režiser. - Piše da uloga izričito zahteva da budeš u drugom stanju, a to što ti već jesi samo olakšava stvari...

- Pozovi pravnika, hoću hitan sastanak. Želim da poništim ugovor.

- Ne možeš, Margo - okrenuo je zadnju stranicu, pokazujući na njen potpis. - Ovo te obavezuje da uslove ispuniš do kraja.

- Moj potpis ne znači ništa. Sa svojim telom mogu da radim šta ja hoću.

- Ne možeš ...

- Mogu!

- Onda bi bila optužena za čedomorstvo ...

- Abortus je legalna stvar.

- Ali nije u zemlji onoga sa kim si potpisala ugovor.

- Ja sam građanin Amerike, i po američkim zakonima imam pravo ... A to što u zemlji tog misterioznog finansijera važe drugi zakoni, to je prokleto njegov problem.

-I tvoj je, Margo, i tvoj je ... Potpisivanjem tog ugovora ti podležeš zakonima njegove zemlje ...

- Pozovi pravnika! Želim da čujem to iz njegovih usta. - Bila je besna i crvena u licu.

- Reći će ti isto što i ja.

- Reći će mi, šta? - lupila je rukom po stolu. - Da nemam pravo da izvršim abortus i da podležem pravima neke zemlje u kojoj vlada zakon rodovske zajednice.

- Tačno.

- I ti si kučkin sin!

- Znaš li ti i šta još piše u tom njihovom zakonu? Da za čedomorstvo sledi smrtna kazna ...

Prvi put je video strah u očima Margo Viti.

- Ti se šališ?!

- Ne šalim se.

Gledala ga je netremice ... i znala je da govori istinu.

- Reci mi samo još jedno, u kojoj zemlji vlada takav zakon?

- U ... - odsečno je izgovorio ime zemlje.

Stavila je ruku preko usta. Učinilo joj se da će povratiti.

- Udiši duboko, Margo. To je pomagalo mojoj prvoj ženi. I ona je teško podnosila trudnoću ...

Da je mogla, Margo bi mu razbila glavu, ali nije on bio kriv što je ona potpisala ugovor ne pročitavši ga.

- Kakav im je to zakon? - upitala je hvatajući vazduh ...

- Zakon zasnovan na logici ... Zemlja će pripasti onima koji se budu više rađali.

- Ako sam potpisala ugovor, ja se nisam udala za gospodina misterioznog. Mora da postoji put za napolje iz te užasne pravne zbrke ...

- Tačno, Margo! Nisi se udala za tog nevidljivog tipa, ali si potpisivanjem prihvatila da se ponašaš u skladu sa zakonima njegove države i to te pravno opterećuje. A sad, pozvaću šminkere, i da završimo tu scenu. - Ustao je razmišljajući šta bi tek rekla kad bi znala kakav je ugovor on potpisao ...

31.

Don Antonio je zastao, zagledan u mladu ženu ispred sebe. Zar je moguće da dva stvorenja koja nemaju ništa zajedničko toliko liče jedno na drugo? Mršavija za pet kilograma, sa drugom bojom kose, nežnijom šminkom, mekšim pogledom - mogla je prevariti i rođenog oca. Ali ne i njega, ne i don Antonija. Suviše dobro je poznavao ljudsku dušu i uočavao, za druge nevidljive, spoljašnje njene manifestacije, a da u ovoj novoj devojci ne bi prepoznao onu istu ranjenu zver što liže svoje rane jačajući. Bili su od iste sorte, umeli su da prežive udarce i dočekaju dan da ih uzvrate. On je ovaj dan čekao više od dvadeset godina.

- Zadovoljni? - prišla mu je.

- Još ne - odgovorio je. - Javili su da jahta stiže.

- Ja sam spremna.

Silvio je otvorio vrata limuzine ... Ušao je prvo crni koker španijel a za njim i Mili. Don Antonio joj je pružio kutijicu sa dragim kamenom. Pogledi su im se sreli, razumeli su se ... - Zlatar čeka, sa njim su i moji ljudi. Sve ide po planu ...

Mili je klimnula glavom ... Zatamnjena stakla polagano su se dizala i njen lik je nestao iza njih. Kola su prošla kapiju od kovanog gvozda ... Starac je ostao gledajući za njima ...

Prošlo je gotovo sat vremena. Njegovi ljudi su čekali spremni. Nikos Tedonis nije smeo da isplovi živ. Ovo je bila jedina šansa. Drugu, znao je, neće imati.

Uzeo je dvogled u ruke; njegova jaka sočiva uhvatila su siluetu jahte „Meduza" koja se približavala obali spremna na ukotvljavanje. Odložio je načas dvogled i pozvao Silvija:

- Ima li nešto novo?

- Ne. Za sada sve ide po dogovoru ... naš čovek je na svome mestu.

Don Antonio je izoštrio sliku. Velelepna jahta je pristala bokom uz dok i posada je spuštala stepenice ... Carinici su prišli uključivši svoja plava rotaciona svetla na kolima.

Don Antonio nije ispuštao dvogled iz ruke. Pored ograde pojavila se mlada žena u pratnji Nikosa Tedonisa. On je prihvatio za ruku i spustio poljubac ... nije je pratio niz stepenice ... Za njom je krenuo jedan od Tedonisovih telohranitelja. Ona se sagnula da podigne psa u svoje ruke i pošla prema carinicima koji su je čekali na doku ... Nešto su se objašnjavali... Devojka je podigla pogled u pravcu Nikosa ...

- Silvio, šta se to, događa?

- Vraćaju psa, ali ne znam zašto ...

Don Antonio je ostao savršeno miran. - Ja znam, Silvio ... Zakon je i za Tedonisa isti kada su životinje u pitanju ... Pas mora da provede prvo nekoliko dana u karantinu ... - Starcu pas nije ni bio važan. Jedan hitac, bilo je sve sa čim je on računao ...

Pogledao je na sat. Zamena ne bi trebalo da traje dugo. Počeo je da odbrojava minute. Uskoro će Nikos Tedonis da se pojavi. I on je bio nestrpljiv, ali iz drugog razloga.

Zaštićen od pogleda i smešten na izbočenoj steni, dovoljno daleko da bi bio primećen, snajperista je smirio dah i uzeo Tedonisa na nišan. Iznenada, u malenom krstu snajperske puške pojavio se lik devojke. Ona je rukama obgrlila Grka.

Don Antonio je sve posmatrao kroz svoj dvogled. Nije bilo sumnje da je devojka imala nameru da zaštiti Tedonisa.

Snajperista je skinuo prst sa obarača i povukao se sa stene, puzeći unazad. Nikos Tedonis i devojka su nestali u unutrašnjosti jahte. Čovek sa snajperom nije obavio svoj posao jer mu je rečeno da devojka ne sme ni po koju cenu biti povređena. Jahta je napuštala sidrište. Don Antonio je gledao kako se udaljavala ostavljajući penušave vodene brazde. Na licu mu je zaigrao gotovo nevidljivi osmeh.

Devojka je bila mnogo pametnija nego što je mislio. Nije smeo da je potceni. Prozrela je njegov prvobitan plan da izvuče Tedonisa na palubu i jednim hicem naplati svoj dug. Starac je želeo Tedonisa mrtvog, ali Tedonis nije bio taj koga je želela Mili, a nije postojao drugi način da don Antonio to zna.

- Šta ćemo sada da radimo, šefe? - upitao je Silvio, stojeći pored njega i gledajući u istom pravcu prema moru.

- Uradićemo ono što svaki čovek radi kad ostane bez nade ... Pomolićemo se. - Starac se povukao u svoj radni kabinet. Silvio ga nije pratio. Znao je kada treba da ga ostavi samog. Don Antonio je proveo više od dva sata u polumraku. Devojka je do sad morala stići u vilu, ali još nije bio spreman na susret sa njom. Suve staračke oči bile su uprte u sliku na zidu. Lako kucanje na vratima nateralo ga je da se okrene.

- Reci, Silvio.

- Na vezi je monsinjor Ferei, kaže da je hitao ...

- Kada on zove uvek je hitno - glas mu je bio sarkastičan. Pružio je ruku da uzme slušalicu ... Silvio se povukao.

„Monsinjor Ferei?"

„Don Antonio   uzvratio je papin sekretar.

„Čemu žurba ovaj put?" - upitao ga je starac.

„Imam jednog prijatelja ..."

„A prijatelj ima problem ... Vi biste se opet kod mene zadužili, monsinjor Ferei, a ja se bojim da neću dovoljno dugo živeti da biste mi taj dug vratili."

„Prepustite Gospodu da naplati naše račune, a problem nije moj već našeg zajedničkog poznanika kardinala Fabija."

Starac se uspravio u svom naslonu ... Nešto u glasu Augusta Fereija ga je opomenulo na opasnost... „Vama, Augusto Ferei, ne dugujem ništa, ali dugujem kardinalu Fabiju i zato recite, slušam vas ..."

„Danas će kod vas doći jedan čovek. On će vam preneti poruku ..."

„Vi ga šaljete?"

„Ne ja ..." Monsinjor Ferei je poćutao da bi zatim rekao: „Šalje ga proviđenje."

Da glas papinom sekretaru nije drhtao starac bi se nasmejao. Teško ga je bilo ubediti da se Augusto Ferei preko noći pretvorio u iskrenog slugu gospodnjeg ...

„Da vam ne poznajem glas, dragi Augusto, pomislio bih da to niste vi."

„Možda i nisam, možda i nisam, don Antonio", rekao je monsinjor Ferei i spustio slušalicu.

Don Antonio je napustio svoje skrovište.

- Silvio, obavesti Anđela da smo preuzeli paket. I još nešto ... Monsinjor Ferei je javio da će nam doći gost, postaraj se za njega. Ja idem da obiđem mladu damu.

Kada je ušao u prostranu sobu ona je stajala pored prozora. Okrenula se ...

- Nadam se da ćete mi objasniti šta znači sve ovo ...

- Meni lično ne znači ništa, ali oboje znamo nekoga kome će značiti puno.

- Bojim se da vas nisam razumela ...

- Kada sam bio tako mlad kao vi, verujte, ni sam nisam mnogo toga razumeo ...

- A kako ćete objasniti gospodinu Tedonisu?

- Gospodinu Tedonisu nema potrebe da se bilo šta objašnjava. Mi smo samo vratili ono što je on uzeo drugom ...

- Gde je sada Tedonis?

- Tamo gde bi i trebalo da bude - prišao je bliže njoj i stao pored širokog prozora koji je gledao na more. - Na jahti, sa svojom mladom i lepom ženom - dodao je zagonetno.

- Vi se sa mnom šalite?

- A vama to ne smeta. Imam utisak da vam je skoro drago što niste isplovili na toj jahti zajedno sa njim ...

- Nisam sigurna ni da mi je drago što sam ovde.

- Videćete, i to će se promeniti.

- Ja vas ne poznajem - dodala je Glen gledajući u don Antonija. On je nežno uzeo za ruku. - To što me ne poznajete ne mora da znači da nećemo biti dobri prijatelji.

- Prijatelji ili ne, ne možete me ovde držati protiv moje volje.

- I nemam nameru. Učinićete mi uslugu, obavićete samo jedan telefonski poziv i nakon toga, ako i dalje budete želeli da odete, ja vas u tome neću sprečavati.

Ćutala je ...

- Imamo li dogovor?

- Samo ako mi kažete koga treba da pozovem.

Don Antonio je zastao na vratima. - Pozvaćete oca vašeg deteta.

- Ali ... - zastala je zatečena - kako znate ...? - Odgovor nije dobila jer je don Antonio zatvorio vrata za sobom.

TREĆI DEO

POGUBITELJ GREHA

1.

- Kako je ovo stiglo u vaše ruke? - bilo je prvo pitanje generala Dika Redmonda postavljeno Anđelu Savarezeu, nakon što je pregledao dokumenta koja su se našla u akt tašni Hermana Fulbahera.

- Imao sam jedan mali neraščišćen račun sa izvesnim Džozefom Hofmanom ... Morao sam da ga pritisnem.

- Dobro ste ga pritisnuli - potvrdio je Dik Redmond, pokazujući očima na papire u čijim zaglavljima su stajale oznake „strogo poverljivo". - Jedno mi ipak nije jasno - produžio je. - Zašto se to nalazi na papiru a ne u mikročipu?

- Od Fulbahera na to pitanje više niko neće dobiti odgovor - pogledao je u generala Redmonda. - Možete li saznati šta se krije ispod ovih šifri?

- Gospodine Savareze, na ovome je radio čitav tim stručnjaka. Bojim se da samo jedan čovek neće biti dovoljan.

- Od tih ljudi možda je neko na ovom spisku za likvidaciju. Vi lako možete doći do podataka o zaposlenima u Pentagonu, ako se budete diskretno raspitivali.

Dik Redmond je nevoljno slegnuo ramenima. - Složićete se sa mnom, za jedno diskretno raspitivanje taj spisak je malo poduži.

- Nemamo drugog izbora. Morate se vratiti u Vašington i proveriti ko su ljudi za odstrel.

- Osim svog imena znam još jedino Dejva Rimera, a moj povratak u Pentagon bio bi isto što i stati pred streljački odred ... Sumnjam da bi me promašili ovaj put.

- Mogu vam dati nekoliko svojih ljudi da vas štite.

General je ustao. - Vi ne znate na kakve sve načine Pentagon ubija ... Uveravam vas da samo puka sreća može spasiti čoveka ...

- Možda ipak možemo računati i na malo sreće, generale.

- Sreća se ne ponavlja dva puta.

- Znači, već su pokušali, ali, kao što vidim, nisu uspeli da vas uklone.

- Uklonili su moju ženu ...

- Žao mi je ... Šta nam sad'preostaje? - upitao je Anđelo posle kraće pauze.

- Moraćemo pronaći nekog ko će moći bar delimično da dešifruje ovu malu pentagonsku smrtonosnu ukrštenicu.

- Trebaćete mi, generale. Mogu vam ponuditi sigurno sklonište ovde u Njujorku - ponudio ga je Sicilijanac.

-Niste jedini kome trebam. I senatoru Bejliju ću nedostajati...

- Samo nakratko - složio se Anđelo Savareze. - Kako stvari stoje, uskoro će ući u Belu kuću ...

Dik Redmond je raskopčao prvo dugme na svojoj košulji...

- U Belu kuću se ne ulazi mrtav.

- Šta želite da kažete? Koliko vidim, nije na spisku.

-Znate li, Savareze, kako političari umiru? Veoma lako: pokupite sva njihova govna od pelena do kandidature, onda im ih podnesete pod nos ... Ili igraju kako kažete, ili se povuku da bi ustupili mesto drugom.

- Znači, vi znate da vrše pritisak na Bejlija? - upitno ga je pogledao Anđelo.

- Znam - potvrdio je Dik Redmond.

- Onda sigurno znate i čime ga ucenjuju?

- Mislite na klonove?

- Vi, očigledno, znate mnogo. Da li su zbog toga hteli da vas likvidiraju?

- Ne - bio je kratak generalov odgovor. - Oni su mi sami stavili na sto njegov dosije ...

- A zašto vas onda žele mrtvog? - insistirao je Savareze.

- Zato što znam nešto što ne bi trebalo ...

- Hoćete li to što znate podeliti sa mnom?

- Hoćete li vi, Savareze, biti spremni da poverujete?

- Probajte me ...

- Vrh Pentagona se oteo. Amerika više ne vlada generalskim vrhom, već oni vladaju Amerikom. Te hijene su žigosane, tako da niko osim njih nema pristupa najvažnijim komandnim mestima. Tehnički gledano, porobili su sve važne i vitalne vojne centre, a svi ti centri povezani su osetljivim kompjuterskim mrežama. Očigledno - pokazao je u pravcu papira - svoje pipke su pustili i u Evropu. Kada dode trenutak niko ih neće moći sprečiti da sprovedu svoju nameru do kraja.

Anđelo Savareze je pažljivo slušao Dika Redmonda.

- Recite mi, kako su žigosani?

- Bio-čipom koji im je, verovatno, ugrađen pod kožu.

- Sigurni ste?

- Video sam glavnokomandujućeg kako prolazi kroz blindirana vrata, a njegova sigurnosna kartica koju imaju svi u Pentagonu za ulazak u strogo kontrolisanu zonu, ostala je na podu - Dik Redmond je tu stao i sočno opsovao. - Prošao je kroz ta vrata kao što ja ulazim u lift ... Znate li šta to znači? - upitno je pogledao u Italijana.

- Za to ne treba imati bujnu maštu - složio se Anđelo. - Mogu otpočeti treći svetski rat…

- Tačno - klimnuo je glavom Dik Redmond. - Mogu započeti poslednji svetski rat, a to bi bio, sa ovim nuklearnim arsenalom biblijski sudnji dan.

- Mora da postoji način da ih sprečimo.

- Slažem se, - potvrdio je Dik Redmond - ali bilo koji put, pa i najkraći, oduzeće nam mnogo dragocenog vremena, a mi i ne znamo kakve su njihove namere.

- Znači, - Anđelo je naglas razmišljao - najkraći put je bio-čip o kome ste upravo govorili.

- Da biste došli do tog bio-čipa, trebalo bi da generalu Majersu oderete kožu ... a njegova koža je skupa jer je retke zverke teško uloviti.

- Lov na njih prepustićete meni, a vas ćemo skloniti kod Frenka. On mi duguje uslugu. Bićete na sigurnom i dostupni ako mi zatrebate ...

- Ima još jedan mali problem na koji ste zaboravili, Savareze ...

- A to je?

- Vi ćete tek krenuti u lov na njih, a oni su već krenuli u lov na vas. Imate nešto što je njihovo - Dik Redmond je pokazao rukom na akt tašnu.

- Utoliko bolje - složio se hladnokrvno Italijan. - Pustićemo ih da sami dođu po to - Anđelo je ustao. - Dotle ćemo sigurno otkriti šta se krije u ovoj gomili pentagonskih kratkih priča.

General Dik Redmond se zamislio. - Voleo bih da ste u pravu.

- Biće bolje ako sada odmah krenemo do Frenka ...

Dik Redmond je uzdahnuo.

- Bilo bi daleko bolje da sam u penziji...

- Ne verujem da biste dugo uživali u njoj, generale.

- A gde ćete vi? - upitao je Redmond.

- Tamo gde je ovaj kofer već trebalo da bude ...

- Znači, u Evropu - konstatovao je general, polazeći za Italijanom.

- Sadržina ove akt tašne bila je nekom namenjena ...

- Mislite da je taj Fulbaher trebalo nekom da je preda?

- Ne mislim, znam. Fulbaher, ili Eugen Švarcer leteo je za Ženevu. Moji ljudi su nadgledali aerodrom.

Po načinu na koji mu je Savareze odgovorio, general Redmond je shvatio da je izlišno svako novo pitanje. Pretpostavio je da Italijan ide nasigurno, da zna čoveka kome je kofer bio namenjen.

Izašli su na ulicu. Kola su ih čekala spremna. Izraz na licu Savarezeovih telohranitelja uverio je Dika Redmonda da bi mu na takvim čuvarima pozavidela i engleska kraljevska porodica. Vozili su se u tišini...

- Recite - obratio mu se Anđelo - kako da stupimo u kontakt sa Dejvom Rimerom.

- Više nikako ... Mojim napuštanjem Vašingtona izgubićemo kontakt sa njim.

- Šta znate o njemu?

- Znam da je čvrst momak, jedan od najbolje obučenih specijalaca samotnjaka. Imao je i najboljeg učitelja, dr Lea Hekmana.

- Prepuštate ga samom sebi?

- Imam li izbora?

Anđelo je promenio temu.

- Frenk je stari prijatelj porodice ... Smeštaj možda nije baš ono na šta ste navikli...

- Sigurno ću se naviknuti - prekinuo ga je Dik Redmond a u sećanje mu se vratila vijetnamska mora: blato, kiša, rovovi, jauci, eksplozije, delovi ljudskog tela, miris krvi pomešan sa mirisom benzina ... svuda naokolo samo smrt i ništa više osim smrti ... - Sigurno ću se naviknuti...

- Nešto ste rekli? - pogledao ga je Savareze.

- Ne, nisam, ali sam želeo da vas pitam: znate li zašto sve levičarske vlade brzo propadaju?

- Odakle vam sad to? - nasmejao se Savareze.

- Znate li?

- Sumnjam da imam pravi odgovor na to vaše pitanje. Recite mi ...

- Zato što je svet stvoren za dešnjake ...

Italijan se zamislio.

- Da li Pentagon razmišlja na taj način?

- Više ne znam o čemu Pentagon razmišlja ...

Kola su stala u italijanskoj četvrti...

- Da li smo stigli?

Andelo je pogledao prema vratima, a onda se okrenuo prema Diku Redmondu.

- Neko je stigao pre nas ...

Šofer je dodao gas i počela je besomučna trka.

- Kako pucate generale?

- Odlično, ako imam metu ispred sebe ... Zašto pitate?

- Nikad se ne zna, možda će nam zatrebati i vaše umeće - Andelo je posmatrao ravnodušan izraz na licu Dika Redmonda. - Ne izgledate nimalo zabrinuti?

- Ako nas traže iz Pentagona, onda slobodno recite vozaču da smanji gas. Pentagon ima svoje metode ...

- A to su ...? - upitao je Savareze, stavljajući šaržer u ležište pištolja.

- Iznenadan kvar na električnim instalacijama vaše kuće ... struja i voda ...

- Jesu li tako ubili vašu ženu?

- Tako su hteli da ubiju mene ...

- Žao mi je zbog vaše žene ...

Dik Redmond je klimnuo glavom, ne pokazujući šta zaista oseća ...

- Ovde za vas više nije sigurno, preuzeće vas moji ljudi...

- Vi znate u šta se upuštate? - pogledao je u Anđela.

- Mislite na otmicu generala? S obzirom da su hteli da vas počiste, za njih bi to predstavljalo isto kao da sam preuzeo telo rođaka iz mrtvačnice.

- Još nisam mrtav - odgovorio mu je Dik Redmond stežući svoje široke šake.

- Ali bili biste ...

Dik Redmond se setio Lea Hekmana i zgrčenog Mojrinog tela. Setio se i generala Majersa ...

- Da, bio bih ...

2.

Jahta „Meduza" se udaljavala od obale. Mili je gledala prema Siciliji. Još su se samo razaznavali magličastosivi obrisi. Začulo se lako kucanje na vratima njene kabine.

- Gospođo, ručak je postavljen u salonu. Gospodin Tedonis vas očekuje ...

- Recite da ću odmah doći. - Pošla je prema garderobnom ormanu da se presvuče.

Prstima je brzo prelazila preko ekskluzivnih modela a na kraju sc odlučila za golubije plavi svileni kostim ... Prišla je ogledalu ... Ponovo se začulo kucanje navratima, ali ovog puta na njima je stajao Tedonis... Gledao je nekoliko trenutaka ...

Mili se okrenula prema njemu. - Nešto nije u redu?

- Ne, zašto pitaš ...?

- Zato što me gledaš kao da me vidiš prvi put...

I zaista, gledao je u nju nekako odsutno, a onda joj je prišao ... Mili je koraknula unazad, ignorišući njegovu blizinu. Prišla je toaletnom stočiću i podigla poklopac na kutiji za nakit... Izabrala je ogrlicu od neobično plavog korala ... Podigla je kosu.

- Molim te, prikopčaj je.

Umesto da uzme ogrlicu iz njene ruke, on je snažno povukao prema sebi, stisnuvši jako svoju ruku oko njenog zgloba.

- To me boli - usprotivila se.

- Kakvu to igru igraš?

Mili je zastao dah dok je iz njegovih očiju sevala ljutnja. Otrgnuo joj je ogrlicu iz ruku i besno bacio na pod.

- Šta nije u redu?

- Misliš da ne znam, da sam toliko glup da ne bih prepoznao razliku ...

Mili je imala utisak da se kabina okrenula oko nje ... Brzo se sabrala.

- O čemu, zapravo, pričaš?

- O razlici u tvom ponašanju ... - pogledao je u ogrlicu na podu. Mili je pratila njegov pogled ... - Reci! - stisnuo je jače zglob njene ruke.

- Nemam šta da ti kažem.

Njegov stisak je popustio. Gledao je u oči.

- Nisam tražio od tebe da me voliš, nikakve ti uslove nisam postavljao. Nemoj me ponižavati. - Odmaknuo se od nje i podigao koralnu ogrlicu sa poda. - Upravo si dobila najskuplji dragi kamen na svetu, a ti - prineo je ogrlicu sasvim blizu njenog lica - stavila bi ovu jeftinu ... - suzdržao se ne završivši rečenicu do kraja ... Pošao je prema vratima i uhvatio se za pozlaćenu kvaku ... - Očekujem bar malo zahvalnosti...

Mili je gledala u ogrlicu ... Nije joj trebalo dugo da shvati šta je bio uzrok Tedonisovog besa. Podigla je sa stola kutijicu sa *Izidinim kamenom* i uputila se za njim prema salonu.

Jedan od posluge joj je prišao primaknuvši joj stolicu, a zatim se povukao, ostavljajući je nasamo sa Nikosom.

- Šta bi želela da popiješ? - upitao je.

- Ono što obično pijem - izbegavala je njegov pogled.

Nasuo joj je piće u kristalnu čašu.

Stavila je kutijicu sa kamenom na sto i pošla rukom da je otvori.

- Ne želim da ga vidim - poklopio je rukom kutiju.

- Mislila sam ...

- Skloni ga - opasno je snizio ton svoga glasa.

- Zašto si ga kupio, ako ne želiš da ga gledaš?

- Kupio sam mnogo stvari koje nisam nikad video... - Otpio je gutljaj. - Danijel Rid je smatrao da je taj kamen dobra investicija.

- Danijel Rid - ponovila je Mili.

- Zašto si tako odbojna prema njemu?

- Hoćeš iskren odgovor? - upitala je prinoseći čašu od tankog finog stakla svojim usnama.

- Za promenu, malo iskrenosti između nas dvoje - podsmehnuo se. - Pa, šta ti smeta kod Danijela?

- Njegov pogled, Nikose - odgovorila je isto tako suvo. Setila se tih očiju i pakla kroz koji je prošla ...

- Ja ne mogu da biram ljude sa kojima ću raditi po njihovom izgledu ...

- Po čemu je tako poseban ovaj kamen?

Pogled mu je postao krut, a izgovorene reči sarkastične:

- Oprosti, ali nisam raspoložen da ti pričam o nečemu do čega ti nije stalo više nego do običnog komada nakita ... - Tužno cviljenje ga je prekinulo. - Šta je sa ovim psom? - upitao je gledajući u crnog koker španijela koji je ležao na podu, udaljen od Milinih nogu.

- Boni - pozvala je - ali pas je samo pogledao, ne pomerivši se. - Možda je bolesna...

- Bolestan pas, samo nam je još to trebalo ... - ali Boni, nije bila uzrok njegovog besa.

- Nikos, zaista nema potrebe da budeš toliko uvreden ... Uzela sam onu ogrlicu iz jednog jedinog razloga: ta boja pristaje savršeno uz ovaj komplet.

Uzeo je za ruke. - Verujem da kod „Kartijea" možeš pronaći odgovarajući komad za svaku krpicu u tvom plakaru, ali me nemoj potcenjivati ... Nemoj nikada... - dok je to izgovarao čudan odsjaj u njegovim neobičnim sivim očima zatitrao je na trenutak, ugasivši se brzo ... Odložio je tanjir nezainteresovan za ukusno serviranu hranu. - Kada pristanemo, sačekaće nas i Danijel. Pokušaj da budeš ljubaznija prema njemu.

Ustala je, spuštajući na sto žutu servijetu od danskog damasta. - Daću sve od sebe ...

- Nadam se da ćeš mi se pridružiti za večerom.

Mili je potvrdno klimnula glavom i uputila se prema svojoj kabini. Nije bilo tako lako vratiti se u „svoje" prostorije. Zalutala je i došla na deo jahte koji je pripadao osoblju ...

Prvi oficir je za trenutak pogledao, malo začuđen.

- Dobar dan gospođo ... Nešto želite ...?

- Ja ... - smišljala je, zatečena - dosadno je pa sam odlučila da prošetam.

- Još uvek smo na otvorenom moru, ali za dva sata prići ćemo grčkoj obali... Verujem da će se tada vaše raspoloženje popraviti - bio je učtiv i odmeren.

- Plovimo prema rezidenciji? - želela je da zna.

- Zar vam gospodin Tedonis nije rekao?

- Ne ...

- Možda je njegova želja da vam to lično saopšti... - ustručavao se prvi oficir.

- Vi ćete mi reći, a ja ću primiti njegovo saopštenje kao da ga ne znam - osmehnula se zaverenički.

- Plovimo prema Atosu. To je jedno od poluostrva koja se kao tri prsta pružaju u more.

- Atos? Hoćemo li pristati?

Pogledao je snebivajući se ...

- Ne želim da vas uvredim, ali na Atos ženama je pristup zabranjen ... Samo monasi obitavaju na njemu ... čak životinje ženskog pola nemaju pristupa poluostrvu ...

Odjednom, izraz na licu mu se promenio. - Gospodine - klimnuo je glavom u znak pozdrava. Mili se okrenula. Tvrd izraz na licu Nikosa Tedonisa dovoljno je govorio.

- Tražio sam te.

- Našao si me - osmehnula se uljudno. - Želela sam da prošetam malo po jahti.

Shvativši da je njegovo prisustvo suvišno, prvi oficir se udaljio uz izvinjenje. Nikos je sačekao da se on povuče, a zatim je grubo uzeo za lakat.

- Postoji pravilo koje kaže da je personalu zabranjen razgovor. Ti ga nisi ispoštovala.

- Možda nisam shvatila na vreme da sam i ja deo tog personala.

- Tvoje mesto nije na donjoj palubi.

Mili je shvatila da ne srne preterivati ... granica njegovog strpljenja je bila opasno blizu.

- Ne shvatam šta je u tome loše porazgovarati sa posadom broda - izgled joj je bio zbunjen, ali ne i misli.

- Vreme je da shvatiš, draga moja, gde ti je mesto.

- Na gornjoj palubi - osmehnula se.

- Mesto ti je pored mene ... I to nemoj nikada više zaboraviti.

Nasmejala se pomalo nervozno. - Ova prepirka je besmislena ...

- Ne, ako iz nje izvučeš pouku.

Prećutala je ovaj ukor. - Ima li posebnog razloga zašto si hteo da me vidiš?

- Zar suprugu treba poseban razlog da poseti svoju ženu?

Nikos je koraknuo unazad. - Pođimo - propustio je ispred sebe. - Upravo su me obavestili da je kolekcija krenula iz Amerike. Gospodin Kalvero je zvao i lično me obavestio da će isporučiti modele nekoliko poznatih kreatora.

Mili nije znala tačno o čemu je govorio ali ime Kalvera Korolija bilo joj je poznato ... naročito haljina koju je dobila od njega na poklon. „Mi se poznaje-

mo", rekao joj je onda u galeriji. „Mene ne možete prevariti krijući se ispod te jednostavnosti" ... Za Mili je to bio dovoljan razlog da se ne susretne sa njim.

- Da li će i on doći? - upitala je.

- Sprečen je ...

Mili je odahnula ...

Nikos više nije gledao u nju. Njegova pažnja bila je usmerena na ono što mu je govorio kapetan.

- Gospodine Tedonis, slaba vidljivost će nas onemogućiti da priđemo bliže obali Svete gore. Pala je magla, a obalska straža upozorava da se približava nevreme.

- Ova jahta je pravljena da izdrži i najveće udare.

- Razumeo sam, gospodine. - Izgovorivši to, kapetan se udaljio.

- Ne razumem te, Nikos ... Možeš se suprotstaviti ljudima, ali ne i besu mora... Zašto bi rizikovao? - upitala je Mili.

- Zar ti ne voliš izazove? - pogledao je podsmešljivo.

- Samo kad sam sigurna da ispred sebe imam protivnika koji će znati kad je pobeđen - uzvratila je.

- U tome smo različiti, gospođo Tedonis - opet mu je glas bio ciničan. - Ja napadam neprijatelja, a ti ga čekaš ...

Razgovor je ponovo mogao postati neugodan da ih nije prekinuo telefonski poziv za Nikosa. Razgovarao je kratko i onda je vratio telefon čoveku koji je strpljivo čekao pored stola.

- Upravo se javio Danijel Rid, kaže da ne može da nas sačeka.

Iako je Mili gotovo sa nestrpljenjem očekivala susret sa njim, trenutno joj je više odgovaralo što će se taj susret odgoditi ... Dobiće još malo na vremenu ... Njene misli je prekinuo Nikos.

- Promenićemo pravac plovidbe.

Mili ga je značajno pogledala.

- Ima li to neke veze sa onim što ti je rekao Danijel?

- Danijel - podsmehnuo se. - Danijel prezire sve ljudske slabosti, između ostalog i religiju. Za njega je ona samo još jedna od stvari koja čoveka čini slabijim pred onim što treba da se dogodi...

- Da li i ti deliš njegovo mišljenje? - upitala ga je, misleći na veru u Boga.

Nikos se zamislio ...

- Ko jednom vidi Atos, takva pitanja više nikad ne postavlja ... Ni sebi ni drugima... Želeo sam da svoju naklonost prema pravoslavlju podelim sa tobom. Odjednom sam postao svestan tvoga prezira prema svemu, - gledao je pravo u oči - po tome si, gospođo Tedonis, sličnija Danijelu Ridu.

Podigao je njenu ruku i prislonio svoje krute usne na nju ne ispuštajući pogled njenih očiju. - Vas dvoje biste činili savršen par. - Udaljio se od stola i pošao da izda novo naređenje o promeni kursa.

Kada se vratio Mili više nije sedela za stolom ...

3.

Dok je osluškivao ujednačeno i monotono kloparanje italijanskog ekspresnog voza, Dejv Rimer je sklopio oči pokušavajući da se odmori, ali misli mu nisu davale mira. Brinulo ga je što mu se činilo da nije bio ni blizu rešenja mnogih sudbonosnih zagonetki. Od susreta sa kardinalom Fabiom očekivao je razjašnjenje jedne, ali bitne: *Orchis Korkyra Negro...* Ko se krije iza tog imena? Možda *Tula Gezelštaf,* mistična organizacija koja je uvukla Hitlera u svoje ralje i sakrivši se iza njegovog lika, gurnula svet u provaliju. Ili Vatikan, pod čijim blagoslovom su izvršena zatiranja mnogih kultura i naroda? *Berlinska zvezda,* tajni nemački otpor jevrejskom lobiju koji je hteo apsolutnu dominaciju nad Amerikom, a preko Amerike nad celim svetom? Ili su svi oni bili asimilirani u jedno telo koje je stremilo ka jednom cilju - Novom svetskom poretku, kolektivnom jednoumlju, sa jednim čovekom na čelu?

Za koga je to *Orchis Korkyra Negro* pripremala svet?

Vrata kupea su se otvorila.

- Hoćete li današnje novine? - ponudio ga je kolporter.

Odmahnuo je glavom, ali je tada ugledao Glen na naslovnoj strani poznatog italijanskog nedeljnika. Momak je već produžio dalje, ali se na Dejvov uzvik vratio.

Gurnuvši mu sitninu u ruke, uzeo je časopis. Gledao je ne verujući. Glen je stajala pored Nikosa Tedonisa. Preleteo je očima po naslovu: „Ekskluzivne fotografije sa tajnog venčanja poznate pop pevačice Glen Glori i finansijskog magnata Nikosa Tedonisa".

Pogledao je još jednom u njeno lepo lice, na kome je izostao osmeh.

Oskudno znanje italijanskog nije mu bilo dovoljno da pročita tekst, ali i slika je bila sasvim rečita. Evo čime bi ga ucenili, i bili potpuno sigurni da se on ne bi cenkao!

Nikos je bio nedodirljiv za paparace ... Ako su slike bile tajne, kako su onda dospele na naslovnu stranu magazina, osim ako nisu želeli da njega lično obaveste i poslali mu jasnu poruku kome je trebalo da se obrati... Ali, akt tašna nije bila kod njega. A da jeste, da li bi igri došao kraj?

Voz je polako usporavao. Pogledao je kroz prozor kupea. Kompletna kompozicija prebacivala se brodom do sicilijanskog grada Mesine, a odatle put se nastavljao za Palermo ... Telo mu je bilo ukočeno i poželeo je da se ispruži. Ostalo je još nekoliko sati nedovoljnih za odmor, jer nakon susreta sa kardinalom Fabiom, osećao je, pravi posao tek treba da počne.

Umesto kardinala Fabija, na železničkoj stanici dočekala su ga, ne baš prijateljski raspoložena, dva čoveka.

Prilazili su mu polako, ali po njihovom hodu zaključio je da susret neće biti nimalo prijatan.

- Vi ste naručili kola? - upitao ga je omanji nabijen čovek. Dejv ga je dobro osmotrio.

- Nisam siguran da sam to uradio preko vaše agencije.
- Mi i nismo agencija - nacerio se.
- Nego? - Dejv je podigao značajno obrvu.
- Odbor za dobrodošlicu - dodao je njegov pratilac, bacivši napola dogorelu cigaretu.
- Gospodo, ima li načina da se objasnimo? - Dejv je pokušavao da dobije na vremenu ... Sa obojicom bi lako izašao nakraj, ali je znao da oni nisu sami ... Nedaleko od njih stajao je i treći čovek ... Po njegovom držanju shvatio je da ima posla sa profesionalcima.
- Nemamo vremena za objašnjavanje ... Biće bolje ako pođete sa nama ... Neko želi da vas vidi.
- Mogu li znati ko?
- Anđelo Savareze ... Ali prvo idemo kod don Antonija.
- Odlično. To znači, momci, da idemo u istom pravcu - slegao je Dejv ramenima.

Oba imena su mu bila poznata ... Anđelo Savareze mu je preko Frenka pomogao da dođe do Maroka, a kod don Antonija je išao po preporuci papinog sekretara ... Bio je iznenađen, ali pravo iznenađenje gaje čekalo u vili Arneri.

* * *

Senator Bejli je šetao po svojoj radnoj sobi kao lav po kavezu: bio je moćan, a uhvaćen.

Konačno su mu prineli nož pod grlo i znao je da mora da odstupi. Birači su mogli da oproste preljube, seksualne skandale, misteriozne nestanke, utaje poreza, nelegitimno dete ... kršenje svih deset božijih zapovesti oprostili bi jer ih je sve to uveseljavalo, ali ne i klonove ... oni bi ih prestrašili ... „Klonove ne bih preživeo", progovorio je naglas, pomislivši na moćnu mrežu medija i pravi linč koji bi mu priredili.

General Dik Redmond je nestao, Anđelo Savareze se povukao bez ijedne reci, a Eugen Švarcer je pronađen mrtav, i za čudo, prašinu je neko dobro utapkao da se ne podigne.

Bejlijevo povlačenje primljeno je gotovo ravnodušno, jer su se mediji odmah bacili na kandidata koji je uskočio na njegovo mesto. Biračima je servirana svarljiva priča. Konzilijum lekara saopštio je da Bejlijevo zdravstveno stanje nije dovoljno dobro da bi mogao da se nosi sa napornim predsedničkim dužnostima.

Koliko je Bejli bio upoznat sa svojim zdravstvenim stanjem, znao je samo da mu je proradio čir ... I da su ga odjednom svi napustili.

Uključio je televizor i počeo menjati kanale. Izborna trka ulazila je u svoju završnu fazu. Novi kandidat, kome je ustupio svoje mesto, bio je beskrupulozan, rečit, začuđujuće čvrst i prilično dobro naoružan svim podacima. Obezbeđena mu je apsolutna podrška. Svojom uglađenošću i feminističkom retorikom atakovao je na ženski deo publike.

Bejli se zaustavio na CNN-ovom kanalu ... pojačao je ton ...

„Jedno pitanje za vas ... Senator Bejli se povukao, a vi ste, u dosta nepovoljnom momentu za vašu partiju, preuzeli njegovo mesto. Da li vam je to umanjilo šanse?"

„Da kažem istinu, šanse su na mojoj strani. Istina je i to da ovaj put neće pobediti ni jedna partija. Pobediće žene - one treba da zauzmu mesto koje im pripada ... Verujem da bi svet kojim bi upravljale žene bio pravedniji i humaniji."

„Šta ćete ponuditi biračima?"

„Ništa što ne možemo ispuniti..."

Iz publike u studiju začuli su se povici odobravanja i frenetičan aplauz ...

„Izgleda da ste već mnoge pridobili", voditeljka se široko osmehnula, a kamera je prešla na publiku ... Aplauz se utišao ...

„Ukoliko vi budete izabrani za predsednika biće učinjen svojevrstan presedan ..."

„Ako do tog presedana dođe, onda će ga ovaj put omogućiti žene. Nije nikakva tajna da računamo na njihove glasove ..."

Režija je ponovo uvećala sliku voditeljke ...

„Imate li još neku poruku za vaše birače?" - okrenula se prema predsedničkom kandidatu ...

„Ako žene imaju pravo da rađaju, onda imaju pravo i da biraju, i to pravo im niko ne može uskratiti..."

Voditeljka je klimnula glavom odobravajući a zatim direktno pogledala u kamere.

„Ovo je bila jasna poruka. Laku noć, Ameriko, i ne zaboravi: ovaj put žene biraju!"

Još jednom se čuo snažan aplauz podrške publike pre nego što je krenula odjavna špica ...

Licemer! Bejli je besno isključio televizor i bacio daljinski upravljač na sto... Najgore od svega je što su i njega zamolili za izjavu i što je morao podržati svoga naslednika...

To je to, pljesnuo je rukama, sahranili su me živog ... Upravo se tako i osećao. Nigde nije mogao da pođe, ni sa kim da se vidi, bliži saradnici su ga izbegavali, a poznanici zapitkivali o njegovom zdravlju. Sve u svemu, bio je napušten i izdan ... Seti se Dika Redmonda i Anđela Savarezea ...

Ovo je bila šansa njegovog života... u nju je uložio sve... Pomerao se prema tom vrhu američke piramide korak po korak i zar je mogao tek tako da odustane ... Da napusti sve, da se preda ... Zar sam morao, govorio je naglas, prepirući se sa samim sobom ... Da, morao sam, ali to ne znači da je igri došao kraj. Dik Redmond nije bio jedini iz Pentagona na čiju podršku je računao, a Pentagon uostalom i nije bio jedini koji se pitao, a ti drugi koji su se pitali mogli su bar malo da zagorčaju život budućem predsedniku. Da, to bi bila njegova satisfakcija ...

Podigao je telefonsku slušalicu ... bilo bi bolje da nije ... Nekoliko sati nakon tog poziva pronašli su ga mrtvog u njegovoj luksuznoj kući... Da ga je smrt za-

tekla kao predsedničkog kandidata, bilo bi postavljeno mnogo neugodnih pitanja; ovako, s obzirom da se već povukao, Amerika ga je brzo prežalila.

Vruća tema svih naslovnih stranica i udarnih TV emisija bio je novi predsednički kandidat ... Ostalo je još oko dve nedelje do njegovog izbora. Ništa nije bilo rešeno, a bilo je rešeno već gotovo sve ...

* * *

Kardinal Zilarijus je očekivao da će njegovo naimenovanje za papu proći lako. Ali, prošlo je više od mesec dana a kardinali se nisu usaglasili.Glasanje je bilo tajno i nikako se nije moglo saznati ko je pružao otpor.

Šetao je po svojim prostorijama očekujući da mu se donesu nove vesti. Ušao je kardinal Julijan.

- I...? - upitao je Zilarijus.

- Još ništa ...

Kardinalu Zilarijusu lice je posivelo i, od besa, brada mu je počela drhtati.

- Još za života pape Florija imao sam većinu na svojoj strani. - Šetao je tamo-amo. - A vi, šta ste učinili vi? - pogledao je u kardinala Julijana.

- Mislim ... - počeo je ponizno kardinal Julijan ...

- Misliti i delati nije isto.

- Ja nikako nisam mislio da će zbog izostanka blagoslova pape Florija stvari moći da se tako iskomplikuju - rekao je u jednom dahu, očekujući bujicu ponižavajućih prekora.

- Papa Florio je bio mekušac - rekao je kardinal Zilarijus, nastavljajući otrovnim i pretećim glasom: - Njima treba čvrsta ruka ... Od ugodnog života telo im je omlitavilo a um se ulenjio ...

Kardinal Julijan je ustuknuo ...

- Šta još čekaju? - Zilarijus je stisnuo usne. - Ako se ta stvar ubrzo ne okonča, onda znate šta sledi.

- Uveravam vas - pokušao je kardinal Julijan da ublaži njegov gnev - da do toga sigurno neće doći.

- Saznali ste nešto od monsinjor Fereija?

-Nažalost, ne ...

Te reči su još više razgnevile kardinala Zilarijusa. Grudi su mu se nadimale, uhvatio je vazduh duboko, spreman da nešto kaže, ali ga je isto tako brzo ispustio ...

- Koliko imamo još vremena do otvaranja pisma?

-Ako se njihovo većanje i danas ne završi pozitivnim ishodom, bojim se da će od vas tražiti da sutra izađete pred njih.

- To je nemoguće! Ne, bar dok ne saznamo ... - Ućutao je razmišljajući. - Vi ne znate kod koga se nalazi pismo?

Kardinal Julijan je tiho, ne želeći da izazove novu navalu gneva kod kardinala Zilarijusu izgovorio: - Malo je vremena, a kardinala ima ukupno 75 ... bilo bi više nego nesmotreno pokazati koliko ste se uzrujali ... raspitujući se za taj predmet.

- Onda, stvari treba odložiti. Pošaljite poruku u Vašington, zakažite sastanak, dajte im znak kao da je stvar već završena ... Možda će to izvršiti pritisak na Veće ... Moramo učiniti sve da ih sprečimo da razlome pečat… Vi se spremite, poći ćete na put sa mnom ...

- Zar ...? - ustručavao se kardinal Julijan. - Mislite li da nije bolje da u ovom momentu ostanem u Vatikanu ... biću vam od veće koristi ...

- Da, u pravu ste ... ni u kog drugog nemam poverenja ... Koga mi drugog predlažete da povedem?

- Bojim se da su svi ostali obavezni da ostanu ... Izuzev ... - zastao je ne znajući da li je predlog najpametniji - jedini koji je isključen iz Veća, i to po vašoj sugestiji, jeste monsinjor Augusto Mondo Ferei…

- Ne spominjite mi to ime! - crveni pečati osuli su se po Zilarijusovom okruglom licu.

Kardinal Julijan je već bio pošao prema masivnim hrastovim vratima jer su ga upravo pozvali na većanje ...

- Pronađite monsinjor Fereija i recite mu da putujemo koliko već sutra ... Mi ne možemo više odlagati, a moramo sprečiti da se to pismo otvori do mog povratka iz Amerike. - Kardinal Julijan je spustio glavu u znak da je razumeo.

Kardinal Zilarijus je ispratio pogledom njegov odlazak ... Iako je preduzeo sve mere, izostanak blagoslova preminulog pape Florija nekako je procurio. Kardinale je, očigledno, to uplašilo pa su u zadnjem trenutku ustuknuli i oni koji su bili za njega ... Znao je za nekolicinu koji su se kolebali, ali sad je bilo kasno vršiti pritisak.

Po vatikanskom pravilu, ukoliko se Veće ni danas ne usaglasi sledilo je ono što je po svaku cenu želeo da izbegne ... Taj starac ... stisnuo je pesnice pomislivši na papu Florija ... samo je on mogao da mu kaže sadržinu zapečaćenog pisma, a starac to nije učinio. Vatikansko pravilo je bilo neumoljivo i znao je napamet kako glasi: ukoliko se ni posle mesec dana kardinali ne usaglase i nijedan od predloženih kandidata ne bude jednoglasno izabran, onda prvi po broju glasova ima još jednu šansu: morao je znati zapečaćene tajne reči… a kardinal Zilarijus ih nije znao ... Put za Ameriku mogao je odložiti otvaranje tog pisma i njegov izlazak pred Veće ... A kada se bude vratio u rukama će imati ***Davidov ključ*** i ono što bude pisalo na njemu pisaće i ispod vatikanskog pečata.

Međutim, kardinal Julijan se ubrzo pojavio. Izraz na njegovom licu odavao je strah.

- Jeste li uredili kao što sam vam rekao?

- Jesam, po vašoj želji. Stigao je potvrdan odgovor iz Amerike, možete putovati ...

- A monsinjor Ferei?

- On vas ne može odbiti.

- Znači, stvar je ugovorena?

- Ja ... - zastao je kardinal Julijan - došao sam zbog ovoga. - U ruci je držao poruku od Veća.

Po njegovom izrazu kardinalu Zilarijusu bilo je sve jasno ... Uzeo je papir iz njegove ruke i počeo čitati ... Bacio je poruku ...

- Ovaj njihov zahtev da sad izađem pred njih nije *lege artisl*

- Nemate izbora ... obavešteni su da polazite za Vašington ...

- Onda se stvar može odložiti ...

- Ne može ... Ako ne izađete danas pred njih, pre nego što otputujete, srnatrače se nelegitimnim ...

- Pođimo, kardinale Julijan. Danas ne mogu razlomiti pečat...

Pošli su niz dugačak hodnik, na njegovom samom kraju bila su dvokrilna vrata, a iza njih je trebalo da se donese konačna odluka ...

Ušli su ... Kardinal Julijan se odmah sklonio u stranu ...

- Pozvali ste me?

- Vi znate koja su pravila, kardinale ... Izostalo je jednoglasje ... S obzirom da ste imali većinu glasova, kanoni nalažu razlamanje pečata ...

Zilarijus je gledao tajni dokument koji je stajao ispred kardinala zapečaćen vatikanskim žigom.

- Istina je kći vremena - odgovorio je.

- Vreme koje vi tražite, kardinale Zilarijus, nije *lege artis* ...

- Žalosno je biti primoran da ćutiš o onome što bi morao reći - uzvratio je kardinal Zilarijus.

- Znači, vi nam ne možete odgovoriti sada? - kardinal koji mu se obraćao podigao je pismo.

- Uz vaše dopuštenje, otputovao bih u Vašington ...

Nastao je tajac.

- Izložite pred svima vaš razlog za to putovanje, a mi ćemo odlučiti ...

Kardinal Zilarijus je bio miran. Njegov razlog bio je više nego opravdan.

- Šta je veća istina, reči ili dokaz? - upitao je nadmeno.

- Vi imate dokaz?

- Volja preminulog pape Florija bila je da vam umesto reči donesem dokaz. Tako će sve vaše dopuštene sumnje biti otklonjene. - Začuo se žamor kao brujanje pčela u košnici, a zatim je dobio znak da može da se udalji.

Kardinal Zilarijus je izašao, ali ubrzo su ga ponovo vratili ...

Kardinal koji je bio ovlašten da govori u ime svih dao mu je znak da priđe.

- Rede bi se grešilo - rekao je - kada bismo znali ono što ne znamo. Pravednost je stalna i neprekidna volja svakom njegovo pravo dati... - zastao je gledajući ga. - Kardinale, doneli smo odluku: možete poći na put.

Zilarijus je likovao. Uspeo je da odloži neodloživo.Veće je bilo raspušteno do njegovog povratka.

Zilarijus je napustio svoje prostorije, prepuštajući kardinalu Julijanu da ga pripremi za put. Što se tiče monsinjor Fereija, možda je i bolje da ga drži na oku...

Zasedanje Veća za taj dan bilo je završeno i kardinali su se razišli. Samo je njih petnaest ostalo, čekajući da se pred njima pojavi onaj kome su uputili poziv ... I zaista, suva i dugačka prilika Augusta Mondo Fereija uskoro se pojavila ...

- Vi znate zašto smo po vas poslali?

Ferei je ćutao ...

- Ko beži od suda, zaista je kriv ...
- Ja od suda nisam bežao.
- Ovde se ne sudi vama, monsinjor Ferei.
- Čemu onda ovaj skup?
- Kardinal Zilarijus je krenuo, po našem dopuštenju, na put, a vi ćete ga, po njegovom pozivu, pratiti ...
- Poznato mi je ...
- Ali vam nije poznato da smo primili poštu uznemiravajuće sadržine ...

Kardinal koji je razgovarao sa njim u ime svih, pozvao ga je. - Priđite - pružio mu je svitak. - Pročitajte.

Monsinjor Ferei je prišao sasvim mirno i razvio svitak. Pročitavši njegovu sadržinu, vratio ga je kardinalu.

- Vama je jasno iz tog pisma sa Svete gore da je jedan od kardinala prekršio pravilo ... Mi ga nećemo imenovati...
- Ko brzo sudi, brzo se kaje - odgovorio je monsinjor Ferei.
- Vas papa za svog sekretara nije birao po mudrosti, već po srcu ...
- Ne znam kako da primim izrečeno, kao prekor ili opomenu ...
- Opomena je poslata nama. Kao što vidite, stiglo je upozorenje i mi ga ne smemo ignorisati.
- Pročitao sam ...
- Niste pročitali sve, ima nešto da se učini što tu ne piše ...
- Vaš sam sluga pokorni - naklonio se.
- Mi ne tražimo da služite nama, već Gospodu. - Kardinal je stavio na sto zlatni naprstak izgraviran latinskim recima.
- Znate šta treba da učinite?
- Nije na nama da sudimo ...
- Monsinjor Ferei - rekao je kardinal tvrdim glasom - naše stado je sve manje, a pastira je sve više ...

Znao je Augusto Mondo Ferei šta Veće zahteva od njega: isto ono što je Rim tražio od Pilata ... da se pogubi pastir ...

- Uzmite - kardinal mu je pružio naprstak. Monsinjor Ferei je primio sićušni predmet u svoju neobičnu dugačku belu šaku. - Možete otvoriti ...

Polako je podizao tanani poklopčić, dok nije video žutu sipku sadržinu ...

Kardinali su gledali u njega sa spokojnim izrazom na licu. Oni su presudu već doneli, trebalo je samo izvršiti, a od njega su tražili da bude dželat.

- Vi znate šta se od vas očekuje. I papi Floriju ste lično pripremali napitak ...

Augusto Mondo Ferei gledao je u njihova lica kao da je odjednom video sablasti ... Raznobojne senke su se prelamale kroz vitraže na visokim uskim prozorima ... počele su igrati pred njegovim očima.

- Morate to uraditi brzo ... - reči su do njega dolazile kao eho i strop je počeo da se okreće nad njim, a kardinalov glas je nastavljao neumoljivo. - Pokorne nagraditi, nepokorne upokojiti... Nema prepreka na vašem putu ...

- Ima. Kardinal Fabio već dugo nema naviku da ga drugi poslužuje - govorio je, a glas mu nije odavao koliko je užasnut zadatkom koji je dobio.

- Da, u pravu ste, - složio se sa njim - kardinal Fabio ima druge navike: da krši stroga pravila. Uskoro će vam se pružiti prilika... poslužite ga, i poslužićete Gospodu ...

Dok je išao niz hodnik, uhvatio je sebe kako osluškuje tišinu ... Topli i hladni talasi naizmenično su zapljuskivali njegovo lice, osetio je kako ga probija znoj i laganu jezu koja mu se penje pod grlo ... Ponestajalo mu je vazduha ...

- Monsinjor Ferei.

Prenuo se ...

- Ah, vi ste, brate Julijan ...

- Zilarijus vas očekuje, trebalo bi pripremiti stvari za put i obaviti nekoliko telefonskih razgovora sa Belom kućom.

Papin sekretar je samo klimnuo glavom, primivši k znanju, i produžio prema odajama kardinala Zilarijusa, kad ga je žurnim korakom ponovo sustigao punašni brat Julijan. - Zamalo da napravim neoprostivu grešku ... Uzmite ovo, to je odlična mešavina bilja, znate kardinal ima problema sa nadimanjem ... Uzmite, uzmite - gurao mu je kesicu u ruke - učiniće mu dobro ... poslužite ga odmah posle jela, znate kad ga stignu te muke ... - Izrekavši brzopleto tu poslednju reč „muke", brat Julijan pocrvene, ali brzo dodade, želeći bar malo da ispravi stvar. - Znate, monsinjor Ferei, svi smo mi ljudi... Američka kuhinja ne prija nam svima podjednako ...

Augusto Mondo Ferei gotovo da i nije slušao o čemu zadihani brat Julijan govori i opet klimnu glavom ne izustivši ništa, nego istim onim teškim hodom nastavi put.

4.

- Silvio, reci momcima da je u redu - izgovorivši to don Antonio mu je dao rukom znak da mu više neće trebati... Pogledao je u Dejva.

- Bojim se da je došlo do malog nesporazuma ... - zastao je da bi opet zatim nastavio. - Vi ste prijatelj koga je preporučio monsinjor Ferei i koliko mi je iz tog kratkog razgovora postalo jasno, trebalo je da se sretnete sa kardinalom Fabiom.

Dejv je samo potvrdio klimanjem glave.

- U redu, or.đa ću vam to i omogućiti. Kardinal Fabio je sinoć doputovao na Siciliju ... Pođite za mnom, želeo bih da vam nešto pokažem ...

Dejv je pošao, prateći starca u kolicima do njegovog kabineta.

- Ovo sam želeo da vam pokažem. - Dejv je pratio pokret njegove ruke ...

- Dopada li vam se ova slika?

Svetlost nije dobro osvetljavala sliku i Dejv joj je prišao bliže ... Pogledao je pažljivo, slušajući u isto vreme don Antonija ...

- Platno je skupoceno ... šta vi mislite?

- Sasvim sam siguran da je preplaćeno.

- Šta vam daje toliku pouzdanost? - Don Antonio je bio zainteresovan.

- Lik žene koja je na slici.

- Šta možete reći o njemu?

- Ne mnogo, samo da je dobra kopija ...

- Poznajete je?

- Devojku koja je na slici ne, ali original poznajem dobro.

- Koliko dobro? - insistirao je don Antonio.

- Onoliko koliko može da se poznaje neko sa kim ste odrastali.

- A, da li bi neko drugi mogao da primeti razliku?

- Ne verujem - odgovorio je Dejv, pogledavši u starca - mada ne znam zašto me sve to pitate ...

- Svakom odgovoru treba vremena - uzvratio mu je don Antonio. - Rekli ste mi ono što sam želeo da znam ...

- Ali, vi niste meni ...

Don Antonio je prešao preko njegovih reči. - Večeras dolazi Anđelo Savareze. On misli da vi imate nešto protiv njega.

- Ako imam nešto protiv njega, onda zaista za to ne znam ... čak sam i obavezan da mu uzvratim uslugu.

Don Antonio ga je gledao. Posle toliko godina u jedno je mogao biti sasvim siguran, u svoj instinkt, a instinkt mu je govorio da mladić govori istinu ...

- Vreme je da pođete. Kardinal Fabio vas očekuje, obavestio sam ga o tome odmah po njegovom povratku ... Poći ćete sami, ne treba vam pratnja ...

- Vi ste sigurni da ću se vratiti? - Dejv je bio iznenađen, pomislivši na odbor za doček.

- Sasvim siguran - osmehnuo se zagonetno don Antonio, a zatim ga je ispratio do ogromnog hola velelepne vile Arneri...

Na zahtev don Antonija, ćutljivi čovek po imenu Silvio, predao mu je ključeve od kola.

Dejv je pošao prema kolima, zastao trenutak, a onda koraknuo nazad prema don Antoniju.

- Možete li mi odgovoriti samo na jedno pitanje: Kod koga je original? - Obojica su znali da nije mislio na sliku nego na devojku.

Starac je okrenuo svoja kolica, ne gledajući više u njega. - To ćete saznati kada se vratite.

Dejv je pratio zavoje. Što je bio bliže vrhu bivalo ih je sve više. Želeo je da razmišlja o Glen, ali je shvatio da ne vredi primoravati sebe. Samo da obavi ovo sa kardinalom Fabiom i onda će krenuti u poteru za famoznom akt tašnom. Povremeno bi, kada bi to put dozvoljavao, skrenuo pogled prema moru ... Gledajući u dubinu ispod sebe setio se da je jednom u nečijem putopisu pročitao: Gledajući Siciliju čovek bi mogao umreti od lepote ... Odličan turistički slogan, ali njemu se nije umiralo na Siciliji. Stigao je ovde samo da bi saznao ono što ga je interesovalo.

Stao je ispred gvozdene kapije i povukao ručnu kočnicu. Osmotrio je okolinu pre nego što joj je prišao ... Crkvica je bila usađena na samoj litici. Do vrata je vodila staza popločana izglačanim kamenom; trava je probijala iz kamenih pukotina ...

Zar je čovek mogao ovde živeti sam, pomislio je prošavši kapiju i prilazeći drvenim vratima crkve. Zajedno sa Dejvom u skromnu unutrašnjost crkve ušao je i široki snop svetla ...

Hladan i težak vazduh i miris tamjana i gorskih trava ispuniše mu pluća ... Kardinal Fabio mu je pružio svecu. - Gde svece gore nema mraka ...

Poslušao ga je i zapalio svecu.

- Kardinale, ne bih se zadržavao dugo ...

- Na ovom svetu, sine, niko se ne zadržava dugo ...

- Ja nisam religiozan čovek - nastavio je Dejv.

- Ako niste, zašto ste onda ovde?

- To sam, upravo, došao vas da pitam ... - Otvorio je dlan gledajući u kardinala Fabija ... On ga je svojim rukama obuhvatio oko ramena i zagledao mu se u oči. - *Davidov ključ* - prošaputao je uzimajući ga sa strepnjom iz njegovih ruku.

- Doneo sam vam još nešto - pružio mu je svitak ...

Kardinal Fabio se opet duboko zagledao u njegove oči. - Tvoj trud, sine, mogao te je života stajati... Gospod ti ga je podario, a rečeno je: nemoj kušati Gospoda Boga svojeg.

- Moj život - progovorio je Dejv, ne mogavši da sakrije gorčinu - nije od Boga, kardinale Fabio.

- Da si se odrekao Tvorca svoga ti ne bi danas bio ovde ...

- Ne bih danas bio ovde da nije bilo *Orchis Korkyra Negro,* oče Fabio ...

Kardinalu Fabiju ženice su se raširile, ali u njegovim očima nije kao kod Ditriha Heflera ili Sandra Del Karmina video strah.

- U božijoj kući se to ime ne spominje.

- Nije mi važno, nisam prevalio ovoliki put da bih sada odustao ...

Kardinal Fabio se okrenuo od njega. Pogledao je u kip Majke božije sa detetom na ruci.

- Nekad je bolje ne znati...

- Znači, ne želite da mi kažete - Dejv je pošao prema vratima. - Ima načina, kardinale Fabio, da saznam i sam.

Naslonjen na oltar, pognutih ramena, kardinal Fabio ga je pozvao:

- Ne odlazi, sine, od skuta gospodnjeg, jer ako je bila volja njegova da ključ Davidov doneseš, onda je tebi od Gospoda dato i pravo da saznaš istinu ...

Pošao je prema njemu i zajedno su izašli na svetlost dana ... Stali su kraj same ivice odakle se pružao prostran vidik. Dejv se rukama oslonio na kamenu ogradu, slušajući kardinalove reči:

- Kad Bog stvori zemlju, on stvori i čoveka i čoveku druga po njegovoj meri. Prvu ženu načini kao i prvog čoveka od zemlje i praha da bi bili isti i da bi bili jedno. Kad otpade anđeo koji beše prvi do Boga on pade na zemlju. U gordosti svojoj požele carstvo za sebe i požele ženu po svojoj meri da mu rađa decu za vojsku Armagedonsku, a mera njegova i njihova beše zavist i zlo. Videvši ženu Adamovu, Pali anđeo se umili i jezik svoj omeđi ne bi li je za sebe slatkom kušnjom privoleo.

Tada otpade od Adama njegova prva žena, a ime joj beše Lilit. Adam umoli Boga tvorca svojega da pošalje anđele ne bi li je vratili. Anđeli je pronađoše i prenese poruku od Boga: ako li se ne vrati mužu svome da će joj deca njena demonom začeta umirati odmah po rođenju; ako li se pak vrati, biće joj oprošteno. Srce njeno već beše gordošću otrovano i ona ne htede više Adama za svoga muža. I Lilit posla anđele od sebe.

Kad Bog vide žalost Adamovu, on učini da je Adam zaboravi i stvori mu drugu ženu i dade joj ime Eva. Ona bi sačinjena od Adamovog rebra, da uvek bude Adamova, meso od njegovog mesa i kost od njegove kosti. I od dvoje napravi jedno.

Kad Adam zaboravi Lilit zaboravi na nju i porod njegov, ali ne zaboraviše anđeli da je ona žena demonu i da joj je porod demonski. Lilit tad beše prisiljena da lice svoje sakrije od gneva gospodnjeg, i ona promeni ime i stan svoj sačinjen od tame, i zameni ga svetlošću dana i pomeša decu svoju sa Evinom decom da ih ne bi stigla kazna božija.

Kao što kvočka piliće svoje pod krila skuplja, tako i ona okupi decu svoju i tajnom krilu svom dade ime *Orchis Korkyra Negro.*

Dejv je bio razočaran. Ipak, samo još jedna legenda ...

Više nije slušao kardinala Fabija. Razmišljao je o don Antoniju i o slici u njegovom kabinetu i akt tašni koja je nestala ...

Kardinal Fabio je primetio njegovu odsutnost…

- Kada se Gospodu molimo mi se molimo za one koje volimo. Ti si Gospodu vratio što je njegovo, a on će ti vratiti ono što je tvoje ...

Gledajući za Dejvom kako se udaljava i zamiče niz usku zatravljenu kamenu stazu, on je nastavio šaputati niz vetar ...

„Ali to ne beše sve ... Jer deca njena stasaše, i blago stekoše, i od Evine dece svetu zemlju oduzeše. I gde bi početak sveta tu nastade kraj. Ali, ne beše kraj dok ne iziđoše na polje Armagedonsko a to polje bi pod gorom Makedonskom.

I tad izvede ona nakot svoj i dade mu znak demonski, i oni ga primiše i okrenuše kao što svet okreću, i dva roga pobodoše da bi se poznati po njemu mogli.

Ali pozna Bog što je od Boga postalo i pozva Bog proroka svog i reče mu: Onaj koji mene brani nebo brani, i gradi sebi stan u njemu, i njemu daću ključ od stana a to biće *ključ Davidov.* I zapisa prorok šta će biti, a Gospod podeli knjigu na dva dela da se ništa od zapisanog ne dogodi dok listovi knjige ne postanu jedno. I bi sve kako je u knjizi rečeno. Dva brata izvedoše vojsku preko gore Makedonske na polje Armagedonsko da pobede onoga koji pobeđen biti ne može i da carstvo njegovo i delo njegovo i narod njegov predaju ocu svome Anđelu palom kada na to polje dođe ...

I, kao što jedno postade od dvoje, tako i knjiga postade jedno, da se ispuni reč Božija i da se dogodi sve kako je zapisano da će biti."

Tada kardinal Fabio zažmuri i umor mu se pokaza na licu. Klik sokola nad njegovom glavom prenu ga iz te obamrlosti i on se pokrenu odvojivši se teško od kamene ograde i uđe u crkvu.

Ušavši, on dođe bliže oltaru i postaja tako trenutak, a zatim sklopi dlanove šapućući. I taj njegov šapat pretvori se u glasan govor i otrežnjen sopstvenim glasom, on raširi ruke i poče se okretati oko sebe gledajući u svod crkve ...

„Zar je vreme, Gospode, zar se Tvorac naš umorio od dela svoga pa ga želi srušiti ... Zar nema vremena za grešne i one što će tek zgrešiti da bi oprostom spoznali dobrotu Tvoju? Zar si se umorio Ti što si šest dana svet stvarao a sedmi seo da se odmoriš gledajući na delo svoje ... Krotak sam kao belo jagnje što ga zaklaše, i zaklan sam jer me prvo ukrotiše ... Evo me, nijednu svoju žrtvu ne žalim ako će umilostiviti ojađeno srce Tvoje ... ojađeno gledajući svaki jad i greh i silu koja uništava trud Tvoj svet koji si gradio. Evo predajem se milosti Tvojoj, neka budem zalog Tvoj i krivac ... neka me stigne mač osvete Tvoje, samo Ti ne ruši temelj doma Adamovog, jer Ti si ga gradio i znam za pravo Tvoje da ga razgradiš, samo ne čini to dok sva srca zemaljska ne zaištu oprost..."

I tu kardinal Fabio zastade, ali svod se nad njim još okretao i gledao je u scene Hristovog raspeća i drveni krst... i on prošaputa: „Zar nas nisi ti, Hriste, neverne učio da blagoslov očeva učvršćuje domove sinova, a kletva materina potkopava temelje ..." A na njega su gledale žive Hristove oči i oči Bogorodice i on vide osmeh u kutu njenih kamenih usana i učini mu se da sa njih silaze reči; i tad pade pred oltar, obgrlivši rukama hladno postolje. Niz upale obraze potekoše mu suze ...

Plakao je kao dete što ga otimači odvode u ropstvo i odvajaju od majčinskih prsiju, i on spoznade bol tvorca Adamovog doma i dotaknu se neba. Prsti mu skliznuše niz mermerni stub i on grudima pade na hladni pod crkve.

A kad ga minu strah što ga je pritiskao on u groznici ustade, uze *Davidov ključ* u ruke i donese još jedan svitak, isti kao onaj što mu ga je Dejv doneo. Razvi oba i pažljivo ih spoji... Pod njegovim prstima sastavi se uzdužno razdeljena strana i dade jednu celinu ... Još jednom je prstima prešao preko starog svitka, a zatim je podigao tanku mermernu ploču sa oltara i položio ga nežno

kao što majka usnulo dete u kolevku polaže, vrativši ploču na njeno mesto. Učinivši tako, on se još jednom prekrsti poljubivši krst i sa suvih usana otkinuše mu se reči ...

..1 rodi se dete u vatri i ognju i ispuni se volja tvoja."

Dejv se vraćao u vilu don Antonija. *Orchis Korkyra Negro* o kojoj je govorio kardinal Fabio nije bila tajna organizacija koju je on tražio, a *Davidov ključ* i svitak predstavljali su samo deo nekog davno izgubljenog crkvenog blaga. On je samo poslužio svrsi i vratio relikvije ... Više nije razmišljao ni o kardinalu Fabiju, ni o *Davidovom ključu* ni o starom zapisu koji mu je predao. Misli su mu bile sa Glen. Da li je znala zbog čega je bila, sad već njemu očigledno, uvučena u taj brak. A *Orchis Korkyra Negro,* pomisli dok je savlađivao oštri zavoj ... Šta je očekivao da se krije iza tog imena ... legenda ili neko stvaran i dovoljno moćan da ceo svet uvede u rat? Pred njegovim očima iskrsnu slika Nikosa Tedonisa ... Pritisnuo je kočnicu nešto oštrije i točkovi se istovremeno zaustaviše proklizavajući opasno blizu ivice ... Naslonio je glavu na volan ... Hoće li izaći iz ovog ludila u koji gaje uveo dr Leo Hekman ...?

Smirio je dah i ubacio menjač u rikverc ne puštajući kočnicu. Sačekao je trenutak da mu se puls ujednači, dodao je gas i vratio se na asfaltni put.

Kada ga je Silvio uveo kod don Antonija, Anđelo Savareze je stajao okrenut leđima.

- Mi upravo o vama - na Anđelovo iznenađenje don Antoniov glas je zvučao prisnije nego što je očekivao. - Gospodin Rimer ima oštro oko i vrstan je poznavalac umetničkih slika ...

Anđelo mu nije prilazio. Stajao je još uvek na istom mestu odmeravajući ga.

- Zar? - upitao je, pogledavši prvo u don Antonija a potom u Dejva. - Mislio sam da su vaša interesovanja specifičnija.

- U trgovini postoje izvesna pravila - uzvratio je Dejv.

- Zašto ih onda niste poštovali? - hladno je dočekao Anđelo, prišavši mu sasvim blizu.

- Anđelo, upoznaj se sa našim gostom. - Don Antoniov glas je bio ravan i dao mu je na znanje da treba da se povuče.

Pružili su ruku jedan drugom i čvrsto se rukovali, ali nije bilo ničeg srdačnog u tom stisku ...

- Rimer - upitao je Anđelo Savareze - da li vam je to pravo prezime?

- Zašto ne pitate Frenka, ako meni ne verujete?

Anđelu je sevnulo kroz glavu: - Znači, vama smo pomogli da napustite Ameriku ... Možda je to bila greška ...

- Ja sam tu, gospodine Savareze. Ako je i bila greška, vreme je da je ispravimo.

- Prvo ćemo večerati - umešao se don Antonio. - Uz malo vina razgovor je prijatniji ...

Anđelo je shvatio njegovu poruku i nikada sebi ne bi dopustio da ga uvredi.

Večera je bila poslužena u svečanoj trpezariji vile Arneri. Don Antonio je pogledao u svoju čašu sa vinom. - Postoji jedna izreka - pogledao je u Dejva podižući čašu i polako je okrećući. - Život je kao vino: kad ga ostane malo, ukiseli se ...

Silvio je prišao diskretno i nešto mu tiho šapnuo. - Silvio, preuzeću poziv u kabinetu ... Nećete mi zameriti, imam jedan važan telefonski razgovor. Nadam se - obraćao se obojici - da ćete mirno resiti vaš nesporazum.

Dejvove ruke su mirno ležale na stolu pored viljuške i noža. Andelo je ćutao, izraz na licu bio mu je nedokučiv.

- Od kada me pratite? - upitao ga je Dejv.

- Još od ženevskog aerodroma - odgovorio je Anđelo.

- Onda znate i zbog čega sam bio tamo.

- Znamo, ali ne znamo za koga radite.

- 1 šta još ne znate?

- Ne znamo zašto ne nosite pištolj.

Dejv je spustio ruku na sjajnu oštricu noža. Anđelov telohranitelj je koraknuo bliže i to je bio pogrešan potez, jer Dejv je reagovao munjevito. Njegove snažne ruke iznenadile su Anđelovog čoveka. Osim onog jednog koraka, više nije stigao da napravi nijedan pokret, a njegov pištolj bio je u Dejvovim rukama.

- Ne treba mi pištolj, gospodine Savareze, kad ga drugi nose za mene - spustio je pištolj na sto.

Anđelo se nije ni pomakao ... Dao je kratak znak rukom svom čoveku da ne pokušava više ništa, a zatim ga je Dejv oslobodio svog čeličnog stiska.

- Dik Redmond je bio u pravu. Vi ste zaista dobri.

Sad je bio red na Dejva da se iznenadi. - Kako ste ga pronašli?

- Lako, bio je na istom spisku kao i vi, gospodine Rimer.

- O kakvom je spisku reč?

- O spisku stanara kojima je istekla kirija za ovaj svet...

- A ko je stanodavac?

- Nije se potpisao - bio je kratak Anđelov odgovor.

Dejv je počeo da se smeje i Anđelo je prihvatio, dosuvši mu vino ... Njegov telohranitelj je gledao u nedoumici.

- Da nazdravimo - ponudio ga je Anđelo, i obojica su podigli čaše gledajući jedan drugog u oči. - Čini se da smo obojica trčali isti krug - progovorio je Anđelo. Kristalne čašu su resko zazvonile ... Dejv je otpio gutljaj ... Pištolj je još uvek stajao na stolu. Anđelo je pratio njegov pogled. - Mario, uzmi svoj pištolj i donesi akt tašnu. - Anđelo Savareze i Dejv Rimer bili su po mnogome slični, to su osetili i jedan i drugi i njihov razgovor postao je mnogo prisniji.

Dejv se okrenuo prema Anđelu. - Kako je Dik?

- Sklonili smo ga na sigurno mesto.

- Da li si ovo čekao u Ženevi? - Anđelo je uzeo akt tašnu iz ruku čoveka koga je Dejv razoružao.

Dejv je gledao u sjajne kopče. - Šta je unutra?

- Zašto ne pogledaš sam - ponudio ga je Anđelo.

Dejv je otvorio tašnu. - Reci mi kako si došao do nje.

- Izvesni Džozef pokazao je mali znak nervoze pred poletanje aviona ...

- Ja nisam čekao Džozefa ...

- Znam, čekao si Fulbahera ... Ali bankar je imao avionsku kartu, isti broj leta isto sedište ...

Dejv je gledao papire koje je držao u rukama. - Neupotrebljivi su.

- Znam - složio se Anđelo. - Šta predlažeš?

- Da nađemo čip.

- Odakle da krenemo?

- Ti predloži - ponudio ga je Dejv.

Anđelo je otpio kratak gutljaj. - Ovde na Siciliji deca imaju jednu igru. Igra je jednostavna i zove se istina ...

- Da li si je i ti igrao?

- Ne, nisam imao s kim ...

- Reci mi pravila igre.

Anđelo je položio svoj dlan na sto i uzeo nož. - Krv je zavet, a život zalog. Igraš li?

- Igram - uzvratio je Dejv i stavio svoj dlan pored njegovog. Njihovi pogledi su se još jednom sreli.

Anđelo je prvi zasekao Dejvov dlan. Ispod oštrice potekla je krv. Onda mu je pružio nož i Dejv je njemu učinio isto ... Oslonili su ruke na laktove i spojili dlanove. Njihova krv se pomešala i potekla niz zglobove ... Držali su se čvrsto ...

- Svoju krv sam pomešao sa tvojom i svoj život položio u tvoje ruke. Na moju istinu odgovaraš istinom ... Zovem se Anđelo Savareze, rođen sam na Siciliji i ne znam ko mi je otac ...

- Ime mi je Dejv Rimer, a mesto rođenja Amerika i nikada nisam upoznao oca ...

- Odrastao sam u Macarinu i ne znam ko mi je majka.

- Rastao sam u Njujorku ... ni ja ne znam. - Gledali su se u oči.

- Daću svoj život za tvoj - rekao je Anđelo ne skidajući svoje oči sa Dejvovog lica.

-I ja ću svoj dati za tebe.

-I ništa manje od života - nastavio je Anđelo. - I ništa manje - ponovio je Dejv za njim.

Držali su se još nekoliko trenutaka, a onda su im se dlanovi i pogledi razdvojili.

Anđelo je prvi započeo svoju priču.

- Don Antonio je imao dva sina. Kada su mu ubili starijeg, drugog je sklonio u kamenjar iznad naše kuće. Čovek za koga sam verovao da mi je otac dao je zavet da će ga sakriti. Ali neko od don Antoniovih ljudi je izdao. Kao i obično, pošao sam jedno jutro da mu odnesem vodu i hranu, a onda sam začuo rafale. Sakrio sam se. Iz svog zaklona video sam kad su ga ubili... - tu je zastao.

Ali to nije bilo sve. Kada su otišli potrčao sam kući i ugledao još užasniji prizor ... otac, majka i sestre, svi su ležali u lokvi krvi ... Jedini čovek kome sam mogao poći bio je don Antonio.

Kada me je ugledao u holu vile nije pitao ništa, samo je rekao: „Sad smo ja i ti sami… sami na celome svetu ... Nemamo više nikog, ali imamo jedan drugog".

Mislili su, ako mu uklone sinove, da će se i on povući. Nije se povukao. Onda su digli optužnicu protiv njega, ali nisu imali sudiju koji bi se prihvatio da mu sudi, sve dok nisu doveli Lorencinija. Izgledalo je kao da je stvar već svršena, a onda se pojavila sudijina kćer Lucija Lorencini. Nije bilo teško zaljubiti se u nju i mi smo se venčali.

Suđenje je obustavljeno jer je sudija bio u srodstvu sa optuženim ... Naš brak je bio kratak, Lucija mi je rekla da je bila ucenjena da prihvati taj brak ... Nisam želeo da verujem jer nisam mogao da biram između nje i don Antonija ... - ućutao je. - A onda je sletela niz liticu ... nije pokušala ni da koči ...

Posle toga don Antonio je rekao da bi bilo najbolje da pođem za Ameriku ... Znao sam šta to za njega znači ... Onda smo dugo razgovarali ... tad mi je rekao da me je porodica u kojoj sam rastao samo odgojila i da je on plaćao izdržavanje.

- Jesi li ga pitao ko su ti pravi roditelji?

- Ne. Na Siciliji postoji pravilo da se ne traži od čoveka da kaže nešto zbog čega se zakleo na ćutanje. - Ispio je čašu do kraja. - Sad je red na tebe.

- Odrastao sam u jednom njujorškom sirotištu ... čudno mesto, nalik na sva ona mesta o kojima treba da se brine američka država ... Sa mnom je bila i jedna devojčica, jedino smo se nas dvoje razumeli, ne zato što smo bili jedini nego zato što su sva ostala deca bila retardirana ... Jednom smo pobegli i tako upoznali Frenka… Pronašli su nas i sutradan prebacili na drugo mesto; onda su nas razdvojili. Dobio sam specijalnu stipendiju i prošao surovu obuku da bih postao ovo što sam danas.

- Šta je bio razlog da vas razdvoje?

- Ubio sam nekoga ... nije bilo namerno, želeli su da je povrede a ona je bila isuviše mala da im se suprotstavi. Da nisam došao ... silovali bi je ... Imao sam mnogo učitelja i sve sam ih sreo samo jednom u životu. Verovao sam da sam namenjen specijalnim jedinicama, najčešće ih zovu „čistači". Zadnja obuka bila je sa dr Leom Hekmanom ... naučio me je da prežalim sopstveni život, da postanem gospodar sopstvenoga straha. Radili smo na refleksima, na samodisciplini, na proceni svih mogućih situacija ... Kada je obuka završena dobio sam i svoj prvi zadatak ... Nema imena, nema prezimena, samo šifrirana meta ...

- A Dik Redmond?

- Misliš, kako sam ga upoznao?

Anđelo je klimnuo glavom.

- Dr Leo Hekman je prekršio strogo pravilo: uspeo je da me nađe i poruku ostavi kod Frenka. Predstavio se kao advokat, ali u stvari on mi je bio otac ...

Nismo za to znali ni jedan ni drugi ... Uradio je ono što mnogi danas rade: da bi od života dobio više, žrtvovao je deo sebe. Samo, ovaj put taj deo se zvao sperma ... Pokušao je da ispravi grešku i da mi otkrije za koga sam to radio. Dao mi je samo ime organizacije i ništa više. Napisao je kome bi trebalo da se obratim ...

- A to je bio general Dik Redmond?

- Da ... Jedina osoba koju sam u tom trenutku imao na svojoj strani... Pretpostavio sam da Frenk ima svojih italijanskih veza i uz tvoju pomoć prešao sam u Maroko, a iz Maroka u Beč ...

- Jesi li otkrio svog poslodavca?

- Mislio sam da će se moje traganje ovde završiti. Zato sam i došao kod kardinala Fabija, ali osim biblijske priče nisam saznao skoro ništa ... izuzev da su me sve vreme vodili do akt tašne ...

- Kako si dospeo na spisak za likvidaciju?

- Još nijedan „čistač" nije otišao u penziju ...

Tišina je potrajala nekoliko dugih trenutaka ... Anđelo je stisnuo usne.

- Moram nešto da ti kažem ...

- Istinu? - upitao je Dejv, ne krijući gorčinu.

- Frenk je mrtav.

- Voleo bih da je to laž ...

-I ja - uzvratio mu je Anđelo.

- Zašto su ga ubili? - upitao je, stežući prste oko prazne vinske čaše. - Misliš da je njegova smrt povezana sa mnom?

- Sa obojicom ... - Anđelo je zastao - i sa ovom prokletom tašnom.

- Kako si se ti uvalio u sve ovo?

- Počelo je jednostavno. Ponuđeno mi je da učestvujem u finansiranju jednog naučnog projekta i ja sam prihvatio. U projekat je bio uključen Eugen Švarcer, tebi poznat kao Fulbaher, Džozef Hofman i senator Bejli.

- Misliš na predsedničkog kandidata?

- Da, upravo na njega. Projekat je propao, ali su stvari primile novu dimenziju. Dr Jan Erikson nas je obavestio da je na putu da zaustavi mutaciju virusa side ... želeo je da nastavi sa istraživanjima sasvim u drugom pravcu, suprotno onome zbog čega smo se svi okupili. Doneli smo odluku zbog koje je Fulbaher poludeo. Izjasnili smo se da se slažemo oko toga da dr Erikson nastavi svoj rad, a krajni rezultat trebalo je da bude vakcina protiv AIDS.

Mimo našeg očekivanja, bankar je prodao svoj deo i isto ponudio nama. Pojavio se neko ko nam je nudio da izađemo bezbolno iz projekta ... Nema zarade ali nema ni gubitka. Stvar je počela da zaudara jer je ubrzo nakon toga dr Erikson pronađen mrtav. Pozvali smo stručnjaka, izvesnog dr Vladu Tadića koji je samo potvrdio da je dr Erikson bio u pravu i na pragu revolucionarnog otkrića.

Ali, tada još nismo znali da smo, ustvari, uleteli u projekat koji je već duže vreme bio u procesu i služili smo nekom kao pokriće ... A kada su počeli pritiskati senatora Bejlija da se povuče iz kampanje da bi doveli svog čoveka za

kandidata, stvar je primila političku dimenziju. Klupko je počelo da se odmotava. Otkriće da Eugen Švarcer odnosno Fulbaher pripada *Berlinskoj zvezdi* i da je pri tome u sve uvučen i bankar Džozef Hofrnan dodatno je pogoršalo stvari. Ispostavilo se da smo igrali tuđu igru i da smo upleteni u veoma opasne igre.

Dejv ga je slušao pažljivo. - Senator Bejli se ne bi tako lako povukao. Mora da su imali jake adute.

- Da, u pravu si. Bejli je bio politički čist i nije postojalo gotovo ništa što bi moglo da ga iskompromituje u očima birača sve dok nismo saznali od dr Tadića da su tela iz hladnjače *IPC-a* bila rezultat neuspelog genetičkog inženjeringa.

Dejvove oči su se suzile. - Klonovi?

- Da, ali tu priči nije kraj - nastavio je Anđelo. - Druga faza opita bila bi direktna procena učinka eventualne vakcine ... takva tela bi stizala i posle našeg izlaska iz projekta i, što je još interesantnije, dr Erikson im nije ni trebao. Njegova smrt bila im je čak olakšavajuća okolnost.

- Jedna stvar mi ipak nije jasna ... Zašto klonovi, a ne životinje?

- Klonovi su bili prva faza koju su odrađivali van *IPC-a,* a pozitivan test učinka same vakcine mogao je da se kontroliše na ljudima, dok životinje nemaju istu genetsku podlogu ...

- Ovo što si sad rekao samo dodamo komplikuje stvari...

- Ništa nije komplikovano. AIDS je trebalo da bude genetski usmeren i tako istrebi jednu svetsku rasu ili bar njenu populaciju dovede pod kontrolu.

- Znači, biološki rat... - Ućutali su obojica na tu Dejvovu konstataciju. - A šta imaju lično protiv tebe?

- Još uvek nisam siguran - odgovorio je Anđelo - ali pretpostavljam da su to snimci klonova.

- I ko stoji iza svega?

- Onaj isti koji stoji i iza ove akt tašne ...

-I isti oni za koje sam radio - završio je rečenicu Dejv.

Anđelo je ustao i napravio par koraka. - Ti znaš da postoji samo jedan odgovor na pitanje koje ti moram postaviti...

Dejv je razumeo ...

Anđelo je stavio ruke na akt tašnu. - Kome je trebalo da je predaš?

- Nikosu Tedonisu.

Anđelovo lice je izgubilo boju i trebalo mu je dosta napora da se obuzda.

Dejvu nije promakla Anđelova reakcija na pomen Tedonisovog imena, ali nije ništa govorio.

-I ti bi mu je predao? - Anđelo se okrenuo gledajući u njega.

- Nije mi ostavio izbor ... Ima nešto zbog čega se ne bih dvoumio ... nešto do čega mi je više stalo ...

Anđelo je skrenuo pogled, nije više mogao izdržati. Okrenuo mu je ponovo leđa i tiho ali vrlo odlučno progovorio:

- Imao je, ali više nema.

Dejv je ustao. - Kako misliš, nema?

- Ona je ovde ...

Dejvu je trebalo nekoliko trenutaka da shvati o čemu govori Anđelo Savareze. - Ako je Glen ovde, ko je onda sa Nikosom?

- Devojka sa slike.

- Znači, don Antonio je sve vreme znao. Zato mi je i pokazao platno ... Ali, šta bi time postigao? - Dejv je razmišljao naglas.

- Želeo je samo da zna da li si uz nas ili sa njima.

- Znači, zato ste Glen i doveli ovde. Da biste me mogli uceniti ... Pošto je Glen kod vas, to vam je osiguralo da ću sarađivati protiv Nikosa. Ali, prevarili ste se u nečem. Kod mene nije čip. - Dejv je bio ljut, ljut na sebe što je dopustio da upadne u sopstvenu klopku ... *Orchis Korkyra Negro* ... stegnuo je šake ... *Davidov ključ*... Kardinal Fabio ... kakva predstava! Vratio je crkvi zagubljeno blago, a sam je ostao praznih šaka.

- Znači, sad su se sve kockice složile ... Moj život je u tvojim rukama - otvorio je dlan sa ožiljkom.

Anđelove vilice su se stegnule. Dejv je gledao u njega i Anđelo nije hteo da izbegne taj pogled. Morao je da zna odgovor na svoje pitanje, morao je da ga čuje od Dejva.

- Koliko ti ona znači?

Dejvove oči su primile tamniju boju. - Čovek koji je voleo ne bi trebalo da postavlja takva pitanja.

Umesto odgovora, Anđelo je samo rekao: - Ako želiš, možeš otići. Niko te neće sprečavati...

- Ne idem nikud, Savareze. Ili, jasnije rečeno, ne idem bez Glen. Biće bolje da mi kažeš šta želiš u zamenu.

Ali, Anđelo nije hteo ništa. Dejv nije mogao da zna šta se događa u njemu. Čekao je ...

Anđelo je stisnuo pesnice. Sveže zaceljena rana ponovo je prokrvarila ...

- Postoji samo jedan odgovor na tvoje pitanje, ali nisam ja taj koji ga može dati...

5.

Don Antonio je podigao slušalicu ... „Kardinale Fabio, kako vam mogu pomoći?"

„Kardinal Zilarijus putuje sutra u pratnji monsinjor Fereija ..."

Don Antonio je slušao pažljivo i kad je kardinal Fabio završio upitao ga je. „Mislite da je to razumno?"

„Nama ne upravlja razum već vera i dužnost koju imamo prema Nebu."

„Kardinale Fabio, Nebo je daleko ..."

„Ali svakim danom mi smo mu sve bliži ..."

Nastao je muk ... „Dužnik sam vam ..."

„Ne, don Antonio, niste dužni meni, dužni ste Gospodu."

Veza se prekinula ... Don Antonio je spustio slušalicu i dugo je sedeo u polumraku razmišljajući o recima kardinala Fabija ... Nije mogao da ga odbije, bilo je mnogo razloga za to, a ni monsinjor Ferei neće ostati gluv na njegov zahtev. Način je uvek postojao ... Slušalica mu je ponovo bila u ruci.

„Monsinjor Ferei, vaš prijatelj je stigao", rekao mu je, misleći pri tom na Dejva Rimera.

„Hvala Gospodu", odahnuo je papin sekretar. „Da li se sreo sa kardinalom Fabiom?"

„Možete biti mirni."

„Onda, stvar je sređena", u glasu papinog sekretara osećalo se olakšanje. „Kako da vam se odužim, don Antonio?"

„Tako što ćete jednom našem zajedničkom prijatelju omogućiti da se sretne sa predsednikom Amerike."

„Pod ovakvim okolnostima, to je prosto nemoguće ... Ne tražite to od mene", zavapio je. „Moram vas odbiti."

„Ne možete me odbiti, monsinjor Ferei, nas dvojicu veže jedno davno sećanje", starac je bio neumoljiv.

„Ne podsećajte me na sablazni, don Antonio ... Zar vam se nisam odužio za ono što ste učinili?"

„Ne činite ovaj put uslugu meni nego *njemu."*

Monsinjor Ferei je zaćutao. „Mislio sam da je ..." zastao je, ne mogavši da izgovori ono što je mislio.

„Mislili ste da je dete mrtvo."

Začulo se užasnuto, teškim šapatom izgovoreno: „Da ... mislio sam, neka mi Bog oprosti..."

„Dobili ste krštenicu?"

„Kardinal Fabio mi je doneo ..."

„On ga je u crkvi držao na rukama ..."

„Molim vas, ne govorite više", preklinjao je monsinjor Ferei.

Ali, don Antonio se oglušio na njegove molbe. „Kardinal Fabio ga je krstio, a ja sam mu bio kum i detetu sam dao ime Anđelo i našao sam mu dom u jednoj porodici iz Macarina koja mu je dala prezime Savareze ... I više ga nisam video, sve dok se sudbina nije poigrala sa nama ..."

„Ne mučite me više, don Antonio. Zar mislite da nisam godinama krvario?"

„Monsinjor Ferei", podsmehnuo mu se starac, „mene je život bacio na kolena, a vi ste kleknuli sami."

„Ne govorite tako", šaputao je u slušalicu Augusto Mondo Ferei.

„Šta vas je to promenilo, Augusto?"

„Krst... Krst, don Antonio", odgovorio je papin sekretar.

„Recite vi, ako znate, da li je čovek napravljen po meri krsta ili je krst napravljen po meri čoveka. Šta će biti pre, monsinjor Ferei", reči don Antonija su bile neumoljive.

„Biće volja božija", odgovorio je papin sekretar.

„Onda je volja božija da kardinal Zilarijus još nije izabran za papu, i volja je božija da njegov lik još nije mnogima poznat, i volja je njegova da iskoristite tu prednost i zatražite hitan tajni susret mimo dogovorenog protokola i omogućite kardinalu Fabiju susret sa predsednikom ..." Don Antonio je zastao. „Monsinjor Ferei", pozvao ga je, „i šta drugo može biti osim volje njegove?"

Sa druge strane nastao je tajac, a onda su se začule reči: „Ništa osim volje njegove ..."

„I neka bude što mu je po volji, a mi smo oruđe njegovo ..."

Izgovorivši to, don Antonio je prekinuo vezu i pozvao Silvija, izdao mu kratku naredbu i ostao sedeći, zagledan u platno ispred sebe.

Začulo se lako kucanje na vratima i šum mekih koraka. On se okrenuo ...

- Posluga mi je rekla da ću vas ovde naći - Glen je pogledala po prostoriji. - Sami ste ...

- Čovek je uvek sam. Shvatićeš to tek kad budeš u mojim godinama ... Da li si mu rekla? - upitao je zamišljen.

- Saznaće kad za to dođe vreme ... Ali nisam došla zbog toga, htela sam da vas pitam nešto ...

Don Antonio je raširio ruke.

- Zašto mi niste rekli da je Dejv ovde?

- Zar je trebalo da ti kažem? Uostalom, on je ovde došao sam, a ja ne vidim kakve to veze ima sa tobom ...

- Don Antonio, zašto ne budete iskreni prema meni, zašto mi ne kažete šta se događa. Zašto smo svi odjednom ovde na okupu: i Dejv i Anđelo, vi i ja ...?

- Zato što je život trka, a mi svi učestvujemo u toj trci. Različita su nam startna mesta, različiti motivi, drugačiji stil trčanja, a ipak svi imamo nešto zajedničko: isti nam je cilj prema kome idemo i tu se sretnemo ... I više se ne pitamo šta ćemo svi tu, nego ko je pobedio.

-I - zagledala se u njega - ko je pobedio?

- Još niko, draga moja. Još trčimo ...

- A Dejv, da li on zna da sam ovde? - suze su joj zaiskrile u očima i ona je nevešto pokušala da ih sakrije.

- Saznaće, nema razloga da te krijemo. Neka prvo obave razgovor ... - uzeo je za ruke. - Hoćeš li da mi pričaš o Dejvu?

Pognula je glavu. - Ne, radije ne bih ...

- Onda mi pričaj o Anđelu.

- Mi imamo dva različita života ...

- Ali imate i jedan zajednički... Šta god da se desilo mora da postoji i objašnjenje. Zar ga nećeš potražiti?

- Hoću, ali ne od njega. - Glen je prećutala da je nehotično čula deo razgovora između Dejva i Anđela. Znala je gde se nalazi čip i znala je kako može doći do njega. Dejvu i Anđelu je bio potreban čip, a njoj je trebalo objašnjenje koje je samo Nikos mogao da joj da ...

- Ako ti treba moja pomoć ...

Osmehnula mu se, ohrabrena tim recima.

- Potrebna mi je, don Antonio.

- Onda - pogledao je upitno u nju - treba samo da je zatražiš.

I Glen je zatražila od njega isto ono što je on zahtevao od monsinjora Fereija da učini kardinalu Fabiju. Tražila je nemoguće. Saslušao je pažljivo.

- Kako misliš da to izvedeš?

- Veoma je prosto. Nikos je naručio od Kalvera nekoliko kolekcija i one bi trebalo da stignu u Atinu.Vi saznajte preko svojih veza kada stiže ta kolekcija i gde će biti, a meni prepustite sve ostalo.

Don Antonio je pažljivo saslušao.

- Jednom sam ga gotovo izgubio - rekao je, setivši se Lucije Lorencini, a onda je pogledao u Glen. - Ne mogu dopustiti da ga sad izgubim.

Glen se uplašila da joj don Antonio neće pomoći...

- Ovaj put biste ga izgubili, ali ne zbog mene. Nikos nije bezopasan čovek ... ali ima neko pored njega koji ima još manje skrupula. Taj se ne bi dvoumio ni za trenutak - pomislila je na Danijela Rida. - Dakle, hoćete li mi pomoći?

- A kakav si mi drugi izbor ostavila ...?

U tom trenutku ušao je Silvio i nešto tiho rekao don Antoniju.

- Mislim da te je Anđelo zamolio da dođeš - obratio joj se starac.

Kada je Glen izašla iz sobe u pratnji Silvija don Antonio se približio slici. Nešto ga je na njoj fasciniralo. Kao da je slika imala svoju tajnu poruku, ali on nije mogao da dopre do nje ... Razmišljao je o onome što mu je predložila ... Bilo je jednostavno i lako izvodljivo.

Pošto je njegov prvi plan propao, želeo je da se osigura da će Mili izvesti svoj do kraja ... Želeo je da namesti čoveka u Nikosov tabor, nekoga svog koji će devojku držati na oku, i on je iskoristio priliku koja mu se nedavno ukazala. S obzirom da je Glen trebalo da se vrati u Tedonisovu blizinu, ispostavilo se da mu je njegov čovek još više značio.

Anđelo je čekao da se pojavi Glen; nije je mogao pustiti da ode, niti je mogao da je zadrži. Ona će sama doneti odluku i kakva god da bude on će je ispoštovati ... Ta mala igra istine sa Dejvom nije bila samo igra, dopadao mu se i znao je da su obojica isuviše čvrsti da bi bili suprotstavljeni jedan drugom. Bez obzira šta Glen odluči, on je stvar sa Nikosom Tedonisom morao isterati do kraja, a Dejvova pomoć u tome mu je bila neophodna ...

- Dejv! ... - Glen je prošla pored Anđela, a Dejvove snažne ruke su je dočekale ... Naslonila je glavu na njegove grudi i on je svojim prstima obuhvatio njeno lice ... Spustio je nežan poljubac ... Niz njene obraze su potekle suze olakšanja.

- Bio sam lud što sam te ostavio - zagrlio je čvrsto. - Mogli su te povrediti... Nemoj da plačeš ... neću dati nikom da te povredi.

Anđelo je izašao, a njih dvoje nisu to ni primetili. Kada je Dejvov zagrljaj popustio, Glen se odmakla od njega.

- Imam nešto da ti kažem ...

- Ne moraš ništa da mi govoriš. Zaboravićemo celu ovu stvar kao da se nikad nije ni desila.

- I kad bi hteli, Dejv, ne možemo ...

- Možemo, Glen - njegove su ruke bile opet u njenoj kosi.

- Dejv, - rekla je šapatom - trudna sam ...

Njegov pogled se zaledio. Uzeo je za ramena. - Ubiću ga, kunem se, ubiću to kopile!

- Nećeš, Dejv ...

- Ništa me na ovome svetu neće zadržati! Zadaviću ga sopstvenim rukama!

- Dejv, mnogo toga se desilo od kada smo se sreli poslednji put... Nismo imali priliku da razgovaramo ... Volim ga ...

- Ne, ne voliš ga - poricao je njene reči. - Poznajem te, Glen. Seti se sa kim razgovaraš. To sam ja, Dejv ... Mene ne možeš slagati.

- Ne želim da te lažem ... Želim ovo dete, želim da ima sve što nismo imali nas dvoje ... Da ima dom, i oca, i majku, i ujaka koga će obožavati.

Dejv joj je prišao i obgrlio je oko ramena. - Poznajem te, Glen: ti ne možeš voleti čoveka kao što je Nikos Tedonis.

- Nikos! - uzviknula je - ko priča o Nikosu ...

- Sačekaj malo ... Ako nije Nikos, ko je onda?

- Upravo si ga upoznao ...

- Misliš na Anđela?

Glen je klimnula glavom - Upoznali smo se pre nego što se sve desilo sa Nikosom ... - Ispričala mu je sve: i o Nikovoj pogibiji i o Nikosovoj pažnji i o snimcima; rekla mu je sve što nije rekla ni Anđelu.

- Da li Anđelo zna?

- Ne - odmahnula je - nije bilo prilike da mu kažem.

Dejvu je odjednom sve bilo jasno. Uzeo je za ruku. - Onda ćeš mu reći sad odmah ... i to bez odlaganja ...

Nije mogla da se pobuni, jer on je već vodio, skoro vukao, niz hodnik.

- Dejv, šta nije u redu?

- Sve će biti u redu, samo mu kaži. Ima pravo da zna.

U tom trenutku naišao je Silvio.

- Don Antonio vas je zamolio da dođete kod njega.

Starac je sedeo u svojim kolicima još uvek zagledan u platno ispred sebe.

- Don Antonio, gde je Anđelo? Mislim da Glen ima nešto važno da mu saopšti.

- Otišao je.

Dejv se približio starcu. - Gde je otišao?

- Otišao je nazad, u Ameriku ... Ostavio vam je poruku ...

Dejv je uzeo papir koji mu je pružio don Antonio ... Pisalo je:

Bez obzira na okolnosti, očekujem da ćeš ispuniti svoj deo dogovora. Naći ćemo se na adresi koju sam ti dao. Sva dokumenta iz akt tašne nalaze se kod mene.

- Glen - pozvao je Dejv - da li me možeš ostaviti na trenutak nasamo sa don Antoniom?
- Naravno - potvrdila je i izašla.
- Šta nije u redu, gospodine Rimer?
- Mislim da je Glen sigurnija ovde sa vama. Anđelo i ja imamo još dosta neobavljenog posla ... Možete li stupiti sa njim u kontakt?
- To neće biti problem ... - posle par sekundi pružio mu je slušalicu.

„Anđelo", pozvao ga je Dejv, „moramo razgovarati ..."

„Mislim da je sve jasno ..." .

„Mislim da nije", Dejvov glas je bio nešto oštriji.

„Pustio sam joj da izabere i ona je izabrala."

„Uveravam te da je njen izbor bio pogrešan", usprotivio se Dejv.

„Kakav god da je, njen je."

Dejv je hteo još nešto da kaže, ali veza se prekinula.

- Nešto nije u redu? - pogledao ga je don Antonio.
- Ništa nije u redu ... - Dejv je šetao po prostoriji razmišljajući.
- Šta je potrebno da ispravimo stvari?
- Potreban mi je novi pasoš i slobodno sedište na relaciji Palermo - Njujork.

Dva dana nakon Anđelovog i Dejvovog odlaska don Antonio je primio očekivanu poruku iz Njujorka...

- Kolekcija je krenula ... da li si još uvek apsolutno sigurna da želiš to da uradiš?

Glen se nije dvoumila. - Imala sam dovoljno vremena da razmislim. Sve bi trebalo da prođe glatko ...

- Isuviše glatko. - Don Antonio je zabrinuto mahnuo rukom razmišljajući naglas: - Šta ako čip nije ugrađen koker španijelu?
- Los Anđeles je milionski grad, a Boni je jednostavno nestala ...
- Zar ne postoji mogućnost da je neko od Tedonisovih ljudi uzeo a da ti nisi primetila?
- Ne, - Glen je zavrtela glavom - ne bi mogli da uđu neprimećeni. Sa jedne strane su okomite glatke stene: odatle ne može da se priđe vili, a sa druge strane je Anđelov posed. Šanse da tuda prođu su još manje ...
- A kuda je onda mogla da prođe Boni?
- Bila je privrženija Anđelu nego meni. Možda je jednostavno pošla za njim i uspela nekako da se iskrade. To ne bi bilo teško za tako malog psa. Još nešto je bitno. Čim je Anđelo otišao Nikos se pojavio. Tada sam prvi put i videla te užasne snimke, a onda je jednostavno našao i Boni. Bez bio-čipa to mu nikad ne bi moglo poći za rukom.

- Ali, zašto si mu baš ti bila potrebna? Da bi imao Anđela u šaci?

- Ne, don Antonio, Nikos nikako nije mogao znati da ćemo se nas dvoje sresti ...

- Ne mogu da se pomirim sa polovičnim rešenjem neke zagonetke. - Don ' Antonio je spustio svoje koščate ruke na polirani sto od mahagonija... - Možda je hteo preko tebe da drži Dejva pod kontrolom, zbog te akt tašne ... da ti je život bio ugrožen, Dejv se ne bi dvoumio ni trenutka ... - Zamislio se ... - Zašto ne prepustimo sve momcima da reše?

- Don Antonio, - pogledala ga je - plan je lako izvodljiv ...

- To me i brine, draga moja, što je isuviše lako ...

- Verujte, nema potrebe njih dvojicu izlagati riziku! Tedonisa sam upoznala dovoljno da znam da se ne bi dvoumio ... ima mnogo njih oko sebe koji bi krenuli i na Dejva i na Anđela bez razmišljanja ... ali ne i na mene.

Don Antonio je razmišljao. Njene reči su bile razumne ...

- Onda, u redu. Sve je spremno, polaziš danas za Atinu ... Boni broj dva je već u Atini, izvršićeš zamenu onako kako smo se dogovorili ... Misliš da pas neće praviti probleme?

Glen se nasmejala. - Svaki pas poznaje svog vlasnika ...

- U pravu si - složio se starac. - Još nešto, ne pokušavaj ništa na svoju ruku ...

Prečula je tu njegovu primedbu. - Idem da se spremim za put.

- Glen, - pozvao je - obećaj mi da ćeš paziti na sebe. - Glas mu je zaista bio brižan. Vratila se do njega i nežno poljubila njegovo izborano čelo. On je uzeo njene ruke u svoje. Pomislio je na trenutak kako je život prolazan, ali se ipak nastavlja ...

- Znaš li šta može raznežiti i najtvrđe staračko srce?

Gledala ga je svojim toplim pogledom ...

- Znam, - rekla je - dete ...

Pustio joj je ruke.

- Onda ga čuvaj ... Ne rizikuj svoj život jer rizikuješ i njegov ...

- Neću - rekla je i lagano zatvorila vrata za sobom.

* * *

Kardinal Zilarijus nije voleo da leti. Nervirao ga je zvuk avionskih motora i svaka i najmanja promena u njihovom radu učinila bi da mu srce poskoči... Bio je više nego zadovoljan kada su ga obavestili da je pilot zatražio odobrenje za sletanje ...

Dolazak kardinala Zilarijusa u Ameriku bio je dobro čuvana tajna.

Spremala se inauguracija novog američkog predsednika, a novi predsednik je želeo da papa lično prisustvuje tom činu. S obzirom da kardinal Zilarijus još nije zvanično postao glava rimokatoličke crkve, predsednik Amerike nije želeo da obznani ovaj susret.

Na aerodromu ih je dočekala odgovarajuća pratnja. Kao što je i bilo dogovoreno, bez prevelikog zadržavanja prošli su kroz specijalni izlaz. Nevelika kolona automobila neupadljivo je prošla ulicama i brzo stigla do hotela.

Ceo treći sprat hotela bio je ispražnjen za kardinala i njegovu svitu ... Kardinal Zilarijus se odmah povukao da se odmori, ostavljajući monsinjor Fereija da utvrdi dnevni raspored.

Augusto Mondo Ferei je pogledao na sat. Ukoliko sve prođe kako treba, kardinal Fabio će ujutro biti na aerodromu ... Njegova rezervacija bila je na drugo ime u drugom krilu hotela. Nekoliko ljudi iz Federalnog biroa čuvalo je hotel.

Odmah po dolasku monsinjor Ferei je morao da se javi u Vatikan i da primi dalje instrukcije.

Zatim je obavio nekoliko telefonskih razgovora, ali ga je stalno mučila jedna ista pomisao: zašto je kardinal Fabio tražio susret sa predsednikorn Amerike.

Pomislio je na *Davidov ključ* i na značenje koji je imao ... Da, kardinal Fabio je sigurno hteo da upozori predsednika na moguće posledice ...

- Monsinjor Ferei, - pozvao ga je jedan od sveštenika iz vatikanske pratnje - kardinal Zilarijus je zle volje ... Pođite, tražio je da vas vidi.

Augusto Ferei se uputio u kardinalove odaje.

- Da li ste zakazali sastanak?

- Jesam. Predsednik će vas primiti sutra u četiri sata po podne.

- Zašto po podne, zar vam nisam naglasio da do susreta mora doći u prepodnevnim časovima - ljutito je upitao Zilarijus.

- Sekretar nije odobrio ...

- Vašu sortu, monsinjor Ferei, trebalo bi zabraniti. Da nije vas sekretara, ja danas ne bih dolazio na njegova vrata, nego on na moja.

- Gospod zna šta radi - uzvratio je Ferei. - Mi uređujemo stvar na zemlji, a on na nebu...

- Kada uredim posao zbog kog sam došao pobrinuću se da Vatikan više nikad ne vidite - glas mu je bio preteći nizak, a oči iskolačene. - Mislite da ne znam za vašu malu zaveru?

Monsinjor Ferei je pretrnuo. Setio se njegovog glasa i reći koje je izgovorio kraj uzglavlja mrtvog pape Florija, reči koje su mu zaledile krv u žilama ... „Tvoj sam sluga i daj mi znak i stado ću ti njegovo povesti i pod Goru dovesti jer on je sudija i red je da prvo svojima sudi ... Meni papstvo, a tebi carstvo i ognjište doma Adamovog" - molio se tada nekome Zilarijus.

Kardinal Zilarijus je gledao u njega, i pod tim pogledom Augusto Mondo Ferei oseti kako mu se krv povlači iz glave i pred njim je sve počelo da leluja ... Podigao je ruku da se prekrsti, ali ga je Zilarijus u tome sprečio, uhvativši ga čvrsto oko tankog zgloba njegove desne ruke.

- Poštedite me toga - rekao je podrugljivo - i recite, koga ste pustili kod starca?

Do ovog pitanja bio je gotovo siguran da kardinal Zilarijus zna za tajni dogovor između njega i don Antonija. Osetio je olakšanje.

- Ne znam o čemu govorite.

- Zar vas nisu dovoljno podsetili?

Monsinjor Ferei se setio torture kroz koju je prošao i iza koje je stajao lično kardinal Zilarijus, ali primio bi on i žešće udarce kad bi se njima njegov greh iskupljivao.

- Recite mi kome je papa Florio otkrio reči pod pečatom.

- Uveravam vas da su vaše sumnje neosnovane - ustuknuo je pred Zilarijusovim krupnim telom koje mu se sada činilo još većim i zloslutnijim.

- Priznaćete - rekao je, fiksirajući ga pogledom kao zmija svoju žrtvu. - Ima načina da i vas ispovedimo - zatim ga je grubo otpustio.

Monsinjor Ferei je posrnuo, ali se ipak održao na nogama ... Napustivši njegove odaje, požurio je u svoju sobu i kleknuo držeći patricu u ruci. Dlanovi su mu se ovlažili. Zažmurio je moleći se ...

Pred njim je bila besana noć puna pitanja i sa malo odgovora. Tražio je u sebi snagu da uradi ono što je Vatikan zahtevao ... Uskoro je trebalo da se nađe sa kardinalom Fabiom ... „Zle misli su od zla duha", šaputao je ... Nepravda je počinjena prema njemu, ali se nepravdom ne ispravlja ... Kada je konačno doneo odluku, oseti kako mu trnci umora napuštaju telo i kako mu se duh osveži. Čudan osmejak zatitra mu na usnama i on se prekrsti, po ko zna koji put te noći. Svitalo je ... Treba činiti pravdu ... da, da, govorio je za sebe, samo pravda je Bogu ugodna. Sa tom pomisli je ustao i izašao.

* * *

Atina, grad u Evropi koji je imao svoje sopstveno raspoloženje nezavisno od ostalih evropskih gradova. Neke uvrede, u Atini jednostavno se nisu zaboravljale. Grci su živeli na oronulim ostacima jedne pokradene civilizacije.

Njihov nesvestan protest ogledao se čak i u arhitekturi atinskih zgrada koje su se stepenasto spuštale prema centru i čiji su prozori demonstrativno gledali samo na istok. Stanovnici Atine nisu imali šta da prime od Evrope, izuzev svoju sopstvenu kulturu koja im se vraćala unižena i vulgarizovana.

Avionima poznatih svetskih kompanija i čarter letovima stizale su gomile turista koje su se pred grčkom pasoškom kontrolom razvrstavale u jednolične redove.

Glen je stala u red. Nedaleko od nje bio je i pratilac koga je don Antonio odredio. Znala je da pažljivo prati svaki njen korak. Bila je svesna kakvom se riziku izlaže, ali drugog načina da stigne u Atinu nije bilo. Posebno najavljen let privatnog aviona kojim bi doletela povlačio bi neizostavno mnogo pitanja ... a za suvišna pitanja carinske birokratije Glen ne bi imala spreman odgovor. Zato je čarter let bio najsigurnije sklonište od znatiželjnih vlasti. Imala je Američki pasoš na lažno ime ...

- Amerikanka? ... - upitao je carinik prevrćući prazne listove pasoša. - Prvi put u Atini, gđo Dejvis? ...

- Da - odgovorila je, i od te laži nervoza je počela da joj se širi iz stomaka.

- Skinite naočare ...

Glen je uradila ono što je zahtevano od nje.

Gledao je svojim pronicljivim pogledom. Izraz na licu jmu se odjednom promenio ...

- Nešto nije u redu? - upitala je ...

- Ne, ne - odgovorio je carinik brišući znoj sa čela. Udario je pečat i, pre nego što joj je vratio pasoš, obratio se svom kolegi, nešto mu došapnuvši... Ovaj je pogledao u njenom pravcu značajno klimnuvši, a zatim joj je prišao.

- Molim vas, pođite za mnom ...

Glen je pretrnula izlazeći iz reda ... Osmeh na licu carinika bio je preterano ljubazan ... Poželela je da se okrene i očima potraži don Antoniovog čoveka, ali se bojala da bi to bio nesmotren gest...

- Oprostite, kuda idemo? - upitala je čoveka u svetloplavoj carinarskoj košulji.

- Vodim vas na drugi izlaz ...

- Čemu to? - upitala je sa strepnjom.

- Bezbednosni razlozi, gospođo Tedonis...

Bio je to šok i Glen je trebalo mnogo samokontrole da sakrije iznenađenje ... i pre nego što je uopšte stigla da razmotri situaciju u kojoj se nalazi već su stigli do izlaza.

Izdvojena na omanjem platou, odbijajući od svoje sjajne metalne površine zrake sunca, čekala je limuzina, a ispred nje stajao je don Antoniov čovek ...

Carinik je uljudno pozdravio i vratio se u unutrašnjost aerodromske zgrade.

- Šta se događa? - upitala je smeštajući se na udobno sedište.

- Don Antonio ne prepušta ništa slučaju ... Naš čovek je poslao službenu depešu da ćete biti na tom letu pod drugim imenom.

- Zar nije bilo opasno otkrivati moj identitet, i to još sa lažnim pasošem? - njen glas više nije mogao da skrije ljutnju. Ljudi oko nje su upravljali njenim životom kao sopstvenim vlasništvom ...

- I? - ponovila je očekujući odgovor od telohranitelja. - Kako je don Antonio bio tako siguran da ćemo izbeći opasnost?

- Nikos Tedonis veći deo svog vremena provodi na jahti „Meduza", a s obzirom na vaše trenutno stanje, plovidba jahtom vam nikako ne bi prijala ...

Naravno, pomislila je Glen, u tom slučaju od grčkih vlasti se nije moglo očekivati ništa manje od predusretljivosti...

- Odlično, - prošaputala je kiselo - još mi je samo to trebalo: svima obznaniti da sam u drugom stanju ...

Pogledala je u don Antoniovog čoveka. Bio je škrt na recima i bilo bi sasvim izlišno gubiti vreme ispitujući ga.

Limuzina je ušla u haos atinske podnevne gužve i nakorr nekoliko minuta isključila se ulazeći u podzemnu garažu hotela ***Hilton.***

* * *

Glen je gledala kroz prozor svog apartmana. Sve je bilo spremno. Očekivali su još samo dolazak Tedonisove limuzine ... Odmakla se od prozora i pogledala u

koker španijela. Pas je ležao na fotelji i cvileo. Pomilovala ga je po glavi ... Sve će se ovo uskoro završiti, govorila je, ne znajući koga više hrabri - sebe ili psa.

- Stigli su ... - Na te reči Glen je ponovo prišla prozoru i ugledala šofera kako otvara zadnja vrata, ali to nije bio Stavros ... Gotovo istovremeno ljudi iz Nikosovog obezbeđenja okružili su elegantno obučenu ženu koja je izašla. Glen je ugledala svoju dvojnicu ... Don Antonio zaista ništa nije prepuštao slučaju ... Nije bilo nikakvo čudo što Nikos nije primetio razliku. Gledala je u nju kao u ogledalo ... „Gospode" - promrmljala je. Mislila je da se ovi jeftini trikovi dešavaju samo u holivudskim filmovima ... Uvek su joj ti filmovi, kad jedan glumac glumi dva lika, delovali bizarno. Ali, ovo nije bio film već stvaran život u kome dve osobe glume jednu ličnost...

- Budite spremni - telohranitelj je zakačio crveni povodac na uzani kaiš oko psećeg vrata.

- Ulaze ... Nemamo puno vremena ...

- Priđite - Glen ga je pozvala. Za trenutak se uplašila da će njen plan propasti ...

- Nešto nije u redu? - upitao je don Antoniov čovek.

- Zašto telohranitelji idu sa njom? Zar nije obezbedenje iz hotela sposobno da joj pruži sigurnost? Nikos mi je jednom prilikom rekao da uprava *Hiltonovih* hotela želi da svi hoteli širom sveta budu neutralan teren i tako se izbegnu eventualni lični obračuni.

- Tačno - složio se don Antoniov čovek, a na grubom licu mu se pojavio nedefinisan osmeh.

- Pa zašto onda pratnja ulazi sa njom? - upitala je.

- Zato što je *Hilton* samo još jedna od stvari na nepreglednoj listi Tedonisovog vlasništva.

Glen je videla kako se njen plan raspada, a onda se čarobni točak sreće ponovo zaustavio na njenom broju ...

Sat vremena kasnije don Antonio je primio poziv od svog čoveka iz Atine.

„Da li imate psa?"

„Da, imamo njihovog psa, ali..."

„Ali šta?"- upitao je starac, snizivši preteći svoj glas.

„Oni imaju našu devojku."

„Hoćeš da kažeš da se devojka vratila Tedonisu!?" Don Antonio je naglasio svaku svoju reč.

„Igrala je duplu igru ... Izradila nas je ..."

„Kako joj je to pošlo za rukom?"

„Jednostavno. Prišla je ljudima iz obezbeđenja i oni su je zajedno sa psom odveli pravo do limuzine."

„A šta je sa drugom devojkom?"

„Ovde je sa mnom."

Don Antonio je razmišljao ... „Hoću da razgovaram sa njom."

Mili je uzela slušalicu. „Slušam vas ..."

„Čini mi se, gospođice, da smo imali dogovor ..."

„Izgleda, don Antonio, da nisam jedina sa kim ste se dogovarali", odgovorila mu je britko.

„Nismo poravnali račun ..."

„Ne, nismo", složila se, „ali izgleda da ste poslali nekog drugog da naplati vaš deo."

„Moj deo?", izgovorio je don Antonio, pažljivo odmerivši svaku reč, „zar Nikos nije deo istog računa ..."

Mili je ćutala a zatim hladno rekla: „Lista dužnika se proširila."

„Za koliko?"

„Za jednog člana."

Mili nije rekla više ni reči. Spustila je slušalicu i pogledala u don Antoniovog čoveka.

- Kada se vraćamo na Siciliju?

- Čim don Antonio obavesti Anđela da imamo kuče.

- Kuče!? - na licu joj se videlo iznenađenje. - Šta ima kuče sa tim?

Čovek joj je prišao za korak bliže i grubo je uhvatio za podlakticu. - Nisu mi rekli, a za razliku od tebe, ja ne postavljam suvišna pitanja.

- Trebalo je da znam - besneo je don Antonio. Silvio ga odavno nije video takvog. - Verovati ženi, to su neoprostive greške! - lupio je rukom o sto. - Šta je naumila? - pitanje se odnosilo na Glen.

- Silvio, pozovi Anđela. Obavesti ga da ja čip u našim rukama ... nemamo vremena za gubljenje - zastao je, razmišljajući. Čelo mu se još više naboralo i brada mu je drhtala od ljutine.

- Još nešto, don Antonio?

- Da - okrenuo se pogledavši ga. - Ni reč o devojci.

* * *

Monsinjor Ferei je lagano pokucao na vrata hotelske sobe koja se nalazila sasvim na drugom kraju ... Oslušnuo je pažljivo, ali ništa se nije čulo. Pokucao je još jednom za svaki slučaj, a onda se uhvatio za kvaku ... Vrata su bila otvorena ... Osvrnuo se oko Sebe, a zatim ušao ...

u sobi je vladao mrak. Zastori su bili navučeni. Sačekao je nekoliko trenutaka da mu se oči naviknu. Prolazio je iz jedne prostorije u drugu, koračajući oprezno, a onda je sasvim u uglu sobe ugledao, osvetljenu prigušenim žutim svetlom stone lampe, zgrčenu priliku ...

- Brate Fabio! - oteo mu se prigušeni uzvik - vi ste u groznici!? - Prišao mu je i kleknuo pored njega. Kardinal Fabio se tresao ... pokušao je da se uspravi, ali nije uspeo. Pogledao je zažarenim očima u papinog sekretara.

- Da li ste ugovorili sastanak? - prošaputao je tiho, jedva razdvajajući suve tanke usne.

- Jesam - klimnuo je glavom monsinjor Ferei - ali vi, brate Fabio, ne možete iz postelje ...

- Uzdam se u Boga - šaputao je. - On će mi dati snagu.

Monsinjor Ferei se nagnuo nad posteljom, a kardinal Fabio gaje obgrlio jednom rukom tražeći u njemu oslonac ... Pridigao se uz veliki napor ...

- Vi znate, monsinjor Ferei, zašto sam ovde? - upitao ga je ne gledajući u njega.

Papin sekretar je uzdahnuo. - Znam zašto sam ja ovde - pogledao ga je - a o vašem dolasku, brate Fabio, Gospod brine ...

- Onda smo po istom poslu došli ...

- Možda, brate Fabio, ali smo sluge različitih gospodara.

Kardinal Fabio se okrenuo prema njemu i spusto svoju iznemoglu koščatu ruku preko njegovog ramena. - Ne govori tako, Augusto Ferei, i u srce svoje pogledaj. Zar ne vidiš da se zbiva ono što je Gospod objavio? Antihrist oseća da malo vremena ima i zato stado božije u svoj tor ugoni… i kad čas Armagedonski dođe, sa koje ćeš strane stati i kojim očima ćeš pogledati u svetio lice Hristovo? Očima vuka ili jagnjeta?

- Jagnjad su za žrtvu ...

Kardinal Fabio je osetio kako mu se kroz telo ponovo širi plamen groznice, ali se borio protiv njega recima: - I Hristos je sebe jednog za sve nas žrtvovao, naše živote svojom krvlju je iskupio od Oca svoga ...

- A čime ćemo se mi, brate Fabio, iskupiti? - upitao gaje ohladnelim glasom papin sekretar.

- Pokajanjem, Augusto Ferei ... Samo pokajanjem dok nam je još vreme. Onda će planovi sluga Sataninih propasti…

- Kardinale Fabio, ni ja ni vi ne možemo sprečiti što je u Svetom pismu pisano… Doneću vam nešto od čega će vam biti bolje - rekao je i načinio korak da se udalji od njegove postelje, ali u tom času kardinal Fabio, kao da je prozreo njegove misli, ispruži ruku i uhvati se za njegovu odoru.

- Ne, brate Augusto, ne treba da spašavaš mene, sebe spasi… - a onda mu je ruka pala na postelju ...

Monsinjor Ferei je stajao još neko vreme iznad njega gledajući kako kardinalu groznica potresa telo i, kao da se uplašio da nešto od te vatre ne pređe na njega, on je ustuknuo prošaptavši: - To su samo reči, brate Fabio ...

Vratio se na sprat koji je bio pod obezbeđenjem. Oni su ga propustili i monsinjor se pojavi kod kardinala Zilarijusa ...

- Gde ste vi do sad?

- Uređivao sam neke poslove ...

- Ali niste uredili posao zbog kog ste došli! - Zilarijus je bio besan.

- I to će biti uređeno - mirno mu je uzvratio.

- Čuvajte me se, monsinjor Ferei! - prosiktao je Zilarijus i u tom trenutku licem mu je prošla bolna grimasa, a njegovo ogromno telo se neprirodno zgrčilo.

Papin sekretar se udaljio ne dobivši odobrenje ...

- Gde ste pošli? - prostenjao je kardinal Zilarijus.

- Vidim da imate tegobe. Brat Julijan me je upozorio na vaše stanje ...

- I šta vi imate sa tim? - govorio je Zilarijus, stiskajući vilice od stomačnih bolova.

- Mislio sam da dam da vam se pripremi čaj!

- Konačno, nekakva korist i od vas - glas mu je bio prožet sarkazmom.

Monsinjor Ferei ga više nije slušao. Dao je nalog jednom od poslužitelja da se pripremi napitak ... Razmišljao je o kardinalu Fabiju koga je ostavio. Sastanak u Beloj kući trebalo je da počne za nekoliko sati, ali brat Fabio nije imao snage za to. Samo čudo moglo ga je izvući iz postelje, a čuda se retko dešavaju ...

- Monsinjor Ferei, - pozvao ga je poslužitelj - evo, napitak je spreman ... Hoćete li ga vi odneti kardinalu?

- Ne, poslužite ga vi.

Taman kad je poslužitelj hteo da pokuca na vrata, papin sekretar ga je zaustavio.

- Nešto nije u redu? - upitao ga je poslužitelj.

- Čaj je gorak?

- Zašto pitate, monsinjor Ferei? Ja ga nisam pio, zaista ne znam ... - zbunio se poslužitelj.

- Kardinal Zilarijus je zle volje ... Srdžba može samo pogoršati njegovo stanje ... Možda je bolje da donesete još jednu solju ...

- Ali, molim vas lepo, zašto ...?

- Ja ću ga probati pre nego što ga unesete. I, za svaki slučaj, ponesite šećer...

- Naravno - poslužitelj je odložio srebrni poslužavnik sa bokalom ...

Kada je nestao, Augusto Mondo Ferei je izvadio filigransku kutijicu i sipao njen sadržaj u porculansku solju, a zatim prelio žuti prah aromatičnom tečnošću. I, dok je gledao kako se od vreline čaja razlaže prah, začuo je poslužitelja.

- Evo, monsinjor Ferei, doneo sam što ste tražili. - Stao je pored njega pružajući mu praznu šoljicu.

- Vi ... vi ste mudar čovek ... Ja bih uleteo pravo kod njega ... Ah, samo da se ta stvar već jednom svrši - uzdahnuo je fratar i sipao čaj u solju. Monsinjor Ferei je prineo usnama i otpio gutljaj.

- I - pogledao ga je poslužitelj - hoće li trebati šećera?

- Pustite kardinala neka sam odluči ... - Fratar je sa poslužavnikom nestao iza masivnih vrata.

Monsinjor Ferei je ostao strpljivo čekajući njegov povratak. Nije prošlo mnogo vremena i poslužitelj se vratio ...

- Kardinal je odlučio da malo prilegne - rekao je i tiho dodao: - Kardinal Zilarijus zaista ima lošu narav ... - Potražio je očima pogled papinog sekretara kao da traži odobravanje. - Da ste samo čuli reči kojima me je otpustio ...

- Ne uzimajte mu to za zlo. Najposle, brate, to su samo reči ... - rekao je monsinjor Ferei uzimajući iz njegovih ruku poslužavnik. - Idite sad, obavite to što je od vas traženo, a ja ću odneti poslužavnik.

Noseći poslužavnik, izašao je ponovo u hodnik. Prošao je pored uniformisanog obezbeđenja, osmehnuo im se, a uglovi očiju su mu se pri tome naborali… Polako se udaljio od Zilarijusovog apartmana i pošao u sobu kardinala Fabija. Našao ga je u besvesnom stanju.

- Brate Fabio, - pozvao ga je - da li me čujete? - Stavio je svoju hladnu ruku na njegovo čelo. Od tog dodira kardinal Fabio se načas povratio.

- Vi ste? Moramo poći ...

Augusto Mondo Ferei je podvukao svoju ruku pod njegovu glavu, pridižući ga i prinoseći njegovim bledim usnama šoljicu sa napitkom u koji je prethodno razmutio prah.

- Otpijte, brate Fabio. Pomoći će vam ... skinuće temperaturu ...

Kardinal Fabio je buncao:

- Pravedan je Bog kad kažnjava… Antihrist će doći, njegovi apostoli već deluju ... Ja to moram sprečiti! - Odgumuvši ruku papinog sekretara, on učini pokret kao da će ustati.

- Morate ovo popiti - uveravao ga je Augusto Mondo Ferei. - Olakšajte sebi, brate Fabio. - Ali, kardinal je uzmicao. Dlanovi su mu goreli… Branio se, izgovarajući kratkim dahom:

- U teškoj bolesti javlja se žudnja za smrtonosnim napitkom ... Tako je, to su želje Palog arhanđela da razboli hrišćanstvo, da ga otruje ... Ja moram sprečiti da se sretnu ta užasna stvorenja ... Zar ne shvatate!? - pogledao je u njega dok mu je iz grudi udarala vrelina na usta ... - To je papa tražio od mene ... nosim taj zavet…

- Bolesni ste, kardinale ... Morate prvo pomoći sebi da biste pomogli drugima. - Ponovo mu je prineo topli napitak usnama i, kao da su te njegove reči đelovale, kardinal Fabio u tri dugačka gutljaja isprazni sadržinu šoljice ...

Augusto Mondo Ferei je položio njegovu glavu na vlažan jastuk.

- Odspavajte malo, groznica će vas ubrzo proći…

- Hvala vam - izusti kardinal, blago položivši svoju ruku preko ruke papinog sekretara. - Gospod se neće oglušiti o vaša dobra dela. Ako ljudi zaboravljaju, on nikada ne zaboravlja ... Hvala vam - ponovio je, a onda utonuo u miran san ...

Monsinjor Ferei je pogledao njegovo izmučeno duguljasto lice, a zatim ispražnjenu šoljicu pored njegovog uzglavlja.

Uradio je što je trebalo uraditi. Podigao je poslužavnik i izašao iz sobe. Taman kada je zamakao iza ugla hotelskog hodnika čuo je za sobom povik:

- Hej!

Stao je i mirno se okrenuo. Ubrzanim korakom, prema njemu je išao čovek iz obezbeđenja.

- Da niste zalutali? - upitao je papinog sekretara, ne znajući kako da ga oslovi.

Monsinjor Ferei se široko osmehnuo. - Kad zalutamo tu su anđeli da nas vrate na pravi put…

- Ako dopustite ... - rekao je čovek - zaduženi smo za vašu sigurnost, ali ako vi tako slobodno hodate sa tim - pokazao je rukom na poslužavnik - ne možemo vam garantovati bezbednost.

- Mladiću, zar ovo nije slobodna zemlja?

- Naravno! - nacerio se čovek. - Na slobodi su mnogi koji bi morali biti iza brave ... Zašto niste pozvali hotelsku službu? Oni bi to odneli umesto vas.

- Verujem da i bez nas imaju pune ruke posla - uzvratio je papin sekretar.

- Pođite za mnom - pozvao ga je čovek iz obezbeđenja, odustajući od daljeg razgovora.

Dopratio ga je do samih vrata. - Dajte mi to - pokazao je na poslužavnik - ja ću odneti.

Nije ni stigao da se zahvali kada ga je trgnuo uzvik:

- Monsinjor Ferei!

- Recite, brate Paskvalo ...

- Kardinal Zilarijus vas je tražio - prošaputao je uzbuđeno. - Idite odmah kod njega.

Prišao je vratima i bez kucanja ušao. Zilarijus je bio u užasnim grčevima, to se videlo ne samo po njegovom licu, već mu je i telo drhtalo. Držao se za trbuh, stenjao je i ječao. Bol je još više podsticao njegovu zlu narav i netrpeljivost prema Hristovim sledbenicima koji su ga okruživali ... Dao je rukom odsečan znak da svi napuste prostoriju.

- Vi - pogledao je svojim žabljim očima u Augusta Fereija - ostanite.

Zilarijus je sačekao da dva brata iz jezuitskog reda i jedan franjevac izađu, a onda se obratio papinom sekretaru.

- Vama je jasno da ne možete sprečiti ono što će se desiti.

- Kardinale Zilarijus, to niko ne pokušava ...

Ali Zilarijus se nije obazirao na njegove reči već je nastavio. - Mene ste mogli poštedeti ovog neprijatnog puta, a svoje telo nepotrebnog bola.

- Bol je nešto na šta se navikavamo ...

Dugo je nakon tih reči kardinal Zilarijus gledao u njega. - Dobro, - rekao je zloslutno - ako je to vaša želja neka vam bude. Potrudiću se lično da vam se brzo ispuni.

Kardinal Zilarijus je imao osećaj da mu užasna vatra spaljuje unutrašnjost trbuha. Bol je bio nepodnošljiv a ništa nije moglo da ga ublaži i, tek što je otpustio papinog sekretara, on je ponovo poslao po njega.

- Eto vidite od čega nas je Gospod sazdao - protisnuo je kada je ušao sekretar. - Bol je sve što imamo od njega - procedio je menjajući boju lica.

- Zašto ste me zvali?

- Pozovite hotelskog doktora da mi da injekciju za umirenje bolova. Uskoro je sastanak ... - stenjao je - moram se spremiti...

Monsinjor Ferei je stajao, nepomičan.

- Jeste li čuli šta sam vam rekao?

- Da, čuo sam - uzvratio je ...

- Onda idite, šta čekate!

Monsinjor Ferei je izašao, ali umesto da pozove lekara, on je potražio brata Paskvala i dao mu kratka uputstva ... Zatim se uputio u sobu kardinala Fabija. Pogledao je u njegovo beživotno belo lice, dotaknuo mu hladno čelo i osvrnuo se još jednom po sobi, tražeći nešto ... Prišao je njegovoj uredno složenoj odori zavlačeći prste u nju ...

U sobi kardinala Fabija zadržao se manje od pola sata, a onda je sasvim mirno izašao na hodnik ... Brat Paskvalo je tačno uradio onako kako mu je naložio, a vreme kojim je raspolagao papin sekretar bilo je odlično raspoređeno ...

Kardinal je na kraju ipak bio spreman da se susretne sa novim domaćinom Bele kuće.

- Monsinjor Ferei, limuzina čeka - obavestio ga je Paskvalo, i kada je kroz prozor Zilarijusove sobe, nekoliko minuta kasnije, ugledao kako se blindirana limuzina udaljava niz široku aveniju, brat Paskvalo je poljubio krst i koraknuo unazad navlačeći teški zastor preko širokog hotelskog prozora ...

6.

Anđelo je spustio slušalicu i okrenuo se prema Dejvu.

- Da završimo i taj posao, a onda ćemo se razići...

- Moramo razgovarati...

- Sve je već rečeno - Anđelov pogled je bio hladan.

- Mislim da bi ipak ponešto trebalo razjasniti - Dejv je bio uporan.

Ali, Anđelo Savareze je ignorisao svaki njegov pokušaj da otpočne razgovor ... U tom trenutku ušao je jedan od njegovih ljudi. - Došao je njihov čovek ...

- Dovedi ga.

Emilio je klimnuo glavom i uskoro se vratio sa crncem ...

Anđelo Savareze ga je pozvao da sedne, a zatim su i on i Dejv Rimer zauzeli mesto za stolom ...

Čak Vilson je bio čovek crne puti i sitne građe, uglađenih manira, finih i tankih prstiju, savršeno izmanikiranih noktiju ... Ruke je oslonio laktovima na sto i sklopio šake. Oko njegovog zgloba visila je zlatna narukvica ...

- Ovo su naši uslovi: za svaki prolaz u viši nivo 50 000 dolara.

- Da li dajete neke garancije?

- Gospodo, mi smo profesionalci, a upad u šifre nije igra ...

-Nismo ni mi deca, gospodine Vijson - Dejv ga je pogledao.

Čak Vilson se poigrao zlatnom dugmadi koja su ukrašavala njegove snežno bele manžetne diskretno izvučene ispod *Armanijevog* sakoa.

- Kakve garancije tražite?

- Da nećete igrati prljavo - odgovorio je Anđelo.

Crnac ga je pažljivo odmerio oblizujući svoje usne, a onda se osmehnuo.

- Znate li šta bi usrećilo jednog crnca iz Harlema? ...

Dejv je ustao i prišao mu sasvim blizu nagnuvši se bliže njegovom uhu.

- Voleo bi da je Bog crne puti ...

Čak Vilson se nacerio. - Pristali bi i na manje ... Crni papa bi nam bio dovoljan za početak ...

- Zvuči kao ime vašeg gazde? - Dejv ga je upitno pogledao.

- Ti si vladin čovek! - uzviknuo je Vilson ustajući. - Mi sa ljudima iz vlade ne radimo.

Dejv ga je vratio na stolicu, pritiskajući rukom njegovo rame. - A za lovu, radiš?

Pogledao je prvo u Dejva a onda u Savarezea. - Ovo baš nije najbolji način da se otpočne posao ... Gde je čip?

Anđelo je izvadio crnu kutijicu i laganim pritiskom palca je otvorio.

Čak Vilson je podigao akt tašnu na sto. Pod dodirom njegovih prstiju metalna dugmad na tašni su otpustila poklopac ... Iz njene unutrašnjosti izvadio je duguljastu pincetu, a drugom rukom je prineo lupu ... Posmatrao je neko vreme ...

- Ovo nije iz Silikonske doline - skrenuo je pogled sa predmeta veličine zrna pirinča i pogledao obojicu.

- Nismo ni rekli da jeste - uzvratio je Anđelo.

- To bi moglo da udvostruči cenu. - Crnac je odložio lupu i pincetu i sklopio ruke preko grudi. - Iza tog čipa moglo bi stajati svašta ... Rizikujemo puno ...

Dejv i Anđelo su ćutali...

- Koliko tražiš?

Čak Vilson je odmahnuo glavom. - Ne radim sam, moram da se konsultujem sa svojima...

- Onda ih pitaj. - Anđelo Savareze mu je pružio telefon.

Vilson je istipkao nekoliko brojeva ... Anđelo i Dejv su strpljivo sačekali da obavi razgovor ...

- 75 hiljada po svakom prolazu i 25 hiljada dolara kao depozit.

- Kad možete početi posao?

- Mi smo spremni - odgovorio je crnac zatvarajući torbu.

Anđelo je izašao. Kada su ostali sami, Čak Vilson se obratio Dejvu:

- Upoznao sam davno jednog tipa, trebalo je da odradimo nešto za njega, a on je radio za vladu ... - zastao je praveći značajnu pauzu. - Bio je tako tvoje građe ... želeo sam nešto da ga-pitam, ali nije mi se pružila prilika ... Mislim, naši momci su provalili da je igrao duplu igru ...

Dejv je znao na šta cilja: bilo je to upozorenje šta bi moglo da se desi ukoliko je zaista vladin čovek.

- Pa si pomislio da bi mogao mene pitati to isto ...

- Naravno, ako ti ne smetaju pitanja lične prirode ... - Čak Vilson ga je pogledao šireći osmeh preko lica.

- Skrati - presekao ga je Dejv.

- Pitam se - zastao je - odakle ti takvi mišići... Mislim, ako nisi bio u marincima, onda mora da piješ steroide ...

- Zašto ih ne probaš sam? - Dejv je ostao miran, ali po njegovom glasu moglo se osetiti da je savršeno razumeo provokaciju.

- Ja jesam cm, ali nisam goveče - uzvratio je Čak Vilson, lickajući jezikom donju usnu.

- Onda ćeš imati prilike da to i dokažeš ...

Anđelo se vratio i stavio na sto nekoliko svežnjeva novčanica. - Izbroj ...

- Verujem vam momci - crnac je raširio rake ...

- Verujemo i mi tebi - Anđelo se oslonio na sto unoseći mu se u lice. - Počni da brojiš.

Crnac je liznuo svoj palac ...

- Sve je tu ... - otvorio je tašnu i u nju ubacio novac. - Pozvaću vas najkasnije za dva sata.

- Ne sumnjamo ... - odgovorio je Anđelo.

Kada je crnac izašao za njim je ostao teški slatkasti miris parfema.

- Da li mu veruješ? - Dejv je gledao u Savarezea koji je stajao zamišljen.

- Teško je odoleti iskušenju ...

- To sam i mislio - uzvratio je Dejv. - Mogao bi nas prodati za mnogo veću sumu ...

- Bićemo oprezni.

Tačno dva sata nakon susreta sa crncem telefon se oglasio. Razgovor između Anđela Savarezea i Čaka Vilsona bio je kratak.

- Očekuju nas.

- Šta ako nam nameste?

- Ti zaista nemaš poverenja ...

- Ljudi su kvarljiva roba ...

-I, šta onda predlažeš?

- Idemo. Ako je nameštaljka moramo imati način da se iz nje izvučemo. Napravićemo plan ... Potrebna mi je tačna mapa mesta, pregled okoline, broj ljudi kojima raspolažeš, kola ...

Sve što je tražio Dejv je i dobio. Sastanak je bio zakazan za sutra u 10 pre podne. Bila je ponoć a njih dvojica su još jednom prelazili preko celog plana... Anđelo je svojim ljudima izdao naređenja i koje će tačke pokrivati. Očekivali su još samo da se Emilio vrati i obavesti ih da su kola na svom mestu u slučaju da im zatrebaju.

- I, šta misliš? - Anđelo se nadneo nad mapom ... Dejv je bacio olovku i prošao rukom kroz kosu ... - Savršeno dobro znaju šta rade. Navlače nas u napuštenu industrijsku zonu ...

Anđelo se pobunio: - Meni se to ne dopada ... tip će nas namestiti a mi ćemo svesno ući u nameštaljku ...

- Dopadalo ti se ili ne, mi to moramo učiniti jer nam trebaju podaci sa tog čipa...

Anđelo je šetao oko stola ... - Ti sve ovo ne bi radio a da ne postoji način da se izvučemo ...

Dejv nije ništafekao ...

Magacin u kome je Čak Vilson smestio svoj kompjuterski mozak nalazio se u industrijskoj zgradi sazdanoj od stakla i gvožđa. Ta građevina se nekad upotrebljavala za proizvodnju piralena. Projekat je bio davno napušten, kao i zgrada.

Tačno u zakazano vreme Dejv Rimer i Anđelo Savareze su stigli kolima pred improvizovanu žičanu kapiju.

Straža ih je propustila, a zatim su ih metalnim širokim stepenicama sproveli do gvozdene galerije.

Sačekao ih je ljigavi osmeh Čaka Vilsona.

- Pretražite ih.

Crnac širokih ramena, buljavih zakrvavljenih očiju i jake vilice grubo ih je pretresao.

- U redu su, Čak. Nema žica, nema oružja, samo gole mišice - nakezio se.

- OK! - rekao je - možete poći za mnom.

Kada su stigli na široku platformu koja je visila iznad praznog prostora, Čak Vilson je pljesnuo zadovoljno rukama.

- Dozvolite mi da vam predstavim Papu - pogledao je značajno ispod oka u Dejva, a zatim u abnormalno debelog crnca na čijem su se pihtijastom licu pokretale jedino oči.

Dejv i Anđelo su ostali mirni.

- Niste impresionirani? - Čak Vilson je oblizao svoje mesnate usne.

- Bićemo kada obaviš posao.

- Ko kaže da ga već nisam obavio?

- Ako jesi, onda nam pokaži - Dejv je govoreći to prišao kompjuterskom sistemu.

- Prvo novac ...

Anđelo mu je sa izrazom odvratnosti bacio akt tašnu u ruke.

Čak Vilson je otvorio i dodao nekoliko svežnjeva crncu koji je ukočeno sedeo pored kompjuterske tastature.

- Papa, proveri da li je lova prljava.

Crnac je svojim mesnatim prstima nasumice izvukao jednu novčanicu iz svežnja. Zatim se okrenuo prema kompjuteru i ukucao njen serijski broj... čekao je nekoliko sekundi, a onda su na kompjuteru počele da se nižu oznake ... Jednim kratkim pogledom preleteo je preko ekrana. - Čak, novac je čist...

- Odlično! Gospodo, sad vas prepuštam Papi. - Čak Vilson se samozadovoljno zavalio u udobnu kožnu fotelju.

Crnac je usporenim pokretima otvorio kutijicu i pincetom pažljivo izvadio čip da bi ga potom položio u postolje koje je ličilo na skupljene paukove krake.

- Vaš čip je malo tvrđi kolačić. Moram prvo raspakovati košuljicu. - Njegovi prsti su zaigrali po tastaturi... Na ekranu su se počeli ispisivati osnovni podaci... Crnac i kompjuter su zatim počeli izmenjivati nemušte poruke i u toj igri kao da su jedan drugog hteli da pokore nametanjem svoje volje slabijem.

- Imam te! - uzviknuo je crnac očigledno dobivši u toj borbi, i njegove oči živo zaigraše kotrljajući se po očnoj šupljini kao na ulju.

- Imamo ime firme koja ga je izradila ... - Zatim je ponovo svojim mesnatim prstima prebirao po tastaturi, da bi potom zastao očekujući ishod.

Crni kursor je pulsirao na piavičastoj podlozi ekrana ...

- Sad će, svaki sekund ... - i tek što je to izgovorio, nepoznati programski simboli počeli su se munjevitom brzinom nizati, popunjavajući prazninu na ekranu.

Dejv i Anđelo su ćutali...

Crnom Papi su se slivale masne kapljice znoja za vrat... Počeo se obilno znojiti, srce mu je sve brže pumpalo potiskujući krv u glavu ... imao je osećaj da mu se dijafragma podigla pod grlo i on je usled toga izgovorio dahćući:

- Čip No 666, tip 2 000, serijski broj 0.02992 ... namena opšta, satelitsko praćenje predmeta u pokretu ... objekat namenjen kontroli kretanja ... šifra Boni...

- Boni - ponovio je, a telo mu se zatreslo od smeha. - Šta je Boni?! - pogledao je u Dejva a zatim u Anđela, ali Anđelovo smrknuto lice preseklo mu je smeh ... Crnac je ponovo skrenuo pogled ispred sebe na ekran.

- Firma u potpisu *Orkone* ... Sad ćemo videti ko se krije iza imena *Orkone* ... - Prsti su mu samo za kratko nervozno zalepršali iznad tastature ... Sa ekrana su se izgubili prethodni podaci, da bi kompjuter izbacio novu poruku ...

Identifikuj se.

Crnac je zavrteo svojom mesnatom glavom. - To ne mogu da učinim ... - Zatim je nastavio elektronski dijalog sa računarom, ali uvek bi kompjuter izbacivao istu poruku: *Identifikuj se* ... Pokušao je na nekoliko načina da probije zaštitu, ali je računar ostajao pri svome, izbacujući novu poruku: *Pristup odbijen* ...

Dejv se nadneo nad kompjuter. - Gde si se zaglavio?

- Prihvatio je ime *Orkone,* ali taj naziv je skraćenica a mogao bi biti bilo šta... Traži puno ime ... Moram se odjaviti dok nisu provalili da pokušavamo upad u sistem. Prelistaću bazu podataka ... - Papa je ponovo spustio ruke na tastaturu, ali ga je Dejv zadržao.

- Ne moraš da izlaziš.

- Kako to misliš, ne moram? *Orkone* je jedina opipljiva stvar koja nas može uvesti u viši nivo ... Možda ti imaš bolji predlog?

- Imam ...

Crnac ga je začuđeno pogledao, a zatim se odmaknuo u stranu, praveći prostora Dejvu.

- Treba razdvojiti slova tri puta po dva - Dejv je istovremeno radio ono što je govorio - a to će biti ovako Or ... Ko ... Ne ... a zatim je slovima počeo ispunjavati praznine dok na kraju nije izašlo *Orchis Korkyra Negro.*

- Šta to, dođavola, znači?! - sada se uključio i Sicilijanac.

- *Orchis Korkyra Negro* je grčko-latinski naziv jedne tajne organizacije.

Crni Papa je prešao za drugi računar, obrađujući reč po reč. - *Orchis Korkyra Negro* - ponovio je naglas - što u prevodu znači: Ostrvo crnih orhideja ...

- Gospode, - podsmehnu se Anđelo Savareze - zvuči kao pogrebni zavod.

- Ako si u pravu - crnac je pogledao u Dejva - imaćemo tačno minut i po da napadnemo. Po isteku tog vremena moramo izaći iz njihovog sistema inače ćemo ostaviti trag. Ako nam se to desi, lako će nas pokupiti ...

- Pored vaših gorila sumnjam da će proći - Anđelov glas je zvučao podsmešljivo.

- Ne ... Nisam mislio na fizičku likvidaciju, to će doći posle. Sve zavisi na koga smo se namerili. U pitanju je virtuelno ubistvo ...

- Šta podrazumevaš pod tim?

- Objasniću vam ... Ako uđemo, a ne izađemo na vreme, njihov sistem zaštite može da nam zada povratni udarac. Ubili bi nas programski. U tom slučaju gubimo sve podatke i nemamo više nikakve šanse da im priđemo. Paralelno sa tim aktiviraće se sistem za satelitsko lociranje.

Metod za detekciju sistema je tehnološki vrlo jednostavan. Oko zemlje se na 11 000 kilometara obrću 24 satelita. Oni prave mrežu kojom je fizički pokriven svaki kutak Zemljine kugle. Triangulacijom odrediće naš fizički položaj. Zumiraće građevinu iz koje dolazi signal, zatim će je slikati i u roku od pet minuta pokucaće na vrata.

- Kakve su nam šanse? - upitao je Dejv.

- Podjednake - odgovorio je crnac ne podižući pogled sa ekrana.

Čak Vilson se posle dužeg vremena oglasio: - To je rizik koji, vi momci, preuzimate na sebe.

Nastala je kratka pauza a onda je Vilson kockarskim žargonom upitao:

- Idete li dalje?

- Nismo došli dovde da bismo odustali - odbrusio je Sicilijanac.

- Ja sam spreman - promrsio je i crnac koji je strpljivo čekao dok mu se pod pazuhom širila znojava fleka ...

Dejv i Anđelo su gotovo istovremeno klimnuli glavom, usredsredivši svu svoju pažnju na ekran ... Počelo je odbrojavanje ... desetine sekundi, sekunde ... prvi minut kompletiran ... računar je preuzimao sve dostupne podatke iz provaljenog sistema. - OK, blizu smo - crnac je govorio naglas dok su se digitalni brojevi smenjivali - 4 ... 3 ... 2 ... 1 ... - Sranje! - uzviknuo je - upali smo u crnu rupu. Ne mogu da izađem. - Znoj se sada cedio niz njegovo lice.

- Kako to misliš, ne možeš da izađeš?

- Zakačili su se na naš sistem ... Imamo još jednu šansu ... traži šifru za odjavu ... Šta bi to moglo biti? Pogledajte ovo - pozvao ih je dok se iz dubine ekrana pojavila figura koja je po svom grafičkom obliku podsećala na ključaonicu.

- Šta je to? - upitao je Anđelo.

- Izgleda kao neka vrsta ključaonice ... Ovo je uvrnuto ... - crnac je otpuhnuo. - Bez tog ključa ne možemo da izađemo. Imamo tačno još pet sekundi.

Svi su gledali u sekunde koje su se topile, a onda ga je Dejv iznenada gurnuo u stranu i u zadnjoj sekundi ukucao D ... A ... V ... I… D.

- Šta je to? - crnac je upravio pogled prema Dejvu.

- Ime ključa - odgovorio mu je kratko.
- Blagi bože! - uzviknuo je Čak Vilson i tiho zviznuo kroz zube.

Neonsko staklo se zacrnilo i zastrašujući prizor krsta u živom plamenu rotirajući je nestajao krećući se od njih prema nepoznatoj dubini ekrana ... Stajali su bez daha očekujući novi prikaz, a on je usledio brzo ... Precizno nižući se jedna za drugim, pojavljivala su se izdeljena grafička polja oblikujući savršenu piramidu a na njenom vrhu stajalo je ispisano

THE VICE COUNCEL

- OK, stigli smo dovde, a odavde mi ne idemo dalje.

Anđelo Savareze je na te reči Čaka Vilsona prikovao svoj pogled na njegovo lice.

- Povlačimo se ...
- Mislim da smo imali drugačiji dogovor - koraknuo je prema njemu. Čak Vilson je ustuknuo dok mu je na licu zaigrala usiljena grimasa.
- Ovoj mašini treba mnogo više - pokazao je prstom prema kompjuteru.
- Plaćen si koliko si tražio - Anđelu je igrao grč u vilici.
- Ovoj mašini ne treba novac - odgovorio je.
- Šta joj treba da bi obavio svoj deo dila?

Čak Vilson je pogledao u crnca koji je stajao pored njega.

- Reci mu, Papa ...

Debeli crnac za trenutak se ustručavao, a onda je progovorio svojim baritonom: - Treba joj krv.

- Čuo si - Čak Vilson je ponovo pogledao, prvo u Dejva a onda u Anđela. - To čudovište je krvopija.

Dejv ga je pažljivo osmotrio. Vilson nije prikrivao svoju nestrpljivost da napusti mesto, očigledno je bio uplašen, a uplašen čovek nije ni od kakve koristi ...

- Neka ide - umešao se Dejv.
- Da ga pustim da ode?! - Anđelo je ponovio njegove reči gledajući u Dejva sa nevericom.
- Nema svrhe zaustavljati ga ...

Na ove Dejvove reči crnac je dohvatio svoju aktovku. - Poslušaj glas razuma - rekao je poluciničnо, gledajući u Anđela i nekoliko trenutaka iza toga nestao je zajedno sa svojom pratnjom u širokom snopu svetlosti.Vrata su se uz zlokoban metalni zvuk zatvorila za njim i opet je zavladao mrak.

Dejv je zauzeo upražnjeno mesto za kompjuterom, preuzimajući komandu nad sistemom.

Ukucao je kod ... Sicilijanac je stajao iza njegovih leđa iščekujući konačni rasplet ove besomučne trke.

- Reci mi tačno šta pokušavaš.
- Da nateram piramidu da se okrene.

I piramida se zaista okrenula, na njihov zajednički užas…

- Bežimo odavde! - uzviknuli su gotovo istovremeno.

1 dok se Anđelo hitrim pokretima penjao prema galeriji Dejv Rimer se zadržao ...

- Šta to, dođavola, radiš!? - doviknuo mu je Savareze dok je sa nevericom gledao kako Dejv pali kablove a da on još nije pronašao alternativni izlaz. Sjurio se niz metalne stepenice ... - Imaš nameru da nas spališ?

- Ne, imam nameru da nas spasim ... daj mi mobilni ...

- Tebi je do razgovora! Koga misliš da pozoveš?

- Nekog ko je neutralan ...

- Vladu Bolivije?

- Ne, vatrogasce ... napravićemo gužvu i onemogućiti im prilaz, tako ćemo se lakše izvući...

Koliko je Dejv bio u pravu, Anđelo je saznao nekoliko minuta kasnije kad su se iz daljine začuli zvuči vatrogasnih kola ... Zona oko magacina uskoro je bila blokirana.

Plamen se sve više razbuktavao oblizujući metalne kontejnere ... vazduh je postajao vreo i zagušljiv ...

- Šta sad? - vikao je Anđelo štiteći oči i ustao od crnog dima ...

- Pronašao sam šaht za odvod ...

- Znaš li gde završava?

- U bazenu sa peskom ...

- Pesak - ponovio je Savareze ... šta će im pesak?

- Da pokupi piralen koji se nalazi u kontejnerima ...

Dejv je već nestao u uzanom otvoru ... Anđelo se još jednom okrenuo oko sebe ...

- Mislim da je bolje da izađemo na glavna vrata ...

- Ponekad je bolje ne misliti...

- Ti imaš običaj da mi neke stvari saopštiš sa zakašnjenjem. Savareze je mislio na ***Orchis Korkyra Negro*** a Dejv Rimer na bazen ...

-I ... - upitao je Sicilijanac kada je nekoliko trenutaka posle stao pored njega uspravljajući se u ogromnoj cevi. Gde je taj tvoj pesak?

Ćutke su obojica gledali u okomite glatke ivice ... gotovo isto onoliko koliko je trebalo do dna toliko je trebalo i do vrha ogromnog rezervoara ...

- Odavde se ni ptica ne bi izvukla ...

Dejv se izvio upravljajući pogled iznad otvora. - Mi još imamo neke šanse - rekao je istovremeno odskočivši. Telo mu se na tren zanjihalo u praznom prostoru, ali njegove ruke su čvrsto obuhvatile metalnu prečku pomoćnih stepenica koje su išle prema vrhu i tek kada je bio siguran da će njegovo telo izdržati dodatni napor pozvao je Sicilijanca.

- Ideš li... '

- Imam li izbora? - rekavši to još jednom je pogledao beskrajno dugački nizu metalnih prečki i tek onda je prihvatio Dejvovu ruku ...

Njihova tela visila su niz glatki metalni zid njišući se ... Dejv je sačekao tren da se umire a onda se pripremio da uz snažan trzaj povuče Anđela prema sebi, za metar naviše ... - Idemo na tri - dobacio je Anđelu koji nije imao više nikakvog uporišta ...

Stisak njegove ruke se pojačao, a mišići na telu se zategli do krajnje granice izdržljivosti ... I tek kada je bio siguran da se Anđelo Savareze čvrsto drži za šipku od stepenica, njegov stisak je popustio ...

Stigavši do vrha, prebacili su svoja tela preko ivice bazena i našli se na pola metra širokoj platformi ... Sada im je predstojalo spuštanje.

Kada su konačno stali jedan pored drugog na čvrsto tle Anđelo je pogledao u Dejva ...

- Završimo već jednom sa tim kučkinim sinom!

* * *

Spajk Sanderlend je završavao svoj film. Ostao je još samo jedan dan snimanja.

Kada je Margo ušla, pogledom je pažljivo odmerio njenu figuru.

- Predlažem ti da više nikad ne ostaješ u drugom stanju ...Izgledaš grozno ...

- Uskoro će i to biti gotovo - promrsila je kroz zube.

- Mogu da ti pomognem - rekao je nešto pomirljivijim tonom.

- Ne treba mi tvoja pomoć.

- Mislim da ti treba. - Ustao je i prišao joj. - Neko mora počistiti taj nered.

- To ću uraditi sama.

- Ha! Ne misliš valjda da ga ostaviš na nekom pragu?

- Šta god da uradim, tebe se ne tiče ...

- Margo, ovo nije niskobudžetni film. Imaš problem ... Ja ti nudim pomoć ...

Margo se na trenutak kolebala ...

- Šta predlažeš? - upitala je zlovoljno.

Pružio joj je parče hartije. - Da se obratiš na ovu adresu ... Neće pitati ništa ...

- Da li je to privatna klinika?

-Nije važno staje. Važno je da neće postavljati pitanja ...čim to obaviš uzeće dete i ti si slobodna ...

Margo se i dalje kolebala.

Pogledao je. - Da li si razmišljala o mogućnosti da ga zadržiš?

- Naravno da ne! - prasnula je. Onda je sa stola zgrabila papirić sa adresom i bez reči izašla.

Spajk Sanderlend je ostao gledajući u zatvorena vrata ...Naravno da ovo nije prvi put da je morao da počisti tuđa sranja, samo što je sad radio za nezamislivo veći honorar. Svoju karijeru gradio je na porno filmovima, strpljivo čekajući pravu priliku. A onda je i ona došla. Skrivena kamera je bila spremna a u njen kadar spuštenih pantalona ušetao je gradonačelnik Njujorka lično. *Ono što vidite nije uvek ono što dobijete. Ja to mogu promenitil* - bio je njegov pobednički slo-

gan ...Harizmatičan i nasmejan, uvek okružen decom ... to je slika koju su videli birači, a Spajk Sanderlend je kroz svoju kameru video nešto drugo ...Video je silovano i izmasakrirano telo petogodišnjeg dečaka u jeftinom *Drajv in* hotelu ... Video je žrtvu, ubicu i ubistvo, a to ga je činilo saučesnikom ...

Setivši se tog prizora osetio je nagon za povraćanjem ...Udahnuo je duboko nekoliko puta a onda je uzeo telefonsku slušalicu.

„Kamera je spremna ... Ona će biti tamo ... Učiniću to još samo ovaj put..."

7.

Na *Wall Streetu* vladalo je zaprepaštenje. Nijedna komanda dilera i operatera nije mogla da utiče na ono što se odigravalo pred njima. Brojke su se osipale, rastapale, sabirale i delile bez njihove volje. Dileri i operateri su gledali u elektronsku traku ... na njoj su se munjevitom brzinom pojavljivala imena svih svetskih firmi i nestajala negde u bezdan nevidljivih elektronskih polja. Činilo im se da se berza reorganizuje sama, tu pred njihovim očima, a da nisu znali uzrok tome. Nepoznato kolektivno osećanje bezvoljnosti sprečavalo ih je da razmišljaju. Duh im je bio opsednut, a čula zarobljena snažnom elektronskom voljom ... Konačno je ta imaginarna nevidljiva duša kompjuterskog sveta oživela ...

Neko, njima nepoznat, udahnuo joj je samosvest i brokeri joj više nisu bili potrebni... U njima su se stopila dva suprotstavljena osećanja: strah, i zadivljenost pred prizorom gde irealno i nemoguće postaje moguće i stvarno ... Samo još jedan takav prizor opčinjenosti pred moćima destrukcije i uništenja, koji je svet ostavio zadivljen i prestravljen bila je atomska bomba i užasna smrtonosna pečurka. To se, na sreću gledalaca, odigravalo daleko od njihove kuće, daleko od Amerike ... ali ne dovoljno daleko da ne bi uticalo na njihove živote ...

Unutar staklenih zidova berze telefoni su bili blokirani, kompjuteri su bili blokirani, a brokeri nemoćni da preduzmu bilo šta osim da čekaju ishod. Napolju je još vladala ustaljena haotična atmosfera saobraćajne gužve.

Nekoliko hiljada milja daleko od ***Wall Streeta*** Nikos Tedonis je urlao na svoje službenike:

- Napolje, svi napolje!

Ustajali su jedan za drugim i ostavili ga samog da stoji u centru kontrolne sobe, nemoćnog da zaustavi elektronsko razaranje sopstvene imperije.

Gledao je u ekrane koji su samovoljno brisali postojanje njegovog carstva ... Kao kod kolosa čiji je mozak uništen i samo se još nervi kratkim trzajima otimaju smrti...

Ali smrt je bila jača i polako, jednu za drugom, gasila je vitalne funkcije brižljivo povezivane mreže Tedonisovog finansijskog krvotoka.

Bio je to kraj nečeg što je postojalo, a zapravo nikad identifikovano. Impulsi su putovali kroz sve kompjutere sveta prenoseći jednu jedinu komandu: ***deleted... deleted... deleted... deleted...*** virus je ***razarao*** domaćina, asimilirajući njegovo telo.

Jedna za drugom, ogromne sume novca, kolone indeksa, koeficijenata i procenata topile su se i pretvarale u prazne impulse.

- Zašto?! Zašto?! Zar nisam učinio sve što ste tražili od mene? - Nikos je razgovarao sa samim sobom dok je gledao kako poput beskonačnog niza uredno i uporno slaganih domina nestaju nizovi cifara i oznaka bez mogućnosti da budu zaustavljene. Brisali su se finansijski zapisi svih njegovih poslovnih transakcija, a sa njihovim brisanjem nestajalo je i njegovo gospodarstvo nad imperijom koju je stvarao, ali ne za sebe već za onoga koji će doći posle njega.

Polulud, išao je od jednog do drugog kompjutera; razjaren a nemoćan sumanuto je počeo lupati po tastaturama.

- Danijel! - vikao je - Danijel! - i uporno je ponavljao to „zašto" ... dok nije slomljen pred svojim konačnim porazom istisnuo poslednje obezvređene reči... „verovao sam ti" ... Sve što je pripadalo Nikosu Tedonisu nestalo je za samo osam minuta, zauvek izbrisano iz kompjuterske mrežne memorije.

Nikos Tedonis se okrenuo sasvim polako, prateći pogledom jedan za drugim trideset i sedam ekrana. Svi su treperili istom plavičastom nestvarnom svetlošću ... Sve što je stvorio, sve što je posedovao bilo je izbrisano jednom jedinom komandom.

Začuo se rezak zvuk štampača koji je uvukao beli papir ispisujući na njemu kratku poruku. Nikos mu je prišao i neverovatnom mirnom rukom podigao jedan kraj lista. Poruka je bila kratka ... *Deleted...*

Stajao je nepomičan i potpuno svestan da gubi kontrolu nad svojim razumom. To bi se desilo pre ili kasnije, to je bila njegova kob koja ga je pratila od momenta rođenja ... Očajnički je želeo naslednika iz čijeg bi genetskog zapisa zauvek bio izbrisan gen ludila ...

Okrenuo se oko sebe i pošao prema prozoru. Gledao je u Atinu. Sada je video drugim očima: bili su naposletku jedno, grad-ruševina i čovek-ruševina ... Misli mu se vratiše na Danijela Rida ... Bezuslovno mu je verovao ... Rid ga je upleo u čudnu maglovitu viziju, samoobmanu da će opet moći da se rodi, rodi kroz samoga sebe ...

Ali, vesto stvarana iluzija sad je nestajala kao što je nestala antička Grčka i sa njom drevni Heleni. Tako će nestati i on i zajedno sa njim sve ono što je predstavljao Nikos Tedonis ... Pogledao je ispod sebe u večito prazničnu atinsku vrevu ... Sve je opsena, sve je lažan odsjaj života kao slika u iskrivljenom ogledalu, kao lelujavi lik u odblesku vode i sve će nestati jer nema pravog korena i svetlosti koja je tako potrebna životu ...

Sa ono malo zdrave svesti što mu je još ostalo on pomisli na nju i njene meke uvojke i osmeh u uglovima nežnih usana i oči koje su mu verovale ... I on se postide pred tom slikom ...

I da mu rodi naslednika, šta bi sad imao da mu ostavi? Ništa osim mita o čoveku koji se zvao Nikos Tedonis, pravoslavac po veri, Helen po rođenju koji je u sopstvenom samoljublju, ne prihvatajući prolaznost sveta, zaboravio na onoga koji je sve ovo stvorio i pred čije će lice uskoro stati...

Podigao je telefonsku slušalicu i začuo njen glas ... Nije joj se odmah odazvao, grlo mu je bilo suvo ... Ona je nekoliko puta ponovila „halo" i u trenu kad je htela da prekine vezu on je pozvao:

„Glen ..."

„Nikos ... Gde si, pokušavala sam da te nađem ..."

„Glen izgovorio je njeno ime, ali daleko mekše i nežnije, kao što ga nikad do tada nije izgovorio. „Želeo sam samo da ti kažem, ako želiš da odeš neću te zadržavati..."

Zastala je zatečena tim njegovim recima, u momentu zaboravljajući sva ona pitanja koja mu je želela postaviti. Umesto toga upitala je samo: „Nešto se desilo, Nikos?"

Čuo je njen brižan glas i čuo je svoj sopstveni kako joj odgovara na to jednostavno, ali tako malo važno pitanje ... „Ne, Glen, nije se desilo ništa što nije trebalo da se desi ... Voleo sam te i volim te, ali to mi ne daje za pravo da ti uskraćujem slobodu ..."

Slušala ga je ... Zvučao je drugačije. To više nije bio onaj arogantan samouveren čovek, markantnog lica i neumoljivog pogleda; bio je to jedan drugi Nikos Tedonis, kojeg nije imala vremena da upozna, ili nije želela.

„Da li me čuješ, Glen? Želim da nekom drugom podariš ono što sam tako sebično želeo za sebe."

„Nikos sve to još uvek možeš imati sa nekim drugim želela je da mu kaže još nešto, ali on je prekinuo: „Nikad ne bi bilo isto kao sa tobom, Glen ... Ti si bila izabrana..."

Reč „izabrana" alarmirala je njena čula ... Nešto je bilo pogrešno, nešto nije bilo kako treba. „Za šta sam izabrana, Nikos?"

„Da rodiš to dete", uzvratio je poluistinom ...

Glen nije promaklo da on nije rekao samo „dete" nego „to dete".

„Ne znam o čemu govoriš ..."

„Danijel Rid zna..."

„Danijel Rid", ponovila je oprezno za njim. „Kakve on veze ima sa ovim?"

Njeno pitanje je stiglo do Nikosove svesti kao oštar zrak svetlosti kroz neopipljiv mračan tunel kojim se on sve više udaljavao od sveta realnosti... Da, pomislio je ... trebalo je da uvidim ranije ... Danijel Rid je hteo za sebe ... on je odabrao i on je pratio svaki njen korak ... on je uveličavao njegovu imperiju ... Setio se snimaka sa klonovima i pred njim je tad iznenada bljesnula hladna crvena svetlost... Stegnuo je slušalicu kao da mu je ona bila jedina čvrsta i opipljiva veza sa stvarnošću ... Kroz glavu mu je prolazio razarajući bol od koga je gubio vid ... Glen ga je dozivala, ali nije imao snage da se odazove, da se suprotstavi bolu koji ga je razdvajao, cepao njegov um na dva nepoznata dela ... osećao je kako mu unutrašnjost obuzima neki hladni plamen u kome je nestajao njegov razum.

„Nikos! Nikos! Reci mi gde si i ja dolazim ... Ako ti nećeš da mi kažeš, pitaću Danijela. On je tu ... Nikos, čuješ li me?"

Čuo je, i te reči na trenutak su ga rasvestile i otele ga, samo nakratko, od ludila u koje je tonuo.

„Neeee ... !", kriknuo je želeći da je upozori na opasnost koja joj preti... „Ne pitaj ništa Danijela! Beži Glen! Beži od njega! Kamen donosi prokletstvo ..."

Njegove reči su bile nepovezane i nisu joj značile ništa... Pokušala je još jednom očajnički da dopre do njega ...„Ne znam o kakvom prokletstvu govoriš?"

„Izida zna ... pitaj je ... ona će ti reći ..."

Veza se prekinula i gotovo u istom trenu vrata su se otvorila. Pred njom je stajao Danijel Rid ... Osetila je da je u opasnosti i telom joj je prošao laki drhtaj, ali brzo se sabrala i pogledala u njega.

- Nešto ste hteli? - glas joj je bio hladan i neučtiv. On se nije obazirao na to.

- Da, želeo sam da pođete sa mnom. Usput ćemo razgovarati...

- Naredba ili molba? - upitala je.

Danijel Rid je pogledao pokušavajući da odgonetne promenu u njenom raspoloženju.

- Zar niste želeli da vidite Nikosa? Ili ste promenili mišljenje, gospođo Tedonis?

Htela je da mu kaže da je upravo razgovarala sa njim, ali je brzo promenila tu odluku.

Danijel nije ni sačekao njen odgovor, već je izašao.

Još jedno iznenađenje čekalo je na izlazu.

Pored vrata limuzine, umesto Stavrosa, stajao je drugi šofer. Pogledi su im se sreli i taj pogled joj nije prijao; bila je sigurna da je ovog čoveka već negde videla ...

Limuzina je polako krenula, ali ne prema centru Atine već prema Pireju gde je čekala jahta „Meduza".

- Hoćete li mi reći gde je Nikos?

- Rekao je da želi da se nađe sa vama na njegovom privatnom ostrvu ...

- Gospodine Rid, meni nije rekao ništa o tome ... Upravo sam sa njim razgovarala.

- Zar? - pogledao je značajno ...

- Da - uzvratila je - i delovao je veoma uznemireno. Gospodine Rid, želim da znam šta se događa.

On je ostao savršeno miran; potpuna odsutnost bilo kakvih emocija činila ga je gotovo neljudskim.

- Uveravam vas, saznaćete na vreme, gospođo Tedonis ...

- Mislite, kada vi odlučite da je za to vreme?

- Ne - podsmehnuo joj se - kada stignemo na ostrvo ...

Ostatak puta proveli su u ćutanju.

Kola su stala ispred usidrene luksuzne jahte i šofer joj je otvorio vrata ... U pratnji Danijela Rida popela se na jahtu.

- Gde je Stavros? - upitala je.

- Dobio je otkaz.
- Zašto? Nikos je imao poverenja u njega ...
- Možda i previše - uzvratio je dvosmisleno.

Jahta je napuštala obalu. Nije znala kuda plove, nadala se samo da će se sresti sa Nikosom i razgovarati sa njim. Iako je jahta bila stabilna i otporna na udare vetra i talasa, plovidba joj nije prijala. Ponajmanje joj je prijalo osećanje da ona živi nečiji tuđi život i da ovo što se događa nije zaista i da će se svakog časa probuditi iz tog ružnog i košmarnog sna. Nije znala da će tek buđenje biti pravi košmar...

8.

Bela kuća je imala svoj protokol, a on je nalagao da, bez obzira na svoje zvanje, rang i status, svi koji ulaze moraju proći detektor. I budući papa morao se tome povinovati. Čovek u crvenoj kardinalskoj ododri, sa zlatnim krstom oko vrata zakoračio je u unutrašnjost kabine. Malena crvena lampica upozorenja se upalila. Stražari su se zgledali.

- Šta sad, Frejzer?
- Možemo ga skrozirati - šapnuo je Frejzer ironično.
-Nije po pravilu, mogli bismo zbog toga imati probleme ...
- Sranje! - procedio je tiho Frejzer. - Šta predlažeš?
- Neko bi morao da ga prepipa.
- Meklin - upitao ga je je Frejzer - Da li si religiozan?
- Jesam - bio je kratak odgovor...
- Voleo bih da nisi - rekao je Frejzer izlazeći iz kontrolne sobe sa ekranima.

Augusto Mondo Ferei je pokušao da zadrži mir. - Nešto nije u redu?

- Molio bih vas da mi kažete da li imate neki metal pri sebi?

Fini osmeh preleteo je preko usana papinog sekretara i on se ponudi da skine krst koji je visio o njegom vratu.

- Ah to! - otelo se Frejzeru. - Neće biti neophodno - odmahnuo je rukom.
- Pođite za mnom ... Predsednik vas očekuje.
- Ako vam ne smeta, radije bih pošao sam ...

Frejzer ga je pogledao zbunjen načas, ali bledilo na licu papinog sekretara, njegova produhovljenost i čin koji je imao, učiniše da se službenik Bele kuće povinuje ovom neobičnom zahtevu.

Pogledom je pratio papinog sekretara kako bez žurbe korača niz dugačak i neobično svetao mermerni hol dok odsjaj svetlosti sa krsta ide pred njim.

Kada se Augusto Mondo Ferei sasvim približio vratima predsedničkog kabineta Majk Frejzer je pritisnuo dugme interfona.

- Stigao je - bilo je sve što je rekao u minijaturni mikrofon.

Ispružena ruka i škrt osmeh dočekali su Augusta Monda Fereija ... Ugledavši to lice papin sekretar je sa užasom shvatio da se biblijsko proročanstvo ispunjava ...

Ruka koja je bila ispružena prema njemu, a koju on nije prihvatio, neodlučno se spustila na radni sto ...

- Mi još uvek nemamo odgovor na vaše pitanje, ali uskoro će ključ biti u našim rukama ... Naravno, do tada morate pronaći načina da ubedite Veće ...

Augusto Mondo Ferei je slušao, ali reči nisu dopirale do njega. Uhvatio se za krst koji mu je padao preko crvene odore, tražeći u njemu oslonac ...

- Majk, pogledaj ovo - obratio mu se kolega, uveličavajući digitalno zamrznutu sliku na ekranu. - Šta kažeš, ovakva prilika ne pruža se svaki dan ...

Frejzerove oči su se suzile ugledavši nešto što je Meklinu promaklo ... Majk Frejzer nije gledao u precizan filigranski rad koji je uramljivao zlatni krst, njegov pogled bio je prikovan za središte krsta ...

- Možeš li mi zatamniti ovo?

- Misliš na ovu uzdužnu liniju? - Kompjuter je primio nalog.

- Podebljaj i ovo - Frejzer je pokazao prstom na ekranu.

- Ne vidim ništa neobično - odmahnuo je glavom Meklin.

Frejzer ga nije slušao, izdavao mu je nova uputstva:

- Obrisi sve okolo i ostavi samo ovo osenčeno ...

Obojica su gledali u predmet koji se oblikovao pred njihovim očima.

- Proklet da sam! - uzviknuo je Meklin. - Daj znak za uzbunu ... - ali Majk Frejzer je već trčao niz hodnik.

U rukama Augusta Monda Fereija krst se razdvojio i on je zamahnuo finim sečivom da zada smrtonosan udarac. Istovremeno oseti iznenadan bol koji mu je raznosio utrobu ... Hitac koji ga je pogodio u leda zaustavi njegov pokret. Još tren ruka je stajala u vazduhu, a onda se stropoštao pored predsednikovih nogu ...

Frejzer je pritrčao: - Da li ste povređeni? - upitao je predsednika, kleknuvši pored tela na podu. - Još uvek je živ - dodao je dok je gledao u beskrvne usne papinog sekretara koje su se jedva primetno micale. Frejzer se sagnuo još bliže, ali nije razabrao ništa ... U samrtnom ropcu, dok mu je tanani mlaz krvi curio iz usta, sa usana Augusta Monda Fereija su se otrgnule čiste i razgovetne reči: „Ne ubijam tebe nego plod tvoj" ... Reči izgovorene na latinskom Majk Frejzer, službenik Bele kuće, nije razumeo. Samo Augusto Mondo Ferei je znao njihovo tajno značenje ... On, Bog i niko više ...

* * *

- Neee!

Margo je vrištala. Porođaj je počeo, a njen vrisak koji se razlegao kroz celu napuštenu i oronulu zgradu nije imao ko da čuje ... Uzaludno je dozivala ...

Najzad je začula korake.

- Zašto ste me ostavili? - rekla je ljutito, obrativši se ženi koja je i primila.

Prostorija u kojoj je ostavila bila je prljava, zgrada se urušavala, bubašvabe su se šetale po podu, a sa zidova je otpadao malter. Umesto čistog i svežeg mirisa bolnice, njene nosnice ispunio je zadah truleži i vlage ... Već po samom dolasku na ovo mesto, zažalila je ...

Lice se od grča izobličilo.

- Gde ste, dođavola! Ne mogu ovo da podnesem ... - imala je užasan osećaj da joj se svi udovi razdvajaju od tela.

- Nisi ni prva ni poslednja koja se porađa ... Biće bolje da mi daš da pogledam ...

I da je htela, Margo se nije mogla suprotstaviti. Osetila je kako u nieno telo ulazi hladan metal ... sevnuo je oštar bol. Pomislila je da će se onesvestiti...

Žena je obrisala ruku o peškir. - Nećeš skoro - dobacila je.

- Na Šta mislite? - upitala je Margo, a u glasu joj se osetila panika.

- To što sam i rekla.

- Možete li to uraditi sad?

- Ne - odgovorila je žena, a iz usta se osetio zadah alkohola.

- Hoću da mi pozovete lekara.

- Doći će - ravnodušno je rekla babica.

- Hoću da dođe sad!

- Doći će kad ga ja budem zvala.

Margo je pokušala da se ispravi, ali njeno telo je nije slušalo ...

- Bolje da budeš mirna, u suprotnom ću morati da te vežem.

Jedan pogled na njeno preteče lice bio je dovoljan da Margo ustukne.

- Kakvo je ovo mesto? - prostenjala je.

- Onakvo kakvo si zaslužila - dobila je kratak, prezriv odgovor, pre nego što se nezgrapno telo žene odgegalo niz hodnik.

Margo nije znala koliko je već vremena prošlo. Usta su joj bila suva, osećala je neutoljivu žeđ, kosa joj je bila mokra, a lice izmučeno ... Bol je nailazio u talasima, sve jači i jači, stomak joj se stezao terajući je da se napinje. Htela je da zove u pomoć, ali glas je izdao ...

Rukama se uhvatila za stomak. - Ne treba mi ovaj bol... dete nije moje ... ne želim ga ... neću ga ... želim da umre - šaputala je promuklim glasom, dok je očima grozničavo tražila nešto po prostoriji, a onda ugledala na metalnom zarđalom stočiću punom instrumenata ... Pružila je ruku pokušavajući da dohvati predmet vrhovima prstiju. Uspela je tek iz drugog pokušaja, a onda je grčevito stegnula hirurške makaze ... - Samo da prođe ovaj bol - mrmljala je u agoniji zarivajući ih sebi u stomak.

- Opet si pila ... Ako joj se nešto desilo, ovo će ti biti poslednji dan. - Visok, izuzetno mršav čovek je preteći protresao pijanu ženu za ramena, a onda je gadljivo ispustio iz ruku i požurio niz hodnik.

Nekoliko trenutaka kasnije ona je stala pored njega gledajući sa užasom prizor ispred sebe ...

Pomislila je da su njih dvoje jedini svedoci, ali nisu bili. Skrivena kamera iza koje je stajao Spajk Sanderlend zabeležila je sve do poslednjeg kadra.

- Krv - ponovio je Anđelo Savareze za Dejvom. - Hoćeš da kažeš da je ono crno kopile bilo u pravu?

- To ćemo znati danas - odgovorio mu je Dejv.

- Šta nameravaš da uradiš?

- Da kompjuteru ubrizgam malo sveže krvi ...

- Šališ se!

- Ne - Dejv je odmahnuo glavom. - Smislili su najsavršeniji način zaštite ... Ako su moje pretpostavke tačne, kompjuter zaista traži krv. Izvršiće analizu. Genetski zapis moje krvi potvrdiće da sam u srodstvu sa Leom Hekmanom i tako će me sistem zaštite propustiti u traženi dosije. Uz malo sreće, saznaćemo ko sve sačinjava vrhovno telo, i piramida će se okrenuti.

Ispostavilo se da je Dejv Rimer bio u pravu. Dvanaest sati nakon ovog razgovora u rukama su imali siguran dokaz da su bili na pravom putu.

Andelo Savareze je žurnim pogledom prelazio preko gotovo praznih stranica; izraz na licu mu se menjao, a onda ih je besno bacio na sto. Pročitao je nekoliko puta naglas jednu jedinu ispisanu reč ... *Deleted.* -I sve ovo ni zbog čega! - pogjedao je u Dejva.

-Zao mi je ... - Dejv je slegnuo ramenima. - Izgleda da smo stigli prekasno.

- Pronaći ću ga! - Anđelove crne oči su opasno zaiskrile. - Zavrnuću mu vrat sopstvenim rukama.

- Ne možeš to da uradiš...

- Šta me sprečava?

- Imaju Glen ...

- Ona je sa don Antoniom ...

- Bila je. Više nije ...

Zavladao je tajac ...

- Oni nešto žele? - upitao je tiho ne gledajući u Dejva.

- Akt tašnu.

- Kako znaju da ćemo im predati original?

- Znaju da nećeš rizikovati. Tvoj ulog je veći od njihovog ...

Preko Anđelovog lica je prešla bolna senka. - Ne mogu poreći da je volim, ali ona je napravila izbor ... Jedna stvar mi ipak nije jasna - dodao je gorko. - Zašto se vratila? Mora da je bila dovoljno ubedljiva kada je don Antonio pustio da ode ...

- Isti razlog zbog kojeg znaju da ćeš pristati na sve njihove uslove.

- Zašto ne kažeš šta imaš, i da već jednom završimo sa tim ...

Dejv mu je stavio ruku na rame. - Pokušao sam, ali ti nisi dozvoljavao ... Mislio sam da ćeš i bez mene saznati ...

- Saznati šta?!

- Da ćeš postati otac ... U međuvremenu, Glen je bila na sigurnom, a nas dvojica smo imali važnijeg posla.

Očima je potražio Anđelov pogled, ali on je postao hladan i nepristupačan.

- Otac tog deteta - rekao je promuklim glasom - mogao bi biti i Nikos Tedonis ... Jedini objašnjiv razlog zbog koga se vratila njemu ...

Dejv se udaljio nekoliko koraka. - To što je voliš ne znači i da je poznaješ ... Možda je i ona tražila neka objašnjenja od Nikosa Tedonisa ... Postoji samo jedan način da saznaš istinu ... Moraš pitati Glen lično ...

Anđelo je ćutao nekoliko sekundi. - Kako si saznao šta žele?

- Ostavili su kompjutersku poruku.

- Šta treba da uradim?

- Da se vratiš na Siciliju.

- A ti?

- Ja ću ostati da čekam njihova dalja uputstva ...

Dejv je znao mnogo više nego što je rekao, a Hajnrih Bauer, profesor sa Bečkog univerziteta, znao je i više od toga.

Nikos Tedonis bio je samo paravan iza koga se krila organizacija *Orkone* ... Marioneta kojom je upravljala *Orchis Korkyra Negro.* U njihove ruke prešlo je bogatstvo Grka ili im je oduvek pripadalo, a bogati Grk je bio samo instrument preko koga su delovali.

Piramida se okrenula ali sva njena polja nisu još otvorena. Sad, kada je Grk izbačen iz igre ostalo je jedno nerazjašnjeno pitanje: Ko je nasledio Nikosa Tedonisa?

* * *

Amerika je bila na nogama. Posle besomučne kampanje došao je dan kada je konačno dobila svog novog predsednika ... Sve je bilo završeno i sve je bilo zaboravljeno .

Još nijedan predsednik nije dočekan sa tako frenetičnim aplauzom i ovacijama. Ničija kampanja nije išla tako glatko kao kandidata koji je nasledio senatora Bejlija.

Euforija i oduševljenje bili su prethodnica opštenacionalnom otrežnjenju, a suze će doći na kraju ... Sada Amerika nije imala vremena ni za čije suze, pa ni za svoje.

CIA, FBI i Pentagon razmestili su svoje ljude. Sve je funkcionisalo kao švajcarski sat, suviše glatko - ispostavilo se. Pokušaj atentata u Beloj kući bio je šok, ali je usledila munjevita i efikasna reakcija. Kontrola je uspostavljena. Svedoci nisu postojali. Majka Frejzera, službenika Bele kuće pregazio je auto. Maklina, njegovog kolegu, pronašli su zadavljenog u klozetu sumnjivog lokala. Zilarijusovo telo vraćeno je u Rim, ali telo papinog sekretara Augusta Monda Fereija nije ... Pojela ga je kiselina, zajedno sa kontrolnim video trakama ...

Što se novog predsednika tiče, atentata nikad nije ni bilo. Vrhovno telo očekivalo je konkretne rezultate ... Inauguracija je proticala u savršenom redu.

- A sad - obraćalo se lice za govornicom zvanicama - pozivam novog predsednika SAD da položi zakletvu.

Osoba koja je pozvana ustala je polako i odlučnim korakom pristupila govornici ... Desna ruka ležala je na Bibliji ...

- Ja...

- Ja...

- Helen Herbert Hjuz ...

- Helen Herbert Hjuz ...

Amerika je zaustavila dah ... Prvi put u njenoj istoriji na čelo nacije stala je žena ... Bila je obučena u jednostavan sivi komplet, a u reveru, zadenut platinastom iglom, iskrio je cvet crne orhideje ...

Helen H. Hjuz se sagnula i stavila svoj potpis na protokol ...

Načinila je korak bliže govornici a onda se obratila naciji i ćelom svetu:

- Mi imamo svoj put. Na tom putu, ako nas ne mogu pratiti, neka nas i ne zaustavljaju ... Oni koji od nas traže da učestvujemo u izgradnji nove svetske zajednice znaju da je ovom svetu potreban mir, a mir bez demokratije ne znači ništa.

Cena tog mira uvek se plaćala ljudskim životima, to je cena na koju je Amerika pristala u ime svetskog zajedništva .... Postoje granice koje se moraju srušiti ... Tek tada će svet postati jedan ...

Ključ tog uspeha je ključ pobede: on mora biti u našim rukama.

9.

Onoga trenutka kada se luksuzna jahta „Meduza" otisnula od privatnog doka ostrva Korkira Glen je shvatila da joj je ugrožena sloboda.

- Zahtevam da me vratite na kopno.

Prvi put je tada videla da se Danijel Rid nasmejao, ili je bar to ličilo na smeh.

- Vi niste u prilici da bilo šta zahtevate.

Glen je osetila iznenadnu hladnoću od koje je zadrhtala.

- Ne znam kako ćete ovo objasniti Nikosu ...

- Bojim se da ste od samog početka malo šta razumeli, gospođo Tedonis - oslovio je sa puno sarkazma!

Osetila je kako joj se suzni čvor penje u grlo, ali nije želela da priušti zadovoljstvo Danijelu Ridu da je vidi kako plače.

- Hoćete li mi bar reći zašto sam ovde?

Prečuo je ovo pitanje.

- Gde je Nikos? - insistirala je dalje iz čistog očaja koji je obuzimao ...

- On je ovde ...

Glen se ponadala da će bar od Nikosa čuti neko objašnjenje.

Pažljivo je posmatrao reakciju na njenom licu.

- Ni on vam neće biti od velike pomoći ...

- Želim da vidim Nikosa.

- Odlično! To je jedina želja koju vam mogu ispuniti.

Danijel Rid je koračao ispred nje, a Tor i Luna su ga pratili ... Bilo je nečeg sablasnog u tom čoveku ... Trebalo je da posluša don Antonija ... Umesto toga, dovela je sve njih u opasnost. Pomislila je na Anđela, i Dejva, i dete koje je nosila ... suze su joj zaigrale u očima ... sve što je volela, sve je stavila na kocku ...

Gde je to ona zapravo? Kakvo je ovo mesto i zašto ovde nema nikog osim nje i Danijela Rida?

Sivi i turobni oblaci nisko su se nadvijali nad visokim tornjem hrama kojem su prilazili.. Oštar bič munje iznenada je blesnuo, a onda se prolomio prasak. Nad njima se nebo zamračilo i krupne teške kapi počele su sve brže natapati suvu zemlju. Danijelu Ridu se nije žurilo pred dolazećim nevremenom. I dalje je hodao mirno, jedva primetno vukući nogu.

Stigli su do teških drvenih vrata a dva psa su zauzela mesto ispred njih. Nije se ni okrenuo da vidi gde je Glen: od nje se očekivalo da ga prati...

Unutrašnjost je bila mračna i memljiva. Glen je nesigurno zakoračila pokušavajući da ga sledi.

- Gde ste? - povikala je. Eho njenog glasa odbi se od visokog svoda.
- Tu sam ... - osetila je njegov dah na svome vratu.
- Zašto ste me doveli ovde?
- Zar niste želeli da vidite Tedonisa?
- Gde je on?
- Tu je ...

Ponovo je blesak munje doneo svetlost. Na trenutak ugledala je freske. Nikada do tada nije videla ništa slično ... Prikazi na oronulom zidu još više su isticali sumornost mesta ... Kiša se slivala niz zidove kruneći malter i otičući niz kameni pod ... Bilo joj je hladno ...

Negde u dubini titralo je jedva primetno svetio. Danijel Rid je vodio prema njemu.

- Nikos, neko je došao da te vidi.

Glen je pružila ruku prema njemu želeći da ga ukloni sa puta. Danijelu Ridu je ispao štap tupo odjeknuvši ... Sagnuo se da ga podigne, pogledavši je ispod oka.

- Treba li da vas upozorim na razočarenje ... - neugodan osmeh mu je lebdeo na usnama ... Zatim se ispravio polako i tek onda je propustio ...

Nikos je bio tamo. Ugledala je njegovu zgrčenu priliku na vlažnom podu, obasjanu slabom svetlošću. Kroz uski prozor nadirala je kiša u naletima, slivala se niz ugao na koji je bio naslonjen. Pritrčala je i pala na kolena; svojim rukama je obuhvatila njegova ramena. - Nikos! Nikos! - vapila je pokušavajući da u njegovim očima razazna i najmanji znak prepoznavanja ... Jednom rukom mu je prošla kroz kosu, a drugom je brisala vodu sa njegovog lica ... Neverica i očaj smenjivali su se naizmenično ... Zagrlila ga je privijajući se uz njega, kao da je htela svojom toplinom da zagreje njegovo ukočeno telo i vrati mu život. - Šta su ti to uradili?! Šta su ti to uradili?! - vikala je i šaputala naizmenično ... Voda

je natopila njenu tanku košulju ... Stavila je oba dlana na njegovo lice okrećući ga prema sebi... Gledala je u njegove prazne oči. - Nikos! Oh ... Nikos! Molim te reci nešto ... molim te - počela je da plače, ponovo ga privijajući uz sebe. Da li je čuo njene reči, ili osetio njene tople suze koje su kapale svud po njegovom licu, tek, nešto je doprlo do njegove pomračene svesti i on je počeo da pomera usne ... Osim nerazgovetnog mumlanja ništa drugo nije čula. - Pokušaj, za ime boga! - uzela ga je za ruke ... On je gledao ... gotovo je poverovala da ga je na tren otrgnula iz mraka u kom je bio ... Pokušavao je da razdvoji usne, ali grč u vilicama nije mu dozvoljavao. - Želiš da mi kažeš nešto ... znam to ... reci mi, Nikos, molim te ... - Snažni trzaji potresli su mu telo. Još uvek ga je držala za ruke ... Još jednom je pogledala u njegovo lice, pena se pojavila na uglovima njegovih usana, glava mu je klonula na jednu stranu. Nije mogla ispustiti njegovu ruku, a onda, pre nego što ga je sasvim izgubila, njegov se dlan otvori... Ugledala je lančić na čijem kraju je visio maleni zlatni krst ... Pažljivo ga je uzela, ne znajući da je to jedino što je ostalo od imperije koju je stvarao godinama, čekajući na nju.

Učinilo joj se da je čula šum. Skupila je dlan u pesnicu ...

- Šta ste mu to učinili? - ponovila je pitanje gledajući u Danijela Rida, ali ne videvši mu lice ...

- Razbili smo iluziju u koju je verovao.

- Njegov život nije bio iluzija! - povikala je nekontrolisano. - On ima pola sveta u svojim rukama ...

- On ima samo onoliko koliko je i doneo na ovaj svet.

Gledala ga je sa nevericom ...

- Izgledate iznenađeni...

Povratila se od trenutnog šoka ... - Zar vi ne biste bili na mom mestu?

- Mislite da veza sa najbogatijim čovekom na svetu ne povlači i neke konsekvence?

- Da sam znala gospodine Rid, da li bih bila ovde?

Poćutao je trenutak pre nego što je odgovorio:

- Da, i tada biste bili...

- Šta želite od mene? - uspravila se prilazeći Danijelu Ridu.

- Nikos je želeo nešto što nije mogao imati...

- On, - uzviknula je ne verujući - mogao je imati sve!

- Sve ... - ponovio je polako Rid - osim naslednika ... - Napravio je značajnu pauzu, a onda nastavio: - Naravno, ponudili smo mu i tu mogućnost, mogućnost da produži tu iluziju - pogledom je, ne ustručavajući se, prešao preko njenog tela.

Te reči su je vratile na ono što joj je Nikos rekao ... Ti si bila izabrana da rodiš *to* dete ... Odmahnula je glavom.

- Ne ... ne ... ne ... sve ovo nije istina! - raširila je ruke i počela se smejati, a onda je stala.

- Pa, - upitala je drsko - šta je pošlo pogrešno? Šta se vama, tako savršenom i proračunatom, dogodilo nepredviđeno?

- Dogodila se ljubav - odgovorio je podrugljivo. Pokazao je vrhom štapa na Nikosa. - Pogledajte šta je ljubav učinila od najmoćnijeg čoveka na svetu ... Pretvorila ga je u minu ... Odjednom mu je postalo dovoljno što poseduje vas, a na razlog vašeg prisustva je zaboravio.

- Ako nije mogao imati dete ... - zastala je - kako sam mu ga ja onda mogla podariti?

- Klon - izgovorio je mirno.

- Klon - Glen je ponovila automatski za njim. - Kakvi ste vi to ljudi? Jeste li vi uopšte ljudi? A Nikos? ... on nije bilo ko - pomislila je na luksuznu jahtu „Meduza" koja je vredela 35 miliona dolara, na druge velike Tedonisove trgovačke i putničke brodove, na kompanije rasute širom sveta... - Kako ćete objasniti njegov nestanak?

- Da sam na vašem mestu, o Nikosu ne bih više brinuo.

- Možda ste u pravu ... Sad, kada je Nikos izbačen iz igre, kakva je moja uloga u svemu?

Ali, Danijel Rid na to njeno pitanje nije odgovorio ...

Sedela je sklupčana na kamenom podu sa bespomoćnim telom Nikosa Tedonisa pored sebe, nesvesna vremena koje prolazi.

Ni šum ni glas ... do nje nije dopiralo ništa ...

Ovo nije moguće ... ovo nije stvarno ... ovo se ne događa, ponavljala je stežući pesnicu dok joj se mali krst nije urezao u dlan ... „Isuse"- prošaputala je u tami ćelije - „pokaži mi put" ... a onda je, iscrpljena, zaspala ...

Probudio je sunčev zrak. Otvorila je oči i prva njena pomisao bila je da se agonija produžava ... Morala je pronaći načina da pobegne sa ovog ostrva ... Morala ga je pronaći da pomogne sebi i Nikosu ...

Pridržavajući se za zid pokušala je da ispravi svoje bolno telo. Pogledala je u Nikosa...

- Neću te ovde ostaviti... toliko ti dugujem - rekla je i zatim izašla ...

Slike na zidovima hrama bile su stare i ruinirane. Hol kojim je došla u pratnji Danijela Rida bio je islikan do samog lučnog plafona. Prizori na freskama delovali su veoma stvarno, ličili su na biblijske teme, ali nijedan nije prepoznala ... smenjivali su se tajni znaci i likovi. Sve je imalo svoje značenje, u to je bila sigurna, ali smisao tih slika njoj je bio nedostupan.

Tražila je izlaz iz tog lavirinta poprečnih hodnika, ali se i plašila da se previše udalji od mesta na kome je ostao Nikos Tedonis ... Čula je lavež psa ... Pošla je u pravcu iz koga je lavež dopirao, a onda je kroz prozor zagrađen gvozdenim šipkama ugledala ženku doge Lunu kako se zavlači u šipražje ... učinilo joj se da čuje cviljenje štenadi...

- Tražio sam vas.

Prenula se na taj glas i srce joj je jače zalupalo ...

- Da li vam je prijala samoća?

- Koliko dugo planirate da me držite ovde?

Ćutao je ...

- Vi ste ludi, ako mislite da neće tražiti Tedonisa.
- Zašto bi ga tražili? On ne duguje nikom ništa ...
- Ali on nije bilo ko, on jednostavno ne može da nestane ...
- Ja sam izvršno telo Nikosove volje, - prekinuo je - uvek je tako bilo ...

Glen je znala da je Rid u pravu ... Moglo bi proći mnogo vremena pre nego što se neko zapita šta je sa Tedonisom.

Kao da joj je pročitao misli dodao je: - Ko bi mu zaista zamerio. Napokon, povukao se da bi uživao u društvu svoje mlade i lepe supruge.

- Na sve ste mislili... sve savršeno isplanirali ... bez ijedne greške ...
- Greške su posledice nemara. U savršenom svetu koji se stvara za tako nešto nema mesta.
- Zbog toga vam je, znači, trebao klon? Koliko puta biste vi želeli da se rodite?
- Onoliko koliko puta je potrebno ...

Glen ga je gledala u oči... želela je da mu se naruga, da mu kaže da je to iluzija ... ali nešto u njegovim očima nateralo je da se predomisli. - Ne razumem - rekla je, nastavljajući igru.

- Od vas se i ne očekuje da razumete. Covek je sam po sebi nesavršen i njegov klon je takav ... stari šest puta brže ... neplodan je ... prenosi sve genetske greške ... Ali se može promeniti...
- Šta vam je potrebno za to?
- Vreme ... treba nam vreme ...
- Koliko vam vremena treba?

Zastao je ... Glen se činilo da joj čita misli. Znala je da je ovo važan trenutak. Ovim razgovorom sa Danijelom Ridom kupovala je svoje vreme ... Možda čak i život...

- Pitanje je samo dana ... Kloniranje je već uspešno obavljeno ... mi imamo svoje ljude širom sveta; u mnogim velikim laboratorijama i u ovom trenutku, dok nas dvoje razgovaramo, oni rade.
- Šta je najvažnije ... najpreče?
- Ukloniti njegove genetske nedostatke.
- Objasnite mi... - zahtevala je, a Rid je nije odbio.
- Ovo što se desilo Nikosu Tedonisu, desilo bi se pre ili kasnije. U pitanju je nasleđe, - pogledao je - gen ludila ...

Glen nije skidala oči sa Danijela Rida. Bojala se da će se ovaj nestvaran razgovor završiti. - Recite mi...

Danijel Rid je polako skidao rukavice. To mu je pričinjavalo mnogo bola, i trebalo mu je mnogo samokontrole da se ne primeti na njegovom licu ...

Kada je skinuo rukavice videla je ruke sve u krastama. Kože gotovo da i nije bilo; ono što je videla podsećalo je na riblju krljušt ... psorijaza u svom najgorem obliku ... Glen je bila užasnuta.

- Da li boli? - upitala je instinktivno.

-I bol je deo čoveka ...

- Ako uklonite bol, koliko će onda da vredi život...?

- Život nikad nije vredeo puno ... Suviše je kratak da bi vredeo - glas mu je ohladnio. - Pođite, želim nešto da vam pokažem.

Na lavež psa Glen se okrenula i ugledala Lunu kako se provlači kroz šipražje ... Keruša je imala štenad ... Videla je njene nabrekle sise, a onda je na podu opazila crne kožne rukavice koje je ispustio Danijel Rid ...

Hodnici su bili hladni i vrlo malo je dnevnog svetla dopiralo do njih. Slike na zidu su zaokupile njenu pažnju ... Zastala je ...

- Ovo mesto - rekla je šapatom i, okrenuvši se prema njemu, ponovila: - Ovo mesto ...

Danijel Rid je stao sasvim blizu nje posmatrajući isti prikaz na zidu ...

- Pripada Prezbiteri - izgovorio je glasno, a eho njegovog glasa ispuni sve mračne uglove zdanja.

- Prezbiteri? - pogledom je tražila objašnjenje.

- Hram boginje Lilit - Danijel Rid je uperio svoj štap prema liku.

Vratila je pogled na fresku ... Lice se nije videlo, vreme je na njemu napravilo nepopravljivu štetu, konture ruku su se tek nazirale, ali cvet koji je držala ostao je neoštećen ... pred tim cvetom klečali su likovi drugih žena ...

Danijel Rid je prelazio sa jednog na drugi izgovarajući njihova imena.

- Ištar ... Izida ... Kali... Ceres... Hag ...

- Ko su one?

- Latice istog pupoljka ...

- O kakvom pupoljku govorite?

- *Orchis Korkyra Negro* ... - okrenuo se i pošao, ostavljajući Glen zagledanu u cvet...

* * *

Dejv Rimer je pronašao profesora Hajnriha Bauera u jednom amfiteatru Bečkog univerziteta ... Predavanje je upravo bilo je završeno ... amfiteatar je bio prazan. U tom velikom prostoru Hajnrih Bauer je izgledao sićušan ... Tek kada je Dejv došao vrlo blizu, profesor je podigao svoj pogled.

- Vi - rekao je gotovo pomirljivo, kada ga je ugledao.

- Ne izgledate iznenađeni.

Profesor Bečkog univerziteta je duboko uzdahnuo. - Očekivao sam vas ...

- Prvi put kad ste me videli, i tada ste znali koji je pravi razlog moje posete ...

- Jesam - složio se.

- Znači, namerno ste me pustila da nastavim potragu ...

- Ja sam prestar da jurim po svetu za izgubljenim predmetom ...

- Predmet ili tajni smisao, profesore Bauer?

Hajnrih Bauer je ćutao, ali Dejv mu nije dao da predahne. - Bili ste sa Hitlerom?

- Da, jesam, ali ne na način na koji vi mislite ... Bio sam mlad, željan afirmacije, a Hitler je bio željan pobede ... Onda je nastala ta njegova fantazija o moćima *Longinovog koplja* ...

- Vi ste je pothranjivali - Dejv je bio neumoljiv.

- Priču o *Longinovom koplju* ... Da, jesam - ruke su počele primetno da mu drhte.

- A, šta da je znao pravu istinu?

- Držali smo ga dalje od nje ...

- Samo njega!?

- Bilo je pogrešno, sve je bilo pogrešno - starac je odmahivao glavom. - Hitler je mislio da su hrišćanstvo Evropi poturili Jevreji, a pri tome je bezumno verovao u hrišćanski mit o rimskom centurionu i koplju kojim je probo Isusa na krstu.

- A vi... niste verovali?

Hajnrih Bauer je skinuo svoje naočari i obrisao njihova zamućena stakla; želeo je da dobije na vremenu ... - Da, verovao sam u san iz mladosti ... san nikad nedosanjan ...

- Mislite da ću vam poverovati? - pritiskao ga je Dejv. - *Tula gezelštaf, Berlinska zvezda,* Jevreji, templari, masoni, Vatikan - nabrajao je. - Da li su i oni sanjali isti san o moćima *Svetog grala,* o nepobedivosti koju donosi posedovanje *Longinovog koplja* ... Recite mi, šta su zapravo tražili?

- Šta želite da čujete - profesor je odvojio svoj pogled od prozora, gledajući sad u Dejva.

- Istinu ... želim da čujem istinu.

- Možda nećete biti spremni da poverujete u nju ...

- Ako poverujem, a svi ostali na ovome svetu ne, da li će, profesore Bauer, to izmeniti stvari?

- Ne, svet će ostati isti ... stremi ka sopstvenoj propasti. Zar ne shvatate da novi svetski poredak pruža mogućnost stavljanja Jevreja i hrišćana pod jednu crkvenu kupolu. Hristov dolazak bio bi njegovo drugo javljanje za hrišćane, a za Jevreje njegova pojava predstavljala bi dolazak mesije koga još uvek očekuju ... Tako bi se ispunila očekivanja i jednih i drugih ....

- Ispunilo bi se proročanstvo - prekinuo ga je Dejv.

- Biblija kaže: svetlost dolazi sa istoka; takav će biti i dolazak Hristov ... U svom traganju ja sam pošao od te svetlosti ... pravoslavlje je na istoku a katoličanstvo na zapadu ... - On će doći ... on će sigurno doći!

Dejv je stao ispred njega i položio mu ruku na rame. - Ja to znam ... ali ne znam gde i kad ...

- Vatikan - prošaputao je Hajnrih Bauer i ustao. - Sve je zapisano ...

- U Bibliji?

- Biblija je osakaćena. I Stari i Novi zavet... Istrgnuti su i sakriveni delovi... *Ilijino proročanstvo* ... U njemu piše gde je polje Armagedonsko ... Armagedon se već dogodio 1389, a tada je *zver* bačena u bezdan i zapečaćena na hiljadu godina ... Pre nego što se napuni tih hiljadu godina oni će zauzeti polje Armagedonsko ...

- Zašto ste tako sigurni?

- Već sam rekao, *Ilijino proročanstvo* ... Original se nalazi u rukama pravoslavnih monaha, a Jovanovo otkrivenje kaže:

„Ja Jovan bejah na ostrvu Patmos zbog reči Božije i svedočenja za Isusa Hrista."

- Ako su jevanđelja sumnjiva, - usprotivi se Dejv - onda ni reči iz Otkrivenja ne mogu biti tačne.

- I nisu, jer njegove reči glase ovako: „Ja Jovan bejah na poluostrvu Atos zbog reči Božije i svedočenja za Isusa Hrista." Dalje kaže : Sedam zvezda jesu anđeli sedam crkava - to se odnosi na sedam monaha sa Atosa kod kojih bi moglo biti *Proročanstvo,* a sedam svećnjaka jesu sedam crkava ... a to su sedam pravoslavnih patrijaršija: Moskovska, Jerusalimska, Carigradska, Aleksandrijska, Sofijska, Beogradska...

- Ako je to tačno, onda može da se ospori Vatikan ... Ko još zna za to? - upitao ga je Dejv.

- Masoni ... Oni imaju dokaz koji bi mogao da ugrozi i samog papu; to su jednom javno i naglasili.

Hajnrih Bauer je rekao „masoni", a Dejv Rimer je znao da misli na *Orchis Korkyra Negro.*

- Šta bi to mogli da imaju?

- Opet se u toj priči vraćamo na *llijino proročanstvo* ...

- Mislite da je ono u njihovim rukama?

- Siguran sam ... Možda je reč o kopiji, a Vatikan ima original... Biblija dalje napominje: Tajnu sakrivenu od vekova i pokolenja koja se sada javi svetima njegovim ...

- A sveti su narod Izraela?

- Možda su bili, ali više nisu ...

- Vi mislite da je to preneto na drugi narod?

- Nijedan narod nema prvenstvo, ali postoji narod koji ima Hristova znamenja ... Tamo je Armagedon i tamo idu ...

- U toj nameri niko ih ne može sprečiti...

- Znam - klimnuo je glavom Hajnrih Bauer - ali možda se može odgoditi...

- Recite mi kako?

- Sprečiti ih da pronađu *llijino proročanstvo* jer tu je zapisano sve što rade i sve što će uraditi... Proročanstvo je ovom svetu jedini putokaz da nas obmanom ne savlada Satana. Zar ne shvatate? - Hajnrih Bauer je gledao u Dejva. - Upravo se zatvara magični trougao Brisel - Bagdad - Beograd ...

* * *

Glen je gledala u lice Danijela Rida, ali preko njega je padala senka. Do nje je dopirao samo njegov glas.

- Nama treba naslednik. Bez njega sve što smo stvorili ne vredi...

Ogromna kupola se podigla i roj zvezda se približio ...

- Zar nije besmisleno verovati da smo sami u vasioni? - Danijel Rid je podešavao teleskop i zvezde su bivale sve bliže. Od te blizine zastao joj je dah ...

- Ne možemo vladati kosmosom, ako ne zavladamo ovim svetom - govorio je, a taj glas od nje je tražio pokoravanje. Slušala ga je, a trebalo se odupreti...

- Ono što treba da se desi - nastavljao je Rid - niko ne može da spreči... Mi stvaramo novi svet, drugačiji. U haos uvodimo kosmički poredak ... savršenstvo ... bez bola ... bez prinude ... - pritiskao je dugmad na tastaturi dajući komande satelitu odakle su stizale naredbe odabranim kamerama ...

Slike su počele da se nižu jedna za drugom; prvo su bile razbijene u sitne kockice, a onda su se velikom brzinom stapale u sasvim čiste i kristalno jasne likove ...

Na tom ekranu bio je ceo svet kao na dlanu ...

- Vojska ... - rekao je - jednom kada im obučete uniformu postaju politički bespolni, njima je najlakše vladati ... Sve vrhovne komande treba staviti pod jednu kontrolu ...

Vašington, Brisel, Moskva, Pentagon, Kremlj... činilo se daje svaki milimetar Zemlje bio pokriven mikrokamerama kojima je upravljao Danijel Rid ... Onda je nestalo svetio i planetarijumom su se razlegli glasovi... Jedan slabašan unutrašnji glas govorio joj je da to nije u redu, da nije ljudski ... ali ono što je radio Danijel Rid bilo je tako fascinirajuće ... činilo joj se da je sa ovog ostrva, na koji je dovedena, svaki kutak u svetu bio dostupan i da se ništa nije moglo sakriti, da su njegovi prsti imali apsolutnu komandu nad svim što je plivalo, hodalo, gmizalo, disalo ...

- Kako uspevate ...? - prošaptala je.

- Mikročipovi i mikrokamere. One se industrijski instaliraju gde god želimo: kompjuteri, telefonske centrale, sitni predmeti. Preko posrednika mi ih prodajemo, čak poklanjamo ... Svaki čip je obeležen, ima svoj broj, svoju šifru. Njihove signale primaju sateliti, a sa satelita stižu ovde ... Pokazaću vam.

Ekran se zacrnio, iz dubine začuli su se potmuli tonovi.

Glen je zastala. Taj zvuk je otreznio ...

- Da li prepoznajete?

- Otkucaji srca - rekla je bez daha.

- Pejsmejkeri... Mogu ih zaustaviti...

- Ne! - kriknula je.

Nasmejao se. Smeh mu je bio suv i odbojan.

- Sve je tako jednostavno ... Slika na ekranu se ponovo bistrila. - To je naš cilj - pokazao je na okrugli sto u centralnoj sali. - Savet Ujedinjenih nacija ... Novi svetski poredak ... Jedna centralizovana svetska vlada, jedna vrhovna komanda, jedno vrhovno telo ...

- Ko ste vi?

- Mi...? Mi smo vladari iz senke ... kreatori novog poretka - i dok je govorio obasjavalo ga je jedino svetio u mraku tog monstruoznog planetarijuma.

Dolazilo je sa ekrana, a na ekranu se videla zamrznuta slika zastave Ujedinjenih nacija. Ispred te uhvaćene elektronske vizije ocrtavala se prozračna silueta, ali to više nije bio Danijel Rid ...

- Ko ste vi?
- Ja sam Mesija - odgovorio joj je eterični glas. - Jedan jedini i vrhovni ...
- Ko ste vi? - ponavljala je, gubeći se u prostoru i vremenu.
- Gospodar tame ... Gospodar ovoga sveta-. ^

10.

Kardinal Fabio je sam i uspravan koračao prema svome konačnom sudu. Pred vratima kardinalskog saveta stajao je fratar dominikanskog reda. Uklonio se u stranu uz blagi naklon propuštajući ga. - Neka je Bog uz vas - prošaputao je, ali kardinal Fabio nije čuo njegove reči.

- Kardinale Fabio, pozvani ste da biste objasnili ovom veću zašto ste prekršili pravilo ...
- Pravilo koje sam ja prekršio nije božije - uzvratio je mirno.
- Crkva je stan božiji.
- U ovoj crkvi Bog odavno ne stanuje.

Nastalo je komešanje i žamor, ali je predsedavajući saveta rukom dao znak da se kardinali umire.

- Vi se odričete crkve?
- Crkva se odriče mene.
- Vi shvatate težinu svojih reči... i posledice koje one donose ...?
- Sud kojim mi vi sudite nije sud kome se ja nadam - odgovorio je.
- Mi sudimo recima ...
- Ne sudite, već presuđujete.
- Da li vi osporavate ovo veće?
- Ne osporavam vas ja već dela vaša. - Iz ruke mu je ispao zlatni naprstak i otkotrljao se pred sto za kojim su sedeli kardinali...

Nastala je zloslutna tišina a onda mu se najstariji kardinal obratio odsečnim glasom:

- Imate li nešto da kažete u svoju odbranu?

Kao da se tek probudio, kardinal Fabio zastade na te reči, pomalo neodlučan, a onda je progovorio ne gledajući više prema kardinalima: - Ako sam kriv pred vama, nisam kriv pred Gospodom ... Dopuštenje koje ja tražim je isto ono dopuštenje koje sam tražio pred ovim većem pre mnogo godina: da se vratim na Siciliju ...

- U ime čega mislite da imate pravo da tako nešto zahtevate po drugi put od nas?
- U ime presude?
- Mislite na presudu ovoga suda?

Kardinal Fabio se lagano okrenuo i uspravljajući svoje telo zakoračio prema njima. Onda je izgovorio što je moralo biti izgovoreno: - Mislim na dušu monsinjor Fereija i telo kardinala Zilarijusa. - Njegove optužujuće reči odjeknuše pod akustičnim svodom vatikanske većnice i padoše između njega i njih kao mrtve ptice ...

Položio je ruke na pismo koje je neotpečaćeno ležalo na stolu ...

Kardinal u čije je lice gledao, ustuknuo je na ovaj njegov gest, a onda, pribravši se, nastavio sa prekorom:

- Oče Fabio! Mi jesmo sud, ali Gospod je sudija ...

Kardinal Fabio sa obe ruke, ne odvajajući pogled od kardinala pred kojim je stajao, podiže pismo i pritisnuvši ga razlomi tanak voštani pečat.

- Vi jeste sud, i Gospod je sudija koji će vam suditi, a sudija je pred vratima ... - izgovorio je tajne reči za kojima je tragao i kardinal Zilarijus. Zatim je položio pismo ne otvorivši ga ...

Čekao je ispred vrata da se većanje završi... Onda su ga ponovo pozvali...

- Kardinale Fabio, pristupite ... Doneta je jednoglasna odluka kojom vam se oduzima zvanje kardinala ... Ta odluka je neopoziva ... Istovremeno, dopušteno vam je da se vratite na Siciliju.

Ove reči su mu donele olakšanje ... nisu znali da su mu oduzeli ono za čim je malo mario ... Dostojanstveno, vratio je sve ono što je išlo uz kardinalski čin. Poslužitelj mu je u tišini pomagao da skine crvenu odoru ... Bosonog, u prostoj fratarskoj odeći, prošao je put do kapele *Isusovo srce* i kleknuo pred oltar.

„Počinismo greh da bi iskušali srce tvoje, i greh naš oprosta nema.

Razdvojismo crkvu tvoju, dom tvoj. Jedna kuća a dva krova, dva prozora - jedan na zapad gleda i dolazak tvoj videti neće. Kazna za greh što sakrismo iskru tvoju od stada tvog. Da, Gospode, stado tvoje bez pastira luta i ne zna da je napušteno, i ne zna da je prepušteno, i da će biti od zlog duha zavedeno i izvedeno preko gore Magedonske na polje Armagedonsko ...

Nije daleko, Gospode, dan dolaska tvoga: po znacima se poznaje tvojim ... po *ključu Davidovom* i *proroštvu Ilijinom* ...

Jer, kad Adam već ne poznade zlo seme od zla ploda, neka porod njegov pozna ... Mačem oštrim sa obe strane pogubi greh, preseci jabuku na pola, Gospode ... neka vide i neka se pokaju jer dan žetve tvoje nije daleko ...

Oprosti što svoje lice upravljam prema tebi ja koji sam nedostojan milosti tvoje, ali evo spreman sam životom svojim da platim za svoje i svoje braće grehe."

* * *

Mir koji je vladao u vili Arneri Anđelu Savarezeu nije doneo olakšanje. Već nekoliko dana čekao je na telefonski poziv. Neizvesnost ga je dovodila do ludila.

- Ona će biti ovde - začuo je smiren glas don Antonija.

Okrenuo se da bi starca pogledao u oči.

- Moram nešto da preduzmem, umesto da čekam ovde bespomoćan ...

- Ako ti je mladi Amerikanac obećao da će se javiti, onda treba da mu veruješ.

- Trebalo je do sad već da pozove - usprotivio se.

- Anđelo - starac u kolicima prišao mu je sasvim blizu. - Stvari nisu tako jednostavne. Jedan pogrešan potez... - Don Antonio je zaćutao. U tom momentu ušao je Si 1 vio noseći telefon u ruci. - Poziv za Anđela.

„Gde si!?", uzviknuo je kada je začuo Dejva sa druge strane.

„U Beču."

„U Beču!? - Šta ćeš tamo, dođavola?!"

„Slušaj, nemamo puno vremena. Ne mogu ti sada objasniti... Reci mi, da li je kardinal Fabio stigao na Siciliju?"

Anđelo je nervozno šetao držeći slušalicu u ruci. „Došao je sinoć ... Šta on ima sa svim ovim?"

Dejv nije odgovorio. „Slušaj me pažljivo. Ma koliko ludo zvučalo, on nam je jedina šansa. On zna šta traže od nas."

„Jesi li poludeo! Šta je sa akt tašnom?"

„Beskorisna je ... To je bila udica na koju smo se zakačili."

Anđelo je snizio glas: „Šta treba da radim?"

„Idi do kardinala i reci mu: Došao sam po ključ, David me šalje ..."

Anđelo se kratko nasmejao. „I on će mi dati ključ ...?"

„Ne, daće ti pismo."

„I to rešava naš problem? Slušaj, Dejv, ovo nema nikakvog smisla."

Dejv je ćutao, a onda je tiho i sugestivno upitao: „Da li želiš da se Glen vrati?"

„Da."

„Onda uradi kako sam ti rekao. Kroz sat vremena polećem za Ameriku. Obavesti Dika Redmonda da dolazim."

„Šta ostaje još da uradim?" - upitao je Anđelo prolazeći prstima kroz kosu.

„Ostaje ti samo da čekaš." Veza se prekinula ...

Anđelo je pokupio ključeve od kola, ne objašnjavajući ništa, i izleteo na pošljunčani parking ispred vile Arneri. Seo je u svoj „ferari" i dodao gas. Sitno kamenje i prašina podigli su se za točkovima. Ulazio je u krivine, oštro i kratko pritiskajući kočnicu, za njim je ostajao samo kratak trag od guma na asfaltu. Vozio je najviše petnaest minuta, ali i to mu se činilo predugo. Onda se konačno pokazala ograda male crkve. Pritisnuo je kočnicu iz sve snage i izašao iz kola. U nekoliko koraka bio je pred vratima. Zalupao je snažno, ali odgovora nije bilo. Uhvatio se za masivnu kvaku. Vrata su bila otvorena.

- Kardinale Fabio - pozvao je, a njegov glas je odjeknuo. Trebalo je nekoliko trenutaka da mu se oči naviknu na mrak ... napravio je dva-tri koraka prema oltaru, a onda je ugledao telo opruženo na hladnom kamenom podu ... Prišao je i kleknuo ... nije mogao da mu vidi lice, bilo je okrenuto ka zemlji... Vrata su se lagano otvorila puštajući lepezastu svetlost preko beživotnog tela ...

- Oče Fabio - prošaputao je okrećući ga prema sebi. Užasnut, zastao je ... Pogledom je prelazio preko njegovog lica, ali se ono teško moglo prepoznati. Sklonio je pogled u stranu i opazio požuteli svitak koji je ležao kraj mrtvog tela ... Pružio je jednu ruku da ga uzme. - Ko vam je ovo uradio? - upitao je pridižući se lagano. Iz ukočene ruke kardinala Fabija ispala je polovina jabuke. Anđelo se sagnuo da je uzme, a onda je na preseku video semene lože koje su obrazovale savršenu petokraku. Osetio je mučninu. Želeo je da izađe napolje ... Napravio je nekoliko koraka unazad prema vratima.

Stigavši do izlaza, udahnuo je duboko ... Zatim je pogledao svitak u svojoj ruci.

Nije mogao više čekati, nije imao šta čekati...

* * *

Sunce je svojim zracima oblikovalo senke na zidu. Negde iz dubine zdanja začuo se lavež psa. Glen se trgla ... Imala je samo jednu šansu. Polako se uspravila i krenula duž hodnika. Začula je korake ... Morala je izaći napolje ... izula je sandale i potrčala ...

- Pošli ste nekuda?

Skamenila se. Ispred nje je stajao Danijel Rid ...

- Da ... da ... - promucala je. - Želim da vidim kako je Nikos.

Danijel Rid se nasmejao. - Sad je dobro ...

Te reči su je presekle.

- Možda mu je potrebna voda ...

- Ni voda ni vazduh - rekao je grubo.

- Da li je ...? - nije mogla da završi rečenicu.

- Da, mrtav je - odgovorio je Danijel Rid. Zažmurila je da ne vidi suze koje su se nakupljale ...

- Šta će biti sa njegovim telom?

- Biće sahranjeno, šta bi drugo - rekao je sarkastično.

- U Atini? - upitala je tiho.

- Ne, u Sredozemno more ... Jahta će uskoro pristati.

Odjednom, bes je obuzeo. - Ne možete to uraditi! - viknula je.

- Naravno da mogu - uzvratio je mirno okrećući joj leđa, spreman da pođe. - To je bila poslednja Nikosova želja.

Glen je razmišljala grozničavo ... Doviknula je za njim: - Zar neće biti malo neobično ako ne prisustvujem?

Okrenuo se odmeravajući je. - Svet će razumeti...

- Mislim da neće ...

- S obzirom na vaše stanje ... - govorio je prelazeći pogledom preko njenog tela.

Instinktivno je rukama zaklonila svoj stomak, kao da je i sam njegov pogled mogao povrediti plod koji je nosila.

- Šta pokušavate time da kažete? - upitala je, ali njegov pogled rekao joj je sve ...

Gledala je u njegovu siluetu dok se udaljavao niz mračan hodnik i slušala njegov smeh kako odjekuje u praznom zdanju ...

Stajala je nepomično još nekoliko trenutaka, a onda je prišla visokom prozoru. Zagledala se u prizor ispred sebe. Danijel Rid je u pratnji crnih doga zamicao niz kamenitu stazu. „Sad ili nikad" - prošaputala je ...

Dik Redmond je gledao u Dejva koji je šetao od jednog do drugog zida prostrane sobe. -I šta si saznao?

- Saznao sam sve i ništa ... Ko god da su, imaju svet kao na dlanu. Mogu ga kontrolisati... Dođavola, Dik, mogu raditi šta god im se prohte ...

-I zašto to nisu još uradili? - Dik je bio začuđujuće miran.

- Zato što još uvek nešto traže.

- Šta im još treba?

- Šta? ... šta ?... šta? ... - Dejv je ponavljao, naglas postavljajući to pitanje samom sebi.

Zastao je.

- Slušaj, Dik. Ovo sad što ću ti ispričati nema nikakve veze sa pameću, ali...

- Ali ti ćeš mi ipak ispričati - upao mu je general Redmond u reč.

- Slušaj, postoji to ***Ili/ino proročanstvo ...***

- O'ladi, Dejv ... Ne počinji sa tim sranjima ... zar ih nema isuviše ...

Dejv je upro prst u Dika Redmonda. - Blokirali su Pentagon, uvukli su se u njegovo telo. Od uljeza, postali su domaćin ...

Dik Redmond je udahnuo duboko, zadržavajući dah. - Da, jesu - othuknuo je. - I šta mi možemo povodom toga?

- Možemo mnogo.

Dik Redmond nije mogao da zadrži smeh. Situacija je bila apsurdna ...

- Ti i ja? - upitao je, pokazujući rukom čas na sebe čas na Dejva. - Imaš li još nekog da nam pomogne?

- Ima...

- Pa, reci - ohrabrivao ga je - uz čiju pomoć možemo očistiti to svetsko đubre?

Dejv je stao dva koraka ispred njega. - Uz božiju, Dik, uz božiju.

Dik Redmond ga je gledao ne verujući svojim ušima. - Da, naravno! Kako se toga nisam ranije setio! On će doći, i svi problemi će biti rešeni...

- Ne, neće. U tome i jeste stvar - Dejv je bio uporan. - Ko god da stoji iza ***Orchis Korkyra Negro*** oni na to i računaju ... da niko, baš niko, neće preduzeti ništa. - Dejv je reč po reč naglašavao. - Zar ne shvataš šta su upravo radili sve do sad ... Radili su sve kako je rečeno u Bibliji.

Dik Redmond je ustao. - Neka me đavo nosi!

Dejv mu je polako prišao i stavio ruku na rame. - I odneće te, Dik, ako sve ovo ne shvatiš ozbiljno ...

- Koliko Savareze zna o svemu tome?
- Malo - dobio je kratak Dejvov odgovor.
- Ali, - usprotivio se general - imao je tu aktovku, gomilu papira, uključujući i spisak za likvidaciju ... I tvoje ime je bilo na njemu ...
- Da, - Dejv se složio - ali on je jurio za Nikosom Tedonisom, a ja za *Orchis Korkyra Ne gro.*
- Divno! Mogli biste biti odličan nacionalni tim ... Pa, kod koga je štafeta?
- Nije vreme da budeš sarkastičan ...

Dik Redmond je prineo čašu sa mineralnom vodom ustima i otpio gutljaj.
- OK. Postaviću ti pitanje drugačije: Gde se tačno nalazimo?
- Ovde - Dejv je bacio svežanj papira na sto. Dik Redmond ih je pokupio.
- Šta je ovo ...? - očima je preleteo preko papira - Sranje!... Sranje! ... - ponavljao je Dik Redmond dok su mu se grudi nadimale od uzbuđenja. - Odakle si izvukao ovo?
- Iz aktovke.
- U njoj nije bilo ništa slično - usprotivio "se general.
- Provalio sam šifre ...
- A Savareze?
- Nisam mu rekao ...
- Kako to misliš, nisi mu rekao? Pa ovo je bilo u njegovim rukama ...
- Recimo, iskrslo je nešto ...
- Šta je moglo da iskrsne? - upitao je gledajući u Dejva.
- Pogodi ...
- Ženska?
- Nešto tako - Dejv se osmehnuo.
- Naravno, Italijani ... Ko jebe svet, ako oni imaju šta da ... Isuse! - uzviknuo je ne završivši prethodnu rečenicu ... Držao je jedan od dešifrovanih dokumenata u ruci.
- U pravu si... Zašto bi Pentagon zaratio sa Rusima kad može da ih likvidira na drugi način? Da li znaš šta ovo znači? O moj! ... Ne, ovo je ... nemoguće - prošaputao je.

Dejv ga je gledao. - Moguće je, Dik, i već se događa. Sve firme pod kojima je poslovao Nikos Tedonis zadržavale su prvobitno ime. Ništa se nije menjalo, osim vlasnika. To znači da su širom sveta razvili svoju trgovačku mrežu unutar već postojeće. U tu mrežu uplela se i Rusija ...
- Ali, ne razumem kako im je samo pošlo za rukom ...
- Objasniću ti u tri poteza ... U ruci imaš poduži spisak raznih kompanija ... One sve međusobno trguju ...
- Tu nema ništa neobično.
- Slažem se, Dik. Nema, osim jedne stvari. Svim tim firmama sa bilo koje tačke sveta vlasnik je isti... Preko velikih kompanija pa sve do malih distributera, mogu proturiti šta žele ... Da li znaš šta znači ovaj dokumenat?
- Naravno da znam. To je trgovačka lista.

- U pravu si. Pod ovom šifrom - Dejv je označio olovkom - nalazi se aditiv za hleb.

Dik Redmond ga je pogledao. - Blagi bože!

- Upravo sprovode genocid, Dik. Taj aditiv u trećoj generaciji izaziva neplodnost… Ne treba posebno da ti naglasim u kom vremenskom periodu će broj Rusa od 200 miliona da se smanji na 50 ...

- Ti si to znao sve vreme!? - Dik ga je pogledao, i taj pogled je optuživao ...

Dejv je slegnuo ramenima. - Jesam ...

- Ti si znao - ponovio je, mašući papirom ispred njega. - I šta si sve ovo vreme uradio? Jurio si za nekim proročanstvom.

- Šta sam mogao da uradim? Da odem kod Rusa i kažem im: neko truje vaš narod? Šta bi mislili o meni? Neki holivudski šarlatan ... To je bio končić klupka koje se odmotavalo dok nisam stigao do tog proročanstva ... Dik, slušaj me, postojala su dva identična: jedno je u rukama katoličke crkve, a drugo je kod njih ... Ali, nije im ni to dovoljno. Oni žele i ono drugo ...

- Zašto bi želeli, ako već imaju jedno?

- Zato, Dik, da se ne sazna kakve su im namere.

- A kako ćeš ti saznati, ako smem da pitam?

- Uz pomoć Anđela ...

- Otkud sad opet on u ovoj priči? Zar nisi rekao da je zauzet sa nekom ženskom?

- Jesam ... U tome i jeste cela stvar ... ona se nalazi kod njih ...

- A proročanstvo?

Dejv je udahnuo. - Uz malo sreće, sad je kod Savarezea.

Dik Redmond je poćutao. - Malo sam prestar za sve ovo ... Ne vidim načina da ti pomognem ...

- Oni žele proročanstvo u zamenu za devojku.

-I ti ćeš im ga dati? Ispada da će na kraju dobiti ono što žele.

- Dešifrovaćemo ga. Važno je da će ponovo biti u našim rukama.

- Kako ponovo?

- Imao sam ga već jednom. Isprva sam mislio da sam na pravom tragu, a onda se Savareze pojavio sa tom akt tašnom. Prirodno, pomislio sam da je reč samo o nekoj skupocenoj relikviji i da je sadržina te tašne ono što žele, a Savareze je, što već znaš, pokupio njima ispred nosa. Tako je sve bilo logično ... Vratio sam ono što su hteli, *Davidov ključ* i *Vatikanski svitak* izvesnom kardinalu Fabiju, a uzeo ono što su već imali…

- Izmanevrisali su te, vojnički rečeno ... A taj ključ? Od kakvog je on značaja?

- Nešto otključava, - ali šta to ne znam.

- Čini se da su ti momci dobro organizovani…

- Nisu momci… Mogao bi biti samo jedan ...

- O ne! Opet počinješ. Ne misliš valjda ozbiljno ...? - Pogledao ga je, a onda rekao: - Misliš.

- Mislim, Dik ... I samo jedan bi mogao da ostvari sve to ... Uz ovoliki tehnološki napredak, složićeš se, to nije teško zamisliti.

- A znaš li, možda, gde je on sad?

- Verovatno u nekoj kontrolnoj sobi ...

- Kako znaš da je samo jedan i u jednoj kontrolnoj sobi?

- Primio sam njegovu elektronsku poštu.

- I ...?

- Potpisao se sa „Apostol" ...

- Apostol - ponovio je Redmond - Ko je Apostol?

- Imam poduži spisak imena koja je koristio. - Dejv je iz fascikle izvadio list papira i pružio ga generalu. Redmond je počeo da čita naglas: - Miron Markus... Aron Majers ... General Majers! - podskočio je. - Neka sam proklet! Ta hijena! ... On je ...

- Izgleda kao da ste se već sreli? ...

- Za ovo Aron nisam siguran, ali za Majers! ... To kopile je ...

- Šta je sa njim, Dik?

Dik Redmond je ostao bez daha. Jednom rukom je obuhvatio svoju bradu. - Sad ti nećeš poverovati u moju priču ... To kopile je ... - ponavljao je u sopstvenoj neverici - Dejv, kučkin sin je žigosan! I ... još nešto ... One noći kada je dr Leo Hekman izvršio samoubistvo video sam generala Majersa kako izlazi iz zgrade ... - podigao je pogled prema Dejvu ali ovaj put bio je smrtno ozbiljan kada je izgovorio: - Dejv, znaš li šta tebi treba? ... Treba ti Biblija ...

- Biblija - Dejv Rimer je odahnuo. - Hvala Bogu, Dik, konačno si shvatio ...

Dok je u rukama čvrsto držala rukavice Danijela Rida, Glen je tražila put za napolje. Gubila je dah trčeći iz hodnika u hodnik. Činilo joj se da će lako pronaći izlaz. Mislila je da zna u kom je pravcu Danijel Rid otišao, i da je dovoljno pratiti odjek njegovih koraka. Ali, previdela je da se u tom vlažnom i mračnom zdanju, ispresecanom kamenim hodnicima, zvuk prostirao neravnomerno ... Stajala je na raskršću ... već jednom je bila tu ... okrenula se oko sebe, prateći pogledom slike na zidu, a onda joj je pogled skliznuo na pod ... Izmaknula se nekoliko koraka ... Stajala je u petokrakom mozaiku ... Četiri kraka označavala su četiri strane sveta, a peti... peti vodi napolje, pomislila je, i ovoga puta bila u pravu.

Zaslepljujuća svetlost sunca naterala je da zakloni oči. Stala je na trenutak, a onda se polako počela kretati oslanjajući se na zid ... Nije imala puno vremena ... Danijel Rid se mogao vratiti u pratnji pasa svaki čas ... Srce joj je udaralo snažno ... osećala je mučninu i strah pred onim što je morala da uradi. Ako joj pođe za rukom, biće slobodna, ako ne ... progutala je pljuvačku sa naporom ... Počela se provlačiti kroz oštro žbunje i šipražje. Telo joj nije bilo zaštićeno i trnovite grane grebale su joj kožu ... Ignorisala je bol...

Zastala je, učinilo joj se da je začula cviljenje. Krenula je tom u pravcu. Raslinje je postajalo sve gušće, a mesto kome se približavala gotovo nepristupačno ... Pomerila se za korak napred, sada se cviljenje jasnije čulo ... Razmaknuta je žbunje ... i sledila se. Stajala je na litici koja se strmoglavo survavala prema moru. Talasi su kidisali na oštre stene, ali šum snažnih udara vode nije dopirao do nje ... Gledala je u to penušavo grotlo, a onda se okrenula. U plitkoj pećini, okrenutoj ka hramu, ležala su dva sklupčana crna šteneta ... Polako se spustila na zemlju i počela da navlači Ridove rukavice na svoje ruke. U leglu mora ostati samo Ridov miris, i njegova rukavica. Rukom u rukavici izvukla je jedno štene. Onda je zastala užasnuta sopstvenim planom. Ne, ne mogu ... Vreme je odmicalo ... Danijel Rid se možda već vratio, a sa njim Tor i Luna ... ako ne požuri, keruša će je zateći ovde ... Cviljenje kučeta je rastreznilo ... „Bože, oprosti mi", izustila je ... Ispod njene ruke otkotrljao se kamen, a niz njene obraze - suze ... Cviljenje je prestalo ... Okrenula je lice na drugu stranu, nije mogla da gleda rukavicu kako se naliva toplom krvi šteneta. „Žao mi je, žao mi je", ponavljala je u sebi, držeći u ruci drugo štene i preostalu rukavicu Danijela Rida ... Morala se vratiti nazad.

Tek kada je ponovo stajala između hladnih zidova tog čudnog zdanja, sa malim kučetom u ruci i jednom rasparenom rukavicom, osetila je izvesno smirenje.

12.

- Zašto si došao? - Dejv je bio besan dok je gledao u Anđela Savarezea. - Uradio si najgore što si mogao - oslonio se na sto i lupio rukom po njemu.

- Mislio sam da sam ti potreban - Anđelov glas je bio hladan ...

- Jesi, ali ne ovde ... Ako dođe do razmene, ona će biti u Atini, a ne u Americi ... - Zaćutao je zagledavši se u Anđela. Na njegovom licu, osim brige, video je još nešto.

- Šta se dogodilo?

- Kardinal Fabio je mrtav.

- Mrtav! - Dejv je pokrio lice dlanovima. - Šta sad? On je jedini znao ...

- Imam ovo ... - Anđelo mu je pružio svitak papira.

Dejv je počeo razvijati svitak To nije ono što sam tražio - onda je stao kao ukopan. - Jeste, ali nije original. - Pogledao je u Anđela. - Ovo je prevod originala ... Gde si ga našao?

- Kardinala Fabija na podu crkve, a ovo - pokazao je rukom na papir - bilo je pored njega...

Dejv ga nije slušao. - Znao je da dolazimo ... on je znao ... - šaputao je gledajući u razvijeni papir. - On ga je preveo za nas ...

- O čemu pričaš? Šta je sa tobom?

- Kažem ti ... Kardinal Fabio je znao da ću se vratiti po ovo - mahnuo je papirom ispred Anđela Savarezea koji ga je upitno gledao.

- Možda on jeste, ali ja nisam ... Reci mi, Dejv, šta se ovde događa? Zašto je to prokleto parče papira toliko važno?

- Ako ga se dokopaju imaće Vatikan u svojim kandžama ... a kad ga jednom budu imali moći će i antipapu ustoličiti.

- Što se mene tiče, mogu da zauzmu i Belu kuću.

- To su već učinili.

Anđelo se okrenuo i ugledao Dika Redmonda. - Lepo vas je videti, ali ne i slušati ... - Na te Anđelove reči general Redmond se nasmejao.

- Nije vreme za šalu - Dejv je stao između njih dvojice. - Ti, - pogledao je u Anđela - vraćaš se na Siciliju odmah. Čim ugovorim razmenu daću ti sve podatke: gde, kad i kako ...

- Ali, mi nemamo ono što oni traže - pobunio se Anđelo.

- Za sada oni traže dokaz da je to u našim rukama ... Mi ćemo poslati ovo - pokazao je na papir. - Tako ćemo kupiti malo vremena dok ne smislimo šta dalje ...

- To što imaš, to je prevod. A, ako traže original? - Anđelo je insistirao ...

- Daćemo ga kada dođe do zamene ...

- Isuse! Nemamo šanse, zar ne vidiš? Ti njima postavljaš uslove, umesto oni nama ... šta ako ne pristanu ...?

- Uradi ćemo ono čega se oni mnogo više boje ...

Anđelo je bio iznerviran. - Šta ćemo uraditi? Razdeliti besplatne primerke po ulicama Njujorka?

Dejv se zagonetno osmehnuo. - Upravo to ...

Sat vremena nakon što je Anđelo Savareze otišao u pratnji svojih telohranitelja, Dik Redmond i Dejv Rimer su promenili svoje skrovište.

-I šta sad? - bilo je prvo pitanje Dika Redmonda kada se udobno smestio u široku fotelju.

Dejv je prišao kompjuteru.

- Vreme je da im pošaljem poštu ...

- Imaš nešto za mene?

- Ti ... - Dejv se zamislio. - Ti pročitaj ovo - pružio mu je papir. - Možda ćeš imati više sreće ...

Istog trenutka je zaboravio na generala Redmonda i svu svoju pažnju usmerio na kompjuter ... Poslao je kratku poruku, ali odgovor nije dobio ... Pokušao je ponovo ... čekao je izvesno vreme ... opet ništa ... nije odustajao, iznova je ukucao poruku ...

- Imaš li nešto?

Dejv se okrenuo prema Diku Redmondu. - Ne, - odmahnuo je glavom - a ti?

- Ne razumem ni reč ...

- Piše ti na engleskom - šalio se Dejv.

- Moglo bi pisati i na arapskom, meni je u ovom slučaju podjednako nerazumljivo.

- Trebaće nam mala pomoć ...
- Naravno. Zašto ih ne zamoliš da ti objasne?
- Koga?
- Ove sa kojima razgovaraš na kompjuteru ...
- Šaljem im poziv, ali ne odgovaraju ...
- Ne? A, ovo? - upitao je Redmond, pokazujući prstom na ekran. Dejv se brzo okrenuo prema ekranu ... Vizija krsta prikazana u tri dimenzije obuhvaćena crvenim plamenom približavala se rotirajući velikom brzinom ...
- Sranje! - Dejv je opsovao - kopile je na direktnoj liniji...
- Drago mi je što ne može da te čuje - promrsio je iza njegovih leđa Dik Redmond pažljivo posmatrajući šta se dešava na ekranu. Onako kako se krst približio, sada je počeo da se udaljava ...

ČEKALI SMO TE.

- On govori sa tobom! - iznenađeno reče general Redmond.

I **JA SAM OVDE** ... - Dejv je odgovorio kratko.

ALI, NISI SAM ... Ko JE SA TOBOM?

- Da se nisi usudio! - suzdržavajući nervozan smeh, protisnuo je Redmond dok su se slova na crnoj pozadini ekrana nizala kao teleteks poruke. - Ako mene pitaš, za ovog će ti trebati isterivač ... - reči su mu se zamrzle na usnama.

GENERAL DIK REDMOND? DA LI JE TAČNO?

Dejv je ignorisao pitanje i poslao sledeću poruku:

IMAM ONO ŠTO ŽELITE ...

Dokaži ... - glasio je odgovor. Dejv se okrenuo prema generalu. - Daj mi papir...

- Kako zna da sam to ja? - upitao je preneraženo, pružajući Dejvu ono što je tražio.
- Objasniću ti posle - rekao mu je i nastavio sa elektronskom prepiskom.

Kada je završio poslao je poruku: **DA LI JE DOVOLJNO**? - Čekao je strpljivo da dobije odgovor...

- Možeš li mi objasniti sad? - Dik Redmond je bio nestrpljiv.
- Imaš nešto što odašilje signal, satelit je to registrovao ...
- Nemam ništa, u civilu sam - negodovao je general Redmond.
- Jesi li siguran? ... A identifikaciona kartica?
- Naravno tu je ... ali ona nema ništa osim podataka ... Za tako nešto potreban im je čip General Redmond je sporo razmišljao.
- Imaš li na njoj hologram? - upitao je Dejv, na šta je general odgovorio psovkom.
- OK, evo i odgovor stiže ... - Ponovo su slova počela da se međusobno sustižu, obrazujući reči i rečenice ... Dejv je počeo da zapisuje na parčetu papira ono što je bilo ispisano ... Onda se ekran u potpunosti zacrnio ... razgovor je bio završen ...
- Isključi to sranje! - Redmond je izdao kratku vojničku naredbu. Dejv se počeo smejati.

- Smešno? S obzirom da zna ko smo, kladim se da zna i gde smo.

Dejv je samo značajno klimnuo glavom.

- Pokušavaš li nešto da mi kažeš?

- Da ... Moramo poslati hitnu poruku na Siciliju.

- Koliko ja znam, on bi sada trebalo da bude ... - Dik Redmond je pogledao rta svoj sat - iznad Atlantika. *

- Znam - složio se Dejv. - Obavestiću don Antonija ... Ugovoreno je mesto i vreme ...

- Stani malo ... Kako misliš da to izvedeš kada je ovo kod tebe. - Dik Redmond je zrgabio papir koji je doneo Anđelo Savareze. - I da Sicilijanac stigne na vreme, nema ništa u rukama ...

Svetlost se davno povukla iz hodnika koji je vodio na zapad. Već je uveliko bila noć kada se Danijel Rid vratio. Znala je to po tupim odjecima njegovih koraka, i još po nečem: užasnom bolnom zavijanju keruše. Glen se skupila u jedan ćošak, sklopivši ruke oko glave. „Isuse", šaputala je u mrak ispred sebe, „neka se ovo već jednom završi..."

Tako sklupčanu, polusvesnu, pronašao je Danijel Rid. U ruci je imao baterijsku lampu.

- Odakle vam te ogrebotine? - pitao je prilazeći.

- Ne! Ne dotičite me! - uzviknula je uspaničeno, još više se povlačeći u ugao ... Danijel Rid je to protumačio drugačije ...

- Čime ste to uradili?

- Ovim - ispružila je ruke prema njemu.

- Noktima ... Trebalo bi vam ih odseći.

- Šta želite od mene? - vrisnula je.

- Zavisi - odgovorio je mirno.

- Od čega?

- Od toga koliko su vaši prijatelji spremni da plate.

- Da plate!? - glas joj je zvučao podsmešljivo. - Vi imate sav Tedonisov novac. Koliko vam još treba?

- Nisam govorio o novcu.

- Ako nije novac, šta bi onda drugo moglo biti?

- Nešto što nema cenu ...

- Zar ja toliko vredim? - nasmejala se gorko.

- Meni ne - uzvratio joj je na isti način. - Na vašu sreću, ima neko ko tako ne misli.

-I vi ćete me pustiti da odem?

Ćutao je ... Učinilo joj se da će joj od tog njegovog ćutanja srce prestati da kuca ...

- Možete ići ... Još večeras ...

Uspravila se polagano i skupila svu svoju hrabrost, pre nego što mu je prišla sasvim blizu. - A, šta ako ja neću da idem?

Danijel Rid se počeo smejati, zgrabivši je za zglob desne ruke ... Snizio je ton, gledajući je u oči... Bila je lepa, gotovo savršena... Stisnuo je vilice pre nego što je izgovorio: - Ne započinji igru ako ne znaš pravila. - a onda je grubo povukao za sobom, kroz mračan i memljiv hodnik. Gotovo je dovukao do jednog prozora zaštićenog metalnim okovima, grubo je gurnuvši napred ... Visoko na nebu sijao je pun mesec obasjavajući ostrvo, a ispod njega u daljini videla su se svetla jahte „Meduza". Od tog prizora osušilo joj se grlo, a oči napunile suzama ...

- Doneo sam neke vaše stvari. Obući ćete ih i sabrati se. Tek onda možete poći.

„Poći", čula je samo njegovu zadnju reč. Danijel Rid više nije bio pokraj nje ... Kolena su joj klecala, osetila se slabom ... Svetla jahte u daljini delovala su nestvarno, ali su za nju značila slobodu ... Nervozno se šetala, razmišljala je grozničavo šta da radi sa štenetom ... Utom, i Danijel Rid se ponovo vratio.

- Izvolite - rekao je, pružajući joj njene stvari.

- Hoću nešto da vas pitam ... Da li imaju to što želite?

- A da li biste vi otišli odavde a da oni to nemaju?

- Da ... shvatam ... - rekla je nameštajući kosu rukama ... Šta vam garantuje da će oni poštovati dogovor... nakon što se izvrši razmena ...

- Niko nije nedodirljiv - odgovorio je suvo ...

- Kako ćete objasniti novinarima? ... Nikos Tedonis nije bilo ko. Šta ćete im reći za mene?

-Njima je već rečeno ... Iskrcaćete se u Atini. Tamo vas čeka limuzina i šofer. Na zadnjem sedištu naći ćete odgovor na vaše pitanje.

- Zašto mi to sad ne saopštite?

- Saznaćete već i sami - rekavši to otišao je. Čim je izašao njena prividna mirnoća je nestala. Brzo se presvukla i zagladila kosu. Sandale je uzela u ruke ne obuvajući ih... Polako je krenula niz hodnik. Ovaj put dobro je znala gde ide ... Čučnula je ... „Tu si", odahnula je podižući štene rukom ... Zatim je pošla niz hodnik koji je vodio prema vanjskim vratima ... Štene je cvilelo. „Šššš", umirivala ga je plašeći se da je Danijel Rid ne iznenadi. Sad je već bila nekoliko koraka od teških vrata ... Čučnula je i spustila štene zaklonivši ga iza stuba ... Tek što je napravila nekoliko koraka začula je glas iza sebe:

- Pošli ste negde?

Ustuknula je preplašena. - Nadala sam se da ću vas ovde naći - izustila je.

Gledao je u nju, ali joj nije poverovao. - Ne pokušavajte ništa ...

- Zašto ste tako nepoverljivi?

- Nisam imao razloga da ne budem. - Krenuo je prema vratima ... Ona je bila iza njega... Znala je šta mora da uradi pre nego što on otvori vrata ... Zažmurila je na tu pomisao. Čula je sebe kako govori: - Našla sam ... - Danijel Rid je zastao, okrenuvši se na te njene reči, i spustio pogled na rukavicu koju je držala u ruci. - Ispala vam je - promucala je. - Mislila sam da vam treba ... - Za Glen je

prošlo više od večnosti pre nego što je Danijel Rid uzeo rukavicu ... - O čemu razmišljate? - upitao je sumnjičavo, a onda je otvorio vrata i izašao ...

U tom trenutku sevnuli su Lunini očnjaci. U mirisu smrti i krvi sopstvenog okota prepoznala je miris Danijela Rida. Rid je instinktivno podigao štap da se zaštiti, a to je još više razbesnelo kerušu. Glen je, paralizovana, posmatrala taj krvavi pir. Bila je to scena potpunog užasa ... Krik joj je stao u grlu ... Luna i Tor su raskomadali telo Danijela Rida.

Bes kerova nije se stišavao. Glen se setila Nikosovih reči: „jednom, kada krenu, više ih ništa ne može zaustaviti" ... Zatvorila je vrata i naslonila se na njih. Srce u grudima je luđački tuklo, noge su joj otkazivale poslušnost ... Morala je brzo smisliti kako da se izvuče ... A onda je začula cviljenje ... Na kolenima je prišla štenetu. Telo joj se treslo od preživljenog šoka. Rukom koja je nekontrolisano drhtala uzela je štene i dopuzala do vrata. Pridigla se, udahnuvši duboko, i spustila ruku na gvozdenu kvaku. „Bože, pomozi mi samo još ovaj put", prošaputala je i širom otvorila vrata, zaklonivši se iza njih ... Znala je da su psi ispred ... Luna je zlokobno zarežala, a onda je podigla njušku, njušeći vazduh i osluškujući. Štene je, osetivši njenu blizinu, glasno zacvilelo. U dva skoka, istovremeno, crne doge su uletele unutra ... Glen je to iskoristila i izletela napolje, zatvorivši vrata za sobom. Nije znala da li postoje još neka na koja bi psi mogli izaći... Trčala je kao bez duše uzanim putem koji se beleo pod mesečevom svetlošću. Bežala je spotičući se, padajući i ponovo se dižući. Noge su joj bile izranjavane, ali nije osećala ništa osim užasnog straha da će je psi stići...

Onda je ugledala svetlost jahte ... Ponestalo joj je vazduha ... Stala je ne osećajući više noge pod sobom ... Pala bi da je dve sigurne i snažne ruke u tom momentu nisu uzele u naručje.

- Gospođo Tedonis! - čula je kako je neko doziva.

Stigla je samo da kaže: - Psi... - pre nego što joj se zacrnelo pred očima ...

Probudili su je snažni udari talasa. Otvorila je oči ... prva jutarnja svetlost ulazila je u kabinu ... Začulo se blago kucanje.

- Ko je?

- Stjuart - odgovorio joj je glas. - Gospođo Tedonis, da li ste dobro?

- Jesam, hvala.

- Kapetan vas poziva. Ima nešto da vam saopšti.

- Recite mu da dolazim.

Pridigla se polako i počela da se oblači. Prišla je ogledalu i u njemu videla lice žene koju nije poznavala ... „Tu se ne može mnogo popraviti", promrmljala je i dohvatila četku. Sa nekoliko poteza dovela je kosu u red ... izgledala je nešto bolje, ali se i dalje osećala loše ... Napustila je kabinu i pošla u salon. Posada je bila postrojena. Redom, jedan po jedan, izjavljivali su joj saučešće ... Na kraju joj je prišao kapetan ...

- Znamo kako se osećate - rekao je. - Primite moje najdublje saučešće - pružio joj je ruku. Ona je ćutke prihvatila.

- Stjuart je rekao da imate nešto da mi kažete?

- Da ... - kapetan je klimnuo glavom. - Molim vas da sednemo - pokazao je rukom na separe, propuštajući je ispred sebe. - Hoćete li da vam posluga donese piće?

- Ne - odmahnula je - pređite na stvar.

- Jutros pred zoru stigao je izveštaj - pružio joj je papir. Uzela ga je i pročitala nekoliko redova.

- Možete li mi reći šta ovo znači?

- Sve nepokretnosti koje su pripadale vašem suprugu se oduzimaju ...

-I jahta? - upitala je.

- Na žalost, da ... - potvrdio je kapeten. - ... čim pristanemo u luku ...

- Šta će se onda desiti?

- Jahta će ostati u sidrištu izvesno vreme, a onda će biti licitacija.

- Shvatam - rekla je mirno. - A ostrvo?

Kapetan je oklevao. - To sam i hteo da vam kažem ...

- Da mi kažete, šta?

- Čim smo isplovili ostrvo je zahvatio plamen ... Prijavio sam uredno obalskoj straži. Rekli su da će odmah poslati „kanadere" ... - zastao je.

-I da li su ih poslali?

- Jesu, ali ne odmah ... Sprečilo ih je nevreme i snažan vetar, prilično neobičan za ovo doba godine. I mi smo ga u zadnji čas izbegli ... Sve je izgorelo. Ostalo je samo zgarište ... Gospodin Danijel Rid ... bojim se da je stradao ...

Prvo su joj potekle vrele suze niz umorno lice, a onda joj je telo potresao jecaj. Ponovo je pretrpela sinoćni užas.

- Zao mi je, iskreno mi je žao - stavio je ruku preko njene ... Kada se malo primirila, kapetan je ustao. - Ugovoreno je da vas u luci čeka limuzina ... Gospodin Rid se pobrinuo kod vlasti za sve detalje. Niko vas neće uznemiravati - dodao je. - Ako nemate gde da odete, pozivam vas da budete moj gost.

- Hvala - izustila je tiho. - Želim da budem sama neko vreme ...

- Naravno, razumem vas - klimnuo je. - A sad vas molim za izvinjenje ...

Jahta „Meduza" se spremala da uplovi u pirejsku marinu.

Pre nego što se iskrcala još jednom se pozdravila sa osobljem. Kapetan je lično dopratio do limuzine. Okrenula se prema njemu. - Šta će se dogoditi sa posadom?

- Imaju dobre preporuke ... lako će naći drugi posao.

- A vi?

- Ostaću još nekoliko dana uz brod da napišem izveštaj, a onda - ko zna ... - Osmehnuo se gledajući je. - Možda ćemo se ponovo sresti na nekoj jahti, nekoj lepšoj od „Meduze".

- Ne verujem - odmahnula je gledajući tužno prema luci. Pomisao na Nikosa Tedonisa dodatno pojača osećanje gorčine i kajanja.

Limuzina jcpolako napuštala Pirej. Kroz zatamnjena stakla Glen je posmatrala bezbrižnost običnog sveta i poželela da može da se pomeša sa tom razdraganom gomilom što je veselo hrleći prema brodovima, žurila da ispuni svoj san.

Iz tog razmišljanja prenuo je glas šofera ... Pogledala je u retrovizor i ugledala njegove oči. Pogled tih očiju natera je da se vrati u stvarnost...

- Idemo na aerodrom ...

- Aerodrom? - telom joj je ponovo prostrujala jeza. - Mislila sam da je ugovoreno da me neko sačeka u Atini - promucala je. - Mislim da je gospodin Rid imao drugi plan ...

- Možda, ali ja ne radim za gospodina Rida.

- A za koga radite? - upitala je. U glasu joj se osećala uznemirenost... Tek kada je čula odgovor naslonila se na udobno kožno sedište i dopustila da joj poteku suze olakšanja.

13.

Don Antonio je spustio slušalicu.

- Biće ovde za nekoliko sati - rekao je gledajući u lice žene koja je sedela preko puta njega.

- To znači da vam više neću trebati?

- Ako želiš, možeš ostati - pozvao je.

- Ne bih da kvarim porodično veselje - osmehnula se ...

- Misliš, - pogledao je don Antonio - ne želiš da upoznaš Glen.

Mili je otpila gutljaj kamparija. - Vas ne može ništa da prevari...

- Ovde na Siciliji ljudi se rađaju sa tim instinktom ... Reci mi zašto ne želiš da se sretneš sa njom ...

- Nas dve smo kao odraz u ogledalu, ona moj a ja njen ... to se ne može podneti...

Don Antonio se zamislio ... - Slažem se ... I, šta sad nameravaš?

- Vraćam se u Ameriku.

- Ako ti je potrebna bilo kakva pomoć ... novac ... bilo šta ... Na kraju, ipak sam tvoj dužnik ... a ja ne zaboravljam ...

- Ne zaboravljam ni ja - odgovorila je, misleći na nešto drugo ... Onda je dodala:

- Postoji nešto što možete učiniti za mene.

- Slušam ...

Mili je iz džepa svog elegantnog kostima izvukla kutijicu, otvorila je i položila na sto ispred njega.

- *Izidin kamen* - rekao je don Antonio. - Zadržala si ga ... Vredi čitavo bogatstvo.

- Koliko?

- Nekoliko miliona. Da budem precizniji, 7 miliona 230 hiljada.

- Kako znate?

- Za toliko sam ga prodao Nikosu Tedonisu.

- Znači, pripadao je vama?

- Sad je tvoj. Možeš raditi sa njim šta želiš.

- Želim da ga prodam.

- To nije problem. Daćemo ga na licitaciju ...

- Ne želim javnu prodaju ...

- Znači, imaš sigurnog kupca? - don Antonio je gledao u njeno lepo i zagonetno lice.

- Recimo, imam nekog ko skuplja retko kamenje. - Setila se plavičastog smrtonosnog sjaja *Aurore polaris* i pohlepe u očima madam Liu ...

- Mogu li znati o kome je reč?

- Neka to bude moja tajna.

Don Antonio se zamislio. - Dobro, imam svoje tajne kanale. Razglasiću da je kamen na prodaju.

- Hvala - rekla je suvo.

- Reci mi, zašto ti je to toliko važno? Sad, kada su nestali i Nikos Tedonis i njegov pratilac. Čini se da ne znaš šta taj kamen predstavlja.

- Vi mi recite ...

- Neće ti se dopasti priča - pokušao je da je odgovori.

-I ne očekujem - uzvratila mu je ne kolebajući se.

- U redu - složio se. - Izida je bila najslavnija egipatska boginja. Uzevši Ozirisa za muža ona se usprotivila volji bogova. Na tu njenu odluku oni su se toliko razgnevili da su u svom besu rastrgli Ozirisovo telo i razbacali ga na sve strane.

Dobivši moć od tajnog i vrhovnog boga, Izida je skupila Ozirisove udove, sastavila ih i oživela ... Legenda, dalje, kaže da je ona posedovala tajnu života, smrti i vaskrsnuća. Slavljena je u Rimu, Grčkoj i Srednjem istoku kao boginja plodnosti i preobražaja ... Sa nestankom drevnog Egipta i raspadom Rimskog Carstva nestali su i kultovi bogova, ustupivši mesto samo jednom.

Od Iziđe ostao je samo kamen. Veruje se da je on bio Izidino srce i da je zadržao sve njene moći... - Završivši priču o Izidi, don Antonio je dodao: - Onaj koga tražiš više nije živ, ali bi mogao vaskrsnuti - nasmejao se. - U tom slučaju trebalo bi da zadržiš kamen ...

- Kamen je na prodaju - rekla je bez dvoumljenja. - A, ako i vaskrsne, postaraću se da budem tamo ...

Ustala je i pružila ruku don Antoniju. Razgovor je bio završen, kao i njen boravak na Siciliji.

Bila je pred vratima, a onda se nečeg setila.

- Poželite mladencima sve najbolje i u moje ime. Poslaću im poklon... Naravno, pod uslovom da mi javite tačan datum venčanja. - Nakon toga je izašla.

Don Antonio je još izvesno vreme ostao sedeći sam ... Razmišljao je o legendi koju joj je ispričao. Rekao joj je gotovo sve osim da su gnevni bogovi ponovo rastrgli Ozirisa, a onda ga je, umesto Iziđe, oživela boginja mraka. Njeno ime bilo je Neftis ...

Nije znao koliko dugo je tako sedeo ... Tek kada je Silvio ušao shvatio je da je prošlo dosta vremena.

- Don Antonio, Anđelo je sleteo u Rim, a avion iz Atine samo što nije stigao.

- Odlično! Pođi u Palermo da je sačekaš.

Silvio je zastao neodlučno. - Mislio sam da i vi želite da pođete ...

- Ne osećam se baš najbolje, a mlada dama je u sigurnim rukama ... Kada budu došli u vilu, obavesti me.

Kada je i Silvio otišao don Antonio je ostao sam. Postajem prestar, pomisli. Svet se menja ... Ispružio je ruku da dohvati flašu rashlađenog vina. Natočio je čašu do pola, a onda otpio gutljaj. - Da, - reče naglas - svet se menja, a vino postaje kiselije. - Primakao je kolica bliže širokom prozoru što je gledao na more ... Nije čuo talase, ni klik galebova, niti šum vetra u krošnjama čempresa. Umesto toga, video je likove svojih sinova i oči pune prkosa Lucije Lorencini... začuo je preklinjući glas Augusta Monda Fereija i reči spokoja kardinala Fabija ... Sve se to pomešalo, isplelo i utkalo u jedan umrli svet, svet koji je njemu sad, sasvim sigurno, bio mnogo bliži i jasniji od sveta koji je dolazio.

Njegov zamagljen pogled, što je sezao mnogo dalje od horizonta, polako se poče bistriti, vraćajući ga nazad u stvarnost... Stvarnost, pomisli, jetko gledajući oko sebe ... šta je to stvarnost? Da li je to Anđelo Savareze u čijim venama teče lava sa Sicilije, ili mladi Amerikanac Dejv Rimer? Možda je to Glen, lepa i jednostavna američka zvezda ili je to pak Mili, žena čije je srce, baš kao nekad njegovo, žudelo za osvetom ...? A možda se ta stvarnost ogledala u novom golobradom vatikanskom namesniku koji je tog jutra stigao u kapelu? Malu kapelu u kojoj su već četiri generacije don Antoniove loze slavile rađanja i oplakivale umiranja ... Da, sve je to bila stvarnost, a on je svakim danom bio sve dalje od nje ...

Stajala je u holu vile Arneri. Kroz bogato ukrašene lukove dopirao je blagi povetarac. Donosio je miris soli i lavande milujući joj lice. Zažmurila je prepustivši se tim ukradenim trenucima samoće ... Obučena u laku i prozračnu haljinu, delovala je nestvarno. Anđelo je zastao, posmatrajući na tren ženu koju voli... Prišao joj je polako i obgrlio je, uranjajući svoje lice u njenu kosu. - Volim te - šaputao je - volim te. - Nije rekla ni reč; prepustila se njegovim usnama i rukama što su je privijale sebi ... Stajali su zagrljeni i uplašeni da je sve samo san iz koga će se probuditi i da će ih to buđenje opet razdvojiti ... - Poludeo bih od bola da ti se nešto desilo. - Zaboravimo sve - mrmljala je ljubeći ga poljupcima slanim od suza ... - Prošlo je ... ništa se nije desilo ... ništa - ponavljala je želeći da veruje u to ... On nikada neće znati kroz šta sam prošla, govorila je sebi, dok su njegove ruke prolazile kroz njenu kosu milujući joj vrat i lice ... Odmaknuo je nežno od sebe. - Ubio bih ga, Glen, da ti se nešto desilo. - Nije mi se ništa desilo Anđelo, niko me više neće povrediti jer sam tu sa tobom - govorila je. Ništa mi se ne može više desiti, jer su Nikos Tedonis i Danijel Rid mrtvi, pomislila je ... Ponovo je privukao sebi i ona je u njegovom zagrljaju potražila zaštitu od sećanja ...

Imali su mnogo više zajedničkog nego što su i sami za to znali: ona svoje uspomene, Anđelo svoje ... Setio se Lucije. I sa njom je stajao na istom ovom mestu, bio opijen njenom neukrotivom lepotom, njenom smelošću da prkosi *Cossa nostri* i vendeti, da prkosi Siciliji ... Obe su bile hrabre i lepe, svaka na svoj način. Luciju je voleo i izgoreo u toj ljubavi. Sa Glen, bilo je drugačije ... Ona je postala deo njegovog bića, deo bez koga ne bi mogao da živi.

- Vidim, pronašao si je - začuli su glas don Antonija. Anđelo je pustio Glen iz zagrljaja, ali njegova ruka još uvek je čvrsto držala. Pogledao je u starca, a onda mu je pogled postao smrknut.

- Vitorio! - izgovorio je hladno - otkud ti ovde?! - Gledao je u njegovo lice prepuno ožiljaka, u lice čoveka kome je isopstveni život mogao da poveri ... Onda se setio njegovih slika sa Margo ... .

- Vreme je da porazgovaramo - kratko i ozbiljno reče don Antonio. Anđelo je pogledao u Glen.

- U redu je - rekla je sa puno razumevanja. - Povući ću se u sobu. Umorna sam ...

Don Antonio, Anđelo Savareze i Vitorio su sedeli u radnoj sobi ... Mučnu tišinu prvi je prekinuo starac.

- Ne želim da bude bilo kakvih nesporazuma ... A u prošlosti, bilo ih je popriličino ... - Anđelo i Vitorio su ćutali.

- Vas dvojica imate jedan drugom dosta toga da objasnite i nećete napustiti ovu sobu dok se sve ne razjasni.

- Ne bih želeo o tome da pričam - procedio je Anđelo. - Verovao sam mu jednom, dva puta ne mogu ...

- Ipak, objasni šta se dogodilo - insistirao je don Antonio.

- To rado prepuštam Vitoriju. I lično sam zainteresovan da čujem objašnjenje ...

- Bila je *putanna* ... kurva… Ništa se nije dogodilo ... - Vitorio je gledao čas u don Antonija, čas u Anđela. - Anđelo mi je rekao da ostanem kraj Margo dok se on ne vrati. Ali, ona nije mogla da čeka ... pokušala je da me zavede ...

Anđelo se cinično osmehnuo. - Koliko znam, u tome je i uspela.

- Ništa se nije desilo. - Vitoriov glas bio je miran i tvrd.

- Vitorio, - Anđelo mu se obraćao na italijanskom - ako želiš da me uveriš u to, onda ćeš morati da se više potrudiš ...

- Skinula se, znala je da ću je videti… Mislila je da neću moći da je odbijem ... ali imala je sasvim dragi plan ... Znala je koliko sam ti odan. Igrala je na tu kartu ... Bila je u pravu ... *putanna* - rekao je gadljivo. - Nisam više mogao da podnesem njenu blizinu, gadila mi se. Seo sam u kola i pošao da se provozam, ali sam odustao. Zaustavio sam auto i parkirao se u stranu. Mislila je da sam otišao i nije želela da propusti tu šansu ... Nije znala da je pratim sve vreme ... - Uzdržano, ali ne skrivajući svoje gađenje, Vitorio je opisao zbivanja u privatnom klubu i o tome kako je Margo uhvatio na delu. Onda se okrenuo Anđelu:

- Zapretio sam da ću ti reći sve ... Pitala me je šta tražim u zamenu za ćutanje. Rekao sam: Da ostaviš Anđela ...

Anđelo Savareze se setio kako ga je Margo napustila bez reči ... Ovo što je Vitorio ispričao imalo je smisla ...

- Zašto mi to nisi odmah rekao?

- Onog momenta kada si video fotografije bilo je kasno.

- A fotografije, ko je njih poslao?

- Margo ... da bi mi se osvetila ... Ta soba je i bila soba za učene ... u njoj su mnogi fotografisani. Verujem da je i Margo bila deo te prljave igre, pre nego što je postala zvezda.

Don Antonio je pogledao u Anđela. - Da li ti je to objašnjenje dovoljno?

Anđelo je ćutao. Mišići na rukama su mu se zategli. - Šta si radio posle?

- Pozvao sam don Antonija ... objasnio sam šta se dogodilo. Rekao mi je da te i dalje pratim. Tako sam sve vreme bio u tvojoj blizini.

- Znao si za Glen?

- *Si* - odgovorio je kratko. - I za nju, i za Nikosa Tedonisa ... Don Antonio je sve vreme bio u toku ... Redovno sam ga obaveštavao šta se događa i u vezi *IPC...*

Don Antonio je pročistio grlo. - Sve vreme sam mislio da je Nikos Tedonis neko sa kim je trebalo da raščistim davne račune. Dugo sam ga pratio ... Goto-vo dvadeset godina bio je nedodirljiv. Imao sam svoj plan a onda se u sve to umešala njegova veza sa Glen ... Imao sam ga kao na dlanu ... dok stvari nisu počele da se komplikuju.

Anđelo je gledao u neverici čas u jednog čas u drugog. - Obojica ste sve vreme znali, a ja? - bes se zakovitlao u njegovim tamnim očima.

- Ti si imao drugih briga ...

- Moja jedina briga bila je Glen! - Ustao je i napravio nekoliko koraka po sobi.

Don Antonio je ostao miran. - Glen je bila u dobrim rukama. Rekao sam ti da će biti ovde, i ovde je ...

- Šta da je nešto pošlo pogrešno? Šta da joj se nešto desilo?

- Ništa nije moglo da joj se desi.

- Radili ste mi iza leđa ...

- Dozvoli da te ispravim. Nismo ti radili iza leđa, već smo ti ih čuvali.

- Kako ste samo tako sigurni obojica?!

-Ako dozvoliš, objasnićemo ti...

Lagano kucanje na vratima prekunulo je don Antonija. Pojavio se Silvio.

- Amerikanac je upravo stigao.

- U redu, dovedi ga ...

Tek kada je i Dejv stigao, razgovor je mogao da se nastavi.

- Slušam vas. - Anđelo je ponovo seo na svoje mesto preko puta don Antonija.

- Pažljivo su pleli mrežu oko Glen. Nikos Tedonis je imao svoje razloge, a Danijel Rid, čovek iz njegove senke, svoje. Tvoje upoznavanje sa Glen stvorilo im je nekoliko problema. Do tada protiv tebe nisu imali ništa, a kada se između tebe i nje razvila veza, ti si im, ne znajući, direktno stao na put. Lako su te eliminisali s obzirom da si bio upleten u aferu *Glendejl.* Jednostavno, pustili su joj snimke ... To je resilo Nikosov problem ... Glen je postala njegova žena ...

- Ucenjivali su i senatora Bejlija tim snimcima. Zbog njih je povukao svoju kandidaturu ... Da li je u tome učestvovao i Danijel Rid? - upitao je Anđelo.

- Sada dolazi drugi deo priče - don Antonio je pogledao u Dejva. - On i Glen odrasli su zajedno u sirotištu.

Anđelo je bio iznenađen, ali don Antonio mu je dao znak rukom da ćuti i nastavio: - Sirotište u kom su odrasli pripadalo je nekom religioznom redu ...

Anđelo se setio bankara Džozefa Hofmana koji je rekao da je samo računovođa nekog verskog reda i da je taj red otkupio njegov udeo u kompaniji...

- Dobrotvor tog reda, namesnik i staratelj pod čijim su nadzorom bili, a da za to nisu znali, bio je Danijel Rid ... - govorio je don Antonio - Dejv je radio za njih sve vreme. U momentu kada je za to saznao preko izvesnog dr Lea Hekmana, pošao je u potragu za svojim poslodavcima ... Obojica ste lutali u mraku, a u centru svega stajala je Glen.

- Kakva je njena uloga bila u svemu tome? - upitao je Anđelo, natočivši sebi čašu viskija i žurno otpivši nekoliko gutljaja.

- Ona je bila nešto sa čim su mogli da ga učene. Znali su dobro da se ne bi cenkao. Uradio bi sve što su tražili od njega ...

- Šta je Nikos Tedonis želeo od Glen?

- Potomstvo ...

Anđelo je na te reči iskapio čašu do dna.

- Želeo je naslednika, ali ga nije mogao imati. Bar ne, kao svi drugi.

-I kako bi mu ga Glen podarila?

- Pretpostavljamo da je trebalo da rodi njegov klon ...

-Klon! Isuse ... ovo je ludilo! ...

- Nije, Anđelo ... Da li znaš ko je otkupio vaš projekat na kraju?

- Po onome što je rekao bankar, reč je o nekom verskom redu.

- A ko je stajao iza tog verskog reda?

Anđelo je gledao u don Antonija. - Po onome što vi govorite, to je bio Danijel Rid.

- U pravu si... I šta je na kraju bilo sa celim projektom EVELAX?

- Propao je. Dr Jan Erikson je radio paralelno na vakcini virusa side.

- Ako je projekat propao, - sad je došao red na Dejva da se uključi u razgovor - zašto ste ipak bili otkupljeni?

- Misliš da su mogli da nastave rad na kloniranju?

- Ne. Nastavili su rad na vakcini.

- A gde se u sve to uklapa Nikos Tedonis?

- Bio je marioneta u njihovim rukama. Pothranjivali su njegovu bolesnu iluziju sve dotle dokle im je trebao ... Nakon što smo upali u šifru, on je izgubio kontrolu nad celokupnom imovinom kojom je raspolagao.

- Sačekaj malo! - uzviknuo je Anđelo - Koliko se ja sećam nismo im upali u šifru ... Možda smo otkrili par podataka ...

- Anđelo, da si znao za sve ovo i u kolikoj je opasnosti Glen, mogao si napraviti nepromišljen korak...

- Pa ste me jednostavno isključili...

- To nije bila moja odluka - Dejv je pogledao u don Antonija.

- Ja sam odlučio tako ... radi tvoje sigurnosti - potvrdio je starac.

- Trebalo bi da vam se zahvalim? - upitao je povređeno. - A kardinal Fabio, zašto je on morao da umre?

- Znao je njihovu tajnu.

- Mislite na kloniranje? Spreman sam u sve da poverujem, ali u to ...

-I to je lako objašnjivo - uveravao ga je Dejv. - Znao je njihovu tajnu. Normalno, on je na to gledao sa svoga verskog stanovišta ... Postoji *Ilijino proročanstvo,* u njemu je zapisano kako će se i šta će se sve desiti pred drugi Hristov dolazak ... Postojala su dva istovetna proročanstva: jedno po kome su već delovali bilo je kod njih, drugo sam ja pronašao. Oni su hteli da imaju oba.

- Šta bi time postigli?

- Sprovodili bi i dalje biblijska proročanstva i tako bi saterali hrišćane u svoj tor ... doveli bi svog mesiju, možda bi to čak bio i Danijel Rid ili neko iz njihovog okrilja ... Originali *Ili/inog proročanstva* nestali bi u njihovim rukama i niko ne bi shvatio prevaru. Zavladali bi svetom, a možda već njim i vladaju ...

Anđelo se zamislio. - A, devojka?

- Misliš na Mili ... Ona je bila deo mog plana, neko ko je trebalo da mi posluži za potkusurivanje sa Nikosom Tedonisom - dodao je don Antonio.

- Gde ste je pronašli?

- Slika ... - Don Antonio je pogledao u lik devojke. - Kada sam prvi put video platno, mislio sam da imam original. Ubrzo sam shvatio da je original u tvojim rukama, a ja sam imao kopiju ... Veći deo te priče znaš. Ona nam je pomogla da izvučemo Glen.

- Zašto ste je onda pustili?

- Stvar je zakomplikovala akt tašna sa šiframa. Vama je bio potreban taj bio-čip a Glen je znala gde se on nalazi. Uverila me je da će moći sve sama da obavi, bez prevelikog rizika... Imala je i obezbeđenje ... Pustio sam je da ode u Atinu, a nije trebalo ... .Ostala je još samo jedna šansa i ja sam zaigrao na nju ...

- *Ilijino proročanstvo"?*

- Ne - odmahnuo je don Antonio. - I taj detalj znaš. U vašim rukama nije bio original. Kardinal Fabio ga je sklonio na sigurno mesto. Znao je da će kad-tad doći po njega ... i ispostavilo se da je bio u pravu ...

- Znači, - Anđelo je sad gledao u Dejva Rimera - sva ona priča o kupovini vremena bila je smišljena ...?

- Meni je trebalo to vreme, ali ne i tebi ...

- Zašto? - Anđelove oči su optuživale ...

- Da saznam ko se krije iza *Orchis Korkyra Negro* ...

-I jesi li?

- Znaću kad otputujem u Beč.

- Znači sve vreme Glen je bila prepuštena sama sebi?

- Nije - don Antonio je pokušao da ga razuveri. - Tu je bio Vitorio.

- Vitorio! - Anđelo je skočio ...

- Nikos Tedonis je imao šofera ... da bi Vitorio zauzeo njegovo mesto, neko je morao da ga ukloni ... Tako smo imali svoga čoveka u njihovim redovima. Upravo smo zato i bili mirni. Sve je bilo spremno za razmenu, osim što razmena nije trebalo ni da se odigra. Kao što vidiš proročanstvo nije bilo ni potrebno. Vitorio je imao relativno lak zadatak. Glen je samo trebalo dovesti do aerodroma. Avion je bio spreman ...

Anđelo je pažljivo saslušao. - Vitorio, - konačno je rekao - mislim da ti dugujem izvinjenje ... izvinjenje što nisam imao dovoljno poverenja.

-Anđelo, priđi. - Don Antonio je stavio svoju staračku ruku preko Anđelove. - Duguješ mu više od izvinjenja, a ti znaš kakav je običaj na Siciliji.

Anđelo je klimnuo glavom.

- U pravu si, don Antonio. - Zatim se okrenuo prema Vitoriju. - Hoćeš li da mi budeš kum? - bilo je sve što je rekao, a onda su se čvrsto zagrlili... Kada je njihov zagrljaj popustio, Anđelo je pogledao u Dejva. - A ti?

Dejv se osmehnuo zaverenički. - Pa, mislim da neko treba da ti preda mladu - prišao mu je i potapšao ga po leđima.

- Mislim da bi ovo trebalo proslaviti... - Nakon tih reči don Antonija, medu njih se vratilo dobro raspoloženje. Podigli su visoko čaše ... - Za mladence! - rekao je don Antonio. - Za mladence! - spremno su dočekali Dejv i Vitorio iskapivši čaše do dna.

- Ako ne zamerate, pošao bih sada da se oprostim sa Glen - Dejv je pogledao u don Antonija. Starac je prihvatio njegovu ispruženu ruku, čvrsto je stegnuvši, a onda je rekao, gledajući u Anđela:

- Ostavljaš je u dobrim rukama. - Znam - odgovorio je Dejv i izašao.

Pronašao je Glen u salonu. Sedela je zamišljeno gledajući u raskošno uređen vrt vile Arneri. Dejv je zastao na tren, gledajući je. Bila je lepa i jedinstvena. Devojka koju je don Antonio našao možda je po liku bila ista, ali nikad ih Dejv ne bi mogao zameniti. Prišao joj je i uzeo je za ruku ...

Znala je da je došao da se pozdravi.

- Tek si došao, a već odlaziš ...

- Moram u Beč.

- Shvatam - klimnula je glavom i ustala.

Dejv je zagrlio nežno. - Bićeš srećna sa Anđelom ...

- A ti? - upitala je dok su joj u očima iskrile suze.

Neko mora da bdi nad tvojom srećom, pomislio je gledajući u njeno lice ...

- Čuvaj se, Dejv - šapnula je dok je odlazio ... Stajala je kraj velikog prozora gledajući za Dejvom ... Don Antonio je polako prišao u svojim kolicima. Uzeo joj je ruku i pokrio je svojim dlanom. - Ne bi trebalo da plačeš - govorio je dok je gledao u Dejva koji se opraštao sa Anđelom. - On je čvrst momak.

- Znam - složila se tiho. - On je moja porodica ...

Potapšao je po ruci. - A mi?

- Naravno, i vi - rekla je spustivši poljubac na njegovo izborano staračko lice.

14.

- Bojim se da ste došli uzalud - rekao je profesor Bauer, uvodeći Dejva u foaje univerzitetske biblioteke. - Dozvolite da vas upoznam sa doktorom Paolom Kontijem. Kolega predaje filozofiju religije, katedra na Rimskom univerzitetu ... izvrstan stručnjak i dobar poznavalac religijske materije. - Dejv se rukovao.

- Sedite - pozvao ga je profesor, pokazujući mu na slobodnu stolicu. - Papir koji ste mi poslali, za koji smo mislili da je možda reč o *Ilijinom proročanstvu* ...

- Možda? - Dejv ga je pogledao upitno. - Kada smo se čuli preko telefona vi ste bili gotovo potpuno sigurni da je to zaista prevod originala.

- Ah - izustio je Hajnrih Bauer. - Verujte, nije nimalo lako ... Zato sam i pozvao doktora Kontija. On je, na moje insistiranje, zbog ovog sastanka došao čak iz Rima.

Dr Paolo Konti je smirenim glasom pritekao u pomoć profesoru Baueru.

- U rukama imamo prevod ... Da imamo originalni stari zapis mogli bismo govoriti o verodostojnosti...

- Čekajte, - Dejv ga je prekinuo - ja sam lično u svojim rukama imao original.

- A gde je on sad? - upitao je oprezno dr Paolo Konti.

Dejv je pomislio na mrtvog kardinala Fabija.

- Sad je na sigurnom ...

- U redu, i da prihvatimo da je reč o prevodu originalnog zapisa, ni u tom slučaju ne smemo zaboraviti da ovo proročanstvo predstavlja celinu za sebe, a pri tom istrgnuto je iz jedne isto takve celine ...

- Mislite na Bibliju?

- Recimo, mada tvrditi tako nešto, a nemati dokaze ... Znate, ako ste stručnjak, zaključke ne smete olako donositi.

- Vi ste, ipak, došli do nekog saznanja?

- Mislim da ćete biti razočarani.

- Neće mi biti prvi put. - Dejv se osmehnuo gledajući u dr Kontija čije su vodnjikave oči, neobično krupne za njegovo sitno lice, klizile po njemu.

- Uspeli smo da obradimo deo teksta. Na žalost, on se nikako ne uklapa u koncepciju postojeće Biblije.

- A šta ako je postojeća Biblija falsifikat?

- U tom slučaju - umešao se i profesor Hajnrih Bauer - i katoličanstvo kao institucija počiva na falsifikatu.

- Sto nije isključeno! - Dejv Rimer je iskušavao dr Paola Kontija, ali on je ćutao.

Hajnrih Bauer se nervozno nakašljao. - Ono što je kolega pokušao da vam objasni upravo se nalazi na samom početku teksta ...

Dr Paolo Konti se obratio profesoru Baueru: - Ako dopustite ... - Rukom je namestio naočare bliže očima i podigao papir koji je stajao na stolu ispred njega.

- Ovde se spominju dva imena ... Otan i Agon ... što automatski isključuje verodostojnost...

- Da li bar znate šta predstavljaju? - Dejv je bio više nego zainteresovan.

- Naravno ... Otan i Agon su dva demona blizanca i pripadaju jevrejskoj kabali ... Verujte, ovo je čisto gubljenje vremena. - Pogledao je na svoj ručni sat. - Kroz sat vremena poleće avion za Rim. - Zatim je dodao vraćajući svoje spise u akt tašnu. - Ako ćete prihvatiti moje mišljenje, a čini mi se i profesor Bauer se u izvesnoj meri sa mnom složio ... osim prve strofe, ovo je skupina raznih folklornih motiva. Takvi opisi najčešći su kod balkanskih naroda... Vi me, kolega Bauer, podržavate u ovom slučaju?

- Ah, svakako ... Kolega je u pravu ... Kod Srba imamo takav primer: kosovski ep - rekao je sa nešto više žara profesor Bauer.

Dejvu nije promakla užurbanost s kojom je Konti prekinuo profesora.

- Profesore Bauer, ja ne bih išao baš toliko daleko ... Oprostite, sad zaista moram da pođem. - Sva trojica su ustala. - Žao mi je, mladiću, što ste prešli toliki put uzalud - rekao je rukujući se sa Dejvom.

- Da li postoji i najmanja mogućnost da vaš kolega greši? - upita Dejv profesora kada ostadoše sami.

- Znate, ja sam samo antropolog. Do izvesne mere neke od ovakvih stvari mogu pratiti, ali kada je u pitanju dr Konti, boljeg poznavaoca ove materije od njega nećete naći...

- Zbunjuje me njegova isključivost. - Dejv je i dalje insistirao.

- Neka vas to ne dovodi u nedoumicu. Znate li koliko samo ovakvih papira prođe kroz njegove ruke?

- To i jeste ono što mi nije jasno ... Šta mislite, zbog čega je tako brzo pristao da dođe?

- Pa u prirodi našeg posla je da sarađujemo ... Oskn toga ...

Dejv ga je prekinuo. - Da li ste mu pre ovog susreta u Beču poslali telefaksom materijal?

Profesor Bauer je zastao. - Da, naravno da jesam, i to u celosti.

- Znači da je već tada mogao znati šta imate u rukama?

- Sigurno - složio se profesor Bauer.

- I šta mislite, zbog čega je, ipak, došao? - Dejv je čekao da vidi kakva će biti njegova reakcija.

- On je ... o Bože! - Hajnrih Bauer je iznenađeno uzviknuo. - Mislio je da imamo i original!

- Bingo! - Dejv je uzviknuo, a onda značajno dodao naglasivši svaku reč. - Profesore Bauer, ovo što imamo jeste prevod originala ... I šta sad mislite?

- Mislim, mladiću, da nas čeka mnogo posla ... Ako niste rezervisali sobu u hotelu, pozivam vas da budete moj gost. Stanujem ovde vrlo blizu, deset minuta od biblioteke. Ukoliko nam zatreba nešto od literature, osoblje biblioteke doneće knjige na moju adresu.

Pola sata nakon što je Dejv pristao bili su u stanu profesora Bauera. Radili su do kasne večeri, a onda je Rimer rekao:

- Profesore Bauer, radimo gotovo ceo dan, a još smo na početku ... Možda bi trebalo prekinuti...

- Pođite na spavanje. Ja ću ostati još malo da radim. Znate,"u mojim godinama san je retkost ... nekoliko minuta u udobnom naslonjaču meni će biti sasvim dovoljno. Kada mu je Dejv, nekoliko minuta kasnije, poželeo laku noć, on ga, zamišljen, nije ni čuo.

Ostao je zadubljen nad tekstom do duboko u noć ... Umor mu je svladao telo, ali taj umor nije donosio san ... Naslonjen na radni sto sa upaljenom lampom i tekstom ispred sebe, on je u tišini još jednom pročitao ono za šta je verovao da je *Ilijino proročanstvo.* Bio je siguran da će u tim recima naći objašnjenje za sve ono što se dogodilo ili tek treba da se dogodi. Njegov životni vek približavao se svome kraju. Profesor Hajnrih Bauer imao je dovoljno godina da se nagleda svih strahota kroz koji je prolazio svet... dovoljno vremena da i sam lično učestvuje u nekim od tih užasa. Zlo, užas i smrt, pomislio je, postojali su uvek i na svakom mestu i ništa se u tome nije promenilo. Naprotiv ... smrt je sve prisutnija, pokazujući se u hiljadama bezimenih telesa koja se raspadaju u masovnim grobnicama svetskih stratišta ili umiru u ranama od side, ebole, raka - ne birajući nijedan sloj, nijednu naciju posebno. Više ništa nije bilo neobično i ništa nije moglo iznenaditi... gasne komore zamenjene su izolacijama naroda, a koncentracioni logori ustupili su mesto sankcijama. Ljudi su najstravičnije jutarnje i dnevne vesti primali sa pomirljivom ravnodušnošću, u čijem armagedonskom bezdanu je nestajala sveukupna savest čovečanstva.

I usled toga, taj isti svet, lišen svoga prava i volje da utiče na opšti život doveden je namerno, u to je Hajnrih Bauer bio siguran, blizu one tačke na kojoj će pristati da njime vlada bilo ko, spreman da pristane na sve, samo da se njegova lična patnja završi i da tim mukama već jednom dođe kraj ... Taj koji je mogao vladati svetom, menjati hiljadu likova a biti jedno, imao je i svoje ime ...

Profesor Hejnrih Bauer je protrljao umorne oči. Uskoro će početi da se razdanjuje, pomislio je. Ustao je i podigao papir sa stola. Čitao je naglas, osluškujući pažljivo reči koje su otkrivale suštinu ljudskog stradanja:

- Dva otpala brata Otan i Agon
Što jedan smisli drugi izvede
U sebi nose zla hudi nagon
U kući od dvanaest zvezdica sede

Lik njihov tek odraz u vodi
Sto staće ispred Hristovog stada
Dok čekaju da se aždaja rodi
Zemljom svetom ko svojom da vlada

Dolaze iz senke crne Prezbiteri
U kojoj raste začet pupoljak zla
Da im otvori vrata Božijih dveri
Krv naroda svetog da im da

Svi čekaše znak da se desi čudo
***I** pojavi pred vernima Mučenik mili*
Prevareni pođoše da liju krv ludo
Tamo gde su kosovi gnezdo svili

***I** imaće snagu Svetoga Sina*
A duh njegov gle izađe iz Ada
Prolivaće krv krsnoga vina
Daće ga anđelima sudu iz Hada

Skupiće vojsku krst časni i luna
U kolevci od ognja začuće se plač
Pojaviće se nebeskog proroka kruna
***I** podići visoko svoj pravedni mač*

Krv roda nebeskog čuva dveri
A Luna je žena tog anđela zla
Sedam svetih kriju tajnu od zveri
Samo izabrani narod za nju zna

Srp anđela za žetvu je spreman
Naći ćeš ga u Božijoj kući
Daće ti se da pobediš neman
Kao sluga božiji u nju ćeš ući

U bašti tog zlatnog hrama
Videčeš cvet zaliven krvlju svetih
Zakovani biće na lažni stub srama
Ne bojeći se sile zveri koja preti

Sedam anđela knjigu svetih drže
Mogu da spreče strašnu sudbu ovu
Da ognjem svojim neverne sprže
Tih sedam pečata u božijem slovu

Tamo gde je krst tri strane sveta
Naći ćeš zemlju i mač o kom pojem
Rođen opet iz vatre božijeg gneva
Govorim ja što kraj njega stojim

Ti što držiš proročanstva reći
Iz tajnog bluda taj sin će da se rodi
Pokušače pravdu Boga oca da spreči
***I** verne i neverne na to polje vodi*

Vodice ih pečat poniko iz Ada
Sav rod zemaljski ruke će mu dati
***I** stado vernih zbog njega će da strada*
***I** primiče žig zveri a neće za to znati*

Nisu sveti oni za koje svet se boji
U neveri se davno odrekoše Hrista
Pođi tamo gde on sa mačem stoji
1 naći ćeš veru kao suza čista

Njima je dati sveti oganj i knjiga
Netruležne mosti i voda što vid ***leci***
Njihova je patnja Srp i Božija briga
A tebi su upućene Prorokove reči

Gle lažna je zvezda što im čelo krasi
A prava iskra na trag drugi vodi
Od Irodovog pokolja svetlost da spasi
Sto će sa Srpom međ Srpljem da se rodi

***I** biću rođen njima na spasenje*
Jer sedam hiljada beše im broj
Jedini verovahu u moje vaskrsenje
Za krst časni pođoše u boj

***I** začuče se truba glas pravičan gde zbori*
Da po volji je Sin ljubljeni moj
Jer bejasmo sa njim tad na Svetoj Gori
A istina sveta u knjizi je toj…

Ponovio je poslednju rečenicu i skinuo naočare odloživši papin - Ovo nigde ne vodi - rekao je na nemačkom, gledajući u Dejva koji je upravo ušao u radnu sobu.

- Radili ste celu noć?

- Da - potvrdio je - ali rezultat je ostao isti... Mislim da sam precenio sebe. Potreban mi je mali odmor. Ako želite da nastavite, papir vam je na komodi tu pokraj ogledala.

„Ogledalo", pomislio je Dejv, a onda uzviknuo: - Profesore Bauer! Pogledajte!

Hajnrih Baugr mu je prišao. Dejv je uzeo olovku i žurno ispisao velikim slovima O T A N, a onda je papir okrenuo prema ogledalu ... - *Lik njihov tek odraz u vodi,* - prošaptao je profesor Bauer. - *Majn Got! Majn Got!* - ponavljao je kao da nije znao šta bi se drugo moglo reći...

Dejv i Hajnrih Bauer posmatrali su odraz u ogledalu ... Ovo nije demon iz jevrejske kabale ... Ovo je NATO.

Sad je bilo lako resiti misteriju. Dejv je govorio naglas:

- Ako je OTAN u stvari NATO, onda je AGON skraćenica za Pentagon ... Sedište NATO nalazi se u Briselu, sa lakoćom je povezivao prve pojmove. - Vi vrlo dobro znate šta to znači, profesore.

- Kuća od dvanaest zvezdica... - mrmljao je Hajnrih Bauer za sebe prilazeći polici sa knjigama. - Evo našao sam. - Prišao je Dejvu držeći u rukama bilten Evropske unije.

Naslovna strana prikazivala je dvanaestoricu čelnika; iznad njihovih glava vijorila se zastava sa 12 zvezda, a ispod njihovih nogu bio je prostrt plavi tepih sa istim prstenom od dvanaest zvezda u čijem su krugu stajali.

- Ima li u Bibliji nešto o tome?

- Da - potvrdio je profesor. - U Otkrivenju govori se o ... - profesor Bauer je zastao. - Poslušajte ... - čitao je:

- */ znak veliki pokaza se na nebu* - zatim je preskočio jedan red - *pod nogama njezinim i na glavi njezinoj venac od dvanaest zvezda.*

Dejv se osmehnuo podrugljivo: - Šta kažete sad, profesore? Nije ni čudo što je vaš cenjeni kolega požurio natrag u Rim.

Hajnrih Bauer je samo klimao glavom, ali i dalje je bio zanet otkrivanjem teksta. - Prezbiteri ... da vidimo u knjizi simbola ... Prezbiteri je Crni mesec, poznatiji kao Lilit... Isprva se smatralo da je reč o Mesečevoj senci, a kasnije se utvrdilo daje reč o maloj planeti koja prati Mesečevu putanju zaklonjena njegovom senkom.

- Ne kaže nam mnogo ...

Hajnrih Bauer nije dizao pogled. - Pogledaću pod „Lilit". Evo, kaže se da je Lilit, po jevrejskom verovanju, prva Adamova žena, pre nego što je Bog stvorio Evu. Zavedena od Satane, ona postaje njegova žena. Demonska kraljica, ubica dece i zavodnica muškaraca.

-Šta imamo još?

- A *Luna je žena tog anđela zla* ... Ovaj deo nam potvrđuje da smo u pravu. Prezbiteri, Lilit, Luna ... tri puta se ponavlja pod tri različita lika isti pojam ... ne razumem šta bi to predstavljalo ... da pogledamo dalje ... *Daće ga anđelima sudu iz Hada.*

Sud iz Hada ... - Profesor Bauer se zamislio. - Ad ili Had je pakao.

Dejv je dva puta zaredom ponovio: - Ad ... Had ... - zastao je u pola reči... - Hag! Daće ga anđelima sudu iz H a g a!

- *Majn Goti* - otelo se profesoru Baueru - mogli biste biti u pravu. - Haški tribunal, sud za ratne zločine ... Ali to nije sve ... Den Hag u prevodu znači lovačka kuća izgrađena za potrebe grofa od Holandije.

- Lovačka kuća ... - ponovio je Dejv. - Interesantno ...

- Hag krije još jedno značenje u sebi. - Hajnrih Bauer je prošetao po sobi. - U mitologiji evropskih naroda Hag predstavlja vešticu; biblijski gledano reč je o praliku veštice, upravo prve Adamove žene Lilit koja se spominje u proročanstvu. Time se ispunjava i ono što se u samoj Bibliji navodi da će Satana imati svoj sud na zemlji... Veštičiji sud ...

Profesor Bauer je umorno sklopio oči... Zašto je profesor Paolo Konti prećutao istinu? Sad više nije bilo sumnje šta su imali u rukama.

- Trebalo bi da pođem do univerzitetske biblioteke. Materijal i knjige koje imam kod sebe nisu nam dovoljni. Neke strofe putem simbola ukazuju na narod koji ima Hristova obeležja.

- Možete li već sad reći o kome se radi?

- Reći ću vam kad se vratim.

Dejv je razmišljao ... - Da li će se tada znati gde je polje Armagedonsko?

- Budite strpljivi... Uostalom, ne bi trebalo dugo da se zadržim. - Profesor Bauer je izvadio iz džepa svog prsluka sat, zagledao se u njega, klimnuo glavom, uzdahnuo i, rekavši nešto na nemačkom, izašao.

Već četrdeset godina, nogu pred nogu, profesor Hajnrih Bauer išao je istim putem ... Svakim svojim korakom bio je sve zamišljeniji. U sebi je ponavljao reči proročanstva koje je već znao napamet. U tim recima krila se tajna poruka, a proročanstvo je poručivalo ono što je kolega Paolo Konti odsečno porekao. Kosovski ciklus sadržavao je sve elemente Armagedona, elemente koji će se uskoro ponoviti, u to je bio sasvim siguran ... Da, znao je Hajnrih Bauer da bi ga mnogi opovrgli, jer nepoznati narodni pesnik koji je zabeležio Kosovski boj nije bio verodostojan dokaz za kojim bi se poveli istoričari. Ali, zar i Hristovi apostoli nisu bili svojevrsni pripovedači i zapisničari Hristovih reči?

Popeo se uz stepenice univerzitetske biblioteke.

- Dobar dan, profesore Bauer.

- *Guten tag,* Ida - otpozdravio je. - Danas će mi trebati vaša asistencija. Budite ljubazni i obezbedite mi ovu literaturu. Biću na svome starom mestu ...

Službenica je khmnula glavom čekajući da profesor ispiše porudžbinu.

- Ovo je za početak, možda će mi nešto naknadno zatrebati - pružio joj je papir i vratio olovku u džep.

- *Das is serbishen literature?* - upitala je začudivši se. - Videću šta mogu od ovoga da pronađem ...

Uskoro je došla sa nekoliko knjiga i spustila ih tiho na sto pored njega.

- *Danke, frau* Ida - zahvalio joj se ne gledajući je.

- Nisam pronašla baš ništa iz crkvene literature - šaputala je - osim ove monografije Svetih ratnika.

- *Das is gud.*

- Na srpskom je...

- *Nih maht...* koristiće mi. - Službenica se udaljila ...

Proveo je mnogo duže nad knjigama nego što je planirao. Išlo je sporo, ali je vredelo ... Svi pojmovi koji su se spominjali u proročanstvu bili su konačno tu. Uzeo je notes na kome je po redu i hronološki zapisivao sve što je spomenuto. Pritisnuo je malo dugme na tasteru ugrađenom pored lampe.

Uskoro se pojavila službenica. - Nešto ste hteli, profesore?

- Možete li mi izbaciti na štampač nekoliko strana iz ove knjige?

- Naravno - potvrdila je. - Učiniću to odmah.

Vratila se brzo.

- Nešto ste zaboravili, gospođo Ida? - upravio je pogled prema njenom licu.

- Profesore Bauer, ovo će zvučati malo čudno ... ali, ja ne mogu to da uradim.

- Ne možete da uradite? ... Ne shvatam šta, gospođo Ida?

- Da odštampam.

Profesor Bauer je gledao, ne shvatajući. - Toliko puta sam dobijao fotokopije raznih dokumenata, i to upravo od vas. Stvarno, gospođo Ida, ne shvatam u čemu je problem?

Gospođa Ida je bila prilično zbunjena.

- Vi znate da se sve knjige nalaze u kompjuteru, sve su kodirane. Kada sam dala nalog da se izbaci na štampač, kompjuter je odbio da izvrši operaciju.

- Ah, to ... Sad shvatam, imate problema sa operativnim sistemom. Onda, molim vas, fotokopirajte.

- Ne mogu ni to, profesore Bauer ... Imamo zabranu ...

Hajnrih Bauer je podigao svoj ton remeteći tišinu čitaonice. - O kakvoj zabrani govorite?

- Zabrani ministarstva odbrane - prošaputala je poverljivo. - Pod tu zabranu stavljeni su svi dokumenti, akta i knjige srpskih autora. Nešto se događa, a ne znam šta ... Mora da je u pitanju neka greška.

- Nije greška, gospođo Ida - rekao je skupljajući žurno svoje stvari sa stola za kojim je sedeo.

Dejv Rimer je čekao na povratak profesora Hajnriha Bauera. Prošlo je više od tri sata ... Odlučio je da izađe pred njega. Univerzitetska biblioteka nije bila daleko. Mogao je otići i vratiti se samo jednim putem.

Izašao je na glavnu ulicu ... Došavši sasvim blizu do prve raskrsnice začuo je škripu kočnica i vrisak žene ... Potrčao je, a onda stao ... Na pločniku je ležao profesor Hajnrih Bauer... Kleknuo je pored njegovog tela ... Hajnrih Bauer je još bio pri svesti... Svojim sitnim očima pozivao ga je da mu priđe bliže ...

- Narod koji čuva Hristovo znamenje ... - šaputao je. - Biblija spominje trube ...

- Profesore Bauer - Dejv je hteo da ga prekine, ali njegov pogled je preklinjao da ga sasluša. - Trube ... - šaputao je - one su nacionalni instrument. - zastao je, udahnuvši plitko - cvet... zaliven ... krvlju ... - ponavljao je izlomljeno reči iz *Ili/inog proročanstva* - bez krvi neće da cveta. - Gubio je dah, na usnama mu se pojavila krv. Pokušao je da je proguta. - Mač ... Pogubitelj greha ... naći ćete ga u božijoj kući... kuća je pod gorom Magedonskom ... demoni idu gde je krst... tri strane sveta ... crkvena zemlja ... je polje Armagedonsko ... gde su kosovi gnezdo svili... tamo je zemlja ...

Dejv je stajao još neko vreme posmatrajući kako profesorovo beživotno telo stavljaju na nosila a zatim u kola ... Sirene su se uključile ponovo, odvozeći nekog koga je sreo samo nakratko, ali dovoljno dugo da mu postane drag. Od profesora Bauera ostao je samo trag krvi na pločniku i smrskane naočare ... Sagnuo se da ih podigne ...

- *Shuligan* ... - neko mu se obratio na nemačkom. Okrenuo se i ugledao uniformisanog policajca...

- Da li poznajete nastradalog?

- Ne - odmahnuo je glavom.

- Da li ste svedok?

- Nisam video šta se dogodilo, kada sam stigao on je već bio oboren ... - u ruci je držao zdrobljene naočare Hajnriha Bauera. - Ovo je pripadalo njemu ...

Policajac ih je uzeo klimnuvši glavom a zatim se pridružio kolegama koji su obavili uviđaj ... Za njih je slučaj profesora Hajnriha Bauera bio završen.

Dejv je podigao ruku da zaustavi taksi. Više nije bilo potrebno sakrivati se ... više nije imao nikoga ko bi poslužio kao mamac. Ovoga puta uložio je sebe.

- Gde želite? - upitao je taksista.

- Aerodrom - rekao je kratko ...

15.

Pre nego što je napustio Austriju i krenuo za Ameriku na susret sa Dikom Redmondom, Rimer je pozvao don Antonija.

Starac je potvrdio njegove sumnje.

„Paolo Konti"- nasmejao se don Antonio. „Naravno da znam, on je vatikanski poverenik i pretendent na stolicu papinog sekretara."

„Kakve su mu šanse da to postane?"

„Zavisi od toga šta ima u rukama ... Mora ih uceniti ... On je prljav i sujetan igrač."

„Hvala, to je bilo sve što sam želeo da znam."

„Ideš za Ameriku?"

„Da," odgovrio je Dejv kratko.

„Nadam se da ćeš stići na venčanje ..."

„Biću tamo", uverio ga je Dejv završavajući razgovor.

Dik Redmond je očekivao da kroz debelo staklo imigracione službe vidi prve putnike sa najavljenog *Pan Am-ovog* leta broj 625 ... U ruci je držao sveže izdanje *„Vašington posta".*

- Zdravo Dik!

General se osvrnuo i ugledao Dejvovo lice.

- Izgledaš kao da si pobegao sa intenzivne nege - bile su njegove reči umesto dobrodošlice.

- Šala ili ozbiljna primedba?

- Izgledam li ja tebi kao neko ko se šali? Uostalom, trebalo bi da mi čestitaš.

- Čestitam?! Na čemu, generale?

- Upravo sam promovisan ...

- O čemu pričaš, Dik?

- Pogledaj! - pružio mu je novine.

Dejv je u hodu pročitao naglas: „Odana pošta ratnom veteranu"...

- Dik! - zastao je, pogledavši ga u oči. - Sahranili su te ...

- Ne - odmahnuo je glavom - ućutkali su me.

- Zašto bi to uradili?

- Manje ih košta nego da me penzionišu.

- Ne izgledaš zabrinuto ...

-I nisam. To - pokazao je na mali članak u novinama - znači samo jedno: da je došlo do pucanja u vojnom vrhu Pentagona.

- Onda to nama ostavlja dovoljno prostora, Dik.

General je zastao. - Ne Dejv, ne nama. U ovome si sam. Ja se povlačim.

- Siguran si? - pogledao ga je upitno.

- Da. Zvanično su me sahranili, nezvanično - poslali su mi poruku da se povučem. Oni to tako rade.

Stajali su na izlazu iz ogromne aerodromske zgrade.

- Znači, došao si da se pozdraviš sa mnom.

Dik Redmond je gledao u stranu. Dejv mu je spustio ruku na rame.

- Ti nisi budala, Dik ... Isuviše znaš da bi te pustili tek tako ... A ja i ne znam, - Dejv je zastao, tražeći njegov pogled - šta ti sve znaš ...

- Znam isuviše da bih dozvolio da im padnem u ruke - reče Redmond tvrdim glasom, a onda promeni temu: - Šta ćeš ti sada?

- Biću mamac ...

- Onda ti treba nešto na šta će zagristi ... - Dik mu je pružio ruku ispustivši u Dejvov dlan sićušnu kapsulu ...

- Šta je to? - upitno ga je pogledao Dejv.

- Hrana za ajkule iz Vašingtona ... Zbogom - stegnuo mu je još jednom čvrsto ruku.

Dva sata kasnije u hotelskom aprtmanu, nakon što se rastao sa generalom, Dejv Rimer je shvatio da je Dik Redmond obavio svoj poslednji vojnički zadatak.

Davidov ključ, afera *Glendejl* i mikrofilm sa preciznim planom vojnog udara ... sve je imalo smisla ... Dok je on jurio između Amerike i Evrope za tim smislom, *Orchis Korkyra Negro* je tražila predmet ... Ostao je još samo Paolo Konti. On je znao smisao te potrage ... Dejv je u to bio siguran. Ostalo je nejasno samo jedno pitanje: Na čijoj strani je bio Paolo Konti? To je već morao sam da ga pita ...

Podigao je slušalicu pažljivo birajući prekookeanski broj ...

„Silvio, da li je don Antonio tu?"

Don Antonio je sedeo na terasi vile Arneri, ruke su mu ležale mirno u krilu dok je posmatrao sokola kako kruži u niskom letu. Ptica je napravila nekoliko širokih krugova nadzirući okolinu, a onda, odjednom, let joj je postao oštriji putanja krila kraća. Don Antonio je znao da će se soko već u sledećem trenutku obrušiti na svoj plen ... Iznenada začuo se pucanj i pogođena ptica je opustila krila ... Starac je zažmurio da ne gleda njen pad ...

- *Capo* ... nije vam dobro ...?

Na te reči starac se okrenuo i pogledao u Silvija ... Na ovome svetu, ni kad ja odem, neće se ništa promeniti: čovek nosi zlo u sebi, time je obeležen. Bog nam plaća, a đavo naplaćuje. Sa njim, svi smo napravili nagodbu. Neko mu je dao telo za dušu, a neko dušu za telo, zaboravljajući da će se on jednom vratiti, jer đavo uvek dođe po svoje ...

- Da vidimo šta možemo da uradimo za našeg američkog prijatelja - progovorio je, prenuvši se iz zamišljenosti, i pokrenuo kolica. - Da li si pronašao Kontija? - Silvio je samo klimnuo glavom.

- Upozorio si ga da mu je život u opasnosti?

-Si...

- Šta je odgovorio?

- Da ne zna zbog čega mu se preti...

- *Stupido* - promrsio je starac kroz stisnute zube. - Pošalji dva naša čoveka da ga obezbede dok ne stigne Amerikanac ...

* * *

Pljuštala je kiša, voda se slivala spirajući trošne izlokane stepenice koje su vodile ka ulaznim vratima crkve *San Gregorio Magno* ...

Dejv je isplatio taksistu i kola su se žurno udaljila. Zastao je na tren, orijentišući se, a onda kroz gustu kišnu zavesu negde na sredini stepenica ugleda poznatu priliku.

- Paolo Konti! - pozvao je čoveka koji se uspravno i bez žurbe penjao prema crkvi.

- *Si?* - uzvratio je, okrećući se polagano.

Dejv je sa lakoćom pretrčao stepenice koje su ih razdvajale.

- Mi smo se već sreli - rekao je sustigavši ga.

- Jesmo - potvrdio je Italijan - ali ne znam šta vi, mladiću, tražite od mene.

- Objašnjenje.

- Objašnjenje - ponovio je za njim ironično Paolo Konti i odmahnuo glavom.

Dejv je impulsivno obuhvatio rukama Kontijeva ramena tražeći njegov pogled.

- Nemojte me odbiti - prošaputao je - nisam prešao ovoliki put uzalud ... Previše je ljudi stradalo zbog nečega što samo vi znate ... i zbog čega je i vaš život ugrožen ...

Dejv gaje gledao u oči. Ali, u očima Paola Kontija nije video ni strah ni odricanje. To nije bio onaj isti čovek koji je žurno napustio sastanak sa Hajnrihom Bauerom u Beču.

- Da - rekao je. - Možda vam mogu pružiti objašnjenje, ali, da li ste vi dovoljno spremni da ga prihvatite? - Sada je Paolo Konti tražio Dejvov pogled ...

Dejv se odmakao nekoliko koraka. - Prihvatam ... bilo šta ...

- Onda, potražimo zaklon od nevremena, ako već ne možemo od sudbine - rekao je Konti i nastavio put prema vrhu stepenica.

- Svi koje ste sreli pre nego što ste došli do mene, - rekao je praveći pauze - uključujući i dr Lea Hekmana, pripadali su jednoj istoj organizaciji ... *Opus Dei... Tula ... Berlinska zvezda ... Trilaterala ... Sion ... Masoni... Rozenkrojceri...* to su samo ogranci jednog istog drveta, ptice iz istog gnezda ...

- *Orchis Korkyra Negro...* - Dejv je prošaputao. - Ali, nema smisla! - usprotivio se. - Svi su oni suprotstavljeni jedni drugima ...

- Da - složio se Paolo Konti - suprotstavljeni jesu, ali sa istim ciljem: da pronađu ono što ste vi pronašli... *Ilijino proroštvo* ...

- Zašto je to *Proroštvo* toliko važno?

- Zato što razobličuje njihovu krajnju mračnu nameru: zavladati svetom jednom i zauvek; dovesti mu Mesiju sa Isusovim licem ... licem anđela a duhom iz ada...

- Znači, potraga za *Proroštvom* je potraga za *Svetim gralom* ...

- Ne! *Svetigral* je nešto što još uvek traže bez čega ne mogu ispuniti svoj cilj.

- Zašto je onda *Orchis Korkyra Negro* pobila sve koji su joj služili? Nema smisla - ponavljao je Dejv - nema smisla! Dr Leo Hekman ... Hajnrih Bauer ... Hilda Hes ... Fila ... Švarcer ... Nikos Tedonis ... Bejli...

- I Augusto Mondo Ferei i kardinal Fabio. - Paolo Konti je dodao i ta dva imena. - Svi su oni bili stepenice preko kojih se *Orchis Korkyra Negro* penjala do trona ...

- I svi su mrtvi, svi do jednog. - Dejvov glas je bio suv ...
- Osim jednog! - prekinuo ga je Paolo Konti, gledajući ga direktno u oči...
- Mene ...?
- Da. Vi ćete ih odvesti tamo gde je *Sveti gral...* To je razlog zbog čega ste još uvek u životu.

Dejv je izgubio kontrolu i snažno ga prodrmao za ramena. - Na čijoj ste vi strani? - gotovo je viknuo.

Paolo Konti je ostao miran kad je odgovorio: - Postoje samo dve strane: dobra i loša ... Sve ostale podele su glupe.

Dejv ga je ispustio zažmurivši: - Razočaraću vas ... Ne znam ni šta traže ni gde će to pronaći - izgovorio je pokušavajući da ovlada sobom.

- Kada sam pošao u Beč na poziv Hajnriha Bauera znao sam da imate u rukama izgubljeni deo *Proroštva.*
- Znači, postoji još jedan?
- Da - složio se Paolo Konti. - Izgubili smo previše vremena ... To je jedina prednost koju imaju ... *Orchis Korkyra Negro* zna šta traži, ali još uvek ne zna gde da to nade ...
- U čemu je onda naša prednost? - upitao je Dejv.
- U tome što imamo *Proročanstvo,* što smo prozreli njihove namere, što smo ih razobličili.
- Zašto mi to niste rekli još u Beču?
- Da sam vam to tada rekao, zar mislite, mladiću, da bi mi se pružila prilika da sada i ovde razgovaram sa vama?
- Kako ste znali da ću doći? - upitao je, ali odgovor nije dobio ... prolomio se pucanj, i Paolo Konti se stropoštao ...

Munjevita reakcija Rimerovih uvežbanih refleksa - bacanje na tle, kotrljanje, i sveobuhvatna opservacija okoline - sve u jednom trenutku, pokazala se izlišnom. Ni pokreta, ni zvuka ... Razum, koji je već u sledećem trenutku preuzeo kontrolu, govorio je Dejvu da bi potera za ubicom, očigledno profesionalcem, bila takođe neuspešna.

Paolo Konti je hroptao.

- Ostanite mirni, pomoći ću vam.
- Meni, mladiću, više ne možete pomoći - uzvratio je Konti, a krv je pri svakom kratkom udahu jače nadirala iz grudi. - Pre ili kasnije ovo bi se desilo ... - Podigao je ruku tražeći Dejvovu, i kada je našao, stegnuo je čvrsto. - Don Antonio Belavista... ima nešto za tebe ... Potraži ga... Uzmi to ... i saznaćeš sve... Idi do njega. - Glava mu je klonula, ali se još uvek borio za vazduh čekajući da mu Dejv odgovori.
- Ne brinite, otići ću ... Ima jedno venčanje kome moram prisustvovati - dodao je tiho, i tek kad je stisak ruke Paola Kontija popustio, položio je telo na hladan pločnik i pošao ne okrećući se ...

16.

„Antonio Belavista?"- glas je bio hladan i starčeva nika se ukočila ...

„Sa kim razgovaram?", upitao je i dao rukom znak Silviju da želi da ga ostavi samog ...

„Ime nije važno. Važno je ono što imamo za vas", glasio je odgovor.

„Šta tražite od mene?"

„Dve stvari..."

„A šta ja dobijam?"

„Odgovor."

„Šta više vredi" - upitao je don Antonio - „ono što vi nudite ili ono što ja imam?"

„Godine vas ne menjaju", začuo se neprijatan smeh sa druge strane telefona, a onda je naglo stao i glas je poprimio raniju boju. „Pređimo na stvar, Belavista."

Nešto u tom glasu i prisnom načinu obraćanja nateralo je starca na opreznost.

„Šta želite, i šta nudite?"

„Želimo pismo koje vam je predao Paolo Konti."

Don Antonio je automatski pogledao u kovertu koja je ležala na njegovom stolu.

„To je jedno. A drugo?"

„Vreme je da likvidirate Amerikanca. Predugo je u životu."

Don Antoniovo lice postalo je tvrdo, a bore na njemu još dublje ...

„Tražite mnogo."

„Naše mnogo je malo za ono što ste bili spremni da platite ... Daćemo vam ime onoga koji je naredio likvidaciju vaših sinova."

Starac je odjednom izgubio glas i oštra jabučica mu je zastala u grlu. Nešto ga je nateralo da se okrene polako i pogleda kroz prozor.

„Da li i dalje mislite da tražimo mnogo?", opet je začuo smeh.

„Ako ne pristanem?"

„Onda ćete se kajati."

„Za istu stvar čovek se ne kaje dva puta. Moji sinovi su odavno mrtvi ..." Zažmurio je pomislivši na Anđela. „Dva puta se kaje samo glup čovek", dodao je tiho.

„Drago mi je da smo se razumeli... pozvaću vas ponovo."

„Ko ste vi?", upitao je don Antonio iako mu se činilo da je odgovor znao ...

* * *

Dejv je stajao smireno pored don Antonija Belaviste.

- Vreme je, sinko - don Antonio ga je potapšao po ruci. - Mladoženja je sigurno nestrpljiv ... Ja ću poći sa Silviom, a ti ćeš uvesti mladu ... Ostavljam vam Vitorija za pratnju ...

Dejv je klimnuo glavom, a Silvio je pomogao starcu, izvodeći ga na kameni plato ispred vile Arneri. Kolima su se uputili uzbrdo prema vrhu ka maloj kapeli.

- Silvio, — obratio se don Antonio svome pratiocu - taj momak mi se dopada.
- Mislite na Amerikanca?
- 5; - odgovorio je zamišljeno, gledajući kroz zatamnjeno staklo limuzine ...

Konačno, mogu saznati istinu ... konačno, mogu imati ime onoga koji me je zavio u crno ... Don Antonio je stegnuo vilice ... Sve ove godine, pomislio je, sve do u jedan dan, tražio sam ubice. Ništa mi nije bilo toliko skupo a da ne bih platio, samo da saznam ... Iz unutrašnjeg džepa svog smokinga izvukao je kovertu i okrenuo je nekoliko puta u svojoj ruci...

- I šta su tražili? - pitao je Silvio, ne odvajajući pogled od uzanog i krivudavog puta.
- Tražili su kovertu koju nam je predao Paolo Konti.
- Hoćete li je predati?
- Paolo Konti je imao dovoljno vere u mene ... Dao sam svoju reč i nemam nameru da je pogazim. Šta god da je u ovoj koverti, Konti je to platio svojim životom.
- A Amerikanac? - upitao je Silvio. - Šta ćete uraditi sa njim? - Podigao je oči tražeći starčev pogled u retrovizoru.
- Predaću mu kovertu ... tako bar neću izneveriti Paola Kontija ... - Pogled mu je postao čvrst i nepristupačan.

Silvio je razumeo ono što je don Antonio rekao. Svako novo pitanje bilo bi suvišno ...

Uskoro su bili u kapeli. Ušli su polako i don Antonio je pogledom potražio Anđela. Tek kada se privikao na polumrak, ugledao ga je kako tiho razgovara sa biskupom. Iz starčevih očiju nestao je tvrd i ogorčen pogled, a izraz na licu postao je mekši. Voleo ga je kao rođenog sina, nije mogao dopustiti da mu se nešto desi ... Ne, posle svega kroz šta su obojica prošli. Anđelo je primetio njihov dolazak, osmehnuo se i pošao prema njima ...

- Pogledaj ga, Silvio - pružio je ruku prema Anđelu. - Ovo je Sicilijanac!

Zagledao ga je ispitivački. - Ne brini, žene uvek kasne - nasmejao se ... Diskretno kašljucanje ih je prekinulo u razgovoru ...

Tada se na svetlom četvorouglu vrata ocrtaše dve siluete: Dejv Rimer i Glen Glori, nevesta.

Stajala je kratko na pragu crkve, držeći Dejva pod ruku, a zatim polako pošla prema oltaru. Bila je prelepa. Na sebi je imala venčanicu urađenu od bele svile i skupocenog sicilijanskog veza. Ona se pripijala-meko uz njeno telo, upijajući sunčevu svetlost što je dolazila sa ulaza ... U rukama je nosila bidermajer. Dejv je koračao pored nje, a onda je predao Anđelu koji je stajao kraj oltara.

Malom porodičnom slavlju prisustvovali su samo najuži članovi porodice Antonija Belaviste ... Bila je to sicilijanska porodica sa svojim pravilima i običajima.

Kada se ceremonija završila i Anđelo poljubio mladu, prvi im je čestitao don Antonio, za njim Vitorio, Silvio i Dejv ... Svi su se vratili nazad u vilu Ameri.

Sledile su čestitke od posluge, a onda ih je don Antonio pozvao da nastave slavlje u sali koja je izlazila na veliku mermernu terasu sa pogledom na more.

- A sad zdravica! - rekao je starac i podigao visoko čašu sa šampanjcem. Svi su se priključili. Ispivši penušavi šampanjac, don Antonio je odložio svoju čašu gledajući u Vitorija. - Bog pa kum! - rekao je kratko uzimajući iz Vitorijevih ruku finu svilenu kutiju. - Poklon za mladence - dodao je i pružio kutiju Anđelu.

On je stajao neodlučan i pomalo zbunjen.

- Hajde otvori - ohrabrivao ga je starac.

- Šta je ovo? - upitao je Anđelo gledajući čas u kutiju čas u don Antonija. Kada je otvorio ugledao je platinasti ključ ...

Starac je upravio kolica prema terasi, pozivajući ih rukom da ga prate ... Usamljena u daljini ljuljala se lenjo na talasima bela jahta.

- „Meduza!" - Glen se oteo uzdah ... Nije rekla ništa, bojala se da je glas ne izda, samo je poljubila starca u obraz, a on joj je čvrsto stisnuo ruku ...

- Hvala - dodao je Anđelo, ne znajući šta drugo da kaže.

- Bila je na licitaciji - rekao je don Antonio. Još jednom ih je obgrlio rukama gurnuvši ih blago.

- Posada vas čeka ... I još neko - osmehnuo se zagonetno.

Dejv je prišao Glen i nežno je zagrlio. - Želim ti sreću ... - Odmaknuo se od nje, ohrabrivši je osmehom, a onda još jednom pružio ruku Anđelu. Njih dvojica su se pogledala i razumela bez i jedne izgovorene reči.

- Tako - osmehnuo se don Antonio. - I to smo završili. Mladenci su otišli na svadbeni put, a mi da završimo ovo piće. Silvio, dodaj nam flašu dobrog sicilijanskog vina. Ne mogu da pijem ovaj francuski parfem.

Dejv ga je pogledao.

- Paolo Konti je rekao da imate nešto za mene ...

- Da - potvrdio je starac, otpivši gutljaj. - Ovde je Izvadio je kovertu i pružio Dejvu.

- Ne znam šta je unutra, ali znam da je bilo skupo ... Ostaviću te sada samog ... ove stare kosti traže odmor... I još jedno: šta god da odlučiš, nadam se da ćeš me obavestiti - rekao je dopustivši Silviju da mu pomogne i njih dvojica su izašla.

- Don Antonio, imate poziv. - Starac se okrenuo polako i klimnuo glavom Vitoriju uzimajući telefon u ruke ...

„Antonio Belavista!", začuo je onaj isti glas.

„Očekivao sam vas", potvrdio je starac.

„Jeste li odlučili?"

„Da... Odlučio sam."

„Znate šta treba da radite?"

„Da, znam, i to sam već uradio."

„Nisam ni sumnjao. I gde je?"

„Koverta?", upitao je Antonio Belavista i odmah odgovorio: „Nije više kod mene."

Glas sa druge strane promenio je boju; postao je dublji i dalji: „Zašto ne uradite ono što sam vam rekao? Oslobodite ga se i predajte nam kovertu. Još uvek nije kasno, možete imati ono što ste tražili."

„Kasno je ... jer to što sam tražio ne vredi onoga što mogu izgubiti." Pred očima je video nasmejana draga lica Anđela i Glen. „A ono što sam već izgubio", dodao je tiho, pomislivši na svoje sinove, „ne mogu povratiti." Izgovorivši to, Antonio Belavista je prekinuo vezu. Njegove staračke umorne oči su se ovlažile. Zažmurio je vodeći svoju najveću životnu bitku, bitku sa suzama ... i izgubio je ...

Anđelo je zastao promatrajući Glen kako stoji pored ograde na zadnjoj palubi jahte. Kosa joj je padala niz lice dok se vetar poigravao sa njom, a pored njenih nogu ležala je Boni.

U ruci je držala bidermajer sačinjen od samih orhideja. Pomislio je na sve ono što su imali oboje da zaborave i ostave iza sebe. Da nema tog zaborava, njih dvoje ne bi imali budućnost ... Prišao joj je i obgrlio je oko struka ljubeći joj kosu. Naslonila se na njega, osmehnuvši se.

- Imaš neku tajnu koju želiš da podeliš sa mnom? - šapnuo je tiho.

- Ne - odmahnula je zamišljeno.

- Zamolila si kapetana da te obavesti kad uđemo u grčko more - zadirkivao je ljubeći joj vrat. - Ako ti ne smeta, ja sam došao umesto kapetana da ispunim vašu želju, gospođo Savareze ... I, da vas obavestim da smo upravo uplovili.

- Želim nešto da ti kažem - rekla je prekinuvši ga, okrećući lice prema njemu. - Znam da će te ove moje reči povrediti, ali u svom srcu moraćeš pronaći mesta za oprost i priznati sebi da sam jednom bila i Nikosova nevesta. - Zastala je boreći se sa suzama. - Pod ovim nebom svi imaju pravo da sanjaju. I Nikos je imao pravo na svoj san ... Tu gde se njegov san završio, naš počinje. - I dok je to izgovarala, jedna suza se otela i skliznula niz lice. - Neka mu Bog oprosti - prošaputala je - jer ja sam mu oprostila. - Ispustila je bidermajer preko palube i on je pao u more ...

- Vitorio! Gde je don Antonio?

- Otišao je da se odmori. Prilično je iscrpljen ... Želeo si nešto?

- Da, - potvrdio je - da se pozdravim sa njim. Nadam se da neće zameriti što ga ne čekam. Nešto je iskrslo ...

- Anđelo je želeo da imaš ovo - Vitorio je uzeo nekoliko fascikli sa radnog stola.

- O čemu je reč? - upitao je Dejv.

- Dokumenta iz ***Glendejla.*** Rekao je da će ti možda zatrebati.

- Da li je rekao još nešto?

- *Si* - potvrdio je Italijan. - Poručio je da njegov medeni mesec neće trajati večno. I... - zastao je - hteo je da ti uručim ovo - pošao je rukom ispod sakoa.

Dejv se osmehnuo podigavši pogled, ali osmeh mu je ostao zamrznut na licu ...
Vitorio je držao pištolj u jednoj ruci, a drugom je repetirao.

- Šta bi ovo trebalo da znači? - pitao je gledajući u lice Sicilijanca ...

- Rekao mi je da budem siguran da je napunjen pre nego što ... - zastao je podižući pištolj lagano - pre nego što ti ga predam. - A onda ga je stavio na dlan okrećući dršku prema Dejvu.

- Imaš li još iznenađenja? - upitao ga je Dejv ironično, znajući da je Vitorio tradicionalno nepoverljiv prema Amerikancima.

- Još jedno. Ostavili su ti pozivnice za premijeru filma „Demonova deca". Zvezda je Margo Viti - dodao je gadljivo. - To ne bi trebalo da propustiš.

- Video sam je u Rimu. Bila je tamo sa ćelom filmskom ekipom - rekao je uzimajući ulaznice iz Vitoriove ruke i stavljajući pištolj za pojas. - Prenećeš pozdrav don Antoniju. Starac je učinio mnogo za mene.

Vitorio Mancini je klimnuo glavom: - *Si Americano!* Don Antonio je učinio mnogo za tebe. Poklonio ti je život - rekao je poluglasno, ali Dejv je bio već daleko da bi ga čuo.

17.

Dejv je sedeo u kabini feribota „Liburnija" koji je, napuštajući Palermo, zaplovio prema grčkoj luci Solun. Ljudi su se tiskali na palubi dovikujući se međusobno. Kroz mali otvor tesne kabine posmatrao je duboke penušave brazde koji je masivni brod ostavljao za sobom ... Zažmurio je, udišući polako i duboko, ali napetost na njegovom licu nije popustila ...

Pismo Paola Kontija, dokumenta o *Glendejlu* i mikrofilm koji mu je dao Dik Redmond konačno su objasnili sve. Znao je da će se uskoro njegov put završiti. Bilo je malo verovatno da će ikada saznati ko se krije iza tajne organizacije *Orchis Korkyra Negro* ili bar videti njihova lica, ali zahvaljujući *Ilijinom proročanstvu,* shvatio je dubinu zla koje su spremni da počine oni koji joj pripadaju.

Dejv je ustao i laganim trzajem proverio da li su vrata kabine zaključana. Kada je u to bio siguran izvadio je pištolj koji mu je dao Vitorio Mancini i položio ga na mali pomoćni stočić, a zatim se opružio na uzani brodski ležaj i prepustio mislima...

Orchis Korkyra Negro uspela je da instrumentalizuje NATO koristeći ga da dođe do svog cilja ...

Stvorila je Nikosa Tedonisa i njegovo carstvo. Šireći njegovo carstvo, širili su uticaj na sve vlade sveta. Tako su ih počeli kontrolisati. Trgovina im je omogućila specifičnu međusobnu komunikaciju. U te svrhe upotrebili su bar- kod koji se nalazio na svim njihovim proizvodima. Šifriranu poruku u trećoj koloni bar-koda mogli su da čitaju samo oni kojima je bila namenjena. Koristeći razne multi level mreže stigli su i do velike količine gotovog novca i stekli kontrolu nad pojedincem. Novac im je omogućio apsolutnu političku moć ... Otkupljivali su sve veće i značajnije kompanije, ne menjajući u njihovom nazivu ništa. Rukovodio-

ci i upravni odbori ostali su isti ali se vlasnik promenio. Porobili su telekomunikacije, satelite, medije i, konačno berzu.

Bogati Grk je bio samo figura iza koje su se krili. A šta je on trebalo da dobije zauzvrat. Bio je sterilan, ili je u svom genetskom nasleđu nosio nešto što ga je sprečavalo da prirodnim putem postane otac ... u taj deo priče uklapa se Glen i farmaceutsko-istraživačka kompanija sa Glendejla. Glen je trebalo da mu podari potomstvo, ali na koji način? Dejvu nijedan drugi način nije padao na pamet, osim kloniranja. Od te pomisli osetio je kako ga obuzima gnev. On i Glen za njih nisu predstavljali ličnosti ... oni su imali samo upotrebnu vrednost. Pitanje je da li bi sve ovo znao da nije bilo malog crnog koker španijela i čipa koji su ugradili u psa.

Njihov cilj je bio ipak mnogo dublji i mnogo mračniji. *Orchis Korkyra Negro* je gradila paralelan svet, nasuprot svetu koji je postojao. Bilo je samo pitanje dana kada će se ta dva sveta spojiti u jedno ... Dejv je trebalo da ih spreči... Na tu pomisao bacio je pogled na pištolj i gorko se osmehnuo ... protiv zla koje je dovodila *Orchis Korkyra Negro* ne može se boriti oružjem, već duhom ... A *Orchis Korkyra Negro* se potrudila da taj duh čovečanstva oslabi i, kad za to dođe vreme, preda joj se bez otpora. Gotovo da mu je bilo muka od sopstvenih misli. Ustao je i otvorio prozor udišući gladno svež morski vazduh ...

Ko god da je stajao iza ove organizacije, nije ništa prevideo. Čak ni mogućnost da njihove namere otkrije puki slučaj. Za tu priliku ponudili bi Nikosa Tedonisa. Klonirati samog sebe bio bi beskrupulozan čin i sam po sebi dovoljan da zaustavi dalju potragu.

Namere *Orchis Korkyra Negro* bile su ipak mnogo monstruoznije i ljudski um bi odbio da poveruje u mogućnost takve istine. Istina, iako očigledna običnom čoveku, bila bi ismejana kao suluda priča, a laž bi bila prihvaćena kao istina ... Dejv je poželeo da se smeje naglas ... Da li su pobedili, upitao je sebe. Da jesu, da li bi on bio na ovom brodu? Naslonio se na metalni zid kabine i lupio snažno pesnicom. Ruka mu je dugo bridela od tog udarca, ali bol nije zaustavio njegove misli...

Lice koje su bili spremni da žrtvuju bio je Nikos Tedonis, ali ko je bio lice koje su krili? Paolo Konti je dao jedino moguće obrazloženje i Dejv se morao suočiti sa njim. Predskazanje se obistinjavalo, a da svet to nije ni primetio ...

Zahvaljujući Diku Redmondu i mikrofilmu koji mu je predao, saznao je za mesto koje je u *Proroštvu* bilo naglašeno kao krst tri strane sveta ... U vojnim kartama Pentagona to mesto bilo je označeno kao tromeđa tri kontinenta. Najvažnije strateško mesto, tačka iz koje se mogu kontrolisati tri pravca - Azija, Evropa, Afrika ... pod čijom kontrolom bude, taj će biti gospodar sveta.

Uzeo je u ruke pismo Paola Kontija, pažljivo ga otvorio i pročitao još jednom.

Kada je narod hrailja izdao Hrista, nazivajući ga lažnim Mesijom, Gospod im je oduzeo pravo njihovog prvenstva. To prvenstvo nije preneto na drugi narod, ali jednom narodu je dato da to pravo zasluži i zato su njegova stradanja

najveća ... U ime tog stradanja Gospod mu je dao sva Hristova obeležja po kojim će se prepoznati, čak i ono najsvetije - dato mu je da bude čuvar knjige života i poslednja Hristova odbrana.

Duh tame i zla je bestelesan. On je svugde i u svemu... Jednoga dana kada za to dođe vreme i kada se stvore svi uslovi on će se pojaviti, Ilijino proročanstvo nas upozorava da će iz tajnog bluda taj sin da se rodi... Palom anđelu a zlom duhu treba telo da bi progovorio... telo i lik onoga čiji dolazak očekujemo... Kada bi se to desilo, tada bi svet konačno bio u vlasti njegovoj, a u njegovo ime vladala bi Orchis Korkyra Negro.

Koristeći biblijsko predskazanje oni bi ostvarili sve što je u Svetom pismu rečeno ... Klonirali bi Hrista i žigosali njegovo stado ... Svet bi se tome predao bez otpora jer, konačno, pojavio bi se onaj koga svi očekuju. Došao bi Mesija! Njegov dolazak ne bi bila jedina njihova prevara. Izvršili bi antikrštenje i oduzeli nam pravo na spas. Sveto pismo nas upozorava da bi žig primljen na desnoj ruci bio žig demona i niko ga ne bi svojom voljom primio ... Koliko vredi ljudska duša..? Malo, ako joj je cena izbavljenje sopstvenog tela.

A kako bi to antikrštenje sproveli? Postoji samo jedan način za to: primiti ga dobrovoljno...

To će i učiniti. Spremiće žig golim okom nevidljiv a obavezan za sve ...i tako će broj zveri - 666 - biti i broj čoveka. Ko ga primi biće u vlasti njihovoj ...

Dejv je iz džepa izvadio upaljač i plamen prineo pismu ... Nije morao ponovo da čita da bi shvatio da je knjiga života u stvari *Sveti gral* - tajna večnog života, ispisana Isusovom krvlju, iz koje se stvara klon; krv - materijal za kloniranje. Nekoliko trenutaka gledao je u ljubičasti plamen kojim je papir goreo, a onda sklopio oči, željan sna i odmora. Ležao je dugo u polusnu, lebdeći između sna i jave, pokušavajući na toj granici razuma i fantazije da razdvoji stvarno od nestvarnog. Da li su biblijska proročanstva istiniti zapisi i govore o onome što će se stvarno zbiti i što se već događa ili ih *Orhis Korkyra Negro* koristi da potčini ceo svet? Potčiniti svet nemoguće je ako se ne ostvari kontrola nad pojedincem. Žig koji bi čovek dobrovoljno primio, a podjednako bi bio obavezan za sve, mogao bi se ubrizgati samo putem vakcine protiv nekog virusa, virusa dovoljno zastrašujućeg kao što je AIDS. Pritom, taj žig morao bi biti nevidljiv za oko, a ono što je za oko nevidljivo ... razmišljao je ... ako je nevidljivo mora biti mikro ... mikro bio-čip! Krug se zatvorio!

Snažna brodska sirena oglasila se muklo nekoliko puta najavljujući svoj ulazak u pristanište.

Dejv je izašao na palubu i pogledao prema doku. Solun je ličio na bilo koji lučki grad. Dočekala ga je ista gužva i povici. Ljudi su se tiskali prema izlazu, nestrpljivo čekajući da prođu pasošku kontrolu. Dejvu se žurilo više od drugih. Vreme je isticalo i nije znao šta ga ustvari čeka tamo gde se uputio ...

- Amerikanac? - upitao je carinik, ne dižući pogled sa pasoša.
- Da - odgovorio je kratko.

- Koliko ostajete u Grčkoj?
- Kratko, u prolazu sam.
- Vaša destinacija?
- Srbija.

Oniži Grk tamne puti podigao je upitno svoje kosmate obrve gledajući ga ispitivački.

Dejv je ostao miran.

- Kažete da idete u Srbiju?
- Da - potvrdio je. - Nešto nije u redu?
- Nije u redu to što nemate jugoslovensku vizu.
- Uzeću je u konzulatu ovde u Solunu ...

Carinik je ponovo pogledao u njegov pasoš. - Gospodine Rimer, njihov konzulat radi samo do tri sata. Požurite - podigao je pečat i utisnuo ga ...

Bilo mu je potrebno nekoliko sati da sredi papire pre nego što se našao u luksuznom autobusu koji je grabio autoputem prema grčko-makedonskoj granici. Nepregledna kolona vojnih vozila, transportera, džipova, tenkova i njihove pratnje išla je prema Makedoniji. Nije mu promaklo da su sva vojna vozila bila obeležena istim znakom, prevrnutim slovom *V*. Iza toga se, sigurno, krilo neko značenje, ali koje? Predveče, posle nekoliko dugih sati napornog putovanja stigli su na jugoslovensko-makedonsku granicu. Carinska služba je tražila da svi izađu iz autobusa, uzeli su im pasoše i prateća dokumenta ... Dok je čekao da ga pozovu i odobre mu ulaz primetio je nekoliko belih džipova; OEBS-ova delegacija žučno se raspravljala sa dva carinika ... Stajali su dovoljno blizu da je mogao čuti njihov razgovor.

- Žao mi je, gospodo. Vaša viza je istekla.
- Vi vrlo dobro znate da ćemo dobiti vizu za ulazak - negodovao je čovek kome se obratio carinik.
- Onda izvolite, idite u konzulat, dođite sa urednom dokumentacijom i ja ću vas propustiti.
- Sad je kasno - protestovao je visok i prilično mršav čovek, po svemu sudeći Šveđanin. - Izgubićemo celu noć ...
- Vi ovo radite namerno! - dodao je njegov kolega, prilično frustriran, gotovo unoseći se cariniku u lice.
- Ne, ja samo radim svoj posao - odgovorio je carinik prilično mirno.
- A kada ga ne biste radili? - upitao je drugi nešto tiše, sugerišući da je spreman da plati za tu uslugu.

Carinik na jugoslovenskoj granici opasno je snizio ton: - Onda ne bih bio toliko ljubazan. Idite i uzmite vize, a onda se vratite ...

Dva OEBS-ova čoveka su razumela njegovu poruku; okrenuli su se i pošli prema džipu. Mršavi Šveđanin je besno lupio rukom o staklo dobacivši: - Vratićemo se, ali sa NATO trupama! Njima neće trebati viza!

- Kopilad! - Dejv je promrsio sebi u bradu.
- Nešto ste rekli? - upitao je carinik, prilazeći mu.

- Ne, ništa važno.
- Vi ste američki državljanin?
- Da.
- Vaše zanimanje?
- Fotoreporter.
- Gde vam je oprema?
- Čeka me u Beogradu. Idem na zamenu ...
- Za koju agenciju radite?
- Koja me kupi - osmehnuo se.

Carinik ga je pogledao oštro.

Dejv je znao da izgleda kao reporter. Bio je umoran, kosa mu je bila razbarušena, brada dva dana stara, njegova garderoba prilično izgužvana, i trebao mu je tuš.

- U redu - rekao je carinik posle kraće pauze. - Možete ući u autobus.

Dejv je osetio olakšanje, ali nije dozvolio da se to pozna na njegovom licu. Mogao je da kontroliše svoja osećanja, dr Leo Hekman ga je tome naučio ... Činilo se da je prošla večnost od trenutka kad mu je Frenk dao njegovo pismo i kada je, ustvari, započeo ovaj put. Lica koja je sretao na tom putu smenjivala su se jedno za drugim ... Ditrih Hefler, Hajnrih Bauer, Mauricio Fila, Augusto Mondo Ferei, kardinal Fabio, Sandro del Karmino, don Antonio Belavista i, na samom kraju, Paolo Konti. Da li bi bilo drugačije da je Paola Kontija sreo prvog, da li bi to išta izmenilo? Sumnjao je ... A *Tula gezelštaf,* vitezovi templari, masoni i svi ostali bezimeni lovci na večnu mladost, gralski tragači - zašto oni nisu bili upućeni u tajnu?

Ko je odlučivao o tome? Bog, ili kosmički red ... Otvorio je oči, putnici u autobusu bili su neobično tihi. Neki su naslonjeni na prozorsko staklo dremali, drugi su gledali ispred sebe predani svojim mislima. Autobus je išao za Beograd. Setio se reči Sandra del Karmina ... zatvara se čarobni trougao Bagdad-Brisel-Beograd ... Ali on nije išao za Beograd, išao je na Kosovo ...

Sišao je na prvoj stanici. Noć je bila sveza. Oštar planinski vazduh zavlačio se pod kožu ... Trebalo je naći prevoz do manastira Visoki Dečani.

Pred samu zoru stigao je na mesto o kome se govorilo u *Proročanstvu.* Bilo je vlažno oblačno jutro. Oštri obrisi planine parali su nebo. Neobična bela svetlost razlivala se sa istoka, upijajući tminu. Crni i turobni vrhovi Prokletija postajali su mastiljavo plavi. Razdanjivalo se. Zvono sa manastirskog zvonika zanjihalo se nekoliko puta, začula se reska i snažna zvonjava. Odbijala se od planinskog klanca, vraćala do manastira i onda nestajala preko planine. Drugo se ništa nije čulo, nf žubor Bistrice ni cvrkut ptica. Dejvu se od tog zvona učini da je vreme razdvojeno. Stao je na kameni prag manastira, pristupivši vratima. Ona se pred njim lako otvoriše i Dejv zakorači...

Odmah blizu ulaza na zidu manastira nalazila se freska.'Bio je to prikaz Isusa Hrista sa mačem u ruci. Paolo Konti mu je u svom pismu naglasio da se jedinstvena freska sa tim prikazom nalazi u manastiru Visoki Dečani. Reči iz *Proro-*

štva da pođe tamo gde on sa mačem stoji obistinile su se ... Više nije bilo sumnje da je na pravom mestu.

Načinio je još nekoliko koraka i zastao začuvši glas ... U dubini mraka stajao je monah, svetlost što je dolazila sa istoka kroz uzane prozore dozvoljavala mu je da vidi njegove obrise, ali ne i lice ... Glas kojim mu se obraćao bio je smiren i dubok:

- Kao što apostol Pavle, prosvetljen Duhom svetim, od gonitelja Isusova postade najmudriji učenik i najgorljiviji sledbenik njegov - tako i ti, sine, milošću Svevišnjeg, pređe veliki put: od goniča, preko tragača, do čuvara ...

- Znali smo za svaki tvoj korak u potrazi za istinom, pratili smo te i čuvali koliko smo mogli... Na tom putu ti si istrajao, a sad tražiš odgovore, odgovore na pitanja koja ti ne može dati običan čovek...

Ne zaboravi nikad da je najveća prednost Zla nad nama u tome što ne priznajemo da ono postoji. Tu u našoj neveri ono nalazi prostor za svoje delovanje... Znajući to, oni žele svetu da dovedu Mesiju, Mesiju Isusovog lika, žele da spreče našeg Tvorca da ispuni svoje obećanje. Kažu: Otac ne može dići ruku na svoga sina a da greh ne počini, a ne znaju da su i Sin i Otac u Duhu svetom jedno jedino i nedeljivo i da čine Sveto trojstvo ...

To Sveto trojstvo je mudrost njegova i ta mudrost dovešće demonovu decu na polje Armagedonsko pod ovu goru Magedonsku ... Irod i rod kukolja njegovog opet traže krv Isusovu ...

Ako ti je poverena tajna Ilijinog proroštva zapitaj se ko ti je i sa kojim razlogom poverio ... Zar sve nije stvoreno Božijom voljom i ti si stvoren voljom njegovom i Sin njegov je od volje njegove i on nosi mač u ruci oštar sa dve strane... i biće pogubljen greh, ali neće biti pogubljen pre nego što knjiga krvlju njegovom ispisana ne bude izneta sa tog polja ... Učini to i uzmi Sveto pismo i pođi na goru Atos, tamo te već čekaju ...

Učiniš li tako tvoje delo će biti dostojno dela tvorca tvoga i tu će se završiti put tvoj i odgovor na sva pitanja tvoja ...

Dovodeći tebe Gospod nam je još jednom ponudio oprost i pokajanje za sva nedela koja počinismo, ali znaj da neće zaboraviti i sva nedela koja nad nama počiniše... I biće ono što Sveto pismo kaže, da će narod Izrailja pred Sudnji dan doći na svetu zemlju i stati pod svodove Hristove crkve ... ovo je Crkva Hristova i zemlja crkve njegove.

Videćeš da doći će dan pravde Božije jer žetva je već bila i žito Gospodnje je u ambarima a kukolj je na polju.... / videćeš da će žetva opet biti na ovom polju, na Kosovu.

Tad ustaće svet, dići će vojsku svoju silnu, doći će Gog i Magog i biće tu, i biće kasno jer ti si, sine, stigao pre njih ...

Epilog

Svetla u projekcionoj sali holivudskog studija su se upalila.

- Stenli, ovaj tvoj film me je preznojio. - Džefri Maršal je izvadio maramicu i ravnomerno tapkajući njome počeo da briše svoje orošeno čelo. - Fantastično! Neka sam proklet! ... ovaj je za „Oskara". Ove godine, prijatelju, tvoj je, ako ti srce izdrži... - Zaćutao je razmišljajući. - Nisi iskoristio ceo scenario?

- U pravu si, izbacio sam jedan deo na insistiranje producenta ... ali nisam siguran da je trebalo da ga poslušam.

- Mogu li ga pogledati? - upitao je Džefri Maršal.

- Svakako ... tu je negde. - Stenli Čedvik je prevrtao po stranicama svoje radne knjige, a zatim je izvadio jednu i pružio Džefriju koji je tih par redova pročitao naglas:

Na belom platnu on će da se rodi
Ali nije sin sveti skinut sa krsta
Njegovo telo duh iz ada vodi
Poznaćeš ga po ruci bez tri prsta ...

- *Jap!* - bilo je sve što je rekao, vrativši papir nazad režiseru. - Producent je, što moram nevoljno priznati jer ne volim te kučkine sinove, u ovom slučaju bio u pravu. Možda bi bilo malo previše realistično ...

- Realistično!? - uzviknuo je Stenli Čedvik, uvređen ovom primedbom. - Taj film - uzviknuo je - i napravljen je da bude realističan!

- Smiri, se Stenli... Taj deo je apsolutni višak ... izbegao si klopku ... Vidiš, to *belo platno* na kom će da se rodi moglo bi biti filmsko platno.

- Nisam o tome mislio tako - uzvratio je režiser. - Imao sam svoju viziju ...

- Vizija ili ne, ali mene bi asociralo na veliko belo filmsko platno ... Uostalom i Biblija kaže da će Satana biti rođen naočigled svih ... a kud ćeš bolje, prijatelju, nego na filmu, pa još ako je i za „Oskara" ... Eto prilike da ga vide milioni. - Džefri Maršal se zavitlavao, a Stenli Čedvik nije voleo tu njegovu karakternu crtu.

- Može da se rodi, ali ne u mom filmu! - odbrusio mu je rezignirano.

- Pa to ti i govorim ... Dobra je stvar da si to izbacio, bar jednom da i producent bude u pravu.

- Nego, ta prva Adamova žena ... Lilit... ona ima i drugi naziv?

- Da ... Prezbiteri - odgovorio je Stenli Čedvik. - Šta sa njom?

- Po tvom filmu, ona rađa decu ... Moram priznati da mi nije najjasnije ko su ta deca...

- To su deca demona - odgovorio je režiser, prilično nestrpljiv da okonča razgovor.

- Ne ... ne to - prekinuo ga je Džefri Maršal. - To sam shvatio, ali nije mi jasno kako nisi iskoristio priliku.

- O kojoj prilici, za ime Boga, govoriš Džef?

- Da budeš još ubedljiviji ... pazi, ako se ta demonova žena zove Prezbiteri, onda su njena deca prezbiterijanci ... Kapiraš na šta mislim? ... to je prijatelju realizam dodao je trijumfalno ...

- Ti si poludeo! Oni bi me razapeli da sam makar i malo nagovestio tu mogućnost! ... Stenli Čedvik je poskočio sa svoje stolice. - Prezviterijanci vode ovu jebenu državu i ceo jebeni svet - dodao je razjaren, mašući rukama. - Ili si to, možda, zaboravio ...?

-I Šlicmen ... i on je prezbiterijanac? - podigao je upitno obrvu Džefri, gledajući u Stenlija Čedvika.

- Ne zajebavaj me, naravno da je i Predsednik ... Zar nisi primetio da se, bez obzira na Demokratsku ili Republikansku stranku, u politici Bele kuće ništa ne menja ... u osnovi je isto: politički suparnici, a istog religijskog ubeđenja ...

- Gde jedan stane tu drugi nastavi... - dodao je Džefri zajedljivo ... a onda je klimnuo glavom odobravajući: - U pravu si, Stenli, razapeli bi te.

- Odjebi - odbrusio je Stenli Čedvik, priličnoiznerviran što je uvučen u još jednu nepotrebnu polemiku ... **- PREBISPERI, PREZBITERI, PREZVITERI** to su tri reči različitog porekla i samo jedna ima zajedničko sa prezviterijancima, a ništa zajedničko sa mojim filmom. To što ti, Džefri, pokušavaš da povežeš, samo je plog tvog političkog prezira, a taj tvoj prezir projektuješ kroz moj film ... - ušljivi gad, dodade u sebi.

Džefri Maršal je poćutao a onda se polako pridigao:

- Jebeš ga, Stenli, isto zvuči a različito znači... - slegnuo je ramenima.

- Budi bez brige, - potapšao ga je po ramenu - konačno ćeš oduvati sve one holivudske kopilane. - Rekao je i zviznuvši resko pošao prema izlazu.

- Zaboravio sam da te pitam ... Gde je Sad?

- Ako ti kažem nećeš mi verovati - uzvratio mu je režiser.

- Probaj me ...

- Otišla je na inseminaciju'...

- Ona je šta!? - uzviknuo je Džefri Maršal u neverici.

- Pa znaš ... inseminaciju ... želi da bude mama. U tim godinama to je u modi.

- Je li to neka šala? Postoje hiljade koji bi pristali da je oplode.

- Znaš je ... Nabrojaće bezbroj razloga zašto ne želi živog oca. Što se mene tiče, mogla bi i Adolfa Hitlera da rodi. - Ovaj razgovor je počeo da ga nervira, imao je i svojih briga, a susret sa producentom je bila jedna od njih.

- Za tvoju informaciju, Stenli, tip nije u trci. Spalio se ...

- O'ladi malo - uzvratio mu je režiser. - Šad nije resila da rodi klona nego dete.

- Sa tom curom se nikad ne zna - rekao je zajedljivo Džefri i izašao.

Iz malog diskretno postavljenog zvučnika začuo se glas sekretarice studija...

„Gospodine ... Vaš producent je stigao ..."

- OK, pustite ga. - Stenli je ustao gladeći rukom retku kosu. I do toga je moralo doći, pomisli. Ovaj razgovor neće biti nimalo prijatan ... Prekoračio je bu-

džet nekoliko puta, a upravo treba da traži još za distribuciju. Film je dobar... Film je prokleto dobar, uveravao je samog sebe, a zatim, ugledavši pridošlicu, rastegnuo usta u osmeh i pošao ispružene ruke u susret čoveku koji je ušao. - Stigli ste - rekao je dok mu je ruka još stajala, neprihvaćena, u vazduhu. - Džek, donesi rolnu - viknuo je čoveku iza projektora.

Potrajalo je nekoliko trenutaka pre nego što se Džek spustio iz sobe za projekciju sa materijalom.

- Džek, da li je ovo kopija?

- Ne - rekao je - to je original. Napravićemo kopije večeras. Biću u trojci ako ti zatrebam - rekao je montažer dajući film režiseru, a zatim je napustio salu, ostavljajući režisera samog sa producentom.

- Konačno - izustio je držeći metalnu okruglu kutiju - film je gotov.

Tražio je na bezizražajnom licu ispred sebe bar neki znak odobravanja, ali ga nije dobio. Kopile, pomislio je u sebi.

- Ovaj film će vam napraviti puno para ... Možda će osvojiti i „Oskara" ... To naravno zavisi - nacerio se nervozno - od novca koji ćete uložiti u njegovu distribuciju.

Njegove reči bile su dočekane sa hladnim cinizmom. - „Oskar" se ne dobija, gospodine Čedvik. „Oskar" se kupuje.

Stenli je progutao pljuvačku. - Pretpostavljam - slegnuo je ramenima. - Danas je sve na prodaju ... ali valjda ne i duša?

- Naivni ste - nasmejao se lik, a njegov smeh je Stenliju ličio na graktanje. - Prošetajte do *Wall Sreeta,* videćete da duša ima najnižu cenu ... Deonice su gotovo bezvredne i još uvek padaju.

- Hvala na upozorenju, ali ne kupujem - odgovorio je nestrpljivo.

- Vi ne, ali ja da - rekao je i pružio ček prema režiseru.

Stenli je posegnuo da ga uzme, a onda je zastao pogledavši preneraženo u ispruženu ruku. Nedostajala su joj tri prsta ...

Za ime božije, pomislio je. Film ... istina je ... Želeo je nešto da kaže, ali ga je preduhitrio snažan bol u grudima. Usne su mu pomodrele, lice mu je postalo avetinjski bledo, znoj mu je izbio po čelu. Iz džepa je izvukao flašicu sa nitroglicerinom. Uložio je veliki napor da je otvori, ali mu je ona ispala. Sagnuo se da je dohvati, bol je postajao neizdrživ ... Usledio je nov, još snažniji napad koji mu je izbio dah iz grudi. Ispružio se na pod ... njegove iskolačene oči bile su uprte u flašicu sa tabletama. Pokušao je da istegne svoje telo kako bi je dohvatio ... Gotovo je uspeo u tome, a onda je ugledao vrh crne lakovane cipele ... zastala je na tren pored njegovog lica ... da bi polagano, bez žurbe krenula prema flašici i lako je odgurnula van Stenlijevog domašaja. Sitne tablete rasule su se po podu. Samrtni užas prostrujao je Čedvikovim telom. Sklopio je oči, znao je da će uslediti još jedan napad, ovoga puta fatalan. - Kopile! - prostenjao je podižući svoj pogled prema licu u senci...

Začuo se onaj isti smeh koji je Stenlija Čedvika tako neodoljivo podsećao na gavranovo graktanje a koji, u svojoj agoniji, više nije mogao čuti.

- Oduvek sam govorio, gospodine Čedvik, da previše novca može ubiti čoveka. Šteta je što nećete moći da ga potrošite. - Izgovorivši to sa prezrivim izrazom na licu, ispustio je ček vredan dvesta miliona dolara ... Papir je kratko leluјao u vazduhu, a zatim pao pored Čedvikovog beživotnog tela ... Uzevši robu sa filmom pošao je lakim korakom ka izlazu. Tu je zastao na tren kao da se predomišlja, a onda je polagano okrenuo glavu upravljajući pogled prema mestu na kome je ležalo zgrčeno telo ...

- Trgovali ste, gospodine Čedvik ... Ne samo vi. I drugi su činili isto. Na toj tržnici ljudskog mesa nudili ste šta je ko imao: dušu u zamenu za telo, ili telo u zamenu za dušu. Ja sam kupovao, vi ste pristajali. Mislili ste, trajaće večno ... a ništa nije večno, osim zaborava. Mislili ste ... i zaboravili na kraj, a na kraju, gospodine Čedvik, đavo uvek dođe po svoje.

Jonathan Lee Vice
PUPOLJAK ZLA

Lektor
TOMISLAV JANIČIĆ

Priprema za štampu
JELENA PEJČIĆ

Idejno rešenje i izrada korica
ZORAN ČALIJA / BRANKA MILOŠEVIĆ

Prava zastupništva i distribucije
JELENA VASIĆ -
mob. 063/819 33 33

Štampa
Grafokomerc

Tiraž
500 primeraka

ISBN 86-902485-1-X

USKORO NOVI ROMAN OD ISTOG AUTORA

Jonathan Lee Vice
BEZ MILOSTI

U N I J A .

Dana 6, meseca devetog, godine 1665.

Bratstvo unijata na svojoj godišnjoj skupštini unijatima iznosi sledeći zapis: Prema svakom članu unije postupiti isto primeniti isti unijatski zakon. Zakon unije glasi: *Ko izda ili prevari uniju, obmane ili otkrije bratstvo unijata, prema njemu i potomcima njegovim postupiti... Bez milosti...*

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodne biblioteka Srbije, Beograd

820 (73) - 31

Li Vajs, Džonatan
Pupoljak zla / Jonathan Lee Vice. - 2001,
(Beograd). - 496 str. : 21 cm (Beograd : Grafokomerc)
Tiraž 500

ISBN 86-902485-1-X

COBISS-ID 94259724